

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLER

C. L. WILSON

"[Wilson] will
dazzle readers."

Chicago Tribune

KING of SWORD
And SKY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

C. L. Wilson

Kılıç ve Gökyüzünün Kralı

Tairen Soul

 HarperCollins e-books

Lisette için. Burada tairan var.
Ve annem için, çünkü bu kitap sensiz
yazılamazdı.

İçindekiler

[Harita](#)

[Önsöz](#)

"İki Primage ve altmış Kara Muhafızım katledildi ve...

[Birinci Bölüm](#)

Celiera Şehrinden ayrıldıktan yedi gün sonra, Fey...

[İkinci Bölüm](#)

Ellysetta iyi döşenmiş bir yatak odasının balkonunda duruyordu...

[Üçüncü Bölüm](#)

"Vay, vay, bakın tairen ne ." Kieran vel...

[Dördüncü Bölüm](#)

Faering Sisleri Gaelen'in beklediği gibi değildi. Uzun zamandır...

[Beşinci Bölüm](#)

Vadim Maur'un sol eli titriyordu.

[Altıncı Bölüm](#)

"Teska, Feyreisa, beni serbest bırakın. Size yalvarıyorum." Bir kez daha Tacikçe.

[Yedinci Bölüm](#)

Marissya'nın yönetimi altında, shei'dalinler hızlı bir ...

[Sekizinci Bölüm](#)

Ellysetta düşen suyun sesiyle uyandı ve bir...

[Dokuzuncu Bölüm](#)

Çığlık Yağmur'u bıçak gibi kesti. Kaçtı...

[Onuncu Bölüm](#)

Dünyanın üzerinde, Büyük Güneş'in ışığı...

[On Birinci Bölüm](#)

"Beni uyarmalıydın."

[On İkinci Bölüm](#)

Ellysetta hareketiyle uyandı, hoş bir gülümsemeyle... [On Üçüncü Bölüm](#)

Dharsa'ya giden yolculuğun geri kalanı hızla geçti. Ruh...

[Bölüm On Dört](#)

Ellysetta ve Rain kuşluk vakti büyük bir sesle uyandılar.

[On Beşinci Bölüm](#)

"Onun ne olduğunu biliyordun, üzerinde nasıl bir leke olduğunu biliyordun...

[On Altıncı Bölüm](#)

Dharsa Savaşçılar Akademisi, yüksek bir tepeye tünemiş heybetli bir yapıydı...

[On Yedinci Bölüm](#)

Ay sonuna kadar, eğitim savaşçıların sayısı...

[On Sekizinci Bölüm](#)

Büyük Güneş kaybolduktan sonraki alacakaranlıkta.

[On Dokuzuncu Bölüm](#)

"Yüce Büyücü Ruhlar Kuyusu'nu kullanarak...

[Yirmi Bölüm](#)

Hiçbir Şey.

[Bölüm Yirmi Bir](#)

"Nasıl bilemedim?" Sol Baristani...

[Yirmi İkinci Bölüm](#)

Yağmur kollarını Ellysetta'ya doladı, onu bile...

[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

Vadim Maur, umagisinin iri gözlerinden ve korkmuş bakışlarından...

[Yirmi Dördüncü Bölüm](#)

Aşağı Orest'in surlarında ve sokaklarında, Celierians ve...

[Yirmi Beşinci Bölüm](#)

Yeniden canlanan Fey kuvvetleri okçuları, okçuları ve...

[Celierian Dili / Terimler](#)

[Teşekkür](#)

[Övgü](#)

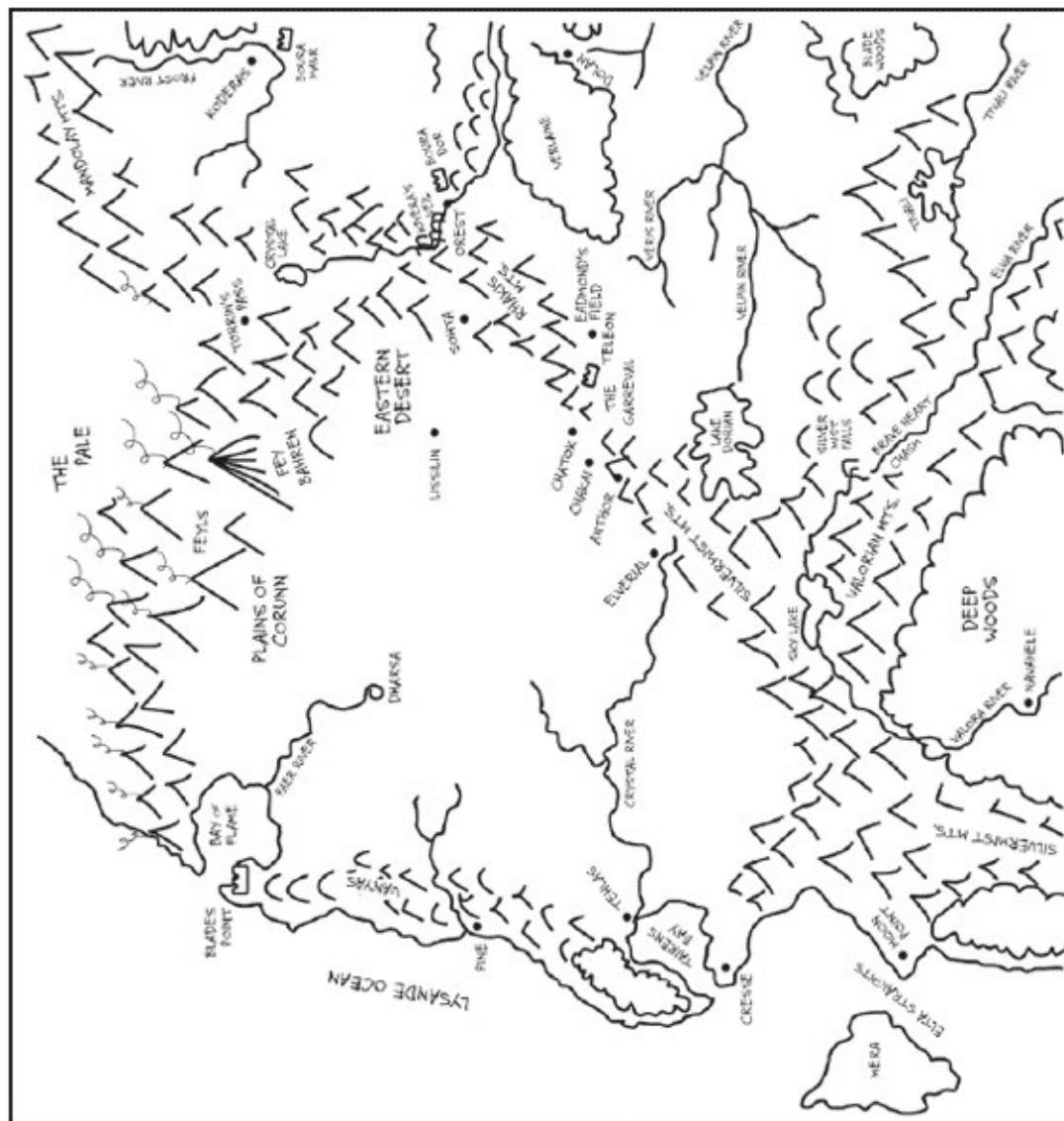
[C. L. Wilson'ın Diğer Kitapları](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Telif Hakkı](#)

[Yayıncı Hakkında](#)

Harita

The Fading Lands

PROLOGUE

Eld~ Boura Fell

"İki Primage ve altmış Kara Muhafızım katledildi ve yine de bir şekilde siz ikiniz hayatta kaldınız. Ödülüm ise kaçtı."

Eld'in karanlık ormanlarla kaplı kalbinin derinliklerine gömülü yeraltı kalesi Boura Fell'in en alt katlarında, Yüksek Büyücü Vadim Maur küçük, aplikle aydınlatılmış bir hücrenin *sel'dor damarlı* zemininde volta atıyordu. Önünde, hırpalanmış ve morarmış iki adam bir çift siyah metal sandalyeye zincirlenmiş halde oturuyordu. Birinin üzerinde bir şeytan kovucunun kırmızı cüppesinin kan ve pislik kokan kalıntıları vardı. Diğeri ise bir zamanlar bir Sulimageın ipekli giysisi olan parçalanmış ve lekelenmiş kırmızı paçavralar giyiordu.

Vadim Maur'un adımları aniden durdu. Gösterişli mor cüppesi zayıf bedenini sarıyordu. Uzun, kemik beyazı saçları omuzlarına dökülüyor, bin yıldır güneş ışığı görmemiş yüzünün solgunluğunu vurguluyordu. Beringed ellerinden biri dışarı fırladı. İnce, kadavra gibi parmaklar, Eld'in en ünlü ve saygın Sulimage'ı olan ve birkaç gün öncesine kadar Celieria Şehri'nde efendisi Vadim Maur'un emirlerine hizmet eden Kolis Manza'nın şişmiş çenesinin etrafını sardı.

Şimdi ise Sulimage'ın kuşağındaki başarı mücevherleri sökülmiş ve bir zamanlar Yüce Büyücü'nün en başarılı ve sihirsel açıdan en yetenekli çırağı olarak sahip olduğu gururlu statüsüyle alay etmek için parçalanmış, onursuz bir kumaş parçası adamın boğazına dolanmıştı.

"Yakalayın onu," diye tısladı Vadim. "Onu bana getirin. Bu benim emrimdi." Uzun, çıkıntılı tırnakları Sulimage'ın derisini derinlemesine kazdı. "Yine de *elin boş* döndün."

"O çok güçlüydü," diye itiraz etti Kolis zayıf bir sesle. "Primage'lar bile onun karşısında duramazdı."

"Güçlü mü?" Gümüş gözler öfkeyle parladı ve odanın sıcaklığı keskin bir tepkiyle düşerken her yüzeyde beyaz buzlar oluştu. "Elbette güçlüydü! O benim son bin yıllık çalışmamın taçlandırılmış başarısı! Yarattığım Tairen Ruhu! Benim en büyük zaferim ve *sen onun parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verdin!*"

"Daha fazla ne yapabilirdim, efendim? Fey savunmamızı aştı." Sulimage öksürdü, sonra da kırık kaburgaları itiraz edince inledi. "Diğerlerine onu Kuyu'ya götürmeleri için zaman tanımak amacıyla onları uzak tutmaya çalıştım ama sonra o... büyü... birden patladı. Hepimizi şaşırttı."

"Sessizlik!" Vadim'in boştaki eli şiddetli bir güçle dışarı fırladı. Yüksek Büyücü'nün büyük yaşına ve giderek zayıflayan görünümüne rağmen yumruğu

ırağının yüzüne sertçe vurdu. Parmaklarının her birini süsleyen ağır g halkaları darbesinin gücünü artırdı ve kemiğin atırtısı ve kırılan kıkırdanın çıtırtısı odanın taş duvarlarında yankılandı. Kolis'in ağzından ve burnundan kan fışkırdı. Ciğerlerinden hırıltılı bir nefes çıktı ve bağlarının içinde anlamsızca yığıldı.

Vadim yırtık pırtık üfürükçü cübbesi giymiş adama döndü ve belindeki kılıftan dalgalı kenarlı bir büyücü bıçağı çıkardı. Yağlı kahverengi saçlarından bir avuç kaptı ve sertçe çekerek mahkmın başını geriye doğru çekti ve boğazını hançerin jilet gibi keskin kenarına maruz bıraktı.

Güdük siyah kirpiklerin çevrelediği soluk mavi gözler sessiz bir korkuyla ona bakıyordu. Her iki burun deliğinden ve adamın ağzının kenarlarından taze kan damlıyordu ve daha önceki dayaklardan dolayı hâlâ benek benek olan derisinde korkunç morluklar kabarmıştı. Nabız adamın boğazında sıkışmış bir serçe gibi atıyor, fıçı göğsü kısa ve hızlı nefeslerle inip kalkıyordu.

Tutsak sarsılarak yutkundu ve boynunun derisi Büyücü bıçağının jilet gibi keskin kenarına bastırdı. Bu hafif dokunuş bile esirin derisinde yeni bir kesik açtı. Yaradan hiç kan damlamadı. Hanerin susamış siyah metali dökülmeden önce her damlayı içti ve bıçağın kabzasındaki koyu renkli kabaşon taşı a kırmızı ışıklarla titremeye başladı. Adam nefessiz bir sessizlik içinde dondu kaldı.

Vadim'in ağzı bir hırıltıya dönüştü. "Ve sen, kasap çocuğu. Zavallı, nemsiz ölümlü hayatının Ellysetta Baristani'yi yakalamak dışında benim için bir değeri olduğunu bir an bile düşündün m?" Vadim öne doğru eğildi ve büyücülerin tatlı, güçlü büyüsü Azrahn içinde toplanırken gümüş gözlerinin kırmızı ışıklarla parlayan karanlık, dipsiz kuyulara dönüşmesine izin verdi.

Celialalı bir kasabın oğlu ve Ellysetta Baristani'nin eski nişanlısı olan Den Brodson, karanlığın ikiz çukurlarına baktı ve ölümle burun buruna olduğunu anladı. lm daha önce de görmüştü, birkaç gün önce Büyük Işık Katedrali'nde, Rain Tairen Soul kınından bir Fey kılıcı çekip Den'in gözlerinin içine gülümsediğinde.

Sonra Den dönmüş ve kaçmak için Ruhlar Kuyusu'na atlamıştı. şimdi, Tanrılar yardımcısı olsun, gidecek hiçbir yeri yoktu.

Beyaz saçlı Yüce Büyücü daha da yaklaştı. "şu anda benim için tek değerin, ryeyen cesedinin kurban olarak teslim edilmesi Kuyu Muhafızları'nın sunacağı küçük bir hizmet."

Den'in kanlı ağzından miyavlayan bir inilti ıktı. Muhafızların el işlerini görmüştü... Ölülere ve ölmekte olanlara ne yaptıklarını görmüştü. Yaşadığı sürece, sargılarından taze kan sızdığında ve açlıktan çıldırılmış iblisleri yaralı yaratıkların deve kurtlarını çektiği gibi çektiğinde, canlı canlı yenen Eld askerlerinin tiz, hayvani çığlıklarını asla unutamayacaktı.

Tanrım, bu şekilde ölmek istemiyordu. "Lütfen..."

Siyah gözleri aniden kötücül bir kırmızıyla parladı. Yüce Büyücü bir elini Den'in göğsüne, tam kalbinin üzerine koydu, parmaklar pençe gibi kıvrılmıştı, böylece sadece parmak uçları birbirine değiyordu. Beş sivri tırnak da sanki Büyücü Den'in göğüs kemiklerini delip kalbini niyetliymiş gibi deriyi oyuyordu. Siyah gözler fırıl fırıl döndü. Solgun elin dokunduğu yerdeki deri soğudu.

"Hayır, bekle! Bekle!" Paniğe kapılan Den, ayaklarını hücrenin zeminine doğru itti ve sandalyesini geri çekerek buz gibi elden uzaklaştı. Sandalyesinin ayağı engebeli bir taşla takıldı ve boğuk bir feryatla geriye doğru devrildi.

Kafası taşlara çarptıkça kafatasında acı patladı. Bileklerinden zincirlenmiş elleri, metal bağlarına sertçe sürtündü. Ani sarsıntı tüm vücudunu sarstı ve cübbesinin derin cebinden uzun, dar bir kumaş parçası düşerek yanına indi.

Kapının yanında duran bir çift soluk benizli, iri yarı gardiyan, Den'in sandalyesini kapmak ve onu -ve kendisini- tekrar dik konuma getirmek için ileri atıldı. Muhafızlardan biri küçük paketi tekmeleyerek yere savurdu. Gittikçe kumaş açıldı ve bir avuç uzun, kristal tepeli iğne döküldü, taş zeminde yuvarlanırken saçma bir şekilde neşeli bir dizi çınlama notası çaldı.

Baş Büyücü hareketsiz kaldı. Gözleri kısıldı ve kâbus gibi siyahtan biraz daha az korkutucu olan soğuk, ışıltılı gümüş rengine döndü. Hançerini kınına sokan Büyücü, etrafa saçılmış şeytan çıkarma iğnelerini işaret etti. "Onları bana getir," diye emretti.

Her iki muhafız da aceleyle düşen iğneleri toplayıp efendilerine getirdiler. Büyücü onları yakından inceledi. İğnelerin üstündeki kara kristallerin çoğu siyahtı ama birkaç tanesi yakut ışıklarıyla parlıyordu.

Çenesi sıkıştı. Etrafında döndü, Den'in çenesini sertçe kavradı ve onu sallayarak Den'in görüşünde yıldızların dönmesine neden oldu. "Bu kristaller kanın tadına baktı," diye tısladı Büyücü. "İğneler kimin etini deldi ölümlü? Senin mi? Yoksa başka birinin mi?"

Den boğazında yükselen keskin safrayı yuttu. "Ellie Baristani," inledi. "Onu Kuyu'ya götürmemizi engellemek için onları çıkardı."

Başbüyücü Den'i serbest bıraktı ve doğruldu. İğneleri burnuna götürdü ve derin bir nefes aldı. Gözleri dalgalanarak kapandı. Onları tekrar açtığı anda, Büyücü gülümsedi.

"ölümlü, görünüşe göre sefil hayatına bir gün daha devam edeceksin." Belindeki kuşağı çözdü ve iğneleri dikkatlice içine sardıktan sonra küçük bohçayı kendi derin cebine koydu. "Beni memnun edenleri cezalandırmam ve bu hediye gerçekten de memnun edici."

Sığ ve rahatlamış bir nefes Den'in ciğerlerini henüz terk etmişti ki, Yüce Büyücü hamle yapıp kemikli elini Den'in boğazına kapattığında göğsü yeni bir panik dalgasıyla daraldı.

"Bugün sana hediyeim," diye tısladı Büyücü. "Ama yarın şafaktan sonraki hayatın için bir bedel var ölümlü." Büyücü kılıcını kaldırdı, siyah, jiletli kenarını çevirdi, böylece apliklerin ışığı karanlık metalin üzerinde gölgeler dans ettirdi.

"İşaretimi kabul et. Ruhunu hizmetime gönüllü olarak bağla. Yoksa Büyük Güneş doğduğunda, hayal edebileceğinden çok daha korkunç bir ölümle öleceksin."

Den inledi.

Büyücü gülümsedi, hançerinin ucunu Den'in bileğine bastırdı ve kesti. Kesikten kan fışkırdı ve Den'in kolundan aşağı kırmızı gözyaşı damlaları gibi süzüldü. Büyücü bileği dudaklarına götürdü. Solgun bir dil kanının tadına bakarak dışarı fırladığında Den irkildi. "Cevap ver bana evlat. Ruhunu teslim et ya da öl.

Seçim sizin."

Den'in eli titredi. Tüm vücudu titredi. Bu nasıl olmuştu? Planları nasıl bu kadar ters gitmişti?

Büyücü'nün tutuşu sıkılaştı, sivri tırnakları Den'in bileğinin iç kısmındaki yumuşak deriye saplandı. "Konuş, ölümlü! kabul ediyor musun? Kendi özgür iradenle ruhunu hizmetime bağlıyor musun?"

Den'in dünyanın ücra bir köşesinde lüks içinde yaşama, Ellie Baristani'nin büyüünden elde ettiği kazançla semirme hayalleri kırık bir cam gibi paramparça oldu. Saray gibi bir malikâne olmayacaktı. Her ihtiyacını karşılayacak yumuşak tenli, dolgun hizmetçiler olmayacaktı. Onun iyiliğini istemek için sıraya giren lordlar olmayacaktı. Önünde diz çöküp ayaklarını öpen, affedilmesi için yalvaran, onu memnun etmek için fahişelik yapan Ellie Baristani olmayacaktı.

Gözleri kapandı. Omuzları çaresiz, sessiz hıçkırıklarla sarsıldı.

"Evet," diye fısıldadı.

"Evet," diye düzeltti Büyücü'nün tıslayan sesi.

"Evet, efendim." Gözyaşları Den'in boğazında toplandı ve gözlerinin arkasını yaktı.

"O zaman . 'Kendi özgür irademle senin Mührünü kabul ediyorum ve ruhumu senin ebedi hizmetine bağlıyorum."

Den kendini duydu, kırık dökük ağlıyordu, lanetleyici sözleri tekrarlıyordu. Sıcak gözyaşları donmuş yanaklarından aşağı süzüldü. Büyücünün ağzının soğuk baskısı bileğine kenetlendi ve Den'in kanını kesik damardan emerken mide bulandırıcı bir şekilde çekti. Ardından, kalbinin üzerindeki deriyi kavrayan pençeli elin soğuk baskısı geldi. Havayı çürüten meyve fiçıları gibi ezici, hastalıklı ve tatlı bir koku doldurdu. Bir bıçak kadar keskin, saf, soğuk buz göğsünün derinliklerine saplandı. Taş gibi ağır bir irade, onun üzerine bastırdı.

Siyah bir nehirdeydi, nefes nefese kalmış ve su üstünde kalmak için umutsuzca mücadele ederken, korkunç bir ağırlık onu yavaşça ve acımasızca aşağı sürüklüyordu. Başı suyun altında sallanıyordu. Nehrin kalın, siyah, yağlı sıvısı -çok soğuk, çok tatlı- onu sardı. İçindeki hava tükendikçe ciğerleri yanıyordu.

Nefes alma ihtiyacı onu ele geçirdi. Mücadele etti, çırpındı, tekmeleyerek yüzeye çıkmaya çalıştı ama ağırlık aşağıya demirleyerek daha da derine sürükledi.

Onun dünyası tamamen karanlıktı. Işık yoktu. Umut yoktu. Sıcaklıktan eser yoktu. Ciğerleri yanıyordu. Nefes alırsa boğulacaktı. Nefes almazsa ölecekti.

Ağzı derin, çaresiz, umutsuz bir nefesle açıldı. Yağlı siyahlık içeri doldu, ciğerlerini doldurdu, onu doldurdu.

Den Brodson, kaybettiği hayatı için son bir kez boğulurcasına ağlayarak teslim oldu.

BİRİNCİ BÖLÜM

Celiera~ The Garreval

Celiera Şehri'nden ayrıldıktan yedi gün sonra, Feyler ölümlü dünyanın sonuna ulaştılar. Küçük araba kervanı ve ağır aksak yürüyen Feyler son bir tepenin zirvesine ulaştığında, Ellysetta'nın nefesi boğazında düğümlendi. Aşağıda büyük, verimli bir ova uzanıyordu; çitlerle bölünmüş tarlalara ayrılmış kilometrelerce arazi, topraktan sağlam bir duvar gibi yükselen görkemli dağların dramatik fonunda bakımlı ekinlerle yeşilleniyordu.

"Ah, baba," diye nefes aldı Ellysetta.

"Bu gördüğüm en güzel manzara," diye fısıldayarak onayladı Sol Baristani, kızının yanında arabanın koltuğuna oturmuş, en sevdiği piposunun tütün dolu haznesinin üzerinde unutulmuş bir kibrit tutuyordu.

Baba ve kızı birlikte, ufku dolduran görkemli zirvelere şaşkınlıkla baktılar.

İlk bakışta dağlar neredeyse tek bir sıra gibi görünüyordu ama Ellysetta okuduğu sayısız tarihten bunların aslında iki ayrı sıra dağ olduğunu biliyordu. Şiddetli Rhakis kuzeyden aşağı doğru ok gibi iniyor, neredeyse Silvermist sıradağlarının görkemli dalgalarıyla çarpışıyordu. İkisini birbirinden sadece bir mil ayırıyordu; Garreval olarak bilinen meşhur geçit, Solan Topraklar'a açılan kapı.

Puslu bulutlar Silvermist dağlarının ormanlık ve sarp yayla otlakları üzerinde dönüyordu. Rhakis'in üzerinde gezinen bulutlar daha az yumuşaktı, yağmurla kararmış ve keskin zirveler kuzeye, Eld'e doğru devam ederken şimşek çakan gök gürültülü başlıklar halinde kaynıyordu. Bu yumuşak bulutlar ve şiddetli fırtınalar, iki sıra arasındaki geçidi dolduran yoğun, parıldayan bir siste birleşti ve Ellysetta bu manzara karşısında küçük bir ürperti duydu.

Faering Sisleri. Solan Topraklar'ı çevreleyen büyülü bariyer, Fey dışında herkes tarafından aşılamaz.

Sol'un piposunun tütün dolu kâsesinin üzerinde tuttuğu kibrit, ısı parmaklarını yakana kadar fark edilmeden yandı. "Tatlı parlaklık!" diye bağırdı. Tıslayarak kibriti silkeledi, kararmış kalıntıları vagonun kenarına fırlattı ve acıyan parmaklarına üfledi.

Ellie döndü ve babasının eline uzanırken kahkahalarını bastırmaya çalıştı. Bu, babasının ellerini bir kibrit çöpüyle yaktığı ilk sefer değildi. Sonuncusu da olmayacaktı. Piposuna olan düşkünlüğü sayesinde, çoğu zaman elinde yanan bir kibrit tutarken, dikkati gerçek ya da hayali bir güzelliğe çok kolay çekilirdi.

"Ben iyiyim, Ellie-kız," diye itiraz etti Sol, Ellie onun elini tuttuğunda.

"Biliyorum baba, ama Marissya fırsat buldukça pratik yapmam gerektiğini söylüyor." Babasının elini kendi elinin tuttu ve kızarmış ete odaklandı, onun tenine dokunduğunda zihnine dolan düşünce ve duygu selini engellemeye çalıştı.

Aşk. Endişe. Suçlulukla karışık içgüdüsel korku. Yanında oturan güzel yabancının parlayan parlaklığı ve hissedilir büyüğü karşısında hâlâ rahat değildi.

Ellie korkusunun neden acıyı bastırdı ve düşüncelerini Fey'in en güçlü şifacısı Marissya v'En Solande'nin ona gösterdiği şekilde odaklamaya çalıştı. Celieria'dan batıya doğru bir hafta süren yolculuk boyunca Marissya her gün birkaç çanı Ellysetta'yla geçirmiş ve ona kendi güçlü şifa büyüsunü nasıl kullanacağını öğretmişti.

Ellysetta'nın hâlâ öğrenmesi gereken çok şey olmasına rağmen, hayatı boyunca bilinçsizce eğirdiği iyileştirici örgülerin temel kalıplarını artık bilinçli bir düzeyde anlıyordu. Marissya ona yakında bu örgüleri sadece dokumak için gereken miktarda güç kullanarak istediği zaman çağırıp eğirebileceğine dair güvence verdi ama kısıtlama Ellie'nin hâlâ ustalaşmakta zorlandığı bir şeydi. Büyüsünü içinde tutan güçlü, gizli engeller artık ortadan ve bir zamanlar büyük bir incelikle ördüğü dokumalar şimdi onun çağrısıyla, yıkılmış bir barajdan fışkıran bir nehir gibi ortaya çıkıyordu.

Marissya'nın öğütlerini hatırlayan Ellysetta, merkezindeki enerji kuyusuna uzandı ve ihtiyaç duyacağı parlayan güç ipliklerini dikkatle çağırdı. Yaradaki ısıyı çekmek için Kırmızı Ateş. Hasarlı eti iyileştirmek için Yeşil Toprak. Lavanta Ruhu acıyı alıp götürmek için. Ve Ellysetta'nın dersleri sırasında Marissya'yı gözlemlerken keşfettiği başka bir şey. Marissya'nın *shei'dalin* aşkı dediği özel, altın bir şey, Fey kadınlarına özgü gizemli bir güç. *Shei'dalin*'in tüm ipliklerin sıcak, altın rengi bir tonla parıldamasını sağlıyordu. Hiçbir Fey savaşçısı büyüsunü aynı şekilde yapamazdı.

Marissya ona, "Bir Fey kadınının kalbindeki merhamet ve empatiden kaynaklanır," demişti. "Büyünün yedinci bir dalı değildir. Onu ayırıp *Shei'dalin*'in sevgisini tek başına dokuyamayız. Bu sadece Fey kadınlarının büyü yapmasının doğal yolu."

"Peki ben *Shei'dalin*'in aşkını da aynı şekilde mi dokuyorum?"

Bunun üzerine Marissya güldü. "Feyreisa, sen *hiçbir şeyi* diğer gibi yapmıyorsun." Sonra hâlâ gülümseyerek ekledi, "Eminim Ellysetta, ama dokuma yaparken büyüün o kadar parlak ki gücü beni kör ediyor."

Şimdi babasının elini tutarak, Marissya'nın ona öğretmeye çalıştığı gibi büyüsunü çağırmaya ve onu kontrol ve kısıtlama ile kullanmaya çalıştı.

İplikleri buldu, onları gevşek bir şifa deseninde ördü ve bir

gücün nazik "itişi", örgüyü babasının eline gönderdi. İtme bir çekiç darbesi gücüyle içinden fırladı, dokuması kör edici bir parlaklıkla alevlendi.

Babasının vücudunun irkilerek sarsılması ve gözlerinin aniden açılması, yüzünü dehşet içinde buruşturmasına neden oldu.

"Işık beni korusun," diye mırıldandı nefesinin altında. Sonra daha yüksek bir sesle, "İyi misin baba?" diye sordu.

Sol birkaç kez gözlerini kırptırdı ve dikkatli bir şekilde kendi envanterini çıkardı. Eksik ya da fazladan bir şey bulamayınca gülümsedi. "Aferin, Ellie-kız. Parmağın yeni gibi oldu." Ona göstermek için elini kaldırdı.

, parmağının ucundaki kızgın kırmızı yanık gitmişti. Ama sorun bu değildi. Babasının yeni iyileşmiş elini saçlarının arasında gezdirmesini izledi. Eli hareketin ortasında durdu.

"Oh," dedi. Sol Baristani, birçok ölümlü insanın babasının "ormanı seyreltmeye" başladığı yaşlardaydı. Ya da, daha doğrusu, öyleydi. Bakışlarını onun yüzünde sabit tutarak, kafa derisini kaplayan ve yeni kalınlaşan saçlarını okşadı. "Şey... şey... bu o kadar da kötü değil. Tabii yeşilin korkunç bir tonu değilse." Kaşları sahte bir endişeyle birbirine yaklaştı ve tereddütlü, oldukça korkulu bir ses tonuyla ekledi, "Şey... yeşil değil, değil mi Ellie?"

Ellie iç çekti. "Hayır, baba, yeşil değil."

Gözlerinde bir parıltıyla rahatlamış gibi yaptı. "Peki, zaman, işte böyle." Güldü, sırtıttı ve elini okşamak için uzandı. "İyi iş çıkardın, Ellie-kız. Örgüyü biraz abartmış olabilirsin ama parmağın iyileşti. Ayrıca, hangi erkek kendi saçları dökülmeye başladığında biraz daha fazla saç istemez ki?" Piposunun sapını dişlerinin arasına geri sokarak yeni bir kibrit çaktı ve tütün parçaları turuncu renkte parlamaya başlayana ve güzel kokulu dumanlar yeni yenilenmiş saçlarını... ve bir anda en az on yılını kaybetmiş yüzünü sarana kadar üfleyerek kaseye tuttu.

Zorla gülümsedi. "*Beylah vo*, baba." Ölümlüler üzerinde gençlik dokumak Marissya'nın ona öğrettiği şeylerden biri değildi ama görünüşe göre kalıplar normal şifaya çok benziyordu.

Ellysetta'nın sağından mutlu bir çılgılık duyuldu. Fey savaşçısı Kiel vel Tomar, gümüş sarısı uzun saçlarını , Ellysetta'nın dokuz yaşındaki kız kardeşi Lorelle omuzlarına tünemiş halde koşarak yanlarından geçti. Marissya'nın oğlu Kieran vel Solande birkaç adım geriden takip etti. Lorelle'in ikizi Lillis, Kieran'ın omuzlarına oturdu ve sanki kervanlarındaki arabaları çeken Elf *ba'houda* atlarından biriymiş gibi topuklarıyla göğsünü . Küçük parmakları Kieran'ın kalın, dalgalı kahverengi saç tutamlarını kavradı.

Lillis ve Lorelle, Marissya ve Ellie'nin, Kieran'ın kendileri için örmesi için ısrar ettiği kahverengi seyahat derilerinin minyatür versiyonlarını giymişlerdi. Kieran ve Kiel, yolculuğun her gününü yeni bir maceraya dönüştürerek çocukların zihinlerini annelerinin ölümünün acısından uzak tutmak için ellerinden geleni yapmışlardı. Çocuklar

İkizler bu fikri benimsemiş, en kısa durakları bile keşfetmek için bir bahane olarak hevesle kullanmışlardı - elbette her zaman dikkatli Fey gözleri altında, ama nadiren temiz ve düzenli yerlerde. Babalarının yıllar önce onlar için oyduğu hatıra kutuları şimdi yolculuklarından kalan hazinelerle dolup taşıyordu: küçük kayalar, kır çiçekleri, salyangoz kabukları, kuş tüyleri, dikkatlerini çeken ne varsa.

Kieran Ellysetta'ya bir sırtış fırlattı. Sol Baristani'yi görünce adımları durakladı; sonra bakışları Ellysetta'ya kaydı. Ellysetta öfkeyle kızardı. Bir *shei'dalin*'in ölümlü gençliğini geri getirme yeteneği, Fey'in binlerce yıldır koruduğu bir sırdı ve az önce bunu herkesin görmesi için ortaya çıkarmıştı.

Neyse ki, o bir şey söyleyemeden Lillis Kieran'ın saçını çekiştirdi ve omuzlarında zıpladı. "Daha hızlı, Kieran!" diye bağırdı. "Bizi yeniyorlar!"

Kieran son bir bakış ve başını sallayışla arkasını döndü ve Kiel ile Lorelle'in peşinden çimenli tepeden aşağı koştu.

Ellysetta onları izledi ve bütün hafta boyunca içinde büyüyen gerginlik göğsünü . Yolculuğun sonuna yaklaşıyorlardı. Bir gün daha, en fazla iki gün; sonra sevgili ailesinden geriye kalanları bırakıp yeni kocasını gizemli Faering Sisleri'nde takip edecek, belki de bir daha hiç dönmeyecekti.

Sol onun elini okşadı ve çenesini ikizlere doğru salladı. "Onların tekrar güldüğünü duymak güzel."

"Evet," diye kabul etti. İkizlerin son zamanlarda gülmek için pek nedenleri olmamıştı. "Annelerini özlüyorlar," dedi Sol. "Benim için gülümsemeye ve gülmeye çalışıyorlar.

Ama her gece yastıklarına sarılıp ağladıklarını ve onun geri dönmesi için yalvardıklarını duyuyorum."

Tam o anda, Ellie'nin kendi keskin kederi sert bir şekilde vurdu. Yüzü buruştu ve gözleri yaşlarla doldu. "Ben de onu özlüyorum, baba." Annesi bazen ne kadar sert olursa olsun, Ellie onun sevgisinden asla şüphe etmemişti ve onu tüm kalbiyle sevmişti.

"Ah, Ellie." Sol bir kolunu kızının omuzlarına doladı ve onu kendine çekti. "Benim tatlı Ellie'm. Hepimiz onu özlüyoruz."

Geçmişte pek çok kez yaptığı gibi yüzünü babasının boynuna çevirdi ve hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Babası da her zaman yaptığı gibi onu kucakladı, sırtını sıvazladı ve sanki rüyalarında gördüğü şeytani görüntülerden sonra rahatlamak için kucağına tırmanan küçük bir çocukmuş gibi onu salladı.

Gözyaşları tükenene kadar ağladı ve bittiğinde elinden geldiğince gözlerini sildi ve geçen hafta pek çok kez yaptığı gibi tekrar yalvardı, "Lütfen bizimle gelmez misin baba? Yağmur sana ve kızlara Sisler'e kadar eşlik edecek. Orada bizimle birlikte güven içinde yaşayabilirsin."

Sol içini çekti. "Biz senin gibi Fey değiliz, Ellie. Bizim evimiz burada, Celieria'da. Annenin ölmeden önce benden yaptığı son istek..." Sesi kalınlaştı. Boğazındaki yumruyu yuttu. "Bana yazdığı notta

O gün katedrale gitmeden önce... eğer ona bir şey olursa, ikizlerin Celieria'da, kendi türlerinin arasında emin olmam için yalvardı."

"Baba, bunu senden hâlâ benim şeytan tarafından ele geçirildiğimi ve Fey'in kötü olduğunu düşündüğü zamanlarda istedi. Sonunda hatasını anladı. Bu konuda da hatasını anlayacağını düşünmüyor musun?" Celieria Şehri'nden ayrıldıklarından beri bu sorunun üzerinden binlerce kez geçmişlerdi. "Kızların nerede yaşadıklarından bağımsız olarak güvende olduklarını bilmeyi tercih etmez miydi?"

"Bu onun son isteğiydi, Ellie. Şşş." Başka itirazları önlemek için parmağını Ellie'nin dudaklarına koydu. "Onun isteği benim için, ölüm döşegindeyken yemin etmişim gibi kutsaldır. Kızların burada kendi türümüz arasında barış içinde yaşama şansı olduğu sürece, burada kalacağız. Sen Fey'sin, Ellysetta. Solan Topraklar'a aitsin. Biz ölümlüyüz ve buraya aitiz." Gözleri hüznle ama aynı zamanda sarsılmaz bir kararlılıkla doluydu.

Bu bakışı gören Ellysetta kaybedeceğini biliyordu. Babası tanıdığı en sevgi dolu adamdı, ama gözlerinde çelik gibi bir ifade varsa, bu kararını verdiği ve geri adım atmayacağı anlamına geliyordu. Dudağını ısırdı, kucağında sıkıca kenetlenmiş ellerine baktı ve başını salladı, gözlerinin arkasını yakan taze yaşların korkunç, nezaketsiz hıçkırıklarla fişkirmasından korktuğu için ona bakmaya korkuyordu.

Babasının tekrar iç çektiğini duydu, görüş alanının çevresinde yer değiştirdiğini gördü. Geniş, bronzlaşmış ve yıllarca ağaç oymacılığı yaptığı için nasırlaşmış eli, onunkini örtmek için uzandı. Sevgi, zengin, tatlı ve her zamanki sadık olan sevgi, gurur ve minnettarlıkla birlikte ve kafasında bir çan gibi net bir şekilde çınlayan bir düşünceyle birlikte dokunuştan içine aktı.

"Seni seviyorum, benim tatlı Ellie'm. Hiç kimse bir kızı daha fazla sevemez ve hiç kimse seninle benim kadar gurur duyamaz. Annenin isteklerini yerine getirmek için gelen her şeyi yapacak olsam da, çocuklarımın güvenliğini gereksiz yere riske atmayacağım. Eğer sorun çıkarsa, kızlarla birlikte Sisler'den geçeceğiz. Bu benim sana yeminim."

Akan gözyaşlarının bulanıklaştırdığı görüşünün içinden onun gözleriyle buluştu ve tenine dokunarak hissedebildiği gerçeği kendi gözleriyle gördü. Beklediğinden çok daha fazlasıydı. Verdiği söz, karısına ettiği kadar bağlayıcı olduğunu düşündüğü bir yemindi.

Araba çimenli tepeden aşağı, aşağıdaki Garreval'in verimli ovalarına doğru hızlı ve yumuşak bir şekilde yuvarlanmaya devam ederken, Sol heybetli dağlara ve yeşil tarlalara baktı.

"Burası çok güzel bir yer," dedi. "Sanırım annen burada çok mutlu ." Ellie başını babasının omzuna yasladı. "Ben de öyle düşünüyorum."

"Yönlendirme örgüleri hazır. Garreval güvende." Solan Topraklar'ın Birinci Generali Belliard vel Jelani, kendisini varış noktalarının etrafındaki beş millik bir yarıçapa yayılmış düzinelerce Fey gözcüsüne bağlayan Ruh iplerinden oluşan ağı serbest bıraktı. Tüm hafta boyunca yaptıkları gibi, savaşçılar kervanın yolunu ölümlülerden temizlemiş ve meraklı yerlileri ve Eld casuslarını uzaklaştırmak için yönlendirme örgüleri çevirmişlerdi.

Üç hafta kadar önce, Celierialılar ve aileleri Garreval'den Celieria Şehri'ne uzanan yollarda ve araba patikalarında ölümsüz Fey'in ülkenin başkentine yaptığı yıllık yürüyüşü izlemek için sıraya girmişlerdi. Bu kez tek bir ölümlü bile Fey'in geçişini görmeyecek ya da hatırlamayacaktı.

Bel döndüğünde Rain'in Fey kervanına doğru baktığını gördü, yüzü asılmıştı. "Rain? Bir sorun mu var?" Bel'in eli içgüdüsel olarak çeliğine gitti, parmakları Fey'cha fırlatma hançerlerinin kabzalarının üzerinde geziniyordu.

"*Nei*." Rain bariz bir çabayla dikkatini tekrar en yakın arkadaşına yöneltti. "Şey, *aiyah*, ama Celieria'dan ayrıldığımızdan beri bizi takip eden yanlışlıktan farklı değil. Annesi için yine ağlıyor."

Bel, Rain'in lavanta rengi gözlerindeki acıdan uzaklaşarak ellerine baktı. Tüm gücüne rağmen -Fey standartlarına göre bile etkileyici- Rain sevgilisinin kalbindeki kederi dokuyamamıştı. Ah, ona pembe bir mutluluk illüzyonu yapabilirdi -ya da başka bir Fey'den anılarını çalmasını isteyebilirdi- ama bu Fey tarzı değildi. Hem onuru hem de aşkı onu bağlıyordu ve sadece Fey erkeklerinin yüzyıllardır yaptığı şeyi yapabilirdi: eşi için güçlü durmak ve aşkının sağlayabileceği teselliye sunmak.

"Ona gitmelisin," dedi Bel.

Yağmur içini çekti ve başını salladı. "*Nei*, şu anda ona benden daha çok ihtiyacı var. -Annesini onun kadar derinden seven ."

Bel, Yağmur'u söylenmeden bırakılan yorumu duymayacak kadar uzun zamandır tanıyordu. "Lauriana Baristani yaptığı her şeyi aşkı için yaptı," diye hatırlattı Rain'e nazikçe. "Ve sonunda çocuğunu kurtarmak için hayatını verdi."

"Bunun farkındayım," diye yanıtladı Rain, "ama hiç hissetmediğim bir sevgiyi varmış gibi gösteremem."

Bel siyah botlarından birinin burnuyla büyük bir ot yığınına dürttü. Lauriana, Ellysetta'nın Fey kralıyla evlenmesini hiç istememişti ve Rain de dahil olmak üzere herkesin bunu bilmesini sağlamıştı. "Belki de," dedi sonunda, "Ellysetta'nın hissetmediğin bir aşkı varmış gibi göstermene ihtiyacı yoktur. Belki de sadece orada olduğunu ve onu sevdiğini bilmek yeterlidir."

"O biliyor." Yağmur keskin bakışlarını aşağıdaki vadinin üzerinde gezdirdi. "Son dört gündür olağandışı bir hareketlilik olmadı ve Celieria Şehri'nden ayrıldığımızdan beri bizi takip eden tek bir kişi bile olmadı. Rahatlamalı mıyım yoksa şüphelenmeli miyim emin değilim. Tanıdığım Eld asla bu kadar kolay kaçmamıza izin vermezdi."

Bel ipucunu aldı. "Belki de tuzaklarımız işe yarıyordur." Ayrı bir Fey kuzeye, Orest'e doğru büyümlü bir araba eşliğinde yola çıkmıştı,

böylece Eld casusları Ellysetta ve ailesinin orada olduğunu düşünebilirdi.

"Öyle umalım," dedi Rain, yüzü taş kesilmişti. "Ama alternatiflere de hazırlıklı olalım ve sadece Büyücülere karşı değil. Eğer *dahl'reisen* Ellysetta'nın ruhları geri getirebildiğini öğrenirse..."

Bel'in damarları buz gibi titredi. "Gaelen'in-" Sesi inançsızlıkla kesildi, sonra itiraz ederek geri yükseldi. "O Ellysetta'nın *lu'tan'ı*." Ellysetta ruhunu geri verdikten sonra, Gaelen kanıyla onun hizmetine girmiş, hayatı boyunca ve onu takip eden ölüm boyunca onu koruyacağına yemin etmişti. Hiçbir *lu'tan* bu yemini bozamazdı. "Gaelen bir kez daha Fey oldu. Onuru geri geldi.

Unutmayın, o olmasaydı Ellysetta çoktan Büyücülerin eline geçmiş olurdu."

Rain'in çenesi düştü. "Unutmadım. O yara izi olmadan yüzüne bir kez bakmanın yeteceğini ve *dahl'reisen* dostlarının gerçeği öğreneceğini de unutmadım." Tüm Feyler arasında sadece *dahl'reisen*'ler yara izi bırakırdı, o da sadece ölümsüz ruhlarını karanlığa sürükleyen cinayeti işlediklerinde. Ellysetta Gaelen'in ruhunu geri getirdiğinde, onun *dahl'reisen* izini varoluştan silmişti. "Gaelen'e bir *lu'tan* dostu olarak ne kadar güven duyarsan duy, sakın gardını düşürme. *Dahl'reisen*'e güvenilmez ve onun kendileriyle olan uzun tanışıklığını kendi çıkarları için kullanmaya çalışabilirler."

Rain'in yüz ifadesi . Bel, Rain'in aklından geçen nahoş düşüncelere yanıt olarak gelen ve hızla dizginlenen kısa süreli güç dalgalanmasını hissetti.

"Sanırım her şeye rağmen Ellysetta'ya döneceğim," dedi Rain. Geri adım attı ve Değişim'i çağırırken kısa süreli güç dalgalanması nefes kesici bir sele dönüştü. Işıltılı gri sis Rain'in etrafında dönen bulutlar halinde dalgalandı ve dağıldığında ölüm siyahı bir tairen onun yerine çömeldi. Büyük kanatlı kedi parlayan mor gözlerinden birini Bel'in üzerine dikti ve Bel'in kafasının içinde tairenin zengin müzikal tonlarıyla güçlü ve yankılanan, zonklayan bir Ruh sesi duyuldu.

"Teleon'a, kardeşim, ve yarın, eve."

Ellysetta arabadan inip Garreval'in yeşillenen düzlüklerinde son bir kilometreyi yürürken, yirmi Fey varış noktalarını, yani bir zamanların büyük kalesi Teleon'un kalıntılarının dibinde inşa edilen karakolu güvence altına almak için hızla ilerliyordu. Lillis ve Lorelle onun yanında yürüyor, küçük elleriyle onunkileri kavıyorlardı.

Rain'in ona ailesiyle geçirdiği bu zaman için her zaman minnettar kalacaktı. Onu tairen sırtında doğruca Solan Topraklar'a uçurabilirdi ama bunu yapmamıştı. Ailesinin onun için ne kadar değerli olduğunu bildiğinden, hepsinin birlikte seyahat etmesini ayarlamıştı. Dayanıklılık ve hız için yetiştirilen Elf *ba'houda* atları, ölümlü küheylanlardan çok daha hızlı yol alırdı; ama tairen formunda Yağmur,

Uçuşuna güç vermek için büyü kullanarak, Celieria'daki bin mili tek bir günde geçebilirdi.

Her sabah yastığının üzerine küçük kur hediyeleri bıraksa da, ailesiyle geçirdiği bu ekstra zaman ona gerçek hediyesiydi ve her değerli anıyı zihnine kazımaya çalıştı. Bunun gibi: kızlar onun yanındaki uzun otların arasında geziniyor, saçları adımlarıyla birlikte zıplıyordu. Hafif bir rüzgâr esiyor, dağlardan gelen sis kokuları ve rüzgârda dalgalanan ılık çimenler. İkizlerin küçük ellerini sıktı ve onlardan kahkahalar yükselirken yanaklarındaki gamzelerin parlamasını izledi.

Sevgili tanrılar, onları ne kadar çok seviyordu. Ve eğer onun yüzünden bir zarar gelirse.

"Karanlık düşünceler yok, shei'tani." Bu öğüt artık tanıdık gelen bir Ruh örgüsüyle zihninden süzüldü.

Ellysetta, yakındaki bir tepenin üzerinden hızla kendisine doğru süzülen büyük kanatlı kara kediye baktı. *"Bu sefer o kadar karanlık değil,"* diye cevap verdi. *"Sadece biraz gri."*

En kötüsünü düşündüğü için onu suçlayamazdı. Celieria Şehri'nden ayrıldıklarından beri zihni hiç huzurlu değildi. Yüce Büyücü onun bedeninin nerede olduğunu bilmiyor olabilirdi ama Rain'in varlığına ve Fey'in her gece kampın etrafına yerleştirdiği yirmi beş katlı örgülere rağmen, Yüce Büyücü rüyasında onun ruhunu birden fazla kez bulabilmişti. Ona başka bir işaret koymayı başaramamıştı ama onu her bulduğunda, tairen'i kana susamış, ölüm ve intikam için kükreyerek uykusundan fırlamıştı.

Sonuç olarak, çoğu geceyi uyanık ve Rain'le birlikte mehtaplı gökyüzünde uçarak geçirmişti.

"Sadece biz gittiğimizde kız kardeşlerimi özleyeceğimi düşünüyordum. Ve onların güvenli konusunda endişelenmeden edemiyorum."

"Kieran ve Kiel onlara zarar gelmesine izin vermeyecekler." İki Fey ve iki yüz kardeşleri, Ellysetta'nın ailesini korumak için Lord Teleos'un Garreval yakınlarındaki atalarından kalma malikânesinde kalacaklardı.

Yağmur hızlı ve sert bir şekilde tepenin yamacından aşağı süzüldü ve uçuşunun ortasında zayıf Fey bedeninin siyah deri kaplı formuna dönüştü. Koşarak yere indi ve kısa, hızlı bir koşu onu hızla onun yanına getirdi.

Onu ve parlayan lavanta rengi gözlerini görmek bile Ellysetta'nın nefesinin boğazında düğümlenmesine neden oldu. Tüm Feyler büyüleyici yaratıklardı ama efsanevi Yağmur Tairen Ruhu hepsini gölgede bırakıyordu. O, korumasız Fey güzelliğiyle duyuları kamaştıran ölümsüz bir kraldı; yüzü nefes kesici bir erkek mükemmelliğinin başyapıtıydı, derinin altındaki güçlü kemiklerin itişiyile ve yüzeyin hemen altında dönen ölümcül vaat aurasıyla güzel olmaktan kurtulmuştu.

O bir Tairen Ruhu'ydu, tüm Fey'lerin en güçlüsü ve en nadiriydi, her şeyin ustasıydı.

Fey büyüsünün beş dalı, Solan Diyarlar'ın büyülü, ateş soluyan tairerlerinden birine dönüşebilir.

Yağmur onun gerçek eşiydi, ruhunun diğer yarısıydı; ve sonunda Ellysetta onun ve kendisinin ruhunun en karanlık gölgelerini kucaklamak için gereken cesareti ve koşulsuz güveni bulduğunda -içindeki her düşüncüyü, her korkuyu, her utancı ve kötülüğü çekinmeden açığa vurduğunda- sonunda ruhları sonsuza dek birleşecekti. Eğer başarısız olursa, tamamlanmamış bağları Rain'i deliliğe ve sonunda ölüme sürükleyecekti.

Bunu bildiği halde, Rain'in yoğun ve mutlak aşkı yaklaşırken gözlerinden parladı ve Ellysetta'nın hislerini alevlendirdi. Titremeye başladı. "*Shei'tan*" Neyse ki Ellysetta kendini utandıramadan, küçük kız kardeşi Lillis bir çığlık atarak kendini Rain'in kollarına attı ve Ellysetta'yı tutsak eden sarhoş edici büyü .

"Bugün bizi yine uçuracak mısın Rain?" Lorelle sıçrayıp Rain'in boştaki elini tuttu ve heyecanla aşağı yukarı zıplarken Lillis sordu.

Ellie bir bastırdı. Lillis ve Lorelle Yağmur'dan ve onun gücünden korkmaktan vazgeçmişlerdi. Ailelerinin bir parçası olmuştu. Bu aynı zamanda parmaklarına dolanacak talihsiz bir erkek olduğu anlamına da geliyordu.

Rain ise onların yanında nasıl rahatlayacağını öğrenmiş ve kalbindeki Fey yumuşaklığını ortaya çıkarmalarına izin vermişti. Düşmanlarını acımadan katledebilen bir adam olmasına rağmen, ikizlerin yanında artık karanlığı hiç tanımamış bir adam gibi gülüyor ve gülümsüyordu.

"Önce sizi yeni evinize güvenli bir şekilde yerleştirelim, *ajianas*. Sonra ikinizi de tekrar uçuracağım."

Tabii ki hâlâ nasıl hayır diyeceği üzerinde çalışması gerekiyordu. "Yaşasın! Yaşasın!" Lorelle kollarını havaya kaldırdı ve onun etrafında coşkulu daireler çizerek dans etti.

"Yeni evimizde yeni bir kedimiz olabilir mi?" Lillis kirpiklerini tekrar kırıştırarak sordu. "Love'ı geride bırakmak zorunda kaldığımızdan beri."

Kieran kızları, büyüye karşı korkunç bir tiksinti duyan yavru kedi Love'ın Solan Topraklar'da yaşamaktan ya da Sisler'in güçlü büyüsüne bu kadar yakinken onlarla kalmaktan mutsuz olacağına ikna etmişti. Sevgi'yi Celieria Şehri'nde, Kraliçe Annoura'nın Lütuflar Üstadı Gaspere Fellows'un gözetimine bırakmayı gönülsüzce kabul etmişlerdi.

Yağmur gülümsedi. "Yeni bir kedi yavrusu mu? Kieran ve Kiel'in bunu ayarlayabileceğini düşünüyorum. Belki her için bir tane, hmm?"

Lillis onu daha fazla kucaklayarak boğdu, sonra kollarından fırladı, böylece ikiziyle birlikte koşarak Kiel ve Kieran'a tekrar uçacaklarını ve Rain'in yeni yavru kediler alabileceklerini söylediğini anlatabildi.

Ellie başını salladı ve onların gidişini izledi. "Bir gün sevgi dolu hayranlık ile kölece bağlılık arasındaki ince çizgiyi öğrenmen ."

Avucuna bir öpücük kondurdu. "İzin ver onlara ne hediyeler ve

Özgürlükleri elimden geldiğince. Hayatları yakında yeterince kısıtlanacak. Teleos!" Rain, gerçek dostları Marissya ve Dax v'En Solande'nin yanında duran ve Baristani ailesinin yeni evi olacak yere sessizce bakan Fey gözlü Celierian büyük lordu Devron Teleos'a el kaldırdı. "Garreval'e gelmeyeli ne kadar oldu?"

Teleos'un ağzı yüzünü buruşturdu. "Her yıl en az bir kez tüm mülklerimi ziyaret etmeye özen gösteriyorum ama gördüğünüz gibi beni buraya çekecek pek bir şey yok."

Aşağıda, Rhakis dağlarının alt yamaçlarında, gümüşü mavi taşların yuvarlanmış molozları arasından bir zamanların büyük kalesinin kalıntıları yükseliyordu: Teleon, Teleos Hanedanı'nın eski aile merkezi. Bin yıl sonra bile, bir zamanlar dillere destan olan güzelliği hâlâ paramparça ve terk edilmiş haldeydi; Fey yapımı kuleleri ve korkulukları yıkılmış, kalıntıları liken ve yosunlarla kaplanmış ve uçurum otlarının tutamlarıyla dolmuştu. Dağın eteğindeki küçük bir tepenin üzerine, bir zamanlar surlarla çevrili şehir-kalenin görkemli kapısının kalıntılarından çok da uzak olmayan küçük bir taş karakol - kaba bir şekilde inşa edilmiş ve açıkça ölümlü kökenli- inşa edilmişti. Karakolun küçük orta salonundaki bir havalandırma deliğinden dumanlar yükseliyordu.

Ellysetta dehşetini gizlemeye çalıştı. Burası ailesinin yeni evi miydi?

Lord Teleos sanki onun düşüncelerini duymuş gibi, "Misafirlerime bu kadar kaba bir konaklama imkanı sunduğum için kendimi zavallı bir ev sahibi gibi hissediyorum," dedi. Rain'in uzun zaman önce ölmüş arkadaşı Shanis Teleos'un soyundan gelen Celieryalı büyük lord, bir zamanların büyük aile mülkünün kalıntılarına acımasız gözlerle baktı. "Rain, Feyreisa'nın ailesinin benim daha saygın mülklerimden birinde daha iyi hizmet alamayacağından emin misin?"

Rain gülümsedi ve başını salladı; düz, ipeksi siyah saçları siyah deri kaplı omuzlarının üzerinden kayıyordu. "Nei, bu bizim ihtiyaçlarımız için mükemmel."

"Burası bir zamanlar çok güzel bir yerdi," dedi Lord Teleos kederli bir sesle. Sislerin yükselişinden önceki günlerde ailesi Feylerin yakın dostlarıydı ve soy ağacındaki pek çok Fey atası Devron'a ve tüm atalarına Fey gözleri, tenlerinde bir parıltı ve saf ölümlülerinkinden çok daha uzun yaşam süreleri bırakmıştı. Bir zamanlar paha biçilemez güzellikte bir mülk olan Teleon, Feylerin Teleos Hanesi'ndeki dostlarına ve akrabalarına bir armağanı olmuştu.

"Evet, öyleydi," diye onayladı Marissya. "Çeşmeleriyle birlikte teraslı bahçeleri hatırlıyorum. Bana Dharsa'yı hatırlattı."

Lord Teleos aile mülkünün yıkıntılarına kasvetli gözlerle baktı. "Her zaman atalarımın Savaşların zehri temizlendikten sonra burayı onarmış olmalarını diledim, ama belki de en iyisi hiç yapmamış olmalarıdır. Ölümlü eller Teleon'un hakkını asla veremezdi." İç çekti. "Bazı şeyler bir kez kaybedildiğinde, geçmişte kalması daha iyidir."

Yağmur boğazından hırlama ile gülme arasında bir ses çıkardı. "Ve bazı şeyler yeniden yaşamayı hak eder." Gözleri

kenarları kırışmış. "Orayı yaşanabilir hale getirebileceğimizi söylemiştin Dev." Teleos'un kaşları birbirine çatıldı. "Teleon'u restore etmekten mi bahsediyorsun?"

"*Aiyah te nei*," Evet ve hayır. Ve bu gizemli not üzerine Rain , "Gel. Sanırım korktuğun kadar kötü bir ev sahibi olmadığını göreceksin."

Merakla dolup taşan Marissya, Dax, Teleos ve Ellysetta, Rain onları dağların eteklerine doğru son yarım mil boyunca götürürken onu takip ettiler.

Küçük karakolun kapısının yakınında ve dış duvarı boyunca mevzilenmiş iki düzine zırhlı Celierian askeri hazır olda bekliyordu. Üzerlerinde hırıltılı tairen başlı miğferler ve Teleos Hanedanı'nın armalarıyla süslenmiş, kırmızı kenarlı beyaz tabardlar vardı: beyaz bir alan üzerinde yükselen kırmızı bir güneşle birlikte altın bir tairen. Beyaz, kırmızı ve altın rengi flamalar rüzgârda dalgalanıyordu.

Açık kapıdan geçtiler ama Lord Teleos merkezdeki ana salona yönelecekken Rain onu durdurdu. "*Nei*, Dev, o taraftan değil."

Küçük grup salonun köşesini dönüp arka duvara doğru ilerlerken Bel koşarak geldi. Ellysetta onu selamlamak için döndüğünde onu karakolun arka duvarının üzerinde yükselen dağa doğru kaşlarını çatmış bir halde buldu. Sislerin parıldayan ışıltısı çok parlaktı, karanlıktan ziyade ışıktan yapılmış bir gölge gibiydi. Ölümlü gözler bunu göremese de, dağın tüm yamacı dalgalı büyü şeritleriyle parlıyordu.

Yağmur dönüp omzunun üzerinden bir bakış attı ve Bel'in şaşkın gülümsedi. arka taş duvarı önünde uzanıyordu. Yağmur bir adım daha attı. Etrafındaki hava bir göldeki su gibi dalgalanıyordu.

Yağmur bir adım daha atarak duvarın içinden geçti ve gözden kayboldu.

"Tükür ve yak beni," diye nefes aldı Dev. Marissya ve Dax'a baktı, sonra Rain'in peşinden hücum etti ve katı taş gibi görünen bir şeye kafa üstü çakıldı. Hava tekrar dalgalandı ve Lord Teleos da ortadan kayboldu.

"Ruh dokuması," dedi Kiel, gözleri dağın yamacını tararken. Yağmur'dan ya da Lord Teleos'tan eser yoktu, sadece karakolun arka duvarı ve onun ötesinde dağın yamacına dağılmış Teleon'un yuvarlanmış kalıntıları, uçurum otlarının tutamları ve rüzgârda dalgalanan dayanıklı dağ ağaçları vardı.

"Çok akıllıca," dedi Bel. "Örgünün enerjisini maskelemek için Sisler'in sihirli gölgesini kullanıyorlar. Bir Ruh ustası bile neredeyse üstüne çıkana kadar bunu göremez."

"Eee?" Kieran hevesli bir sırıtışla konuştu. Lillis'e bir el uzattı. "Neyi bekliyoruz? Gidip örgünün arkasında ne olduğunu görelim."

Gürültülü bir kahkaha atarak elini Kiel'in elinin içine soktu ve Rain ile Teleos'un peşinden çiğnenmiş patikadan yukarı doğru koşmaya başladılar. Lorelle, Kiel'in elini tuttu ve Su ustasını da peşinden sürükleyerek ilerledi.

Ellysetta, Bel ve Sol hemen arkalarından geldiler.

dalgаланan yanılısama duvarından geçip ötesindeki manzaraya gözlerini dikiğinde, Ellysetta'nın çenesi hayretle açıldı.

"Parlak Tanrı beni korusun," diye fısıldadı Sol, önündeki parıldayan ihtişama şaşkınlıkla bakarken. "Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim."

"Bir Fey masalındaki büyülü bir saray gibi," diye nefes aldı. Eşsiz zarafet ve gzelliikteki muazzam bir dağ kalesinin açık, kemerli kapısında duruyorlardı. Gümüşi mavi taşlar, Fey sanatının ve mimarisinin göz kamaştırıcı bir gösterisiyle gökyüzüne doğru yükseliyordu. Mazgallı duvarlar yerini ağaçlar, fiskiyeler, güzel kokulu çalılar ve çiçeklerle dolu yemyeşil, zarif teraşlı bahçelere bırakıyordu. Teleos Hanesi'nin cesur renklerindeki flamalar, her kuleden ve dağın yamacını çevreleyen ve st kaleyi kat kat koruma ve gümüşi mavi gzelleikle çevreleyen bir dizi iç duvar boyunca esintide dalgalanıyordu.

"Ellie! Baba! Baba! Gel bak!" Lillis ve Lorelle ikinci i duvara yaslanmış küçük, imenli bir parkın ortasında duruyordu. Soluk pembe yapraklar üzerlerine usulca yağarken, kiraz ağaçlarının zarif, kavisli dallarının altında glşp dans ediyorlardı. Kieran ve Kiel yakınlarda durmuş, hoşgrl glmsemeleriyle çocukları izliyorlardı.

Ellysetta ve Sol ikizlere katılmak için alt avluyu geçerken Lord Teleos şaşkın şaşkın Rain'in yanında duruyordu. ", " dedi. "Onu eski güzelliğine kavuşturdun."

"Tam olarak değil," diye itiraf etti Rain. Bakışlarını Ellysetta ve çocuklardan ayırarak tüm dikkatini Devron Teleos'a verdi. "Orta katlardaki bahçelerin ve binaların bir kısmı hâlâ sadece ruhani dokulardan oluşuyor ama duvarlar ve kapılar gerçek ve savunulabilir, tıpkı tepedeki malikâne gibi."

"yle bile olsa... bu inanılmaz bir başarı. Bunu nasıl başardınız?"

" bin Fey, Sisler'in ötesindeki Chatok ve Chakai'nin büyük savaş kalelerinde nöbet tutuyor. Biz Celieria boyunca yolculuk ederken, onlar Feyreisa'nın ailesine uygun bir ev hazırlamak için Sisler'in içinden geldiler. Ve Teleon'u bir kez daha savaşa hazırlamak için."

Lord Teleos şaşkınlıkla ona döndü. "Eld'in buraya saldıracağını mı düşünüyorsun? Sisler Solan Topraklar'a giriş umutlarını engellerken mi?"

Yağmur kaldırım taşlarıyla döşeli avludan aşağı bahçeye baktı; Ellysetta, Sol ve ikizler, ince, uzanmış parmaklarından küçük bir gölete berrak su damlaları yağan dans kızların mermer çeşmesini inceliyorlardı.

İfadesinde yumuşaklıktan eser kalmamıştı. "Eğer Eld gelirse," dedi, "peşinde oldukları şeyin Sisler'den geçmek olacağından şüpheliyim."

İKİNCİ BÖLÜM

*Keder içinde, kana bulanmış toprak
umutsuzluğa kapılır ve granit taş acı
gözyaşları döker.
Bir zamanlar olan tarlalarda, aşk sessiz bir
cam gölünün altında yatıyor
azgın tairin alevlerinde dövülmüş,
rüyaların ölümüyle karanlık.
Orada, insanların gölgeleri ve bir zamanların
büyük kralları kötülüğün akıntısıyla
savaşıyor.
Gümüşü bakireler usulca dans edip ölen
aşkın şarkısını söylerken.*

Celiera'lı Avian'dan Sariel'in Ağıtı

Ellysetta, Teleon'un geniş üst kulelerinden birinde, iyi döşenmiş bir yatak odasının balkonunda durmuş Sisler'e bakıyordu. Birkaç çan önce, alçalan güneş Sisler'i alevlendirmiş ve dünyanın dört bir yanında yanan bir ateş perdesi görüntüsü vermişti. Şimdi gece derindi ve Sisler, neredeyse aysız bir gökyüzünün karanlığına karşı çok renkli bir ışıltının değişen, parıldayan bir ışıltısıydı.

Topuklarının taşa vuruşuyla omzunun üzerinden bir bakış attı. Hâlâ siyah deri ve çelik giysiler içinde, Fey teni ay ışığındaki inciler kadar solgun ve parlak olan Rain yaklaştı. Teleos, Bel, Kieran ve Kiel ile Teleon'un savunmasını görüşmek ve Teleos'un diğer bölgelerindeki birliklerin gücünü ve dağılımını gözden geçirmek için toplantı yapıyordu.

Savaş yaklaşıyordu. Bazıları gerçeğin etrafında ne kadar dolansa da, hepsi bunu biliyordu. Sadece Celiera'nın sınırları açık bir savaşa dönüşmeden önce hazırlanmak için yeterince zamanları olması için dua ediyorlardı.

İstemesi korkunç bir şey gibi görünse de Ellysetta, Eld'in ilk saldırısının Celiera'nın Orest ya da Celiera Şehri gibi uzak bir bölgesine gelmesi için içten içe dua etmişti; böylece Fey'in Lillis, Lorelle ve Papa'yı Faering Sisleri'nin ardında güvenli bir yere tahliye etmek için yeterli zamanı olacaktı.

Bu gizli dua şimdi pek de düşünülmemiş gibi görünüyordu. Kuzeyin ocak cadıları -ki çocukluğunun geçtiği Hartslea kasabasında, oradaki güçlü Kilise varlığına rağmen onlardan bolca vardı- başkalarına zarar vermeyi dilemenin, dilemene üç kat zarar getireceğine inanırlardı. Bir savaşın ilk muharebesinin başka bir yerde başlamasını dilemekle aynı şey miydi?

zarar vermek mi? Ellysetta bu karşısında ürperdi.

"Soğuk mu?" Rain sordu. Gözleri kısıldı. "Yoksa gezgin ruhlarınız geri mi döndü?"

Ellysetta sık sık açıklanamayan ani ürpermeler yaşıyordu, sanki omurgasında buz örümcekleri geziniyordu. Bu ürpertiler -ya da Rain'in deyiimiyle "gezgin ruhlar"

-Hayatı boyunca ona musallat olan korkunç kâbuslar ve korkutucu nöbetlerle kıyaslandığında bunlar önemsizdi ve her zaman bunları kendisiyle ilgili bir başka tuhaflık olarak görüp . Rain, garip bir şekilde başlayan titremeleri her zaman olduğu gibi zararsız görmüyordu.

" bir şey değil," diye güvence verdi ona. "Sadece endişe verici bir savaş düşüncesi." Kolları daha da sıkılaştı. "Ailen güvende olacak. Fey bunu sağlayacaktır."

"Biliyorum." Ve . Kieran ve Kiel ailesini korumak için ölebilirdi. Teleon'da kalan tüm .

Rain başparmağını kızın alt dudağına sürttü, sonra başını eğerek küçük okşamayı bir öpücükle takip etti. "Bu gece Solan Topraklar'a dönmeden önce yapmam gereken bir şey var. Benimle gelmeni umuyordum ama belki de onun yerine burada kalmalı ve biraz uyumaya çalışmalısın."

"Hayır, ben iyiyim." Onun eline uzandı. "Sen yanımda olmadan uyuyamayacağımı biliyorsun." Eld'in Yüce Büyücüsü'nün çağrısına karşı onun tilsimiydi ve o yanında yatmadan, kolları ona sarılmadan, onu gecenin gerçek dehşetinden korumadan uykuya dalmaktan korkuyordu.

"O zaman gidelim ve pelerininizi de getirin."

On saat sonra, gece gökyüzünde Teleon'un üzerinde süzülüyorlardı. Ellysetta kollarını uzattı ve yüzünü yıldızlara çevirdi. Yağmur, soğuk ve ince hava geçip giderken onu sıcak tutmak için hafif bir Ateş örgüsü ördü.

"*Dayan.*" Bu kısa komut Rain'in yuvarlak tairen kulaklarını geriye atıp geceyi aydınlatan ısıtıcı bir alev püskürtüp güçlü kanatlarını gererek güvercin gibi süzülmesinden önceki tek uyarısıydı.

Ellysetta kahkahalarla çığlık attı ve ağırlıksızlığın tedirgin edici heyecanı üzerine çökerken eyerinin yüksek, kıvrımlı kulpuna tutundu. Yağmur'la birlikte gökyüzünden kilometrelerce aşağıdaki yere doğru özgürce düştüler. Ay ışııyla aydınlanan gökyüzü gümüşü beyaza büründü ve bir bulut kümesinin içine daldıklarında ince su damlacıkları Ellysetta'nın yüzünü buğulandırdı. Bulut sisinin keskin ve taze serinliğini dilinde yakaladı ve canlandırıcı tatlılığını içti.

Bir kalp atışı; iki; sonra bulutların arasından gecenin berrak karanlığına geri döndüler.

Tairen'in kanatları genişçe açıldı, gerildi ve vahşi, umursamaz dalış, çalım bir tırmanışa dönüştü. Ellysetta nefes nefese, coşkulu bir sesle tekrar çığlık attı ve eyeri sıkıca kavradı. "*Yağmur! Sanırım midemi orada bıraktım.*"

Tairen kahkahalarının artık tanıdık gelen şuh sesi, koşuşturmaya katıldı.

kulaklarında rüzgar. *"Tekrar dayan, shei'tani. Bu daha da iyi."*

Büyü akışları onu sıkıca yerine bağlamak için döndü ve Rain büyüyle güçlendirilmiş bir hızla ileri fırladı. Dünya baş döndürücü bir bulanıklık içinde hızla akıp gitti ve kanatlarını hafifçe kaydırarak onları bir tirbuşon dönüşüne yolladı. Gölgeyi yeryüzü ve ay ışığıyla aydınlanmış gökyüzü, Ellysetta'nın kamaşan gözlerinin önünde vahşi bir kaleydoskop gibi dönüyordu.

Başka bir kadın korku içinde çılgılık atabilir ve durması için yalvarabilirdi. Ellysetta sadece başını geriye attı ve keyifle güldü. Özgürlük damarlarında güçlü bir uyuşturucu gibi dolaşıyordu.

Uçmaktan asla bıkmazdı. Dans etmenin sınırsız keyfi, kahkahalar saçan rüzgârlar, puslu bulutların arasına dalmanın ve neredeyse parmak uçlarıyla yıldız tozlarını toplayabileceği kadar yükseğe çıkmanın heyecanı: Uçmak o kadar zengin bir keyifti ki, tüm üzüntüleri ve korkuları kovalıyordu. Şey, sessizce düzeltti, *neredeyse* hepsini.

"Rain, gerçekten de Fey'Bahren'e vardığımızda içeri girip yavruları öldüren her neyse onu iyileştirecek bir dokuma eğirebileceğimi mi düşünüyorsun?" Rain'in onu bulmak için Celieria'ya gelmesinin nedeni buydu. Dış dünyanın bilmediği gizemli bir hastalık yüzyıllardır yumurtadaki doğmamış tairenleri öldürüyor, sayılarını bir düzineden az büyük kedi hayatı kalana kadar azaltıyordu. Gerçeğin Gözü onları kurtaracak anahtarı bulması için Rain'i Celieria'ya göndermişti.

O, Ellysetta Baristani, bu anahtarın ta kendisiydi. Hiçbiri onun bu mucizeyi nasıl başaracağını bilmese bile.

"Kulağa pek plan gibi gelmediğini biliyorum," dedi, "ama tairenler hiçbir şifacımızın ine girmesine izin vermedi, Marissya'nın bile. Ancak sen hem bir Tairen Ruhu hem de benim gerçek eşimsin. İne girebilecek ve başka hiçbir she'dalin'in yapamadığı gibi kitlelere şifa dokuyabileceksin."

"Bırakın nasıl eğireceğimi, oraya vardığımda hangi dokumayı eğireceğimi bile bileceğimi varsayıyor."

"Bu yüzden Marissya bizimle Fey'Bahren'e gelecek; böylece sen tairenleri iyileştirirken o da eğitimine devam edip sana danışmanlık yapabilir. Ama onun yardımına ihtiyacın bile olmayabilir. Bu öğleden sonra ben kız kardeşlerini uçururken Ravel'in yeni Ateş ustasını yeterince iyi iyileştirdiğini duydum."

Kısa bir kahkaha attı. *"Oh, evet, onu iyileştirdim. O yarayı sanki hiç olmamış gibi yok ettim."*

"İşte, görüyorsunuz-"

"Ve son bir haftalık yolculuktan kalan her yorgunluk belirtisini sildim," diye bilgilendirdi onu. "Ve ruhundaki her gölgeyi temizledim. Ve onu öyle bir enerji bolluğuyla doldurdum ki yeni basılmış bir para gibi parladı ve günün geri kalanını Bel ve Ravel, bir kasını daha kıpırdatırsa onu kırmızıya boyamakla tehdit edene kadar beşlilerimin etrafında daireler çizerek geçirdi."

Kısa bir sessizlik oldu; sonra Rain garip bir şekilde boğuk bir sesle, *"Şey, shei'tani, hayatta bir Fey'i çok iyi iyileştirmekten daha kötü sıkıntılar da var,"* dedi.

Tairen'in kahkahası boğazında titreşti.

Gözleri kısıldı. Bunu eğlenceli , değil mi? *"Kardeşi Fey'i rahatsız etmediği zamanlarda da beni aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi takip ediyordu."*

Şuh kahkahalar anında alçak, gürleyen bir hırıltıya dönüştü. Yağmur'un ağzının önündeki havayı alev alev yaktı. *"Oh, öyle miydi?"* Boynunun arkasındaki tüyler yukarı kalktı ve yuvarlak kulakları geriye yattı. Tairenler bölgeci yaratıklardı ve eşlerinin çok yakınına izinsiz giren erkeklerden kesinlikle hoşlanmazlardı.

"Ha! Gördün mü? Artık kadar da komik değil, değil mi?" Hayal kırıklığına uğramış bir elini saçlarının rüzgârda karışmış sarmalları arasında gezdirdi.

"Ben örümcek-ipek dükkanındaki bir rultshirt gibiyim. Eğer Marissya benden bir nefeslik Hava çağırmamı isterse, ayaklarını yerden kesecek kadar güçlü bir fırtına çağırırım. Eğer benden Su çağırmamı isterse, neredeyse kampı sel basacak."

"Gücün muazzam," diye yatıştırdı Rain, "ve artık çocukluğunda sana yüklenen örgüler tarafından kısıtlanmıyor. Onu ölçülü kullanmayı öğrenmek için sadece zamana ve pratiğe ihtiyacın var."

İç çekti. *"Doğru örgüleri eğirmek için gücümü yeterince kontrol etmeyi öğrenebileceğimi varsaysak bile, ya iyileşme yavruları öldüren şeyi durduramazsa?"*

Sağ kanadı alçaldı ve güneye doğru geri dönerek yan . *"O zaman Dharsa'ya gider ve en baştan başlarız. Belki de bunca yıldır gözden kaçırdığımız bir şeyi keşfetmemize yardım edebilirsin."*

"Rain, gerçekçi ol."

"Öyleyim. Tairen ve Fey'i kurtaracak anahtarı istedim ve Göz beni sana gönderdi. Bana göre, yavruları öldüren her neyse, bunu durdurmanın ayrılmaz bir parçası olduğun oldukça açık görünüyor. Sen şüphe etsen de ben bundan şüphe etmiyorum."

Rain'in kanatları genişçe açıldı ve gökyüzünde dairesel bir süzülüşle süzülerek boş bir araziye kondu. Hava büyüünden bir şerit Ellysetta'yı ayaklarının üzerine yatırırken, Değişim Rain'in tairen'inin etrafında ısıltılı bir sis halinde dönüyordu.

Elleri kalktı, uzun parmakları kızın alev kırmızısı saçlarının vahşi sarmallarına dolandı, başparmağının kızın dudaklarına değdi ve arkasında farkındalığın karıncalanmalarını bıraktı. *"Buradayız, shei'tani."*

Ellysetta etraflarına bir göz attı. Hiçbir şey tanıdık gelmiyordu.

"'Burası' neresi?"

Gözleri karardı. *"Burası Eadmond'un Tarlası."*

Cam Gölü kilometrelerce uzanıyor, karanlık, parlak yüzeyi tepedeki ayın loş ışığı altında parlıyordu. Sis, gölün sessiz ve cansız kıyıları boyunca hayaletimsi girdaplar halinde dönüyordu ve ay ışığının yetersizliğinde, değişen buharlar hüzünlü piyano tınısı yapan hayalet kızlara benziyordu.

Ellysetta, bir zamanlar Celieria tarihinin en kötü şöhretli savaş alanı olan geniş alana bakarken zorlukla nefes alabiliyordu. Buradabin yıl önce, Rain'in ilk eşi Sariel, Elden Büyücüleri tarafından katledilmiş ve Rain onun ölümüne duyduğu kederden deliye dönerek kendini Vahşi Öfke'ye teslim etmiş ve dünyayı tairen aleviyle kavurmuştu.

Cam gölün güney kıyısına yaklaştıklarında, oyma taşlardan oluşan bir çemberin içine yerleştirilmiş bronz bir heykelin yanından geçtiler. Bronz heykelin Fabrizio Chelan'ın ünlü tablosu *Sevgilinin Ölümü'nde* ölümsüzleştirilen lanetli çiftin gerçek boyutlu bir kopyası olduğunu fark ettiğinde boğazı düğümlendi: Rain Tairen Soul, ölü eşi Sariel'e sarılmış ve çaresizliğini göklere haykırıyordu. Heykeli çevreleyen taşlar, elmas granitine oyulmuş sahnelerle kader savaşını yeniden anlatıyordu. Yağmur ve Sariel'in hikâyesi nihayet dinlenene kadar binlerce yıl geçeceğini fark etti.

Ellysetta kazınmış levhaların sonuncusunun izini sürerek çok iyi bildiği masalın trajik sonunu okudu. "Bazıları der ki, gölün ortasına doğru yürürseniz, gün doğumu kadar güzel olan Leydi Sariel'i hâlâ görebilirsiniz, sadece yüzeyin altında uyuyor gibi görünür." Yağmur'un içine aniden bir keder ve dehşet içinde bir nefes verdi. "Ah, Rain, çok üzgünüm." Bu hikâyeyi kız kardeşlerine o kadar sık anlatmıştı ki, kelimeler kendiliğinden dökülüvermişti. "Bunu yüksek sesle okumamalıydım."

"Nei, değil," dedi. "Bu hikâyeyi gerçeklerden çok daha fazla seviyorum."

Düşüncesizliğinden nefret ederek dudağını ısırdı. Hayal ürünü Fey masalının doğru olamayacağını biliyordu. Büyücüler Sariel'in kafasını koparmış ve onu ateşle yakmışlardı.

"O hafta milyonlarcasını öldürdüm," diye ekledi Rain. Sesi alçak bir cızırtıydı. "Binlercesi burada. Çoğunlukla Eld ve müttefiklerini, ama gazabımdan kaçacak kadar hızlı olmayan Feyleri, ölümlüleri, Elfleri ve Danae'leri bile."

Ellie bunu da biliyordu. Celieria, tairen alev denizinde can veren Celieria'nın tüm müttefiklerinin anısına alanın çeşitli noktalarına küçük anıtlar dikmişti. Alevler hiç durmadan yağmış, yeryüzünü erimiş obsidyen camdan bir göle çevirmiş ve savaş alanındaki orduların her izini yutmuştu.

Ellysetta taşlardan oluşan çemberden çıktı ve onun yanına gitti. "Kendini suçlamayı bırakmalısın, Rain. Ne yaptığını bilmiyordun."

"Biliyordum," diye düzeltti onu. "Sadece umursamıyordum."

Vahşi Öfke onu ele geçirmişti: Fey'in korkunç öfkesi, merhamet ve pişmanlık tanımayan, sadece hangi düşmanı ortaya çıkardıysa onu yok etmek için acımasız, amansız bir dürtü olan kapsamlı, vicdansız bir gazap.

Ellie, Rain'in buradan kuzeye doğru uçuşunu, Eld ordularını ve müttefiklerini araştırdığını, yoluna çıkan herkese ateş ve ölüm yağdırdığını biliyordu. Eld ulusunun tamamını kavurucu tairen ateşi bulutlarıyla kaplamış ve ardında için için yanan küllerden başka bir şey bırakmamıştı. O zaman bile, Öfkesi hala

daha fazla kan, daha fazla ölüm için ılık attı. Eld'in doğu kıyısı boyunca süzölmüş, denizleri tairen aleviyle kaynatmış ve düşman donanma gemilerinden oluşun filoları batırmıştı. Fey ve tairenler sonunda onu gökyüzünden indirdiğinde, kıtanın yarısı harabeye dönmüş ve milyonlarca insan ölmüşü.

Ellysetta ona, "Savaşları sen sona erdirdin," diye hatırlattı. "Neredeyse dünyanın sonunu getiriyordum."

"Ama sen . Öfkenizde bile, öfkenizin büyük kısmını Eld'e odakladınız."

Onun yanılsamalarına tutunmasına izin vermeyecekti. "Marissya ve diğerleri beni durdurduğunda Celieria'yı haritadan silmek için güneye geliyordum."

"Bunu gerçekten yapabileceğini düşünüyor musun?" "Aiyah. Tanrılar yardımcım olsun, ama yapardım."

Ellysetta, Rain'in iki elini de kendi elleriyle kavradı ve dünyaya yaşattığı dehşetten dolayı duyduğu nefreti hissetti. O gün burada nefret edilen düşmanın yanı sıra sayısız masum da ölmüşü.

"İsimlerini biliyorum," dedi. "Her biri Öfkem tarafından katledildi ve o kadar çoklar ki. Yüzyıllar boyunca zihnimde onların ılık sesleriyle yaşadım. Zamanla onları nasıl susturacağımı öğrendim ama hâlâ oradalar, hâlâ ılık atıyorlar. Ne zaman bariyerlerimin düşmesine izin versem, onların yüzlerini görüyorum ve paramparça ettiğim hayatlar ve hayallerle ilgili anılarını yeniden yaşıyorum."

"Rain, korkunç bir delilik yüzünden bin yıl boyunca azap çektin. Yeterince acı ekmedin mi? Bırak gitsinler."

Fey teni soluk, gümüş bir ışıltıyla parlıyor, hafifçe uzamış gözbebekleriyle gözleri . "Ellysetta, yapamam. Kaybettikleri hayatların azabını ben . Sadece ölüm ya da bağımızın tamamlanması beni serbest bırakabilir."

Gölün üzerinde, Rhakis dağlarından süzülen gece havasının serinliği ve Sisler'den gelen sihir kokusuyla zengin puslu bir esinti esti. Rain başını kaldırıp dağların tepelerinde dalgalı akışlar halinde dans eden gökkuşaağı ışıklarının parlak ışıltısına baktı. "Benim çok fazla hayat kaybedildi. Burada, Eadmond'un Tarlası'nda ve orada da." Faering Sisleri'ni işaret etti. "En yaşlı ve en güçlü on iki bin Fey ve biri hariç tüm tairen prensleri Sisler'i inşa etmek için canlarını verdi."

"Onların ölümü için de kendinizi suçlayamazsınız."

Adamın yüzünde kalbini sızlatan bir ifade belirdi. "Yapamaz mıyım?" dedi usulca. "Benim dışımdaki tüm Tairen Ruhları ölmüşü. Ben sonuncuydum ve delilikten ıldırmıştım. Ama sonuncusu olarak, aynı zamanda Tairen Ruhu'ydum, Fey'in Savunucusu. Fey'e karşı bir tehdit algılasaydım, yine uçardım. Bu yüzden Sisler'i inşa ettiler. Eminim kısmen dünyayı benden kurtarmak istediler ama çoğunlukla beni dünyadan kurtarmak için öldüler. Yaşayabilmem ve akıl sağlığımı yeniden kazanabilmem umuduyla bana ellerinden geldiğince uzun süre huzur vermek için."

Onun suçluluk duygusunu, sessiz dehşetini hissetti. "Ah, Rain."

"Bir Fey böyle bir fedakârlığın karşılığını nasıl öder? Buna nasıl layık olabilir? Onun yüzünden kaybedilen tüm hayatların kefareti nasıl öder?"

Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Tam olarak şu anda yaptığın şeyi yaparak," diye ona güvence verdi. "Elinden en iyisini yaparak. Feylerin sevdiği insanları ve toprakları kurtarmaya çalışarak. Seni ilk tanıdığımdan beri her gün yaptığın gibi onları onurlandırarak."

"Sanırım bu Fey'e hak ettiğinden daha olumlu bakıyorsunuz, *kem'san*."

"*Nei*, onu yeterince açık görüyorum." Avucunu onun göğsüne dayadı. "Ve gördüğüm Fey'i seviyorum."

Rain'e böylesine sarsılmaz bir eminlikle baktığında, Rain onun gözlerinde her zaman kendisinin farklı bir yansımasının parladığını görüyordu. Daha güçlü bir Rain Tairen Ruh, gerçekte olduğundan çok daha iyi ve parlak. Sanki ona , sadece dünyayı yakıp yıkmasaydı olabileceği Rain'i, iyi ve değerli bir kralı görüyordu. O asil Fey olmayı arzuluyordu, çünkü sadece kendini onun gözünde küçültmeye dayanamıyordu.

"Aldığım canları geri getiremem ya da paramparça ettiğim hayalleri onaramam ama en azından burada ölen cesur dost ve müttefiklerin asla unutulmamasını sağlayabilirim. Bunu yaparken benimle yürür müsün, *shei'tani*?"

"Tabii ki yapacağım."

Adam onu gölün kıyısına götürdü ve yolu aydınlatmak için başlarının üzerinde parlak bir Ateş küresi yaktı ama adam karanlık camın üzerine adım attığında kadın onu takip etmekte tereddüt etti. Ateş ışığında cam pürüzsüz ve parlaktı; kir, hayvan izi ya da toz zerresi bile yoktu. Sanki yaşayanlardan hiçbiri ölümlerin bu kutsal mekânını istila etmeye cesaret edemiyordu.

"Belki de yürümemeliyiz," diye önerdi. "Biraz mezarın üzerinde yürümeye ."

"Burada ölenlerden geriye hiçbir şey kalmadı," diye güvence verdi Rain. "Tairen alevim bunu gördü. Ama cama değmememiz için yürürken ayaklarımızın altına Hava'dan bir örgü öreceğim."

Parmak uçlarından gümüşü beyaz dallar çıktı ve Ellysetta cama adımını attığında, sanki göl donmuş bir göletmiş ve ayakkabıları da işlemeli ipek bilek botları yerine buz pateniymiş gibi birkaç el genişliğinde kaydı.

Kıyıda yarım adam boyu kadar uzakta, Rain durdu. "Bir Elf yay ustası bu noktada alevimin altında kaldı. Adı Pallas Sparhawk'tı, Deep Woods klanından. Celia adında bir eşi ve sadece üç kış görmüş bir oğlu vardı." Başını eğdi. "Onunla hayattayken tanışmadım ama ölümünü asla unutmayacağım."

Lavanta Ruh Rain'in elinde toplandı ve üç boyutlu bir görüntüye dönüşerek yakışıklı, sert bakışlı, fındık kahvesi saçları sivri kulaklarının etrafından örgü halinde sarkan bir Elf'e dönüştü. Kırmızı-turuncu Ateş bir

Elf'in adını öldüğü yerin camına kazıdı ve altına da ölen adamın klan adını ve ülkesini yazdı. Elini ismin kazındığı yerin üzerinde tuttu ve "*Las*, Pallas Sparhawk. Bir daha döndüğünde dünya daha nazik bir yer olsun." Elf'in adı parladı ve Elf'in görüntüsünün ruh örgüsü cam gölün içine battı.

"Dokumayı Sparhawk'ın adının kazınmasına bağladım," dedi. "Yaklaşanlar adını ve yüzünü görecek ve anılarından birkaçını paylaşacak. Belki de kalplerinde onun yasını biraz olsun tutacak gücü bulacaklar."

Ellysetta, "Bu onun için güzel bir övgü, Rain," dedi.

"Öyle mi? Seni buraya getirmemin başka bir nedeni daha var. Aramızdaki bağ tamamladığında, bu halkla ilgili anılarım senin de anıların olacak. Bu gerçekleşmeden önce, bunun neleri gerektirdiğinin küçük bir kısmını bilmelisin. Bilmelisin-" Sözü kesti. Çenesi bir an için çalıştı ve tekrar konuştuğunda, sesi sıkı bir şekilde kontrol edilmiş duygularla çakıllıydı. "O gün burada gerçekten ne olduğunu bilmelisin. Celieriansın uydurduğu gibi romantik bir Fey masalı değildi. Bunlar kendi hayatları ve aşkları olan iyi insanlardı. Eğer zamanı döndürebilseydim, o günü geri alırdım."

Onun üzüntüsünün ve suçluluğunun ağırlığını hissedebiliyordu. Ne yaptığını, yok ettiği hayatları, yaşayan her canlıdan iyi biliyordu. Aralarındaki bağ tamamlanana kadar bu acıyı silemezdi. Yapabileceği tek şey onun yanında durmak ve yükünü omuzlamasına yardımcı olmaya çalışmaktı.

"O zaman Pallas Sparhawk'la tanışmama izin, ben de sizin gibi onun yasını tutayım." Camın derinliklerine kazınmış isme yaklaşarak öne doğru bir adım attı. Yaklaştığı anda, Rain'in Ruh örgüsü lavanta rengi bir sis bulutunun içinde dönmeye başladı. Zihninde Elf'in yüzü şekillendi ve onunla birlikte bir sürü anı canlandı: Karısının yüzü, ona duyduğu aşk, oğlunun doğum anı, çocuğuna ilk minik yayını hediye ettiği gün, savaşa yürüyüşü, yanında savaştığı arkadaşları ve turuncu bir tairen alevi duvarı ona doğru hızla ilerlerken korku ve kabullenişin verdiği son nefes. Alevler onu sararken son düşüncesi karısı Celia ve oğulları Fanor olmuştu.

Kaybettiği cesur adam için, bir daha dönmediği sevgili eşi ve çocuğunun acısı için gözleri doldu. "Karısı ve oğlu, eğer hâlâ yaşıyorlarsa, son düşüncesinin olduğunu bilmeliler." Zorlukla nefes aldı ve gözyaşlarını sildi. "Elçileri Elflere gönderdiğinde, onlara burada yaptıklarını anlatmalı ve ölümlerinin unutulmadığını bilmelerini sağlamalısın. Tüm müttetiklere haber vermelisin."

"Sence bunu isterler mi?"

"Biliyorum. Ölümlülerin bile bir gün buraya gelmek isteyecek aile üyeleri olabilir, öğrenmek ve hatırlamak için olduğu kadar yas tutmak için de."

Gece boyunca gölde yürüdüler, parlak siyah camın her santimini kapladılar, anıtları oluşturdular, kaybedilen hayatları kutladılar ve yas tuttular, sonunda şafaktan hemen önce sadece Sariel'in öldüğü yer kalana kadar

işaretlenmemiştir. Efsanenin iddia ettiği gibi cam gölün merkezinde değil, Fey şifa çadırlarının bulunduğu güney ucuna daha yakındı.

Rain aynı işareti Sariel için gölün yüzeyine örmeye başladığında, Ellysetta onu durdurdu. "Son bin yıldır onun adı trajedi ve ölümle birlikte anılıyor," dedi. "Celierialılar onun camın altında uyuduğunu söylüyor. Neden onların efsanelerine izin vermiyor ve ona dünyanın onu gerçekten olduğu gibi hatırlamasını sağlayacak bir anıt vermiyoruz? Neden ona böyle bir şey vermeyelim?" Ellysetta'nın genellikle başarılı bir şekilde dokuyabildiği tek büyü dalı olan Ruh'u çağırarak, aklındaki anıtın bir görüntüsünü döndürdü.

Rain Ruh dokumasına şaşkınlıkla baktı. "İstediğinin bu olduğundan emin misin?"

"Bunu hak ediyor." Yağmur'un elini kendi eliyle kavradı ve dokunuşundan samimiyeti aktı. "Ona duyduğun sevgiyi ona çok görmüyorum Rain. Savaş ve ölümle dolu bir dünyada sana neşe getirdi ve bunun için ona her zaman minnettar olacağım."

Bir nefes aldı, kalbi o kadar büyük bir duyguyla şişti ki neredeyse gözleri yaşaracaktı. "Sen de onu severdin, biliyorsun."

Gülümsedi, gözleri sıcaklık ve anlayışla doluydu. "Biliyorum. Onun hakkında okuduğum ilk andan beri onu seviyorum. Şimdi, sanırım bir parçam senin ne kadar sevdiğini bildiği için onu bu kadar çok sevdim."

Ellerini dudaklarına götürdü ve parmaklarının arkasına bir öpücük kondurdu.

"O zaman nasıl istersen öyle olsun. Biraz geri çekil. Ateş'i çağırمام gerekecek."

Ellerini kaldırıp büyüsunü çağırmadan önce onun güvenli bir mesafeye gitmesini bekledi. Toprak ve Ateş vücudunda toplandı, enerjiyle titreşti. İhtiyacı olan güce sahip olduğunda, yeşil ve kırmızının parlak, girdaplı iplikleri parmaklarından dönerek gerekli örgülere sarıldı ve örüldü. Örgüleri gölün yüzeyine yönlendirdi ve obsidyen camı erimiş, ateşli bir kırmızı renkte parlamaya başlayana kadar ısıttı. Cam yavaşça yükselmeye başladı, Dünya tarafından yukarı doğru çekildi. Anıt şekillenene kadar ördü, ardından Hava ve Ruh'u ekleyerek tamamladı ve buharlaşan camı ılık Hava rüzgarlarıyla yavaşça soğuttu.

İşini bitirdiğinde, doğu gökyüzü şafağın ilk aydınlanıyordu ve obsidyen gölü artık yekpare bir düz cam tabakası değildi.

Bunun yerine, güney ucunun ortasında, Sariel'in öldüğü noktada, gölün derinliklerinden sunulmuş gibi etrafını saran camdan bir lahit yükseliyordu. Altın ve değerli taşlarla zenginleştirilmiş parlak siyah cam, yuvarlak dikdörtgen tabanı oluşturuyordu. Bu tabanın üzerinde, kalın bir şeffaf kristal cam tabakasının altında, Sariel'in bir Ruh örgüsü huzur içinde yatıyordu. Rain, Sariel'i hatırladığı gibi göstermek için örgüyü eğirmişti; kar gibi beyaz Fey solgun tenli, en siyah abanozdan saçları ve gül yaprakları gibi dudakları olan, şafak kadar güzel ve nazik genç bir Fey bakiresi.

Uyuyan figürünün altına kadim müttefiklerin dört dilinde yazılmış:
Celierian, Feyan, Elfçe ve Danae- Ellysetta'nın önerdiği kelimeleri yazmıştı:
Sevgili Sariel. Gerçek dostunun çağrısına sevinçle uyansın.

Yağmur ve Ellysetta birlikte dokumanın sonuçlarını incelerken, Büyük Güneş ufukta belirdi. Şafak Cam Gölü'nü ılık bir ışıkla yıkıyor, karanlık yüzeye kazınmış isimleri güneşte parlayan elmaslar gibi alevlendiriyordu. Güneş yükseldikçe, yumuşak, altın ışık huzmeleri Sariel'in mezarının parlayan camına düştü ve içindeki Ruh örgüsü parıldadı ve ışıldadı, çok renkli ışıktan parlak gökkuşakları mezarın etrafına ışıltılı bir aura halinde yayıldı. Gökkuşaklarının içinde Sariel'in Ruh örgüleri dönüyordu; gülen, dans eden, şifa veren, her bir görüntü yaşam ve neşe doluydu.

Yağmur'un kalbi boğazında düğümlendi ve Ellysetta'nın beline doladığı kolları onu kendine doğru çekmek için sıkılaştı. Alev kırmızısı saçlarının kalın, hoş kokulu, ipeksi sarmallarına bir öpücük kondurmak için başını eğdi. "*Beylah vo, shei'tani.* Bunun için teşekkür ederim."

Cam Gölü artık kayıpların, ölümün ve umutsuz karanlığın yeri değil, yeni bir günün altın vaadiyle parıldayan bir barış ve güzellik anıtıydı.

Ellysetta onun kollarında döndü, yaprak yeşili gözleri parlıyordu, dudakları kalbini uzun zamandır unutulmuş bir neşeyle dolduran bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "*Sha vel'mei, kem'san.*" Bir elini onun çenesine götürdü. "Beni Teleon'a geri götür ki ben de kendime birkaç veda edebileyim, sonra da eve gidelim... Solan Topraklar'a."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Celiera~ Teleon

"Vay, vay, bakın tairen ne getirmiş." Kieran vel Solande cilalı *meicha* palasını kalça kılıfına yerleştirdi ve Teleon'u dışarıdan gelen gözlerden koruyan Ruh örgüsünden yeni geçmiş olan savaşçıyı selamlamak için döndü.

Gaelen vel Serranis alt bailey'nin hemen içinde durdu ve bakışlarının restore edilmiş araziye taramasına izin verdi. "Etkileyici."

Şehir-kalenin her katında Feyler kuşluk güneşinin altında çalışırken sanayi sesleri havayı dolduruyordu. Kendilerini işe yarar kılacak kadar Dünya'ya hâkim olan tüm Feyler bir kez daha kalan Ruh örgüsü binaları gerçek harç ve taşla değiştirmekle meşgulken, Hava ustaları blok ve tahta yüklerinin taşınmasına yardım ediyor, Ateş ustaları ise kapılar, kapı destekleri ve şehrin savunmasına yardımcı olacak silahlar için metal dövüyordu.

"Selamlar, amca. O kadar uzun zamandır yoktun ki, bir lyrant'ın seni yediğini düşünmeye başlamıştım." Kieran cık cık diye bir ses çıkardı ve başını salladı. "Ah, umut sonsuza dek yeşerir."

Gaelen buz mavisi gözlerini kız kardeşi Marissya'nın oğluna dikti. "Hâlâ şımarık mısın, yavrum? Belli ki vel Jelani seni yeterince çalıştırmıyor, eğer hâlâ gevezelik edecek nefesin varsa."

"Ha. ?"

Gaelen uzanıp genç Fey'in başını okşadı, kasıtlı olarak büyüklük taslayan bu hareket Kieran'ın kaşlarını çatmasına ve geri çekilmesine neden oldu. "Seni ilgilendirmez, ufaklık." Sırtıma sırası Gaelen'deydi ve bundan zevk alıyordu. "Tairen Ruhu nerede?"

Kieran sadece ters ters bakıp dudaklarını kapatınca Kiel gözlerini devirdi ve onun yerine cevap verdi. "Üçüncü katta Lord Teleos ile birlikte, o ve Feyreisa ayrılmadan önce bitirebileceği işleri bitiriyor."

"Peki ya Feyreisa?"

"Üst katta, Marissya ve ikizlerle birlikte annesi için bir anı bahçesi diyor."

Gaelen başını salladı, sonra Kieran'a baktı ve kaşlarını çatı. "Bu karmaşa da ne?" Kieran'ın göğsünde çaprazlama duran deri Fey'cha kemerlerini düzeltmek için uzandı. "Kendine savaşçı mı diyorsun? Özensiz, vel Solande. Çok özensiz."

Kaşlarını çatan Kieran, amcasının neden anlamak için aşağıya baktı. Bildiği bir sonraki şey, kendi Fey'cha'sının bastırmasıyla sırtüstü yattığıdır.

ve ölüm, bir haftadan biraz daha uzun bir süre önce yaşamış en korkulan ve en çok korkulan *dahl'reisen* olan adamın gözlerinden ona doğru bakıyordu.

"Gerçekten de çok özensiz," diye tekrarladı Gaelen usulca, sesi soğuk bir rüzgâr , gözleri saf buzdan ölümcül parçalardı. "Ölmeye bu kadar hevesli misin?"

Kieran dondu kaldı. Bir yanı bunun Gaelen', mevcut Fey neslinin gerçek kılıç ustalığı hakkında ne kadar az şey bildiğine dair aşağılayıcı derecede etkili gösterilerinden biri olduğundan emindi. Vel Serranis, Kieran'ın göğüs kayışlarından ölümcül, zehirli kırmızı bir Fey'cha yerine siyah saplı bıçaklardan birini çıkarmıştı.

Kieran'ın bir başka yanı da bunun ders olmayabileceğinden korkuyordu.

"Cevap ver bana, köpekçik," diye tersledi Gaelen. "Ölmeye bu kadar hevesli misin?" "Öyle misin?" Kiel alçak bir tehditle hırladı.

İşte o zaman Kieran Su ustasının Gaelen'in üzerine eğildiğini, iki kırmızı Fey'cha'nın Gaelen'in boynuna ve karnına bastırıldığını fark etti.

Gaelen bir yemin tükürdü ve Kieran'ın nefes borusuna baskı yapan bıçak geri çekildi. Kiel'in bıçakları da geri çekilince Gaelen sola doğru yuvarlandı, ayağa fırladı ve ikisine de ters ters baktı. "Büyücüler kuzeyde iş başında. Bir savaşçı günlerdir kayıp ve siz onun nerede olduğunu bilmiyorsunuz. Yine de onu şüphe duymadan mı karşılıyorsunuz? O seni kendi kılıcından soyup onunla tehdit ederken sen orada aptal gibi dikiliyorsun. Tekrar soruyorum, ölmeye bu kadar hevesli misiniz?"

Küçümseyen bakışlarını Kiel'i ve Kieran'a doğru hamle yaptığında ördüğü engelleme örgüsünün dışında duran bir düzine Fey'i de kapsayacak şekilde genişletti. "Ve bu hepiniz için de geçerli. Kardeşinizin boğazına bir kılıç dayamadan önce biriniz bile kınından çeliği çıkarmadı. Vel Tomar'ın en azından refleksleri oldukça hızlı... ve içgüdüleri de iyi." Sonuncusunu isteksizce onaylayarak ekledi. Hâlâ Kiel'in ellerinde tuttuğu ölümcül kırmızı saplı Fey'cha'ya başıyla işaret etti. "Tehdidin gerçek olabileceğinden şüphelendiğinizde kırmızı doğru seçimdir."

Gaelen son kalkanını da dağıttı ve çevredeki Feyler öfkeyle mırıldanıp silahlarını kınına soktular.

"Kendini öldürtmek için iyi bir yol vel Serranis," diye seslendi biri. Dışarı.

"Sizin tarafınızdan mı?" Gaelen alay etti. "Muhtemelen alevli değil. *Sel'dor* olmak zorundayım

avantaja sahip olmadan önce delindi, bağlandı ve kör edildi. Solan Topraklar'ın üretebileceği en iyi şey sen misin? Tanrılar hepimizi korusun." Gaelen tiksintiyle başını salladı. "Tairen Ruh, eşinin Faering Sisleri'nin dışında, memeden yeni kesilmiş bir sürü eğitimsiz bebekten başka onu güvende tutacak hiçbir şey olmadan bu kadar uzun süre kalmasına izin vererek ne düşünüyor?"

Kieran derisinin üzerindeki tozu silkeledi ve kaşlarını çatarak Gaelen'in ona geri fırlattığı siyah Fey'cha'yı yakaladı. "Onun ailesini korumayı düşünüyordu.

ve Feyreisa'ya Sisler'den geçmeden önce onlarla olabildiğince çok zaman geçirmesini sağlamak için. Gözcülerimiz yolumuzu her yönden beş mil boyunca emniyete aldılar. Ve bilginiz olsun, herhangi bir saldırı ya da tehlike belirtisi olmadı."

"Öyle değil mi? Ne kadar ."

Alaycılık Kieran'ı köşeye yatırdı. "Feyreisa'ya verdiğin yemine böyle mi sadık kalıyorsun?" diye çıkıştı. "İyi geçinmeyi öğrenin' dedi, ama siz yine buradasınız, bize sataşılıyor ve saldırıyorsunuz. Hem de sana durmanı söylediği halde."

Gaelen'in ağzı açıldı... sonra kapandı. Gözleri kısıldı ve kazanılan puanı onaylamak için başını eğdi. "*Sieks'ta, kem'jita'nos*. Haklısın. Bundan memnun olmazdın." Bakışları sivri bir hal aldı. "Bunu senin başlatmış olman bir mazeret değil."

Kieran'ın yüzü bir dondu.

Kiel elinin içine öksürdü. "Seni yakaladı, Kieran," diye mırıldandı ve arkadaşından soğuk bir bakış aldı. "Evet, yakaladın," dedi ve sonra Gaelen'e döndü. "Savaşçı becerilerimizi bu kadar eksik bulduğuna göre, belki onları geliştirmemize yardımcı olabilirsin?"

Diğer Feylerden birkaçı öfkeyle kaskatı kesildi. "Benden senin *chatok*'un olmamı mı istiyorsun?" Bir kara kaşın alaycı bir şekilde kalkması soruya eşlik etti.

Kieran, Kiel'in şaka yaptığını düşünerek homurdandı. Sadece en büyük yeteneklere ve lekelenmemiş onura sahip savaşçılar *chatok*, yani savaşçıların akıl hocası olurdu. İkiz kız kardeşi Marikah'nın intikamını almak için kendini isteyerek Karanlık Yol'a atan asi savaşçı Gaelen vel Serranis, böylesine saygın bir konuma gelebilecek son Fey'di.

Kiel şaka yapmıyordu. "Savaşlarda çok fazla usta kaybettik ve hayatta kalanlar arasında en büyük ve en deneyimli olanlar Sisleri inşa etmek için canlarını verdiler. Savaş yakında tekrar kapımıza dayanacak ve hazırlıksız yakalanmayı göze alamayız. Hepimizin ihtiyacı olan becerilere sahipsiniz." Su ustası omuz silkti, hareketi zarif bir dalgalanmaydı. "Yani, *aiyah*, Gaelen, senden Cha Baruk'un tam olarak ustalaşmadığımı düşündüğün seviyeleri için benim sohbetçim olmanı istiyorum. Bana bu onuru bahşedecek misin?"

Gaelen açıkça şaşırmıştı. "Bu alaycıydı vel Tomar, ciddi bir teklif değildi. Ben *dahl'reisen* oldum. Gölge Yol'u seçtim. Değerli bir Fey'in yapacağı gibi hayatımı onurlu bir şekilde sonlandırmaktansa bin yıl boyunca onun acı yollarında yürüdüm."

"Bu, hepimizin ihtiyaç duyduğu becerilere sahip olduğunuz gerçeğini değiştirmez. Feyreisa bile sizden bir şeyler öğrenmemizi tavsiye etti."

"Demek ." Gaelen'in dudakları birbirine sıkıca yapıştı. "Ve ona söz verdiğim gibi, bildiklerimi sana öğreteceğim ama sadece bir kardeş Fey olarak. Bana akıl hocalığı yapan *chatok*'un şerefli arkadaşlarının arasında durmaya hakkım varmış gibi davranarak onların şerefini lekelemeyeceğim."

"O halde talimatınızı kabul ediyorum ve bilginizi ve savaşçı becerilerinizi benimle paylaşma isteğiniz için teşekkür ediyorum." Kiel yumuşak bir şekilde eğildi, beline kadar uzanan sarı saçları güneş ışığının parıldayan damlaları gibi öne doğru dökülüyordu.

Gaelen bir an sessiz kaldı, kara kaşları hafifçe birbirine yaklaşmış, diğer adama bakıyordu. "Şaşırtıcısın vel Tomar. Ve ben de dünyanın benim için daha fazla sürpriz barındırmadığını sanıyordum."

Kiel gülümsedi, gözleri sakın bir deniz kadar mavi ve hilesizdi. "Ben bir Su ustasıyım Gaelen. Bizde her zaman yüzeyde görünenden çok daha fazlası vardır."

Gaelen güldü. "Bunu sana vereceğim." Kieran'a baktı. "Ve sen, yavru köpek, açıkça bir Dünya ustasisın. Kafan kaya gibi sert. Taş gibi inatçı bir irade. Ve değişime karşı o kadar dirençlisin ki, bir kez yerine yerleştikten sonra seni yerinden oynatmak için bir deprem gerekecek. Tıpkı baban gibi." Kieran kaşlarını çatınca, Gaelen sırttı. "Ah, Feyreisa beni affetmek zorunda kalacak. Gururunu okşamak tamamen vazgeçemeyeceğin kadar eğlenceli."

Kieran hırladı.

Gaelen yine güldü ve Kiel'e baktı. "Vel Jelani nerede?" Kiel beyaz gövdeli, altın yapraklı küçük bir çalılığı işaret etti En üst katta parıldayan Leydi ağaçları. "Yukarıda, Feyreisa ve kız kardeşleriyle birlikte."

"*Beylah vo*, vel Tomar."

"*Sha vel'mei*," diye cevap verdi Kiel, yaşlı savaşçı parıldayan ağaçlara doğru .

Kieran Kiel'in koluna yumruk attı. Sertçe. "Ah!" Kiel pazılarını ovuşturdu. "Bu ne içindi?"

"Benim *chatok*'um ol' mu?" Kieran haykırdı. "Bana bildiklerini öğret' mi? Tairen'in kavurucu ateşi! ne geçiyor senin? Sen benim kılıç kardeşimsin ve düşmanın tarafını mı tutuyorsun?"

Kiel önce Gaelen'in geri çekilen haline, sonra da Kieran'a baktı. "O senin amcan, düşman değil. Ayrıca, Feyreisa bize ondan bir şeyler öğrenmemizi söyledi."

"O bir *dahl'reisen*."

"Eski *dahl'reisen*," diye düzeltti Kiel.

"Sence geçen hafta neredeydi? Parlak Lord'un kilisesinde dua mı ediyordu? Onlarla birlikteydi, Gölgesi Yol'da yürüyenlerle."

Kiel'in kaşları, Lysande Okyanusu kadar derin ve mavi gözlerinin üzerinde yükseldi. "olsa ne fark eder ki? O Feyreisa için *lu'tan*. Hayatta ve ölümden, onu korumak için kanını akıtmıştır."

"Çok güveniyorsun Kiel."

Kiel'in sarı kaşları havaya kalktı. "Ben mi? O kılıcımı alıp bana karşı kullanırken orada dikilen ben değildim."

Kieran'ın arka dişleri birbirine çarptı. "Çekilmez biri."

"İtiraf edin," dedi Kiel, "Akademi'deki bazı ustaların onları sarsmak ve yöntemlerine meydan okumak için ihtiyaç duydukları şey tam olarak dayanılmaz olabilir,

Savaşçılarımızı eğitmenin yeni yollarını düşünmelerini sağlamak için. Ve," diye ekledi sırtarak ve yan gözle bakarak, "tanıdığım bazı taş kafalı Dünya ustalarının da tam olarak buna ihtiyacı olabilir."

"Kavrulun."

Marissya, Ellysetta ve ikizler, Garreval'e bakan Pırıltılı Hanım ağaçlarının yakınında, Lauriana Baristani'nin en çok sevdiği gül ağaçları ve çiçeklerle yeni sürülmüş çiçek tarhı diktiler. Yağmur'un Cam Gölü'ndeki görevi Ellysetta'ya küçük bir hatıra bahçesi yaratma fikrini vermişti: Babam ve ikizlere annemden bir şeyler bırakmak için, ikizler yakındaki çimenlikte taş oynarken babamın oturup Celieria'yı seyredebileceği bir yer.

Ellysetta küreğini zengin, koyu renkli toprağa saplarken ve Lorelle'in bırakmayı beklediği son pembe Heartsease'i almak için bir çukur açarken içinden mırıldandı. Marissya da onun yanında, annesinin en sevdiği zarif kokulu kırmızı gül olan Love's Promise'in sonuncusunu yerine yerleştirdi.

Ellie topuklarının üzerinde geriye yaslanıp çalışmaları inceledi. "Sanırım heykel için hazırız," dedi Bel'e, ikizler iki dolu sulama kabını alıp yeni bitkileri hevesle sularken. Elbiselerine çamur sıçrarken, "Yavaş olun yavrularım," diye tembihledi. İkisi masumca başlarını kaldırıp bakınca, küçük yüzlerine bulaşan kalın kir tabakalarına gülmemek için dudağını ısırды. Lillis ve Lorelle bahçıvanların saç tellerini toprağa bulanmış eller yerine ön kolla fırçalama sanatını henüz keşfedememişlerdi. "Pekâlâ, bu kadar su yeter. Haydi kızlar, bırakın Bel heykeli diksin."

İkizler çiçek tarhından geri çekildi ve Bel kanatlı bir Işıkkızının ağır beyaz mermer heykelini kaldırıp homurdanarak ve gümbürdeyerek yarım daire şeklindeki bahçenin ortasına bıraktı. Ellysetta, Kieran'ın mermer heykeli toprak dokumalar kullanarak oymasına izin vermiş olsa da, annesinin istediği gibi bahçenin diğer tüm hazırlıklarının tamamen elle yapılmasında ısrar etmişti.

"Ne düşünüyorsunuz kızlar?" Ellysetta, hepsi başarılarını görmek için arkalarında dururken sordu. Pembe ve kırmızı güllerden oluşan parlak bir yarım daire, Pırıltılı Leydi ağaçlarının ince beyaz gövdelerini sarmış ve rengârenk kokulu çiçekler ve otlar heykelin etrafındaki zemini doldurmuştu. Heykelin kaidesinde Lauriana'nın adı ve Işık Kitabı'ndan en sevdiği ayet yazılıydı: *"Işık daima yolunda parlasın seni kötülüklerden korusun."*

"Bu çok güzel, Ellie." Lillis ve Lorelle iç geçirdi. "Babam buna bayılacak." "Ben de öyle düşünüyorum."

"Sanırım Vel Jelani heykeli yamulttu," bir erkek sesi. "Sen

yeniden sağlamalıyız."

"Gaelen!" Marissya mutlu bir gülümsemeyle döndü ve kollarını kardeşine dolamak için koştı. "Dönmüşsün." Onu bıraktığında kaşlarını çatarak bahçeye döndü.

"Heykelin gerçekten eğri olduğunu mu düşünüyorsun?"

Yaşayan tek kız kardeşine özel bir şefkatle gülümsedi. "*Nei, ajiana.* Takılıyordum. Vel Jelani'nin o şeyi biraz daha sallamasının eğlenceli olabileceğini düşündüm."

Bel eski *dahl'reisen*'e kobalt rengi bir bakış fırlatırken Marissya sadece güldü, ona tekrar sarıldı ve "*Meiruvelei, kem'jeto.* Tekrar hoş geldin kardeşim. Seni çok özledim."

"döndüğün için çok mutluyum, Gaelen." Ellysetta uzanıp Gaelen'in elini tutarak onu selamladı. "Selianne'nin çocukları nasıl?" Celieria Şehri'nden en yakın arkadaşının yetim bebekleriyle birlikte ayrılmış, onları üzerlerindeki Büyücü Mührü'nden korunabilecekleri bir yere götüreceğine söz vermişti.

"Güvende, iyi ve onları istediğin gibi sevecek olanların yanında, *kem'falla,*" diye cevap verdi başını eğerek. Doğrulduğunda kaşlarını çattı. "Ama seni hâlâ burada, Solan Topraklar'ın koruması dışında bulmaktan memnun değilim. Eşin akılsızca davranıyor."

"O ve Lord Teleos görüşmelerini bitirir bitirmez, üç çan içinde yola çıkıyoruz."

"Burada olmamanız gerekirdi. Rain seni olabildiğince hızlı uçurmuş olsaydı, Faering Sisleri'ni beş gün geçmiş olurdun."

"*Setah.*" Bir elini kaldırdı. "Azarlama." İkiz kız kardeşlerini kendine çekmek için uzandı ve vizon kahverengi buklelerine öpücükler bıraktı. "Koşup babanızı getirin kızlar. Ona annenizin bahçesini gösterelim." Onlar gittikten sonra Gaelen'e, "Gecikme benim yüzümdendi, çünkü Rain annemin ölümünden bu kadar kısa süre sonra ailemden ayrılmaya dayanamayacağımı biliyordu," dedi.

"Nedeni önemli değil. Sislerin arkasında olmalısın. Güvende olmalısın. Marissya da öyle." Sinirli ellerini düz siyah saçlarının arasında gezdirdi.

"Vel'En Daris'in seni burada, Celieria'da tutmaktan daha mantıklı olduğunu sanıyordum."

"Ben iyiyim Gaelen," diye ısrar etti. "Hiçbir şey olmadı-" Nöbet aniden geldi.

Bir an Gaelen'i karamsarlığı yüzünden azarlamak üzereydi; bir sonraki adımda ise kaldırım taşlarının üzerinde kıvranıyor, acı içinde feryat ediyordu.

Acı anlık, her şeyi kapsayan ve korkunç derecede tanıdıktı. Elleri altındaki kayayı pençelerken omurgası kasıldı ve kızgın bir acıyla kasıldı. Vücudundaki tendonlar çelik halatlar gibi öne çıktı ve kasları o kadar sıkı sıkıydı ki derisinin altında işkenceye dönüşen, yanan tuğlalara dönüştüler.

"*Rain! Dax! Ti'Feyreisa! Fey! Ti'Feyreisa!*" Belli belirsiz, Marissya'nın ortak Fey yolu boyunca çılginca bir yardım çağlığı gönderdiğini duydu.

Ellysetta onun uzandığını gördü, *shei'dalin* elleri çoktan altın renkli Toprak ve Ruh'un iyileştirici örgüleriyle parlıyordu. Gaelen'in bir uyarı çağlığı attığını duydu ama artık çok geçti.

Marissya ellerini Ellysetta'nın üzerine koyduğu anda, acı onu sardı. Ellysetta'dan dışarı fırlamadı. Sadece zehirli dişlerini Marissya'ya *batırmak* için genişledi, *shei'dalin*'in empatik duyularını vahşi, acımasız, parçalayıcı acıyla doldurdu, sanki vücudundaki her kemik parçalanıyor, her kas parçalanıyor ve ruhu Yedi Cehennem'in ateşlerinde yanıyormuş gibi. Marissya çağlık atıp geri çekildi ve içgüdüsel bir kendini korumayla ellerini Ellysetta'nın bedeninden çekti.

"Marissya!" Gaelen onu kollarından yakaladı ve Ellysetta'yı elinde tutan şeyin ulaşamayacağı bir yere, bitişikteki çimenlik alanın ortasına doğru fırlattı.

"Işık kurtar beni." Marissya , sesi de uzuvları gibi çaresizce titriyordu. Dehşete kapılmış gözlerini kardeşine dikti.

"Sevgili tanrılar, Gaelen, hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Asla." Büyücü Savaşları'nın en kanlı muharebe meydanlarında görev yapmış, dokunmak bile hasta edecek kadar alçakça eylemlerde bulunan ölümlülerin ruhlarına Doğruluk Sözü'nü söylemişti ama Ellysetta'nın ince bedenini sarsan, ruhunu derinden yaralayan türden bir acıyı hiç hissetmemişti.

"Bel, Marissya'yı güvenli bir yere götür," diye emretti Gaelen. "Ben Feyreisa'ya bakacağım."

"*Nei*, ben onun *lu'tan*'iyim. Onu senden daha fazla terk etmeyeceğim." Bel, Ellysetta'nın kaskatı bedeninin yanında dizlerinin üzerine çöktü, ona dikkat ederek zihnine Ruh'un araştırmacı bir filamentini gönderdi. Tairen'in vahşi, öfkeli gücü onun izinsiz girişini hissedip bir öfke çağlığı ve yakıcı bir büyü parlamasıyla karşılık verince aynı hızla geri çekildi. Ona saldıran her neyse, onu inceleyecek kadar yaklaşmadı. "*Rain? Neredesin sen?*"

"Ben buradayım." Ellysetta'nın bedeni yeni bir dizi şiddetli sarsıntıya kapıldığı sırada yağmur terasın kenarından fırladı ve bir hava sütunundan aşağı kaydı. Gaelen ve Bel, Yağmur Ellysetta'ya doğru hamle yaptığında onu yakalamak ve tutmak için sıçradılar.

"Yapmayın," diye tısladı Bel. "Siz gerçek eşlersiniz. Ona dokunduğunuzda, tamamlanmış bir bağ olmasa bile, siz de en az onun kadar güçlü hissedeceksiniz."

Boğazından dolu bir çağlık koptu, kasılmalar kötüleştikçe inleyen bir takırtı ile son buldu, sonra kutsanmış bir şekilde . Ellysetta titreyerek ve soluk soluğa kaldırım taşlarının üzerine yığıldı. Rain, Bel ve Gaelen'in elinden kurtulup onun yanında diz çöktü ve Ellysetta'nın gevşek bedenini kollarının arasına aldı. "*Shei'tani*."

Başı kolunun kıvrımında geriye doğru yuvarlandı. Gözleri açıldı, gözbebekleri kedi yarıkları gibi uzadı, yeşil irisleri ıslıl ıslıl parladı. "Yağmur." Kızın eli adamın kolunu kavradı ve sonra çılgınca çaresizlik içinde adamın elinden kurtulmaya çalışırken onu itmeye başladı. "Bırak beni. Çabuk, tekrar başlamadan önce."

"Yapmayacağım. Bu her neyse, sana işkence ederken burada öylece durmayacağım." Adam onu bırakmıyordu ve ne kadar kurtulmaya çalışırsa çalışsın, ince bedeni adamın gücüyle boy ölçüşemezdi.

"*Teska*, Rain! Lütfen." Acı çoktan geri gelmişti, bir başka acımasız kırbaç. Vücudu kaskatı kesildi. Çenesi büküldü ve boynu o kadar gerildi ki her nefes bir zaferdi. Bu şimdiye kadar geçirdiği tüm nöbetler kadar kötü olacaktı. Ve Rain onun tenine dokunurken, onun paramparça olmuş duygularını kendi duygularıymış gibi hissedecekti.

Yağmur'un çenesi demir bir mengene gibi sıkıldı, boynundaki tendonlar öne çıktı. "Tairen'in kavurucu ateşi!" Onun acısının geri tepmesi kendi acısını ikiye katladı ve çığlık attı.

Gaelen ve Bel onları ayırmak için umutsuz bir çabayla üzerlerine atladılar.

"Bırak Rain, yakarım seni!" Rain onunla boğuşurken Gaelen hırladı.

"Durumu daha da kötüleştiriyorsun, bunu göremiyor musun? O da senin acını hissediyor. Bir harmonik oluşturuyorsun. Marissya!"

Gaelen ve Bel, Ellysetta'yı Rain'in kollarından kurtarmaya çalışırken, kız kardeşi bir zorlama örgüsü ördü ve Rain'in zihnine yerleştirdi. Örgü Rain'e yeterince ulaştı ve Rain'in tutuşu bir anlığına gevşedi. Bel, Ellysetta'yı çekip kurtardı ve Gaelen, Rain'i yere yatırıp vahşi gözlerine bir nebze akıl sağlığı gelene kadar orada sabitledi.

O anda Rain Gaelen'i itti ve dizlerinin üzerine çökerek Ellysetta'nın yanına doğru süründü. Kızın gözleri kocaman ve korkmuştu, vücudu şiddetle titriyordu.

"Get...Papa." Her kelime zor kazanılmış bir mücadeleyleydi. "O... ne... yapacağını... biliyor... *ahhh*!" Son kelime, ateşin içinden geçtiği ve dünyanın bir kez daha çığlık atan acıya dönüştüğü bir feryatla öldü.

Eld~ Boura Fell

Kemik Öğütücü Boraz adını verdiği ağır *sel'dor* savaş çekicini savururken iri yarı Eld sırtındaki ve kalın kollarındaki kaslar şişti. Çekiç darbesi etli bir gümbürtüyle ve kırılan kemiğin gürültülü çatırtısıyla yere indi.

Bileklerine kelepçelenmiş dikenli *sel'dor* prangalarına bağlı zincirlerden sarkan Shannisorran v'En Celay, sağ kalçası parçalandığında acıdan bir kükreme çıkardı. Vücudu kıvrandı ve sarsıntılar içinden ateş okları fırlatırken, kemik kıymıkları zedelenmiş kasları yırttı. O anda

acı yıkıcıydı. Şimdiden kontrol altına alma yeteneğinin çok ötesine geçmişti. Büyücünün şeytani büyüsünün Shan ile doğduğundan beri görmediği kızı Ellysetta Baristani arasında farkında olmadan kurduğu bağı yakıp kavuran büyük oklar hissetmişti.

"Bunu nasıl yaptın?" Odanın diğer Başbüyücü Vadim Maur buz gibi gözlerle Shan'ın işkencesini izliyordu. "Sen ve sevgili Elfeya kızınızın büyüsünü benden saklamayı nasıl başardınız?"

Shan, vücudunu saran acıdan kendini ayırmak için mücadele ederken ciğerlerine hava çekti. Yeni bir acı nöbeti onu sarsarken öksürdü ve inledi. İşkencesi, çekiç darbelerine geçmeden önce basit ama acımasız bir yumrukla başlamıştı. Kaburgalarından birkaçı kırılmıştı ve her nefes alışında ağzında kan birikiyordu. Bir ağız dolusu kanı yere tükürdü.

"Kaçışını senin planladığını biliyorum ve bir şekilde büyüsünü bağladığını da biliyorum, böylece onu tespit edemeyecektim."

Shan gözlerini kapatan keçeleşmiş siyah saç tellerini geriye savurdu. Muhafız Shan'ın önce ayak bileklerini, sonra diz kapaklarını ve şimdi de kalçalarından ilkini parçalamıştı. Hâlâ yedi önemli eklemi daha vardı ve cevap verse de vermese de Maur'un bunlardan birini bile sağlam bırakmayacağını biliyordu. Elfeya'nın her zaman inatçılığının kesin bir işareti olarak kınadığı bir hareketle çenesini kaldırdı ve kırışmayan gözlerini -yırtıcı bir hayvanın bakışlarını- Başbüyücü'ye dikti.

Maur'un dişleri bir an için sıkıldı. Sonra soğuk bir gülümseme verdi. "Lord Ölüm." Shan'ın yüzyıllar önce, gerçek eşini bulmadan önce, Solan Topraklar'da yürüyen en ölümcül Fey savaşçısıyken kazandığı bu lakapla alay etti. "Çok kibirli, şimdi bile. İkinizin Solarus'ta Mühründen kaçmasına nasıl yardım etmeye çalıştığınızı unutmadım. Başarısız oldunuz, biliyorsunuz. -Onu tekrar işaretledim ama yine de önümüzdeki bin yılı çabalarınızın ödülü olarak ölüm için bana yalvararak geçireceksiniz. Hem sen hem de Elfeya." Başıyla kısa bir selam verdi.

Muhafız savaş çekicini tekrar savurdu.

Shan'ın vücudu darbenin sarsılıp titrerken zincirler şangırdadı. Çılgılığı siyah taş duvarlarda yankılandı. *Acı hayattır*, diye hatırlattı kendine, Tehlas'taki Akademi'de *şadinine* öğrettiği ayini sessizce tekrarlayarak. *Fey acıyı kahvaltı niyetine yer. Biz soğuk bir gecede ısınmak için acı çekeriz.*

Maur soğuk bir tavırla, "Sırtındaki eti soyun," diye emretti.

"Ateş kırbacını kullan. Kan kaybından ölmesini istemiyorum, sadece eşini beni memnun etmeye heveslendirecek kadar yakın olsun."

Muhafız etrafında daireler çizerken Shan'ın görüşü bulanıklaştı, Büyücü'nün en sevdiği Ateş uçlu kırbaç etli elindeydi.

İlk darbe onu ruhuna kadar yaktı. Eti parçalanıp kavrulurken kıvrandı. Bacaklarındaki paramparça kemikler sıyrılıp parçalandıkça sarsıldı.

Etini içten dışa doğru. *Ah, tanrılar merhamet etsin.* Maur bu sefer onu kırabilir.

"Shei'tan." Elfeya' Tairen Körfezi kıyılarındaki bir yaz güneşi kadar sıcak sesi üzerine vurdu. "Buradayım, sevgilim. Seninleyim. Birlikte güçlüyüz."

Elfeya, eğer bilseydi Vadim Maur'u öfkeden çılgına çevirecek bir kolaylıkla Shan'ın zihnine girdi ve Başbüyücü'nün onları ayrı tutmak için kullandığı tüm karanlık örgüleri, *sel'dor'u* ve kara büyüü atlattı. Elfeya oradaydı, bağlandıkları günden beri olduğu gibi Shan'ın yanındaydı, onun ruhunun ayrılmaz bir parçasıydı. Onun gücü, kutsaması, en büyük zayıflığı. *"Bırak beni, Elfeya. Kendini koru. Acı çekmene dayanamam."*

"Nei, asla. Bizi kırmasına izin vermeyeceğim. Sen Shannisorran v'En Celay'sın, Solan Topraklar'ın gelmiş en büyük şampiyonu. Sen bir Fey savaşçısı ve ben de senin gerçek eşim, büyük güce sahip bir shei'dalin. Bu Büyücü bedenlerimizi elinde tutabilir ama ruhlarımız üzerinde hiçbir hakimiyeti yoktur."

İkinci kırbaç darbesi sırtındaki eti parçaladı. Başını arkaya savurdu ve boğuk bir çığlık attı.

"Shan! Benimle kal. Sesime odaklan, sevgilim." Cevap vermeyince sesi büyücünün kırbağı kadar keskinleşti. *"Konuş benimle, Fey!"* diye bağırdı. *"Kimsin sen?"*

Birlikte geçirdikleri yılların çoğunu, *Chadin'*lerini güçlerinin sonuna kadar sürerken ve sonra onlara daha fazlasını çıkarmalarını emrederken zihnini dinleyerek geçirmişti. Kendi çok sert ve cesur bir kılıçtı, her yönden ona denkti. Ve haklıydı da: Fey teslim olmazdı, ne korkuya, ne acıya, ne de umutsuzluğa. Kalpleri göğüslerinde patlayana kadar dövüşüler. *"Ben savaşçıyım,"* diye nefesini tuttu. *"Ben Fey'im."*

"Kabei! Peki Fey savaşçısı nedir? Söyle bana! !"

Kırbaç sırtında üçüncü bir şerit açtı ama bu kez boğuk çığlığı akılsız bir uluma değildi. Bu seferki, ağrıyan boğazından kopan bir meydan okuma bildirgesiydi, her bir kelime hırıltılı bir meydan okumaydı. *"Ben hiçbir düşmanın parçalayamayacağı çeliğim."* Çenesini , Maur'un iğrenç gümüş bakışlarıyla karşılaştı ve gıcırdayan dişlerinin arasından hırladı, *"Ben hiçbir karanlık gücün yenemeyeceği büyüüm."*

Başbüyücü gülümsedi.

Dördüncü kırbaç acı gözlerini kör etti. Zihnini Elfeya'nın sıcaklığına odakladı ve yanan ciğerlerinden zorla bir çığlık çıkardı. *"Ben kötülüğün dalgalar gibi üzerine kayayım. Ben Fey'im! Onurun savaşçısıyım! Işığın Şampiyonu!"*

İşkence onu zihnini uyuşturan acıdan puslu bir bulutla sararken Shan zincirlerinden kurtulamadı. Bilincine ve akıl sağlığına pamuk ipliğiyle bağlıydı; az önce meydan okurcasına haykırdığı sözler, Elfeya'nın sessiz ağlama sesiyle noktalanarak zihninde tekrar tekrar yineleniyordu.

Yüzüne buz gibi bir nefes üfledi, yumuşak ve alaycı. *"Çürüyeceksin"*

Karanlık, Fey, eşin benim zevkime hizmet ederken ve kızın ruhunu teslim ederken."

Shan'ın ruhundaki çılgın duygu öfkeyle kükredi. Onu çocuğuna bağlayan bağlantının ötesinde, kendi canavarı vahşi bir Öfkeyle çılgılık attı. Bir sonraki an, bağlantı boyunca büyük bir güç patlaması oldu ve Shan'ın parçalanmış bedenine hücum ederek onu acı verici bir sarsıntıyla yaktı. Canavarı bu gücü ele geçirerek Öfkesini beslemek için kullandı. Shan'ın görüşü intikamcı kırmızı kıvılcımlarla aydınlanan siyah bir gölgeye dönüştü. "Seni lime lime edip kanlı kemiklerinle ziyafet çekersem olmaz, Eld kurtçuk." "*Ve sha Desriel!*" diye bağırırken dişlerini göstererek Büyücü'ye doğru hamle yaptı.

Göz ucuyla savaş çekicinin sallandığını gördü. Büyücü, "Onu öldürme, seni aptal!" diye bağırdı. Acı kafatasına çarptı. Bilinci kaybolurken Shan'ın bedeni gevşedi.

Sol kızının bedenine sarıldı, geçmişte pek çok kez yaptığı gibi onu salladı, çocukken onu rahatlatan şarkıları söyledi. Alev alev yanan yirmi beş kat güç örgüsü etraflarında gözle görülür bir büyü kubbesi oluşturuyordu. Beş katlı bir örgü onun acısını hafifletmek için neredeyse hiçbir şey yapmamıştı ama yirmi beş katlı örgü en azından acıyı yeterince hafifletmiş, artık çılgılık atmamasını ve kasılmamasını sağlamıştı.

Marissya onu nasıl iyileştireceğini bilmiyordu. Acı, her ne ise, vücudundaki herhangi bir yaradan kaynaklanmıyordu ve Marissya ne zaman araştırmaya kalksa, Ellysetta'nın tairin'i intikam hırsıyla ayaklanıyor, zihnine *shei'dalin*'in girdiğine dair herhangi bir ipucuna karşı şiddetli ve öfkeli oluyordu. Ellysetta'nın güvendiği Rain, daha fazla acıya neden olmadan ona dokunamazdı. Ve ne tespit edebileceğini görmek için Azrahn'ın yasak ruh büyüsunü döndürmeyi öneren Gaelen, oybirliğiyle reddedilmişti.

Birden Ellysetta'nın omurgası yeniden kaskatı kesildi ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "*K'shareth na pearson sh'verre korbay!*" diye bağırdı, sesi boğuk, kırık ve normal tonlarından birkaç oktav daha alçak, düzensiz bir ses cızırtısıydı. "*K'shafair na selltemorra sh'verre dagorren! K'shadure a daynalle pear coda la cresses! K'shafay! Shaysan lowcha! Liesse chakai!*" Son vahşi kelimeleri haykırdı, sonra Sol'un kollarına yığıldı. Başı arkaya düştü ve aynı anlaşılmaz cümleleri tekrar tekrar mırıldanmaya başladı.

Sol şaşkın gözlerini, etrafında şok olmuş bir sessizlikle duran Fey'lere dikti. "Tüm gücünüze rağmen siz Feyler, hiçbir şey yapamıyor musunuz? Laurie bunların iblis olduğu konusunda haklı mıydı?"

Bel yutkundu. "Sadece onu ele geçiren iblis bir Fey savaşçısının ruhuysa."

"Ne demek istiyorsun?" Sol talep etti.

"Feyanca konuşuyor demek istiyoruz," dedi Rain.

"Feyan mı? O zaman ne diyor?" Sol sordu.

Rain cevap verdi, yüzü boş bir maskeye dönüşmüştü. "Dedi ki, 'Ben hiçbir düşmanın parçalayamayacağı bir çeliğim.'" Bel, Dax ve Gaelen teker teker seslerini onunkilere eklediler, ta ki hep birlikte sözleri tekrarlayana kadar. "'Ben hiçbir karanlık gücün yenemeyeceği büyüyüm. Ben kötülüğün dalgalar gibi kırıldığı kayayım. Ben Fey'im, onur savaşçısı, Işık şampiyonu."

"Bu bir savaşçı inancıdır," dedi Gaelen, "Cha Baruk'taki eğitimine başlamak üzere Savaşçılar Akademisi'ne giren her Fey çocuğuna öğretilir."

Yağmur ani ve sert bir kaş çatmayla Sol Baristani'nin yanına diz çöktü ve Ellysetta'yı omuzlarından yakaladı. "*Nal?*" diye sordu. "*Nal ve sha?* Kimsin sen? Adın ne senin?"

Başı boynunun üzerinde gevşekçe sallanıyordu. Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Söyle bana!" Görünmeyen yaralarının sessiz acısı duyularını parçaladı. Ruhunun içinde, Rain'in tairen'i uyandı, tısladı, gücü uzuvlarını yaladı ve kısıtlamalarına karşı hamle yaptı.

Ellysetta'nın kendi tairen'i cevap olarak sıçradığında ani vahşi dalgalanmayı hissetti. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve adamın yüzüne sabitlendi. Aralarındaki bağın ipleri canlandı. Tairen'i Eras öfkeyle kükredi, onun ruhunda onlarla birlikte başka bir şey -başka biri- olduğunu hissetti. Tehdide tepki veremeden Ellysetta'nın bedeni ani bir güçle parladı ve Rain'in uzuvları aniden güçsüzleşti. Gözbebekleri yeşil iristen eser kalmayana dek genişledi ve Rain içgüdüsel bir şok ve dehşetle geri , kısa bir an için gözleri simsiyah parladı, dönen kırmızı kıvılcımlarla doldu.

"*Ve sha Desriel!*" diye bağırdı. Birleşik güç onu bir anda terk etti. Gözleri yuvalarından fırladı ve baygın bir halde babasının kollarına yığıldı.

"Yedi Cehennem'de az önce ne oldu?" Dax talep etti. "O da neydi?"

"Bilmiyorum," diye tersledi Rain. "Orada, onun içinde bir şey vardı, tairen'inin dışında bir şey. Ne olduğunu bilmiyorum; belki bir büyücü, belki de bir iblis. Her neyse neredeyse tairenini ortaya çıkarıyordu ve henüz onu kontrol edemiyor. Onu Solan Topraklar'a götürmeliyiz. Hemen şimdi." Ortak Fey ipliği boyunca bir haykırış döndürdü. "*Fey! Kalkış için hazırlanın!*"

"Yağmur," diye itiraz etti Marissya. "Onu şimdi Sisler'in içine göndermek istemezsin. Büyücü İşaretlerine nasıl tepki verecekleri hakkında hiçbir fikrimiz yok ve eğer bu nöbet neredeyse tairen'i ortaya çıkardıysa, Sisler işi bitirebilir."

"Marissya haklı, Rain," diye onayladı Bel. "Sisler bir Fey'i vahşileştirebilir. İyileşmek, tairen'i kontrol altında tutacak iç bariyerlerini yeniden inşa etmek için zamana ihtiyacı var."

Yağmur sert ve öfkeli gözlerini ikisinin çevirdi. "Zamanımız yok. Az önce ona neyin saldırdığını bilmiyorum ama burada bir çan daha fazla kalıp ona geri dönme şansı verirse yanarım. Marissya, uyandığı zaman ona huzur ver. Bel, Gaelen, siz ikiniz ona yardım edin."

Tairen'i kafeste tutmak ve Sislerin ona yapmaya çalışabileceği her şeye karşı kendini korumak için hangi bariyerlere ihtiyacı var?"

"Yağmur mu?" Sol Baristani araya girdi. Ahşap oymacısı hâlâ kızının baygın bedenini tutuyor, saçlarını okşuyor ve ilk çocukluğundan beri pek çok kez yaptığı gibi onu sallıyordu. "'Vaysha Dezrielle.' Nöbetleri sırasında bunu daha önce de söylemişti. Bu da mı Feyan? Ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Yağmur'un ağzı acımasız bir çizgiye dönüştü. "Anlamı 'Ben Ölüm'üm."

Feyler yola çıkmaya hazırlanmak için acele ederken Teleon'da bir telaş vardı. Rain'in emrettiği gibi, Ellysetta kendine gelir gelmez Marissya ona huzur dokumaya başladı, Bel ve Gaelen ise nöbetin parçaladığı iç bariyerleri yeniden inşa etmesine yardım etti. İşleri biter bitmez, Feyler Teleon'dan dışarı doğru yürümeye başladılar.

Nöbet geçirdiği için hâlâ solgun ve bitkin olan Ellysetta, Teleon'un parlak, gümüş mavisi basamaklarında diz çöküp ikizlere bir kez daha şiddetle sarılırken umutsuzca gözyaşlarını tutmaya çalıştı. Onları bırakmak istemiyordu, onların tatlı, gülümseyen yüzlerini göremeyeceği bir sabaha uyanmayı düşünmek istemiyordu. Ama geçirdiği nöbet ve tairen'e karşı olan görevi ona başka seçenek bırakmamıştı.

"İkinizi de özleyeceğim," dedi ikizlere, yumuşak yanaklarına ve pembe dudaklarına öpücükler kondurmak için geri çekilerek. "Her gün sizi düşüneceğim ve her çan sesinde sizi özleyeceğim. Sizi çok seviyorum."

Lillis ve Lorelle de en az onun kadar. "Gitme, Ellie. Burada bizimle kal."

"Ah, , keşke yapabilseydim." Babasına yalvaran bir bakış attı.

"Tekrar düşünmeyecek misin, baba? Bizimle gel. Solan Topraklar'da hepiniz daha güvende olursunuz."

Başını iki yana salladı. Babam ikizlerin ölümsüzler diyarında ölümlüler olarak yaşamaktan mutlu olabileceklerini düşünse bile, karısının son arzularına ihanet edemezdi. "Lütfen anlayın."

Onu sürekli yeminini bozmaya teşvik ettiği için utanarak alt dudağını ısırıldı. *"Özür dilerim. Sadece hepinizin güvende olmasını istiyorum."*

"Burada güvende olacağız. Fey bunu sağlayacaktır. Ve sana söz verdiğim gibi, en ufak bir sorun çıkarsa bile Sislerin içinden geleceğiz."

Ellysetta gözyaşlarını bir elinin tersiyle sildi ve ona sulu bir gülümseme verdi. "Biliyorum baba. Sadece üçünüzü her zaman yanımda isteyecek kadar bencilim."

Sol'un gözlüklerinin arkasındaki kahverengi gözleri cevap veren gözyaşlarıyla parlıyordu. "Ah, Ellie-kızım, eğer bu bencillikse, o zaman ben de aynı günahı itiraf etmeliyim, çünkü orada güvende ya da mutlu olabileceğini düşünseydim seni yanımda tutardım." Onu kucakladı. Kolları onu sardığında, hayatı dayanağı olan sevgi bir kez daha içine aktı, onu sıcak güvencesiyle doldurdu ve

güçlüydü. Yüzünü ellerinin arasına aldı, sonra geri çekilmeden önce ona bir kez daha sıkıca sarıldı. "Git kızım. Hak ettiğin mutluluğu bul. Ve Işık daima yolunda parlasın ve seni kötülüklerden korusun."

"Teleos." Rain, Celieralı büyük lordun ön kolunu sıktı. "Hem burada hem de Peçe'de kapılarımızı koruyorsun ve eşim için çok değerli olan üç hazineyi muhafaza ediyorsun." Başını ikizlere ve Sol Baristani'ye doğru eğdi.

"Yardımlarınız için minnettarız."

"Feylere hizmet etmek Teleos Hanesi için büyük bir onurdur," diye yanıtladı Lord Teleos.

"Dorian'a söz verdiğim ilk bin kılıç bu hafta içinde Solan Topraklar'dan ayrılacak. Kendi adamların için sana söz verdiğim Fey çeliğiyle ay sonuna kadar Orest'e takviye kuvvetler getireceğim. Ve Dev?"

"Aiyah?"

Rain genç adamın Fey bakışlarını sabit tuttu. "Arkadaşım Shanis sana akraba demekten gurur duyardı."

Büyük Lord şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, sonra alçak bir sesle, "*Beylah vo*, Rain. Keşke onu tanıyabilseydim."

"Öyle, Dev. Ona çok benziyorsun." Bir savaşçının saygı ve dostluk jestiyle tekrar kollarını kavuşturdular; sonra Rain Ellysetta'nın ailesine döndü. "Efendi Baristani. Lillis ve Lorelle." Rain ahşap oymacısının elini sıktı, sonra diz çöküp kollarını ikizlere açtı, onlar da Ellysetta'ya gösterdikleri pişmanlığı ağlayarak Rain'in kucağına atladılar.

Gözyaşları dinmeyince, "İşte şimdi, yavrularım," diye etti. "Bu bir veda değil. Bu sadece tekrar buluşana kadar bir veda." Geri çekildiklerinde gülümsedi ve gözyaşlarını parmaklarıyla sildi. "Uslu durun, olur mu? Kieran ve Kiel'i dinleyin ve beladan uzak durmaya çalışın."

İkizler başlarını salladı. "Yapacağız."

Ellysetta elini Rain'in bileğine koydu. Onu Marissya, Dax ve bekleyen Fey'lere doğru omzunun üzerinden geriye bakıp babasına, ikizlere ve yanlarında nöbet tutan Kieran ve Kiel'e el sallıyordu.

Rain Değişim'i çağırmak için uzaklaşırken Kiel ve Kieran'a son bir kez "Onları güvende tutacağınıza söz verin," diye yalvardı.

"Onları hayatımız pahasına koruyacağız," diye yemin etti

Kieran. "Size yemin ediyoruz."

Tairen'in vahşi, zengin kokusu üzerine sinmişti. Gözlerini kapatıp kokuyu içine çekti ve Rain'in sırtındaki yerini almak için döndü. Bir dizi kalın deri kayış onu yerine bağladı - Sisler arasında uçarken bir nöbet daha geçirme ihtimaline karşı. Yağmur gökyüzüne sıçradı ve sevgili ailesi onu alıp götürürken gittikçe küçüldü. Eyerde iki büküm oldu ve artık onları seçemediği zamanlarda bile onları izledi.

"Onları tekrar göreceksin, shei'tani," diye güvence verdi Rain ona. Görecek ?

Ellysetta, Teleon'un küçülen gümüşü mavi kulelerine ve surlarına son bir kez daha baktı. O halde neden ailesiyle son kez bir arada olacağına dair içini korkunç bir his kaplamıştı?

Aşağıdaki Feyler Faering Sisleri'ne yaklaşırken yağmur bir hava akımının üzerinde daireler çiziyordu. Ellysetta artan bir endişeyle, dağların tepeleri boyunca dalgalı akışlar halinde dans eden ve Rhakis ile Silvermist sıradağları arasındaki geçidi dolduran parlak büyü ışıltısına baktı.

"Sislerin üzerinden uçabileceğimizi düşünmüştüm," dedi.

Kanatları alçaldı ve ters yönde daireler çizdi. *"Nei, Sisleri yaratan Fey buna karşı önlem aldı. Eğer Solan Topraklar'a girmek istiyorsan, ne kadar yükseğe uçarsan uç ya da ne kadar derine tünel kazarsan kaz, Sisler'i aşmanın bir yolu yok."*

"Bu yüzden geçmekten başka seçeneğimiz yok."

"Aiyah."

"bir şey?"

"Bilmiyorum. Ben de oradan sadece bir kez geçtim, Celieria'ya gelip seni bulmak için. Sislerin büyüü sadece Solan Topraklar'a kimin girdiğiyle ilgilenir, kimin çıktığıyla değil."

"Celierialılar sisli bir günde sislerin içinde dolaşıp kaybolan ve aylar hatta yıllar sonra yeniden ortaya çıkan avcılar ve çobanlar hakkında Sislerin içinde Parlayan Halk ile karşılaştıklarına dair hikayeler anlatırlar. Bu hikayeler doğru mu?" Her biri bir öncekinden daha fantastik olan bu tür yüzlerce hikâye vardı. Bazı maceracılar sisli ormanlarda vahşi bir avda kadim Fey'e katıldıklarını iddia ediyor; diğerleri ise müzikle dolu kristal bir salonda sarhoş edici bir yemeği paylaşmaktan ve en taş kalplinin bile gözlerini onlara dikmek için kırılacağı kadar güzel Fey bakirelerinden bahsediyordu. Halk, bu tür davetleri kabul etmenin, kişinin bildiği hayata veda etmesi anlamına geldiğini iddia ediyordu, çünkü Feyler tarafından ağırlananlar için zaman farklı bir hızda geçiyordu ve kişi sisin ne kadar derinlerinde dolaşırsa, dünyada zaman o kadar hızlı geçiyordu.

"Bu hikâyelerde doğruluk payı olabileceğinden şüpheleniyorum," diye yanıtladı Rain. "Sisleri inşa edenler masumlara zarar vermek istemezlerdi ama o masumların Feylere karşı kullanılmasına da izin vermek istemezlerdi."

Peki ya o kadar da masum olmayanlar? Çobanlar ve avcılar günahlarının bedeli olarak sadece zaman kaybıyla kurtulabilirdi ama diğerleri bu kadar şanslı değildi. Sislerin içinde bir daha görülmemek üzere kaybolan koca ordular duymuştu.

Aşağıda, yürüyen Feyler on sıra halinde daraldı ve savaşçıların ilk sıraları tereddüt etmeden parlayan sisin içine daldı. Birkaç çan daha çaldıktan sonra sıra Rain ve Ellie'ye gelecekti.

Kalbi daha hızlı atarken karnında endişe çiçekleri açtı.

"Sislerin Büyücü İşaretlerime nasıl tepki vereceğini düşünüyorsun?"

Rain tereddüt etti ve sonra şöyle dedi: *"Sen Feyreisa'sın ve bir Tairen Ruhusun. Sisler bunu fark edecektir."*

Karnı guruldadı. Adamın sesindeki kaçamağı duydu.

"Ama emin , değil mi?"

Kulakları seğirdi ve küçük bir alev huzmesi havayı yaktı.

"İşte bu yüzden yürümek yerine uçuyoruz. Eyere sıkıca tutun. Bizi olabildiğince çabuk geçireceğim."

Aşağıdaki son Fey de Faering Sisi'nin içinde kayboldu.

Yağmur son bir kez süzöldükten sonra doğrudan parıldayan sihirli perdeye doğru uçtu. Ellysetta'nın söyleyebileceği başka her şey boğazında düğümlendi. Sislerin yoğun sisi görüş alanına hükmediyordu, sonsuz beyaz, sürekli değişen, gökkuşağı ışıklarıyla parıldayan.

Eyerin ön tarafına doğru eğildi ve ellerini Rain'in tairen postunun soktu, sıkıca kavradı, temasa ihtiyacı vardı. *"Rain."*

"Seninleyim, Ellysetta."

Son bir saniyesi vardı, sadece hızlı ve korkmuş bir nefes almaya yetecek kadar bir zaman ve sonra Sislerin içine daldılar.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Faering Sisleri'nin ötesinde saklı bir diyar, yasak bir diyar.

Faering Sisleri'nin ötesinde, şarkılar dışında yok olmuş bir halk.

Faering Sisleri'nin ötesinde büyüünün döndüğü ve büyük işlerin yapıldığı yer. Fey'in hâlâ Faering Sisleri'nin büyüünün ardında yaşadığı yer.

"Faering Sislerinin Ötesinde," Ağıtlar koleksiyonundan
Fey, Celieria'lı Avian'dan

Faering Sisleri Gaelen'in beklediği gibi değildi. Yıllar boyunca, *dahl'reisen* olduğu zamanlarda, Garreval'e birkaç kez gelmiş, gözlerini kapatıp içeri girmeyi ve Sisler' ona yapacaklarını yapmasına izin vermeyi planlamıştı ama hiçbir zaman çizmesinin bile içeri sokmaya cesaret edememişti. Onu bundan alıkoyan şeyin korkaklık mı yoksa gurur mu olduğunu bilmiyordu ve bulabileceği cevaptan yarı korktuğu için nedenlerini çok yakından incelemeyi hiç umursamamıştı.

Sisler'attığı ilk birkaç adım, şimdiye kadar attıkları kadar cesurcaydı ve bu kabadayılık görüntüsünü sağlam tutmanın ona ne kadara mal olduğunu bilmek Fey'lerin çoğunu şaşırtırdı. Sinirleri o kadar kötü titriyordu ki, bağırsakları titreyen bir jöle gibi hissediyordu. Sonsuz utancına rağmen, kız kardeşi onun korkusunu hissetmişti. Dax'la birlikte Sisler'e dalmadan hemen önce Marissya başını çevirip ona gülümsedi ve özel bir telden fısıldadı: "*Korkma kem'jeto. Fey'in kayıp oğlu geri döndü. Sisler seni karşılayacak ve sevinecek.*"

Sonra Sisler onu yuttu ve dalma sırası ona geldi. Yanında yürüyen Belliard vel Jelani, Gaelen'in hissettiği kadar acımasız görünüyordu. Fey'in yüzü taş kesilmişti ve gözleri karanlık, yanan kobalt yıldızları gibiydi. Vel Jelani, Cha Baruk'taki ilk seviyelerinden yeni çıkmış, tecrübesiz *bir şadin* değildi. Gaelen dehşet için kendini hazırladı.

Şaşırtıcı bir şekilde, dehşet hiç gelmedi. Bunun yerine, sisle dolu geçide doğru ilk bir düzine kör adımı atarken, içini ezici bir huzur duygusu kapladı. Sanki yeniden çocuk olmuş ve uzun zaman önce ölmüş annesi Briessa v'En Serranis onu kucağına almış gibi, onu ılık beyazlıktan, yumuşak ve hoş kokulu, parlak bir kozayla sardı.

"Mela?" diye fısıldadı yüzünü beyazlığa doğru kaldırarak.

"Burada mısın?" Mantıken bunun doğru olamayacağını biliyordu. Anne ve babası Büyücü Savaşları başlamadan yüz yıl önce ölmüş, oğullarının doğumunu kutlamak için Marikah ve ilk Kral Dorian'ı ziyaret ettikten sonra Solan Topraklar'a dönerlerken Feraz tarafından katledilmişlerdi.

Sisler davetsiz misafirleri böyle mi yoldan çıkarıyordu? Dehşet yoluyla değil de daha iyi zamanların özlem dolu anılarıyla mı? Cazibesi çok güçlüydü. Gaelen huzuru tatmayalı uzun zaman olmuştu. Çağırın sıcaklıktan kurtuldu ve kendini konsantre olmaya zorladı.

Marissya ona *evimizi hatırladığın gibi hayal etmesini* tavsiye etmişti. *Sisler içinde duyularına güvenemezsin, bu yüzden hafızan sana rehber olsun.*

Dharsa'nın pırıl pırıl parlayan beyaz kulelerini ve altın kulelerini, Feyllerin büyük, yükselen volkanlarını, Corunn Ovalarının dalgalanan altın çimenlerini düşündü. Son bin yıldır kaybettiği, her zaman sevdiği evini. *Mela, oğlun geri döndü.*

Yürüdü. Ne kadar süre yürüdüğünü bilmiyordu ama yoğun sis yavaş yavaş incelmeye başlamıştı. Önünde parlak ve çağırın bir ışık parlıyordu ve Marissya ile Dax'ın kendinden emin adımlarla ilerleyen figürlerini seçebiliyordu. Marissya'nın varlığı parlayan bir fener gibiydi ve etrafındaki yoğun buharlar, sanki büyü onu tanıyor ve hoş karşılıyormuş gibi, beyaz sisin en küçük parçalarından başka bir şey değildi. Gaelen yan tarafına baktı. Şimdi Bel'i görebiliyordu, sadece bir kol mesafesi kadar yanında yürüyordu.

Bel'in yüzündeki acımasız ifade gitmiş, yerini şaşkınlık almıştı. Gaelen'in gözlerini üzerinde yakalayan Bel başını salladı ve "Sisleri geçmek daha önce hiç bu kadar kolay olmamıştı," dedi.

"İşimiz bitti mi?"

"En kötüsünden bile, *aiyah*. Bu hafif sis bir tairen uzunluğundan daha kısa sürede kaybolacak."

Gaelen, "Çok daha farklı bir şey bekliyordum," dedi.

"Ben de öyleydim," diye Bel. "Genellikle Sisler beni diğer tarafa tükürdüğünde, Marissya yardımına koşmak zorunda kalır." O konuşurken bile, arkalarındaki yoğun sisin içinde bir yerlerden hızla boğuklaşan keskin bir çığlık duyular.

Gaelen omzunun üzerinden bir bakış attı ve on Fey'den oluşan bir sıranın kalın beyazlığın içinden çıktığını gördü. Her biri sarsılmış ve ikisi o kadar çok titriyordu ki kardeşleri onları sabitlemek için yardım etmek zorunda kaldı.

"Anlamıyorum," dedi Gaelen. "Neden ben değil de onlar?"

Bel yumuşak, meraklı bir kahkaha attı. "Feyreisa. Ruhlarımızı geri getirdi."

Gaelen onu sadece yarı yarıya duydu. Sis dağılıyordu ve önünde, bu hayatta bir daha asla göremeyeceğini düşündüğü bir manzara uzanıyordu: Büyük Güneş'in altın, Solan Topraklar'ın büyük ikiz savaş kaleleri Chatok ve Chakai'nin, Akıl Hocası ve Şampiyon'un, Garreval'in ebedi koruyucularının üzerinde parlıyordu.

Bunca zamandır hiç değişmemişlerdi. Rhakis dağlarının batı eteklerinden, Sisler'in son dallarının hemen ötesinde, Chatok'un büyük kalesi hâlâ her zamanki gibi gururlu, vahşi ve meydan okuyan bir şekilde duruyordu. Mükemmeldi ve hafızasında hiç değişmemişti. Gümüş mavisi granitten yontulmuş devasa kayalar, bir kaleyi çevreleyen mazgallı duvarlar ve siperlerden oluşan eşmerkezli halkalar oluşturunuyordu.

Pırıl pırıl parlayan elik çatılı kulelerin tepesinde yükselen merkezi kuleler. Güneyde, Chakai'nin aynı gümüşi beyaz kalesi Silvermist sıradağlarının yontulmuş kayalıklarından dışarı çıkıyordu. İki kale arasındaki, büyük taş Savaşçı Duvarı'nın koruduğu kilometrelerce genişlikteki geçidin adı Miora te Baloth'Liera, Neşe ve Keder Alanı'ydı ama çoğu savaşçı buraya başka bir isim verirdi: Taloth'Liera, lm Alanı.

Sisler yaratılmadan önce, birden fazla korkunç savaş Taloth'Liera'nın toprağını Solan Topraklar'ı istila etmeyi deneyecek kadar aptal orduların kanıyla sulamıştı. Gaelen'in kendisi de bu geçitte üç ayrı olayda kılıçlarını ıslatmıştı.

Ani bir duygu dalgalanmasıyla nefesi boğazında düğümlendi. Orada, Chatok'un Lute'cha adlı büyük ileri kulesinde, Gaelen'in beşik arkadaşı Lothien vel Din, birlikte girdikleri ilk savaşta Merellian iblis prensinin zehirli mızrağıyla kalbinden vurularak kollarında ölmüştü. Ve orada, Chakai'nin surlarında, sevgili kılıç kardeşi Eilon vel Hantor, Gaelen'i bir Irdrho baltacısının ölümcül darbesinin yolundan itmiş, ancak Gaelen'in yerine omurgası ikiye bölünerek düşmüştü.

Ve nihayet orada, şu anda durduğu yerden  tairen uzunluğundan daha az bir mesafede -Chatok'u Chakai-Gaelen'e bağlayan bir kilometre uzunluğundaki mazgallı taş duvarın ortasındaki devasa elik kapıların hemen ötesinde, altı bin kardeşiyle birlikte Taloth'Liera'nın kanlı toprağına kırmızı Fey'cha'larını saplamış ve "*Bas desrali lor bas tirei!*" diye haykırmışlardı. Durduğumuz yerde lrz! Ve bir Fey'e göre, taş duvarlar ve elik kapılar bile düşmanın saldırısı karşısında başarısız olduğunda durmuş, savaşmış ve geçidi tutmuşlardı.

Solan Diyarlar'ın o ışıltılı kapıları, yirmi Fey uzunluğunda ve bir tairen genişliğinde, uçsuz bucaksız ve görkemli bir şekilde hâlâ duruyordu. Ve şimdi, Gaelen ve diğerleri yaklaşırken, devasa, parıldayan paneller yavaşça içeri doğru hareket etti ve bin yıldır hayalini kurduğu toprakları ortaya çıkarmak için ayrıldı. Terk ettiği topraklar. Son uzun yzyıllarını, sevgili cennetini bir daha göremeden öleceğine inandığı halde koruyarak geçirdiği topraklar.

Solan Topraklar, Fey'in evi.

Onun evi.

Kapıyı çevreleyen kulelerin bir adım, tepesindeki geniş, zarif taş kemerin üzerinden ikinci bir adım attı. Yukarıya, yukarıdaki surlarda duran bir düzine Fey savaşçısının yüzüne baktı, yarı yarıya kızıl Fey'cha'nın aşağıya yağmasını bekliyordu, eğer yağarlarsa en ince kalkanı bile ağıramayacağını biliyordu.

Ama lm gelmedi.

İki adım daha atarak kapıyı geçti ve Gaelen vel Serranis bin yıl sonra ilk kez çizmeleriyle anavatanının toprağına ayak bastı.

Çok fazla kanlı savaşın sayısız muharebesiyle gözünü kırpmadan yüzleşmişti. Korkunç büyülere, korkunç düşmanlara karşı koymuş ve hatta sayıca kendisinden yüzlerce fazla kuvvetler mevzisine hücum ederken dimdik ayakta durmuştu. Yine de o tek adımda, botunun tabanı Fey toprağına ilk hafif temasını yaptığında, savaşta sertleşmiş savaşçı vücudu titremeye başladı. Bacakları titredi, omuzları sarsıldı ve tüm gücü elinden kaçtı.

Gaelen vel Serranis bir teslimiyet ıglığı atarak atalarının topraklarında dizlerinin üzerine çöktü.

Marissya döndü, *shei'dalin*'inin ıslıtsı tamamen korumasızdı ve bir yıldız gibi parlıyordu. Sevgi, neşe ve huzur Gaelen'in duyularını dalgalar halinde okşadı ve gülümsemesi ruhuna merhem oldu. "*Ke tamiora*," dedi. "*Kem'jeto ruvel*." Sevinçliyim. Kardeşim geri döndü.

Bir el omzuna dokundu. Başını Belliard Vel Jelani'yi yanında buldu.

"Evine hoş geldin Gaelen," dedi yumuşak bir sesle.

"*Beylah vo*, kardeşim," diye mırıldandı, sesi duygu yoğunluğu içindeydi. Gözlerinden yaşlar süzüldü. Onları alışmadı. Sadece düşmelerine izin verdi ve Miora te Baloth'Liera'nın toprağı onları içti, tıpkı geçmişte burada birçok kez döktüğü kanı içtiğı gibi.

Gaelen'in yanında duran Bel, yaşlı Fey'in neler hissettiğini anlıyordu. Bel, Rain ve Marissya'ya Celieria Şehri'ne kadar eşlik etmek için son kez ayrıldığında, kendisi *de dahl'reisen* olmaya o kadar yaklaşmıştı ki, Solan Topraklar'ı bir daha görüp göremeyeceğini gerçekten bilmiyordu. Gölgeler o kadar yakındı ki, ruhundaki birkaç ölümün ağırlığı bile dengeyi bozabilir ve onu Karanlık Yol'a sürükleyebilir ya da *sheisan'dahlein'in*, yani onurlu ölümün çaresiz tesellisini aramaya .

Ama Ellysetta onun ruhunu da Gaelen'inkini onardığı gibi onarmıştı.

Topuklarının taşa çarpmasıyla başını kaldırıp baktı. İki düzine savaşçı, kılıçlarını çekmiş, yüzleri taşa kazınmış bir halde kulenin merdivenlerinden aşağı iniyordu.

"Dur!" Bel tersledi. "Bıçaklarınızı ekin."

"Ölümlülerin dünyasında geçirdiğin zaman aklını başından almış, vel Jelani." Fey'in doğu ordularının kumral saçlı generali Tajik vel Sibboreh, bir kış şafağı kadar soğuk mavi gözleri ve ona uygun sesiyle yaklaştı. "O Karanlıklar Lordu."

"Öyleydi," diye yanıtladı Bel. "Ama artık o bir kez daha Fey ve hoş geldi. Sislerin içinden geçti ve siz de onu kardeşi karşılayacaksınız."

"*Dahl'reisen* benim kardeşim değil." Tacik bir anda kırmızı saplı Fey'cha'yı çekti ve zehirli bıçağın keskin kenarını Gaelen'in boynuna bastırdı.

Aynı hızla Bel, Tacik'in üzerine kırmızıyı çekti. Tacik'in adamları bir anda kendi kılıçlarını çekip ölümcül uçlarını Bel'e doğrulttular. Bel onları görmezden geldi. "*Nei*,

Dostum," dedi Tacik'in bakışlarını tutarak usulca, "bunu yapmayacaksın. O benim kılıç kardeşim ve ikimizin de kanı Feyreisa'ya bulaştı. Feyreisa onun ruhunu geri getirdi. *Dahl'reisen* yarası yok oldu. Marissya bile onun üzerine ellerini koydu ve onu parlak ve ışıltılı ilan etti."

Tacik'in bakışları Marissya'ya kaydı. "*Kem'falla?* Bu doğru mu?" Marissya başını salladı. "Her şey doğru, sevgili dostum. Çeliğini kınına sok. Burada kötülük yok. Sadece neşe ve kutlama için bir neden var. Kardeşim geri döndü ve Rain onun gerçek eşini buldu, hem de Celieria'da ve Gaelen'in ruhunu geri getirdi."

Tacik uzun bir hareketsiz kaldı ve Marissya'nın sözlerini özümsemi. Sonra Gaelen'e son bir kez karanlık bir bakış atarak kılıcını kınına soktu ve geri çekildi. Etrafındaki adamları da onu takip etti.

"Gaelen vel Serranis," dedi, "tanrılar size hak ettiğinizden daha fazla merhamet gösterdi. Sana Solan Topraklar'a geçiş izni vermek beni ne kadar üzerse üzsün, yoluna çıkmayacağım." Yüzü sertleşerek soğuk, taştan bir maskeye dönüştü. "Ama uyarayım: Daha önce Gölge Yol'u seçmiştin. Bir daha böyle bir seçeneğin olmayacak. Eğer bu kez yasalarımızı çiğnersen, bir sonraki yaşamında sana bizzat ben eşlik edeceğim." Başparmağı kılıflı Fey'cha'sının kızıl kabzasını okşadı.

Gaelen ayağa kalktı. İlk kez, alışlagelmiş ukala özgüveninden eser yoktu, sadece ağırbaşlı bir kabulleniş vardı. "Kabul edildi, Fey."

Tacik'in soğuk gözleri Gaelen'i tepeden tırnağa süzerek ölçüsünü aldı. İşini bitirdiğinde homurdandı ve Bel'e döndü. "Kim bu Feyreisa ki bir *dahl'reisen*'in ruhunu geri getirsin?"

Bel gülümsedi. "Bu kadar şüpheli olma. O daha önce hiç görmediğin kadar parlak ve ışıltılı. Ve o bir Tairen Ruhü."

"Bundan hoşlanmadım," diye mırıldandı Tacik.

"Hiçbir değişikliği sevmiyorsun, eski dostum."

Tacik yine homurdandı. "Her değişim iyi değildir. İlk bakışta ne kadar çekici görünürse görünsün." Özel bir Ruh örgüsü üzerine ekledi, "*Ve böyle hisseden tek kişi ben . Vel Serranis'in sizinle birlikte döneceği haberini aldığımızdan beri söylentiler havada uçuşuyor. Massan bu sabah Dharsa'da toplandı.*"

Bel'in kaşları havaya kalktı. "*Marissya ya da Rain olmadan mı?*" Solan Topraklar'ın iç yönetimini yöneten beş güçlü Fey devlet adamından oluşan Massan konseyi, aşırı ihtiyaç durumları dışında *Shei'dalin* ve Feyreisen olmadan toplanmazdı. Yağmur'un yolda olduğunu bile bile şimdi toplanmaları, Tairen Ruhü'nün liderliğine güvenmediklerini ilan etmeleri anlamına geliyordu.

"*Aiyah, onlar olmadan. Gördüğünüz gibi bu değişimden korkan tek kişi ben değilim.*" Tacik'in sert yüzünü belli belirsiz bir sıcaklık yumuşattı. "Bel, sen ve ben beşik arkadaşız. Başka kimseye güvenmediğim kadar sana güveniyorum. Bana hiç korkun olmadığını söyle."

Bana korkacak bir şey olmadığını söyleyin, ben de size inanayım."

Bel bu tür soruları bekliyordu. Eski dostu Tacik'i çok iyi tanıyordu. Sorun Ellysetta'nın iki Büyücü İşareti taşımasıydı. Endişelenmediğini iddia etmek yalan olurdu ve onun çeliğine layık hiçbir Fey yalan söylemezdi ama Bel de cevap vermeyi reddederek Tacik'in şüphe ve korkularını pekiştirmek istemiyordu.

"Tacik, kardeşim, sana gerçeği söylemeyeceğim, onunla tanıştığında kendin karar verebilirsin," diye cevap verdi. Kaçamak cevaplar yumuşak ve son derece mantıklıydı. "Yüzüne bir kez baktığında sen de benim gibi -hiç kuşku duymadan- onun tüm Fey savaşçılarının korumak için yemin ettiği her şey olduğunu anlayacaksın. Onu sevmekten başka bir şey yapamazsınız."

Doğu Fey ordusunun generali nefes aldı, sonra başını sallayarak kabul etti. "*Bas'ka*, Belliard. Dediğiniz gibi, öyle olacak. Parlak ve iyi olan her şeyin bu örneği nerede?"

Bel arkadaşının omzuna vurdu. "Rain arkadan geldi ve o da onunla birlikte."

Tacik homurdandı. "Yani bekleyeceğiz."

"*Aiyah*." Bel, Marissya'nın Dax'ın yanından ayrılıp Sislere doğru koştuğunu gördü, Fey'lerden biri üç adım atıp dizlerinin üzerine çökerken. Şimdi işin zor kısmı başlıyordu: beklemek. Her biri için Sisler'deki yolculuk farklıydı ve geçiş birkaç çandan birkaç çana kadar sürebilirdi. Garreval'in Solan Topraklar tarafındakiler, kardeşleri değişen bulutların onlar için hazırladığı sınavlardan geçerken sadece oturup bekleyebilirdi.

Marissya Sislerin kötü davrandığı kişileri iyileştirirken, Bel ve Gaelen duvarda yürüyor, Rain ve Ellysetta'nın ortaya çıkmasını giderek artan bir endişeyle bekliyorlardı. Çan sesleri çanlara dönüştü. Büyük Güneş batı ufkuna doğru alçalmaya başladı. Fey savaşçılarının sonuncusu da nihayet Sisler'den kurtulup kapılara doğru sendeleyerek ilerlediğinde, Gaelen ve Bel açıkça endişeli bakışlar attılar. Geçidin üzerindeki gökyüzü açıktı.

Rain ve Ellysetta görünürde yoktu.

Sislerin içinde, kalın bir beyazlık bulutuyla çevrili olan Ellysetta tüm yön duygusunu, tüm görüşünü ve tüm dokunuşlarını kaybetmişti. Yoğun, boğucu beyazlığın içinde bir parmak açıklığını bile göremiyordu. Altındaki eyeri ya da ellerinde tuttuğu tairen kürkünün tutamlarını hissedemiyordu. Korku karnında patladı ve ciğerlerindeki nefesi kesti. "*Yağmur!*"

"*Buradayım, Ellysetta. Seninleyim.*"

"*Seni göremiyorum! Seni hissedemiyorum!*"

"*Bariş, Ellysetta. Sisler, girmeye cesaret şaşırtmak ve tecrit etmek için yapılmıştır. Beni duyularınla tespit edemezsin ama hissedebilirsiniz.*"

Aramızdaki bağ sayesinde. Konuş benimle. Bu geçişi daha az korkutucu hale getirir."

Konuşmanın bunu daha iyi hale getireceğini düşünemiyordu. bir soğukluk çökmeye başlamıştı. Beyaz sis gittikçe koyulaşıyor gibiydi ve sesler duymaya başladı: ilk başta fısıltılar, uçtukça daha da yükselen yumuşak bir huzursuzluk gümbürtüsü. Seslerin ne dediğini anlayamıyordu ama sesler, kalın duvarların arkasından duyulan bir tartışmanın boğuk tonları gibi, alttan alta bir gerilim taşıyordu.

"Rain, bunu duyuyor musun?"

"Neyi duydu, Ellysetta?"

"Sesler. İnsanlar konuşuyor."

Bir an sessiz kaldı.

"Feyler Sisler'de bizimle birlikte. Duyduklarınız onlar olabilir mi?"

Kulaklarını zorlayarak seslerin nereden geldiğini anlamaya çalıştı. Sesler çok yakındı ama kaynağını tam olarak belirleyemiyordu. Sesler aynı anda her yönden geliyor gibiydi. *"Sanmıyorum,"* dedi. Kalbi biraz daha hızlı atıyordu. *"Her kimse sesi kızgın geliyor."*

Sisler daha koyulaştı, seslerin telaşlı mırıltısının keskin bir değiş tokuşa dönüştüğü kalın bir gölge bataklığına derinleşti. Feyan dilinde söylenen birkaç kelimeyi seçebiliyordu.

Shei'dalin... Büyücü talep etti... Nei!... lekeli... parlak... istenmeyen... gerçek dost... katil... düşman!

Dehşet karnında kıvrıldı. *"Rain... Sanırım benim hakkımda tartışıyorlar."*

"Daha hızlı uçacağım, shei'tani." Ruh'un sesindeki acımasız ton onu korkutmuştu. Bu sesler her neyse, görünüşe göre iyi değillerdi.

Tutuşunu sıkılaştırmaya çalıştı. Rüzgârı yüzünde hissedemiyor ya da Rain'in altındaki tairin bedenini göremiyordu. Eğer daha hızlı uçuyorsa -hatta uçuyorlarsa bile- bunu anlayamıyordu.

Şimdi Sisler neredeyse siyahtı ve şimşek gibi görünen çizgiler karanlığı yırtıyordu, sanki o ve Yağmur şiddetli bir fırtınanın kalbine uçmuşlardı.

Suçlayıcı sesler gittikçe daha da . *Hain!*

Shadowfolk! Kınayıcı her kelime kafatasında yankılanan bir gümbürtüydü. *Lekeli! Katil!*

"Yağmur!" Dehşete kapılarak ona doğru ama kendi zihninde bile, gürültünün arasında kendi çılgınlığını zar zor duyabiliyordu.

Büyücü

sahiplendi!

Karanlık ruh!

DÜŞMAN! "Hayır!" diye bağırdı. "Ben karanlık değilim; ben düşman değilim!" korkunç bir baskı hissetti, sanki üzerine ağır bir yük çöküyordu. Buz gibi soğuk vücudunu istila etti. "Lütfen!" diye yalvardı. "Bana inanmalısın!"

Sis incelmeye başladı ve Ellysetta bir an için Sisler'in sunabileceği en kötü durumdan geçtiklerini ummaya cesaret etti. Sonra önünde uzanan şeyi gördü

ve küçük umut ışığı söndü.

Görüntüler sisin içinden çıkıp geniş, yeşil bir şerit halinde katılaştı. Uzun, görkemli ağaçlar caddeyi kaplıyordu ve kavisli dallarının gölgesinde asık suratlı Fey savaşçıları kılıçlarını çekmiş, sessiz bir tehditle duruyordu. Ona, gökyüzünden Yağmur'u çağırdığı ilk günden beri hiçbir Fey'in bakmadığı bir şekilde bakıyorlardı: tasmaından kurtulmak için can atan ölüm gibi.

"Yağmur mu?" Ellysetta ani bir panikle etrafına bakındı. Artık onun sırtında değildi. Yolun ortasında kendi ayakları üzerinde duruyordu. Çılgınca bir dairenin içinde dönerek onu aradı ama adam hiçbir yerde görünmüyordu. "Yağmur!"

"Sanık yargılanmak üzere tek başına duruyor," soğuk bir ses. Güçle dolu bir kadın sesi.

Ellysetta'nın kalbi midesinin derinliklerine gömüldü ve korku içini ürpertti. Yavaşça arkasını döndü.

Yolun sonunda düzinelerce kırmızı peçeli *shei'dalin* duruyordu ve arkalarında iki katı kadar korkunç, kırmızı deri giysili Fey lordları . Her bir Fey lordu *seyani* uzun kılıçlarından birini kınından çıkarmış ve ucu aşağı bakacak şekilde önünde tutuyordu. Çıplak çelik, açık bir tehditle parlıyordu.

En uzun *shei'dalin*'in kalın peçeleri dalgalandı ve kadın sesi tekrar konuştu, sert ve emredici. "Sanık yaklaşacak ve yargılanacak."

Güçlü bir dürtü Ellysetta'yı peçeli kadınlara doğru yürümeye zorladı. Dehşete kapılarak bu emre karşı koydu. Rain ve Fey onu kendilerinden biri ilan etmiş olsalar da, bir *shei'dalin*'in bir insanın ruhunu nasıl çıplak bırakabileceğine dair korkusu azalmamıştı. Marissya'ya güveniyordu ama kendini bu yabancı *shei'dalinlere*, onların sert seslerine teslim edecek değildi. Direnmek için harcadığı çabadan dolayı vücudu titrese de kıpırdamamayı başardı.

"Kimsin sen?" diye sordu. "Nedir bu? Ve Rain'e ne yaptın?"

Tepesinde bir kükreme duyuldu ve büyü ve tairen kokusuyla zengin, ılık bir hava bulutu onu sardı. Ellie yukarı baktı ve korku ile huşu karışımı bir duyguyla nefesi kesildi. Yukarıdaki gökyüzü tairen ile doluydu. Alev jetleri büyük, kaynayan turuncu bulutlar halinde havayı yakıyordu.

Tairenlerden biri -altın gözleri ve yanardöner bir parıltıyla ışıldayan kanatları olan muhteşem, saf siyah bir yaratık- onun arkasından dolandı ve ani bir dalışla aşağı indi. Büyük kedinin ağzı şiddetli bir kükremeye açılmıştı, devasa dişleri açılmış ve zehir akıtıyordu, keskin, kıvrımlı pençeleri tamamen açılmış ve tehditkârdı.

Kalbi atmayı bıraktı. Yırtıcı hayvan öldürmek için dalıyordu ve o da onun avıydı. Dehşet dolu bir an boyunca, vücudundaki her kas olduğu yerde donup kalmıştı. Nefes alamıyor, kendini kurtarmak için tek bir kasını bile oynatamıyordu.

kendi hayatını.

Sonra tairan tekrar kükredi ve korkunç ses patlaması onu felç halinden çıkardı. İçgüdüler devreye girdi.

Ellie çığlık attı ve kaçtı.

Doğruca bekleyen *Shei'dalin*'lerin kollarına. "Hayır!" Bir protesto çığlığı attı ve umutsuzca kaçmaya çalışarak etrafında döndü ama kadınlar çok hızlı hareket etmişti. Etrafı sarılmış, kızıl cüppelerden oluşan bir denizde boğuluyordu. Solgun, parlayan eller. "Hayır!" *Shei'dalinlerin* elleri temas etti. Parmakları bileklerini, ellerini, kollarını ve omuzlarını sıkıca, inatçı bir şekilde kavradı. "*Nei*, lütfen, *teska*. Bırak beni!" Çekiştirdi ve kıvrandı ama kurtulamadı.

"İçeri giren herkes yargılanacak." Daha önce konuşan uzun boylu kadın Ellie'nin yüzünü ellerinin arasına aldı. "Boyun eğiceksin," diye emretti ve Ellie anında ve tamamen hareketsiz kaldı.

Kadın peçesini arkaya atarak yıkıcı güzellikte bir yüz ve ateşten ibreler gibi yanan gözler ortaya çıkardı. diğer *shei'dalinler* de onu takip etti. Marissya'nın ona her zaman gösterdiği nazik ilgiye hiç benzemeyen güçleri, acımasız ve boyun eğmez bir şekilde onu istila etti.

Kendi bilinci içgüdüsel olarak karşı koydu, koruyucu iç örgülerini güçlendirdi, umutsuzca zihnini onlara karşı barikat kurmaya çalıştı. Ama onlar çok fazlaydı ve baskı çok büyüktü. Israrları, sanki dünyanın tüm okyanuslarının ağırlığı üzerine çöküyormuş gibi onu dövüyor, kalkanlarını bir deniz duvarını döven vahşi dalgalar gibi hırpalıyordu.

"Bizimle savaşmayın," diye buyurdu daha önce konuşan kişi.

"Kazanamazsınız. Sonunda, aradığımız şeye sahip olacağız."

"*Nei!*" Bazen onu tüketen korkunç, korkutucu, karanlık düşüncelerini sadece Rain'e itiraf etmişti. Ve o karanlık, vahşi yerleri bu *shei'dalinlere* açmayacaktı, açamazdı. Bulacakları şeyden çok korkuyordu. İçinde yaşayan vahşi, öfkeli gücü serbest bırakırlarsa ona, onlara, Rain'e neler olabileceğinden korkuyordu.

"Bize teslim ol," diye ısrar etti kadın.

Baskı büyüdü, katlandı, dayanılmaz hale geldi. Ellie'nin zihninde, Belin yeniden inşa etmesine yardım ettiği iç koruyucu örgüler -düşüncelerini kasıtlı Fey müdahalesinden bile uzak tutacak bariyerler- gerildi ve inceldi. Arkalarında tairan kımıldadı ve bir uyarı tısladı.

"Teslim olun," diye emretti tüm *shei'dalinler*. "Teslim olun ve yargılanın." Onlardan düzinelerce vardı, çok fazlaydılar ve büyüleri şaşırtıcı bir güçle çok katlı bir örgü halinde örülmüştü.

Ellie'nin bariyerlerindeki ilk iplik koptu. Kalan iplikler, *shei'dalinlerin* ısrarcı iradesinin amansız itkisi altında gerildi ve çığlık attı.

"Dur! Dur! Ne yaptığını ! Yağmur!" Çığlık attı

umutsuz bir çığlık attı.

İç bariyerleri paramparça oldu.

Acımasız *Shei'dalin* zihinleri gedikten içeri aktı.

Savaşın uğultusu Rain'in etrafını bir girdap gibi sarmış, duyularını hırpalıyordu. Ölülerin ve ölmekte olanların çığlıkları ve feryatları, yüzüne sıçrayan sıcak kan fışkırmaları, ateş, duman, *sel'dor*'un yanığı etini sarıyordu. Kılıçları parlıyordu; kanla lekelenmiş parlak çelik, ölümcül yaylar çizerek dönüyordu. Eld, Merellians, Feraz: Hepsi kılıçlarının acımasız saldırısı altında kaldı.

Kılıçla, dişle, pençeyle ve ateşli tairen nefesiyle öldürdü ve öldürdü ve her ölümle birlikte üzerine ağır bir soğukluk katmanı düştü. Buzla kaplanana kadar katman katman. Yine de bıçakları kesiyor ve ateşi yakıyordu. Hâlâ katlediyordu.

O zaman ölüm yağmurunun altında sadece düşmanlar değil, müttefikler de kalıyordu. Celierianlar, Elfler, Danae. Kendi kardeşi Fey. Yüzlerindeki şoku, ihaneti ve inançsızlığı gördü. Hiç gelmeyen merhamet için yalvarışlarını.

Etrafta, kan ve şiddetin ortasında, ölülerin soluk gri gölgeleri durmuş, kırpışmayan siyah gözlerle onu izliyorlardı. Kansız ağızları açık ve hareketliydi, dudakları ağır ağır kelimeler oluşturuyordu. Benekli kollar havaya kalktı.

Ölü parmaklar işaret etti. Ona.

Ve sonra fısıltıları duydu. Savaşın uğultusunu kesen bir ses mırıltısı, duyuları arasında titreşen, duymaktan çok hissettiği alçak bir uğultu.

Katil. Yok edici. Hayat hırsızı. Yıkım getirici.

Bir inkâr çığlığı attı ve suçlayan ölülerin tarlaları göz kırptı. Tekrar görebildiğinde, çorak, kavrulmuş bir arazinin üzerinde uçuyordu. Altında, Dharsa şehri harabeye dönmüş, pırıl pırıl beyaz kuleleri ve altın kuleleri için için yanan moloz yığınları halinde yatıyordu. Başını çevirdi, gökyüzünde geri döndü, kuzeydoğuya, yaşayan son tairen gururuna ev sahipliği yapan büyük volkanik Fey'Bahren dağına doğru ilerledi. Ancak oraya ulaştığında, ölümcül bir yaradan fışkıran büyük kan pınarları gibi dağın kenarlarından aşağı dökülen erimiş lavdan oluşan ateşli, parlayan nehirler buldu. Son bin yılın evi olan mağaralar ve tünellerden oluşan ağlarla örülü in yok edilmişti.

Çaresizlik ve inançsızlık içinde Solan Topraklar'ın bir ucundan diğerine uçtu. Yaşayan hiçbir şey kalmamıştı. Ne tek bir ot, ne en küçük bir dal, ne de en küçük bir böcek bile hayatta kalmıştı. Solan Topraklar ölmüştü, tıpkı bir zamanlar dünyanın bu güzel bölgesini evleri olarak gören Tairen ve Feyler gibi.

"Bu senin hatan, biliyorsun," diye suçladı yumuşak bir ses.

Gözleri kapandı. Bu sesi tanıdı. Yavaşça döndü, biliyordu ki

arkasında duran, Sisler'in varlıklarının ona işkence etmek için seçmiş olabileceği ölüm ya da yaşam imgesinden korkuyordu.

Sariel onun önünde duruyordu, narin, ıslıl ıslıl, narin alaca maviden yarı saydam bir elbise giymişti. O kadar güzeldi ki. Diğer Fey kadınlarının zarif güzelliği arasında bile, o her zaman kıyaslanamayacak kadar güzel bir çiçek olmuştu. Simsiyah saçları çileler gibi omuzlarına dökülüyor, derin, boğucu mavi gözleri keder ve pişmanlıkla onu izliyordu.

Onu görmek Ellysetta'dan önce olduğu gibi kalbini parçalamıyordu. Şimdi onun görüntüsü, binlerce yıllık yaşamı bu kadar kısa kesilen güzel Fey bakiresi için onu sadece üzüntüyle dolduruyordu. Onu gençliğinin her zerresiyle sevmiştir ama bu sevgi artık kalbinin sahibi değildi.

Sariel'in eşi Rain, bin yıl önce Teleon'un hemen kuzeyindeki kanlı bir savaş alanında ölmüştü. Küllerinden başka bir Yağmur doğmuştu; Ellysetta Baristani'nin ruhunun seslendiği ve onun da cevap verdiği gün doğmuştu. O andan itibaren, başka hiç kimse -bir zamanlar uğruna dünyayı yakıp kavurduğu kadın bile- Rain'in kalbinin ya da ruhunun herhangi bir parçası üzerinde hak iddia edemezdi.

"Sisler'e kötülüğü sen getirdin," diye suçladı Sariel. "Hepimizi lanetledin." Sesi yumuşaktı ama utanç ve suçlamayla zonkluyordu. Gözleri yaşlarla doldu, ıslıtlı kaymaktaşı yanaklarından aşağı döküldü.

"Ben kötülük getirmiyorum. Ben kurtuluşumuzu getirdim," diye cevap verdi. "Ve eğer bana eziyet istediysen, yanlış şekli seçtin. Sariel'in eşi Yağmur artık yok. Artık sadece Rainier-Eras var, Ellysetta Feyreisa'nın gerçek eşi."

Sisler hatalarını anlamış olmalılar. Sariel'in güzel yüzü dalgalandı. Vücudu gerildi ve ayrıldı, bir erkek ve kadın olarak yeniden şekillendi. Uzun bir adam, sert gözlü, siyah saçlı, gülümsemeyen. Bir kadın, ince ve ıslıtlı.

Çok güzel. Sevgili. Ailesi: Rajahl vel'En Daris ve onun *e'tani*'si Kiaria.

Sariel'in olduğundan daha gerçek değillerdi ama onları görmek kalbine saplanan bir bıçak gibiydi. İkisi konuştuğunda bıçak acıyla büküldü.

"Sen Fey'Bahren gururunun bir Tairen Ruhusun," dedi babası, "bize zarar vermek isteyenlere karşı topraklarımızı savunmaya yemin ettin ama yine de hepimize ihanet ettin." Rajahl'ın yüzünde sert bir onaylamama ve daha da kötüsü hayal kırıklığı ifadesi vardı - Rajahl hayatı boyunca Rain'e sadece bir ya da belki iki kez bakmıştı, çünkü bu bakış Rain'i o kadar derinden yaralamıştı ki babasının ona bir daha asla böyle bakmaması için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Annesi ağladı. "Ah, oğlum, oğlum, bu hale geleceğine ölseydin daha iyiydi."

Kınamalarının yanılsaması bile onu yaktı. Protesto etmek için haykırmak istedi ama . Duygularını bir kenara itti. Yanılsama ancak kişi ona inandığında güç kazanırdı.

"Gerçek yüzünüzü gösterin!" meydan okudu önünde duran çifte. "I

Ailemin bu Sisler'de Sariel'den daha fazla biliyorum."

"Bir zamanlar akıl danıştığın kişilerin yüzlerini ," dedi annesi. "Aklını başına getireceğini umduğumuz yüzleri takıyoruz. Bizi dinle, oğlum."

Ama o konuşurken bile görüntüsü parıldadı. Hem o hem de Rajahl soldu ve sonra orada duran Johr vel Eilan , Yağmur kanatlarını ilk bulduğunda kral olan Tairen Ruhu. Johr, sekiz yüz yıl boyunca Solan Topraklar'a liderlik etmiş olan korkunç, granit çeneli savaşçı.

Johr Tairen Tahtı'na oturduğunda, Solan Topraklar güçlüydü. O tacına layık bir kraldı: güçlü, kararlı, tereddütsüz, vahşi. Sırf tacı alacak başka kimse olmadığı için tacı eline almış, denenmemiş bir Feyreisen değil, yüzyıllar boyunca askeri taktikler, diplomasi ve liderlik konusunda eğitim almış bir Tairen Ruhuydu. Hem barış ve refah zamanlarında hem de kan ve savaşın hüküm sürdüğü daha acımasız yıllarda liderlik etme hakkını bir adam.

Johr'u, yani Fey'in gerçek ve haklı Savunucusu'nu görmek, Rain'in kendisiyle ilgili en acı şüphelerini uyandırdı. Solan Topraklar'ın hak ettiği kralın kendisi olmadığını biliyordu.

Sisler de bunu biliyordu. "Tairen Tahtı'na gölge düşürüyorsun, Rainier vel'En Daris. Tacına layık değilsin."

Yağmur acı bir kahkaha attı. "Bu kadarını kabul ediyorum. Savaşlarda öldürdüğüm milyonların ölümüyle ruhum kapkara oldu. Ama beni sürgün ederseniz, Tairen Ruhu kim olacak?"

"Neyden ve kimden bahsettiğimi biliyorsun. Onun üzerinde kimin karanlık eli olduğunu biliyorsun. Hem Tairen'in hem de Fey'in yok oluşunu pekiştirecek. Yine de onu getiriyorsun. Çünkü kendini görevine tercih ediyorsun."

Johr'un çenesi büküldü ve yeşil-altın gözleri ani, öfkeli bir güç patlamasıyla parladı. "Bu bir kralın yapacağı bir seçim değil, Tairen Soul. Tacına, çeliğine ve atalarının soyuna leke sürüyorsun. O dünyamıza ölüm getiriyor."

Yağmur korkunç bir an için Ellysetta'nın nöbet geçirdiğini, Azrahn dolu siyah gözlerini ve "Ben Ölüm'üm," diye bağırın kısık sesini hatırladı.

Neredeyse şüphesi ortaya çıkar çıkmaz, onu üzerinden attı. *Nei. Nei*, buna inanmazdı. Ellysetta'yla ilişkilendirilen tek ölüm, onu takip eden iğrenç Eld kötülüğüydü; tanrıların onun eşi için bir tairen yaratmasının korkunç sebebiydi.

Sıkılmış bir çene çıkardı. "Ellysetta parlak ve ıslıl ıslıl. Gerçeğin Gözü'nün beni bulmam için gönderdiği kişi o. Çünkü o Fey'lere ölüm değil, yaşam getiriyor. O bir *Shei'dalin* ve bir Tairen Ruhu ve benim gerçek eşim. Ona karşı konuşmayacaksın."

"Ya taşıdığı kötülük çiçek açtığında? O zaman ne yapacaksın Rainier vel'En Daris? Göğsüne sarıldığın bu yılanı karşı Fey'i nasıl savunacaksın?"

"O düşmeyecek. Bağımızı tamamlayacağız ve taşıdığı Büyücü onun üzerindeki tüm gücünü kaybedecek." Bu umuda sarıldı, çünkü bu umut olmadan hiçbir şeyi yoktu.

"Onu buraya getirmeyip de ne yapsaydım? Onu dışarıda, dünyada korumasız mı bıraksaydım? Herhangi bir Fey'in -herhangi bir Shei'tan'ın- yapacağını yaptım. Onu güvenli bir yere getirdim."

"Ve hepimizi tehlikeye attı."

Rain omurgasını sertleştirdi ve sıkı kılı çenesini kaldırdı. "Tairen aynı fikirde değil. Fey'Bahren gururunun *makai*'si Sybharukai aynı fikirde değil. Tairenler akrabalarını terk etmez. Tairenler sürüyü savunur."

Johr'un ağzının kenarları soğuk bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Tairen de sürünün sağlığı için meydan okumayı onurlandırıyor."

Ani soğuk Yağmur'un üzerine çöktü, etini nemli ve kalbini korkuyla kekeler halde bıraktı.

"Ellysetta nerede?" diye sordu. "Ona ne yaptınız?" Johr'un görüntüsünden uzaklaştı ve "*Ellysetta!*" diye bağırdı.

Ellysetta boğazının patlayacağını düşünene kadar çılgılık attı. Marissya'nın ona her zaman gösterdiği nezaket ve *şefkatin* hiçbirine sahip olmayan Sisler' *shei'dalinleri* zihnini yağmaladı, özel düşüncelerini ve anılarını parçaladı, en sıkı korunan sırlarını ve en derin korkularını bile ortaya çıkardı. Bir savunma oluşturmaya çalıştı ama iradesini onlara karşı her odaklayışında, o korkunç gözlerini ona çeviriyorlar ve düşünceleri rüzgârdaki bahtsız yapraklar gibi dağılıyordu.

Acımasız ve etkili bir şekilde zihnini didik didik ettiler, her anısını incelediler. Hartslea'daki çocukluğu, geçirdiği nöbetler, rahiplerin onun içine şeytan girdiğini söylemeleri. İlk şeytan çıkarma ayini ve şeytan çıkarıcıların uzun, parlak iğneleri vücuduna battığında sekiz yaşındaki zihninden geçen uluyan, kanlı, şiddetli öfke. Ne düşündüğünü *görmüşler*, o şeytan çıkarıcıları lime lime etmeyi ve kanlarının yağmuru altında dans etmeyi nasıl hayal ettiğini biliyorlardı.

Ellie kendi kötü düşünceleri karşısında utanç ve dehşet içinde ağladı. Çocukluğuyla ilgili korkunç gerçeği Rain'le paylaştığında, Rain onu kabul etmiş ve sevgi dolu, iyileştirici bir bağışlama sunmuştu. Bu *shei'dalinler* o kadar şefkatli değildi. Merhametsizce parçalara ayırıyor ve onu kendinden nefret etmenin acısı içinde kıvrılırken bırakıyorlardı.

Tairen öfkeli bir uyarı tısladı, pençeleri kadının son kontrolünü de parçalamaya başlamıştı.

"Lütfen," diye yalvardı. "Lütfen dur."

Shei'dalinler daha da derine inerek Gaelen'in ruhunu nasıl geri getirdiğine dair anıları, Kara Büyücü Mark'ın yıkıcı hatırasını buldular.

Kalbinin üzerinde bir gölge gibi uzanıyordu. Büyük Işık Katedrali'nde Eld bıçağının kesildiği ve Annemin kafasının vücudundan ayrıldığı o korkunç, şok edici anı çağırdılar.

Isı çiçek açtı. Öfkenin ilk uyarı fişegi. *Bize zarar verdiler.*

"Durun!" diye bağırdı, ne olacağından korkuyordu. İçinde öfke büyüyordu.

Bir ceset tarlasının ortasında durduğu ve kendisini karanlığın ordularına liderlik ederken, yoluna çıkan herkesi katlederken gördüğü o korkunç kâbusun anılarını buldular. Gölge Adam'ın iğrenç, alaycı iddiası kulaklarında çınladı: *Onları öldüreceksin, kızım. Hepsini öldüreceksin. Sen bunun için doğdun.*

Ellysetta'nın içindeki sarmal güç korkunç bir tıslama çıkardı. Kasları gerildi. İçindeki basınç arttıkça derisi yanıyor ve geriliyordu. *Bize zarar verenlerden intikam... yaptıklarının intikamı...*

Shei'dalinler daha fazla imgelem çağırdı, şimdiye kadar gördüğü tüm iğrenç, korkunç savaş ve ölüm kâbuslarını. Parçalanmış ve lime lime olmuş bedenler, kızıl nehirler halinde akan kan. Ancak bu kez tüm ölümler sevdiklerinin yüzlerini taşıyordu: Annesi, babası, Lillis, Lorelle, Bel, Selianne ve döndüğü her yerde Yağmur. Her yüzde Rain'i gördü. Yağmur ölmüştü. Yağmur ölüyordu. Yağmur parçalara ayrılmış, yanıyor, kan kaybından ölüyordu. Büyücü Ateşi onu tüketirken meydan okuyarak çılgılık atıyordu.

"*Nei!* !" diye bağırdı, bu sözler hem *shei'dalinlere* bir uyarı de içinde toplanan yıkıcı vahşiliğe bir emirdi.

"*Ellysetta!*" Yağmur'un sesi Sisler'in arasında konuşarak, Ruh'la ve tairen şarkısıyla çınlıyor, aynı anda hem zihnine hem de ruhuna sesleniyordu. Kalbi hızla çarptı ve aralarındaki bağın ipleri canlandı; Yağmur'un çağrısındaki çaresiz komuta ve şiddetli korkuya karşılık olarak ani bir büyü dalgasıyla karıncalandı.

İçinde biriken tairen öfkesi ani bir odaklanmayla birleşti. Elleri kenetlendi. Gözleri alev aldı. Eşine eziyet etmek için onu kullanmaya cüret mi etmişlerdi? Ellysetta'nın gücü vahşi, öfkeli dalgalar halinde yükseldi, parlak ve sıcaktı.

"*Yağmur!*" Onu çağırmak için kullandığı her yolda adını haykırdı, sesi tairenin kışkırtıcı kükremesiyle titreşiyordu. "*Ben buradayım!*" Çağrısı sisleri delip geçerek onu anında buldu ve kendisine giden yolu aydınlatan yakıcı bir ateş ipiyle onu yakaladı.

Aniden oradaydı, hiddetli ve öfkeli, kükremesi kulakları sağır eden bir gümürtü. Rain'in tairen'i eşini savunmak için koşarken alevler etraflarında vahşi bir öfkeyle kaynadı. Ağaçlardan oluşan cadde, *shei'dalinler*, soğuk gözlü Fey topluluğu, hepsi tairen alevinden bir duvarın içinde eriyip gitti.

Kükreme Taloth'Liera'yı gelen bir çılgılık gibi sarstı.

Sisler'in bir bölümü parlak turuncuya döndü, ardından Fey savaşçılarını tökezleyerek geri gönderen kaynayan bir tairen ateşi bulutu içinde patladı. Çelik taşa çarptı. Büyük, alev alev yanan bir ışık topu yoğun alevlerin arasından fırladı. Taloth'Liera'yı kesen mazgallı duvarın üzerinde duran savaşçılar, top hızla geçerken şaşkınlıkla bağırdılar.

Işık, kayan bir yıldız gibi dünyaya doğru daldı. Bel gözlerini korumak için bir elini kaldırdı ve ışığın çevresinde gölgeli bir tairen kanadı gördü. Gökyüzünde süzülen Yağmur'u izlediğini, ağzından alev fışkırdığını ve sırtındaki kör edici ışığın Ellysetta olduğunu fark ettiğinde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Savaşçılar Duvarı'nın yarım mil ötesine indiler, etraflarında bulutlar halinde tozlar uçuşuyordu. Gaelen ve Bel onlara doğru koştu. Marissya ve Dax hemen arkalarından koştu, onları Tacik ve diğer Feyler takip etti.

Tairen çığlık atıp kalçalarının üzerinde yükseldiğinde hepsi birden durdu. Siyah kanatları vahşi bir güç gösterisiyle genişçe açıldı ve kaynayan alev püskürtüleri uyarı amacıyla havaya fışkırdı.

Fey yaklaşmak için hiçbir hamle yapmayınca, dört pençesinin üzerine yeniden yerleşti. Göğsünden tehlikeli hırıltılar yükseldi ve ağzından birkaç küçük alev patlaması daha tısladı. Ellysetta'nın ışıltılı figürü sırtından kayarak ön ayağına yaslandı. Göz kamaştırıcı aurası yavaş yavaş sönmeye başladı. Rain tairen formunda kaldı, kuyruğu seğiriyor, kulakları başının üzerinde geriye yatıyordu. "Yedi Cehennem'de neler oluyor?" Tacik sordu.

"Sisler geçişe izin verdi mi, yoksa Tairen Ruhu ve eşi yollarını yakarak mı?" Şüphe Tacik'in alev mavisini gözlerini doldurdu ve elleri çeliğe uzanmasa da Bel gerginliğin belirgin işaretlerini gördü.

"Las, Taj," dedi Bel. "Bu Rain'in Sisler'den ilk geçişiydi. Hiçbirimiz ne bekleyeceğimizden emin değildik. Belli ki kötü bir zaman geçirmiş ama atlattı ve önemli olan da bu."

Tacik doğu ordusunun generali değildi çünkü o güvenen bir adamdı. Gözleri Bel'i, Tacik'in kılıçlarının yüzyıllar boyunca sayısız düşman askerine saplandığı gibi acımasızca delip geçti. "Tairen Ruhu, büyüyle parıltıyan tek kişi değildi." Ellysetta'nın hâlâ göz kamaştırıcı parlaklıktaki figürüne başıyla işaret etti. "Bir *shei'dalin*'in ruhunda Sisleri ona karşı kışkırtacak ne gibi lekeler olabilir?"

"Feyreisa'nın gücü muazzamdır," diye araya girdi Marissya, generalin niyetli mavi bakışlarını kendine çekerek, "ama asla kendi adına çağırılmaz. Rain'in çektiği eziyetler şüphesiz tairen'inin koruyucu içgüdülerini harekete geçirdi. Annesi gözlerinin önünde öldürüldüğünden beri onu böyle görmemiştim."

Tacik'in bakışlarındaki sertlik azaldı. Gerçek çiftleşmenin bağları dışında, savaşçıların ihtiyaç duyduklarından daha güçlü bir Fey içgüdüğü yoktu.

ve sevgili annesini kaybederek paramparça olmuş bir Fey bakiresinin görüntüsü, bu kökleşmiş korumacılığı intikam duygusuyla harekete geçirdi.

"O sakinleşene kadar yağmur da sakinleşmeyecek." Marissya biraz daha yaklaştı. Ellysetta başını çevirdi ve Marissya'yı öyle bir bakışla deldi *ki*, *shei'dalin*'in nefesi kesildi ve olduğu yerde durdu. Ellysetta'nın gözleri gözbebeği olmayan, dönen kaleydoskoplar gibiydi ve tairen gücüyle parlıyordu. *Shei'dalin*'in vücudu kaskatı kesildi ve bir an için etrafında parlak ışıktan bir aura parladı.

Dax gerçek arkadaşına doğru hamle yaptı ama Gaelen hızlı ve sert bir kolla kardeşinin göğsüne sarılarak onu geri çekti. "Aptal olma, Dax. Ellysetta Marissya'ya zarar vermez."

Bir an sonra Marissya'nın etrafındaki ışık söndü. Dax Gaelen'in elinden ve tökezlerken onu yakaladı.

Marissya derin bir nefes aldı ve onu önce kendini dengeledi. "*Las, shei'tan*. Ben zarar görmedim." Gözlerini Ellysetta'dan ayırmadan üst dudağındaki ter lekesini sildi. Feyreisa ona zarar vermemişti, bu doğrudu ama Marissya tüm varlığının -bedeninin ve ruhunun- acımasız bir sorgulayıcı tarafından ele geçirildiğini, yırtılıp açıldığını ve didik didik edildiğini hissetti.

Marissya'nın çok iyi bildiği bir duyguydu bu, ama daha önce hiç bu duyguyu yaşamamıştı. En azından hiçbir zaman bu kadar acımasız ve acımasızca etkili bir şekilde örülmemişti.

Ellysetta az önce Solan Topraklar'daki en güçlü *shei'dalin*'e Doğruyu söylemişti.

Ve nazikçe değil.

Marissya bir nefes verdi. Ellysetta'nın *shei'dalin*lerden bu kadar korkmasına şaşmamalı. O yakıp yıkan incelemeden birkaç saat sonra Marissya bile paramparça olmuş bir irade ve ağlayan bir çaresizlik içinde kemiksiz bir su birikintisine yığılırdı.

Ve Ellysetta'nın bunu yapmak için ona elini sürmesine bile gerek kalmamıştı.

Feyreisa'nın Marissya'nın içinde keşfettiği -ya da eksik bulduğu- her neyse anlaşılan onu tatmin etmişti, çünkü *shei'dalin* ikinci kez öne Ellysetta itiraz etmeden yaklaşmasına izin verdi.

Çok fazla cesaret ederse Ellysetta'nın vahşi gücünün yeniden canlanabileceğinden yarı korkan Marissya, stres ve şokun fiziksel etkilerini hızla iyileştirdi ve Ellysetta'nın zihnindeki bariyerleri onarmak için elinden geleni yaptı. Sisler ona karşı nazik davranmamıştı. İyileşmenin her anında, Marissya'nın bilinci Ellysetta'ya bağlıyken, tairen'in sıcak, öfkeli tıslamasının, yüzeyin hemen altında kaynayan şiddetli bir duyarlılığın farkındaydı.

Marissya bu gücün tüm şiddetini üzerinde hissetmek istemiyordu. Onu.

İşi bittiğinde ellerini hızla geri çekti ve itiraz etmedi.

Dax onu kaptığı gibi Rain ve gerçek arkadaşından birkaç adım öteye götürdü.

"O iyi mi?" Tacik gergin bir şekilde durmuş, büyük siyah tairenin yanında korkusuzca duran, solgun, pırıl pırıl eliyle tairenin postunu okşayan, hâlâ ısıt ısıt, alev saçlı kadına bakıyordu.

"O iyi," diye güvence verdi Marissya. "Haklıydım. Sisler onun tairenini uyandırdı ama şimdi sakinleşiyor."

Değişim Yağmur'un etrafında döndü ve ani büyü patlaması Tacik'in içgüdüsel olarak bir hafifçe çömelmiş saldırı duruşuna geçmesine neden oldu, elleri kırmızı çeliğin üzerindeydi.

Ellysetta'nın kafası sarsıldı, gözleri algıladığı tehdit karşısında parladı ve Tacik'in vücudu kaskatı kesildi, omurgası dimdik oldu. Şiddetli bir bilinç onunkini istila etti ve tüm kalkanlarını aşarak doğrudan çekirdeğine ulaştı.

"Aiyah, bizden korkmalısın. Biz ." Çok yumuşak olan bu ses zihninde bir gong gücüyle çınladı ve onu titretti. *"Bizi tehdit etme."*

Onu sersemlemiş felç halinden kurtararak uzun boylu olana doğru döndü, yanındaki siyah saçlı Fey. Rain'in gözleri alev alev yanıyor, etrafındaki güç peri sinekleri gibi parlıyordu. Kollarıyla onu belinden kavradı ve ağzı aşağıya inerek onunkini yakaladı. Toplanan Fey'lerin bakışlarına aldırmadan onu öyle bir tutkuyla öptü ki, izleyenler neredeyse alev alacaktı.

"Shei'tani... Ellysetta..." Sesi onunkine canlı tonlarda şarkı söylüyor, aralarındaki bağın iplerini ve aralarındaki vahşi, ham güçle mırıldanan yeni, şiddetle alevlenen bağlantıyı parıltıyordu.

Rain onlara Sisler'de ne olduğunu bilmiyordu ve şu anda bunu umursayacak durumda da değildi. Sisler ne yapmış olursa olsun, sebepleri ne olursa olsun, hem onun tairen'ini hem de kendisinininkini vahşi bir hayata döndürmüşlerdi ve o ilkel vahşet anında, ruhu ve tairen'i öfkeyle çılgılık atıp ona ve onunkine uzandığında, tairen'lerinin gücü ve öfkesi, Büyük Güneş'in kalbinden fırlayan yakıcı alevler gibi aralarına yayılmıştı. Daha doğrusu, tairen alevinin, her şeyi yakan ateşin vahşi fikiyeleri gibi. Saf, yoğun güçten oluşan bu iplik, ruhunun en vahşi derinliklerini delip geçmiş ve oraya demirlemişti.

Ateşli bağ ipliği hâlâ oradaydı, ne sönmüş ne de kararmıştı, diğerleri tarafından ehlileştirilmemişti ama öyle sıkı örülmüştü ki üçü neredeyse bir olmuştu.

Güçlerinin şiddetli ısıltısı ve tairenlerinin vahşi öfkesi nihayet azalmaya başladığında, Feyreisa eşini serbest bıraktı ve Fey'le yüzleşmek için döndü. Tacik'in nefesi bir kez daha boğazında düğümlendi. Tairen'in tehdidi gitmiş, geriye sadece ısıltılı, altın rengi bir güzellik kalmıştı. Herhangi bir *shei'dalin*'in açık yüzüne bakmak aşkın yüzünü tanımak demekti ama Feyreisa'da bu etki çok büyüktü. Feyreisa'nın ısıltılı güneşler gibi parlayan gözleri onun üzerine düştüğünde, sanki tanrılar onun kalbine bir ışık tutmuş gibiydi.

"O...o..." Sertçe yutkundu. "Söyleyecek sözüm yok."

Bel beşikteki arkadaşının omzuna sempatik bir el attı. "Sana onun zeki olduğunu söylemiştim."

Tacik titreyerek iki adım attı ve tek dizinin üzerine çökerek başını eğdi. Tekrar ayağa kalktığıında, parlayan gözlerini Feyreisa'nın yüzüne dikti ve ona en başından beri vermesi gereken selamı verdi. "*Meiveli, kem'Feyreisa*. Solan Topraklar'a hoş geldin."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Eld~ Boura Fell

Vadim Maur'un sol eli titriyordu.

Yüksek Büyücü ihanet eden sarsıntılara ters ters baktı, ardından sarsıntı durana kadar parmaklarını yumruk yaptı. Bugün erken saatlerde Shannisorran v'En Celay'ın hücrelerine yaptığı ziyaret onu olması gerekenden çok daha fazla yormuştu. Fey lordunun kafatasına çarpan savaş çekici olmasaydı, ondan yükselen güç patlaması Vadim'i sol kolundan sıyrıp geçmek yerine tam isabet yakalayacaktı. Fırlattığı zayıf kalkan, patlamanın etkisini yok etmeye yetmemişti ve o zamandan beri eli seğiriyordu.

V'En Celay'ın hücrelerine yorgun gitmekten daha iyisini bilmeliydi. Ve Celierian Den Brodson'ın ruhunu almak için geçirdiği son altı gün onu yormuştu. Bir ruhu sahiplenmek için standart altı yıla sahip olmayan çoğu büyücü *umagi*'lerini daha zayıf bir şekilde tutmakla yetinirdi ama Vadim hiçbir zaman işleri yarıda bırakmamıştı. Normalde altı yıla bir sahiplenmenin tüm gücünü almış ve bunu altı güne yoğunlaştırmıştı.

Gücünü böylesine pervasızca harcamak pek akıllıca bir karar değildi ama Ellysetta Baristani'yi kaybetmek onu öfkelenmişti.

Öfkesi için verimli bir çıkış yolu aramıştı ve Brodson'ın çılgınlıkları ruhuna merhem . Ayrıca onu kullanmadan önce Celieria'lı üzerinde tam ve geri dönülmez bir kontrol sahibi olmak istemişti ve Kolis Celieria'da ipucunu verdiğinden beri, zaman elindeki bir araçtan ziyade hızla bir lüks haline gelmişti.

Ofisinin kapısı çalındı. "Girin," diye . Kapı içeri doğru açıldı ve bir *umagi* ortaya çıktı; *umagi* eğilerek, "Fezaiina Zebah Rael geldi, yüce kişi," dedi.

"Onu içeri gönderin."

dakika sonra, bronz tenli, güzel Feraz cadısı rengârenk ipek tüller içinde içeri süzülürken, ofisi zengin, sıcak ve baştan çıkarıcı kokularla doldu. "Fezai Madia sana selamlarını yolladı, Chazah Maur." Zebah'ın kırmızı dudakları masasına yaklaşırken boğucu bir gülümsemeyle kıvrıldı, ancak erik rengi gözleri, baştan çıkarıcı bir şekilde giyinmiş vücudunun yemyeşil kıvrımlarının aptal bir erkeğin inanmasına yol açabileceğinden çok daha keskin bir zekâyla doluydu. Bu gözler her şeyi tarıyor, hiçbir şeyi kaçırmıyordu. O, Feraz'daki en güçlü cadının -Kan Kadehi'nin baş rahibesi Fezai Madia Şah'ın- elçisiydi ve Vadim onu hafife almaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Yorgun görünüyorsun, yüce kişi," diye mırıldandı. Pürüzsüz, güçlü büyü

Sesi adamın tenini yakıyordu. Feraz kadınları, özellikle de cadılar arasında, egzotik güzellik ve zorlayıcı doğal cinsel gücün tehlikeli bir bileşimiydi. Feraz erkekleri ne kadar vahşi ve kana susamış olsalar da, asıl g c kadınlarının elindeydi.

Vadim cadıya soğuk bir şekilde baktı, büyüsünün çekiciliğini görmezden geldi ve hâlâ titreyen ellerini masanın altından uzak tuttu. "Ben ne yorgunum ne de zayıf, Fezaiina ve sen gücünü benim üzerimde test ederek zamanını boşa harcıyorsun. Senin Fezai'nin uzun zaman önce öğrendiği gibi, ne kadar çekici olursa olsun, bu tür ikna çabalarına karşı bağışıklığım var." Seks, birçok açıdan tatmin edici ve doğru koşullar altında faydalı olsa da, hayatının tek gerçek dikkatini dağıtan bir şeydi: büyülü üstünlük arayışı.

"Fezai son iletişiminde beni memnun edecek bir buluş yaptığını söyledi," diye sordu. Vadim'Feraz'ın cadılarıyla uzun süreli birlikteliği birçok açıdan karşılıklı yarar sağlamıştı; özellikle de g clerini, soylarını ve büyü bilgilerini birleştirerek keşfettikleri benzersiz büyüler ve g cler açısından.

"Zim." Fezaiina onun duyularını tuzağa düşürme çabalarını bir kenara bıraktı ve *cibasının* kıvrımlarından siyah kadife bir kese çıkardı, parlak renkli ipekten fısıldayan akışlarla pürüzsüz kıvrımlarını gevşekçe örten şalını giydi. "Fezai sana bu büyük hediye yi gönderiyor, Chazah Maur."  antanın üstündeki b zg y  açtı ve içinden küçük, sedefli bir taş çıkararak masanın parş menlerle dolu yüzeyine koydu.

Vadim  ne eğildi ve taşa uzanmadan önce gözleriyle inceledi. Beyaz, oval ve düzgünce yuvarlatılmış olan bu taş kabaca bir şeftali çekirdeği büyüklüğünde ve bir çocuğun atlama taşı şeklindeydi.

"Peki bu...?"

"Büyü, Chazah. Büyük ve g c l  bir büyü."

"Ne tür bir büyü?" Ellerini taşın etrafında kavuşturdu ve kısa bir büyü çağırdı, ancak taştaki hiçbir şey onun g c yanıt vermedi. "Hiçbir şey hissetmiyorum."

"Kesinlikle."

Ona kaşlarını çattı. "Vaktimi boşa harcama, cadı."

" zle, yüce kişi." Başını eğdi, kırmızı dudaklarını ayırdı ve bir Feraz büyülü sözü fısıldadı.  nci gibi taşın kalbinde, yumurtasının içinde kıpırdayan bir larva gibi bir gölge titreşti. Taşın dış katmanlarının altında bir r n parlayan bir ışıltıyla parıldamaya başladı.

Vadim'in kaşları birbirine çatıldı. R n  tanı mıştı ve anlamını sadece uzun zamandır unutulmuş Feraz büyücülüğü ile uğraştığı için biliyordu.

"Gamorraz?" Bu r n kadim olmanın ötesindeydi; binlerce yıl önce, zanaatın en karanlık günlerinde kullanılan yasak bir cadı dili formundan geliyordu. Gamorraz çok g c l  bir iblis, Ruhlar Kuyusunun dört Muhafızı'nın babasıydı.

"Zim," diye nefes aldı Zebah. "Kadim ve güçlü bir büyüü çağırarak için kadim ve güçlü bir isim."

"Peki bu taşın amacı ne?"

Zebah gülümsedi. "Geçitleri açmak için, Chazah. Ruhlar Kuyusu'na."

Taşı masanın üzerinden aldı ve ona geri fırlattı. Kadın bileğinin hızlı bir hareketiyle taşı yakaladı. "Bu senin Fezai'nin yeni büyük zaferi mi? *Selkahr* kristalleri zaten bu kadarını yapıyor."

Gözleri kısıldı. "Büyüklüğünü kavrayamadığın bir armağanı bu kadar çabuk reddediyorsun Chazah. *Zim*, bizim *chemar* dediğimiz taşlar senin *selkahr*'ın ne yapıyorsa onu yapar, ama *chemar* ve *selkahr* sadece amaçları bakımından benzerdir." Zebah yumruğunu açtı ve taşı parmaklarının arasında yuvarladı. "*Selkahr*'ın çok değerli olduğunu biliyoruz. Geçitler ve portallar gibi kullanımlar için ayıracak ne kadar paranız var?"

Vadim'in omurgası kadının doğrudan sorusu karşısında sertleşti. "Yeter," diye ihtiyatla cevap verdi. *Selkahr*, Tairen'in Gözü kristallerinden yapılıyordu ve bu kristaller son zamanlarda son derece az bulunuyordu.

Güldü, gırtlaktan gelen bir sesle. "Ama bunu elde etmek o kadar kolay değil." Öne doğru eğildi, göğüsleri davetkâr bir şekilde birbirine bastırdı, eriğimsi gözleri onun yüzüne. "*Chemar*, yüce kişi, Gamorraz'a kurban edilenlerin kemiklerinden yapılır. Taşlar istenildiği zaman ve büyük miktarlarda üretilebilir. Ama en iyisi, senin de gördüğün gibi, uygun bir büyü sözle aktive edilene kadar *Chemar*'ın hiçbir büyü özelliği yoktur. Fey koğuşları bunu tespit edemez. Taşların çalışması için hiçbir fedakârlık gerekmez. *Chemar*'ı bir geçit olmasını istediğiniz her yere yerleştirebilir ve Azrahn'ı kullanmadan kapıları istediğiniz zaman açabilirsiniz. Ordularınızı hiçbir uyarıda bulunmadan istediğiniz yere yerleştirebilirsiniz. Taşlar kullanıldıkça tükenir, ancak tek yapmanız gereken tekrar bir geçit açmak istediğinizde bir tane daha bırakmaktır."

Başbüyücü sandalyesinde arkasına yaslandı. "Pekâlâ. İlgimi çektiniz." Zebah'ın bileğinden sarkan çantayı işaret etti. "Yanında kaç *chemar* getirdin?"

Cadı siyah kesesini kaldırdı. "Fezai Madia iyi niyetinin bir göstergesi olarak dört düzine gönderiyor."

Vadim ayağa kalktı, mor büyü cüppesinin etekleri ayak bileklerine dolanıyordu. "Bana etkinliklerini göstereceksin. O zaman gerçekten ne kadar faydalı olabileceklerine karar vereceğim."

Zebah alçak sesle eğildi ama doğrulurken yüzünde beliren yavaş ve kendinden emin gülümseme her türlü imasını yalanlıyordu. "Nasıl. Hizmet etmek benim için bir zevktir, yüce kişi."

"Fezai'nin aklında bu *chemarlardan* daha fazlası için nasıl bir fiyat var?"

Fezai'nin gülümsemesi genişledi ve küçük dişlerinin sivri kenarlarını gösterdi,

beyaz dişler. "Her dört düzine taş için en güçlü erkeklerinizden biri."

Vadim'in bakışları keskinleşti. "Bu çok yüksek bir fiyat."

"Belki de." Zebah kara, yay gibi kaşlarını kaldırdı. "Ama şunu da düşün Chazah: Fezai'nin onlarla işi bittiğinde erkeklerin sana geri verilecek." *Chemar* taşlarıyla dolu torbayı salladı ve güldü. "Ya da en azından onlardan geriye kalanları."

Üç çan sonra, Fezai'na Ruhlar Kuyusu'nun açık ağzından içeri adım atarak oradan ayrıldı. Dört kaslı, *sel'dor zincirli* adam onu takip etti, koyun gibi uysaldılar, gözleri kısıktı, Feraz cadısının büyüünün sersemletici etkisiyle yüzleri bomboştu.

Vadim Maur onların gidişini bir parça pişmanlıkla izledi. Dördü de güçlü soylardan gelen, gizli büyülerle dolu, gelecek vaat eden adamlardı. Ancak Fezai Madia, son keşfi için ona kaliteden daha azını göndermiş olsaydı bundan hiç memnun olmazdı... ve kadının kötü bir huyu vardı.

Chemar kesesini tutan eli tekrar titremeye başladı. Sert bakışlarını elinin üzerine eğdi ve titreyen kaslarını itaate zorlamaya çalıştı. Bunun yerine, titremeler daha da belirginleşti ve kolunun tüm uzunluğu boyunca yayıldı. *Kemar* dolu kadife kese sinirli parmaklarından düştü.

"Efendi Maur." Yakındaki bir muhafız ona doğru ilerlemeye başladı, ta ki Baş Büyücü'den gelen hırıltılı bir emir onu korkuyla geriye savurana kadar.

Vadim eğilerek yerden *chemar* kesesini aldı ve cübbesinin cebine soktu. Titreyen elini de diğer cebine soktu. Bakışları odayı taradı ve zayıf anına hangi adamların şahit olduğunu not etti. Ne yazık ki dördü de Vadim Maur'dan başka bir büyücüye çıraklık eden Primage'lara aitti. Onların ruhlarına kendi çıraklarının *umagi*'lerine eriştiği gibi erişemiyordu.

"Siz dördünüz. Buraya gelin."

Gergin bir şekilde geldiler. Başka ne seçenekleri vardı ?

"Diz çökün."

İkisi yutkundu ve tereddüt etti. "Efendi Maur?" Korku dolu meydan okuma onu rahatsız etti. "Dediğimi yapın." Dört adam yutkunarak diz çöktü. "Usta-" Vadim'in büyücü kılıcı dört adamın üçünün boynunu tek bir hamlede keserken muhafızın sesi bir feryatla kesildi. Dördüncü adam bir çığlık attı ve ilk ölümcül darbeyi kaçırmak için tam zamanında geri çekildi. İkincisini kaçırmadı.

Ruhlar Kuyusu'na açılan kapıdan -Azrahn ve Kuyu Muhafızları'na sık sık verilen kurbanların birleşimiyle açık tutulan- iblisler taze kan ve ölüm kokusuyla uludular. Vadim yaratıkları ziyafetleriyle baş başa bıraktı. Kuyu'da yaşayanlar tarafından tüketilen ruhlar ölümden geri çağrılmazdı. Dörtlül, Vadim'in zayıflığına dair hiçbir hikâyeyi efendilerine taşımayacaktı.

Odadan çıkarken duraklayarak kapının dışındaki muhafıza, "Kaptanınızla temasa geçin. Kuyu için daha fazla muhafız göndermesini söyle."

Asker topuklarını bir bir araya getirdi ve belinden sertçe eğildi. "Nasıl isterseniz, Yüce Efendimiz."

Solan Topraklar~ Chatok

Gece çökmüştü. Batıdan ılık ve kuru bir rüzgâr esiyor, Yağmur'un uzun saç tellerini dalgalandırıyor. Chatok'un büyük kulesinin mazgallarında duruyordu, yüzü kuzeye dönüktü, Fey'Bahren'in hâlâ uzakta olan yuva inindeki tairen akrabalarına bir mesaj söylerken gözleri parlayan bir ışıltıyla .

Ellysetta ona katılmak için son birkaç basamağı tırmanırken şarkısının canlı notalarını içti. Deri ve çelik giysilerini çıkarmış, gümüş ipliklerle işlenmiş ağır lavanta ipeğinden bir tuniğin üzerine koyu mavi kadifeden bir cübbe giymişti. Alnında dövülmüş gümüşten karmaşık bir şekilde dokunmuş bir halka duruyordu ve *sorreis* *kiyrini*, Ruh Görevi kristalini tutan altın zinciri ve kolyeyi altından pırıl pırıl gümüşe dönüştürmüştü.

Ona döndü, hâlâ şarkı söylüyordu ve elini uzattı. Kız elini tuttu ve adam onu kendine çekti, kolları rahat bir sahiplenmeyle kızın beline dolandı. kıvrımları onun üzerinde dönüyordu, sıcak ve zengin Yağmur kokusuyla. Günlerdir içinde biriken gerginlik nihayet başlamıştı. Faering Sisleri'nin onlara sunduğu kaba karşılamaya rağmen, sonunda buradaydılar, Solan Topraklar'da güvendeydiler, tairenlerin yuvalandığı Fey'Bahren'den sadece iki gün .

"Haberler iyi mi?" diye sordu şarkının son notaları rüzgârda sürüklenip .

"Cahlah bugün yine beslendi," dedi. "Sybharukai gücünün geri geldiğini söylüyor. Kitler de iyileşme belirtileri gösteriyor."

"Bu iyi bir haber." Ellysetta başını geriye doğru eğdi, ağzının kenarlarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Belki de Fey'in bana ilk düşündüğün kadar ihtiyacı yoktur."

Kollarını sıktı. "Öneminizi küçümsemekte bu kadar acele etmeyin. Cahlah iyileşiyor olabilir ama yavruları yumurtadan çıkana kadar güvende değiller."

"Yani bu gece Fey'Bahren'e mi gidiyoruz?"

"*Nei*." Gülümsedi ve kızın buklelerini geriye doğru taradı. "Bu gece dinleneceğiz ve aşağıdaki savaşçıların Feyreisa'larının gelişini kutlamalarına izin vereceğiz. Sevinç duymalarının üzerinden çok uzun zaman geçti."

Birlikte Chatok'un devasa ana salonuna doğru yol aldılar. Oradaodanın ortasında büyük bir ateş yanıyordu ve doğu ordusunun tüm savaşçıları yeni kraliçelerini karşılamak için bir ziyafet için toplanmıştı.

Rain'le birlikte ana salona inen sahanlığa adım attıklarında, toplanan Fey'in üzerine bir sessizlik çöktü ve tüm gözler ona çevrildi. Kısa bir an için, tanıdık bir dehşet onu olduğu yerde dondurdu.

Celiera'nın soylu evlerinin başkanlarıyla ilk, talihsiz tanışması - ama sonra yüzlerce Fey sesi artık tanıdık bir çığlıkla yükseldi: "*Miora felah ti'Feyreisa!*"

Daha önce hiç görmediği kadar uzun ve yakışıklı görünen Bel ve Gaelen merdivenlerin dibine yaklaşmış, Rain'le birlikte aşağı inerken ona gülümsüyorlardı. Diğer Feyler gibi onlar da deri ve çelik giysilerini, dökümlü cüppeleriyle değiştirmişlerdi. Gaelen kadim, puslu ormanların görüntülerini akla getiren ince tonlar giyerken, Bel parlak gümüş ve kalay grisi bir tuniğin üzerine kobalt mavisi bir örtü giymişti. Her iki adam da ona sıcak gözlerle bakıyordu.

Bel gülümseyerek, "Çok tatlısın *Kem'falla*," dedi.

"*Beylah vo*, Bel." Rain alacakaranlık rengine cüppeler giymişken, o Rain'i yıldız ışığıyla giydirmişti. Elbisesi, hareket ettikçe parıldayan binlerce minik elmasla bezenmiş görkemli beyaz ipektendi. Kayık şeklindeki geniş yakası ve dar bedeni, yerini arkasına doğru uzanan dolgun, dökümlü eteklere bırakıyordu. Sarmaşık şeklindeki platin halkalardan oluşan bir kuşak belini çevreliyor ve Celiera'da onun adına ölen Fey'in Ruh Görevi kristalleri olan *sorreisu kiyr*'in zarif halkalarını damlatıyordu. Bel'in ve Gaelen'in kana bulanmış hançerleri kalçalarında kınında asılı duruyordu. Saçları bağırsız, yumuşak, kalın alev sarmalları halinde kıvrıla kıvrıla beline kadar iniyordu ve alnına yıldızlardan oluşan bir taç takmıştı; elmaslar ve Tairen'in Gözü kristalleri, saçlarına yerleştirilmiş platinden narin halkalar ve kemerler arasından parılıyordu.

Gaelen ve Bel'i de arkasına alan Rain, Marissya ve Dax'ın çoktan beklediği baş masaya kadar ona eşlik etti.

Ellysetta yanlarında oturan beş yabancı Fey kadınına görünce durdu. "Kim bunlar?"

"Dharsa'dan *Shei'dalinler*," diye yanıtladı Rain. "Bu akşam biz giyinirken, Kral Dorian'a Eld sınırının güvenliğini sağlamaya yardım etmeleri için göndereceğime söz verdiğim savaşçılarla birlikte geldiler."

"*Shei'dalins?*" Ellysetta kaskatı kesildi.

"*Las, shei'tani*," diye yatıştırdı Rain. Ona Sisler'de kendisine Doğruluk Sözü söyleyen *shei'dalin*'lerden bahsetmişti. "Yüce Lord Darramon'a, ölmek üzere olan karısını Teleon'a getirirse Fey'in onu iyileştireceğine söz verdim. Bu beş *shei'dalin* yeminimi onurlandırmak için geldi. Gelin, onlarla tanışın," dedi ve onu kendisini takip etmeye davet etti.

Ellysetta isteksizce onu takip ederek *shei'dalinleri* selamladı ve uygun selamlar olduğunu umduğu şeyler mırıldandı. Onlara olan güvensizliğini belli etmemeye çalıştı ama yanlarına da oturmadı.

Bunu takip eden ziyafet, Celiera'nın kraliyet devlet yemeklerinin yapmacıklığına hiç benzemiyordu, aksine gerçek bir kutlamaydı. Faering Sisleri'nin ardında güvende olan katı Fey ifadeleri gülümseme ve kahkahalarla yumuşadı ve vahşi, ölümcül savaşçıları alışılmadık güzellikte sıcaklıkta cana yakın insanlara dönüştürdü. Odanın her köşesinden kahkahalar yükseliyordu. Masalar

Kızarmış et ve çeşitli cazip lezzetlerle dolup taşıyordu: serin salatalar, dumanı tüten sebze yemekleri, taze ve balla sırlanmış meyveler, hepsine soluk tatlı şarap ve yudumladığında gözlerinin şaşkınlıkla açılmasına neden olan berrak, soğuk su eşlik ediyordu.

"Bu çok güzel." Suyun tadı taze yağmış kar ve güneş ışığı gibiydi; soğuk, tatlı ve saftı; içtikçe beklenmedik bir enerji yayılıyordu.

"Seni memnun ettiğime sevindim." Yağmur kendi fincanından içti, sonra bir kenara koydu. "Biz ona *faerilas* deriz. Bu Kaynak'ın suyu, en büyük şehirlerimizin her birinin merkezindeki büyük çeşme." Yakındaki bir yuvarlak peyniri ince tabakalar halinde dilimleyip bir tanesini ona uzatırken gülümsedi. Kadın belli belirsiz bir ısırık aldı. Peynir sertti ve dilinde eriyen kremsi, cevizimsi bir tadı vardı. "Kaynak'ı duymuş olabilirsiniz. Feylerin uzun ömürlü olmasının nedenini yanlış anlayan bazı ölümlüler ona Eternas'ın Kaynağı derlerdi."

"Ebedi Gençlik Çeşmesi mi?" Ellysetta bir sonraki peynir lokmasından önce duraklayarak kadehindeki suyu daha büyük bir ilgiyle inceledi.

Güldü. "*Las, shei'tani*. Yanlış yönlendirilmiş ölümlüler ona böyle diyor dedim, haklı olduklarından değil."

"Ama bu *faerilas*'ta büyü var." Bunu doğrulamak için bir yudum daha aldı. "Tadını alabiliyorum." Bir yudum ve karıncalanan bir enerji onu yenilenmiş bir güçle doldurdu.

"*Aiyah*, ama büyü seni gençleştirmeyecek ya da öyle tutmayacak. Kaynak'ın suları büyüleri enerjileri yeniler ve dokundukları her şeyi arındırır, ama bundan fazlası değil. Fey'in Velpin Nehri'ne yaptığı arındırma büyüsü de daha az güçlü olsa da hemen hemen aynı şeyi yapıyor." Onun hayal kırıklığına gülümsedi ve gözyaşı damlası şeklindeki parlak yeşil ve kırmızı meyvelerden oluşan küçük bir küreye uzandı.

"İşte, tadına bak." Meyveyi bir Fey'cha bıçağının birkaç ustaca darbesiyle dilimledi ve küçük bir parça uzattı. "Sanırım hoşuna gidecek."

Ellysetta uzatılan lokmayı aldı ve sert, soğuk eti ısırdı. Tatlı, keskin meyve suyu ağzını tatlılıkla doldurdu ve dudaklarının kenarlarından aşığı damladı. Gülerek elini kaldırıp damlaları sildi. "Bu çok iyi. Ve çok dağınık!"

"Biz ona *tamaris* diyoruz. *Komarind*'in kuzenidir, bakması daha güzeldir ama yemek için iyi değildir."

Dili karıncalanıyordu. "*Tamarilerde* de büyü var."

Gözlerinin kenarları kırıştı. "Solan Topraklar'da büyü her yerdedir. Efsaneye göre bu dünyaya büyüü getiren büyük tairin Lissallukai'ydi ama sayısız bin yılın ardından faer -tairin ve Fey'in büyüsü- bu toprakların bir parçası haline geldi ve biz de onun bir parçası olduk."

Bir ısırık daha aldı ve daha fazla meyve suyu tenine fışkırdı, ama bu sefer Rain uzandı ve meyve suyu akıntısını ondan önce yakaladı. Parmağı yukarı doğru okşadı, nektarı teninden aldı, sonra boyadı

elinin yakıcı bir vuruşuyla dudaklarının üzerinden geçti. Gözleri parlıyordu.

Kahkahası sessizliğe gömüldü. Solan Topraklar'daki her şey sihirle dolup taşıyordu: Fey, tairen, hatta sular ve tarlalardaki meyveler bile. Ama onun için en büyük sihir Yağmur ve ona hissettirdikleriydi. "Her zaman böyle mi olacak?"

"Ne gibi?"

"Sihir gibi, ."

Gözleri kısa bir an için parladı. "*Aiyah*, Ellysetta, olacak.

Shei'tanitsa bağları bir kez kurulduktan sonra asla . Aramızda var olan şey zamanın sonuna kadar sürecektir."

Eld~ Boura Fell

Vadim Maur, Boura Fell'in apliklerle aydınlatılmış merdiven ve koridorlarından geçerek Elfeya v'En Celay'ın yatak odası-hapishanesinin bulunduğu salona ulaştı. Daha önce Kuyu'da yaşadığı olayın da kanıtladığı gibi, kolundaki zayıflık acilen müdahale edilmesini gerektiriyordu. Belli ki güçlü *shei'dalin* onu güçlü ve sağlıklı tutmak için elinden geleni yapmıyordu. Bu durum değişecekti.

Ağır korumalı bir kapının kilidini açtı ve açtı. Kapı içeri doğru sallandı ve içerideki yatağa çırılçıplak zincirlenmiş alev saçlı Fey kadını görünce gülümsedi.

Elfeya ve eşine, kızlarının büyü gerçeğini kendisinden sakladıkları ve Gelin Kutsaması sırasında ona kurduğu tuzaktan kaçmasına yardım etmeye çalıştıkları için hayal bile edemeyecekleri bir azap vaat etmişti. Vadim'in sözüne sadık kalan Lord v'En Celay şimdi Boura Fell'in derinliklerinde, parçalanmış deri ve paramparça kemiklerden oluşan kanlı bir yığından biraz daha fazlası olarak yatıyordu.

Elfeya'nın cezası o kadar kanlı değildi -kendisi için çok yararlı olan iyileştirme büyüsünü uygulayabilmesi için vücudunun bütün olması gerekiyordu- ama işkencenin milyonlarca yüzü vardı. Yatağın kenarına oturdu ve çıplak göğsünün yumuşak küresini avuçladı. Uzun, soğuk bir başparmağı, parlak teninin mükemmelliğini bozan, hâlâ ham olan çürükler ve kırbaç izleri üzerinde gezindi.

Kadın irkildi ve altın rengi gözleri nefretle parlayarak ona baktı.

"Eşin çok kötü bir gün geçirdi," diye mırıldandı.

"Senin dün gecenden çok daha kötü." Başparmağı yumuşak etine battı, sivri tırnağı tatlı, kırmızı kandan ince bir çizgi çizdi. "Bu gece beni çok iyi iyileştirmezsen yarını çok daha kötü olacak. Anlıyor musun?" Başını eğdi ve kızın tenindeki kanı yaladı, kana karışan güçlü büyü'nün tadını çıkardı. "Beni hoşnut etmeyen evcil hayvanlara karşı oldukça acımasız olabilirim."

Fey *shei'dalin*'in hücresinin birkaç kat altında, iki tıknaz *umagi*

Boura Fell Büyücüleri'nden birinin canını sıkan son hayvanın kanlı kalıntıları. Karmakarışık siyah saçlı, pejmürde bir genç kız çöp arabasını sabit tutarken, arkadaşları da cansız bedeni içine attılar. Parçalanmış uzuvlar solmuş çiçek sapları gibi sallanıyordu, adamın kemikleri kanlı bir et torbasının içinde toz haline gelmiş tozdan biraz daha fazlasıydı.

"Çok uzun süre dayanamadı," diye mırıldandı adamlardan biri.

"Goram çekicini çıkardıktan sonra çoğu yapmaz." İkinci adam çenesini koridorun karanlık ucundaki bir kapıya doğru salladı. "Onun dışında. Ölümlü ya da büyülü hiçbir yaratığın onun yaptıklarından kurtulabildiğini görmedim. Sanki Ölüm'ün kendisi onu ele geçirmekten korkuyor."

İlk adam ürperdi. "Ona böyle diyorlardı, biliyorsun.

Desriel, Lord Ölüm. Yeryüzünde yürüyen en ölümcül Fey... Tairen Ruhu'nun dünyayı yakıp kavururken öldürdüğü kadar insan öldürdü... sadece Lord Ölüm bunu kılıç ve büyüden başka bir şey kullanmadan yaptı. Üstat Maur bile ondan korkuyor - iki hafta önce giydiği tüm *sel'dorlar* çıktığında kaçırarak sandım."

"Diline dikkat et, Durm. Burada kulaklar var." İkinci adam başını arabayı tutan kıza doğru salladı. Kızı başının yan tarafından kelepçeledi. "Hadi bakalım. Bu et yığınının çukura atın. Efendi Maur'un hayvanları aç. Sonra da bir üst kata çık. Orada senin için daha çok iş var."

Karmakarışık saç tellerinin altından soğuk gümüş gözler ona bakıyordu. Kız tek kelime etmeden ağır arabayı koridorun karşı ucundaki çöp kanalına doğru itti. Cesedi attığında çok uzağa düşmesine gerek yoktu. Burası Boura Fell'in en alt katıydı ve çukur sadece birkaç adam boyu derindeydi.

Kemiksiz beden çukurun dibine sert bir gümbürtüyle çarptı. Çılgın havlamalar, hırıltılar ve koşuşturan ayak sesleri hemen ardından geldi.

Kız oluktan içeriye baktı, gümüş gözleri soğuk bir ilgiyle deri yüzlü, kurt benzeri *darrokken* sürüsünün yeni ziyafetlerini parçalamasını izliyordu. Yaratıklardan biri yukarı baktı, kırmızı gözleri çukurun karanlığında parlıyordu, sivri sarı dişlerini gösteriyordu. Kızın aşağıya baktığını gördü ve çukurun duvarlarına doğru koştu, sıçradı ve kızın ancak bir adam boyu altında parçalandı. *Darrokken*'in iğrenç kokusu yükselirken kız hızla geri çekildi ve ağzını kapattı.

İki *umagi* çoktan işlerini bitirmiş ve üst kata doğru çıkıyorlardı. Takip etmek için ayağını alt merdivene koyduğunda, koridorun sonundaki nöbetçi hücre kapısına doğru son bir kez düşünceli bir bakış attı. Desriel. Lord Ölüm. Nefesinin altında bu isimleri fısıldadı ve merdivenleri koşarak çıktı.

Solan Topraklar~ Chatok

Yemeğin ortasında Marissya Yağmur'a doğru eğildi ve "Tacik seninle konuşma fırsatı buldu mu?" diye mırıldandı.

"Hayır," dedi. "Sisler'den geldiğimizden beri onu görmedim. Neden?"

"Anlaşılan Massan biz yokken toplanmış." Rain'in elleri gümüş takımının üzerinde kısa bir süre sıkıştı.

"Massan nedir?" Ellysetta sordu.

"Ne değil," diye mırıldandı Dax. "Kim. Massan, Solan Toprakları yönetmek için Marissya ve Rain'le birlikte çalışan beş Fey lordudur."

"Yirmiler gibi mi demek istiyorsun?" Celieria'nın yirmi büyük lordu, ülkenin en büyük toprak sahipleri, Kral Dorian'dan sonra Celieria'daki en etkili adamlardı ve tüm önemli devlet meselelerinde oy kullanırlardı.

"Daha çok kişisel danışmanlar konseyi gibi." Dax ince, iki uçlu bir çatalla, Ellysetta'nın daha önce denediği gevrek, hafif tatlı kök sebzelerden bir dilim aldı ve ısırıldı. "Massan'ın beş Fey lordu vardır, her biri çiftleşmiştir ve her biri temsil ettiği büyü'nün ustasıdır."

"Kulağa beşli gibi geliyor."

"*Aiyah*, sadece onlar tek bir *shei'dalin*'i savunmuyorlar. Onlar Solan Toprakları koruyorlar."

"Neyden?"

Yağmur kısa bir kahkaha attı. "Son bin yıldır mı? Benden. Ya da her zaman öyle görünüyor," diye ekledi, Marissya endişeyle kaşlarını çatınca ve ona azarlayan bir bakış atınca. "Pek sık fikirde değiliz. Marissya olmasaydı, birden fazla kez birbirimizin boğazına sarılırdık."

Ellysetta Dax'ın arkasına baktı. "Marissya Massan konseyinde de mi görev yapıyor?"

"O sadece bir *Shei'dalin* değil," dedi Dax. "O *Shei'dalin*, tüm Doğruluk Sözcüleri'nin ve Fey şifacılarının lideri." Ellysetta'nın kafası hâlâ karışık görüldüğünde açıkladı. "Solan Topraklar'da tüm yetki nihayetinde Fey'in Savunucusu'na aittir. Ancak *Shei'dalin*" - mızraklı sebzeyi sallayarak eşi Marissya'yı gösterdi - "ve Massan Solan Topraklar'ın yönetimine yardımcı olur ve Tairen Ruhu'nun dikkatini gerektirmeyen tüm yönetim görevlerini denetler."

"Rain ve Marissya olmadan buluşmaları ne anlama geliyor?" Rain açıkça, "Dharsa'da bir sorun var demek," dedi.

Marissya aynı anda, "Eminim bir şey yoktur," dedi. Ellysetta ikisinin arasına baktı. "Peki hangisi: Bela mı yoksa hiçbir şey mi?"

Yağmur iç çekti. "Son bin yıldır Feyreisen ben olabilirim ama Savaşlardan bu yana ülkeyi yönetenler Marissya ve Massan oldu. Önce deliliğim yüzünden, sonra da tüm dikkatimi Cha Baruk'umu tamamlamaya verdiğim için. *Chatok*, eğitim disiplininin iç bariyerlerimi yeniden inşa edip güçlendirmeme ve deliliğimi kontrol altında tutmama yardımcı olacağını düşündü. Haklıydılar ama eğitim bana Feylerin kralı olmak için fazla zaman bırakmadı."

"Massan'dan bazılarının Tairen Tahtı'nın gücünü başlarına kullanmaya fazla alıştıklarını düşünüyorsun." Ellysetta bir elini karnına bastırdı. Celieria'nın siyasi kargaşasından henüz ayrılmışken, Solan Topraklar'da bir nebze olsun huzur bulmayı umuyordu. Savaşın eli kulağında olduğu ve Tairenlerin ölmekte olduğu düşünülürse, belki de aptalca bir umuttu ama yine de...

"*Nei*, Rain, Feyreisayı telaşlandırma," dedi Marissya kaşlarını çatarak. "Öyle bir şey olmadığını biliyorsun. Politik güce duyulan açlık ölümcül bir hastalıktır. Feylerin böyle arzuları yoktur."

"Tairenler de siyasi güç peşinde koşmazlar Marissya, ama bu durum gurur üyelerinin kendilerine liderlik eden *makai*'nin zayıf olduğunu düşündüklerinde meydan okumalarına engel değildir. En güçlü olan liderlik eder; diğerleri onu takip eder. Bu asaletin kanunudur." Adamın çenesinde sert bir ifade vardı ve Ellysetta elini üzerinde gezdirdiğinde duyuları arasında rahatsız edici bir duygu karışımı dolaştı: gerginlik, öfke ve garip bir şekilde utanç gibi hissettiren bir şey.

Rain şarap kadehine uzanmak için elini çekti. "Massan lordları, tek çıkarları Solan Topraklar'ın korunması ve refahı olan onurlu Feylerdir," diye ısrar etti Marissya. "Feyreisen'e asla ihanet etmezler."

"Marissya, Massan lordları her şeyden önce birer savaşçıdır. Onurlarından şüphem yok ama durumun gerektirdiğine inandığında meydan okuyacak kadar tairen olmayan bir Fey savaşçısı doğmamıştır."

"Bir toplantı bir meydan okuma değildir Rain ve eminim ki Massan onları derinden endişelendiren bir şey olmasa bu kadarını bile yapmazdı."

Dax öne doğru eğildi ve kaşlarını kaldırdı. "Şey gibi-oh, bilmiyorum *-Dahl'reisen* kardeşiniz, Karanlık Lord, Sisler'den geçiyordur belki?"

"Eski *dahl'reisen*." Marissya burnunu çekti. "Ve alaycılık sana yakış, *shei'tan*." Sonra yüzünü buruşturdu ve Rain'e itiraf etti, "Ama Dax haklı. Bu yüzden tanıştıklarını düşünüyorum. İşte bu yüzden Gaelen ve Bel'in yarın ilk iş Dharsa'ya doğru yola çıkmaları gerektiğini düşünüyorum. Massan Gaelen'le yüz yüze karşılaştığında korkacak bir şey olmadığını anlayacaktır."

Dax Rain'e doğru eğilerek, "Korkacak bir şey yok ama hoşlanmayacağımız çok şey var," diye mırıldandı. Marissya gerçek arkadaşına ters ters baktı.

"Dax!"

Konuşmanın ciddiyetine rağmen Rain bir kahkahayı bastırdı ama Marissya bakışlarını ona çevirdiğinde yüz ifadesi hızla ciddileşti. Boğazını temizledi, şarabının kalanını geri attı ve şöyle dedi: "Fikrin iyi ama Gaelen'in Massan'la biz olmadan yüzleşmesini istemiyorum. Dördümüz yarın sabahın ilk ışıklarıyla Fey'Bahren'e doğru yola çıkacağız. Bel, Gaelen ve geri dönen savaşçılar dört gün sonra Dharsa'nın dışındaki Nöbetçiler'de bizimle buluşsun. Bu bize Fey'Bahren'e ulaşmak, Ellysetta'nın kitler üzerinde iyileştirici dokumasını eğirmesine izin vermek ve ardından Dharsa'ya uçmak için yeterli zaman verecektir."

"Dax ve ben Ellysetta'ya yardım ettikten sonra Elvia'ya gitmeyi planlamıştık.

Fey'Bahren."

Rain elindeki boş şarap kadehini çevirdi ve başını salladı. "Massan'ı halletmeden önce Elflerle pazarlık yapmanın bir anlamı yok. Şahin Yürek aramızdaki ayrılığı sezecek ve ihtiyacımız olan birlikleri göndermekte tereddüt edecektir. Önce Tairen'i, sonra Massan'ı, sonra da Elvia'yı halledeceğiz."

Yemekten sonra iki düzine Fey, geceyi müzikle doldurmak için flütleri ve yaylı lutarları aldı. Ve Ellysetta, Fey savaşçılarının en az büyü yapmak ve çelik kullanmak kadar ustaca şarkı söylediklerini keşfetti. Seslerinin akıldan çıkmayan güzelliği, çok sayıda karmaşık armoniyle iç içe geçmiş, yükselen, kristalimsi kabarmalar halinde yükseliyor ve Ellysetta'nın aynı anda hem gülmek hem de ağlamak istemesine neden oluyordu.

"On Bin Kılıç" şarkısının tüm savaşçılar tarafından coşkuyla söylenmesinin ardından, Feyler sırayla odanın önüne doğru ilerlediler. Orada, *birbiri* ardına, Ellysetta ve Rain'i selamlamak için baş masaya yaklaştılar, gerçek eş bağlarının hızla tamamlanması için iyi dileklerini sundular ve kutsamalarını almak için Marissya ve diğer *shei'dalinlerin* önünde diz çöktüler.

Ellysetta salonun arka tarafında, aralarında Tacik vel Sibboreh'in de bulunduğu, kadınların oturduğu ön masaya yaklaşmak için diğerlerine katılmayan büyük bir savaşçı grubunu fark etti. Üzerlerindeki kasvetli hava Ellysetta'nın dikkatini çekti ve bir daha da bırakmadı. Diğer Feylerle birlikte şarkı söylüyorlardı ama gülümsemeleri o kadar sık değildi ve kahkahaları sessizce bastırılmıştı.

"Rain, kim bu savaşçılar?"

Yağmur onun bakışlarını takip etti. "Bunlar *rasa*. Sen onun kalbini tekrar ağlatmadan önce Bel nasılsa onlar da öyle."

Ellysetta'nın kalbi daraldı. Bel'in onunla ilk tanıştığı zamanki halini hatırladı: gölgeler ve acıyla dolu gözlerini, bakışlarıyla bir seferde birkaç dakikadan fazla karşılaşmaktan kaçınışını, üzerinde bir örtü gibi asılı duran hüznü.

"Neden *shei'dalin* kutsaması almak için öne çıkmıyorlar?" "Çok fazla savaş gördüler ve çok fazla ruhun ağırlığını taşıyorlar. onlarınkine. *Shei'dalinler* acılarını paylaşmadan onlara el süremezler, bu yüzden kadınlarımız ölümcül yaraları iyileştirmek dışında onlara dokunmazlar."

"Bu hiç adil değil," diye mırıldandı Ellysetta, kaşlarını çatarak yalnız savaşçılara bakarken. "Hayatta çok az şey öyledir, *shei'tani*," diye yanıtladı Rain. "Ama Fey yolu budur ve

Tüm Fey savaşçıları hayatın bir görev, onur ve fedakarlık dansı olduğunu kabul eder."

Bu, Fey kültürünün kalbinin karşı çıktığı tek yönüydü. Bu adamlar, bu savaşçılar ülkeleri için çok şey feda etmişlerdi ve , eğer kendi gerçek eşlerini bulamazlarsa, *sheisan'dahlein*'i, onurlu ölümü seçmek zorunda kalacaklardı ya da Karanlık Yol'a kayacaklar ve *dahl'reisen* olacaklar, Solan Topraklar'ın güzelliğinden sonsuza dek sürgün edileceklerdi.

Onlar için gerçek bir eşin varlığının garantisi bile yoktu; yalnızca bir Fey yeterince onurlu, yeterince değerli olursa, tanrıların eninde sonunda ruhunu kendisinin olarak adlandırabileceği bir kadını yaratıp yoluna koyacağı umudu vardı. Ancak çoğu Fey bu hayalin gerçekleştiğini göremeden öldü.

Parmakları gerildi, tırnakları avuçlarına battı. Küçüklüğünden beri, acı çekenleri iyileştirme çağrısı güçlü bir dürtü olmuştu. O Feyler acı çekiyordu. Acılarının duyularına küçük, keskin bıçaklar gibi battığını hissedebiliyordu.

Ellysetta sandalyesini masadan uzaklaştırdı ve ayağa kalktı. "*Shei'tani?*" Yağmur da ayağa kalktı, çatılmıştı. "Onlarla konuşmaya gidiyorum."

Eli onun bileğini yakaladı. "Sadece konuşmak mı?"

Onu biraz fazla iyi tanımaya başlamıştı. Bunun iyi bir şey olduğundan emin değildi. "Belki de onlara *Shei'dalin*'in kutsamasını teklif etmeliyiz," diye itiraf etti.

"*Nei*, onlara dokunmamalısın," diye emretti. Nei çenesini tuttuğunda, alçak bir Ruh zonklamasıyla açıkladı: "*İyi niyetli olmana rağmen, teklifin onları utandırır. Hediye reddederek onları seni incitmeye ya da dokunuşlarıyla sana acı vererek seni incitmeye zorlayacaksın. Her iki durumda da kalpleri pişmanlıkla kanar.*"

Ellysetta kaşlarını çatarak yerine oturdu. *Rasa*'nın yanına giderse, onları iyileştirmeye çalışmaktan kendini alıkoyamayacağını biliyordu. Daha önce müzik ve neşeli kutlama acılarını maskeleymişti ama şimdi *rasa*'nın çektiği eziyet -ve kendisinin bunu hafifletme dürtüsü- onu zorluyordu.

"*Beylah vo, shei'tani*," diye mırıldandı Rain.

"Acı çekmelerine izin verdiğim için bana teşekkür etme."

Elini onunkinin üzerine koydu. "Sana bu yüzden teşekkür etmedim."

Son şarkı söylendikten ve son savaşçı da yatağını aradıktan sonra, Ellysetta Yağmur'un yanına uzanmış, gözlerini tavana, uyuyamıyordu. Ölçülemeyecek kadar yorgundu ama o Fey'leri, *rasa*'ları düşünmeden edemiyordu. Onların burada, yarı sürgünde, bir kucaklamanın rahatlığı ya da tanrıların merhametini ve savaşa gittiklerinde güvenli bir şekilde geri dönmelerini dilemek için onlara dokunan sevgi dolu bir el olmadan yaşadıkları düşüncesinden nefret ediyordu.

Hiç, doğduğundan beri savaşmak için eğitilmiş bir Fey savaşçısı bile, kendisinin mahrum bırakıldığı *shei'dalin* kutsamalarını ve sıcaklığını diğer Feylerin almasını izlemek zorunda.

Yataktan kalktı, bornozunu giydi ve omzunun üzerinden bir bakış attı. Rain uyuyordu. Celieria Şehri'nden yaptığı uzun yolculuk, Teleon'u eski ihtişamına kavuşturmak için yaptığı büyü ve Sisler'deki bugünkü sınavların yorgunluğu nihayet etkisini göstermişti. Hiç kıpırdamamıştı.

Eğer bunu yapmak istiyorsa, şimdi tam zamanıydı.

Kapıya doğru yöneldi, ama adam yatakta kımıldayınca dondu kaldı. Adam

Uyandığında onun gittiğini görürse mutlu olmazdı.

Ne yaptığını öğrendiğinde daha da az mutlu .

Ellysetta orada durdu, tereddüt etti ama çok geçmeden savaşçıların acısının zonklaması onu tekrar dövmeye başladı. Cübbesini üzerine daha sıkı çekti ve kuşağını sıktı. Yarın Rain'le birlikte tairenleri kurtarabilmek umuduyla Fey'Bahren'e uçacaklardı. İkisi de bunu gerçekten yapıp yapamayacağını bilmiyordu.

Ama ruhları iyileştirmek zaten yapabildiğini bildiği bir şeydi. Bunu nasıl yaptığını hâlâ anlamıyordu ama yapabiliyordu. Ve Ellysetta, yardım teklif etmeden bir başkasının acı çekmesine seyirci kalabilecek türden bir kadın değildi. *Rasa* acı çekiyordu. Onları iyileştirecekti.

Ellysetta dikkatli bir sessizlikle yatak odasının kapısını açtı ve içeri süzüldü.

Alt katta, Chatok'un ana salonu artık uyuyan Feylerin bedenleriyle kaplanmıştı. Ellysetta parmaklarının ucuna basarak aralarından geçti, çizmeli ayakların ve buruşuk kafaların oluşturduğu labirentte ilerledi, cüppesi uyuyan savaşçılara sürtünüp onları uyandırmasın diye yukarı doğru sıyrıldı. O geçerken birkaçı kıpırdandı ama çoğu mışıl mışıl uyumaya devam etti.

Bailey'e giden koridordan aşağı inmeye başladı. Kaleyi koruyan devasa kapıların yarısına geldiğinde, garip bir farkındalık fısıltısı duyularına dokundu. Yalnız değildi. Durdu ve dönüp her tairen uzunluğunda loş bir şekilde yanan mum ışıklı apliklerin titrek parıltısıyla aydınlatılan uzun, gölgeli koridora baktı. Fey görüşünün yardımıyla bile kimseyi göremiyordu.

Ama onları hissedebiliyordu. İkisini de. "Gaelen, Bel, orada olduğunuzu biliyorum. Kendinizi gösterin."

Bir an sonra, lavanta rengi bir parıltı karanlığı aydınlattı ve iki kanlı şampiyonu görünür hale geldi.

"Bizi nasıl tespit ettiniz?" Gaelen sordu. "Vel Jelani', değil mi? Örgüsü yeterince sıkı değildi."

Bel sertleşti, kobalt gözleri kısıldı. "Dokumamı tam olarak bana gösterdiğin gibi ördüm," diye itiraz etti. "Eğer bir kusur varsa -ki bundan şüpheliyim- hata benim uygulamamda değil, sizin talimatlarınızdadır."

"Sorun örgü değildi," dedi Ellysetta. "Peki kendinizi Fey gözlerinden bile saklamayı nasıl başardınız? Yaptığınız şey buydu, değil mi?"

Gaelen omuz silkti. "*Dahl'reisen*"ın yıllar içinde öğrendiği küçük bir numara. Birçok Eld de Ruh dokur, bu yüzden normalde akışların görülebileceği kişilerden bile büyümüzün imzasını maskeleyemeyi öğrenmek zorunda kaldık."

"Yararlı bir yetenek."

Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Çok kullanışlı," diye kabul etti. "En az yarım düzine olayda hayatımı kurtardı."

Ellysetta'nın aklına hemen sabah Solan Topraklar'dan ayrılacak olan adamlar, Eld'e karşı sınırları savunmak için kuzeye gidecek olanlar geldi. "Bu Celerieria'ya gidecek olan diğer savaşıçılara öğretebileceğin bir şey mi?"

"Aralarındaki en güçlü Ruh ustalarına öğretebilirdim, *aiyah*, eğer zaman olsaydı," dedi Gaelen. "Ve eğer bir zamanlar *dahl'reisen* birinden öğrenmeye istekli olsalardı."

"Ne kadar zamana ihtiyacınız var?"

"Vel Jelani'ye sadece birkaç çan içinde öğrettim, ama başlangıçta çok yetenekliydi." Bel bu iltifat karşısında önce şaşırdı, sonra da oldukça memnun oldu. "Diğerlerinin daha fazla pratik yapması gerekebilir."

"Yola çıkışlarını bir ya da iki gün geciktirmenin sınırlarda pek bir zararı olacağını sanmıyorum ama bana öyle geliyor ki Fey savaşıçılarının varlıklarını bir Büyücünün gözlerinden bile saklayabilecek şekilde eğitilmiş olmaları pek çok hayat kurtarabilir."

"Hâlâ Fey gururu meselesi var," diye hatırlattı Gaelen ona. "Ben *dahl'reisen'dim*. Ruhumu geri getirmiş olsan da onurum hâlâ lekeli. Bir *chatok* her türlü ayıbın üstünde olmalıdır."

"Gaelen, Fey'in ihtiyaç duyduğu bilgi ve becerilere sahipsin. Kieran, Kiel ve Bel senden bir şeyler öğrenmeye istekliydi. Fey'in geri kalanı neden farklı olsun ki?"

"Senin beşli grubun olarak hizmet ettiler, *Kem'falla*. Sadakatleri sana idi. Ama hatırlarsanız, onlar bile siz emretmedikçe benden talimat kabul etmiyorlardı."

Bel araya girdi, kobalt rengi bakışları Ellysetta'nın üzerinde sabitlenmişti. "Şu anda, gecenin bu küçük çanlarında Chatok'un koridorlarında tek başına ne yaptığını bilmek beni daha çok ilgilendiriyor. Yağmur nerede?"

Ellie kızardı. Bel onu geceleri yatak odasından gizlice çıkarken ilk kez yakalamıyordu. "Uyuyamadım." Bütün çabasına rağmen, sesindeki savunmacı tonu engelleyemedi. "Huzursuz olduğumda geceleri yürümeyi her zaman sevdiğimi biliyorsun. Ve bunu Solan Topraklar'da yapmanın güvenli olacağını bana kendin söylemiştin."

"Bu sefer beni endişelendiren yürümek değil, *Kem'falla*. Varış noktası."

Dudağını ısırdı. Onu çok iyi tanıyan tek kişi Rain değildi. "Beni durduramayacaksın. Bunu yapmak zorundayım."

"Ellysetta, Rain sana *rasa*'ya dokunmanı yasaklamadı mı zaten?"

"Bana zarar verirlerse utanç duyacakları konusunda beni uyardı; ama Bel, sen *rasa*, ve ben seni hiç acı çekmeden iyileştirdim."

"Yeteneklerinizi gizleyen büyü aynı zamanda empatik duyularınızı da tamponlamış olmalı. Ve bunun üzerine daha fazla koruma sağlayan yüzlerce Ruh örgüsü inşa etmişsiniz. Ama hem o bariyer hem de o Ruh örgüleri artık yok. Savaşıçılarının acısını en az onlar kadar güçlü hissedeceksin."

Gaelen'e elini sürdüğünde onunkini hissettin. Bunu yapmana izin veremeyiz."

"Doğru olduğuna dair hiçbir kanıtınız olmadan böyle bir varsayımda bulunuyorsunuz."

"Gaelen'in ruhunu geri getirdiğin gece ben de oradaydım," diye hatırlattı ona. "Sana ne olduğunu gördüm ve Marissya Ruh örgülerini çözdükten sonra herkesin düşüncelerini nasıl duyabildiğini ve duygularını nasıl güçlü bir şekilde hissettiğini hatırlıyorum."

Kollarını kavuşturdu. "Bunu yapacağım, Bel. Senin onayın olsun ya da olmasın. Bunu yapmam *gerek*."

"Benden, bizden," diye düzeltti Gaelen'e hızlı bir bakış atarak, "seni her türlü zarardan korumak için ettiğimiz kanlı yemine ihanet etmemizi istiyorsun. Söyle ona Gaelen. Bunu yapmasına izin veremeyiz."

Bir an için Gaelen hiçbir şey söylemedi. Sadece kedi gibi hareketsiz durdu ve yüzü ifadesiz, solgun, parlayan gözlerle ona baktı. "O Feyreisa," dedi sonunda. "Ve biz de *lute'asheiva* tarafından ona elimizden geldiğince hizmet etmek ve onu korumakla yükümlü savaşılarız. Biz ona komuta etmiyoruz, vel Jelani. Biz onun emrindeyiz. Eğer bu şeyi yapması gerektiğini söylüyorsa, o zaman yapmasına yardım etmeliyiz."

"Aptal olma!" Bel haykırdı. "Eğer ölüme atlamak isteseydi, onu itmeyi ister miydin? Onlara dokunmak bile ona zarar verir! Bunu sen de biliyorsun."

Ellysetta onun elini tuttu ve Bel hareketsiz kaldı. Kara kaşları gerilmişti, kobalt gözleri karanlıkta mavi alevler gibi parlıyordu. "Ben bir *shei'dalin*'im, Bel. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, acı hayatımın kaçınılmaz bir parçası haline geldi. Beni bundan koruyamazsın."

"Ellysetta-"

"Şşş." Yüzünü ellerinin arasına almak için uzandı. "Sen benim arkadaşımısın. Öz kardeşim olsan seni daha fazla sevemezdin. Ama bunu yapmam gerek.

Görmüyor musunuz? Onların acılarını hissedip hiçbir şey yapmamak beni daha çok incitiyor. Onları iyileştirebileceğimi biliyorum. Yapabileceğimi bildiğim tek şey bu."

"Ama-" "*Teska*.

Lütfen."

Gözleri yenilgiyle kapandı ve isteksizce başını salladı.

"*Doreh shabeila de*. Eğer seçiminiz buysa, duracağım." "*Beylah vo*, Bel."

"Ne yapmak istiyorsun?" Tacik vel Sibboreh dehşetle baktı. Bel'e bir bakış fırlattı. "Ve sen ona yardım mı ediyorsun? Bu delilik! Marissya bile acı çekmeden *rasa*'ya dokunamaz."

"O Marissya değil," dedi Bel. "Feyreisa'nın yetenekleri bir *shei'dalin*'den, *hatta* Marissya kadar güçlü bir *shei'dalin*'den beklediğimizin çok ötesinde, kıyas kabul etmez. Ve ben ona yardım ediyorum çünkü ben onun *lu'tan'ıyım*, onun kana bulanmış

şampiyonu ve bunu yapması gerektiğini söylüyor."

"*Nei*, bu söz konusu bile olamaz. *Rasa*'nın elinde kalan tek şey onurdur. Bunu onlardan alamazsınız." General deri ve çelik kıyafetlerini giymiş, gece nöbeti için duvarın üzerine çıkmıştı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, parmaklarını Fey'cha'sının ipek kaplı kabzalarına yaklaştırmıştı.

"Vel Sibboreh," diye araya girdi Gaelen, "en son ne zaman bir *Shei'dalin* ölümcül bir yarayı iyileştirmek dışında sana elini sürdü mü?"

Tacik'in çenesi kaya gibi sertleşti, gözleri çakmak çakmak oldu. "çok daha uzun bir süre. Büyücü Savaşları'nda kız kardeşim kaçırıldığında neredeyse ruhumu kaybediyordum. Burada hizmet veriyorum çünkü soyumun sonuncusuyum ve Massan kadim soylardan birini daha kaybetmek istemiyor."

Ellysetta bir adım öne çıktı. "O halde ilk kutsamamı size sunmama izin verin, böylece bunu yapabileceğimi kendiniz görebilirsiniz."

"Ne? *Nei*! Yapmayacağım. Tabii ki yapmayacağım! Bu söz konusu bile olamaz." Kadın, hissettiğinden çok daha fazla sabırla, kararlı bir şekilde ona baktı.

"Ser vel Sibboreh... Tacik... Eğer başka bir *shei'dalin* tam burada benim olduğum yerde duruyor olsaydı, ne hissederdin?"

"hissettiklerimin bir ölçüsü. Acı, eziyet. Umutsuzluk." Yüzünü utanç kapladı. "Duygularımı kontrol altında tutma çabalarım rağmen, aralarındaki en güçlüler hariç herkesi ağlatmaya yetecek kadar."

"Yine de ağlamıyorum. Üzüntüyü ve acını hissediyorum ama açık ara en büyük yara, acını hissetmek ve onu iyileştirmene izin verilmemesinden kaynaklanıyor." Cüppesinin manşetlerini geriye doğru salladı ve ona doğru uzandı. "Bana ellerini ver." Gözlerinin derinliklerine baktı, bakışlarına Rain'in çok kolay kullandığı komutanın bir ölçüsünü çalıştı. "*Teska*."

"Feyreisa'na güven, vel Sibboreh," diye mırıldandı Gaelen.

"Onun dediğini yap Tacik," diye ekledi Bel.

Tacik bariz bir isteksizlikle ellerini kaldırdı ve ona doğru uzattı. Teninin onunkine değmesine izin vermedi. Sadece ellerini, kız parmaklarını kavramak için uzanıncaya kadar onunkilerin üzerinde tuttu.

Teni onunkine değdiği anda bir acı dalgası içine çöktü. Acının gücü onu gafil avladı ve topukları üzerinde geriye doğru sarsılmasına neden oldu. *Güzeller güzeli Işık Tanrısı! Böyle bir azapla yaşamaya nasıl katlanabiliyordun?* Ona dokunduğunda en ufak bir acı bile hissetmeden Bel'i bu şekilde iyileştirmeyi nasıl başarmıştı?

Bilincinin kıyısında gürleyen bir hırıltı kıpırdandı. Yağmur uyanıyordu. Çabucak bir bariyer oluşturarak acıyı bastırmaya ve onları birbirine bağlayan bağ ipliklerinden aşağı akmasını engellemeye çalıştı. İsteyeceği son şey Rain'in ne yaptığını öğrenmesiydi. Çok öfkelenirdi.

"*Sieks'ta, sieks'ta*." Tacik'in yüzüne korku damgasını vurdu. "Bırak beni Feyreisa, sana yalvarıyorum." Fey generali geri çekilmeye çalıştı ama Ellysetta onu sıkıca kavradı.

"Ellysetta, onu dinle," diye ısrar etti Bel. "Kendine zarar vermeden önce bırak onu." *"Nei, ben iyiyim. Lütfen, bana bir dakika izin ver."*

Bir el omzuna dolandı. Gaelen. *"Bu çok mu fazla Kem'falla?"*

Soğukkanlı, istikrarlı bir güç çıpasıydı.

Derin bir nefes çekti. *"Beklediğimden daha kötü,"* diye itiraf etti. Arka dişleri birbirine sıkıca kenetlenmişti ve ince titremeler uzuvlarını sarsıyordu. Merhametli tanrılar, Tacik'e dokunmak acı veriyordu! *"Bunu anlamıyorum."*

"Sanırım Bel ikimizin de bildiğinden daha haklı olabilir. Benden alabildiğinizi alın ve kendinizi korumak için kullanın." Teklifle birlikte, Ruh'a dokunan hızlı bir dizi talimat da geldi.

Gaelen'in sunduğu güce sanki bir cankurtaran halatıymış gibi yapıştı. Zihni Gaelen'in örgüsündeki talimatları işlerken, bedeni de içgüdüsel olarak komutları getirmeye başlamıştı bile; Gaelen'in gücünün bir kısmını kendi bedenine emiyor ve Tacik'in acısının bir kısmının da aynı yoldan dışarı akmasına izin veriyordu.

Gaelen sessiz bir tıslama çıkardı ama hemen bastırdı. *"Belki de onu serbest bırakmalısınız."*

Onu görmezden gelen Ellysetta dişlerini sıktı ve acının en kötüsünden kurtulmaya çalıştı. Daha önce hiç hissetmediği bu acıyı neden bu kadar güçlü hissediyordu? Çoğu Fey kadınının *rasa*'ya dokunduklarında hissettikleri bu muydu? Tanrılar onları korusun, anlamamıştı. Savaşçıların onları bu kadar şiddetle korumasına şaşmamalı. Ve *rasa*'nın toplumlarının sınırlarına yapışıp kendi türünden kadınlarla temastan kaçınmaya çalışmasına da şaşmamalıydı.

Kendi türünden olduğunu hatırladı. Katedraldeki o korkunç günün ona kesin olarak öğrettiği bir şey varsa o da Fey olduğuydu, Celierian değil.

Ve Solan Topraklar'ı savunurken kendi mutluluklarını ve ruhlarının huzurunu feda eden cesur adamların bu terk edilişine katılmayacaktı, katılamazdı

"Ellysetta, bırak gitsin artık," diye ısrar etti Bel. *"Eğer bırakmazsan Rain'i çağıracağım."*

Gözleri parladı. Dudakları bir hırıltıyla geri çekildi. "Tairenler akrabalarını terk etmez. Tairenler sürüyü savunur. Ya bana yardım et ya da git."

Bel'in yüzü şoktan bembeyaz kesildi. Yanındaki Tacik'inki de öyle. *Güzel.* Her ikisinin de anlamsız gelenekleri körü körüne kabullenişlerinden sıyrılmalari için bir şoka ihtiyaçları vardı. Geçmişin yöntemlerinin asla değişmeyeceğinden o kadar emindiler ki, denemek bile istemiyorlardı.

Ellysetta yenilgiyi kabul etmeye o kadar da hazır değildi. Bu insanlar, bu Feyler artık onundu. Onun insanları. Onun ailesi. Onun gururu. Onları koruyacaktı. Acılarını iyileştirecekti.

"Diğer omzunu da al, Bel," diye tersledi Gaelen. "Diğer omzunu kullanabilir.

lute'asheiva bağı gücümüzden yararlanmak ve onu kendi gücü gibi kullanmak için."

Bel aceleyle itaat etmeye çalıştı. *"Kem'falla, Gaelen sana nasıl yapılacağını gösterdi mi-"* Sesi , sonra biraz boğuk ama acıklı bir tonda devam etti. "Ah... Anlıyorum

sahip olduğu."

Bel Ellysetta'ya dokunduğu anda, yenilenen gücün taze bir patlaması ona aktı. Ellysetta, çölün ortasında bir vaha bulan kavruk bir adamın açgözlülüğüyle, neredeyse çaresizce tüketerek karşılık verdi, tutabildiğı kadar canlı gücü içti, sonra tekrar daha fazlasını aradı.

Ani bir telaşla geldi, parlak ve alevli. Ve öfkeli.

Tacik'in yüzü bembeyaz oldu. Bel ve Gaelen tahta gibi kaskatı kesildiler. Ellysetta'nın bu gücün kaynağının tam arkasında durduğunu anlamak için dönmesine gerek yoktu.

Yağmur.

ALTINCI BÖLÜM

*Güneş kadar şiddetli, gölgeleri uçurdu Ruhları Işığa
geri döndüren Chakai Yıldızı.*

Ellysetta'nın bir savaşçı şarkısı olan "Chakai Yıldızı "ndan
Parlak

Solan Topraklar~ Chatok

"*Teska*, Feyreisa, beni serbest bırakın. Size yalvarıyorum." Tacik bir kez daha çılgınca Ellysetta'nın pençesinden kurtulmaya çalışmaya başladı, çabaları ona karşı güç kullanma konusundaki isteksizliği tarafından engelleniyordu. "*Rain, kem'Feyreisen, sieks'ta*. Affet beni. Reddetmeliydim. Suç tamamen bana ait."

Rain gruba acımasızca baktı. "Suçun tam olarak nerede biliyorum." Bel onunla göz göze gelmedi ve Gaelen bile utanmış görünüyordu - ki bu kibirli eski *dahl'reisen* için bir ilk olmalıydı. Suçlu çift uzaklaşmaya başladığında, "*Nei*, onu serbest bırakmayın, sizi aptallar," diye çıkıştı. "Bunun için artık çok geç. Alevler onu yakıyor, Ellysetta! Dinleyemediniz, değil mi?"

"Rain-"

"Sessiz ol." Bunu yapmak için yataklarından gizlice çıktığı için ona kızgındı ve bunu yapacağını fark etmediği için kendisine de kızgındı. Hiç değilse son birkaç hafta ona tatlı, nazik *shei'tani'sinin* çelik gibi bir iradesi ve kaya gibi sert bir kafası olduğunu öğretmiş olmalıydı! Bir şeyi kafasına koyduğu zaman, açlıktan ölmek üzere olan bir tairenin avından vazgeçmesi gibi, o da hedefinden saptırılamazdı.

Elleri kadının beline kenetlendi. "Bitir şu işi," diye hırladı. "Şimdi, kalan azıcık kontrolümü de kaybetmeden ve sana el kaldırdıkları için boğazlarını parçalamadan önce."

Ellysetta ondan o kadar çok ve o kadar hızlı enerji çekerken dizlerinin bağı çözüldü, başı döndü.

Ona bağlandığında, elleri onun üzerindeyken, büyü akışlarının olağanüstü bir hızla birlikte döndüğünü hissetti, canlı, parlayan iplikler desenini göremediği kadar parlak bir örgü oluşturdu. Sihir kadından dışarı aktı ve Tacik kaskatı kesildi, dönen parlaklık bulutu onu ısıltılı bir pusla sardığında gözleri şokla açıldı, sonra tenine battı.

Eld~ Boura Fell

"Shan!" Elfeya gerçek arkadaşının adını haykırdı.

Cevap vermekte yavaştı, zihinsel sesi zayıf ve cılızdı. Yüce Büyücü henüz onun kendisine gitmesine izin vermemişti. *"Hissediyorum, sevgilim."*

Yüce Büyücü'nün en karanlık büyüğü Shan ve Ellysetta arasında bir bağlantı kurmuştu ve Shan'la olan *shei'tanitsa* bağı sayesinde Elfeya da bu bağlantıyı paylaşıyordu. Yıllar boyunca bunu kullanmışlar, kızlarının büyüğünün etrafına yerleştirdikleri bariyerleri güçlendirmek için ellerinden geleni yapmışlar, onu Yüce Büyücü'den saklanmaya teşvik eden ince düşünceler ve dokumalar göndermişlerdi.

Şimdi bu güç yeniden alevlendi ve her ikisi de, sanki uzun zamandır yararlı çağrılardan uzak tutulan kendi sihirlerinin bir kısmı hortumlanıyormuş gibi, tükenmekte olan bir çekiş hissettiler.

Aynı anda çekiliş durdu ve güçleri bir dalga halinde onlara geri döndü. Bununla birlikte, açık bir pencereden süzülen hafif bir koku gibi, sevgili ve tanıdık bir büyüğün kokusu geldi. Elfeya'nın tanıdığı ve bir daha asla hissetmeyi düşünmediği bir koku.

Ciğerlerinden bir iç çekişle bir isim döküldü, aynı anda hem kederli hem de harikulade. "Tacik."

Solan Topraklar~ Chakai

"Tairen'in kavurucu ateşi," diye nefes aldı Tacik. Ellysetta onu serbest bıraktığında tepeden tırnağa titriyordu. "Kutsal tanrılar. Bunun doğru olması gerektiğini biliyordum - *dahl'reisen* bunun kanıtı - ama yine de tam olarak inanmamıştım." Titreyen ellerini kaldırdı, artık olmayan bir utanç izi arar gibi avuç içlerine baktı. "Ruhumdaki gölgeler yok oldu. Kalbim yeniden ağlıyor." Gözlerinde yaşlar parıldadı ve yanaklarından aşağı döküldü. Onları bir kenara fırçalama bile girmedi.

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Sana söyledim," dedi Bel, "dünyada onun gibisi yok."

Yağmur uyarıcı bir hırıltı çıkardı. Bel ve Gaelen ellerini Ellysetta'dan çekti ve onu sıkıca kendine doğru çekti. *"İyi bir silkelemeye ihtiyacın var," diye tersledi* özel hatlarında.

"Bu cesur Feyler acı çekerken ben de sizler gibi burada oturup hiçbir şey yapamadığım için mi?" Dönüp ona dik dik baktı, çenesi onun tanıdığı ve dehşete düştüğü o huysuz çizgiler halinde dikilmişti. *"Benden istediğin gibi uzak durmaya çalıştım ama yapamadım. Ben öyle yaratılmamışım Rain. Daha fazla dayanamayana kadar acıları beni dövdü."* Yüz ifadesi yumuşadı ve elleri adamın yüzünü kavrayacak şekilde kalktı. Dudaklarını onunkilere bastırmak için ayak parmaklarının üzerinde doğruldu. *"Beni affediyor musun?"*

Onu kontrol etmenin bu kadar kolay olduğunu düşünmemesi için çekilmeliydi ama onun öpücüğünden aldığı zevki inkâr edemezdi. Dudakları buluştuğunda, kolları

Onun etrafında sıkıca kilitlendi, onu kendisine doğru sürükledi. Ciğerlerini onun kokusunun tatlı sarhoşluğuyla, ağzını da öpücüğünün aynı büyüyle doldurdu.

Kimi kandırıyordu? Onu kontrol edebiliyordu. İnce parmağının bir kıvrımı ya da koyu kırmızı kirpiklerinin bir kırışıyla, onun ellerinde kil haline geliyordu. Sert durmaya, onu kendinden bile korumaya çalışabilirdi ama sonuçta yeterince çok isterse ondan esirgeyeceği hiçbir şey yoktu. Ve ikisi de bunu biliyordu.

Onu bıraktığında gözleri tekrar parlıyordu ama bu sefer öfkeyle değil. *"Bas'ka. yaptın Feyreisa; şimdi ait olduğun yere, eşinin yanına, yatağına dön."* Kelimeleri mırıldandı, onlara tairen şarkısı olan neredeyse görünür sesin canlı kıvılcımlarıyla eşlik etti ve göz kapaklarının kapanmasını memnuniyetle izledi. Onu kontrol edemiyor olabilirdi ama tanrılara şükürler olsun ki o da ona karşı bağışık değildi. *"Benimle gel,"* diye tekrar ısrar etti, ses tonunu baştan çıkarma ve tatlı vaatlerle doldurarak.

Tacik öksürüp büyüü bozana kadar ona doğru sallanmaya başladı. Yağmur bu kesinti yüzünden Fey'in üzerine atlayıp onu ikiye bölebilirdi.

Ellysetta'nın gözleri açıldı. Bakışlarını kaplayan arzu bulutu, Bel, Gaelen ve Tacik'in hâlâ orada olup onu izlediklerini fark ettiğinde yerini hızla bir utanç kızarmasına bıraktı. Özbilinç, masum görünmekte hiçbir zaman olamamış olan Rain'e yerleşen dar gözlü bir şüphe bakışına dönüştü. İçinde bunun için çok fazla Tairen vardı.

"Gel," dedi tekrar. "Geç oldu ve yarın uzun bir var. Uyuyabildiğin kadar uyumalısın."

"Ama Rain, henüz işim bitmedi. Diğerleri için hala elimden geleni yapmam gerekiyor. *rasa.*"

Omurgası kaskatı kesildi. *"Nei. Kesinlikle hayır."* "Ama-"

"*Nei!*" Omuzlarını sıkıca kavradı ve küçük bir sarsıntı geçirdi. "Az önce başına gelenleri hissetmediğimi mi ? Bunu tekrar yaşamana izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Hiçbir şey yapmamak beni daha çok incitiyor."

"Peki bir Fey'i öldürdüğümde, çünkü sana uzanan eli beni çıldırtıyor, o zaman ne hissedeceksin?"

"Sana bundan daha fazla güveniyorum."

"Belki de ." "Yağmur, lütfen. Az da olsa yardım edebileceksem, en azından denemeliyim." *"Ve buna izin vermelisin."*

Ona ters ters baktı. "Bu ihtiyacı hisseden tek Fey kadınının sen olduğunu mu sanıyorsun? Bir savaşçının kaderi acı çekmektir. Bir *shei'dalin*'in görevi buna katlanmaktır. Ve senin *shei'tan*'ın olarak benim görevim buna katlanmana yardım etmek ve seni aptalca bir şey yapmaktan alıkoymaktır" - bakışlarını Gaelen ve Bel'e çevirdi- "ki

Ayrıca, her ne kadar her ikisi de bunu unutmuş olsalar da, bu sizin görevinizdir."

Çift utanarak bakma nezaketini gösterdi. "Rain, başka hiçbir *shei'dalin* acıyı benim gibi dindiremez." Tacik'e döndü. "Tacik, sen hâlâ acı çekiyor musun?"

"*Nei*." Sesi kısıktı, gözleri merakla doluydu. "Ruhum bir çocuğunki kadar parlak."

Rain'e geri döndü. "İşte, gördün mü? Bunu durduracak güce sahip olduğumu bildiğin halde nasıl olur da herhangi bir Fey'in böyle bir acıyla yaşamasını talep edebilirsin?"

"Bu gücü kullanmak sana zarar verdiğinde mi? Çok kolay."

Hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı. Çok inatçıydı.

"Başka hiçbir *shei'dalin*'in yapamadığını yapabilirim. Nasıl ve neden olduğunu en az senin kadar ben de bilmiyorum ama bu bana verilen bir armağan. Şüphesiz tanrılar bunu kullanmamı istedi."

"Haklı bir noktaya değindi," diye mırıldandı Gaelen.

Rain ona ateşli bir bakış fırlattı. İhtiyacı olan son şey Gaelen'in bu çılgınlığı teşvik etmesiydi. "Haklı olduğu bir nokta yok. Tanrılar sana da Azrahn'ı verdi ama bu onu kullanman gerektiği anlamına gelmez. Bazı armağanlar kullanılmak için değildir. Bazı hediyeler çok tehlikelidir."

"Tüm hediyelerin bir bedeli vardır, Feyreisen," diye karşılık verdi Gaelen.

"Ve bazen bedel o kadar yüksektir ki asla ödenmemelidir," diye tersledi. "*Nei*. Buna izin vermeyeceğim."

"Rain, bu adamlar yakında Celieria'yı -savunman için sana yalvardığım insanları- savunmak üzere Solan Topraklar'dan ayrılabilirler. Seni etmeye teşvik ettiğim yemini yerine getirirken ölebilirler. Gitmeden önce onları elimden geldiğince rahatlatmama izin vermelisin. Onları iyileştirirken hissettiğim acı anlık. Ruhları onarılır onarılmaz sona erer. Ama bunu yapmazsam ve ölürlerse, acıları beni asla terk etmeyecek." Onun kollarını kavradı. "*Cam Gölü'nde benimle paylaştığın üzüntü ve pişmanlığın aynısını benim de taşımamı ister miydin?*"

Rain ne kadar inkâr etmek istese de, Ellysetta'nın içindeki *shei'dalin*'in tairen kadar güçlü bir şekilde yükseldiğini biliyordu. *Rasa*'nın acısını hissetmek ve onu yatıştırmak için hiçbir şey yapmamak ona zarar veriyordu. Rüyalarına işkence etmiş, onu uykusundan uyandırmış ve acılarını durdurmak için her türlü acıya katlanmaya hazır olarak onu buraya sürüklemişti.

Ve tek başına, onsuz gelmişti, çünkü yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yapmasına izin vereceğine güvenmiyordu.

"*Kem'jeto*." Kardeşim. Bel'in sesi yüzyıllar önce aralarında örülen özel dokuya fısıldadı. "*Belki de Gaelen ve Ellysetta haklıdır*."

"*Sen de mi Bel?*" Rain'in tanıdığı en onurlu Fey olan ve her fikirlerine güvendiği Bel'in bu deliliğe katıldığını duymak canını yaktı. "*Böyle bir şeyi nasıl önerebilirsin?*"

"*Sayımız çok az. Eğer en deneyimli savaşçılarımız*

İlk savaşlarda ruhlar, Feyreisa'yı ve Solan Toprakları korumak için çok az kişi kalacak." Bel'in kobalt gözleri sabitti, kasvetli bir keder ve acımasız bir kabulleniş karışımıyla doluydu. *"O burada, en çok ihtiyaç duyduğumuz zamanda, kendisinden önce hiçbir shei'dalin'in sahip olmadığı bir gücü kullanıyor. Tanrıların zihinlerini iddia etmiyorum ama bu örgüdeki desen açık görünüyor."*

Rain topuğunun üzerinde döndü ve aralarına birkaç uzun adım koydu. İçindeki *shei'tan*, sevgilisini *rasa'yı* kurtarmanın ona vereceği acıdan korumakla kurtarmazsa vereceği acı arasında kalmıştı.

İçindeki Tairen Ruhu karar verici oyu verdi.

Umutsuzca inkâr etmek istese de Bel'in haklı olduğunu biliyordu. Solan Topraklar'ın, açık savaş patlak verdiğinde Eld'i yenmek için henüz hayatta olan her savaşçıya -büyük ihtimalle eşlere ve gerçek arkadaşlara bile- ihtiyacı olacaktı ama bu *rasa*'ların ruhları çoktan zarar görmüştü, ilk ya da ikinci savaştan sonra ölecekler ya da karanlığa gömüleceklerdi. Fey'in Savunucusu en yaşlı ve en deneyimli Fey savaşçıları kaybetmeyi göze alamazdı ve doğrusu Ellysetta'nın gerçek eşi de alamazdı.

Çünkü armağanlar ve tanrıların niyeti hakkındaki tüm konuşmalar bir yana, tek ve basit bir gerçek inkâr edilemezdi ve bu tek gerçek diğer tüm endişeleri ortadan kaldırıyordu.

Eğer Eld gelirse ve Fey onları yenecek kadar güçlü değilse, bir *rasa*'nın acısını paylaşmaktan çok daha kötü bir azap Ellysetta'nın başına gelecekti.

Rain, gerçek arkadaşı ve onun iki *bronz* yüzleşmek için geri döndü. Sıkılmış çenesinde bir kas kasıldı. Bir karar vermiş olması, bundan hoşlanması gerektiği anlamına gelmiyordu. ", *shei'tani*," diye . "Madem bu konuda ısrar ediyorsun, o zaman yapıldığını görelim." Bir elini uzattı.

"Bekle," dedi Tacik. "Eğer Feyreisa bunu yapacaksa, ona yardım etmek için kendi gücümü sizinkilere eklerim." Göğüs kayışlarından siyah bir Fey'cha çıkardı ve tek dizinin üzerine çöktü. "Kendi özgür irademle, Ellysetta Feyreisa, hayatımı ve ruhumu senin korumana adıyorum. Yaşamda ya da ölümdede bunu engelleyecek gücüm varken kimse sana zarar veremez." Hançerini avucunun içine doğru çekti ve akan kandan altı damlanın bıçağın üzerine düşmesine izin verdi. "Buna hayatımın kanıyla yemin ederim, Ateş ve Hava ve Toprak ve Su, Ruh ve Azrahn, asla çağırılmayacak büyü. Bu yemine tanıklık edilmesini istiyorum."

"Sen soyunun sonuncususun vel Sibboreh," dedi Rain.

"Kendi gerçek eşin için bağını korumayacak mısın?"

"Eğer tanrılar beni bir *shei'tani*'ye layık , bir sonraki hayatımda onunla tanışmamı sağlayacaklardır. Şimdilik, *lute'asheiva* benim hakkım ve onu talep ediyorum."

"O zaman seni reddetmeyeceğim kardeşim." Rain başını

salladı. "Bağınıza tanıklık edildi."

Gaelen ve Bel, "Tanıklık edildi," diye .

Bıçak Vel Sibboreh'in parladı. Bir elini uzattı,

çıplak kılıcın üzerinde yeşil toprakla parlıyordu. İşini bitirdiğinde, çeliğin keskin parıltısı alev kılıcı şeklindeki dekoratif altın bir kılıfla kaplanmıştı. Tacik kınlı kılıcı Ellysetta'ya uzattı. "*Shei'tan* her zaman senin ilk koruyucun olacak *kem'falla*, ama bil ki ben de bir diğeriyim.

Bu hayat ve onun ölümü boyunca, tekrar dünyaya gelene kadar, ben seninim." Eğilerek selam verdi. "*Miora felah, ti'Feyreisa*."

Ellysetta elindeki kınlı kılıca baktı, bu artık sahip olduğu üçüncü kana bulanmış kılıçtı, sonra kaşlarını çatarak kılıcı ona veren Fey'e baktı. "Rain az önce sana bağını kendi gerçek eşin için saklamamı söylerken ne demek istedi?" döndü. "Rain mi?"

Bu bilginin *rasa*'yı kutsama konusundaki fikrini değiştirmesini umarken, Rain ellerini açtı ve ona açık gerçeği söyledi. "*Shei'tanitsa* bağı başka birinin hüküm sürdüğü yerde oluşamaz. Tacik, Bel ve Gaelen ruhlarını senin hizmetine adadılar. Bu yemin bu hayatta ve onu takip eden ölümden bağlayıcıdır, bu da yeniden doğana kadar onlar için *shei'tanitsa* bağı olamayacağı anlamına gelir. Gerçek bir eşin kalbi bölünemez."

Yutkundu ve dehşet dolu gözlerini Bel, Gaelen ve Tacik'e çevirdi. "Bunu biliyordunuz ama yine de bana kan yemini mi ettiniz? Neden böyle bir şey yaptınız?"

"Ellysetta, *kem'falla*, bu bir yük değil," dedi Bel. "Ruhlarımızı geri getirdin. Elbette onları sizin hizmetinize adadık."

"Ama kendinize ait gerçek bir eş bulma şansından vazgeçmek..."

"Sadece bu hayatta, *kem'falla*," dedi Gaelen. "Tekrar yaşamak için doğacağız. zamana kadar, eğer bulursak aşkı kabul etmekte özgürüz. *E'tanitsa* bağları bir Fey'in kalbinde daha az değerli ve daha az hoş karşılanmaz ve yüzyıllar boyunca bir *fellana* acı çektirmeden dokunamamış bir savaşçı için *e'tanitsa* aşkı bile ölçülemeyecek kadar büyük bir nimettir."

"Ama-"

"Tüm büyük hediyelerin bir bedeli vardır, *kem'falla*," dedi

Gaelen. "Tüm seçimlerin bir sonucu vardır. Ve tüm Feyler bunu kabul eder."

"En azından hepsi onurlu adamlar," dedi Tacik, Gaelen'e sert bir bakış atarak. Gaelen'in gözleri kısıldı.

Fey generali onu görmezden gelerek elini Taloth'Liera'nın diğer tarafındaki Chakai'nin gümüşü beyaz duvarlarına doğru uzattı. "*Rasa* orada uyuyor, *kem'Feyreisa*. Eğer hâlâ onları kutsamak istiyorsan, özellikle iki tanesiyle başlamanı rica ediyorum."

"I..." Ellysetta tereddüt etti. Yaptıklarının kutsadığı adamlar üzerinde nasıl bir bedeli olacağını hiç düşünmemişti. Sadece acılarını dindirmeyi düşünmüştü. Ve tamam, evet, savaşçıların aldıkları onca canın azabının yok olduğunu fark ettiklerinde yüzlerindeki şaşkınlık ve sevinci görmek bir yanının hoşuna gidiyordu. Ama şimdi nasıl böyle bir şifa sunabilirdi, bedelinin ne olduğunu bilerek

ödemek zorunda hissederler mi?

"Onların gerçek bir eş bulma umutlarını ellerinden almak istemiyorum. Bunu bilmeden üçünüze yapmış olmam yeterince kötü."

"Ruhlarımızı iyileştirdiğin için kendini azarlama Ellysetta," dedi Bel. "Feylerin sayısı sadece kırk bin. Eğer bizim için gerçek eşler olsaydı, onları çoktan bulmuş olurduk."

"Yine de Rain beni buldu ve Adrial de Talisa'yı buldu," diye belirtti. Hava ustası Adrial vel Arquinas'ın Büyük Lord Cannevar Barrial'ın evli kızıyla olan talihsiz birlikteliği ancak kötü sonuçlanabilirdi -Kral Dorian, Talisa'nın kocasının evlilik haklarını onaylamıştı, bu yüzden Adrial Talisa'yı talep edemezdi

-Talisa Barrial diSebourne'un ölümlü doğmuş ruhu yine de bir Fey'inki olarak adlandırılmıştı. "Celieria'da Fey'lerinin onları bulmasını bekleyen daha fazla gerçek eş olabilir."

"Bu pek olası değil Ellysetta," dedi Bel nazikçe. "Onun gibi hem Fey hem de Elf gelen kaç tane başka Celierya kadını var? *Nei, rasa* en küçük umut kırıntısı dışında hepsini çoktan kaybetti. Birçoğu bir sonraki savaş sona ermeden yok olacak - gölgeye o kadar yakınlar."

Rain huzursuzca kıpırdandı ve boğazından alçak bir hırıltı yükseldi. "Bu hiçbir şekilde Ellysetta'ya yansımayacak," dedi Bel'e sert bir bakış atarak. "*Rasa* her zaman olduğu gibi tanrıların buyruğuyla yaşar ve ölür." Ellysetta'nın omuzlarını kavradı. "*Shei'tani*, eğer şüphelerin varsa, o zaman bunu yapma. Doğruluk Gözü senin amacının tairanleri kurtarmak olduğunu söyledi; *rasa*'ya ışığı geri getirmekle ilgili hiçbir şey söylemedi. Eğer onların varlığının verdiği acı seni çok fazla rahatsız ediyorsa, gecikmeden Fey'Bahren'e doğru yola çıkabiliriz."

Başını kaldırıp ona baktı, gözleri geniş ve sıkıntılıydı. "Bel haklı mı? Onları iyileştirmezsem o adamlar ölecek mi?"

Tam o anda Rain neşeyle ellerini en yakın arkadaşının boğazına dolayabilir ve gözleri patlayana kadar sıkabilirdi. "*Bel, kardeşim, beynindeki hangi yanan kurtçuk sana bunu söyledi?*"

"Onun yerine umudumuzu çaldığını düşünmesine izin mi vermeliydim?" Öfke Bel'in sesini renklendirdi. "*Yapabildiği şey tanrılar tarafından gönderilmiş bir mucize. Bunun için kendini azarlamasına izin vermeyeceğim. Ayrıca, rasa'lardan kaçının onura pamuk ipliğiyle bağlı olduğunu sen de en az benim kadar iyi biliyorsun.*"

"Onu acıdan koruman gerekiyordu, acıyı benimsemesi cesaretlendirmen değil!"

"Peki sizce hangisi daha kötü olacak? Rasa'nın bu hayatta hiçbir gerçek arkadaşı olmayacağını bilmenin acısı mı, yoksa onları iyileştirebilecekken ve iyileştirmemişken Sheisan'dahlein'ı seçtiklerini veya Karanlık Yol'a kaydıklarını bilmenin acısı mı?"

"Yağmur mu?" Ellysetta kendini onun elinden kurtardı ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Cevap ver bana. Eğer onları iyileştirmezsem *rasa* bir sonraki savaşta ölecek mi?"

Dudakları geri çekildi, sıkılmış dişleri ortaya çıktı. Yalan söyleyebilmeyi diledi. O

şimdi ona yalan söyleyebilirdi, eğer yapabilseydi. Ama o bir Fey'di ve Feyler yalan söylemezdi. "Burada, diğer Feylerden uzakta yaşıyorlar, çünkü gölge üzerlerinde çok karanlık. Eğer savaş çıkarsa, hayatta kalamazlar. En azından Fey olarak."

Bu itiraf ona bir darbe gibi çarptı. İrkildi ve yüzü soldu. Sonra kendini tuttu ve Rain korktuğu tepkiyi gördü. İnce omurgası sertleşti ve dikleşti. Omuzları dikleşti. Çenesi sıkıştı, sonra kararlı bir eğimle kalktı. Artık tanıdık gelen bu küçük jestler onda Bel ve Gaelen'den başlayarak her şeyi parçalama isteği uyandırdı.

Ellysetta Feyreisa seçimini yapmıştı. "Beni *rasa*'ya götür."

Yağmur elini koyabilmesi için bileğini uzattığında, kadın irkilmiş görünüyordu.

"Bizimle gelmene gerek yok Rain. Bunun senin için çok zor olacağını zaten söylemiştin."

Ancak o zaman kızın ne kadar az anladığını fark etti. "Ben senin *shei'tan'ınım*, Ellysetta. Yaptığın seçimleri ikimiz için de yaparsın."

Rasa'lar Ellysetta'nın geliş nedenini duyduklarında dehşete kapıldılar. Tacik gibi onlar da ilk başta Ellysetta'nın kendilerine dokunmasına izin vermediler, acılarını ona çektirmek istemediler, ta ki Tacik iki asık suratlı Fey'i toplayıp Ellysetta'nın önünde durmaları için savaşçıların barakalarının önüne getirene kadar. Onlar *rasa*'nın en yaşlılarıydı, Bel ve Tacik'le aynı yaşta savaşçılardı ve Büyücü Savaşları'nın yıkımını çok iyi hatırlıyorlardı.

"Büyücüler geri döndü," dedi Tacik onlara, "ve savaş yakında kapımızda olacak. Solan Topraklar'ın tüm oğullarına ihtiyacı olacak. Feyreisa ruhunuzu iyileştirebilir, böylece yaşayabilir ve çeliği henüz ilk düşmanın kanını tatmamış bir Fey gibi savaşabilirsiniz." Savaşçıların Yolu'nda, "*Zor olduğunu biliyorum ama bu hediye kabul edin kardeşlerim, böylece bir zamanlar yaptığımız gibi birlikte yaşayabilir ve savaşabiliriz.*" diye ekledi. Acımasız bir vahşetle ekledi, "*İlk savaşın ötesinde, dünyayı Büyücü kanına bulamak ve sevdiklerimizin intikamını almak için yanımda olmanıza ihtiyacım var.*"

"Büyücüler mi? Emin misiniz?" Soru Gillandaris vel Jendahr'dan geliyordu; kılıçlarıyla ölüm saçan, beyaz-sarışın, siyah gözlü bir Fey. Anne babasını, iki erkek kardeşini ve çok sevdiği *Shei'dalin* yeğenini Elden Büyücülerine kurban vermişti. Bin yıl bile bu kadar büyük bir yaranın acısını dindirmeye yetmemişti.

"*Bel yemin . Üçü geçen hafta Feyreisa'ya saldırdı.*" Gil'in çenesi sıkıştı ve gece yarısı gözlerinde yıldızlar gibi güç parladı. Feyreisa'nın önünde diz çöktü ve ellerini ona uzattı. "Tanrıları memnun etmek için, Feyreisa, iyileştirme teklifini kabul ediyorum, böylece Solan Toprakları savunabilir ve sevdiklerimin intikamını alabilirim."

"Senin adın ne?" Ellysetta sordu.

Başını geriye atarak beyaz-sarı saçlarını siyah derisinin üzerinde dalgalandırdı. "Ben Gillandaris vel Jendahr, Hava, Toprak ve Ateş Üstadı, Su ve Ruh'ta dördüncü seviye yetenek, Tacik vel Sibboreh'in dostu ve kılıç kardeşi ve büyük Shannisorran v'En Celay'ın eski *şadiniyim*." Gaelen'e doğru soğukkanlı bir bakış gönderdi.

"Eğer ruhunuzu geri verirsem, Sör vel Jendahr, ödeme olarak bana kanınızı akıtmayacağınıza söz verir misiniz? Hediyesi sadece özgürce verilmiş bir hediye olarak kabul edecek misiniz?"

Gil'in kaşları birbirine çatıldı. "*Lute'asheiva* bir savaşçının hakkıdır, sebepleri ne olursa olsun bir *shei'dalin*'in izin vereceği veya reddedeceği bir hediye değildir." Gil hiçbir zaman herhangi birine ya da herhangi bir konuya karşı yumuşak davranan bir Fey olmamıştı. O tam bir savaşçıydı, çelik gibi güçlü, keskin kılıçlı, inançlarında ve onları savunma isteğinde acımasızdı. "*Nei*, ben böyle bir yemin etmiyorum."

Feyreisa'nın omurgası sertleşti ve Tacik bir an için onun hediyesini paylaşmayı reddedebileceğini düşündü. Ama sonra gözleri parladı ve Gil'in ellerini sıkıca kavramak için uzandı. Gil'in ağzı sessiz bir solukla açıldı. Işık Feyreisa'nın etrafında parlayarak ikisini de sardı. Bel, Gaelen ve Rain yemin ederek ona güç vermek için öne çıktılar ama onlar daha yaklaşmadan Gil boğuk bir çığlık attı. Işık ani bir parlaklıkla parladı ve sonra söndü. Gil titriyordu ve Feyreisa şok olmuş ve mutsuz görünüyordu.

"Ne...? Bu mı?" Tacik kaşlarını çatı. Gil'in ruhunu iyileştirmemeyi mi seçmişti? "Feyreisa, o iyi bir adam. Ölümü hepimiz için bir kayıp olacak onurlu bir savaşçı. *Teska*, onu iyileştir ki Solan Topraklar'ı bin yıl daha savunabilsin."

Boğuk ve inanmayan bir ses sessizce, "O yaptı," dedi. Gil şaşkın gözlerini onunkilerden ayırmadan Fey'cha'sına uzandı, siyah kılıcını koruyucu kılıfından çıkardı ve avucunu titreyen kılıcın üzerine koydu. *Lute'asheiva*'nın kelimeleri dudaklarından bir sel gibi döküldü. Rain, Tajik, Bel ve Gaelen şahitlik etti ve Feyreisa acımasız bir kabullenişle kana bulanmış kılıcı Gil'in elinden aldı.

"Ben bunu istemiyorum," dedi.

"senin, *Kem'falla*."

"Öfkeliydim ve nazik değildim." Başını kaldırıp adamın gözlerine baktı, gözlerinde karanlık bir sefalet vardı. "Seni incittim. *Sieks'ta*. Daha dikkatli olmalıydım."

Gil ayağa kalktı, beyaz-sarı kafası onunkinden iki el genişliğinde yüksekti. "Bir sinek sokması, *kem'falla*. Neredeyse ben hissetmeden geçti." Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Sanırım sana karşı geldiğim için bunu hak ettim. Tairenlerin küstahlığı hoş karşılamadığınızı unutmamalıydım."

"*Aiyah*, , " diye onayladı Tairen Ruh, sesi alçak bir gümbürtüydü. Feyreisa'nın omzuna bir el koydu ve Feyreisa ona döndüğünde

Yüzünde öylesine şiddetli bir bağlılık ifadesi vardı ki, Tacik kendi göğsünün sıkıştığını hissetti. Bir zamanlar gözlerinde Büyük Güneş'in doğuşunu ve batışını görebileceği, ruhunun kendisini çağıracağı bir kadın bulmayı hayal etmişti. Artık bu hayatta bunu ummuyordu ama şimdi, bir sonraki hayatında böyle bir mucize için dua etmeye bir kez daha cesaret etti.

Rain, Ellysetta'ya tairen şarkısı gönderdi; melodi, aralarındaki bağın ipleri boyunca dalgalanırken güven ve gururla canlanıyordu. *"Gil'in ruhunu geri getirdin, shei'tani. Sıkıntılı olduğumu görebiliyorum ama buna gerek yok. Ona bir bak. Zarar görmemiş."*

"mi?" Başını kaldırdı, gözleri endişeyle doluydu. *"Pek emin değilim. Bu konuda iyi olduğumdan da emin değilim."*

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani Gil'e yaptığım şey doğru gelmedi. Kızgındım Rain." Dudağını ısırıldı. *"Bana meydan okudu ve bu hiç hoşuma gitmedi. Sanırım bir parçam onu gerçekten incitmek istedi."*

Rain'in kucağında kıpırdandı, sanki çekip gitmek ister gibiydi ama Rain onu bırakmadı. *"Las, Ellysetta. Yaralı mı görünüyor? Nei, çünkü değil. Otoritene meydan okudu. Sen de ona pençelerini gösterdin. Tairen tarzı budur."*

"Nei, bundan daha fazlası var. Örgü yanlış hissettirdi. Ekşimiş bir tatlılık gibi. Bana Yüce Büyücü'nün Mührünü üzerime koyduğu zamanı hatırlattı."

"Hayal görüyorsun." Büyüsünün herhangi bir kısmının Baş Büyücü tarafından uygulanan kara sanatlara benzediği imasından hoşlanmadığı için kaşlarını çatı.

"Öyle miyim? Rain, onun bir parçasının içimde olduğunu biliyorsun ve bunu en çok hissettiğim zamanın gece olduğunu biliyorsun. Ya üzerime yerleştirdiği İşaretleri beni değiştirmek için kullanıyorsa?" Her şeyden çok, şeytani Yüce Büyücü'nün bu Büyücü İşaretlerini ruhunu bozmak ve Fey'i yok etmek için kullanmasından korkuyordu. *"Ya az önce Gil üzerinde kullandığım güç ondan geldiyse... Büyücüden?"*

"Ellysetta, etrafına bir bak. Etrafın Fey'in en eski, en deneyimli savaşçılarıyla çevrili. Eğer dokumanda Eld büyüğü gibi bir şey olsaydı, bu savaşçılar onu hissederdi." Yüzüne dökülen bir tutam saç fırçalamak için uzandı. *"Sen Gil'e zarar vermedin; onun ruhunu onardın. Sakın yanlış anlama. Rasa'yı iyileştirmeyi seçtiğin için mutlu değilim -ve kesinlikle devam etmen için seni cesaretlendirmiyorum- ama tairen dişlerini her gösterdiğinde Büyücüleri görmene izin vermeyeceğim."*

Bir nefes aldı ve adam onun duygularının etrafına neredeyse gözle görülür bir şekilde bir sakinlik perdesi çektiğini . *"Bas'ka," dedi. "Belki de haklısın."*

Gülümsedi ve yüzündeki endişeyi öpmek için eğildi. Omuzlarındaki gerginlik eriyene kadar şarkısı güven ve güvence notaları söyledi ve

kollarını onun boynuna doladı ve onu öptü.

Arkalarında Tacik boğazını temizledi. "*Kem'falla*, Fey'in bu sıradaki iyi savaşçısı Rijonn vel Ahrimor, benim en eski ve en sevgili dostum. O ve ben beşik arkadaşydık ve Tehlas'ta birlikte *chadin* olduk. O, Feyler arasında doğmuş en güçlü Dünya ustalarından biridir."

"Sör Ahrimor." Tacik'in yanında duran savaşçı, Ellysetta'nın o güne kadar gördüğü en uzun boylu ve en ağır kaslı Fey'di. Gözleri ve saçları Garreval'in bereketli toprağı gibi kahverengiydi ve sanki ondan önce dağlar yıkılacakmış gibi derin, bir gücü vardı. Ondan içgüdüsel olarak ve son derece hoşlanmıştı. Ellysetta ellerini uzattı.

"Ruhunu iyileştirmeme izin verecek misin?"

Toprak ustası başıyla onayladı ve devasa ellerini onunkilere koymadan son kararı ona bıraktı.

Ellerini üzerine koyduğunda çıkardığı tek ses yumuşak bir nefes alıştı. Ellysetta'Gil'i iyileştirirken hissettiği yanlıklık her neyse, tekrar etmedi ve Rijonn'a dokunmak onu Gil'e elini sürmekten daha fazla yaralamadı. Ellysetta sözlerini bitirdiğinde Rijonn dizlerinin üzerine çöktü ve alçak, çakıllı bir sesle *lute'asheiva* yeminini etti.

Paletten , baraka salonundan baraka salonuna, Chakai'nin gümüşü beyaz koridorlarında yürüdü, *rasa'yı* aradı ve hırpalanmış ruhları için barış armağanını sundu.

Yaklaştığı savaşçıların çoğu teklifini reddetti. Bazıları ona acı çektirmek istemiyordu. Diğerleri başka bir Fey'in bağlanmamış eşine dokunmayı reddetti. Asık suratlı birkaçı ise tanrıların kendilerine reva gördüğü acıdan kaçmanın onursuzluk olduğunu ilan etti.

Ancak hediyesini geri çeviren her Fey için, çevirmeyen iki ya da üç kişi daha vardı.

Eld'in Büyücüleri ile bir kez daha savaşta karşı karşıya gelme vaadiyle cezbedildi -Ve Ellysetta'nın yanında duran gözleri kamaşmış *lu'tanların* sayısının giderek arttığını gören savaşçı bir adım öne ruhunu şifa için sundu. Savaşçı üstüne savaşçı, savaşta kaybettiği huzur yeniden üzerine yağarken ağladı. Birbiri ardına, *rasa* olanlar dizlerinin üzerine çöktü ve yeni kraliçelerine *lute'asheiva* bağları üzerine yemin etti.

Çanlar zillere dönüştü. *Rasa'nın* safları azaldı. Olup bitenlerin bir kilometre uzunluğundaki Savaşçılar Duvarı'ndan Chatok'a ulaştı. Gümüşü mavi surları koruyan savaşçılar olayı duydu. Odalarında uyuyan *shei'dalinler* şaşkın fısıltılarla uyandılar: "*Çabuk gelin. Feyreisa... Rasa'yı iyileştiriyor!*"

Chatok boşaldı. Sakinleri mucizeye tanık olmak için duvarın öte tarafına, Chakai'nin beyaz kulelerine doğru ilerledi.

Marissya Ellysetta'yı Chakai'nin ana salonunda, yatan rasaları iyileştirirken buldu. Gözleri alev alev yanıyordu, vücudu

Altın beyazı ışıktan parıldayan bir aura. Ellysetta'nın arkasında, kendi gözleri dizginlenmiş bir öfkeyle parlayan Rain, Fey'in Fey üstüne Fey'in eşine el sürmesine izin verirken çıplak parmaklarıyla taşa ufalanan delikler açtı.

Artık tüm *lu'tanlar* Ellysetta'yı güçleriyle besliyordu. Her yeni iyileşen Fey dizlerinin üzerine çöküp ona kan yemini ettikçe, Ellysetta onun gücünü ele geçiriyor ve parlayan ağına ekliyordu. Büyünün ışıltısı hepsini sarmıştı, parlak ve altın beyazı.

Marissya dehşet içinde Ellysetta'yı koruması gereken Fey savaşçılarına baktı; aynı savaşçılar bunun yerine cesaretlendirici sözler söylüyorlardı. "Gaelen! Bel! Ne yapıyorsunuz siz? Aklınızı mı kaçırdınız? Bu çılgınlığa nasıl izin verebiliyorsun?"

Gaelen, "Ağrının yönetilebilir olduğunu söyledi," .

"Öyle mi *dedi*?" Sesi yükseldi. Elleri yumruk şeklinde sıkıldı. "Tanrılar beni aptallardan ve insanlardan korusun! Bir tanesiyle başa çıkılabiliirdi -o kadar güçlü ki, ilk düzine kadarına bile katlanılabiliirdi- ama kaç tane *rasa* iyileştirdi? Onlarınkinin *biriken* türden bir acı olduğunu anlamıyor musunuz?"

Marissya öfkeli bir tirada başlamamak için dilini ısırıldı. Kardeşi ve Bel daha iyi -çok daha iyi- bilmeleri gerektiği halde Ellysetta'nın duygularını hissedemiyorlardı. Bunun ona gerçekten neye mal olduğunu bilmiyorlardı. Marissya ve onun yanında şaşkın bir sessizlik içinde duran beş *shei'dalin* biliyordu.

Rain de öyle.

Etrafında tanıdık bir vahşi güç patlaması alevlendi. Ellysetta başlangıçta ne iddia etmiş olursa olsun, bu kadar çok *rasa* ruhunu iyileştirmenin verdiği eziyet, empatik *shei'dalin* duyularını sanki göğsünden kalbine doğru açık bir yara açılmış gibi çiğ bırakmış ve zonklatmıştı. Rain'in tairen'inin vahşi öfkesi, eşinin acısına karşılık olarak canlanıyordu.

Ellysetta'nın içinde de aynı derecede şiddetli bir öfke kıvranıyor ve tıslıyordu. Etrafındaki parıltı ani bir parlaklıkla alevlendi.

Ellysetta'nın pençesindeki savaşçı keskin bir çığlık attı ve dizlerinin üzerine çöktü, elleri siyah Fey'cha'sını tutan deri kayışlara uzanırken bir yaprak gibi titriyordu. O *lute'asheiva* bağına yemin ederken bile, Ellysetta onun arkasında duran bir sonraki Fey'e uzanıyordu.

"Kardeşlerim," diye emretti Marissya diğer *shei'dalinlere*,

"Bana gücünü ver." Beş Fey kadını ona güçlerini sorgusuz sualsiz sundular. Ne Marissya ne de diğer *shei'dalinler* Ellysetta'nın yaptığı gibi savaşçıları iyileştirebilirdi ama güçlerini onunkine ekleyebilir ve devam edebilmesi için acısının en azından bir kısmını dokuyabilirlerdi.

Marissya *shei'dalinlerin* gücünü çok katlı şifa ipliklerine dönüştürdü ve ellerini Ellysetta'nın omuzlarına koydu. Vücutları temas ettiğinde kıvılcımlar çakıp patladı ve Ellysetta'nın başı döndü, gözleri tehditle kısıldı.

"Las, Ellysetta," diye yatıştırdı Marissya. "Verebileceğimizi al. Dokumalarımızı kullan. Gücümüzü kendi gücüne dönüştür." Ellerinden barış ve şifa örgüleri aktı, Toprak, Ateş ve Ruh ipleri, hepsi de *shei'dalin* sevgisinin sıcak altın ışıltısıyla parlıyordu. "Uzun zamandır hepimiz bu Feylere verebileceğimizden daha fazla mutluluk diledik. Sahip olduğumuz her güç sizin kullanımınıza sunulmuştur. Kardeşlerimizi iyileştirin. Onları bir kez daha bütünleştir."

Ellysetta'nın alev alev yanan gözleri Marissya'nın örgülerini inceledi. Tek kelime etmeden, avucunun içindeki Fey'e döndü ve Ellysetta *shei'dalin* gücünün iplerini yakalayıp kendi deseninin kör edici parlaklığının derinliklerine iterken Marissya'nın ağzı bir solukta açıldı.

"Işık beni kurtar," diye fısıldadı.

"*Shei'tani*?" Dax onun kolunu tuttu.

"Ben . *Shei'tan*. Sadece şaşırdım. Beni tamponluyor ama acısı korkunç." Marissya hızla Ellysetta'ya huzur ve acısızlık telkin etti, sonra yutkundu ve başını salladı. "Dokumasının desenini hissedebiliyorum. Sevgi dışında.... barış dokumaktan pek de farklı değil. Işık beni korusun, bir *shei'dalin*'in sevgisini hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim."

Ellysetta'nın dokumasının gücü buydu. Parlak, inatçı, yorulmak bilmez bir aşk. Teslimiyet nedir bilmeyen bir aşk. Sınırlamaları ve hatta temel kendini korumayı anlamayan aşk. Yenilgiye boyun eğmeden önce kendini ölesiye bir aşk.

"Dax," dedi, "bir grup Fey topla. Chakai'nin geri kalanında oda oda dolaşınsınlar. İyileşmek isteyen diğer *rasaları* da buraya getir. Acele edin. Onun hediyesini reddedenler dışarı çıksın. Hemen!" diye bağırdı bir kenarda durmuş, kollarını , gözleri şüpheyle dolu birkaç savaşçıya. Adamlar Marissya'nın sertliği karşısında irkilmiş görünüyorlardı ama onun emrine itaat etmekten başka bir şey yapamayacak kadar uzun süredir saygı duymaya şartlanmışlardı. Sözsüz, omuzlarının üzerinden son bakışlarını atarak ayrıldılar.

"Durmali," diye homurdandı Rain.

Marissya onun tairerini kontrol altında tutmak için ne kadar çok mücadele ettiğini biliyordu. "*Nei*, Rain. *Sieks'ta*, bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum ama o bitirmek zorunda. Dokumaya kendinden çok fazla şey kattı, hiçbir şeyi geri tutmuyor. Bitirmeden önce onu durdurursan olacaklardan korkuyorum." Bir lanet mırıldandı. "Bütün o günleri ona büyüsünü nasıl kısıtlayarak öğreğini öğretmeye çalışarak geçirdim, oysa ona öğretmem gereken şey büyüsü yerine kendini nasıl kısıtlayacağı olmalıydı."

Shei'dalinler rasa'ya dokunmadan önce kendilerini demirlemişlerdir. Her zaman. Bu kadar çok ölümün acısı, iyileşmek için haykıran bu kadar çok keder bunaltıcıydı. En güçlü *shei'dalin* bile, ruhunun, birliğinin bir kısmını dikkatlice bloke etmezse, tercihen bir eş veya başka bir *shei'dalin* gibi başka bir kişiye bağlanmazsa, iyileştirdiği kişinin kendini kaybetme riskiyle karşı karşıya kalırdı.

Ellysetta hiçbir şeyini yedekte tutmuyordu. O aşılmaz bariyer hâlâ zihnini *Shei'dalin*'in müdahalesinden koruyor olsa da, empatik gücünün kapıları *ardına* kadar açıldı ve Ellysetta'nın ruhunun parlayan aydınlığı, Büyük Güneş'in ışığının yakıcı huzmeleri gibi *rasa*'nın üzerine dökülüyordu. Daha bir savaşçı iyileşmeden, Ellysetta'nın gücü bir diğerine ulaşmaya başlamıştı bile; çok şiddetli bir şekilde hissettiği acıyı sona erdirmeye ihtiyacının çekimine kapılmıştı.

Tüm *shei'dalin*ler, yani tüm güçlü empatlar, işkence gören ruhları iyileştirmek ve onlara huzur getirmek için benzer bir dürtü hissediyordu. Tek fark Ellysetta'nın bir şekilde acıya dayanabilmesiydi.

Yine de bunu hissetmediği için değil. Bunun yerine, sanki *rasa*'nın acısını emmiş ve en azından bir kısmını onlara geri akıttığı iyileştirici ışığa dönüştürmüş gibiydi.

Savaşçılar salona akın etmeye başladığında Marissya'nın şakaklarında donuk bir zonklama başladı. *Rasa*'lar umutsuzluklarını *dahl'reisen*'ler gibi yaymazlardı ama iyi korunan *shei'dalin*'ler bile bir düzine ya da daha fazla *rasa* bir araya geldiğinde yankıları hissederdi. Bu yüzden burada, Garreval'in yanında, kendi türlerinin kadınlarından izole bir şekilde yaşıyorlardı.

Dişlerini gıcırdatan Marissya, en ufak bir zorlama belirtisi taşıyan Ruh'u döndürdü. "*Ellysetta, beni dinle. Her savaşçıyı ayrı ayrı iyileştirmeye devam edemezsin. İşin bitmeden çok önce kendini kaybedeceksin.*"

"*Nei.*" Ellysetta kaşlarını çatı ve başını salladı ama Marissya'nın "zorladığını" anladığına başka bir işaret vermedi. Yine de bu kaş çatma Marissya'nın adım atması için yeterliydi. Bugün Ellysetta'nın gücünün sertliğini daha önce hissetmişti ve bununla tekrar karşılaşmak istemiyordu.

"*Las, küçük kardeşim. Onlara huzur getirme ihtiyacını hissedebiliyorum. Ama her savaşçının ruhunu tamamen masumiyete kavuşturmana gerek yok. Tüm rasa'lar burada toplandığında, diğer shei'dalin'ler ve ben dokumani hepsinin üzerine aynı anda yaymana yardım edeceğiz. Bu onları şu anda yaptığın gibi tamamen iyileştirmeyebilir ama onları Karanlık Yol'un gölgelerinden geri çekecektir. Daha sonra, eğer onları tamamen iyileştirmen gerekirse, bunu eşini böyle bir riske atmadan yapabilirsin.*"

Ellysetta başını kaldırdı. Kör edici bakışları Yağmur'a yöneldi. "*Shei'tan, seni yaraladım mı?*" Mevcut savaşçının bileklerine kenetlenmiş parmaklar açıldı ve Fey dizlerinin üzerine çöktü, elleri Fey'cha kemerlerini ararken titriyordu.

Kederi ve suçluluk duygusu Marissya'nın hislerini bastırdı. Yağmur'a ne yaptığının farkında olmadığı açıktı. *Rasa*'ya o kadar dikkatle odaklanmıştı ki diğer her şeyi unutmuştu. Yağmur'un çektiği eziyeti bile.

"Bitir işi Ellysetta," diye ısırdı Rain. "Ya dur ya da hepsini iyileştir. Ama ne yaparsan yap, çabuk yap."

Ellysetta kör edici bakışlarıyla Marissya'yı kısırdı. O gözlerdeki parlak güç, ruhun derinliklerine inen ve yakan bir darbe gibi vuruyordu. "Bana nasıl yardım edebilirsin?"

"Bana ve diğer *shei'dalinlere* dokumana katılmamız için izin ver. Seni demirleyelim ve büyü'nün ipliklerini sadece bir *rasa* yerine tüm *rasaları* iyileştirecek şekilde yönlendirip dağıtmaya yardımcı olalım."

Bir sonraki *rasanın* boğucu acısı daha şimdiden Ellysetta'yı pençesine almış, düşüncelerini, konsantrasyonunu Marissya'dan uzaklaştırmıştı. Ellysetta'nın büyüğü güçlü bir karşılık vererek yükseldi ve etrafında dönen parlak iplikler gönderdi. Ellysetta savaşçının ellerini tutarken, büyü'nün yakıcı öfkesi onun üzerine döküldü. Daha önceki birçok kardeşi gibi o da haykırdı ve dizlerinin üzerine çöktü, tepeden tırnağa titriyordu ve titreyen eliyle göğsüne bağlı siyah Fey'cha'lardan birine uzandı.

O ağlarken ve *lute'asheiva* bağlılık yeminlerini söylerken, Ellysetta Marissya'ya döndü. "*Bas'ka*. Yap şunu." Diğer *shei'dalinleri* alev alev yanan yeşil bakışlarıyla kıstırdı. "Ve sakın izinsiz girmeye cüret etmeyin. Tairen size iyi davranmayacaktır."

O dönen delip geçtiği *shei'dalinlerden hiçbiri* Feyreisa'nın tehdidinin gerçek olduğundan şüphe etmedi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Marissya'nın yönetiminde, *shei'dalinler* kendi büyülerinin iplerini hızla Ellysetta'nın dokumasının içine eğirdiler. İplikler birleştiği anda, Ellysetta'nın gücü altın beyaz şimşekler gibi fırladı ve parlayan büyü çizgilerini onları eğiren kadınlara kadar takip etti. *Shei'dalinlerin* doğal Fey ışıltısı aniden güneş parlaklığında parlayınca ışık parladı. Işıkları tüm odayı doldurdu ve toplanan savaşçılar gözlerini korumak için ellerini kaldırana kadar yoğunlaştı.

Kendisi ve diğer *shei'dalinler* dizlerinin üzerine çökerken Marissya'nın nefesi kesildi. Ellysetta onlarla birlikte dokuma yapmıyordu. Onları süzüyordu. Güçlerini ve akışlarını kendi akışlarıymış gibi yönetiyordu, tıpkı *lu'tans* ile yaptığı gibi. Ancak *shei'dalinler* ve Ellysetta arasında *lute'asheiva* bağı yoktu. Onların büyüüne hükmedememeliydi.

Yine de onlara .

Marissya kendi iradesinin yok olduğunu hissedebiliyordu. Gücünün derin, güçlü kuyusu Ellysetta'nın çağrısına yanıt olarak yükseldi ve geldiği gibi hızla Ellysetta'ya aktı. Marissya titremeye başladı. Çok fazla güç... dayanılmaz derecede parlak. Ellysetta bu kadar çok gücü nasıl tutabiliyordu?

Onun yanında, diğer iki *shei'dalin* sallanmaya başladı ve Fey parlaklıkları söndü.

"Ellysetta... küçük kardeşim... *teska*... durmalısın. Örgüyü döndür. Şimdi döndür." Marissya kontrolünün son zerresiyle komutu Ruh'ta ördü ve bedeninden Ellysetta'ninkine kontrolsüzce akan büyü nehrine gömdü.

Daha sonra, komutunun işe yarayıp yaramadığından ya da Ellysetta'nın vahşi büyüünün toplayabildiği kadar güç toplayıp toplamadığından emin olamayacaktı ama bir anda, açgözlü tüketim durdu. Ellysetta'nın dokuması yanan ipliklerden oluşan büyük akıntılar halinde fırladı ve altın gücünden oluşan parlak bir ağa dönüştü. Toplanan Fey'i sardı, ve etraflarında dönmeye başladı. Sonra, son bir ışık parlamasıyla büyü savaşçıların etine battı. Bedenleri altın parlaklığında parladı, sonra da türlerinin doğal gümüşü ışıltısına dönüştü.

Ellysetta'nın gücü kesildi. Marissya ve *shei'dalinler* sendeleyerek ayağa kalktılar ve düşmemek için körlemesine taş duvarlara uzandılar.

Salondaki savaşçılar şaşkın bakışlarını Ellysetta'ya kilitledi. Teker teker, sonra da sayıları artarak dizlerinin üzerine çöktüler ve Fey'cha'larına uzandılar.

"*Nei*. Artık yok." Ellysetta geri çekildi, ellerini havaya kaldırdı. "*Parei*. Başka bir bağı kabul etmeyeceğim." Döndü, ellerini yalvaran bir hareketle uzattı. "*Rain, Shei'tan*, çıkarın beni buradan." Adam arkasındaki duvarın yanında duruyordu, etrafındaki taşlar ufalanmış bir harabeydi, gözleri acımasız bir bıçakla oyulmuş yüzünde mor güneşler gibi parlıyordu. "*İyileşmemiş rasa'nın beni tekrar içine çektiğini Çabuk, beni buradan götürün, onların acısını hissedemeyeceğim bir yere. Eğer kalırsak, beni reddetseler bile onları iyileştirmekten kendimi alıkoyabileceğimi sanmıyorum.*"

Aceleyle duvardan uzaklaştı, etrafındaki güç çok renkli kıvılcımlardan oluşan bir girdapta çatırdıyordu. Tek kelime etmeden onu kollarıyla dizlerinin altından yakaladı ve havanın muazzam bir itişiyile gece gökyüzüne doğru spiraller çizmeye başladılar.

Chatok ve Chakai'nin ışıkları kalana kadar güneye uçtular ve *rasa'nın* çekimi Ellysetta'nın tekrar nefes alabileceği kadar azaldı.

Bu küçük huzur Yağmur'u kapsamıyordu. Kanatları öfkeyle gökyüzünü dövüyordu. Alev jetleri havaya fırladı, Rain'in etrafına fırlatmayı zar zor hatırladığı kalkanların üzerine ısı ve büyü bulutları gönderdi.

Tairen'inin öfkeli hırıltısı, eşine el uzatan Fey erkeklerine duyduğu öfkeyle yarı vahşi bir şekilde bağ ipleri boyunca çılgılık attı. *O bizim. Bizim! Fey-kin'i kavurun. Onun üzerindeki kokularını yakıp yok edin!* Tairen'in öfkesi onu kamçılardı, kendi tairen'inin kükremesine ve pençelerini derine batırmasına neden oldu.

Yağmur aniden güçlü bir büyü patlaması yaptı. Etraflarında alev alev yanan bir Ateş ve Hava konisi şekillendi ve öyle bir güçle ileri fırladılar ki Ellysetta eyerinin yüksek arkalığına yaslandı. Büyü Yağmur'dan nehirler halinde akıyor, yoğunlaşarak onları gökyüzünde daha önce hiç uçmadıkları kadar hızlı ilerleten büyük, güçlü jetlere dönüşüyordu. Altlarındaki yer bir bulanıklık içinde akıp gidiyordu. Rain'in tairen'i sessizliğe gömüldü, öfkeli enerjisinin tüm gücünü kanatlarını sabit tutmaya ve onlar gökyüzünde süzülürken arkaya doğru kıvrılmış bir şekilde vücuduna yakın tutmaya yönlendirdi.

Ellysetta ancak o zaman, tairen'in çılgılığı kendi çılgılığını uyandırmadan, *rasa'yı* iyileştirme konusundaki inatçı ve bencil kararlılığıyla verdiği zararın büyüklüğünü fark etti. Rain'in kontrolünün önündeki engeller o kadar incelmışti ki, neredeyse parçalanmak üzereydi. İyileştirme sırasında çektiği eziyeti ondan saklamıştı -ya da belki de sadece görmeyi reddetmişti- ama şimdi kendini kör edemiyordu. Tairen'inin ve büyüünün kontrolünü elinde tutmak için savaşıırken, içinde kana susamışlığın ve ateşli Öfkenin şiddetli bulutları kaynıyor, buzkorku ve acımasız çaresizlik çizgileriyle vuruluyordu.

Dehşet onu tüketti. Tanrım, ona ne yapmıştı? "*Rain?*"

Cevap vermedi.

Ellysetta çıplak bacağının Rain'in tairen postuna dokunuşundaki öfkeli duygu seli hâlâ hissedebiliyordu ama Rain aralarındaki bağı susturarak bağ iplerini kapatmıştı. *"Rain, teska. Lütfen konuş benimle. Özür dilerim, shei'tan. Çok üzgünüm."*

Öne doğru eğilip ellerini onun postuna gömdü ve üzerine huzur örmeye çalıştı. Yavaşça, çok yavaşça, korkunç Öfke'nin bir kısmının yatışmaya başladığını hissetti.

Ne kadar uçtuklarını ya da ne kadar uzağa gittiklerini bilmiyordu ama yıldız ışığında parlayan gümüş bir nehir şeridine geldiklerinde Yağmur, Silvermist dağlarının yamaçlarında büyüyen sık ormanın ağaç tepelerini sıyırarak aşağı indi. Kuş sürüleri ciyakladı ve ürkerek uçmaya başladı. Otlayan hayvanların gölgeleri ağaçların ve çalılıkların arasına dalarak tepelerindeki yırtıcıdan korunmaya çalıştı. Rain'in tairen göğsünün derinliklerinde bir hırıltı gümbürdedi. Yere atladı ve Ellysetta, Hava'nın bir kayışıyla eyerden sırtına alınıp nehrin yanındaki karanlık ormana bırakılırken nefesini tuttu.

"Beslenmeliyim. Burada güvende olacaksın. Lambaları yakmak için "lissi" komutunu söyle." Tüm söylediği buydu, Chakai'den ayrıldığından beri onunla konuştuğu ilk kelimelerdi. Sesi düzensiz bir ses dizisiydi. Sonra da gitmişti.

"Yağmur!" seslendi arkasından. *"Yağmur!"*

"Lambaları yak Ellysetta ve salona git. İşim biter bitmez sana katılacağım." Uzaklarda, Yağmur'un tairen kükremesi sessizliği bozdu, ardından yırtıcısının gözüne çarpan talihsiz yaratığın korkmuş ciyaklaması geldi.

İçini bir ürperti kapladı ama bunun nedeni korku ya da alınganlık değildi. Avın ilkel sesi damarlarında sıcak bir enerjinin dolaşmasına neden olmuştu. Kasları gerildi. Rain'i zihninde canlandırabiliyordu; kanatlarını ardına kadar açmış, dişlerinden avının kanı damlayan, güçlü ve ölümcül bir yırtıcı. İçinde, hâlâ dinlenmemiş olan kendi taireni, nabzının hızlanmasına ve nefesinin hızlı ve sık gelmesine neden olan aç bir kana susamışlıkla hırılıyordu.

"Lissi!" diye seslendi, rahatsız edici hissi yok etmeyi umarak. Pelerininin kıvrımlarını etrafına doladı ve karanlığın içinde açan yumuşak ışıklara doğru aceleyle bir adım attı.

Yaklaştıkça ve ormanın derin gölgelerinden gümüşü bir parıltıyla ortaya çıkan terk edilmiş şehri keşfettikçe endişesi yerini şaşkınlığa bıraktı. Avucunu yakındaki bir ağacın gövdesine dayayarak kendini sabitleyen Ellysetta, şaşkın bakışlarının ısıltılı orman hazinesini taramasına izin verdi.

"Rain, burası neresi?"

Uzaklardan bir başka dehşet dolu çığlık duydu ve birkaç dakika sonra bir tairen kükremesi onu takip etti. *"Ona Elverial deniyordu."* Ruh sesi karanlık, tehlikeli tairen notalarıyla zonkluyordu.

Elverial. Elflerin vadisi. İsim tamamen uygun görünüyordu. Şehir, Silvermist'in iki zirvesi arasındaki derin bir vadide yer alıyordu.

Binalar da en az ağaçlar kadar ormanın bir parçası gibiydi; yeşil, kahverengi ve gümüşü taş tonlarında yerden yükseliyor, kadim ağaçların canlı gövdelerinin etrafında kıvrılıyor ve dağın yamacındaki dik yükselişten zarif bir şekilde yukarı doğru akıyordu.

Burası o kadar Elfvari görünüyordu ki, yarı yarıya sivri kulaklı bir ok ustasının tepesindeki ağaç dallarından aşağı atlayıp varlığına meydan okumasını bekliyordu, ama eğer burada gerçekten elfler yaşıdıysa, uzun zaman önce gitmişlerdi. Yapraklarla kaplı orman zemininde taş yürüyüş yolları uzanıyordu ve yılların ihmaliyle kararmış heykeller, doğanın evcilleşmemiş güzelliği tarafından geri kazanılmış bahçelerde sessiz, melankolik bir şekilde nöbet tutuyordu.

Yağmur'un bahsettiği salon olduğunu tahmin ettiği büyük bir bina yakınlardaki ormandan yükseliyordu ve Ellysetta artık sarmaşık ve eğrelti otlarıyla dolu çayırların arasından geçen kırık taşlardan oluşan bir patikadan başka bir şey olmayan en yakın yolu takip etti. Kısa bir merdiveni tırmandı ve salonun iç kısmına açılan açık, kemerli kapıdan geçti.

İçeride, salon güzel ve uhreviydi, hiç görmediği kadar huzurlu bir yerdi. Şaşkınlık dolu nefesi, ormanın serin, temiz havası ve yakındaki şelalelerden aşağı yuvarlanan dağ derelerinden gelen bugünün tınısıyla canlanan derin, lüks bir nefese dönüştü.

Tepede, çiçek açan sarmaşıklar gibi şekillendirilmiş gümüşü avizelerde ateş yumuşak bir şekilde parlıyordu. Yükselen, açık kemerler ormanı salona taşıyordu; burada sessiz yeşil, kahverengi ve altın rengi orman tonları, renk dokunuşlarıyla uyumlu bir şekilde birleşiyordu - derin morlar, zengin maviler ve ara sıra tereyağı sarısı ve keskin kızılın parlak parıltıları. Feyan yazısı ve Elf rünlerinin bir karışımı, kemerli kapı girişleri boyunca ve yerden yükselen ağaç gövdeleri gibi görünecek şekilde oyulmuş taş sütunların üzerinde zarif kıvrımlarla ilerliyor, dalları tonozlu tavanı havada tutuyordu. Halılar ve zarif mobilyalar, sanki bir bekçi ya da koruma dokuması zamanın tahribatını uzak tutmuş gibi, boş salonu hâlâ dolduruyordu.

"Burası annemin doğum yeri." "

Rain'in Değişim'inin ani patlamasını o konuşmadan sadece birkaç saniye önce hissetti ve kalbi hızla çarparak döndüğünde onu salonun kapısında dururken buldu. Büyü, uzun boylu Fey formunun etrafında parlıyordu, gözleri hâlâ Fey'den çok tairen'di ve çevrelerinin sakinliğine rağmen, kendi tairen'inin tepki olarak değiştiğini ve gerildiğini hissetti.

"Akıl sağlığıma kavuştuktan sonra zaman zaman buraya gelir, huzur ve yalnızlık arardım." Avını bitirmişti ama gerginlik hâlâ etrafında dönüyordu; tıpkı avının dindiremediği açlık gibi.

Ağzı kurudu. "Peki buldun mu?" Boğazını temizledi. "Aradığın huzuru?"

"Bunun bir ölçüsü." Ona doğru yürümeye başladı, adımları uzun ve kasıtlıydı, yüzü parıldayan soluk bir maskeye dönüşmüştü.

Silverstone, gözleri mücevher gibi
parlıyordu. "Bu geceden daha çok."

Kalbi kaburgalarına çarptı ve kendine rağmen birkaç adım geri gitti. Avdaki
elfleri tasvir eden bir goblenle kaplı bir duvar onun geri çekilmesini durdurdu.

"Rain, özür dilerim. Sana ne yaptığının farkında değildim... *Rasa*'yı
iyileştirmemin sana nasıl bir zarar vereceğini bilmiyordum."

Ona ulaştı, aralarında sadece bir el mesafesi kalacak şekilde durdu, ona
dokunmadı ama o kadar yakındı ki ondan yayılan girdap gibi ısıyı
hissedebiliyordu, büyük bir büyüünün karıncalanmasını etinde zar zor
barındırıyordu.

"Kendini suçlama. Sen kendi seçimini yaptın, ben de kendi seçimimi
yaptım." Sesi, gözlerinin sabit, yakıcı bakışı ve büyüünün elektrik çarpıntısıyla
birleşerek onu tepeden tırnağa titreten alçak bir sestti. "Seni durdurabilirdim ya
da seni Chakai'den uzaklaştırıp *rasa*'nın acısını daha fazla hissetmeyeceğin bir
yere götürebilirdim."

Dudaklarını ıslattı. Kendi büyüünün cevap veren zonklaması yeniden
yükseliyordu, hızlı ve sıcak. "Neden yapmadın?"

"Onları ölümden kurtarman gerekiyordu. Benim de *ölümden* kurtarmam
gerekiyordu. Eld saldırdığında, Solan Topraklar'ı savunmak için bulabildiğim
her Fey kılıcına ihtiyacım olacak." Ellerini başının iki yanına koydu, avuç
içlerini duvara dayadı. "Seni durdurduğum için beni kolay kolay
affetmeyeceğini de biliyordum. Zaten bana o kadar az güveniyordun ki
yatağımdan gizlice kaçma ihtiyacı hissettin. Aramızdaki bağın önünde
yeterince engel var, daha fazlasını yaratmaya gerek yok."

"I..." Sesi kesildi. Ne söyleyebilirdi ki?

"Ben de yapman gerektiğini düşündüğün şeyi yapmana izin verdim,
Ellysetta. Seçiminin bedelini biliyordum ve ödedim." Başını eğdi, parlayan
gözleri ona sabitlenmiş, onu esir almıştı. "Ama senin seçiminin de bir bedeli
vardı, *shei'tani* ve bu da ödenmeli."

Saçlarından bir tutam omzundan kurtulup yanağına değdi ve uçları sol
göğsünün üst kısmını gıdıkladı. Rahmi sıkıca kasıldı ve içinden bir zevk geçti.
Sadece küçük dokunuşla patlamaya hazırdı.

Sertçe yutkundu. "Fiyat?"

"Sana dokundular. Fey'den sonra Fey, bağlanmamış erkekler." Dudağının
kenarı yukarı kıvrıldı ve dişlerinin beyaz parıltısı ortaya çıktı. "Ellerini,
kokularını sana sürmelerine izin verdin."

Ciğerlerindeki tüm hava buharlaştı. "BEN..."

"Tairen'i tüketmek ve büyüden arınmak için elimden geleni yaptım ama
daha fazla bekleyemem." Gözbebekleri yarıklara kadar küçüldü, sonra tamamen
kayboldu ve gözleri tairen ışıltısıyla dönmeye başladı. "Daha fazla
beklemeyeceğiz."

Üzerinden dalgalar halinde sıcaklık akıyordu ve bununla birlikte sadece
Rain'e ait olan baş döndürücü bir koku geliyordu; Fey'in taze kokusunu, güçlü
büyünün tınısını ve zengin, karanlık kokuyu birleştiren karmaşık, çok katmanlı
bir aroma,

Tairen'in topraksı kokusu. Hâlâ ona dokunmamıştı ama o güzel kokulu sıcaklık dalgası onu öylesine sarmıştı ki neredeyse hiç önemi yoktu. Ciğerlerine bir nefes çekti ve adamın kokusu da onunla birlikte burnuna, ağzına, boğazına doldu, vücuduna nüfuz etti.

Başını onunkine doğru eğdi, dudakları onunkilerin üzerinde geziniyordu. Gözbebeği olmayan tairen gözlerinin şiddetli bir mor renkte parlayan parlak girdabı onu sımsıkı tutuyordu. "Affet beni, *shei'tani*. Nazik davranacak gücüm olduğunu sanmıyorum."

Sığ bir nefes aldı. "O zaman yapma-" Adamın vücudu onunkini duvara yapıştırdı sesi . Sıcaktan yanan yağsız Fey kasları onun yumuşak *Shei'dalin* kıvrımlarına sıkıca bastırdı. Adam onun bileklerini yakalayıp başının üzerinde kenetledi, aynı anda ağzı da vahşi bir öpücükle onunkini yakaladı.

Adamın teni kızın tenine ilk dokunduğunda, aralarındaki bağın ipleri çılgılık atarak yeniden . Kadın ama ses, adamın öpücüğünün açgözlü hâkimiyeti tarafından tüketildi.

Duygu ve güç duyularına hücum etti: *Shei'tan* Rain'in diğer erkeklerin bağlanmamış eşine dokunmasına izin verdiği için duyduğu öfke. Tairen Rain'in eşini sahiplenme ve başka bir erkeğin kokusunun tüm izlerini ondan silme ihtiyacı. Açlık. Tanrım, ne açlık. O kadar güçlü bir acı ki, Ellysetta bunu hissettiğinde neredeyse ihtiyaçtan ağlayacaktı.

Son günün tüm acısı ve korkusu güneşteki sis gibi yanıp yok oldu. Rain, Ellysetta ve şu an dışında hiçbir şeyin önemi yoktu, hiçbir şey yoktu.

"*Ve sha kem'tani. Kem'san. Kem'reisa.*" Sen benim eşimsin. Kalbimsin. Ruhumsun. Kelimeleri dudaklarına doğru hırıldayarak söyledi, onları Hava yoluyla kulaklarına, Ruh yoluyla zihnine gönderdi, bağ ipliklerinde tairen şarkısının paramparça edici canlı tonlarında söyledi. Elleriyle, kelimeleriyle, dudaklarıyla ve dişleriyle ona sahip olduğunu ilan etti, dokunuşuyla, öpücüğüyle, nefesiyle, sıcak sürtünmeyle onunkine sürtünen teninin kokusuyla onu işaretledi, ruhuna şarkı söyledi.

Adam ağzını onunkinden ayırdı ve kadın derin nefesler çekti. Hızlı bir örgü bileklerini başının üzerinde kilitleti ve ellerini vücudunda yakıcı bir yol izlemesi için serbest bıraktı. Onu uyardığı gibi, dokunuşunda hiçbir yumuşaklık yoktu. Sadece ateş vardı, etin et üzerinde yanması, boğazından aşağı sürüklenen dişlerin sıyrılması ve sıcak bir büyü dalgasıyla çıplak bırakılan göğüslerin üzerinde.

"*Aiyah*, Rain, evet. Sen benim olduğun gibi, ben de seninim." Onu istiyordu, her şeyini, sadece onun, sonsuza dek onun, teninde ipek bir işkence gibi dönen gece siyahı saçlarından gözlerinin vahşi, dönen mor alevine, ciğerlerinden nefesin sıcak iniltisine ve çelik halatlar gibi etrafını saran bedeninin yakıcı sertliğine kadar her şeyini.

Etten ve sihirden eller ve ağızlar vücudunun üzerinde geziniyor, her santimini okşuyor, onu nemli, erotik bir sıcaklığın içinde bırakıyordu. Adamın dişleri gergin bir meme ucunun üzerine kapandığında ve dili dışarı fırlayıp hassas meme ucuyla alay ettiğinde kadın tekrar haykırdı.

Elmas sertliğine kadar et. Adam onu orgazmın zirvesine doğru titretecek kadar sert ısırdığında çığlık attı. Eli bacaklarının arasına daldı, parmakları buklelerinin arasına girdi. Çevik parmaklarının fiskeşi onu uçurumun kenarına gönderirken, ateş patladı ve onu sıcak nemle doldurdu.

Rain onun önünde diz çöktü, ağzı karnından aşağıya, kalçasının çıkıntısına doğru yanan bir yol izledi. Derin bir hırıltı göğsünde gürledi, kanında titreşti. Aralarındaki bağın ipleri enerjiyle titreşiyordu. En yeni, güneş ışığıyla parlayan ipliğin vahşi, ateşli büyüü etinde şimşek kırbaçları gibi çıtırdarken, çıplak, kolları başının üzerinde büyüü bağlarla kilitlenmiş, sanki kadim ölümlülerin bir zamanlar tanrı olarak gördükleri ölümsüzlere yaptıkları bakire kurbanlardan biriymiş gibi ona baktı.

Titriyor. Çıplak. Çaresiz.

Onun.

Tairen zaferle kükredi ve bu kez gücün ilkel, vahşi coşkusu onu doldurduğunda buna izin verdi. "*Ve sha kem,*" diye hırladı. Sen benimsin. Dişleri kadının kalçasını ısırdı. Parmakları fiske vurmaya ve eziyet etmeye devam etti, teni zaten baştan çıkarıcı bir şekilde kaygandı. Kadının uyarılmışlığının kokusu havayı misk kokulu bir tatlılıkla dolduruyor, adamın seksinin acı verici bir sertliğe ulaşmasına neden oluyordu. "*Bera.*" Bizim.

Hıçkırarak onayladı. "*Aiyah,* Rain. Ben seninim. Sadece senin."

Yeterli değildi. Neredeyse yetmiyordu. Elleri kalçalarını kavradı ve ağzı bacaklarının arasındaki yumuşak, sıcak ete sahip olmak için daldı. Kadının zihnini ve bakışlarını kendine kilitledi ve kadın adını haykırıp ellerinde parçalanıncaya, vücudu çaresizlik içinde titreyinceye kadar onu yuttu.

Hızlı bir hareketle ayağa kalktı, derileri ve çeliği bir Dünya parıltısıyla attı. Elleri kadının kalçalarına dolandı. Kendi kalçaları yaklaştı ve seksinin uzun, sert sütunu karnına bastırdı. Nefes nefese kaldı ve kalçalarını salladı. Adamın şiddetli açlığı onu yeniden çağırıyor, kendi açlığını uyandırıyor.

Gözleri sıkıca kapandı ama karanlıkta diğer duyuları daha keskin görünüyordu ve çok renkli ışık iplikleri göz kapaklarının arkasında titreşiyordu. Fey görüşü, anında fark etti, görmek için gözlere ihtiyaç duymayan sihirli görüş. Siyah saçlar, alev alev yanan lavanta rengi gözler ve Elverial'ın zarif güzelliği yerine, her şeyi, Ateşi, Suyu, Toprağı, Havayı ve Ruhu oluşturan büyüünün parlayan ipliklerini ve önünde duran, onu ateş ve ışıkla saran kör edici, yanan alevi, yani Yağmur'u gördü.

Etrafında, ondan yayılan ve tanımlanamayacak kadar parlak ipliklerle aydınlatılan, bir tairenin akkor halindeki formu, korkunç bir güç ve hâkimiyet gösterisiyle kanatlarını genişçe açtı. Gözleri Yağmur'unkilerle aynı parlayan güç kuyularıydı. O izlerken kükredi ve ağzından altın kırmızısı alevler fışkırarak onu sardı.

Sıcaklık ve açlık vücudunu kırbaçlarken gözleri fal taşı gibi açıldı. Büyü ve ihtiyaç içinde kabardı, o kadar sert ve hızlıydı ki teni yandı, sanki

kırılma noktasına kadar gerildi.

"Rain... Rain, lütfen... İhtiyacım var-" Sesi . "Ne?"

Kıvrandı, kıpırdandı, acısı çok şiddetli, ihtiyacı çok büyüktü. Ama ona cevabını verene kadar rahatlamayacaktı. Çaresizlik içinde haykırdı, "Sen!"

"O zaman al beni, *shei'tani*." Parmakları kalçalarının yumuşak kabarıklığına saplandı, onu yukarı kaldırdı, sonra sert ve hızlı bir şekilde aşağı indirdi. Bacakları adamın beline kilitlendi ve adamın vücudu güçlü, sahiplenici bir hamleyle onunkinin içine girerken bir zevk çılgılığıyla başını geriye attı.

"*Ver reisa ku'chae. Kem surah, shei'tani.*" Rain'in kalçalarının itici ritmi, *shei'tanitsa*'nın hırıltılı sözlerini noktaladı ve her sert nabızda, Ellysetta, onun cinsiyeti içinde şişerken, onu gererken, onu doldururken adını haykırdı.

Ah, tanrılar, Rain içindeyken, teni onunkine sıkıca bastırılmışken, onun titreyen her zevkini kendi zevki kadar net hissediyordu. Ciğerlerindeki nefes, dalga dalga yayılan sıcaklıkla birlikte çekildi. Gözlerinin arkasında ateş dans etti ve bir başka sarsıcı orgazm onu tüketirken yakıcı mavi-beyaz alevler, kabaran kırmızı-turuncu bir ısı denizine karıştı.

Ellysetta'nın vücudu onun etrafında bir yumruk gibi sıkıca kenetlenirken Yağmur inledi. İç kasları onu çelik gibi kavırıyor, öyle güçlü dalgalanıyordu ki zevk acıya dönüşüyordu. Düşünceler ateşli bir duygu seli içinde eriyip gitti ve kendi salıverilişi boğazını yırtarken bir çılgılık koptu. Bacakları titredi ve zar zor ayakta durarak sendeledi.

Hızlı bir dokuma Ellysetta'nın ellerini tutan bağları çözdü ve Ellysetta ona doğru yığıldı, boynuna yapıştı, vücudu hâlâ titriyordu. İki adımda koyu mor kadifeyle kaplı uzun bir şezlonga ulaştı ama daha Ellysetta'yı dinlenmesi için indirmeden tairen tekrar homurdandı ve yeniden tutuşan bir sıcaklık mızrağı adamın içine saplandı. Ellysetta'yı tutan kolları sıkılaşıırken, tükenmiş bedeni yenilenmiş bir güçle doldu.

Gece boyunca, tairen onu acımasızca, açgözlülükle, onu serbest bırakmayı reddederek sürükledi. Her seferinde, her çan çaldığında, Ellysetta'nın cinsel örgüsünün gecesini bile geride bırakan doyumsuz bir tutkuyla, iddiasını ortaya koydu.

Onu şezlonga, yere, küçük bir masanın üzerine yatırdı, dizlerinin üzerinde göğsüne yasladı, böylece elleri göğüslerine ve bacaklarının arasındaki yumuşak, kaygan kıvrımlara sınırsızca erişebilecekti. Kendisine teslim etmediği bir parmak et parçası kalmayana kadar, çılgılıklarından sesi kısılana ve vücudu öylesine hassaslaşana kadar onu aldı ki, dilinin tek bir fiskeşi ya da havanın en ufak bir nefesi onun adını haykırmasına ve titremeye başlamasına neden olabilirdi.

Ancak gecenin karanlığı yaklaşan şafakla birlikte solduğunda, içindeki şiddet azaldı ve tairen'inin şiddetli kükremesi nihayet sustu. Ve sonra, fısıltılı bir teşekkür duası ve bir

Rain rahat bir nefes alarak Ellysetta'nın yanındaki şezlonga çöktü ve uyudu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

*Bir çocuğun kahkahası sonsuz bir boşlukta
kaybolur. Karanlık her geçen nefesle daha da
güçleniyor. Rüyalar sonsuza dek anlatılmamış
kabusların peşinde.
Saf olanı avlamak ellerinde kalan tek şey.*

Eld'in Büyücüleri~ yazar Daria vol Siar

Solan Topraklar~ Elverial

Ellysetta düşen suyun sesine ve saçlarının arasından usulca esen serin bir esintiye uyandı. Gerinmeye başladı, sonra ağrıyan kasları hareketi protesto edince inledi.

Gözleri çırpınarak açıldı. Yumuşak çarşaflarla örtülü, yeşilin, altının ve koyu morun zengin tonlarında dolgun yastıklarla dolu, lekесiz bakır parşömenlerden yapılmış zarif şekilli bir yatağın ortasında yatıyordu. Yatak, dağın yamacından aşağı dökülen bir dizi köpüklü şelaleye bakan açık hava, bakır çatılı bir odanın bir ucunda duruyordu.

Serin bir esinti odaya fısıldıyor, odun dumanı ve kızarmış balık kokusuyla midesini bulandırıyor. Yosun yeşili çarşafları vücuduna topladı ve yataktan çıkıp dışarı bakmak için açık pencere kemerlerine doğru yürürken ağrıyan kaslarının alevlenmesini görmezden geldi.

Üzerinde sadece deri pantolonu ve Fey'cha kemerleri olan Rain nehir kıyısına çömelmiş, küçük bir odun ateşinin üzerinde balık kızartıyordu. Başını kaldırıp ona baktı, yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. "Aç mısın?"

Dün geceki aşırılıklara rağmen, adamın çıplak, parlayan tenini, kaslı kollarını ve geniş omuzlarını, çıplak göğsünün zayıf, yontulmuş gücünü görünce içini taze bir sıcaklık kapladı. "Çok." Ve artık sadece yemek için değil.

"Orada kal." Balığı tahta şişinden küçük bir tabağa kaydırıp ve Nehrin kenarından yatak odasına doğru kıvrılan dar ahşap merdivenden yukarı doğru yürüdü. "Sen uyanmadan önce bir yemek hazırlamak istiyordum." İşte o zaman, uzak pencereye yaslanmış küçük yuvarlak masayı ve minderli tabureleri fark etti; masanın üzerinde taze orman çiçekleriyle dolu bir vazo ve dereden gelen berrak suyla dolu bir sürahi vardı.

Taburelerden birine usulca oturdu ve ağrıyan kaslarına küçük acı iğneleri batarken yüzünü buruşturduğunu gizlemek için dikkatini dışarıya verdi. Gün ışığının dere ve çevresindeki orman üzerinde parlamasıyla Elverial'ın huzurlu ormanlık ihtişamının tamamını görebiliyordu. "Burası dünyanın en güzel

gördüğüm en güzel yer. Sanki tüm binalar burada ormanın parçası olarak büyümüş gibi görünüyor."

"*Aiyah*. Elf mimarları her zaman eserlerini doğal çevreyle harmanlama yoluna gitmişlerdir."

"Buranın annenizin doğum yeri olduğunu söylemiştiniz."

"Öyleydi. Halklarımızın sadece müttefik olmadığı günlere kadar uzanan eski bir Fey-Elf soyundan geliyordu. Ben çocukken buraya sık sık gelirdik."

Genç, parlak gözlü Yağmur'u bu ormanlarda koşarken, ağaçlara tırmanırken -kızarmış balık tabağına baktı ve gülümsedi- dağ derelerinde balık yakalarken hayal edebiliyordu. "Böylesine güzel bir şehir neden terk edildi? Hem de aniden? Sanki tüm insanlar bir gün bir daha dönmek üzere çekip gitmiş gibi görünüyor."

"Öldüler. Burada yaşayanların çoğu Savaşlarda ya da Sislerin dövülmesinde öldü. Geri kalanlar sonunda diğer Feylerin arasına katılmak için Dharsa'ya gitti. Al bakalım. Yakında ayrılımamız gerekiyor ve gitmeden önce yemek yemelisin. Dax ve Marissya çoktan Fey'Bahren'e doğru yola çıktılar ve onlara yetişene kadar durmamayı tercih ederim." Balıktan pul pul et çıkardı ve dumanı tüten lokmayı kızın dudaklarına götürdü. Kız ağzını açıp adamın parmaklarından yerken içinde bir farkındalık dalgası ürperdi. Kirpiklerini indirerek gözlerini ondan sakladı.

elinden bir ısırık daha balık aldı ve kendisi için hiçbir şey almadığında kaşlarını çatı. "Yemiyor musun?"

"Sen uyurken beslendim. Bu senin için." Ona bir lokma daha uzattı.

Ağrılığını küçük taburenin üzerinde kaydırdı, sonra hareket vücudunun ağrıyan yerlerini sıızlatınca yüzünü buruşturdu.

Rain'in dudakları gerildi. "*Sieks'ta, shei'tani*. Utancım büyük. Dün gece sana karşı nazik değildim."

Kızardı ve balık lokmasını yuttu. "Şikayet ettiğimi hatırlamıyorum."

"Sana bir *shei'tan* gibi davranmadım."

"Yağmur." Parmaklarının balığı parçalamaya devam etmesini engellemek için elini onunkinin üzerine koydu. "Ben iyiyim. Özür dilemesi gereken biri varsa o da benim. *Rasa*'yı iyileştirmek için ısrar ettim. Bunun sana ne yapacağının farkında değildim. Bana anlatmaya çalıştın ama duymayı reddettim çünkü yoluma çıkmaya izin vermek istemedim." Bunu itiraf etmek, dün gecenin fiziksel hatırlatıcılarından çok daha fazla acı veriyordu.

Çenesi acımasız bir çizgiye oturdu. "Buna izin verdim. Sana dokunmalarına izin verdim, acılarının sana işkence etmesine izin verdim çünkü ben Fey'in ve savaş için onların kılıçlarına ihtiyacım vardı. Sonra da bunun için seni cezalandırdım."

"Sen yapmadın-"

"Zaten herhangi bir dostumun görmesi gerekenden çok daha fazla zulüm görmüştün. Önce Teleon'daki o nöbet, sonra Sisler ve *Rasa*. O zaman ben. Sen

Bunu inkâr edemezsin." Ellerini tuttu, bileklerindeki silik çürük halkasını ovdu ve parmaklarının kollarının üst kısmındaki mavimsi izine kaşlarını çattı. "Uyandıgımda bunları sende gördüm."

Serbest kaldı. "Bana vahşice davranmadın. Biraz ağrım var, evet, ama yaralanmadım. Ayrıca" -parmak uçlarıyla göğsünde tırnaklarının pençe gibi geçtiği yerdeki kızarıklık izlere dokundu- "tamamen yaralanmadan çıkmadın."

Yere baktı ve küçümseyici bir çıkardı. "O izler bir şey değil."

"Ve bunlar hiçbir şey."

"Onlar hiçbir şey *değil*. İkisini karşılaştıramazsınız. Ben bir savaşçıyım ve bir Tairen Ruhuyum. Kemiklerimi kırsan ve kaburgalarımı bir bıçak saplasan, bu Akademi'deki zorlu bir eğitim gününde aldığım yaradan daha fazla olmaz. *Sen* benim eşimsin. Benim yeminli görevim seni her türlü zarardan korumak, ama yine de bu çürükleri sana ben verdim." Onun bakışlarıyla karşılaştı, gözleri öylesine pişmanlık ve kendinden nefretle doluydu ki kalbi kırıldı. "Sana haftalar önce Tairen'i kontrol edeceğime, ondan asla korkmaman gerektiğine dair söz vermiştim ve dün gece onun öfkesini senin üzerine saldım."

"Rain-"

"Uzak durmalıydım, daha uzun süre avlanmalıydım. Burada güvendediniz. Geri dönmemem gerektiğini biliyordum ama yine de döndüm." Boğazı düğümlendi ve gözlerini kaçırarak aşağıdaki kayaların üzerinde yuvarlanan dağ deresine baktı. "Tairen nazik bir yaratık değildir. Bir keresinde Sariel'le birlikte kontrolümü kaybettiğimde onu öyle korkutmuştum ki günlerce ağlamıştı."

"Yağmur." Onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Ben Sariel değilim." "Bunu biliyorum, Ellysetta-"

"Şşş." Parmağını onun dudaklarına götürdü. "Sen kendi sözünü söyledin; şimdi ben de kendi sözümü söyleyeceğim. Beni korkutmadın. Fazla değil, her halükarda," diye düzeltti çabucak. "Ve beni incitmedin. Aslında, yaptığın şeyin hoşuma gitmeyen bir yönünü düşünemiyorum." Yanaklarında bir sıcaklık belirdi. Annesi onu alçakgönüllü ve ihtiyatlı olması için yetiştirmişti ve dün gece, tutkunun ateşiyle, şimdi gün ışığında hatırlaması bile onu utandıran birçok şey yapmış ve söylemişti. Kızarmasına rağmen bakışlarını sabit tuttu.

"O kadar ," diye devam etti, "seni tekrar yapmaya ikna umuyordum." Şimdi yanakları kıpkırmızı olmuştu ama adamın yüzündeki şaşkın ifade her şeye değerdi. "Benim de tairen olduğumu unutma." Hissettiğinden çok daha cesur görünmeye çalışarak, başparmağını meme ucunun yassı madeni parasında gezdirmek için uzandı. Sikke anında küçük, sert bir noktaya doğru gerildi. Büyülenmiş bir halde tekrar ovuşturdu.

Onun bileğini yakaladı ve bir uyarı homurdandı. "Ellysetta. Eğer ciddi değilsen oyuncak yapma. Kontrolüm hâlâ olması gerekenden çok uzakta."

Adamın hırıltısının teni üzerinde çıkardığı ses ve adamdan yayılan ani sıcaklık parlaması yüzünün kızarmasına ve nefes alışının hızlanmasına neden oldu

Dün gecenin canlı duyusal anlarıyla sığlaştı. Dilinin ucuyla dudaklarını nemlendirdi. Bakışları anında bu küçük harekete sabitlendi ve burun deliklerinin açıldığını gördü.

Bir başka anı daha canlı ayrıntılarla gözünün önüne geldi: Rain, başı göğsüne eğilmiş, parlayan mor gözleri bakışlarını tutarken, dili gergin tepeyi yalayarak onu enfes bir zevkle dolduruyordu. Vücudunun ağrıyan kasları sıkıca kenetlenirken ve artık tanıdık gelen bir sıcaklık akınına uğrarken, oturduğu yerde titredi ve bir iniltiyi bastırdı.

Birden kendini oldukça cüretkâr ve hissederek öne doğru eğildi. "Peki ya gerçekten ciddiysen, *shei'tan*?" Bakışlarını onun üzerinde tutarak başını eğdi ve annesinin yetiştirdiği iyi, mütevazı Ellie Baristani'ye tamamen yabancı, küstah bir hareketle o sert, sivri meme ucunu yaladı.

Bir anda oturduğu yerden kalktı ve onu kollarının arasına aldı. Vücuduna sardığı çarşaf düştü, çıplak kaldı ve kollarında nefes nefese gülmeye başladı.

"Sadece bir şey, Rain," diye yalvardı. "Lütfen, bu sefer yatağı kullanalım."

Çok daha sonra, Rain ve Ellysetta Elverial'ın ormanlık huzurundan ayrıldılar ve büyü gücüyle uçmanın yardımıyla doğu Solan Topraklar'ın semalarında yarıştılar. Garreval'i geçtiler ve öğleden sonra erken saatlerde Marissya ve Dax'a yetiştiler.

Rain, Ellysetta'nın kıyafetlerini Marissya'nın benzer kahverengi seyahat derileriyle değiştirdi ve tekrar yola çıkmadan önce Marissya'nın onu iyileştirmesi konusundaki ısrarı sayesinde Ellysetta kısa süre sonra çölün pembe kumları üzerinde diğer üç Fey kadar hızlı ve tek bir sızı hissetmeden koşmaya başladı. Çölün üzerine vuran yaz güneşinin sıcaklığına rağmen ter bile dökmemişti ve o kadar hızlı ve zahmetsizce koşuyorlardı ki, yerçekiminin çekiciliği ve çizme topuklarının toprağa vuran ritmik gumbürtüsü , neredeyse gözlerini kapatıp uçuşuna inanabilirdi.

Fey olmanın kesin avantajları vardı. Elysetta, Yağmur'un *kaddah* adını verdiği küçük, dikenli, koyu mor bir çalının üzerinden atlarken, "Bu kadar çöl beklemiyordum," dedi. Elverial'ın serin şelaleleri ve güneş ışığıyla bezenmiş ormanları artık yoktu. Rhakis'in batı yamaçlarından Ellysetta'nın görebildiği kadarıyla doğuda sadece *kaddah* gibi etli çalılarla kaplı çorak, kumlu bir toprak ve bu sert ortamda yaşama azimle tutunmaya çalışan bodur bir ağaç vardı. "Okuduğum Fey şiirleri, tairen'den daha uzun gölge ağaçlarıyla çevrili tatlı ot bahçelerinden ve yumuşak akarsulardan bahsediyor."

Çok daha büyük bir *kaddah* Rain'in yoluna çıkmıştı. Zahmetsiz bir sıçrayışla onu temizledi. "Bir zamanlar tüm Solan Topraklar anlattığın gibiydi ama Büyücü Savaşları'ndan sonra, çiftleşmiş kadınlarımızın çoğunu kaybettüğümüzde, topraklarımız çöle dönmeye başladı."

"Kadınların kaybının toprağın çöle dönmesine neden olduğunu mu düşünüyorsunuz?" "Öyle olduğunu biliyorum." Onun şaşkınlığına gülümsedi. "*Fellana*, Fey dilinde

kadın, eski dilde hayat veren anlamına gelen *felah'naveth* kelimesinden türemiştir, çünkü bir Fey kadını hamile kaldığında, hayat kelimesinin tam anlamıyla onun ayak izlerinde çiçek açar."

Ellysetta o kadar şaşırmıştı ki yürüyüşü yavaşladı. Rain, Marissya ve Dax onu geçti ve bir hız patlamasıyla onlara yetişti. "Yani... hamile Fey kadınları çölde otların yeşermesini sağlayabilir mi?"

"Teknik olarak, bastıkları her toprakta Amarynth'in çiçek açmasını sağlıyorlar. Diğer tüm yaşamın tohumları buradan geliyor."

"Amarynth? Ölümsüz çiçek mi?" Ellysetta hayatı boyunca okuduğu eski masallarda ve Fey şiirlerinde Amarynth'ten bahsedildiğini görmüştü. Güya çiçekler yüz yıl boyunca açardı ve özel büyü özellikleri vardı. "Ben hep bunların sadece bir efsane olduğunu düşünmüştüm."

"Son bin yılın çoğunda Fey'e bile öyle göründüler. Biz onlara yaşam çiçeği diyoruz. Sadece çocuk sahibi olan bir *Fellana*'nın ayak izlerinde açarlar."

"Yetenek harika bir şey," dedi Marissya, "ama yorucu olabilir." Ellysetta'nın boş karşısında, "Bir Fey kadını çocuk olduğunda, yetenekleri olabilecek en güçlü halini alır. Etrafındaki toprak kelimesinin tam anlamıyla yaşamla çiçek açar. Bu sihri paylaşmak için toprakta yürür. Büyücü Savaşları'ndan önce durum o kadar da kötü değildi - Amarynth bolca yetişiyordu - ama Savaşlardan sonra hiç doğum olmadı. Amarynth soldu. Kieran'a hamile kaldığımda... On iki ay boyunca bol bol egzersiz yaptım diyelim."

Yanında oturan Dax yüzünü buruşturdu. "*Biz*," diye araya girdi. "Bol bol egzersiz yaptık. . Dört bin mil yürüdük ve bu, Marissya'nın *fellana* büyüünün bir kısmının kendilerine de bulaşmasını uman diğer tüm eş çiftleri kutsamak için evden eve giderek harcadığımız milleri saymıyor." Başını salladı ve gözlerini devirdi. "En iyisi sen ve Rain, tanrılar hediyelerini yağdırmadan önce Feyler arasında ani bir doğurganlık salgını olması için dua edin. Benim hesabıma göre, taşıyacak ilk çiftin Solan Topraklar'da bir çentik açması için bile yürümesi değil, koşması gerekecek."

"Kulağa o kadar da kötü gelmiyor." Ellysetta başka bir *kaddah* bitkisinin üzerinden atladı ve vücudu bir anlığına uçuşa geçerken kollarını açtı. "Koşmayı sevdiğimi keşfettim."

Rain gülümsedi.

Eld~ Boura Fell

Eli yine titriyordu.

Vadim Maur avuçlarını birbirine kenetledi, parmaklarını sıktı ve masasının üzerinden Büyücülüğün en gelecek vaat eden öğrencilerinden biri olan Gethen Nour'a baktı

Uzun zaman önce Primage'lar arasına katılmış olan eski çıraklar. "Eminim Kolis'in son zamanlarda beni hayal kırıklığına uğrattığını duymuşsunuzdur."

Saklamaya çalışsa da Gethen içgüdüsel olarak irkilmesini tamamen engelleyemedi. Kolis'in kaderi üst kattaki Büyücü Salonlarında yaygın bir konuşma haline gelmişti.

"Hâlâ yaşıyor," güvence verdi Vadim. Sonra da gülümsedi.

"Ne yazık ki onun için."

Gethen bakışlarını sabit tutmayı başardı. "Umarım sizi asla hayal kırıklığına uğratmam, efendim."

Başbüyücü başını salladı. "Benim de umudum bu, Gethen. Ve şimdi bana ne kadar ustaca hizmet edebileceğini hatırlatmak için bir fırsatın var."

Gethen'in mavi Büyücü cübbesinin kol ağızlarını üç şerit süslüyordu; bu, Büyücü Konseyi'nde görev yapan Primage'lardan sadece iki tane daha azdı. Vadim, Kolis'le yaptığı hatanın aynısını yapmayacaktı. Bu kez elçisi, güçlü olduğu kadar deneyimli de olan tam rütbeli bir Büyücü .

Nur boğazını temizlemek için sessiz bir öksürük çıkardı. "Efendim?"

"Celieria'da Kolis'in yerini alacaksın." Genç adama eleştirel bir gözle baktı. Nur, Kolis'in yarısı kadar bile güzel değildi ama vücudu uzun ve sağlamdı, yüz hatları da yatak arkadaşı sıkıntısı çekmeyeceği kadar çekiciydi. Saçları gür ve koyu renkti, gözleri kurnaz bir orman yeşiliydi. Bu bir artıydı. Kraliçe Annoura esmerleri tercih ederdi, böylece kendi güzelliğini daha iyi ortaya koyardı. "Kolis'in saraydaki *umagi*'si kraliçenin yakın çevresine giriş yolunu kolaylaştıracak."

"Bağışlayın efendim," diye temkinli bir şekilde atıldı Nour, "ama Fey'in Celieria Şehri'ni terk ettiğini ve oradaki planlarımızın açığa çıktığını sanıyordum."

"Bir gerileme yaşadık, evet ama Celieria City'deki işimiz henüz bitmedi. Dorian hâlâ tahtta oturuyor ve bunca yıldan sonra nihayet omurgasında çelikleşmiş gibi görünüyor. Sınırlar boyunca kaleleri silahlandırıyor. Bu benim planlarıma uymuyor. Gerekirse Celieria'yı zorla alırım ama gücümüzü ve kaynaklarımızı Fey için saklamayı tercih ederim."

Primage başını eğdi. "Elbette efendim. Ne zaman yola çıkmamı istersiniz?"

"Bu gece. Kolis'in *umagisi* size saraya giriş ve kraliçeye erişim sağlayacak. Dorian kontrol altına alınmalı, etkili hale getirilmeli ya da ortadan kaldırılmalı. Öyle ya da böyle, dört ay sonra, yeni ay gecesinden önce Eld'in Celieria'nın tahtına geçmesini istiyorum."

"Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım, efendim."

"Eğer , bunu sadece bir kez yapacaksın." Vadim'in sol eli yeniden titremeye başladı. Büyücü ayağa kalktı ve titreyen elini arkasından kavradı. "Bir şey daha var Nur."

Gethen'in yüzünde hafif bir merak ifadesi belirdi. "Efendim?" "Tairen

Ruhu'nun gerçek eşini bana getirmenin bir yolunu bulacaksın. Canlı olarak.

Onunla evlilik bağıını tamamlamadan *önce*."

Primage'ın çenesi gevşedi ve kısa bir an için gözlerinde açıkça alarm parladı. Toparlanmaya çalıştı, bakışlarını kaçırıp ve zoraki bir öksürükle ağzını kapattı. "Beni bağışlayın efendim ama Boura Fell'deki tüm Büyücüler Fey'in kızı Faering Sisleri'ne götürdüğünü biliyor. Artık hiçbir büyücü ona ulaşamaz. Böyle bir başarı sizin muazzam gücünüzü bile aşar, Yüce Kişi."

"Bunu göreceğiz," diye tersledi Vadim. Bir nefes aldı ve öfkesini zorla yatıştırdı. "Senden ona Solan Topraklar'da ulaşmanı istemiyorum Nur. Sana onu dışarı çekmenin bir yolunu bulmanı söylüyorum. Kızın ailesi hâlâ bulunamadı. Orest'e girmediler ama Tairen Ruhunu tespit eden aynı gözcüler Garreval'in etrafında güçlü bir yönlendirme örgüsünün döndüğünü rapor ettiler. Eğer Feyler Solan Topraklar'dan geçiyor olsalardı neden böyle bir örgü örme zahmetine girerlerdi merak ediyorum."

"Sence kızın ailesi orada mıdır?"

"Sanırım orada bir şey var ve ne olduğunu bilmek istiyorum." Vadim masasının yanındaki çekmeceyi açtı ve Fezaiina Rael'in bıraktığı siyah kadife *chemar* çantasını çıkardı. "Al bakalım. Bunların Garreval'in etrafına, o yönlendirme örgüsünün arkasında saklı olan şeyin içine yerleştirilmesini istiyorum. *Selkahr* gibidirler ama büyüleri izleri yoktur. Onları istilacı güçler için geçit olarak en faydalı olacakları yere bırakın. Eğer Ellysetta Baristani'nin ailesi Garreval'oradaysa, onları bana getirmenin bir yolunu bulun."

Nur çantayı aldı ve cübbesinin cebine koymadan önce bir göz attı. "Peki efendim."

"En yeni *umagimi* de yanınıza alacaksınız. Ellysetta Baristani'yi ve onun ölümlü ailesini tanıyordu ve halletmek istediği birkaç hesabı var. Onları bulmanıza yardım etmeye hevesli ve ayaktakımı arasında işinize pek çok bağı var." Vadim'in solunda bir kapı açıldı ve kalın kaslı, acımasızca yakışıklı Celierian odaya girdi.

Den Brodson'a sahip çıkmanın ne kadar akıllıca olduğu tartışmalı olsa da Vadim Maur onu görünce yine de bir gurur dalgası hissetti. Altı gün içinde altı tam güçte Mühür vermek için çok güçlü bir Büyücü gerekirdi ama bu süreçten sağ çıkmak için de çok güçlü bir *umagi* gerekirdi. Brodson bunu başarmıştı ama kolay olmamıştı. Celierian'ın kırmızı yüzü bronzlaşmış teninin altında solgundu, koyu renk saçları artık beyaza boyanmıştı ve kalın kasları gördüğü işkencenin ve boyun eğdirmenin hatırasıyla hâlâ burkuluyordu.

"Bu Üstad Nur, *umagi*. Bana hizmet ettiğin gibi ona da hizmet edeceksin." Vadim, Den Brodson'ın bakışlarını tuttu ve Azrahn'ın , karanlık tatlılığını çağırdı. "Beni hayal kırıklığına uğratma, ölümlü. Bildiğin gibi, beni hayal kırıklığına uğratanlara karşı sert davranırım."

Brodson'ın yüzü üç ton daha beyazlaştı ve çenesindeki bir kas hızlı bir şekilde titremeye başladı. Eğildi ve itaatkâr bir köpek gibi Nur'un yanına gitti. "Git. Akşam karanlığında yola çıkıyorsun. Kolis'in han girişini kullanacaksın."

Umagi'si Kuyu'nun koruyucuları için bir kurban getirsin. Varlığınız konusunda kimseyi uyarmak için Azrahn'a dair hiçbir ipucu ."

"Anlaşıldı efendim. Emrettiğiniz gibi olacak." Gethen eğildi, parmaklarını şıklatarak Celierian'a takip etmesi için sözsüz bir emir verdi ve odadan çıktı.

İki adam gittikten sonra Başbüyücü titreyen ellerini kaldırdı ve onları inceledi. Elfeya'nın onu iyileştirmek için gösterdiği itaatkâr ve gayretli çabalara rağmen titremesi yeniden şiddetlenmişti ve ne kadar de artık gerçeği inkâr .

Sarsıntılar Den Brodson'ın ruhunu almak için çok fazla enerji harcadığı için başlamamıştı. Shannisorran v'En Celay şanslı bir darbe indirdiği için de başlamamıştı. İki hafta önce Ellysetta Baristani'yi rüyalar âleminde bulduğu ve ikinci Mührü'nü ona zorla vermeye çalıştığı geceden beri giderek zayıflıyordu. Ellysetta onun beklemediği bir vahşilikle karşılık vermişti. Çağırdığı Ateş rüya âleminin bariyerlerini aşarak fiziksel âlemden onu yakıp kavurmuştu.

Ve bu ateşin içinde başka bir şey daha vardı. Birkaç kat yanmış etten daha derine işleyen bir şey.

Elfeya v'En Celay'ı defalarca ziyaret etmesine ve onun iyileştirici ellerinin günlük bakımlarına rağmen henüz tamamen iyileşmemişti. Sonunda asla iyileşemeyeceğini anlamaya başlamıştı... en azından bu haliyle.

Yaş nihayet büyüü geride bırakıyordu. Elfeya v'En Celay'ın etkileyici yetenekleri sayesinde uzun zamandır ertelenen bir sonraki enkarnasyonunun zamanı artık ertelenemezdi.

Ölüm .

Gölgeler Kolis'in ruhunu çürütüyor! Sulimage'ın Celieria Şehri'ndeki beceriksizliği Vadim'e pahalıya mal olmuştu; bu bedel Celieria'nın Eld'in gizli saldırganlığını keşfetmesinden ve değerli bir Fey esirini kaybetmesinden çok daha fazlaydı.

Bir Büyücü, enkarnasyon zamanı geldiğinde, ruhunu barındıracak yeni bir kaba ihtiyaç duyardı. Yalnızca en güçlü ve sihirsel açıdan en yetenekli beden bu işi yapabilirdi çünkü enkarnasyon sırasında bir Büyücünün anıları ve bilgileri yeni bedenine aktarılsa da, güçleri aktarılmazdı.

Binlerce yıl boyunca, birden fazla Yüksek Büyücü en tehlikeli rakibini doğrudan savaşarak değil, düşmanının enkarnasyon zamanını bekleyerek, onun seçtiği aracı çalarak ve rakibinin güçsüz ölümlü *umagilerinden* biriyle değiştirerek alt etmişti. Reenkarne olduktan sonra, Büyücü'nün çaresiz yeni formu, geriye kalan zavallı canlı kabuk tutsak hizmetkârlığın belirsizliğinde solmaya ve ölmeye terk edilmeden önce, tüm yüzyılların değerli bilgisi için zahmetsizce çıkarılabilirdi.

Eld'e hükmetmiş en büyük Yüce Büyücü'nün böyle bir kaderle karşılaşmaya hiç niyeti yoktu. Uzun zaman önce, Büyücü Savaşları'ndan, dünyanın kavrulmasından önce, büyük fikrinin tohumu oluşmuş ve güçlü bir şekilde kök salmıştı. O andan beri,

Hayatının her gününü hayallerinin peşinde koşarak geçirmişti.

Ellysetta Baristani Vadim'in en büyük eseriymiş, uzun ve özenli yüzyıllar süren deneylerinin doruk noktasıydı. Onun çocuğuydu, Fey etinden doğmuştu ama Vadim'in Azrahn'ın en karanlık sırlarını en ustaca manipüle etmesiyle saf güce bağlanmıştı.

O, ruhunun bir sonraki enkarnasyonuna ev sahipliği yapması için doğumunu tasarladığı Tairen Ruh kabıydı.

Onun aracılığıyla, kendisinden önce hiçbir Büyücünün sahip olamadığı şeye sahip olabilirdi: bir tairenin saf, sınırsız gücü ve yıkıcı kuvveti ve -en iyisi- Fey'in ölümsüzlüğü.

Ve Kolis onun parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermişti.

Vadim'in eli yine titriyordu ama bu kez öfkeden. Kendini sakın olmaya zorladı. O bir Başbüyücüydü, zorluklara boyun eğmek yerine onların üstesinden gelen bir adamdı. Ellysetta Baristani'yi yeniden ele geçirme çabalarına devam edecekti - Ellysetta onun aracı olarak hizmet etmek için ideal bir adaydı - ama Vadim her zaman tüm parasını tek bir kesede tutmayacak kadar bilge bir Büyücü olmuştu.

Ellysetta Baristani ile başarmıştı. Yine başarabilirdi.

Solan Topraklar~ Doğu Çölü

Büyük Güneş batı ufku doğru alçalmaya başladığında, Ellysetta uzaktaki çölün düzlüğünden yükselen bir şehir gördü.

"Bu ne?" diye sordu, işaret ederek.

"Bu Lissilin, doğunun ışığı," dedi Rain. "Bu geceki hedefimiz."

Alacakaranlık Rhakis'i gölgede bırakmadan önce ulaştıkları Lissilin, bir başka terk edilmiş Fey şehriydi. Elverial gibi burada da unutulmaz bir güzellik vardı; ölümsüz Fey'in uhrevi zarafeti her kıvrımlı kemerde ve sanatsal bir şekilde oyulmuş taş duvarlarda kendini belli ediyordu. Ancak Elverial'ın aksine, sakinlerinin dönmesini bekleyen uyuyan bir şehir hissi yoktu. Hayat Lissilin'i terk etmişti. Bahçeleri kurumuş kum yığınları, binaları ve çeşmeleri ölü bir şehrin kuru, güneşten kavrulmuş kemikleri gibiydi.

Ellysetta boş, kumla kaplı sokaklarda yürürken derin bir hüznü hissetti.

"Bir zamanlar burada kaç Fey yaşıyordu?" Çok fazla olmalıydı. Lissilin sıradan bir köy değildi.

"Yirmi bin," diye sayıyı verdi Dax. Kadın irkildi.

"O insanlar şimdi nerede?"

Şehrin merkezine ulaşmışlardı. Beş cadde, yarım düzine taş tairenle dolu büyük, kuru bir çeşmenin hakim olduğu beşgen şeklindeki bir merkezde birleşiyordu. Hiç şüphesiz burası bir zamanlar Teleon'un dibindeki kiraz ağaçlı meyve bahçesi kadar güzel, yemyeşil bir parktı.

Rain onun bakışlarını karşıladı, kendi bakışları kasvetliydi. "Gitti."

"Öldü mü?"

"Çoğu. Geri kalanlar Lissilin'in yok olduğunu fark ettiklerinde Dharsa'ya taşındılar."

Ellysetta etrafındaki kuru, terk edilmiş binalara baktı. Çok fazla güzellik kaybolmuştu. Ne korkunç, ne üzücü bir israf. "Solan Topraklar'daki tüm şehirler arasında kaç tanesinde hâlâ yerleşim var?"

Derin bir nefes aldı ve ağır bir iç çekiş olarak geri verdi. "Tehlas ve Blade's Point'te hâlâ birkaç Fey yaşıyor ve birkaçı da yalnız yaşıyor ama sadece Dharsa hâlâ hayatta."

Sadece Dharsa. Fey'in uçsuz bucaksız krallığında sadece Dharsa hâlâ kalabalıktı.

Rain sol tarafta, zarif, sütunlu kemerlerin parlak kiremitli bir iç avluya açıldığı gül taşından yapılmış güzel bir binayı işaret etti. "*Shei'tani*, Dax ve ben avlanırken sen ve Marissya orada bekleyebilirsiniz. O binada hâlâ gezginler için tutulan birkaç oda var. Çeşmeyi dolduracağım, böylece yıkanmak ve içmek için suyunuz olacak." Tairen çeşmesine döndü ve Su büyüünden soğuk, mavi bir örgü ördü. Birkaç dakika sonra, taş tairenlerin ağızlarından berrak su fışkırdı ve çeşmenin büyük havuzunu hızla doldurmaya başladı.

Ellysetta şaşkınlıkla kaşlarını çatı. Dokuması o kadar suyu yoktan var edecek kadar güçlü değildi. Suyu sadece kumların altından çağırmıştı.

"Anlamıyorum. Eğer burada hâlâ su varsa, şehir neden öldü?"

Yağmur hemen cevap vermedi. Bunun yerine bir avuç kum topladı, küçük bir fincan haline getirdi ve tairen ağzından akan birinden doldurdu. Fincanı Ellysetta'ya uzattı. "Tadına bak."

Geçici bir yudum aldı. Soğuk, tatlı su diline dokundu. "Bu sadece su."

"Kesinlikle." Ellysetta susuzluğunu giderirken Yağmur Marissya için bir fincan daha doldurdu. "Bu sadece su. Ama bu çeşme Lissilin'in Kaynağı'dır ya da öyleydi."

Gözleri genişledi. Tairen çeşmesine dehşetle baktı.

O taş ağızlardan akan suda *Faerilas* büyüünün keskin ürpertisi yoktu. Sudan başka bir şey yoktu.

"Şehrin ölmesine neden olan şey susuzluk değil, Ellysetta. Lissilin'in büyüü de öldü."

İlk kez Fey'in içinde bulunduğu durumun ne kadar çaresiz olduğunu gerçekten anlamaya başlamıştı. Mümkün olan her şekilde yok olmanın gölgesinde yaşıyorlardı. Tairen'in ölümü, sayılarının azalması, hatta büyülerinin yavaş yavaş yok olması.

"Sence her şey bir şekilde bağlantılı olabilir mi?" Rain büyüüz sudan bir yudum aldı, sonra kalanını kumun üzerine döktü. "Tairenler yumurtanın içinde hastalanıyor, Feyler çocuksuz ve Solan Topraklar'ın büyüü yavaş yavaş ölüyor. Hepsinin birbiriyle bağlantılı olduğunu mu düşünüyorum? *Aiyah*. Bundan eminim. Ama tüm bunlara neyin sebep olduğu henüz cevaplayamadığımız bir soru."

Yarım düzine hizmetkârın eşlik ettiği Vadim Maur, sihir konusunda en yetenekli kadın tutsaklarına ayrılan lüks hücrelerin bulunduğu koridorda yürüdü.

Elfeya v'En Celay uzun yıllar boyunca burada ikamet , narin ipeklere bürünmüş ve Elden büyüündeki büyük ustalığını sayısız Fey yeteneğiyle eşleştirmeye çalışırken onun zevkini beklemeye bırakılmıştı. Bu girişim boşa çıkmıştı, ancak gerçek Feylerin bağlı eşlerinden başkasıyla üremediğini keşfetmişti.

Bu sınırlama çiftleşmemiş Feyler için geçerli değildi. Savaşlar sırasında ele geçirdiği çiftleşmemiş Fey dişileri esaret altında birkaç yıldan fazla yaşayamayacak kadar kırılabilir olsalar da, erkekler hem dayanıklı hem de doğurgandı. Yüzyıllar boyunca, tutsak Fey ve *dahl'reisen* erkekleri binlerce Celierian ve Elden dişisini başarıyla hamile bırakmış ve soylarına daha fazla büyü katmak amacıyla, onların yavrularının bir kısmını sınırların yakınındaki büyüyle dolu topraklardaki Celierian nüfusuna geri salmıştı.

Sınırlar boyunca Vadim Maur'un asırlık üreme programının farkında olmayan torunları hayatlarını sürdürüyordu; Fey, Elf ve Büyücü soylarının karışımıyla melezlenmiş Celierian ve Eld ölümlüleri, onun etlerine işlediği genetik dürtülerle kendi aralarında çoğalıyor, giderek daha yetenekli müstakbel damızlıklardan oluşan bir havuz oluşturuyorlardı; *dahl'reisen* damızlıkları için dişiler, genetik yapıları onları *'reisen* etinin dokunuşuna tahammül edemeyecek kadar yetenekli kılan nadir dişiler için erkekler. Ofisinde, yüzyıllar boyunca yetiştirdiği ve melezlediği soyların özelliklerini belgeleyen ciltler dolusu kitap vardı.

Bu neslin en güçlü dişilerinden üçü bir yıl süren hamileliklerinin son çeyreğine giriyordu. Rahimlerindeki ceninler güçlü yeteneklere sahipti ve beş Fey büyüünün her birine sahip olduklarına dair işaretler gösteriyorlardı. Bu da Vadim için bir kez daha ruh manipülasyonu mucizesini gerçekleştirme zamanının geldiği anlamına geliyordu.

Yaldızlı birkaç kapıdan birinin önünde durdu. Her iki taraftaki muhafızlar aceleyle kapının kilidini açtı ve elini sallayarak ağır kapıyı içeri doğru itti ve içerideki yemyeşil harikalar diyarını ortaya çıkardı. Bir zamanlar kayadan oyulmuş devasa bir mağara olan yerde, taş bir patikayı çevreleyen yumuşak tepecikler boyunca canlı ağaçlar ve otlar yetişiyordu. Büyük Güneş'in göklerdeki günlük yürüyüşünü taklit edencesine her gün kubbeli tavanı dolaşan apliklerde güneşin parlak ateşi yanıyordu. Dinlendirici bir esinti ağaçların arasından hışırdıyor ve uzakta berrak bir gölete usulca su dökülüyordu.

Uzun zaman önce, sükunetin üreyen dişiler arasında canlı doğum sayısını artırdığını, yoksunluğun ise daha yüksek bir seviyeye neden olduğunu keşfetmişti.

düşükler ve ölü doğumlar. Bu yüzden hoş bir çevre ve mahkumlarının önceki yaşamlarına dair tüm anılarını silen ve onların yerine cennetten küçük bir parçanın tadını çıkarma, Yüce Büyücü'yü her şeyden çok memnun etme ve emredildiği gibi isteyerek çiftleşme arzusunu yerleştiren güçlü bir Büyücü büyüğü aracılığıyla huzur sağlamayı öğrenmişti.

Vadim ağaçların gölgelediği havuza giden patikayı takip etti ve orada aramaya geldiği üç kadını bulacağını biliyordu. Hizmetçi paçavraları giymiş siyah saçlı genç bir çocuk da onlarla birlikteydi. Yakındaki çimenlerin üzerinde duran bir tepsi yemek onun varlığını açıklıyordu ama onu yanlarında oturmuş, hamile kadınlardan biri şarkı söylerken ve kızın siyah saçlarını tararken gözleri kapalı bulmak Vadim'in hoşuna gitmedi.

Ayaklarının altında bir yaprak çatırdadı. kızın gözleri fal taşı gibi açıldı ve ayağa fırlamadan önce tanıdık bir gümüş parıltısı gördü. Yine o çocuk. Soyuna yapılan hakaret. Kendi soyundan birinin çocuğu - o gümüş gözler utanç verici gerçeği inkâr edilemez kılıyordu - ama tamamen büyüğü doğmuştu.

"Neyin peşinde olduğunu kızım?" diye tersledi.

"Bağışlayın beni, Efendi Maur. İlgilenecek birileri olduğunda her zaman daha mutlu görünürler. Kimsenin umursayacağını düşünmemiştim." Sözleri itaatkârdı, gözleri kısıktı ama sesinde adamın tüylerini diken diken eden bir ton vardı. Sadece onun varlığı bile tüylerini diken diken ediyordu.

"*Düşündün mü?*" Dudağı kıvrıldı. "Senden düşünce istediğimde, onları o değersiz kafana kendim yerleştireceğim." Kadının çenesini kavradı ve yüzünü parmaklarının arasına sıkıştırdı. Gümüş rengi gözleri parladı -sadece bir anlığına, ama bu nefretin sert parıltısını görmesine yetecek kadar uzun bir süre ydi. Burun delikleri alevlendi. Güç topladı ve acımasız bir ona sapladı. Kadın boğuk bir çığlık attı ve dizlerinin üzerine çöktü. "Köleler düşünmez. Hizmet ederler. Sessiz ve görünmeden. Ve o gözlerinin Boura Fell'de sana özel bir değer kazandırdığını düşünmeye cüret etme. Büyü bu diyarın tek parasıdır ve sende hiç yok. Şimdi defol. Eğer seni bir daha burada bulursam, Kuyu Muhafızları için bir sonraki kurban sen olacaksın."

Kadın gidene kadar bekledi, sonra göletin yanında toplanan kadınlara döndü. Birbirlerine sokulmuş, korku ve şaşkınlık içinde ağlayarak birbirlerine sarılmışlardı.

"Shia, Tailinn, Fania, buraya gelin." Hemen itaat etmediler, bu da onu daha da kızdırdı. Mırıldandığı bir yeminle Azrahn'ı çağırdı, ancak kıza yaptığı gibi kadınlara saptamak yerine, güçlü bir zorlama örgüsü çevirdi. Güzel yüzleri ifadesizleşti, gözleri dümdüz ve boş bir hal aldı.

"Buraya gelin," diye tekrarladı ve üç kadın da sessiz, boş gözlerle itaat ederek onun yanına geldi.

Ellerini çıplak, ağır hamile karınlarının üzerine koydu ve

Büyücü ceninlerin sağlığını ve hazır olup olmadığını test etmek için içsel duyularını kullandı. Hamileliklerin de tam olarak planladığı gibi ilerliyordu ve doğmamışların üçü de onun varlığına, annelerinin irkilmesine neden olan küçük güç çatlaklarıyla karşılık verdi.

Vadim, kendisi içeri girdiğinde şarkı söyleyip kızın saçlarını tarayan, uzun siyah saçlı ve soluk mavi gözlü, Celierian doğumlu kadın Shia'yı seçti. Vel Serranis soyundan ve Vadim'in kendi büyücü kanından gelen Shia, bu neslin en umut verici dişileri arasındaydı ve *dahl'reisen'e* karşı o kadar hassastı ki Vadim onunla çiftleşmesi için damızlığı serbest bırakmadan önce onu bayıltmak zorunda kalmıştı. O zaman bile, *dahl'reisen* tohumunu onun hazır bedenine pompalarken Shia neredeyse uyanmıştı, inliyordu.

Başbüyücü parmaklarını şıklatıp işaret etti ve dört hizmetkâr Shia'yı giydirmek için cüppeler ve altın ipek terliklerle öne atıldı. Vadim bir cebinden boş bir şişe ve neşter çıkardı ve kolunda küçük bir kesik açtı. Parlak kırmızı kan fışkırdı. Şişeyi doldurdu, kapağını kapattı ve küçük yarayı hızlı bir toprak dokumayla kapattı.

"doğum odasına götürün ve hazırlayın."

Hizmetkârlarını görevleriyle baş başa bırakan Vadim, kendi odasına, özel süitinin kalbinde gizlenmiş küçük, ağır korumalı odaya doğru ilerledi. Boura Fell'in derinliklerindeki devasa kasada bir krallığı on kez satın almaya yetecek kadar altın, gümüş ve mücevher bulunsa da Eld'in gerçek hazinesi bu küçük odada yatıyordu.

Vadim koğuşları ve kilitleri serbest bırakıp kapıyı açtı. İçeride sıra sıra kilitli sandıklar, raf raf çekmeceler ve raflar akla gelebilecek her türlü güç aracıyla doluydu; Vadim'e seleflerinden miras kalan nesnelerin yanı sıra kendi topladığı muazzam kişisel koleksiyonu da vardı. Bilgi sahibi erkek ve kadınların sahip olmak için dünyaları fethedeceği büyülü aletler. Belirli iblisleri çağırmak için taşlar. Onları zapt etmek ve kontrol altında tutmak için runik işlemeli tasmalar ve kelepçeler. Güçlü Feraz Kara Cadıları tarafından Gece Ana'en karanlık amaçları için yapılmış Tikiler. Drogan kadehleri, bir bebeğin kanıyla doldurulduklarında, Yüce Büyücü ve uzaktaki elçilerinin başka herhangi bir büyü biçimi olmadan iletişim kurabilecekleri karanlık aynalara dönüşür.

En az on iki ölümcül muhafız tarafından korunan küçük bir sandıkta güç bantları bulunuyordu. Vadim koruyucuları serbest bıraktı ve sandığı açtı. Büyülü yüzük ve kolluklardan oluşan tepsiler ona doğru parıldadı. Onları tezgahın üzerine yaydı. Dört tepsi altın halkalara yerleştirilmiş pırıl pırıl Tairen'in Gözü kristalleriyle doluydu; sekizi platine yerleştirilmiş siyah *selkahr* ile taşıyordu.

Cüppesinin derin bir cebinden Shia'nın hâlâ sıcak olan kanının bulunduğu küçük şişeyi çıkardı. Şişenin kapağını açtı ve birkaç damla kanı

bir avuç içi. Dilini kana değdirerek tadını ağzına götürdü, ardından ellerini birbirine sürterek ince, hızla kuruyan kırmızı bir parıltının her iki avucunu da kaplamasını sağladı.

"*Gaz mora khan*," diye fısıldadı. Kan gücünden. Damarlarında zengin, baştan çıkarıcı karanlığın akıntıları kıvılcımlanırken gözleri kapandı. Elleriindeki kan ısındı, avuçlarını ısıttı. Dilindeki kalıntılar koyu bir bal tadı aldı ve hızla dişlerini sızlatan bir tatlılığa .

Gözleri birden açıldı, artık siyahtı ve Azrahn'ın koyu kırmızı korlarıyla parlıyordu. Azrahn'ın geliştirdiği görüşüne göre, küçük hazine odası, alev alev yanan büyümlü ışıklarla tutuşturulmuş bir gölge kuyusuydu. Tairen'in Gözü kristalleri, çok renkli ışığın neredeyse kör edici prizmalarıydı. Kana bulanmış ellerini onların üzerinde gezdirdi.

"*Vi mora ulchis*," diye emretti. Kana itaate. Donuk, loş bir kırmızıyla parlayan avuç içleri yavaşça kristallerin üzerinden geçti. Kristallerin bir kısmı daha parlak bir şekilde parıldadı, küçük kıvılcımlar ateşten fıskıran bir kor yağmuru gibi üzerlerinden sıçradı. Onları tepsiden aldı ve test büyümesine en güçlü yanıtı veren dört kristale indirene kadar küçük grubu birkaç kez daha test etti.

Benzer bir işlem kullanarak diğer tepsilerden dört siyah *selkahr* seçti, ardından her bir başparmağı süslemek için en saf, en güçlü koyu mor ametist yüzüklerinden ikisini seçti. Son olarak, Yüce Büyücü ilkinin altındaki ayrı bir tepsi setini açtı ve kadim Merellian rünleriyle işlenmiş iki altın kolluk çıkardı.

İşini bitirdiğinde sandıkları koruyan koğuşları yeniden etkinleştirdi ve küçük odadan çıktı.

Gecenin en karanlık çanı yaklaşıyordu. Büyük büyümlü zamanı yaklaşmıştı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Solan Topraklar~ Lissilin

Çığlık Yağmur'u bıçak gibi kesti. Ellysetta'yla birlikte yıldızların altında uyuyabilmek için Lissilin'deki çatıya taşıdığı paletin üzerinde doğruldu. Kör edici keder onu nefessiz bırakmış ve titretmişti. Yanı başındaki Ellysetta acı bir çığlık attı ve yumuşak çarşafı göğsüne sarsıldı.

"Yağmur..." Gözyaşları sesini kalınlaştırdı. ne olduğunu anlamıyordu ama korkunç acıyı varlığının her hücresinde hissedecek kadar Fey'di, yeterince tairen'di.

Başını eğdi. Gözleri akmayan yaşlarla yanıyordu. Ah, tanrılar, çok geç. Doğruca Fey'Bahren'e uçması gerekirdi ama Sybharukai'nin Cahlah'ın durumunun iyiye gittiğine dair verdiği güvencenin onu hâlâ zamanı olduğuna ikna etmesine izin vermişti.

Avuçlarını alnına bastırdı ve kısa bir veda duası okudu. "Yükseklerde uç ve rüzgârda gül," diye fısıldadı.

"Ne oldu Yağmur?" Gözyaşları taşmış ve Ellysetta'nın yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Cahlah öldü ve yavrularından biri de yumurtanın içinde telef oldu." Gözyaşlarını sildi ve onu bırakmadan önce nazıkçe öptü. "Gitmem gerekiyor. Benimle gelmeni isterim ama Fey'Bahren'e vardığımızda seni karşılamaları için asilzadelerin kederinin geçmesini beklemen gerekebilir."

"Elbette gideceğim," dedi hiç tereddüt etmeden.

"*Beylah vo.*" Giyinirlerken, aşağıya bir Ruh sondası gönderdi ve Dax'ı uyanık ve eşi için endişeli buldu, aniden uyanmış ve açıklayabileceği bir neden olmadan ağlamaya başlamıştı.

"*Sieks'ta,*" diye özür diledi Rain. "*Tairen'lerden ikisi öldü. Ellysetta ve ben kederimizi çok güçlü bir şekilde dışa vurmuş olmalıyız. Eşinizi rahatsız ettiğimiz için bizi bağışlayın. Fey'Bahren'e uçuyoruz. Sen ve Marissya en kısa zamanda bize katılın.*"

Birkaç dakika sonra, o ve Ellysetta Lissilin'in çatılarından süzöldüler ve kuzeye, Feyllere doğru kanat çırpmaya başladılar.

Eld~ Boura Fell

Baş Büyücü inledi. Çıplak, kanlar içinde, soğuk zeminde secdeye kapanmıştı.

Taş zemine oturdu ve vücudunun her kasını sarsan acı verici spazmların sonuncusu son öfkeli ifadesini verirken seğirdi.

"Efendim?" Ayaklarını sürüyerek yaklaştı.

"Bana dokunma." Bu uyarıyı sıkılmış dişlerinin arasından yaptı. Kendi çığlıklarının neden olduğu kulaklarındaki çınlama azalmaya başladı ve onun yerine başka bir ses duydu: sert bir yüzeye dökülen devrilmiş süt gibi sürekli bir damlama. Ama bunun süt olmadığını biliyordu. Zengin, metalik kokusu hemen fark ediliyordu.

Kan, yoğun, hala sıcak ve çok fazla. Yaşamın ve yakın zamandaki şiddetli ölümün sıvısı.

Hizmetkârların dehşete kapılmasına şaşmamalı. Vadim az önce kazandığı vahşi, acı dolu savaştan sonra ödülünü kaybetseydi, öfkesi vahşi olurdu.

"Çocuk mu?"

"Yaşıyor, efendim." Ses titriyordu. "Ve zarar görmemiş." O zaman hizmetkârların korktuğu o değildi. Vadim gözlerini kapadı, odaklandı, tüm gücünü topladı. Bu seferki savaş daha önce hiç olmadığı kadar kötüydü, içindeki tüm sihri, tüm güç rezervlerini tüketmişti. Neredeyse kaybediyordu. Hayal bile edilemezdi ama işte . Ölüm o kadar yakındaydı ki, soğuk nefesini ensesinde hissetti, saran bir sis onu bir kefen gibi sardı.

İçinde zonklayan büyüünün nabızı olmadan, yaşının ağırlığı üzerine çöktü. Kemikleri ağrıyor, kasları zayıf ve gevşek hissediyordu. Tek başına irade onu taş zeminden kaldırdı, vücudu yaşlı bir adamınki gibi eğilip kambur kalmak isterken omurgasını dikleşmeye zorladı. O bir Baş Büyücüydü. Zayıflık göstermeyi göze alamazdı.

Ayağa kalktı. Pıhtılaşmış kanla keçeleşmiş saçları görüşünü engelliyordu. Sabırsız bir elle saçlarını geriye doğru taradı ve son çabalarının sonuçlarını inceledi.

Shia doğum masasında yatıyordu, güzel yüzü kan içindeydi ve acıdan donup kalmıştı. Karnı açıktı, göğüs kemiğinden pubise kadar yırtılmıştı. Parçalanmış deriden oluşan uzun kanatlar dışa doğru katlanmıştı, bu da ölümcül saldırının kendi vücudunun içinden geldiğini gösteriyordu. Rahminin yıkıntıları arasında, ılık bir kan ve parçalanmış organ havuzunun içinde Vadim'in özenle tasarladığı bebek, Tairen'in Gözü kristali gibi parlayan gözbebeeksiz gözlerinden dünyayı sessizce yatıyordu.

Zafer kabardı, içini yenilenmiş bir güçle doldurdu. Çocuğa uzandı, çocuk tıslayıp pençe gibi kıvrılmış minik parmaklarıyla ellerine vurunca güldü.

"Hayır, hayır, delikanlı." Çocuğu annesinin cesedinden kopardı. "Ne kadar iyi, güçlü bir çocuksun sen. Ne kadar iyi ve güçlü bir Büyücü olacaksın."

Çocuğu göğsüne yaslayan Vadim, bağlantı odasına doğru yürüdü. Orada, bir düzine hizmetkâr berrak, termal ısıtmalı havuzların yanında bekliyordu. İçlerinden Vadim'i suya kadar takip etti ve sessizce yakın zamanda

Yüce Büyücü'den ve gönülsüzce onlara teslim ettiği küçük bebekten büyü ayinleri.

İşleri bittiğinde termal havuzlardan çıktı ve hizmetkârların onu ısıtılmış, kokulu bezlerle kurulamasına ve bu seansların her zaman kemiklerinde bıraktığı ürpertiği hafifletmek için vücuduna kalın, pelüş bir bornoz izin verdi. Bu titremeler, dumanı tüten mangalın yanındaki minderli sandalyeye otururken elindeki diğer titremeleri maskeleyemeye yardımcı oldu. Hizmetçiler kundaktaki bebeği tekrar kollarına yerleştirdiler.

Çocuktaki büyü çoktan azalmaya ve gözleri doğal görünümüne dönmüştü, kobaltla çevrili berrak soluk bir mavi. Shia'nın gözleri.

Şaşırtıcı bir pişmanlık hissi Başbüyücü'ye dokundu. Shia alışılmadık derecede güzeldi ve ona iyi hizmet etmişti. Ona sağladığı saatler süren kişisel zevkin yanı sıra, en güçlü damızlıklarının doğurduğu yarım düzine yetenekli yavru doğurmuştu.

İnce bir parmağını bebeğin pürüzsüz yanağında gezdirdi. "Senin adın, çocuğum, Tyrkomel olacak. Annenin ölümü."

Büyücü ve ödülü doğum odasını terk ettikten sonra, Boura Fell'in *umagi* hizmetkârları hızlı şekilde soymak ve temizlemek için içeri girdi. Üç kadın kanlı masayı ve yerleri hortumla yıkadı. İki adam ölü kadının yırtılmış, soğumuş bedenini brandaya sarmak ve dışarıda bekleyen çöp arabasına taşımak için içeri girdi.

Yırtık pırtık, siyah saçlı kız arabanın kollarının yanında durdu. Tuval, içindeki cesedin donmuş yüzünü, ipeksi siyah saçlarını ve bakan soluk mavi gözlerini ortaya çıkarmak için ayrıldığı anda irkildi.

Kızın boğazından -çabucak bastırılan- yumuşak bir çığlık yükseldi. İki hizmetçi doğum odasına geri döndüğünde kızın ince, kirli parmakları uzandı ve Shia'nın parlak saçlarını okşarken hafifçe titredi. Paslı bir bıçak parladı. Uzun, parlak siyah saçlardan bir tutam kızın elinden kurtuldu.

Onu göğsüne bastırarak koşmaya başladı. Dışarı çıktığında çöp arabasını terk edilmiş halde bulan hizmetkârlardan biri kızgın bir şekilde bağırdı ama kız durmadı. Bir dizi karanlık merdivenden ve kayaya oyulmuş tünellerden başka bir şey olmayan dar, dolambaçlı koridorlardan aşağıya doğru aceleyle indi. Çıplak ve kirli ayaklar, eskimiş kayaların üzerinden Boura Fell'in en tehlikeli mahkûmların tutulduğu ve çöp çukurunun en dibe ulaştığı en alt katına kadar tırmandı.

Orada, merdivenin altındaki gölgeli oyukta, karanlığın içinde büzülmüş, sallanıyor ve bir tutam saçı okşuyordu. Ses çıkarmadı - sessiz kalmayı uzun zaman önce öğrenmişti - ama zihninin içinde boğuk, hıçkıran bir sesle Shia'nın en sevdiği şarkının sözlerini söyledi. Çöp çukurundaki vahşi *darrokkenlerin* en yeni çöp için kavga ederken çıkardıkları hırıltı ve öfkeli havlamaları duyduğunda

Kız parmaklarını kulaklarına tıkadı ve zihnindeki sesi bir haykırışa yükseltti. *O değil. O değil. O tatlı, yumuşak, mavi gözlü, şefkatli eller değil. Et ve kemik. Hepsi bu kadardı. Et ve kemik.*

Kız, Shia'nın saç telini dudaklarına bastırdı, kokuyu içine çekti ve kendini sadece birkaç çan öncesinin mutlu, gülümseyen yüzünü hayal etmeye zorladı. İşte. Bu oydu. Shia. Tatlı, nazik elleriyle kızın saçlarını okşamayı seven ve güneş ışığı, yumuşak yağmur ve kara büyü ve ölüm yerine çiçek kokan ılık, hoş kokulu rüzgarlar hakkında güzel şarkılar söyleyen Shia. Kıza bir isim bile vermiş ve geldiğinde onu bu isimle çağırması... *Melliandra*.

Kız nefes aldı, şarkı söyledi ve *darrokken*'in hırıltılı öfkesi azalana kadar sallandı. Sessizlikte vücudu hareketsiz kaldı. *Umagi* isyan etmedi. *Umagi* sadece hizmet etti. Düşünceleri, anıları ve hatta ruhları bile kendisine ait değildi. Ama Shia'yı paylaşmayacaktı - onu katleden Yüce Büyücü'değil.

Yıllar önce, küçük düşüncelerini ondan nasıl saklayacağını öğrenmişti. Başlarda küçük şeylerdi - cebine attığı ekmek kabuğu, odasındaki yastıklardan birinden avuçladığı gevşek düğme gibi. Zamanla daha cesur olmuş, daha fazlasını saklamayı öğrenmişti; örneğin ondan ne kadar nefret ettiğini ve ölmesini dilediğini.

Şimdi, Shia'nın ölümünün acısını ve gözyaşlarını aldı ve onları kullandı, şekillendirdi, zihninin sırlarını sakladığı o küçük kısmının etrafında parlak, sert bir kabuk oluşturdu. Zihninin o kısmına bir isim verdi - artık "kız" denen değersiz, güçsüz *umagi*'ye ait değildi. Shia'nın kucağına alıp şarkı söylediği çocuğa, Shia'nın Melliandra adını verdiği çocuğa aitti.

Melliandra o parlak, sert kabuğun ardında Shia'yla ilgili anılarını ve Boura Fell'in karanlık kalbinde bulduğu o çok kısa aydınlık çanlarını saklıyordu. Baş Büyücü bu anıları asla alamayacaktı. Önce o ölecekti.

Ya da yapardı.

Gözleri parlayarak açıldı, soğuk ve gümüş rengi ve şiddetli bir amaçla doluydu.

ONUNCU BÖLÜM

*Tairen, tairen, yükseklerde
süzülen Gökyüzünün
tartışmasız kralı
Hangi büyük tanrı korkusuzca senin
cesur ihtişamını yarattı?*

Kimall vel'En Belawi'den "Tairen, Tairen", Tairen Soul

Solan Topraklar~ Doğu Çölü

Dünyanın yukarısında, Büyük Güneş'in ışığı doğu gökyüzünü sulandırdı. Uzak ufukta asılı duran bulut kümeleri yavaş yavaş aydınlanan gökyüzünde pembe parlıyordu.

Rüzgar, Ellysetta'yı çevreleyen gevşek Ateş kalkanlarının arasından esiyor, Yağmur'la birlikte Solan Topraklar'da koşarken kulaklarında ıslık çalıyordu. Altlarında, çölün keskin renkleri yavaşça yerini uzun, dalgalanan otlarla kaplı geniş, hafifçe inişli çıkışlı bir araziye bıraktı. Ovada otlayan hayvan , Yağmur'un tairen formu üzerlerine çullanınca korkuyla dağılıyordu.

Geniş altın ovaların ötesinde, Feyllerin tüten, karla kaplı volkanları etkileyici bir heybetle yükseliyordu. Uzun bir tepe diğerlerine hükmediyor, kardeşlerinin en az üçte biri kadar yükseliyordu. Bulutlar karlı zirveyi sisli bir taç gibi çevreliyordu. Hemen altlarında, üç büyük tairen uzanmış kanatlarıyla rüzgârın üzerinde süzülüyordu.

"Bu Fey'Bahren mi?" Ellysetta sordu.

"Evet, öyle. Torasul, Fahreeta ve Steli bizi karşılamak için uçuyorlar." Üç tairen alev püskürterek döndüler ve endişe verici bir hızla Yağmur ve Ellysetta'ya doğru uçtular.

Yutkundu. "Bu iyi bir şey mi?"

"Sen Tairen Ruhu'nun gerçek eşisin, hiçbir tairen senin saçının tek bir telini bile cesaret edemez. Ama Steli... vahşi. Seni korkutmaya çalışabilir. Kendini tairenlerin chakai'si, İlk Kılıç sanıyor."

"First Blade?"

"Savunmacıların en şiddetlisi. Celierianlar onlara şampiyon der. Bel, Tajik, Rijonn ve Gil, Solan Toprakların İlk Kılıçlarıdır. Gaelen de dahl'reisen olmadan önce öyleydi."

"Oh." Harika.

Tairen kükrerken Ellysetta'nın parmakları eyerin kulpunu sıkıca kavradı. Büyük kediler devasa boyutlardaydı, gözleri parlıyordu, opalesan

aktif güç. İçlerinden biri, masmavi gözlü, bembeyaz bir güzellik, diğer tairenlerin önüne geçti ve keskin beyaz dişlerini göstererek meydan kükredi. Rain kükreyerek karşılık verdi ama beyaz tairen yavaşlamadı.

"Beyaz olan Steli mi?"

"Aiyah."

Steli'nin kulakları kafasına yaslanmış, jilet gibi keskin pençeleri kınından çıkarılmış ve tamamen açılmıştı.

"Yağmur..." Ellie eyeri kavradı ve bacakları Rain'in boynuna sıkıca kenetlendi. O ve Steli doğrudan çarpışma rotasındaydı ve ikisi de en ufak bir korku ya da endişe belirtisi göstermiyordu. İkisi de yavaşlama belirtisi göstermiyordu.

"Güven bana, Ellysetta."

Ona güvenin. İki tonluk vahşi bir uçan yırtıcı hızla onlara doğru koşarken ona güvenin. Ellysetta yutkundu, gözlerini kapadı ve kendini sıkıca tuttu.

"tutunun." Rain keskin bir şekilde sola yatmadan önce Ellie'nin aldığı tek uyarı buydu.

Ellysetta bir çığlık attı ve gözleri tam zamanında açılarak iki tairenin kafa kafaya çarpışmayı sadece bir el genişliğiyle kaçırdığını gördü. Steli o kadar yakından geçti ki, kürklü kuyruğu Ellysetta'nın bacağına sürtündü ve pompalanan kanatlarının yarattığı rüzgâr Ellysetta'nın saçlarını her yöne savurdu.

Rain birkaç dakika içinde kendini toparladı. *"İyi misin, shei'tani?"* Ellie korkudan kaskatı kesilmiş elleriyle tairen devasa tutamlarını kavradı ve bacakları eyeri öyle bir sıktı ki neredeyse kendini deriyle kaynaştıracaktı. Yavaş yavaş, çalkalanan karnı ve hızla çarpan kalbi sakinleşti ve Rain'in kürkünü bırakacak kadar kaslarını çözmeyi başardı. ". " Lissilin'de yediği azıcık yemeği de kaybetmek üzere olduğunu hissetmek dışında.

"Çok iyi iş çıkardın." Onay, Ruh dokumasının iplikleri boyunca mırıldandı. *"Steli bize bir daha meydan okumayacak. Sen çığlık atmadın ve ben de bocalamadım. İlk dönen o oldu."* Sesinde bir memnuniyet vardı, erkeklerin ve oğlanların bir erkeklik sınavından sağ çıktıklarında gösterdikleri gururlu bir memnuniyet.

Yağmur'un postunu ölümüne kavrayışını gevşetti ve başını salladı. Kendisinin Tairen'in İlk Kılıcı olduğuna inanan tek kişi Steli değildi.

Diğer iki tairen -biri pırıl pırıl altın rengi, diğeri koyu kahverengi- karşılıklı daireler çiziyordu ve Yağmur onların arasında uçtu. Doğruca Fey'Bahren'in devasa zirvesine yöneldi ve onlar yaklaştıkça Ellysetta yanardağın dik kenarlarını süsleyen mağaraların karanlık gölgelerini seçebiliyordu. Yağmur en büyük mağaralardan birini çevreleyen geniş çıkıntıya indi. Yağmur'un büyük siyah tairen formu sisin içinde kaybolurken, bir Hava onu eyerden alıp ayağa kaldırdı. Sonra bir kez daha Rainier oldu, uzun boylu, vahşi, dünyevi olmayan bir güzelliğe sahipti.

"Gel, *shei'tani*. Sybharukai ve diğerleri bizi bekliyor."

"Her şeyin yolunda olduğuna emin misin? Gerekirse burada bekleyebilirim." Gürültülü bir kükreme havayı böldü ve Steli'nin büyük bir ateş püskürdüğünü görmek için döndü. Ellysetta yutkundu. "Ya da değil."

Her şeye rağmen Yağmur'un ağzının kenarı küçük bir gülümsemeyle kalktı. "Burada güvende olursun ama Sybharukai seni getirmem gerektiğini söylüyor." Bir bileğini uzattı. "Gel, *shei'tani*, ve ruh-kinimizle tanış."

Ona sonsuza dek sürecekmış gibi görünen uzun, dolambaçlı bir geçitte eşlik etti. Geçit üç yetişkin Tairen'in arka arkaya yürüyebileceği kadar geniş ve uzundu, taş koyu ve yüzyıllardır kullanılmaktan pürüzsüzleşmişti. Ana geçitten çok sayıda küçük tünel ayrılıyordu ama bunlar aşağıya doğru istikrarlı bir şekilde devam ediyordu. Mağaranın girişi gözden kaybolduğunda Rain Ateş'i çağırarak patikayı kaplayan kristal küreleri yaktı.

"Tairenler inlerinde ışık mı kullanıyor?" diye sordu şaşkınlıkla.

Yumuşak bir şekilde güldü. "*Nei*, ama Fey formundaki Feyreisen bunu faydalı buluyor. Feyreisen ve ailelerinin bir zamanlar Fey'Bahren'de tairenlerle birlikte yaşadığı söylenir ama bu doğru olalı uzun zaman oldu - eğer olduysa tabii. Çoğu *Fellana* burada rahat edemeyecek kadar tairenlerden korkuyor."

"Annen Tairen'den korkuyor muydu?"

Gülümsemesi hüzünlü bir hal aldı. "*Nei. Nei*, o hiç olmadı."

Geçit sonunda Fey'Bahren'in kalbinin derinliklerindeki ateşle aydınlatılmış devasa bir mağaraya açıldı. Karanlık, çıkıntılı duvarlar on tairen uzunluğunda . Mağaranın zeminini kalın bir sıcak siyah kum tabakası kaplıyordu. Ellysetta, Yağmur'la birlikte içeri girerken botlarının tabanlarından sıcaklığı hissedebiliyordu. Etraflarını çevreleyen çıkıntıların karanlığından parlayan gözler onları izliyordu. Mağara, Ellysetta'nın ağlamak istemesine neden olan alçak, kederli bir hırıltıyla uğulduyordu.

Dumanlı bir gölge mağaranın uzak tarafında ilerledi ve ortasında parlayan iki büyük yeşil göz belirdiğinde Ellysetta irkildi. Sonra gölge tekrar hareket etti ve kumun üzerinde sessizce ilerlemek üzere yükseldi. Yaklaşan büyük, koyu gri kedinin yanıltıcı kamuflajı şaşırtıcıydı. Hareket ederken bile katı bir etten çok duman gibi görünüyordu. Tairen yaklaşırken, Ellysetta zengin bir karşılama, güç ve güçlü bir sakinleştirici durgunluk karışımı hissetti. Sanki bu tairen tek başına diğerlerinin kederini kontrol altında tutuyormuş gibiydi.

"Sybharukai." Rain Ellie'nin omzuna dokundu. "*Burada bekle, shei'tani.*" Tairen sürüsünün reisini selamlamak için tek başına ilerlemeye devam etti. Yüksek Fey boyu tairenlerin yanında cüce gibi görünüyordu ve Sybharukai'nin devasa başının nazik karşılması onu birkaç adım geriye itti. Kollarını kaldırdı ve devasa kediye kucaklayarak yüzünü kürklü çenesine bastırdı.

Ayrıldıklarında Ellysetta, Sybharukai'nin bedeninin daha önce gözlerden sakladığı şeyi gördü. Başka bir tairen daha karanlık kumların üzerinde hareketsiz yatıyordu.

Yuva inine. Koca kafası bir yana eğilmiş, çenesi bir zamanlar ölümcül olan dişlerini ve sallanan dilini ortaya çıkaracak şekilde ayrılmıştı. Gözleri açıktı ama düz, donuk bir beyaza dönüşmüşlerdi. Kedi altı büyük yumurtanın etrafında kıvrılmış yatıyor, ölürken bile onları koruyordu. Ölü tairenin arkasında, kederli hırıltıların kaynağı olan iri, koyu kahverengi bir tairen çömelmişti.

Tüm içgüdüleri Ellysetta'yı böylesine büyük bir üzüntüye neden olan derin acıyı yatıştırmaya itiyordu. Bir adım daha yaklaştı, sonra durdu. Burası bir yas yeri idi ve o bir yabancıydı.

"Bu Cahlah," dedi Rain sessizce onun yanına dönerken. "Yumurtadan çıkmamış yavruların annesiydi ve vefatını hissettiğimiz kişi de o. Arkasındaki erkek de onun eşi Merdrahl." Derin duygular sesini kalınlaştırmıştı ve yüz ifadesi taşlaşmıştı.

Tairen'in aksine Rain yabancı değildi ve onu rahatlatmak için ne davete ne de tanıştırmaya ihtiyacı vardı. Onun eline uzandı. Parmakları elini kavradığında, içgüdüsel olarak yaptığı şifa büyüsüyle vücudundan onunkine geçen sıcaklığın hafif karıncalanmalarını hissedebiliyordu. Taziye, sempati, nazik sevgi.

"Üzgünüm, Rain. Bu benim hatam. Bana ailemle birlikte zaman tanımamış olsaydın -eğer beni hemen buraya uçurmuş olsaydın- günler önce gelebilirdik. Belki onları kurtarmanın bir yolunu bulabilirdik." Suçluluk duygusu üzerine çökmüştü. Rain'in hissetmemesi için duyguyu engellemeye çalıştı ama ten tene dokunuyorlardı. Yağmur onun suçluluk ve keder duygularını kendi duygularıymış gibi kolaylıkla okuyabiliyordu.

Titreyen bir nefes aldı ve onu kucağına çekti. "*Nei*, kendini suçlamana izin vermeyeceğim. Karar bana aitti. Israr etseydim gelirdiniz ama etmedim. Sybharukai bile Cahlah'ın gelişmekte olduğunu düşünüyordu ve yumurtadaki yavruları öldüren bu şey -her neyse o- şimdiye kadar hiç yetişkin bir tairen almamıştı. Sybharukai, Cahlah'ın onunla *cha, meicha, te seyani*, diş, pençe ve kuyrukla savaştığını söylüyor; ama zaten çok fazla güç kaybetmişti ve son gücünü yavrusunu almaya gelen şeyle savaşıyor harcıyor."

Ellysetta elini onun göğsüne koydu. "Doğruluk Gözü'nün seni bulman için gönderdiği kişi benim. Onları kurtarması gereken kişi benim. Cahlah'ın ölümünden ben sorumlu değilsem, sen nasıl sorumlu olabilirsin?"

Sybharukai, Ellie'ye hem nazik bir azarlama hem de biraz sabırsız bir emir gibi gelen mırıltılı bir hırıltı çıkardı.

Yağmur küçük, alaycı bir gülümseme verdi. "*Tairen'e önderlik eden kişinin suçluluk duygusuna tahammülü yoktur. Yapılanlar geri alınamaz.*" Geri adım attı. Hâlâ kızın elini tutarak onu nazikçe Sybharukai'ye doğru çekti. "Gel Ellysetta ve Fey'Bahren gururunun *makai*'si Sybharukai ile tanış."

Tairen'e o kadar yakın durdular ki, büyük kedinin nefesi Ellysetta'nın saçlarında dalgalandı.

"Selamlar, Leydi Sybharukai," diye mırıldandı Ellie kibarca. Daha önce hiçbir hayvanla tanıştırılmamıştı ama bu tairen'in varlığı o kadar muhteşemdi ki kibarca selam vermek ve tairen'in adına asil bir onurlandırma eklemek ona çok uygun gelmişti.

Bir an sonra, bu kadar kibar davrandığına memnun oldu. Tairen'in gözlerinin parlayan ışıkları ona sabitlendi ve saf bir güç dalgası onu sardı. Bir ağacın dallarından geçen hızlı bir rüzgâr gibi vücudundan akıp geçti. Rahatlatıcı bir sıcaklığın ardından aniden, sanki çırlıçıplak soyulup buzlu bir göle atılmış gibi soluk soluğa kalmasına neden olan sert ve güçlü bir soğukluk geldi.

Tereddüt. Şaşkınlık. Sonra hançer keskinliğinde bir sondaj daha. Bu sırada Sybharukai'nin gözleri onunkileri tutuyordu; yeşil, kadim ve bilge bir bilgeliğin derin kuyuları.

Bu bir hayvan değil, büyük bir güce ve zekâya sahip bir varlıktı.

Bir oflama sesi geldi -tairen kahkahası- ve alçak, canlı bir ses zihnini doldurdu, tairen şarkısı değil, sadece zihninde beliren kelimelerdi. Celierian dilinde.

"Hepimiz şu ya da şekilde hayvanız, kedicik."

Ellysetta şaşkınlıkla tairen'e baktı. "Tairenlerin Celierian dilini konuşabildiğini hiç bilmiyordum."

"Seninle ana dilinde mi konuşuyor?" Rain memnun görünüyordu. "Bu büyük bir saygı göstergesidir. Tairenler düşüncelerini istedikleri dilde iletebilirler ama sözcüklerin hantal ve kısıtlayıcı olduğunu düşünürler. Tairen şarkıları çok daha güzeldir."

"Evet, ama bu da harika." Gözlerini Sybharukai'den alamıyordu. "Fey zihin konuşması gibi bir şey hissetmiyorum. Sanki kelimeler etrafımı sarmış, vücudumun her bir parçası tarafından emilmiş gibi."

"Aiyah. Tairen'in kullandığı Ruh değil, başka bir iletişim biçimi."

"Aklımı okudu."

". Tairenler büyülerine Feylerin koyduğu kısıtlamaları koymazlar ve gurur içinde sır yoktur."

"Alınmadım."

Sybharukai'nin kocaman koyu gri başı Ellie'yi dürttü. Ellysetta ne olduğunu anlayamadan Sybharukai başını eğdi ve Ellie'nin yüzünü yaladı. Dili sıcak ve sertti, tıpkı bir ev kedisininki gibiydi.

Sybharukai kalçalarının üzerine oturdu. Diğer tairenler kıpırdandıkça mağaranın etrafındaki çıkıntılardan sessiz hareket sesleri geliyordu. Altın gözlü, zarif, alaca bir güzellik sessizce yuva ininin siyah kumlarına düştü, altın kanatları inişini durdurmak için yarıya kadar açılmıştı. Onun arkasında, kumral kürklü, biraz daha iri bir tairen indi. Birlikte Ellysetta'ya doğru ilerlediler.

"Xisanna ve eşi Perahl," diye mırıldandı Rain. "Sybharukai sizi kabul ettiğine göre, diğer tairenler de sizi selamlayacaktır."

Kızıl Xisanna ve kumral Perahl, Ellysetta'yı deneysel bir şekilde koklarken, arkalarında daha fazla tairen sıçradı ve çıkıntılardan mağara zeminine doğru süzüldü.

"Selamlar, Leydi Xisanna, Lord Perahl." İki tairen onu koklamayı bitirip yüzünü yaladıktan sonra diğerlerinin yaklaşmasına izin vermek için uzaklaşınca sıçradı.

Tek başlarına ve çiftler halinde, bir düzineden fazla tairen onu inceledikten sonra onaylarını ve hoş geldinlerini sundu. Fahreeta, Torasul ve Steli dışarıdan dönüp selamlarını iletmek için öne çıktılar.

Ölü tairen'in eşi kederli bir çığlık attı, sesi o kadar acı doluydu ki Ellysetta'nın gözleri yaşlarla doldu. İçgüdüsel olarak ona doğru bir adım attı ama Yağmur onu geri çekti. "*Nei, shei'tani*. Tairen ve ben onunla ilgileneceğiz."

O konuşurken bile Sybharukai ayağa kalktı ve kara kumlar üzerinde Cahlah'ın cesedinin yattığı yere doğru ilerledi. Diğer tairen de hemen arkasından onu takip etti.

"Vakit geldi, Ellysetta." Yağmur kızın elini dudaklarına götürdü ve parmaklarına bir öpücük kondurdu. "Merdrahl beni beklemeyi kabul etti ama daha fazla beklemeye dayanamıyor. Arkamızdaki duvara oyulmuş basamaklar var. En azından dördüncü çıkıntıya tırman ve ben sana söyleyene kadar aşağı inme."

Endişe onu yakaladı. "Yağmur mu?"

"Ben güvende olacağım Ellysetta, sen de öyle, ama dediğimi yapmalısın. Acele et, lütfen."

Sesindeki aciliyet hissi, dönüp kumların üzerinden mağaranın kenarına oyulmuş geniş, düz basamaklara doğru koşmasına neden oldu. Rain Değişim'i çağırırken büyü kabardı ve omzunun üzerinden geriye baktığında, Rain tairen formunda inin içinden geçerek sürünün geri kalanına katılıyordu.

Ellysetta mağara tabanının üstündeki ikinci çıkıntıya doğru ilerledi. Aşağıda, tairenlerden birkaçı yumurtaların biri hariç hepsini ağızlarına aldı ve onları inin diğer tarafına taşıdı. Yumurtaları uzak bir köşeye bırakıp koyu renkli bir kum yığınının içine gömdükten sonra diğerlerine katılmak üzere geri döndüler ve Merdrahl ile ölü Cahlah'ın etrafında bir halka oluşturdular.

Tüm tairenler homurdanmaya başladı; Ellie'nin kollarındaki tüyleri diken diken eden, derin ve gırtlaktan gelen tek bir notaydı bu.

"*Daha yükseğe, shei'tani*."

Rain'in sessiz dürtüsüyle bir basamak daha tırmandı. Üçüncü sahanlığa ulaştığında hırıltı daha da yükseldi. Merdrahl ve Cahlah'ın etrafında dönen tairenler arka ayaklarının üzerine kalktı ve kanatları açılmaya başladı. Opalesan tairen gözleri sihirle parlıyordu. Merdrahl unutulmaz bir çığlık attı ve bedenini ölü eşinin hareketsiz formunun üzerine koydu. Tairenlerin sesleri ine dolup devasa mağarada yankılanırken dağın kendisi de titremeye başladı. Tairenlerden birkaçı başlarını geriye doğru uzatıp kükredi. Gırtlaklarından ateş fişkırdı ve o zaman .

Dördüncü bir basamak daha tırmandı. Avuç içleri kayaya sürtünüyordu ama acıya aldırış etmedi. Şiddetli, sarsılmaz bir kesinlikten doğan bir aciliyet duygusu onu yakalamıştı.

Ateş geliyordu, sıcak ve görkemli. Tairen'in ateşi temizleyecek ve arındıracaktı. Tairen'in ateşi öldürmek ve dönüştürmek için. Tairen'in ateşi, derin ve ölümcül büyü.

Bunu nasıl bildiğini tahmin edemiyordu ama emindi. Cildi sıcak, dolu ve gergin hissediyordu, sanki ateş zaten içindeydi ve serbest kalmak için savaşıyordu. Ter derisini ıslatıyordu ve nefesi kesik kesik geliyordu. Dördüncü çıkıntıda durdu, kendini daha yükseğe zorlayamadı. Yaklaşan şey onu endişelendiriyordu ama şimdi aynı zamanda onu kendine çekiyor, sevgili bir arkadaş gibi çağırıyordu.

Onun altında, tairen halkasının hepsi arka ayakları üzerinde duruyordu. Kanatları tamamen açılmıştı, kürksüz alt kısımları elmas tozuyla kaplanmış gibi parlıyordu. Tairen'in şarkısı zihninde çalıyordu; saf, sonsuz notalar gittikçe güçleniyor, derinleşiyor, bir kreşendo oluşturuyor ve onu duygularla dolduruyordu. Acı veren bir hüznün, engin bir aşk, yalnızlık acısı, huzur vaadi. Gözlerinden yaşlar döküldü. Merdrahl eşini kaybetmişti ve çektiği acı dayanılmazdı. Tairen, ailesi, onu serbest bırakacaktı.

Parıldayan altın ve gümüş müziğin içgüdüsel notaları havada parıldadı ve titredi, rezonans o kadar saf ve yoğun ki görsel bir şekil aldı. Müzik Ellie'nin kulaklarını ve zihnini doldurdu ve daha da derinlere inerek kanını, etini ve kemiklerini istila etti, varlığının dokusuna işledi. Derinlerde, kendi tairen'i huzursuzlukla yer değiştirdi. Vahşi, korkmuş, umutsuz bir özlem onu doldururken bile bir uyarı tısladı, ağrıyan bir boşluk, ruhunun derinliklerinde bir acı. İstiyordu... ihtiyacı vardı... ne?

Şarkı zirveye ulaştığında, inin zeminindeki tairenler başlarını geriye atıp kükredi. Kanatlarını sonuna kadar açmış ve titreyen devasa göğüsleri tek bir ortak nefesle genişledi. Halkanın ortasında Merdrahl ölümcül dişlerini gösterdi ve sevgi, keder, yalvarış ve emir dolu son, şiddetli, dünyayı sarsan bir çığlık attı.

Etraftaki tairenlerin boğazlarından ateş fişkırdı, devasa, durdurulamaz alev püskürtüleri. Merdrahl ve Cahlah'ın bulunduğu yerde kızgın bir fırın alev alev yanıyordu. Ellysetta gözlerini kör edici cehennemden korumak için bir elini kaldırdı ama başka tarafa bakamadı. Tairen'in kanatları körük gibi pompalanıyordu. Büyük alev ve duman bulutları dışarı doğru kabararak mağaranın zeminini sular altında bıraktı. Isı yukarı doğru püskürerek Ellysetta'yı ayaklarından fırlattı.

Elleri ve dizleri üzerinde yuvarlandı ve ayağa kalkmaya başladı ama bir buz örümceğinin ısırması gibi tanıdık bir soğuk karıncalanma onu sardı ve bacaklarının gücünü tüketti. Bu his giderek güçlendi, omurgasından yukarı fırladı ve tüm kaslarının titremesine neden oldu. Korku boğazına yapıştı.

"Yağmur..."

Tereddütle yaptığı çağrı cevapsız kaldı. Tüneğinin kenarına doğru süründü.

Mağaranın zemini tamamen derin, azgın bir ateş okyanusunun altına ve bu okyanus onunkinin hemen altındaki çıkıntıyı sarmıştı. Tairen'in hiçbir parçası görünmüyordu ama yine de orada, cehennemin merkezinde olduklarını, zarar görmediklerini ve alevleri beslediklerini biliyordu. Onların şarkı söylediğini duyabiliyordu, zihninde yankılanan tek ve sürekli bir nota.

Sıcağa rağmen titreyerek çıkıntının üzerine çömeldi. Eti sanki kemiklerinden ayrılacakmış gibi titriyordu. Tairen'in saf, sonsuz armasının altında şimdi fısıltılar duyabiliyordu. Sinsi, korkutucu. Çağırın, tıslayan, yalvaran sesler. Onu içine çeken ve kalbine dehşet salan sözsüz emirler.

Ve sonra adının sesini duydu, sanki karanlığın isimsiz bir canavarından geliyormuş gibi söyleniyordu. *Ellysssettttttaaaaaa*.

Nefes nefese kendini uçurumun kenarından geriye attı ve tutunacak bir şey aramaya başladı. Sanki ona adını söyleyen şey uzanıp onu yakalayabilirmiş gibi. Küçük bir kaya parçası buldu ve onu çılgınca bir güçle kavradı, gözlerini sıkarak kapattı.

"*Yağmur!*" Adını yüksek sesle haykırdı, kızgın rüzgâra doğru haykırdı. Sonra tekrar, Ruh' ve bağları boyunca, çağırın karanlığa karşı bir tılsım gibi. "*Yağmur!*"

Odanın öbür ucunda, tairenlerin tek ve sürekli notası sona erdi ve daha yumuşak bir melodi ortaya çıktı, yumuşak ve hüznü, ama içinde hafif, umutlu bir akor vardı. Fısıldayan sesler geldikleri kadar hızlı bir şekilde yok oldular ve onlarla birlikte teninde buz örümcekleri gibi gezinen rahatsız edici ürperti de yok oldu. Tairen'in kükremesi sustu ve sınıksız kapalı göz kapaklarının arasından, in bir kez daha gölgeyle örtülene kadar alevlerinin parlaklığının azaldığını görebildi.

Rain onu küçük bir kayaya tutunmuş halde buldu. Gözleri sınıksız kapalıydı ve loş ışıktaki bile boğazındaki nabız atışını görebiliyor ve sık, soluk soluğa nefes alışlarını duyabiliyordu.

"Ellysetta?"

Elinin ilk dokunuşu kadının irkilmesine neden oldu ve adam endişeyle kaşlarını çatı. Tenine dokunduğunda üşüdüğünü hissetti. Titriyordu ve açıkça dehşete düşmüştü. "Her şey bitti, *shei'tani*. Korkmana gerek yok." Şefkatle saçlarını yüzünden geriye doğru taradı ve yanaklarını avuçlayarak tenindeki sıcaklığın kızına sızmasına izin verdi. Tek düşünebildiği, tairen geçiş töreninin onu korkutmuş olduğuydu. Muhtemelen alevler içinde yanarak öleceğine inanmıştı. "*Sieks'ta*. Özür dilerim. Seni Ateş Şarkısı hakkında uyarmalıydım. Ayinin ne kadar korkutucu görünebileceğini biliyorum, ama sana yemin ederim, *shei'tani*, asla tehlikede değildin."

Sariel her zaman Tairen'lerden korkmuştu. Onu Rain'in oğlu olarak karşılamışlardı.

ama onların yanında hiç rahat edememişti. Ona nadiren inlerine kadar eşlik etmişti. Ellysetta bir Tairen Ruhuydu, bu yüzden onu daha iyi anlayacağını, onun gibi burada kendini evinde hissedeceğini düşünmüştü ama belli ki çok erken, çok fazla şey beklemişti.

Hayal kırıklığını bastırdı ve dudaklarını kızın alnının pürüzsüz tenine bastırdı. *"Sieks'ta, sevgilim. Beni affet. Seni hazırlamalıydım, seni gururun içine itmeden ve anlamayı beklemeden önce alışman için sana zaman vermeliydim."* Sariel'i ruhunun tairen yarısını kabul etmesi için zorlamamıştı, Ellysetta'yı da kabul edebileceğinden fazlasını kabul etmesi için zorlamayacaktı. Hazır olduğunda, gurur onu bekliyor olacaktı.

"Tairen'den korkmuyorum." Ellysetta'nın sesi boğuk bir fısıltı gibiydi. "Ateşten de korkmuyordum, gerçi belki de korkmalıyım."

Rain geri çekilip ona baktı. Gözleri açıldı, yüzü solgundu. Korkusu yeni yeni azalmaya başlamıştı. "O zaman seni bu kadar korkutan şey neydi?"

"Karanlıktı, soğuktu." Sesi titriyordu ve tekrar titremeye başladı. "Beni çağıran sesler."

Kaşları birbirine çatıldı. "Ellysetta, karanlık ya da soğuk yoktu, sadece ateş vardı. Tairen'in Cahlah Merdrahl ile kayıp yavrularını bir sonraki hayata uğurlaması dışında hiç ses yoktu. Biz seni çağırmadık."

"Sen ya da Tairen değildi. Gölge Adam da değildi. Başka bir şeydi. Korkunç bir şey. Şeytani bir şey." Parmakları kenetlendi ve adamın omuzlarına saplandı. "Rain, o benim adımlı biliyordu."

"Şşş." Rain bir eliyle Ellysetta'nın vahşi buklelerini düzeltti ve Sybharukai'ye endişeli bir bakış gönderdi. Ne o ne de tairen herhangi bir tehlike sezmemişti ama yine de Ellysetta'dan şüphe edemezdi. O neye inanıyorsa, kesinlikle ona inanıyordu.

Ya bir *dahl'reisen*'i ışığa geri getirebilen Ellysetta, tairenlerin bilgisi Sybharukai'nin bile şeyleri hissedebiliyorsa? Daha da kötüsü, ya Cahlah ve yavrularının yaşam özünü emen kötülük Ellysetta'yı bir sonraki hedefi haline getirmişse? Boğazında alçak bir hırıltı gümbürdedi. Cahlah ve yavrularını katleden varlık gizemli, görünmez, takip edilemez bir düşmandı ve yüzyıllardır hem Fey'e hem de tairen'e karşı zafer kazanmıştı.

Ellysetta onun kollarında titremeye devam etti ve korku yerini şoka bırakırken dişleri takırdamaya başladı. Yağmur onu kollarına aldı, Hava'nın kaymasıyla yumuşak bir şekilde inin zeminine indi ve yuvalama ininden uzaklaşan büyük tünellerden birine yöneldi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Üşümüşsünüz. Fey'Bahren'de dağın volkanik kalbi tarafından ısıtılan bir yeraltı gölü var."

"Ben iyiyim," diye itiraz etti. "Sıcak bir banyoya ihtiyacım yok. Beni taşımana da gerek yok."

"Zihnimi rahatlatmak için banyo yapacaksın. Ve seni taşımak benim için bir zevk." Eğer şekilsiz kötülük ona tekrar saldırırsa, ona sarılabilecek kadar yakın olmak ve onun hissettiklerini hissetmek istiyordu.

"Peki ya Merdrahl? Gitti, değil mi?"

"*Aiyah*. O öldü. Ateş Şarkımızın amacı buydu: Onu, Cahlah'ı ve ölü kitlerini bu hayattan kurtarmak ve böylece bir sonraki hayata geçmelerini sağlamak."

Kumların üzerinden Merdrahl'ın bulunduğu yere baktı. Rain, iki tairen ve kayıp geriye kalanları tanıdığı anda anlamıştı. Titremesine rağmen omurgası sertleşti ve aralarındaki her temas noktasını şaşkınlık kapladı.

"Rain, beni yere bırak." . "Bu...?" Adam onu durdurmak için elini tutmadan önce üç adım attı.

"*Nei*, dokunma ona. Hâlâ oldukça sıcak." Çok yönlü derinliklerinde parıldayan koyu renkli, parlak kristal parçasına baktı.

Krallıklar, kara kumların içinde yatanların çok küçük bir kısmı için fethedilmişti.

"*Aiyah*, düşündüğün gibi." Tairen'in Göz kristali, iki büyük kaya ve daha küçük, daha karanlık bir küre: Merdrahl, Cahlah ve takımlarının dünyasından geriye kalan tek şey.

"Bu nasıl mümkün olabilir? Bir keresinde bana Tairen'in Gözü kristalinin yapılamayacağını veya yapılamayacağını söylemişsiniz."

"Fey'in onu yapamayacağını ya da bozamayacağını söyledim. Bunu sadece tairenler yapabilir ve sadece az önce tanık olduğunuz geçiş törenini gerçekleştirerek. Ayın için en az on iki yetişkin tairenin Ateş Şarkısı'nı söylemesi gerekir."

Boynunda asılı duran iki kristale dokundu. "Bunlar... ölü bir Tairen'in bedenleri mi?"

"Bir zamanlar öyleydiler, ama Ateş Şarkısı eskiden olanı dönüştürüyor ve yerine bambaşka bir şey bırakıyor." Elinin tersini kızın yanağına dayadı. "Ve bu, Ellysetta," diye nazikçe uyardı, "asla kimseye söylememen gereken bir sır. Feyler bile Tairen'in Gözü kristalinin nasıl oluştuğunu bilmiyor. Tairen ve onların arasında kardeş gibi yürüyen Feyreisen tarafından korunan bir hazinedir."

Başını salladı. "Bundan bahsetmeyeceğim."

Tünelin girişinden geçip Fey'Bahren'in kalbinin derinliklerine inen geniş, eskimiş patikaya vardılar. Arkalarında küçük çakıl taşları şakırdadı ve Ellysetta başını sesin kaynağına doğru çevirdi.

"Tairen bizi takip ediyor." Sesi şaşırmış gibiydi.

"Merak ediyorlar. Benden başka biri Fey'Bahren'e gelmeyeli çok uzun zaman oldu."

Durdu. "Seyirci eşliğinde banyo yapmayacağım. Tairen olsalar bile."

Celierian alçakgönüllülüğü. Bir yanı onun bu özelliğini hiç kaybetmemesini umuyordu. Kızın kızardığında yanaklarının pembeleşmesine bayılıyordu.

"Onun için bir perde öreceğim."

sen, *shei'tani*."

Tünel başka bir büyük mağaraya açılıyordu. Yağmur, çevresindeki aplikleri aydınlatmak ve gölün berrak, durgun sularını aydınlatmak için Ateş'i çağırdı. Yuvalama ini kadar geniş ya da yüksek olmasa da mağara yine de etkileyiciydi. Çok sayıda yetişkin tairen geniş, cam gibi gölü çevreleyen kayaların üzerinde rahatça güneşlenebilirdi ve yukarıda, kubbeli tavan en büyük tairenin bile kurumak için kanatlarını tamamen açmasına izin verecek kadar yüksekti. Duvarlar, binlerce yıldır genç tairenlerin asaletin dikkatli gözleri altında alevlerini test etmelerinden dolayı pürüzsüz ve cilalıydı. Rain'in kendisi de tairen beşiğindeki arkadaşlarına katılarak kayaya alev püskürtmüş, alevi ve ısınısını nasıl kontrol edeceğini ve ağzını yakmadan ateşi nasıl soluyacağını öğrenmişti.

Ellysetta gölün kenarına doğru yürüdü ve elini daldırmak için diz çöktü. "Bu sıcak."

"Fey'Bahren bir yanardağdır. Isısı bu gölün sularını ısıtıyor." Belli belirsiz gülümsedi. "Tairenler rahatlarını sever." Onu gölün sığ bir bölümüne götürdü; burada su altı çıkıntıları mükemmel bir ıslanma noktası oluşturuyordu. "İşte, Ellysetta."

Tereddüt etti. "Şimdi gerçekten çok daha sıcakım."

"Ellysetta, çırılçıplak soyunup Fey'Bahren'in tünellerinde koştursan, tairen buna bir şey demez."

"Evet...şey..." Yanakları daha parlak bir pembeye büründü. "Bunu yakın zamanda test sanmıyorum."

Çok ilkel. Çok... Çelyer. Gülümsedi ve başını salladı. Toprak parmak uçlarında parladı ve seyahat derileri yumuşak keten bir mayoya dönüştü. "İşte oldu. Şimdi suya gir ve seni ısıtmasına izin ver. Ve ben çıkabilirsin diyene kadar orada kal."

Adamın küstahlığı karşısında kaşlarını kaldırdı. "*Teska*." Lütfen.

Burnunu çekti. "Tamam. İçeri gireceğim. Ama *ben* söylediğimde geri çıkacağım, sen değil."

Sybharukai mırıldandı ve güneşlenme çıkıntısına tırmandı. "*Eşinin kimin makai olduğunu bilmene izin vermesi iyi bir şey*." Koyu gri kulakları eğlenerek seğirdi.

Yağmur bilge olana ekşi bir bakış attı. "*Meydan okuduğu kişi sen olduğunda böyle düşünmeyeceksin*." Sybharukai'nin yanındaki bir kayanın üzerine oturdu ve eşinin ılık sularda rahatlamasını izledi, sıcaklık soğuk tenine nüfuz ederken gözleri mutlulukla kapanıyordu. "Ellysetta, Merdrahl ve Cahlah için Ateş Şarkısı'nı söylediğimizde bir varlık hissettiğini söyledi. Soğuk ve şeytani bir şey. Adını çağırdığını söyledi. Sen de hissettin mi?"

Sybharukai'nin kulakları kıpırdadı. "*Nei. Sadece Ateş Şarkısı vardı, sonra Merdrahl ve Cahlah bu hayattan uçup gittiklerinde huzur ve keder vardı*." Durakladı, sonra usulca ekledi, "*Yavru kediye dair hiçbir şey yoktu*."

Rain başını salladı. Doğmamış yavrunun ölümünü o da hissetmemişti. Soldurucu hastalığın diğer tüm kurbanları gibi, onun ruhu da bir sonraki hayata uğurlanamadan süzülüp gitmişti sanki.

Rain'in içgüdüleri hâlâ Eld'in suçlu olduğunu söylüyordu ama Azrahn'ın iş başında olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu ve herhangi bir büyüün Faering Sisleri'nin koruyucu kalkanlarını aştığına dair hiçbir belirti yoktu.

Yine de Ellysetta kötülüğü hissetmişti... karanlık, soğuk ve çağıran.

Sessiz bir su sıçraması dikkatini çekti. Ellysetta tamamen suya dalmış ve göl yüzeyinin altında hareketsiz yatıyordu. Gözleri kapalı ve parlak saçlarının uzun tutamları etrafında uçuşurken, dikkatsiz ölümlüleri sulu mezarlara çekmekten zevk alan baştan çıkarıcı Danae su perilerinden birine benziyordu.

Sybharukai, *"Şarkıyı kalbine geri getiriyor," diye gözlemledi. "Aiyah."*

"Artık kendi Ateş Şarkını istemiyorsun."

Yağmur Sybharukai'nin gözleriyle buluştu. *"Nei, ben yaşamak istiyorum."* Eld'in sınırları boyunca uçtuğu o geceye kadar, tairen Sariel'in öldürülmesinden sonra ölümü nasıl arzuladığından hiç bahsetmemişti ama elbette tüm gurur bunu biliyordu. Onun arzusunu kabul etmişlerdi. Tairen yaşam için çiftleşirdi. Ama Fey'e ve tairenlere karşı sorumluluklarını yerine getirene kadar ölümü istemeyeceğini her zaman biliyorlardı.

Sybharukai mırıldandı ve pençelerini esneterek gerindi.

"Ellysetta-kitling senin için diğerinden daha iyi bir eş."

"O benim *shei'tani'm*. Sariel *e'tani* idi." Tairen Sariel'i hiç ismiyle çağırmamıştı. O her zaman "eşin" ya da "şu" olmuştu. Ve şimdi, görünüşe göre, "öteki."

"Diğeri arkadaştı ama tairen değildi."

Rain şaşkınlıkla Sybharukai'ye baktı. *Makai'nin* bu kadar konuşkan olması alışılmadık bir durumdu. *"Nei,"* diye onayladı. "Sariel tairen değildi ama Ellysetta öyle."

Büyük kedinin kulakları oynadı. *"Öyle kokuyor ama şarkısı bize şarkı söylemiyor. Şarkısını öğrenmeden onun sorreisı kiyr'ini seçemeyiz ya da İlk Değişim'de ona liderlik edemeyiz."*

"Belki de henüz nasıl şarkı söyleneceğini bilmiyordur. Celierialılar ona asla öğretemezdi."

"Tairen yumurtanın içinde şarkı söyler. Öğretmeye gerek yok." "Ama o bir tairen. Bunu gözlerinde gördüm. Şarkımı duyuyor."

"Yine de onunkini duymuyorsunuz."

Kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. Hayır, onun şarkısını hiç duymamıştı. Tairen'i onun gözlerinde görmüş, gücünü içinde hissetmiş, yıkıcı öfkesine tanık olmuştu ama şarkısını hiç duymamıştı. *"Nei,"* dedi yavaşça. "Belki de aramızdaki bağ tamamlanmadığı için duymamışımdır diye düşündüm."

"Gururun şarkılarını duyuyorsun." *"Aiyah,* tüm gururu duyuyorum ama biz eş değiliz. Ben de tüm Feylerin düşüncelerini duyuyorum ama Ellysetta ve ben

Aramızdaki bağı tamamladıktan sonra, sadece bana kasten gönderdiği düşünceleri duyabiliyorum. Belki şarkısı da aynı şekilde çalışıyordu."

"Biz de onu duymuyoruz. O..." Sybharukai kelimeleri bir kenara bıraktı ve tairen kitlerinin gevşek uçları özenle çekiştirdiği, ancak ipi daha da dolaştıran karışık bir ağ görüntüsünü çağrıştıran bir dizi nota söyledi.

Rain başını salladı. *"Aiyah. Daha iyi ifade edemezdin."* Ellysetta bir muammaydı; masumiyetin, şaşırtıcı gücün ve inatla saklı kalırken varlığıyla onunla alay eden sayısız sırrın büyüleyici bir karışımıydı.

"Fey-lair'e döndüğünüzde, tairen sizinle uçacak ve kendi şarkısı olmadığı için eşiniz Shei'Kess'e gurur dolu selamlar söyleyecek."

Çenesi açık kaldı. Tairen, Büyücü Savaşları öncesinden beri Dharsa'ya girmemişti. "Bunu neden yaptın ki? Yavruları kurtarmak için Göz'den yardım istemeye bile gelmedin."

Sybharukai burnunu çekti. *"O zaman neden gitmeliydik? Sizi biz gönderdik."*

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Onu mu göndermişlerdi? Yaklaşık bir ay önce, tamamen çaresizlikten kaynaklanan bir hareketle, cevapları almak için Doğruluk Gözü' çıplak ellerini uzatmıştı. Kahin hiç memnun olmamıştı. Şimdi Sybharukai onun yaptıklarından bir şekilde kendisinin sorumlu olduğunu ima ediyordu. Gözleri kısıldı. "Gerçeğin Gözü'yle yüzleşme fikrini sen mi soktun?"

Pençelerini uzattı ve uçlarını kayaya karşı keskinleştirmeye başladı.

"Sen bir gurursun. İhtiyacımızı biliyordun. Doğru zaman geldiğinde gerekeni yaptın."

Yağmur kısa bir kahkaha attı ve başını salladı. Bu cevapsızlık yeterli bir cevaptı. Feyler büyülerini diğer Feyleri manipüle etmek için kullanmayı asla düşünmezdi ama tairenler de hiçbir zaman bu kadar uygar olmuş gibi davranmamıştı. Evcil değillerdi ve evcil olanların kanunlarına göre yaşamıyorlardı. "Peki ya Ellysetta? Neden onun için gurur şarkıları söylüyorsun? Bana söylemediğin şey ne?"

Sybharukai bir nefes aldı ve kanatlarını çırpı. Tairen vahşi, kötü ve öngörülemez olabilirdi ama tıpkı Feyler gibi asla yalan söylemezlerdi.

"Ellysetta-kitling tairen kokuyor," dedi sonunda, *"ama başka bir şey de kokuyor."* Gözleri kapandı ve boğazında alçak bir mırıltı mırıldandı. *"Eski büyü."*

Dik oturdu. "Ne tür bir eski büyü?" Sybharukai'nin mırıltısı kesildi. Parlak yeşil gözleri açıldı ve pençeleri kayaya saplandı. *"Koku çok eski. Bu tairen'in gurur hafızası onu adlandıracak kadar geriye gitmiyor ama Shei'Kess bilecektir. Shei'Kess tüm gururların anılarını saklar."*

Sybharukai'nin gurur hafızasından daha mı eski? Bu olasılık onu şoke etti. Sybharukai Fey'Bahren gururunun *makai*'siydi. Kendisi de iki bin yıldan fazla yaşamıştı ve gurur hafızası çok eskilere dayanıyordu.

İkinci Çağ'ın başlangıcı, ölen her *makai*'den halefine geçti.

O daha soramadan gürültülü bir su sıçraması araya girdi. Steli suya girmişti ve Ellysetta'nın çıkıntısının yanında kürek çekiyor, su püskürterek yüzüyordu. Ellysetta kahkahaya dönüşen küçük bir şaşkınlık çığlığı attı ve oyuncu tairen'e misilleme sıçraması yapmak için kolunu suyun yüzeyinde gezdirdi.

Steli'nin oyunu Rain'i şaşırttı. Fey'Bahren gururunun tairenleri Sariel'e hiçbir zaman kayıtsızlık ve hoşgörüden başka bir şey sunmamıştı ama Steli burada Ellysetta'ya bir tairen yavrusu gibi davranıyordu. Ellysetta'nın şarkısını duymadan bile Steli ve diğerleri onu gururdan biri olarak kabul etmişlerdi.

Fahreeta suya atladı ve havaya büyük bir sıçrama gönderdi. Altın tairen, dalgası hem Steli'yi hem de Ellysetta'yı batırırken zafer çığlıkları attı, ardından Steli kovalarken yüzeyin altına daldı.

Ellysetta gülerek izledi.

Rain konuşmalarına devam etmek niyetiyle Sybharukai'ye döndü ama Fey'Bahren gururunun *makai*'si ayağa kalkmış, gölün kenarına doğru ilerliyordu. *"Bu kadar konuşma yeter, Rainier-Eras. Oyun zamanı."* Sybharukai etkileyici bir kükremeye suya atladı. Sürünün geri kalanı da onu takip etti ve birkaç dakika içinde göl ıslak, oyuncu tairenlerle doldu.

Bugün daha fazla cevap alamayacağını bilen ve sürünün eğlencesinden mahrum kalmak istemeyen Yağmur ayağa kalktı, derisini çıkardı ve onlara katılmak için ılık, berrak sulara usulca daldı. Merdrahl ve Cahlah gitmişti ama acıları sona ermişti. Ateş Şarkısı hepsinde bir neşe ve yenilenme duygusu uyandırmıştı ve o da tairen ailesi gibi, hepsini tehdit eden karanlıkla savaşa devam etmeden önce biraz mutluluk için zaman ayırabilirdi.

Celiera Şehri~ Kraliyet Sarayı

Celiera Kraliçesi Annoura'nın nedimesi Leydi Jiarine Montevero şeffaf cam aynaya doğru eğildi ve gözlerinin altındaki koyu halkaların üzerine ince bir tabaka halinde taze beyaz pudra sürdü. Kraliçe Annoura'nın Gözdesi Sör Vale'nin - Jiarine'in tanıdığı ve Kolis Manza olarak hizmet ettiği, zenginlik, güç ve soylu ilerleme karşılığında ruhunu teslim ettiği Elden Büyücüsü, günahkâr derecede yakışıklı, canlı gözlü saray mensubu - ortadan kaybolmasından beri iyi uyuyamıyordu.

Uykusuz geçen on bir gün -Usta Manza'nın kaderinden çok kendi kaderi için endişeleniyordu- yüzüne yansımaya başlamıştı ve bunun devam etmesini göze alamazdı. Celiera Kraliçesi Annoura, sarayındaki Dazzle'lar arasında mükemmellikten daha azına tahammül edemezdi. Sör Vale geri dönebilirdi ve Annoura'nın yakın çevresinde giderek daha fazla tercih edilen konumunu, ona dikkat etmemek gibi aptalca bir şey yüzünden kaybederse bundan hiç memnun olmazdı.

Görünüşe göre.

Jiarine yanaklarını çimdikledi, sonra da pembe bir pudra kabından ustalıkla kızarmış bir renk kattı. Bugün saçlarını doğal koyu renginde kullanıyordu. Kraliçenin bu sabah kendini huysuz hissettiğine dair bir haber almıştı. Böyle bir durumda, kraliçenin gümüşü solgun güzelliğini daha iyi ortaya çıkarmak ve ruh halini iyileştirmek için, maiyeti saç pudralarından vazgeçmeyi ve zengin, koyu tonlarda giysiler seçmeyi bilirdi.

Jiarine bir küfür mırıldanarak, bu sabah giyip çıkardığı soluk mavi elbisesinin eteklerini tekmeledi. "Fanette!" diye seslendi koyu safir elbisesini ütülemesi için yan odaya gönderdiği genç hizmetçi kıza. "Acele et kızım! Majestelerinin geç kalmaya tahammülü yok."

Aynaya dönerek, sıkıca bağlanmış korsesinin kaplarına uzandı ve göğüslerini dolgunlaştırdı, böylece pürüzlü meme uçları dantelli üst kısımların üzerinden dışarı fırladı. en iyi şekilde nasıl biliyordu ve Leydi Montevero onlara doğru eğildiğinde bir parça gül görmekten hoşlanan birkaç nüfuzlu lord vardı.

Efendi Manza geri dönmezse, Jiarine'in ilerlemek için kendi planları vardı. Bir sonraki Leydi Purcel olmakla başlayacaktı. Yaşlı bunak bir kral kadar zengindi ve her ne kadar nefesi bir kışla mahzeni gibi koksa ve şehvet düşkünü elleri ulaşabileceği her genç kadını çimdiklemeye ve ellemeye bayılsa da, kasasına erişim ve topraklarının kontrolü karşılığında onun solmuş yaşlı çubuğunu mezara kadar sürmekten mutluluk duyacaktı. Ayrıca, o kadar yaşlıydı ki, sık ve coşkulu çiftleşmenin işe yaramaması durumunda onun için zamanında bir ölüm ayarlamak zor olmazdı. Ve iki hafta önceki o şehvet dolu gece sayesinde Purcel çoktan Jiarine'in mallarının tadına bakmış ve hoşuna gittiğini anlamıştı.

Yatak odasının kapısı açıldı. "Nihayet! Karanlıklar Lordu adına seni bu kadar-" Jiarine'in sesi odaya giren iki yabancı adamı görünce kesildi. Ulaşabildiği ilk şeyi, bir minderi kaptı ve göğsüne bastırdı. "Kimsiniz siz? ne cüret! Derhal dışarı çıkın!"

İkisi de soylu gibi giyinmişti ama son üç yıldır sarayda yaşadığı için de tanıımıyordu. İkisinden uzun olanı orman yeşili gözleri olan yakışıklı, zayıf bir adamdı. Daha kısa boylu olan ise rıhtımdaki fıçı göğüslü bir liman işçisi gibi yapılıydı. Gündük siyah kirpiklerle çevrili soluk mavi gözleri, gizlemediği bir ilgiyle onu süzüyordu.

İki adam da onun gitme emrine itaat etmeyince sesini yükseltti ve "Fanette!" diye bağırdı.

"Sessizlik, *umagi*." Uzun boylu olan konuştu, sesi soğuk, emredici bir tıslama gibiydi ve kızın yüzüne sert bir el gibi çarptı.

Jiarine dondu ve sessizliğe gömüldü. Sol göğsünün üstündeki deri buz gibi soğurken yüzündeki her damla kan çekildi. Buzul soğuğu akıntıları yayıldı

vücudunda hızla ilerliyordu. *Oh, Tanrım.* Vale'ye bir şey olmuştu. Dudakları titredi. Parmakları yastığın etrafında sıkıca kenetlendi. Soru, onu sansürleyemeden patladı. "Sör Vale-Üstat Manza nerede?"

"Sessiz ol dedim," diye tersledi uzun boylu Büyücü. "Sadece ben izin verdiğimde konuşabilirsin."

İrkildi ve çenesini sıkıca kapattı. İtaatin, anında ve sorgusuz sualsiz, hayatta kalmak için en iyi araç olduğunu öğrenecek kadar büyücüleri iyi tanıyordu.

"*Sulimage* Manza geri dönmeyecek. Ben Primage Nour, tasmanızın yeni sahibiyim. Şimdi dizlerinin üzerine çök ve bana gereken saygıyı göster."

Yastık ellerinden düştü. Dizlerinin üzerine çöktü ve öne doğru eğilerek alnını adamın ayaklarının yanındaki zemine değdirdi. Göğüsleri serbestçe sallanıyor, pürüzlü uçları halıya sürtünüyordu ama onları korsesinin içine geri sokmak için hareket etmeye cesaret edemedi.

Büyücünün botunun sert deri tabanı ensesine bastırdı ve zorlukla nefes alana kadar yüzünü halıya gömdü. İçgüdüsel olarak omurgasını sertleştirme ve baskıya karşı koyma dürtüsüyle vücudunu gevşemeye zorladı.

Bu teslimiyet yeni efendisini memnun etmiş görünüyordu. Bir süre sonra boynundaki ayak kalktı.

Olduğu yerde kaldı, kısa ve sık nefesler almaktan başka bir şey yapmaya cesaret edemedi. Adam ona hareket etmesini söylememişti.

Neredeyse bir saat boyunca orada, yüzükoyun ve sessiz bir şekilde bekledi. Sonunda soğuk bir emir geldi: "Kalkabilirsin."

Kendini avuçlarının üzerine itti ve ayağa kalktı, kollarını iki yanında tuttu, gözleri kısıktı.

"Gözlerini kaldır, *umagi*."

Kirpiklerini kaldırdı ve dört yıl önce, on yedi yaşında hırslı bir kızken Karanlık pazarlığını isteyerek yaparken Vale'in ona öğrettiği gibi bakışlarını önüne dikti. Gerçek bedeli fark etmemişti ama ona öğretmişti. Altı ay boyunca, onu hizmetinin gölgelerinde daha da ileriye götürmüş, her hafta başlangıçta vermeyi düşündüğünden biraz daha fazlasını talep etmiş, ruhunun bir sonraki parçasını teslim etmesi için onu ikna etmişti. Yavaşça, metodik olarak, onu baştan çıkarmış, kırmış, iradesine boyun eğdirmişti. Onu kendisine sorgusuz sualsiz itaat etmesi ve istediği her kapasitede hizmet etmesi için eğitmişti. Kız da bunu isteyerek, hatta zaman zaman hevesle yapmaya başlamıştı.

Şimdi gitmişti ama boynuna yerleştirdiği görünmez kölelik tasma sıkıca yerinde duruyordu. Nour'un elinin altındaki ağırlığının, Efendi Manza'nın elinin altındaki kadar hafif olmayacağını hissediyordu.

Nur Usta onun çenesini kaldırdı ve soğuk gözlerle yüzünü inceledi. Kadın

gözlerinin onunkilerle buluşmamasına dikkat ediyordu. Manza Usta ona bazı özgürlükler tanımıştı ama Nur Usta o kadar rahat görünmüyordu. Göz ucuyla, fiçı göğüslü adamın açıkta kalan göğüslerine baktığını gördü. Nur Usta onlara bakmadı bile.

Primage'ın ifadesi düşünceleri hakkında hiçbir ipucu ve incelemesini bitirdiğinde tek söylediği, "Manza'nın gözü her zaman güzel olanlarda olmuştur," oldu.

Nur Usta arkasını döndü ve Jiarine kendine derin bir nefes alma izni verdi. Bu hareket tıknaz adamın kalın dudaklarını yalamasına neden oldu. O anda adamın Büyücü olmadığını anladı. Usta Manza'nın ona büyücülük için gerekli olduğunu söylediği sıkı disipline sahip olamazdı ama yine de bir çift dolgun göğüsle dikkati bu kadar kolay dağılabilirdi. O zaman onun gibi bir *umagi*. Ona ters bir bakış fırlattı ve tek yaptığı ağzının kenarını müstehzi bir sırıtışla kıvırmak olunca doğru tahmin ettiğini anladı.

"Manza onun için oldukça yararlı olduğunuzu iddia etti," dedi Üstat Nur ve hem Jiarine hem de tıknaz *umagi* ifadesiz heykellere dönüştüler. "Umarım seni öyle bulurum. İlk göreviniz benim için kraliçenin sarayına bir giriş ayarlamak. Ben Lord Geris Bolor olacağım, Sebourne'un kuzeydeki topraklarına yakın küçük bir araziden geliyorum."

Jiarine bir nefes aldı. "Efendim, konuşabilir miyim?" "Ne oldu, *umagi*?"

"Büyük Lord Sebourne sarayın müdavimlerindendir. Kimliğiniz çok kolay bir şekilde gözden düşecektir." Sözler aceleyle söylenmişti. Bu yeni Büyücünün, bir *umagin* on a akıl vermeye cüret etmesine nasıl tepki vereceğinden emin değildi ama eğer konuşmazsa ve planları başarısız olursa, onu suçlayacaktı. Başarısızlığın cezasını çekmektense küstahlığın cezasını çekmeyi tercih ederdi. "Topraksız bir Ser ya da bir soylunun piç oğlu daha iyi bir seçim olacaktır, saray üyeleri tarafından sorgulanma olasılığı daha düşüktür."

"Ama ben bir Ser olmayacağım, *umagi*. Manza o yolu seçti ve ona yeterince hizmet etmedi. Lordların fırsatları ve nüfuzları vardır, sadece Sers'lerin değil. Ayrıca, haber henüz saraya ulaşmamış olsa da, gerçek Lord Bolor zamansız bir sonla karşılaştı ve ben onun uzun zamandır kayıp olan oğlu ve gizli bir kaçıştan doğan varisiyim. Evlilik cüzdanını ve doğum kayıtlarını getirdim ve gerekirse bunu kanıtlamak için şahit rahibi de gösterebilirim."

Şu anki diBolor, Jiarine'in daha önce tanıştığı bir lorddu. Bir karısı ve iki küçük çocuğu vardı. Başına gelen tek şey mirastan mahrum bırakılmak ve Lordlar Kitabı'nda meşru bir evlat yerine bir piç olarak yeniden sınıflandırılmak olsaydı, hem kendisi hem de genç ailesi şanslı olurdu. Her nasılsa, durumun böyle olacağından şüpheliydi. Bir Büyücünün yolundaki engellerin çoğu ya ölür ya da ortadan kaybolurdu. Masum adamın ve ailesinin kaderini hiç düşünmeden göz ardı etti. Onlar kendisinden daha iyiydi.

"Nasıl isterseniz, Lord Bolor. Ama eğer cüret edebilirsem, siz geçerken

unvanlı bir lord için, sizin *umagi* burada ." Tık naz adama kibirli bir bakış attı. "Onda asil bir görünüm yok. Rıhtım daha olası görünüyor."

Kısa boylu adamın kaşları çatıldı. Nur Usta ona şöyle bir baktı ve sonra şaşırtıcı bir şekilde güldü. "Rıhtım, ha? Sanırım biraz hamal gibi görünüyor."

"Onu hizmetkarınız gibi giydirmenizi öneririm. Ama onu tutun. Lordlar onun sizin kabadayı çocuğunuz olduğunu düşüneceklerdir ve yumrukları o kadar büyük ki size meydan okumadan önce iki kez düşünebilirler."

Nur'un dudakları büzüldü ve ona yeni bir ilgiyle baktı. "Belki de Manza'nın güzel yüzlerinden biri olmaktan çok daha fazlasıdır, Jiarine."

"Teşekkür ederim lordum." Rahatlama, omurgasının solmaya başlamasına neden oldu. Omuzlarını hızla dikleştirdi. "Başka bir şey var mı Nur Usta?"

"Evet, olacak." Omzunun üzerinden havladı, "Brodson, bizi yalnız bırak. Kapıyı arkandan kapat. Hizmetçiye söyle, Leydi Montevero'nun bu sabah kendini iyi hissetmediğini kraliçeye bildirsin."

Kapı mandalının yerine çıkardığı tıkırtı, sessiz odada kıyametin habercisi gibi çınladı.

Primage bir adım daha yaklaştı. "Sanırım evcil hayvanım, dostum Kolis'in seni kendisine hizmet etmen için ne kadar iyi eğittiğini bana göstermeni istiyorum."

Jiarine risk alarak Büyücü'nün yüzüne bir bakış attı. Sonra keşke bakmasaydım dedi.

Odasına girdiğinden beri ilk kez Gethen Nour gülümsüyordu ve bu manzara yüreğine korku saldı.

Eld~ Boura Fell

Acı Shan'ı bir battaniye gibi sarmıştı. Her sinir ucu yanıyor ve zonkluyordu. Elfeya, Shan'ın bilincinin çeperine sokulmuş, uzun zaman önce Solan Diyarlar'daki yaşamlarından en sevdiği Feyan ve Elf ezgilerini söylüyordu. Maur'un kendileriyle oynamayı bitirip Elfeya'nın onu iyileştirmesine izin vermesini beklerken sesi acının en kötüsünü uzak tutmaya yardımcı oldu.

Hücresinin kapısından gelen bir ses dikkatini çekti. Elfeya şarkı söylemeyi bıraktı.

"*Geri mi dönüyor?*" Sesinde büyük bir korku vardı. Eğer Maur geri dönerse, ikisi de son bin yıllık esaretin yakında sona ereceğini biliyordu. Şu anki durumuyla Shan'ın daha fazla işkenceye dayanmasının imkânı yoktu.

koridorda mırıldanan sesler, onun kelimeleri seçemeyeceği kadar boğuktu. Hücrenin kapısı açıldı. Shan gerilmeye başladı, sonra gerilen kasların çekiştirmesi etindeki parçalanmış kemik parçalarını yerinden oynatırken tısladı. İçeri gireni görmek için başını geriye eğmek dışında hareket edemiyordu.

Bir başka alçak ses mırıltısı daha duyuldu; sonra muhafızın geniş şekli dışarı çıktı. Shan yeni gelene belli belirsiz bir bakış attı; yüzü hâlâ gölgelerle kaplı olan hafif bir figürdü bu. Yemek kokusu Shan'ın burnuna

burun delikleri ve Shan gözlerini kapattı. Maur değil, Yüce Büyücü'nün en sevdiği oyuncağı için yiyecek olan bir *umagi*. İşkencesinin sonu hiç de yakın değildi.

Yumuşak ayak sesleri *umagi*yi Shan'ın kafesinin dikenli *sel'dor* parmaklıklarına doğru götürdü. Kumaş taşa fısıldadı, ardından *umagi* yere bir tabak koyarken metal sesi duyuldu.

Shan ziyaretçisine, "Kendimi beslemek için hareket edemiyorum," dedi. "Efendiniz yaptığı işten çok keyif alıyordu."

Şaşkınlıkla dudaklarına bir lokma yemek değdi. Gözlerini açtı, kafesin parmaklıkları arasından uzanan ince kolun yiyeceği ağzına götürdüğünü gördü.

"Ye," diye emretti yumuşak bir ses. Bir kadın sesi. Genç. Bir çocuk sesi. "En güçlü Fey'in bile yemeğe ihtiyacı vardır."

Sıcak, lezzetli sıvı dilinin ucuna dokundu. Küçük bir parça pişmiş etin suyuydu. En ne zaman pişmiş et yemişti? Shan dudaklarını yaladı. Tadı olağanüstüydü. Aklına etin bir şekilde zehirlenmiş ya da uyuşturulmuş olabileceği geldi ama umurunda bile değildi. Yemeğin kokusu onu açlıktan öldürüyordu. Ağzını açtı ve et parçasını aldı, lezzetinin, sıcaklığının ve dokusunun tadını çıkarmak için kendini yavaşça çiğnemeye zorladı. İlkin bitirmeden bir parça daha dudaklarına değdi ve onu da yedi.

"Neden hâlâ yaşıyorsun?" diye fısıldadı çocuk yemek yerken.

"Kemiklerinizi kırıyor, etinizi vücudunuzdan sıyrılıyor, yine de hayata tutunuyorsunuz. Neden?"

Shan sadece gözlerini kapadı ve cevap vermeden çiğnemeye devam etti. Görünüşe göre yemekte dilini gevşetecek herhangi bir ilaç yoktu, çünkü sessizlik çok kolaydı.

Çocuk bir sonraki lokmayı ağzından uzak tuttu, sonra içini çekti ve ona verdi. "Temkinlisin. Anlıyorum. Bin yıldır burada olduğunuzu söylüyorlar."

Çok uzun zaman... Elfeya ile geçirdiği yılların yarısı burada, karanlık ve azap içinde geçmişti. "Ah, *shei'tani, sieks'ta. Bağımız hediye eden çok lanet oldu.*"

"Nei," diye cevap verdi anında. Aşk, derin ve sonsuz, gerçek bağın kopmaz ipleri boyunca akıyordu ve aşkla birlikte onun sarsılmaz kesinliği, saf ve parlak gerçeği de geliyordu. Uzun zaman önce seçimini yapmış ve ruhunu tamamen ve çekincesiz olarak onunkine bağlamıştı ve hiçbir şey

-Son bin yıldır yaşadıkları cehennem bile onu pişman etmeyecekti. "Seninle geçireceğim bir gün bile azalacak olsa, bu yüzyılların işkencesini bile değişmem. İhtiyacım olan tek neşe sensin. Yaşadığımız sürece umudumuz var."

"Bunca zamandır seni hiç kırmadığını söylüyorlar," dedi çocuk. "Çok güçlü olmalısın... ve meydan okuyuşun onu nasıl da kızdırıyor olmalı." Kızın sesinde karanlık bir neşe görünmez bir gülümseme gibi kıvrıldı. "Hepsi senden korkuyor, biliyorsun. Hatta ondan bile. Buraya ayak bastıklarında kokusunu alabiliyorum."

Kendine rağmen Shan'ın merakı uyandı. Kimdi bu çocuk? Neden buradaydı?

Yavaş, derin bir nefes aldı ve ciğerleri genişlerken kırık yanmasını kucakladı. "Ne istiyorsun?" diye hırladı.

"Senin yardımın."

"Benim *yardımım* mı?" Yumuşak, boğuk bir kahkaha attı. "Bana baktın mı kızım? Bu durumda nasıl yardım edebilirim?"

"İyileşeceksin," diye cevap verdi. "Sana ne yaparsa yapsın, her zaman iyileşeceğini söylüyorlar. Önemli olan senin İşaretli olmaman. Geri kalan hiçbirimizin yapamadığını yapabilirsin."

"Neymiş o?"

Çocuk öne doğru eğildi, yüzünü *sel'dor* parmaklıklarına dayadı ve sesini kadar yumuşak bir fısıltıya indirdi ki duymak için kulaklarını zorlaması gerekti.

"Öldürün onu."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Solan Topraklar~ Fey'Bahren

"Beni uyarmalıydın."

Rain gülümsedi. "Bilmen gerekirdi. Bu çok açık bir sonuçtu."

Yüzme bitmişti ve Ellysetta'yı kendi yavrusu olarak benimsemiş gibi görünen Steli şimdi Ellysetta'yı ön ayaklarının arasında sıkıca tutuyor ve çağlar boyunca tairen anneleri gibi yavrusunu özenle yalayarak kurutuyordu. Tairen'in masmavi gözleri mutlulukla parlıyordu ama Rain bu mutluluğa karışmış bir parça yaramazlık sezdiğini düşündü.

Ellysetta ilk şokunu atlattıktan sonra annesinin ilgisini sabır ve nezaketle kabul etti. Steli işini bitirip kurutmayı tamamlamak için sıcak hava üflediğinde Ellysetta neredeyse mırıldanıyordu. Steli'nin boynuna yaslandı ve tairen'in yumuşak beyaz kürkünü okşadı. "Teşekkür , Steli."

Etraflarında, gölü çevreleyen geniş, düz kuruyan kayaların üzerinde güneşlenen tairenler yatıyordu. Kuruyan kanatların yavaşça çırpılmasıyla ılık esintiler odanın içinde dolaşıyor ve gölün cam gibi yüzeyini dalgalandırıyor. Tanıdık sıcak tairen kokusu Rain'in burun deliklerini doldurdu. Bu Fey'in temiz ve hafif kokusu değil, daha derin ve karmaşık bir kokuydu. Fey çiçeklerle dolu çayırların ve bahar esintilerinin kokusunu alırdı. Tairen ise zengin ve hayat dolu toprak kokuyordu.

Steli gerinmek ve esnemek için ayağa kalktı, sonra tekrar yerine yerleşti ve kuruması için kendi kanatlarını kaldırdı. Ellysetta ellerini gezdirdi ve parmakları bir düğüme takılınca irkildi.

Rain, "Buraya gelirsen senin için fırçalarım," diye teklif etti.

İrkilerek başını kaldırdı, sonra adamın elinde bir fırça görünce gülümsedi. "Büyü kullanışlı olabilir." Onun yanına oturmak için yürüdü.

"Yağmur mu?" diye sordu adam fırçayı düzenli bir şekilde buklelerinde gezdirirken. "Ateş Şarkısı sırasında ne duyduğumu sanıyorsun?"

Ortada durakladı. "Bilmiyorum, *shei'tani*. Sybharukai eski büyü'nün kokusunun olduğunu söylüyor. Belki de bu, geri kalanımızın hissedemediği şeyleri hissetmenizi sağlıyor."

Arkasını döndü. "Eski büyü' nedir?"

İç çekti. "Bunu ben de bilmiyorum. *Sieks'ta*. Cevaplarım olmalı ama benim de aklımda seninle aynı sorular var. Sybharukai, tairenlerin bizi Dharsa'ya kadar takip edeceğini ve bize geçmişte olduğundan daha fazla bilgi vermesi umuduyla Doğruluk Gözü'gurur dolu selamlar söyleyeceğini söylüyor. Göz tairen yapımı.

Belki de gurur onu işbirliğine ikna edebilir."

"Eğer durum buysa, geçen sefer sen ondan yardım istediğinde ve o da seni bana gönderdiğinde neden ikna etmediler?" Gözlerinde şiddetli bir ışık vardı. Gerçeğin Gözü'nün ona zarar verdiğini unutmamıştı. Şimdi bu bilgiyi muhtemelen kendine saklaması gerektiğini fark etti.

"Görünüşe göre doğru zaman değilmiş." Tairenler böyleydi -gizemli ve öngörülemez- ve Sybharukai çoğu zaman söylediğinden çok daha fazlasını bilirdi.

"Ama doğru zaman bu mu?"

"Öyle görünüyor."

Ellysetta'nın dudakları büzüldü ama başını salladı ve döndü. Fırçayı tekrar sürdü.

"Yağmur mu?"

"*Aiyah?*"

"Herkesin yapabileceğimi düşündüğü şeyi yapamazsam ne olur? Ya yavrular hala ölürse, Feyler kısır kalırsa ve Solan Topraklar'da büyü ölmeye devam ederse?"

"Sana güveniyorum, *shei'tani*."

"Ama ya inancın yanlışsa?" diye ısrar etti. "Ya başarısız olursam?"

"Sanki sana hakaret etmemi bekliyormuşsun gibi soruyorsun." Fırçayı bir kenara bıraktı ve onun önüne geçerek omuzlarını kavradı ve gözlerinin içine baktı. "Beni dinle, Ellysetta. Evlendiğimiz gece senden bir daha asla yemin ettim ve dönmeyeceğim - ne mucizeler yaratırsan yarat, ne tür bir büyüye sahip olursan ol, bağımı asla kabul etmesen bile. Şu andan itibaren zamanın sonuna kadar tamamen ve bütünüyle seninim."

"Ama-"

"İkimiz de büyük güce sahip varlıklarız ama tanrı değiliz. Sorunlarımızın suçlusu sen değilsin, onları çözemezsen de sen suçlanmayacaksın."

Başparmakları kızın alt dudağının yumuşak dolgunluğunda gezindi, sonra yanaklarının kremsi ipeğini okşadı. "Elinden gelenin en iyisini yap, *shei'tani*. Herkesin kendinden isteyebileceği tek şey bu." Elini kaldırdı ve avucuna bir öpücük kondurdu, ardından bileğindeki hassas nabız noktasına bir öpücük daha kondurdu ve ona güven verici bir gülümseme verdi. "Bu kadar korkunç konuşma yeter. Benimle gel ve sana Fey'Bahren'in harikalarını göstereyim."

Fey'Bahren'in mağaraları gerçekten de harikaydı; volkanın altına oyulmuş, tünellerden ve odalardan oluşan koca bir şehir. Rain'in Ellysetta'ya söylediğine göre, tüneller Fey'Bahren'in ötesine, çevredeki Feyllerin sivri tepelerine kadar uzanıyordu; bu da tairenlerin yok olmanın eşiğine günleri hatırlatıyordu.

Yağmur ona dağın en derinindeki, değerli taş ve metal damarlarının duvarları ışıltılı mozaiklerle renklendirdiği kristallerle kaplı mağaraları ve yıkanan gölün hâlâ ılık olan sularının bir yeraltı nehrinin serin gümüş şeridiyle birleşip dik bir uçurumun yamacından aşağıya döküldüğü büyüleyici, sis dolu bir odayı gösterdi. Şelalenin dibinde daha küçük bir göl daha oluşmuş ve gözden kaybolan bir dereye dökülmüştü.

Ellie'nin en sevdiği oda, girişi elmas pençeleri ve parıldayan Tairen'in Gözü kristal gözleri olan bir çift zarifçe oyulmuş taş tairen tarafından korunan Hafıza Mağarası adlı bir Yağmur odasıydı. İçerideki her duvar, tairen ve Fey'in sayısız geçmiş çağını tasvir eden kazınmış kabartmalarla kaplıydı. Rain'in anlattığına göre bu sahneler binlerce yıl boyunca sanata meyilli Feyreisen tarafından oyulmuştu. Ellie bazı oymalarda tanıdık Fey hikâyelerini, bazılarında da ünlü savaşları hatırlıyordu ama çoğu ölümlü dünyanın uzun zaman önce unuttuğu sahnelerdi. Ellie bu odada aylarca, hatta yıllarca kalabilir, ilgisini hiç kaybetmeden geçmiş çağların muhteşem görsel belgeselini özümseyebilirdi.

Ancak Rain ona dışarı kadar eşlik ettiğinde, tüm dünyanın değiştiği o kader gününü anlatan bir dizi kabartmayı gördü. Olduğu yerde durdu, parmakları titreyerek sonsuz bir ıstırapın ifadesiyle, ham, eğitilmemiş bir sertlikle oyulmuş bir adam yüzünün resmine dokunmak için uzandı.

"Oh, Rain..." Bu tek, kalp durduran görüntünün yanında, daha kabaca yapılmış, küçük askerlerden oluşan bir savaş alanını havaya uçuran bir tairen, cüppeli bir adam bıçağını boynuna doğru indirirken haykıran bir kadın, ölü ağaçların kırık iskeletleri ve diz çökmüş küçük bir adam dışında her şeyden arınmış çorak, ıssız bir arazi ve kollarını kederle göklere kaldıran başka görüntüler de vardı.

"Benden önce duvarları oyanların sanatsal becerilerinden yoksundum," dedi Rain usulca.

"Bunları büyü yapmadan kendin oymuşsun," diye mırıldandı Ellie. Onun kadim işkencelerinin anısının taşın içine hapsedildiğini hissedebiliyordu, resimler oyulurken tüm zamanlar için hapsedilmişti. Öfke, acı ve hesaplanamayacak kadar büyük bir keder. Elini çekti. "taşa aktardın."

"Öyle mi ?" Sesi şaşırılmış gibiydi. "Fark etmemiştim. Sadece burada çalışmanın, kendi hikâyemi taşta kazımanın bana bir nebze de olsa huzur veren tek şey olduğunu biliyordum."

Çok acı çekmişti... ve şimdi, çektiği tüm acılar, Feyleri kurtarmak için yaptığı tüm fedakârlıklar, tairenleri yavaş yavaş yok eden isimsiz güç tarafından tehdit ediliyordu. Bin yıl boyunca azap içinde yaşamış, akıl sağlığı için ve onu tüketen delice kederden kurtulmak için savaşmış, yaşamak için savaşmıştı çünkü Fey'in hayatta kalmak için ona ihtiyacı vardı.

Rain, Tairen'i kurtardığı için onu sorumlu tutmadığını söyledi.

onu temize çıkaramazdı. Fey'Bahren'de ne Rain'in ne de tairenlerden herhangi birinin daha önce hissetmediği bir şey hissetmişti. Şeytani ve kibirli bir şey. Bu Başbüyücü'nün tanıdık kötücüllüğü ya da hayatı boyunca peşini bırakmayan kâbuslar değildi ama en az onlar kadar korkutucuydu.

Rain'in yüzünün oyulmuş görüntüsüne dokundu, onun çektiği işkencenin yankılarını ve tek istediği ölmekken yaşamak için gösterdiği umutsuz kararlılığı içine çekti. Hiç bu kadar özverili olmuş muydu? Bu kadar cesur?

Hayır, hayatı boyunca korkmuş, kâbuslarından, düşmanlarından, büyüünden kaçmıştı. Korkmaktan yorulmuştu. Ve kaçmaktan kesinlikle bıkmıştı.

"Beni kuluçka alanına geri götürür müsün? Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı bilmiyorum ama denemeye başlamak isterim."

Ellysetta yuvalama kumlarının üzerine çıkıp hâlâ gömülü olan tairen yumurtalarına yaklaştığında tairenlerin hepsi gölden dönmüş ve büyük mağaranın çıkıntılarına tünemişti. Steli süzülerek aşağı indi ve beyaz kanatlarını çırparak yumurtaların üzerini kaplayan siyah kumların çoğunu uçurdu ve sonra tekrar çıkıntısına sıçradı.

Kalan beş benekli gri yumurta neredeyse Ellysetta'nın boyu kadardı ve omuzlarına kadar uzanıyordu. Elini yumurtalardan birinin küt ve yuvarlak tepesine koydu. Dış kabuk sert, kösele gibi, çakıllı bir maddeydi, kuş yumurtaları kadar ne sert ne de kırılmandı. Yumurtayı nazıkçe, deneysel bir şekilde sıktı ve yumurta görünüşte tepki olarak seğirince sıçradı.

Elini geri çekerek endişeyle Yağmur'a döndü. "Bebek tairen ona dokunduğumda hissedebilir mi?"

Başını salladı. "Tairenler anne karnındayken bile bilinçlidir, ancak yumurtalar kumların üzerine bırakılana kadar, bilinçleri gerçek düşüncelerden ziyade çoğunlukla duygu ve duygusal izlenimlerle sınırlıdır, tıpkı bizim kendi türümüzün doğmamış bir çocuğundan aldığımız gibi." Gözlerini bir gölge kararttı. "Sybharukai bu kümede hâlâ üç doğurgan dişi olduğunu söylüyor. Dün gece alınan bir erkekti." Çenesinde bir kas kasıldı. "Sanırım bunun için minnettar olmalıyız."

Üstündeki çıkıntıda Sybharukai usulca homurdandı. Ellie yukarıya, tairenlere baktı. Yuva ininin kırmızı-turuncu ışıltısında parıldayan on dört çift göz çıkıntılarından onları izliyordu. On dört. Bir zamanlar gelişen sürülerden geriye kalan tek şey. Ve eğer yumurtadan çıkmamış bu dişi yavrular ölürse, sürü bu nesille birlikte sona erecekti.

Elini en yakındaki yumurtanın üzerine koydu ve konsantre oldu, Marissya'nın birlikte aldıkları derslerde ona öğrettiği gibi iç bariyerlerini ihtiyatlı bir şekilde indirdi ve duyularını genişletti. Las, *Ellysetta. İçindeki dinginliği bul. Büyüne hükmetmeye çalışma. Bırakın özgürce aksın. Seni doldurmasına izin ver,*

sen olursun. Gözlerini kapattı ve zihninde dünyanın ışık saçtığı sakin sessizliği bulmaya çalıştı. Rahatla. Nefes alın. Tüm Hava, Su, Ateş, Toprak ve Ruh'tan oluşur. Onların özünü aramayın; bırakın onların özü size gelsin.

Yavaş yavaş, dünyanın sesleri ve kokuları soldu ve parıldayan karanlık gözlerinin arkasında ışıltılı bir hayata dönüştü. Büyü iplikleri -gümüşi Hava, kırmızı Ateş, yeşil Toprak, eflatun Ruh, mavi Su- hepsi parıldadı ve ; bazı iplikler ışıltılı ışıldı, bazıları ise hafif bir öteye geçemedi. Tairenler o kadar parlaktı ki neredeyse onu kör ediyorlardı. Çok fazla büyü, çok parlak ve evcilleşmemiş. Işıkları müzikle mırıldanıyordu: tairen şarkısının güzel, cesur, renkli notaları, yüzeyin hemen altında parıldıyor, sessiz olduklarında bile şarkı söylüyorlardı.

Onların yanında, Rain'in renkleri sanki ince bir gölge tabakasıyla kaplanmış gibi hafifçe soluktu. Bunu daha önce de fark etmişti, o karanlık perdeyi, sanki taşıdığı tüm ruhların ağırlığı kendi ruhunun parlaklığını azaltıyormuş gibi.

Yumurtalara döndüğünde, parıldayan ışıklar söndü. Yanındaki Yağmur'u ve etrafındaki tairenleri görebiliyordu ama yumurtanın içindeki yavrunun olması gereken yerde sadece karanlık ve sessizlik vardı.

"Ne oldu?" Yağmur sordu.

Kaşlarını çattı. "Emin değilim. Sanırım Marissya'nın bana gösterdiği şeyi yapıyorum ama yavruları hiç hissedemiyorum. Sanki yumurtaların içinde boşluktan başka bir şey yokmuş gibi."

"*Korkuyorlar.*" Sybharukai'nin parlak sesi Ellysetta'nın açık duyuları arasında parladı. "*Cahlah, Merdrahl ve yuva arkadaşlarından birinin gittiğini biliyorlar. Tıpkı uzun zaman önce inin dışında yumurtadan çıkan yavruların avcılardan saklanmak için yaptığı gibi kendilerini koruyorlar.*" Kelimelerle birlikte, volkanik bir mağaranın karanlık korumasından ziyade güneşin pişen, kumla kaplı tümsek bir yuva görüntüsü aktı. Yırtıcı bir hayvan yuvanın etrafındaki kumu eşeliyor ve burnunu sokuyordu.

Ellysetta'nın omurgası dikleşti. Elbette yavrular korkuyordu. Onlar az önce saldırıya uğramış, dehşete düşmüş ve ebeveynlerinin öldüğünü hissetmiş bebeklerdi. taze bir güven dalgası doldurdu. Büyü onun için hâlâ büyük ölçüde bir gizem olabilirdi ama korkmuş çocukları yatıştırmak her zaman iyi olduğu bir şeydi.

Yumurtanın yanına diz çöktü ve onu bir çocuk gibi kucaklamak için elinden geleni yaptı. Pek çok kez Lillis ve Lorelle'i sallamış, küçük bedenlerini kendine yakın tutmuş ve yaşadıkları üzüntü ya da korku geçene kadar onlara şarkı söylemişti. O zamanları hatırlayarak yumurtaya doğru sallandı ve yumru kabuğunu sanki bir bebeğin yumuşak yanağıymış gibi okşadı. Önce sessizce, sonra artan bir güvenle, kız kardeşlerine söylediği melodileri ve ninnileri mırıldanmaya başladı.

İlk başta yavrular inatla sessiz kaldılar, ışıkları tamamen gizlendi,

Ama yavaş yavaş, o şarkı söylemeye devam ettikçe, yumurtaların karanlık merkezlerinde soluk renkler dönmeye başladı.

Bilincinin kenarında bir şey kıpırdandı, tereddütlü, zayıf ama meraklı. Dikkatini ona doğru çevirdi. Minik, korkmuş, çok yorgun. Yavaşça araştırdı, duyuma doğru uzandı ve zihninde zayıf, parıldayan bir şarkı çalarken gözyaşlarını geri . Yumurtaya daha da ve cesaretle yüzeyini okşadı.

"Merhaba, küçük kit. Beni duyabiliyor musun? Benim adım Ellysetta ve sana yardım etmeye geldim."

Celiera Şehri~ Kraliyet Sarayı

Gethen Nour ipek pantolonunun kapağını ilikledi, ceketini düzeltti ve ayaklarının dibinde yere kıvrılmış, titreyen kadına parmaklarını uzattı. "Artık giyinebilirsin, tatlım. Brodson'a hizmetçini göndermesini söyleyeceğim."

Leydi Montevero başını salladı, yüzündeki pudra ve allık kalıntıları arasında çizgiler oluşturan gözyaşlarını .

"Hizmetçi-Fanette mi dedin ona? Sevdigi, korumak zorunda hissedeceği biri var mı? Belki bir çocuk? Bir anne?"

Jiarine'in çıplak omzunun gerildiğini gördü. Neden sorduğunu biliyordu. "Bir bebek," diye fısıldadı.

"Mükemmel." Niyetini bildiği halde kadının bilgiyi teslim etmesi onu memnun etmişti. Brodson bu gece hizmetçiyi eve kadar takip edecekti. Yarın bu saatlerde genç Fanette, Gethen'in kendi altı Mark'ından ilkinin taşıyacaktı. "Ve, evcil hayvan-"

"Evet?"

"Bu gece Manza'nın rıhtımdaki odasında bana geleceksin. Sana öğrettiği diğer ilgi çekici numaraları da gösterebilirsin." Gethen o sabah ikinci kez gülümsedi, ilk geldiği zamanki kadar şımartılmamış ve kusursuz olmayan teninin bu ihtimal karşısında ürpermesinin tadını çıkarıyordu.

Ve yine de itaatkâr bir şekilde, "Evet, Nur Usta," diye cevap verdi. Belki de Kolis, *umagi* eğitimi söz konusu olduğunda Nour'un her zaman düşündüğü kadar yufka yürekli bir zayıf değildi.

"Dört gözle bekliyorum. Oh, ve son bir şey..." Yanına eğildi ve başparmağıyla boğazındaki hassas nabzı okşadı. Sesi nazik bir fısıltıya dönüştü. "Bugün ayrı olduğumuz sürece, Garreval yakınlarındaki son faaliyetler hakkında öğrenebileceğin her şeyi öğrenmeni istiyorum. Şüphe uyandırma ama bana elin boş da gelme. Hayal kırıklığına uğradığımda hoş bir adam değilimdir."

Boğuk bir hıçkırık, onu tutmak için dudağını ısırarak kaçtı. Gözlerinden taze yaşlar fışkırdı. Karmakarışık koyu kahverengi bukleler

sarsıntılı bir şekilde başını salladı.

"Mükemmel. Çok iyi anlaşıcağımızı görebiliyorum." Ayağa kalktı ve arkasına bile bakmadan odadan çıktı.

Bitişik odada hizmetçi Fanette, peygamber çiçeği gözlü, kahverengi saçlarını düzenli şekilde örmüş, tombul, küçük bir keklik, Den Brodson'ın karşısındaki sandalyede taş gibi hareketsiz oturuyordu. Elleri kucağında öyle sıkı kenetlenmişti ki eklemleri bembeyaz parlıyordu. "Hanımının yardımına ihtiyacı var, kızım."

Hizmetçi ayağa kalkarken Nur elini cebine attı. Kız yanından geçerken *kolundan* tuttu ve yüzüne küçük bir toz bulutu üfledi. Kızın korkmuş mavi gözleri donuklaştı. "Bu sabah Leydi Jiarine'in oldukça... acımasız... bir soyluyla karşılaştığını öğrenmek için geldin. Alışkanlıklarının dedikodusu yayılırsa ne tür zararlara yol açacağını biliyorsun. Bu yüzden hem onun hem de kendi iyiliğiniz için leydinizle ilgilenecek ve sessiz kalacaksınız. Şimdi git."

Kız şaşkın, yavaş adımlarla bitişikteki yatak odasına doğru yürüdü. "Gel, Brodson." Kasabın oğluna el salladı. "Günün yarısı geçti, ve yapacak çok işimiz var."

Eld~ Boura Fell

Elfeya v'En Celay, Eld'in Yüce Büyücüsünü iyileştirmek için harcadığı son birkaç çanın ardından bitkin, ağırlı ve kendinden nefretle dolu bir halde *sel'dor bağcıklı* yatağında uzanıyordu. Nefret, hiçbir *shei'dalin*'in göğsünde tutmaması gereken karanlık bir duyguydu ama son bin yılda, korkunç Eld metalinin etinde yarattığı sürekli asit yanığı kadar onun yoldaşı olmuştu. Tanrılar onu affetsin ama o nefret ediyordu. Vücudundaki her et parçası ve her damla kanla nefret ediyordu.

Ve Vadim Maur'un zindan kalesinin alt katlarında zincirlenmiş olan *Shei'tan*'ı Shan olmasaydı, hiçbir *Shei'dalin*'in yapmadığını yapacaktı.

Öldürebilirdi.

Shan olmasaydı, *shei'dalin* güçlerini bükerek ve onları kendisine şifa için gelen kötü Büyücü'yü öldürmek için kullanırdı. Ve bir can almanın azabı onu öldürürken sevinçten ağlayacaktı.

Elfeya bir kolunu yüzüne atıp gözlerini kapattı. Zayıf, işe yaramaz gözyaşları süzölmeye başladı. Ağlamanın hiçbir anlamı yoktu. Binlerce yıllık gözyaşı -bir okyanusu doldurmaya yetecek kadar- ona bir an bile acı çekirtmemişti.

"*Shei'tani*." Shan'ın çok sevdiği sesi, aralarındaki gerçek eş bağının ipleri arasında fısıldadı. Yatıştırıcı, rahatlatıcı Shan'ın bilinci kendisinininkini öylesine canlı bir zenginlikle okşuyordu ki, neredeyse Shan'ın yanında olduğunu, sarıldığını, birlikte geçirdikleri o kısacık çanlarda paylaştıkları vahşi, tatlı, tutkulu terk edilmişlikle onunla seviştiğini düşünebilirdi.

Yüzündeki gözyaşlarını sildi, sonra da küçük kibrinin faydasızlığına güldü. göremiyordu ama döktüğünü zaten biliyordu.

"Buradayım, sevgilim."

"Yalnız mısınız?" diye sordu.

"Sen yanımda olduğun sürece asla." Dudaklarında bir gülümseme titredi, sonra kayboldu. *"O buradaydı,"* dedi ona, *"ama şimdi gitti. Sağlığı kötüye gidiyor."* Gerçek ikisini de memnun etmeliydi ama Shan'ın derin endişesini hissedebiliyordu, kendi endişesinin bir yankısıydı bu.

"Şimdi her zamankinden daha tehlikeli olacak. Çaresiz adamlar her zaman ."

"Aiyah. Kaçınılmaz olanı daha fazla erteleyemeyeceğini biliyor." Zaman artık Vadim Maur'un aleyhineydi. Saltanatının alamet-i farikası olan ustaca sabrı artık göze alamazdı.

"En azından kızımız artık Fey'lerle birlikte. Onu koruyacaklardır."

"Yapabildikleri kadar," diye kabul etti.

Vadim Maur, Elfeya'nın farkına varmadan zihnini tarayamayacağı kadar güçlü bir büyücüydü ama yıllar boyunca birçok kez şifa ve başka şeyler için ona gelmişti. Elfeya bu vesilelerle Vadim Maur'un kalkanlarını test ederek, bilinçli olarak korumadığı düşüncelerini toplayarak ve yavaşça -çok, çok yavaşça- zihninde kilitli tuttuğu sırlara doğru fark edilemeyecek bir yol açarak avantaj elde etmişti.

Maur'un zihninden düşünceleri özgürce çekip alamıyordu ama Maur yorgun düştüğünde ve iyileşmek için ona geldiğinde -ki bunu giderek daha sık yapmaya başlamıştı- Ruh'un o küçük ipliği Maur'u hafifçe etkilemesine izin veriyor, Maur'u onun varlığında yeterince rahatlamaya itiyordu ki ara sıra yararlı bilgiler Maur'un düşüncelerinin yüzeyine çıkabilsin ve Maur da bunları daha sonra gözden geçirmek üzere fark etmeden zihnine çekebilsin.

"Ne planladığınızı keşfettiniz mi?" Shan sordu. Vadim'in Celieria'daki *umagi* casusları düzinelerce kayboluyor, onu kör ediyor ve kuzey Celieria'da kurduğu dayanağı zayıflatıyordu. Bu ölümlerin arkasında kimin olduğunu bilmiyordu ama Fey bu gizemli ajana minnet borçluydu. *Umagi*'sini kaybeden Maur'un sürpriz bir saldırı için bir ordu göndermesini sağlayacak Ruhlar Kuyusu'na açılan portalları açmasının hiçbir yolu yoktu.

Yine de elinde bir şey vardı. kadar önemli bir şey ki, onunla birlikteyken bunu düşünmesine bile izin vermiyordu.

"Nei, zihni dün geceki zaferle çok doluydu. İkinci bir Tairen Ruhu yarattı. Bu sefer bir çocuk, vel Serranis kanı taşıyor." Dehşet içinde gözlerini kapattı. Zavallı, lanetli çocuk. Shan'la birlikte Ellysetta'yı kurtardıkları gibi onu da kurtaracak kimse yoktu.

"O durdurulmalı. Eğer bir Tairen Ruhu olduğunu iddia ederse..." Sesi . Yirmi beş yıl önce, aynı korku Shan ve Elfeya'yı kızlarının büyüsunü bağlamak ve onu kaçırmak için ölümü göze almaya itmişti.

Maur'un ruhunu köleleştirememesi için onu Eld'den çıkardı. Büyücü kontrolü altındaki tairen'in yıkıcı gücü, Elfeya'nın ürpermeden düşünemeyeceği kadar karanlık bir dehşetti.

"Elfeya...sevgilim..."

Vücudu gerildi. *Shei'tan* çiftleşme dışında adını bu şekilde , bu asla iyiye işaret değildi.

"Daha önce burada olan kız - beni beslemeye gelen umagi - benden yardım istedi. Maur'u öldürmemi istiyor."

Kanı . *"Nei."*

"Elfeya-"

"Nei! Bu bir çeşit tuzak olmalı. Bize eziyet etmenin yeni bir yolu. O Umagi. Ruhlarının sahibi bilmeden hiçbirisi böyle bir şeyi düşünemez bile."

"Belki de onun efendisi başka bir büyüçüdür. Maur'un ölmesini isteyen biri."

"Bu doğru olsa bile, kendin öldürülmeden onu öldürmen mümkün değil."

Onun ruhunun iç çektiğini hissetti. Sonra o kadar yumuşak ve yorgun bir sesle dedi ki, boğazı düğümlendi, *"Bunca yüzyıllık işkenceden sonra, ölüm gerçekten bu kadar korkunç bir kader olabilir mi, kem'san?"*

Kendine akıtmayacağını söyleyip durduğu gözyaşları gözlerinde birikti ve taşıtı. *"Nei, teska, bu şekilde düşünme. Yaşadığımız sürece umut var. Bin yıldır acı çekiyoruz. Sadece bize bahşettiği birkaç çan için bin yıl daha katlanabilirim. Beni daha az mı seviyorsun?"*

" biliyorsun."

"O zaman bana bunu yapmayacağına söz ver."

"Elfeya..."

"Bana söz ver, Shan."

Uzun bir süre cevap vermedi ve sonunda, yenik bir fısıltıyla, *"Yaptığımız seçimleri için de yaparız. Eğer siz istemezseniz, bu yapılmayacaktır."*

Solan Topraklar~ Fey'Bahren

Sybharukai, *"Eşinin beslenmeye ihtiyacı var," diye .*

Ellysetta birkaç uzun çan boyunca yumurtalarla birlikte oturmuştu. Şu anda bile onlara yaslanmış, elleriyle derimsi kabukları hafifçe okşarken bir yandan da cesaretlendirici ve övgü dolu küçük şarkılar mırıldanıyordu.

"Aiyah," diye kabul etti, *"ve uyu."* Yuvarın içi karanlık ve değişmemiş olsa da, dışarıda Büyük Güneş tepe noktasını geçmiş ve batı ufkuna yaklaşmaya başlamıştı bile. Günün çoğu geçmişti ve Marissya ile Dax seksen milden daha az uzaktaydı. Gece çökmeden burada olurlardı.

Yağmur Ellysetta'ya baktı. Ellysetta'nın yorgunluğunu hissettiğine dair hiçbir ipucu yoktu. O bunun farkında mıydı? Konsantrasyonu tamamen yumurtalarının içinde toplanmış beş küçük, doğmamış tairenle iletişim kurmaya odaklanmıştı. Doğmamış yavruların etrafında Fey'in elementleri ördüğü gibi sevgiyi örüyordu ama onun ördüğü Ruh değildi. İllüzyon değildi. Gerçek bir duyguydu, gerçek bir sevgiydi, ısıtıyor ve kucaklıyordu. Şefkat. Bağlılık. Gurur.

Cesaret. Ondan güneş ışığı gibi parlıyor, yavruları sıcaklığıyla yıkıyordu.

"*Shei'tani.*" Adam onun omzuna dokundu. Hâlâ şarkı söylemeye devam eden Shei'tani ona doğru döndü ve kısa bir an için sıcaklık, sevgi ve şefkat dolu şarkı onun üzerine döküldü, tenine işledi. Nefesi durdu ve gözleri zevkle yarı kapalı kaldı.

Ellysetta şarkısını kısa kesince kaşlarını çatarak küçük bir itirazda bulundu.

"Özür dilerim." Ayağa kalkmaya başladı ve uzun süre çömelmiş pozisyonda sıkışan bacakları altına çöktüğünde yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

Onu yakaladı, bir kolunu bacaklarının altından geçirdi ve ayaklarından kaldırarak zahmetsiz bir güçle ana giriş tüneline taşıdı.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu, ana tünelden ayrılan daha büyük geçitlerden birine doğru yöneldiklerinde.

"Yorgunsun. Yemek yemeye ve uyumaya ihtiyacın var. Yukarıda dinlenebileceğiniz bir uyku odası var." Onlar yürürken ışık küreleri parlayarak yollarını aydınlattı. Bu tünel ana tünelden daha dardı ama de oldukça genişti. Duvarlar pürüzsüz, zemin ise oldukça aşınmıştı.

"Ama yavrular-"

"Zamanımız var." Tünel üçe ayrılıyordu; bir yol aşağıya, diğer ikisi yukarıya gidiyordu. Yukarı ve sola doğru gittiler. "Tairen'e saldıran hastalık en çok alacakaranlıkla şafak arasındaki çan seslerinde ortaya çıkar."

"Bunun gerçekten bir hastalık olduğunu sanmıyorum, Rain. Onlara şarkı söylerken yaralanma ya da hastalık belirtisi bulmaya çalıştım ama bulamadım. Elbette yanılıyor olabilirim -Marissya çok daha deneyimli bir şifacı- ama bana hepsi sağlıklı görünüyor. Yorgun ve korkmuş ama sağlıklı."

Ona acımasız bir bakış attı. "Bunu söylemenden korkuyordum." "Yani bunun bir hastalık olduğuna gerçekten inanmıyorsun."

"*Nei.* İçgüdülerim bana her zaman Eld'in mutlaka suçlu olması gerektiğini söylemiştir, ama çok fazla yavrunun yumurtada ölmesini izledim - onları kurtarmak için kabuktan kesmeye çalıştığımda düzinelercesi kollarımdaydı - ve bir kez bile Azrahn'ı hissetmedim."

"Peki, eğer Azrahn ve Büyücüler değilse, sence Ateş Şarkısı sırasında hissettiğim şey yavruların ölümünün arkasında olabilir mi?"

"Bilmiyorum, *shei'tani.* Sadece bilmiyorum."

Geçit yılan gibi kıvrılıyor, kendi etrafında iki kat dönüyor ve

yükselir. Yukarıda, bir sonraki U şeklindeki kıvrımın tepesindeki büyük bir açıklıktan loş bir ışık parlıyordu. Orayı geçerlerken Ellie öğleden sonra parlak mavi gökyüzünü gördü. Gözlerini korumak için bir elini kaldırdı, dışarının hâlâ aydınlık olmasına şaşırmıştı.

Fey'Bahren'in mağaralarının derinliklerinde tüm zaman algısını kaybetmişti.

Onun kollarında kıvrandı. "Beni yere bırakmalısın. Ağır olduğuma eminim."

"Sen yük değilsin." Uzun, tatlı bir öpücükle onun ağzını almak için başını eğdi. "Ayrıca," diye ekledi başını kaldırdığında, "biz zaten buradayız."

Onu, Fey boyutlarında uzun bir ahşap kapıyla son bulan, biraz daha küçük başka bir tünelden geçirdi. Parmaklarının bir yeşil Toprak dönerek mandalı kaldırdı ve gümüşü Hava üfleyerek kapıyı açıp ardındaki odayı ortaya çıkardı. Tekrar eliyle işaret etti ve Ateş odanın dört bir yanındaki apliklerde çiçek açarak, ana odadan çıkan bir başka geçitten süzülen güneş ışığına kendi ışıklarını kattı.

Yağmur sonunda Ellysetta'yı ayağa kaldırdı ve yavaş daireler çizerek odanın etrafına baktı. Oda belli ki Feyreisen için yapılmıştı: bir tairenin manevra yapabileceği kadar genişti ama kürkler ve yastıklarla dolu bir yatak ve zeminin sert taşını yumuşatmak için büyük, güzel dokunmuş halılar da dahil olmak üzere insan konforuyla döşenmişti. Bir duvarın karşısında zarif, oymalı bir masa ve ona uygun yaldızlı bir sandalye duruyordu.

"Burası senin odan," diye tahmin etti.

"Eskiden Johr'undu - bir önceki Tairen Ruhu - ama akıl sağlığıma kavuştuğumdan beri benim. Mobilyalı başka odalar da vardı ama onları deliliğimin ilk günlerinde ve restore etmek için hiç çaba sarf etmedim." Adamın gözlerinin kenarları kadının dehşet dolu bakışları karşısında kırıştı. "Şimdi çok daha iyiyim."

"Bu konuda nasıl şaka yaparsın?"

Başparmağıyla onun yanağını okşadı. "Çünkü neşemi yerine getirdin."

"Yağmur..." Ona doğru uzandı, kollarını ona dolamak istedi ve onu yakın tuttu, ama o geri adım attı.

"Önce yemek. O zaman dinlen. Sonra belki sana ne kadar minnettar olduğumu gösteririm. *Shei'tan*'ben."

Adamın gözlerindeki ipeksi vaatleri görünce kadının karnında bir sıcaklık oluştu. Rain'kadar lavantanın bu kadar baştan çıkarıcı bir renk tonu olabileceğini hiç fark etmemişti ama şimdi onu bir daha asla nefes nefese tutku ve aşk düşünmeden göremeyeceğini fark etti.

"Gel," diye mırıldandı. Sesinin koyu kadifesi teninin üzerinde kayarak nefesinin hızlanmasına ve nabzının hızlanmasına neden oldu. "Dışarıda yeriz diye düşünmüştüm. Manzara muhteşem." Geniş bir kemerli geçitten geçmesi için ona eliyle işaret etti.

Ellysetta özel bir banyo odası gibi görünen bir yerin yanından geçerek, dışarıya açılan büyük bir açıklığı olan daha küçük, süssüz bir mağaraya girdi

Dünya.

Açıklıktan geçerek dağın yamacından çıkan geniş, geniş dudaklı çıkıntıya doğru ilerledi ve yavaşça en uzak noktaya doğru yürüdü. Orada, rüzgâr etrafını kırbaçlarken, bulutlar dokunacak kadar yakınken ve yer , çok aşağıdayken, bir kez daha rüzgârların üzerinde, Solan Topraklar'ın üzerinde uçuşuna inanmak kolaydı. Karnı neşeyle gerildi.

Gözlerini kapadı ve serin, temiz havayı ciğerlerine çekti. "Burada durmak bile neredeyse uçmak gibi."

Onun arkasından yaklaştı ve kollarını beline doladı. "*Aiyah*. Sen de öyle hissediyorsun. Sanki uçurumdan atlayabilecekmişsin ve rüzgâr seni karşılayıp uçuracakmış gibi."

"Evet, işte bu." Gözlerini açtı ve ayaklarına baktı. Botlarının parmakları uçurumun kenarına değiyordu ama yine de korkmuyordu. Baş dönmesinin hiçbir belirtisi ona dokunmamıştı. En ufak bir korku bile hissetmiyordu. Sadece takdir, heyecan ve özlem.

"özlüyorum," diye mırıldandı kulağına yakın. "Gerektiği kadar sık gelmiyorum. Çoğunlukla sadece tairen olmanın basitliğine ihtiyaç duyduğumda."

"Basitlik mi? Tairen bana hiç de basit görünmüyor." Dağın gizemlerini ve sırlarla dolu yeşil gözleriyle Sybharukai'yi düşündü. Ellysetta buraya geleli daha bir gün bile olmamıştı ama şimdiden tairenlerde fark ettiğinden çok daha fazla şey olduğunu biliyordu.

"Öyle değil mi? Acıktıklarında yemek yiyorlar, yorulduklarında uyuyorlar ve kendilerini tehdit eden düşmanlarını şüphe ve pişmanlık duymadan öldürüyorlar. Bunun ne kadar sakinleştirici olduğunu biliyor musun?"

"Düşmanını öldürmek için mi?" "Pişman olmamak için."

Kollarında döndü ve yüzünü onunkine doğru kaldırdı. Gözlerindeki gölgeler, alevler içinde ölenlerin anıları geri gelmişti. Onu öpmek için parmak uçlarında ayağa kalktı, sonra başını onun boğazının çukuruna eğdi ve orada birlikte, uçurumun kenarında, yüksek dağın serin rüzgârları etraflarında dönerken dünyanın üzerinde tek başlarına durdular.

"Ne yiyeceğimizi sormakta tereddüt ediyorum. Çiğ sürü hayvanlarını pek sevmem." Başını aşağıda otlayan hayvanlara doğru eğdi.

Gözleri kırıştı, tam bir gülümseme değildi ama yakındı. "*Nei*, ben öyle düşünmezdim. Yine de söylemeliyim ki, aç bir tairen için toynaktaki *tavalree* seçkin bir lokmadır."

Dünyayı rahat bir şekilde örerek, odasından uçurumun kenarına bir masa ve iki sandalye çıkardı, ardından içinde yiyecek, mantarlı bir kap ve bir çift altın kadeh bulunan küçük bir sepet ördü. Kadının şaşkın bakışları karşısında itiraf etti: "Aşağıdaki mağaralardan birinde tazeliğini korumak için koruyucu bir örtü ile küçük bir yiyecek deposu bulunduruyorum. Buraya geldiğimde her zaman *tavalree* de istemiyorum."

Yemek : bir kalıp peynir, yuvarlak somunlar halinde yassı, altın ekmek ve gözyaşı şeklindeki *tamaris* meyvelerinden birkaçı. Rain şişenin kapağını açtı, iki kadehe kristal berraklığında su doldurdu ve bir tanesini ona uzattı. Bir yudumla *faerilas* olduğunu doğruladı. "Dharsa'dan," dedi onun sorgulayan bakışına cevap olarak. Bir tabak yemeği ona doğru itti. "Bu kadar konuşma yeter.

Yemek yiyin. Vücudunuzun gücünü yenilemek için beslenmeye ihtiyacı var."

Ellysetta bir yuvarlak ekmeğe uzandı, sonra üstüne peynir dilimleri koydu. İlk ısırık cennet gibiydi. Peynir kremi ve lezzetliydi, ekmek ise eriyen bir zevkti. Ne kadar aç olduğunu fark etmemişti ama yemek diline değdiğinde iştahı kabardı. Yemeği birkaç hızlı, doymak bilmez ısırıkta yuttu ve dakikalar sonra kendini şaşkınlıkla *tamaris* suyuyla yapış yapış olmuş boş ellerine bakarken buldu. Bu nasıl olmuştu?

Yağmur usulca güldü. "Bu kadar çok çan için büyü yaptığında açlık seni çabucak ele geçiriyor." Kızın şaşkınlıkla kaşlarını çatması üzerine açıkladı. "Şarkı söylemen. Şarkınla yavru kedilere sevgi ve cesaret aşıliyordun. Sybharukai bile etkilendi. Dokumanız birçok yönden Tairen şarkısını taklit ediyordu."

"Fark etmemiştim."

"Görünüşe göre, büyük bir güç dokurken bunu asla yapamıyorsun." Yemeğin kalan kısmından kendine yardım ve birkaç ısırık alırken sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Celieria Şehri'nden ayrıldığımızdan beri bunu düşünüyordum. Doğum koşulların seni sihrini kontrol edilebilir bir beceriden çok içgüdü olarak kullanmaya zorlamış Ellysetta. Bu sana zamanında iyi hizmet etmiş olsa da, uygulama seni güçlerine sadece onları dokunduğunu bilmediğin zamanlarda güvenmeye şartlandırmış gibi görünüyor."

Biraz kırılgan bir şekilde daha dik oturdu. "Büyü dokuyordum. Buraya gelirken Marissya'yla geçirdiğimiz tüm o çanlar boyunca, bana nasıl iyileşeceğimi öğretirken, sihir dokudum - güçlü bir sihir. Sen buna ne diyorsun?"

"Hayal kırıklığı." Kollarını kavuşturup gözleri parlayınca aceleyle ekledi: "Çabalarını küçümsemiyorum *Shei'tani*, ama bir okyanusun gücünü bir derenin ağzından akıtmaya çalışıyorsun. Ve bu okyanusun ne kadar büyük ve potansiyel olarak tehlikeli olduğunu unutmadığınızda, güçleriniz ya baraj olur ya da sizi boğar.

"Yani korktuğum büyümü kontrol edemediğimi mi düşünüyorsunuz?"

"Sanırım *shei'tani*, uzun zamandır olduğun şeyden korkuyorsun, kalbinde güvene yer yok. Ve kendine güvenene kadar, sihrini kontrol zorlanacaksın, hatta imkânsız hale gelecek... ve aramızdaki bağı tamamlamamız da imkânsız hale gelecek."

"Peki senin çözümün ne?"

"Cha Baruk'un bir *chadin*'i için olduğu gibi. Pratik. Ve çoğu

o. Bazı şeyler başka hiçbir yolla öğrenilemez. Kendinize güveniniz korkularınız da azalacaktır."

"Peki bu özgüveni bana kim öğretecek?"

"Ben de bunu düşünüyordum." Arkasına yaslandı, göğsündeki kayışlardan bir Fey'cha çıkardı ve bıçağı parmak uçlarında döndürmeye başladı, jilet gibi keskin çelik ve siyah kabza uçtan uca dönüyordu, parmaklarının kıştırması o kadar mükemmeldi ki bıçak kenarı derisini asla kırmadı. "Bağımız tamamlanana kadar, bir *chatok*'un öğrenmene rehberlik etmesi gerektiği gibi zihninle birleşmem. *Shei'dalin*'ler sana bir *shei'dalin*'in yeteneklerini kullanmayı öğretecek ama sen de bir Tairen Ruhusun. İhtiyacın olan ve hiçbir *shei'dalin*'in sana öğretemeyeceği beceriler var."

Ellysetta onun parmaklarında parlayan çeliği izledi. Bıçak artık sadece bir bulanıklıktı.

"Savaşçılar Akademisi'nin akıl hocaları savaşta kadar büyüde de ustadır. Onlar bizim en yetenekli öğretmenlerimizdir ve hepsi de çiftleşmiştir, bu da onların size yaklaşmasına izin vermemi kolaylaştıracaktır." Siyah Fey'cha'yı savrulurken yakaladı ve kınına geri koydu. "Onlardan birinden senin *chatok*'un olmasını ve sana Fey büyüünün yollarını öğretmesini isteyeceğim."

"Bana sihrimi kullanmayı öğretecek bir savaşçı istiyorsun." Gözlerini kaldırdı ve Ellysetta'nın ağzı aniden kurudu. Kalın siyah kirpikler, yeni yeni başlayan soluk mor irisleri çerçevesliyordu. Anında, Chakai'de *rasa*'yı iyileştirirken yanında durduğu zamanki yüz ifadesini hatırladı.

"İstemek mi? *Nei*. Ama ihtiyacın olan şey bu." Masaya baktı, başparmağının tırnağı masanın yüzeyinde derin bir oyuk açmıştı. Çenesinde bir kas kıpırdadı. Yeşil Dünya kısa süreliğine parladı ve oyuk tekrar doldu. "Aramızdaki bağ tam olsaydı sana kendim öğrettirdim ama değil." Omzu bir kalktı bir indi. "Başka bir Tairen Ruhu olsaydı ona sorardım ama yok. Akademi'den bir *chatok* olmalı. Bilmen gerekenleri sana sadece onlar öğretebilir."

Masaya doğru eğildi ve ellerini onun ellerinin üzerine koydu. "Kendine eziyet etmene hiç gerek yok Rain. Sen benim *Shei'tan'ımsın*, hayatım boyunca hayalini kurduğum erkeksin. Kalbimde bir başkasına yer yok."

"Bazı şeyler söz konusu olduğunda, *shei'tani*, tairen mantık dinlemez."

"Öyle değil mi?" Sandalyesinden kayarak çıktı ve kucağına oturdu. kollarını rahatça boynuna doladı. "Belki de sadece ikna edilmeye ihtiyaçları vardır."

Adamın ağzının etrafındaki gergin parantezler gevşerken ve gözlerindeki parıltı daha belirgin ve çok daha sıcak hale gelirken gülümsedi.

"Belki de haklısın," diye mırıldandı. "Neden deneyip görmüyorsun?"

ON İKİNCİ BÖLÜM

Fey'Bahren'in yamaçları düşmanların, aptalların ve avların kanıyla karardı.

Kadim Fey Maxim

Solan Topraklar~ Fey'Bahren

Ellysetta esneme hareketiyle uyandı, kaslarının hoş çekişine ve yanında uzanan Rain'in bedeninin sıcaklığına gülümsedi. Ona doğru yuvarlandı, yüzünü saçlarına gömdü ve kokusunu ciğerlerine çekmek için derin nefes aldı. Onun yanında, ten tene uyanmaktan, ait olduğu yerin burası olduğunu bilmekten asla bıkmayacaktı.

Yemekten sonra Rain'in yatak odasına , derin, bitkin ve rüyasız bir uykuya dalmadan önce nefes kesici bir yoğunlukla sevişmişlerdi. Şimdi Ellysetta uyanık ve tazeydi ve eşleri için doyumsuz arzular besleyenlerin sadece Fey erkekleri olmadığını hızla keşfediyordu.

Bir bacağını onunkinin üzerine kaydırıp ve bir kolunu onun beline doladı. Parmakları adamın karnındaki çelik gibi dalgalanmaları takip ederek göğsüne doğru ilerledi ve düz bir erkek meme ucu parmak uçlarının altında sertleşirken boynunun yumuşak tenine karşı gülümsedi. "Mmm." Küçük memeyi okşadı ve adamın kulağına sokuldu. "İyi dinlendin mi, *shei'tan*?" Eli kaburgalarından kalçalarına doğru inerek sertleşen erkek etinin çok daha ilginç bir parçasını okşadı. Gülümsemesi daha da genişledi. "Ah, görüyorum ki öylesin."

Adam hızlı bir hareketle dönüp onu sırt üstü yuvarlayarak yatağa sabitlediğinde kahkahalarla ciyakladı. "Cesaretin var mı?" diye . Başını eğdi ve ipeksi siyah saçları koyu renk tüller halinde etraflarına düşerek yüzünü gölgede bıraktı, böylece gözlerinin ışıltısı daha yoğun görünüyordu.

"mi?"

Beyaz dişleri parladı. "Ben öyle bir şey demedim." Adamın dudakları kadınınkileri derin ve tutkulu bir öpücükle kavradı; kadının nabızı hızlanana, tırnakları adamın sırtını çizene ve ciğerleri nefes nefese kalana kadar onu bırakmadı. "Bu Fey cesurları sever. Cesur olmak iyidir."

Dudakları boğazından göğüslerine doğru inerken gözlerini kapattı. Nemli ısı hassas bir ucun etrafını sararken, sıcak parmaklar diğerinde baştan çıkarıcı sihrini konuştu. "Çok iyi," diye inledi. Bacakları onun etrafına sarıldı, topukları kalçalarının sıkı kıvrımına bastırarak onu

Yukarı doğru. Onun ellerini, dudaklarını, üzerindeki büyüsunü ne kadar sevse de, asıl istediği onun içinde, ait olduğu yerde, onu tamamlamasıydı. Bedenleri birleştğinde kendini hiç bu kadar bütün hissetmemişti, ruhları o kadar yakındı ki neredeyse uzanıp aralarındaki bağı o zor, son iplerini kavrayabilirdi.

Gürleyen bir mırıltı teninde yuvarlandı ve ılık, zengin kokulu bir hava kabarcığı etrafında döndü. *"Güzel, güçlü çiftleşme iyidir. Rainier-Eras ve Ellysetta-kitling sürümüz için birçok yavru doğuracak."*

Mutlu, mırıltılı ses -kesinlikle Rain'in değil- Ellysetta'yı bir kova soğuk su gibi çarptı. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve kendini çok büyük, çok parlak, çok meraklı mavi tairen gözlerine bakarken buldu.

"Ahhh!" Ellie çığlık attı ve Rain'i öylesine bir güçle itti ki, Rain yatağın kenarından yuvarlanıp taş zemine çarptı. Kürklü örtüleri ve ipeksi çarşafı avuçladı ve kendini örtmek için umutsuz bir çabayla onları yukarı çekti.

"Işığın Yüce Tanrısı!" diye haykırdı, beyaz tairen'e utanç içinde bakarak. "Burada ne işin var senin? Kapı çalmayı hiç duymadın mı?"

Steli homurdandı ve kalçalarının üzerine oturdu. Göğsünden hırıltılı bir homurtu yükseldi ve kuyruğu odanın duvarına çarparak küçük taş parçalarının yere düşmesine neden oldu. *"Kapı çalmak da ne demek?"*

Yağmur, çıplak ve hiç utanmadan ayağa kalktı ve morarmış arka bacaklarını ovuşturdu. Steli'ye hoşnutsuz bir bakış fırlattı. "Ellysetta-Feyreisa, *Steli-chakai*'nin Feyreisen ve eşinin uyuyan inine girmeden önce selamlama şarkısı söylemesi gerektiği anlamına geliyor."

Tairen başını eğdi. *"Sürü daha önce yuva ininde selamlama şarkıları söylemişti."*

Dudakları kıpırdadı. *"Aiyah, ama Ellysetta-Feyreisa ölümlüler arasında büyüdü... sadece özel olarak çiftleşen iki bacaklılar. Sürünün yöntemlerine alışması için zamana ihtiyacı var."*

Steli hâlâ yorganı ölümüne kavramış olan Ellysetta'ya baktı. Tairen'in kulakları ve kuyruğu seğirdi; sonra tekrar homurdandı. *"Özel olan nedir?"*

Yağmur güldü. *"Özel demek, Ellysetta-Feyreisa ya da Rainier-Eras izin vermedikçe Steli-chakai'nin bu uyku inine girmemesi gerektiği anlamına geliyor."*

Steli'nin kulakları geri gitti. *"Steli özel hayatı sevmez."* Hırladı. *"Ya da kapı çalmayı."* Kürkü kırış kırış, belli ki gücenmiş bir halde kıvrımlı vücudunu büktü ve gelmiş olması gereken doğru geri döndü. *"Fey-kin burada. Su Reisu'yu bekliyorlar."* Giderken burnunu çekti.

"Steli, bekle!" Ellysetta beyaz tairenin peşinden koştu ve dışarıdaki çıkıntıda ona . Steli'nin gözlerinde hâlâ yeterince kızgınlık vardı ki, Ellysetta beyaz tairenin pençelerine yaklaşmadan durdu.

"Sieks'ta. Özür dilerim. Duygularını incitmek istememiştim. Gurur yöntemlerine değilim ve sen de beni şaşırttın. Lütfen, teska, beni affet."

Bu yalvarış beyaz tairen'in yaralı gururunu yatıştırmışa benziyordu. Kuyruğunu salladı, sonra burnunu kırıştırdı ve "*Steli affeder*" demeden önce iyi bir önlem için tekrar kokladı.

Ellysetta kollarını kedinin boynuna doladı. "*Beylah vo, Steli-chakai.*"

"*Ellysetta-kitling Fey'Bahren'de yumurtadan çıkmadı. Sürünün yöntemleriyle yetiştirilmedi.*" Steli mırlamaya başladı ve Ellysetta'nın yüzünün yan tarafına sıcak, anaç bir yalama verdi. "*Steli öğretecek.*" Beyaz tairen'in sesi bu ihtimalden endişe verici derecede memnun görünüyordu.

Gururu yatışan Steli, Rain ve Ellysetta ile birlikte Su Reisu'ya, Marissya ve Dax'ın beklediği Fey'Bahren'in dibindeki alçak, düz tepeli platoya uçtu. Beyaz tairen, gerçek dostlarına karşı ilk tehditkâr hırıltısından sonra Ellysetta'nın arkasında koruyucu bir çömelme pozisyonuna geçti ve yeni gelenler çok yaklaştığında ara sıra uyarı niteliğinde bir gürleme dışında Fey'i selamlaşmaları için yalnız bıraktı.

Ellysetta bulgularını Marissya'ya açıkladı. "Geriye beş yumurta kaldı. Bana öğrettiğin gibi hastalıklarının kaynağını bulmaya çalıştım. Belki de tecrübesizliğimden ama yavruların yorgun, korkmuş ve çok zayıf olmalarının dışında bir sorun bulamadım."

"Onlara sevgi ve güç şarkıları söyledi," diye ekledi Rain. Ellysetta yüzünü buruşturdu. "Farkında olmadan tabii." Marissya onun elini okşamaya başladı, sonra mavi gözlü tairen'e baktı ve fikrini değiştirdi. "Sadece pratiğe ihtiyacın var, Ellysetta. Seni geride tutan yeteneksizlik değil, özgüven eksikliği."

Ellysetta kaşlarını çatarak konuşan Rain'e baktı. "Rain de dün gece hemen hemen aynı şeyi söyledi. Dharsa'ya *vardığımızda* hem Akademi'nin *chatok*'uyla hem *de shei'dalin*'lerle eğitim almamı istiyor."

Marissya'nın gözleri büyüdü. "mi?"

"O bir Tairen Ruhü," dedi Rain. "Öğrenmesi gereken bazı beceriler var. *Shei'dalinler* öğretmez."

"Massan bunu onaylamayacaktır."

"Massan'ın genç *feyreisenlerin* eğitimi konusunda söz hakkı yoktur."

Steli homurdanarak yaklaştı ve başını Ellysetta'nın etrafından dolaştırarak dönen mavi gözlerini Marissya'ya dikti. Ağzının kenarı yukarı kalkarak dişlerini gösterdi ve burun delikleri genişleyerek potansiyel tehditleri -ya da avı- koklar gibi havayı kokladı.

"Belki de değil, ama onlara karşı dikkatli ol Rain." Marissya beyaz tairen'e kaşlarını çattı ve geri çekilerek Dax'ın eline uzandı. "Onlar senin saygını hak ediyor."

"Ve buna sahipler. Ancak bu, kralın kararları için onların onayını alması gerektiği anlamına gelmez."

"Değişim zaman alır."

"Zaman benim sahip olmadığım bir lüks." Yağmur'un gözleri lavanta rengi kıvılcımlarla parladı. "Savaş yaklaşıyor ve Ellysetta ile aramdaki bağ henüz tamamlanmadı. Gerekli olduğunu düşündüğüm şeyi yapmalıyım. Ellysetta'nın *rasa*'yı iyileştirmesine izin verdim çünkü savaşmak için kılıçlara ihtiyacım var. Ellysetta hem bir *shei'dalin* hem de bir Tairen Ruhü olarak eğitilmeli, çünkü her ikisi de tanrıların ona verdiği armağanlar. Eğer kendini bütünüyle kabul edemezse, bağımızın tamamlanması için ne gibi bir umut olabilir ki?"

Marissya cevap veremeden Steli burnunu Marissya'nın kahverengi derisine dayadı ve tekrar kokladı. "*Bunun bir Fey-akrabası için güçlü bir gurur kokusu var.*"

"Marissya?" Rain şaşkınlıkla tairen'e baktı. "Vel Serranis soyundan geliyor. Geçmişte onun ailesinden pek çok *feyreisen* doğdu. Belki de hissettiğin şey budur?"

"*Belki de.*" Steli kayıtsızca homurdandı. Burnuyla Marissya'yı dürterek biraz daha kokladı, sonra üzerine oturdu. "*Bu Ellysetta-kitling'in yavrularımızı iyileştirmesine yardım edebilir mi?*"

"Öyle olduğuna inanıyoruz."

Çakai kuyruğunu salladı. "*Sybharukai bunun ine girebileceğini söylüyor.*"

Yağmur'un şaşkınlıkla ona bakmasına izin veren vahşi beyaz tairen gökyüzüne sıçradı ve Fey'Bahren'in içine açılan mağaranın geniş ağzına doğru uçtu.

"Ne oldu?" Tairen gittiğinde Marissya sordu. "Ne dedi o?"

Rain ona tamamen inanmayan bir bakış attı. "Yuva inine girebileceğinizi söyledi."

Shei'dalin'in çenesi düştü. "Anlamıyorum. Buraya daha önce de geldim ve tairen Su Reisu'dan öteye adım atmama asla izin vermedi."

"Marissya, benim de senin kadar kafam karışık. Steli senin gurur kokusu taşıdığını söyledi. Belki de Ellysetta'ya öğretirken onun kokusundan bir iz sana geçmiştir. Bunun gerçekten bir önemi var mı?"

Marissya başını sertçe salladı. "Güzel. O halde gidelim. Yavruları kendin kontrol edebilir ve *Shei'dalin* becerilerinin onları iyileştirip iyileştiremeyeceğini bize kesin olarak söyleyebilirsin."

Marissya ilerlemeye başladı, sonra durdu. "Bekle. Dax ne olacak?"

"O geride kalıyor," diye yanıtladı Rain tereddüt etmeden.

"İnde yumurtalar var ve dün gece üç tairen öldü. Sürü onu ayağı yuva kumlarına değmeden öldürebilir."

"Ama o benim *shei'tan'ım*. Tairenler, sürüye kabul ettikleri kişilerin her zaman memnuniyetle karşılamışlardır."

"Sürüye kabul edilmedin, Marissya. Sybharukai sadece Ellysetta'nın yavruları kurtarmasına yardım etmek için Fey'Bahren'e girebileceğinizi söyledi." O

Dax'e baktı. "Ne kadar kalacağımızı bilmiyorum ama eşini kendi eşimmiş gibi koruyacağıma yemin edebilirsin."

"Yapacağını biliyorum." Dax onlara salladı. "Gidin."

Yağmur, Marissya ve Ellysetta'yı inin ana girişine kadar uçurdu. Birlikte, Yağmur'un önderliğinde, dolambaçlı tünelden aşağı, yuvalama kumlarına doğru yürüdüler.

Yanardağın kalbine doğru inerken Marissya'nın gözleri merakla açılmış, her tünele bakıyor ve Fey'Bahren'in gizemlerini içiyordu.

"Yuvalama inine girdiğimizde," diye talimat verdi Yağmur, "hepimiz kumların üzerinden yavaşça yumurtalara doğru yürüyeceğiz. Marissya, eğer bu gece tairen tedirgin görünürse, her ne yapıyorsan bırak."

"İnine girerse aslan Dax'ı gerçekten öldürür mü?" Ellysetta bu soruyu özel bir örgüde sordu ve bu ihtimalden rahatsız oldu. Tairenler zeki ve güçlü varlıklardı, sadece hayvan değillerdi. Sürüden gördüğü sıcak karşılama ile Rain'in sergileyeceklerinden çok emin görüldüğü akılsız, vahşi vahşeti bağdaştırmakta zorlanıyordu.

"Hayatta kalmak bir tairenin en güçlü içgüdüsüdür ve burası tairenlerin yavrularını yumurtadan çıkardığı yerdir," diye cevap verdi. "Herhangi bir davetsiz misafir tehdit olarak kabul edilir. Yavrularının güvenliği söz konusu olduğunda, tairenler kendilerini tehdit eden her şeyi ve herkesi öldürecektir. Bundan asla şüphe etmeyin."

Tünelin dibine ulaştıklarında sert taş yerini ince, koyu siyah kumdan oluşan kalın bir halıya bıraktı. Yuvalama ininin içinde, yumurtaların etrafında kıvrılmış yatan ve yavrulara tairen gücü ve vahşeti şarkıları mırıldanan Sybharukai dışında tairenler çıkıntılarına dönmüştü.

Tünelin ağzına en yakın olan tairenler Marissya'yı gördüklerinde hırlayıp kanatlarını çırpıtlar ama Sybharukai'den gelen bir kükreme onları yerlerinde tuttu. Gözleri yüzünün dumanlı grisi içinde parlak ve yeşil bir şekilde dönüyordu ve kuyruğunu kuma vurarak yumurtaların etrafında kıvrılmış halde kaldı.

"Fey-kin yumurtalara yaklaşabilir ama yavruları yaralarsa kanı kumları ıslatır."

Marissya'nın ellerinden biri boğazına doğru kalktı; diğeri Ellysetta'nınkini ezici bir şekilde kavradı. Sybharukai ortak yolda çok belirgin bir Feyan diliyle konuşmuştu.

Marissya tairen'e, "Benim... onlara zarar vermek gibi bir niyetim yok, bilge kişi," diye teminat verdi. "Ben sadece Feyreisa'ya elimden gelen yardımı sunmak için buradayım."

"Fey-kin uyarıldı." Bununla birlikte Sybharukai patileri üzerinde yükseldi ve Ellysetta ile Marissya'nın yumurtalara ulaşmasını sağlamak için üç adım geri çekildi. Büyük kedi sessiz bir tehdit gösterisiyle kuyruğundaki uzun, fildişi sivri uçları uzattı ve kuma sapladı.

Ellysetta önden giderek yumurtaların ortasına doğru ilerledi. Her birinin üzerine bir el koydu ve sessiz bir selamlama şarkısı mırıldandı. "Seviyorlar

onlara şarkı söylediğinde. Bu Miauren." En yakın yumurtayı okşadı. "O iyi ve cesur bir tairen. Ve bu da Hallah, *Steli-chakai* gibi vahşi ve güzel olacağını düşünüyorum. Ve bu küçükler de Letah, Sharra ve Forrahl."

"Onlar için güzel tairen isimleri seçmişsin," dedi Marissya, temkinli bir şekilde yaklaşarak.

"Onları ben seçmedim. Bugün onlara şarkı söylediğimde yavrular bana isimlerini söylediler." Ellysetta *shei'dalin*'in şaşkınlığına gülümsedi. "Yağmur bana tairen yavrularının annelerinin karnındayken, yumurtalarını yuvaya bırakmadan aylar önce bile bilinçli olduklarını söyledi. Gel, elini Hallah'ın kabuğuna koy ve ona şarkı söyle." Marissya'nın yanına gelebilmesi için kenara çekildi. "Savaşçıların şarkılarını sever. Letah ve Sharra ninnileri tercih eder."

"Forrahl nelerden hoşlanır?"

Ellie sevgiyle gülümsedi. "Her şeyi. Ona şarkı söylediğimde o kadar yüksek sesle mırıldanıyor ki yumurtası sallanıyor. İzle." Döndü ve bir Çölyen ilahisi söylemeye başladı ve tabii ki yanındaki yumurta mutlu bir şekilde sallanmaya başladı.

"Sen bir harikası, Feyreisa," diye mırıldandı Marissya. "Bence onun hoşuna giden şey şarkıdan çok, şarkıyı söylerken onun üzerinde ördüğün aşk." Yine de, oyunbaz bir tavırla, kendisine en yakın yumurtaların yanına çömeldi. "Demek siz ikiniz ninnileri seviyorsunuz, öyle mi?" Başını eğerek, Feyan annelerinin küçükken çocuklarına söylediği melodileri mırıldanmaya başladı.

Onlar şarkı söylerken, Marissya sihriyle uzanıp yavruları kontrol etti. Örgülerini tüy kadar hafif ve etkinlikten ödün vermeden mümkün olduğunca göze batmayacak şekilde tuttu. Bakım onu yavaştırdı ama sonuçları kesindi. Tıpkı Ellysetta'nın söylediği gibi, yavruların fiziksel olarak hiçbir sorunu yoktu. Marissya hayati organlarında hiçbir enfeksiyon, kusur, zayıflık ya da tıkanıklık bulamadı, vücutlarının hiçbir kötü huy yoktu. Ellysetta'nın şarkı söylerken istemeden de olsa üzerlerine dokuduğu şifa sayesinde artık yorgun bile değillerdi.

Ve yine de, hiç şüphesiz, ölüyorlardı.

Ellysetta henüz ölümün farkına varacak kadar yakınında bulunmamıştı ama Marissya'nın vardı. Savaşlar sırasında şifa çadırlarında çok uzun süre hizmet etmiş, ölümcül şekilde yaralanmış çok sayıda Fey, Elf ve insanın yanında diz çökmüştü. Ölüm buradaydı. Onunla o kadar sık, o kadar çaresizce savaşmıştı ki, bu ona Dax'ın sevgili yüzünün görüntüsü kadar tanıdık geliyordu. Yavruların sıcak parlaklığının kalbine gömülmüş soluk, soğuk bir gölge.

Marissya gözlerini kapadı ve en yozlaşmış ruhlardan bile gerçekleri söküp alabilen ve ölümcül şekilde yaralanmış savaşçıları iyileştirirken onları hayata bağlayan *shei'dalin* gücünü çağırdı. Duyularını etrafındaki her şeye kapatarak farkındalığını yoğunlaştırdı. , dikkatlice, kendisine en yakın olan Sharra adlı yavruya uzandı ve yoğun bir Ruh örgüsü üzerinde, hatırı sayılır *shei'dalin* gücüyle altın beyazı parlayarak

büyü yaparak bilincini yumurtanın içine gönderdi.

Yavrunun parlak ışığı aniden söndü ve Marissya'nın bileğindeki çelik prangalar elini yumurtanın kabuğundan çekip aldı. Gözleri şaşkınlıkla açıldı. Fey görüşünü kırıştırdı ve Ellysetta'yı yanında, bileğini morartıcı bir şekilde tutarken buldu. Feyreisa'nın gözleri yeşil renkte parlıyor ve opalesan ışıklarla dönüyordu ve göz bebekleri tamamen kaybolmuştu.

"Her ne yapıyorsan Marissya, dur." Titreşimli bir uğultu Ellysetta'nın sesini hırıltıya dönüştürdü.

Ellysetta'nın arkasından daha yüksek, çok daha tehditkâr bir hırıltı duyuldu. Marissya başını kaldırdı ve ağzı kurudu.

Sybharukai'nin gözbebeği olmayan yeşil gözleri Ellysetta'nın *inkilerden* daha hızlı ve parlak bir şekilde dönüyor, Marissya'ya öyle bir yoğunlukla sabitleniyordu ki *shei'dalin* hareket edemiyordu. Tairen'in açıkta kalan dişlerinden zehir damlıyordu, zehirli kuyruğunun sivri uçları tamamen açılmıştı ve kuyruğunu bir silah gibi havada .

Marissya büyüsunü serbest bıraktı. "Özür dilerim." İlk kelime ağzından çıktıktan sonra, geri kalanı da bir çırpıda dökülmeye başladı. "Zarar vermek istememiştim. Yavrular hasta ya da yaralı değil ama ölüyorlar. Sadece nedenini bulmaya çalışıyordum.

Rain... söyle onlara." Ona döndü ama onun da gözlerinin Fey'den çok Tairen'e gördü.

İlk içgüdüğü Dax'ı aramaktı ama buna cesaret edemedi. Eğer onu ararsa, Dax onun için gelirdi. Gelirdi ve Tairen onu öldürürdü. Korkmuş ama bu korkunun Dax'la arasındaki gerçek dostluk bağına sirayet etmesini engellemeye çalışan Marissya, ani hareketler yapmamaya dikkat ederek yavaşça ayağa kalktı.

"Dokuduğun şey neydi?" Ellysetta sordu ve dönüp Feyreisa'nın gözlerinin yavaş yavaş normale döndüğünü gördüğünde Marissya'nın gerginliği bir nebze olsun azaldı.

"Ruh'tu."

"Bu daha önce dokunduğum hiçbir Ruh'a benzemiyordu."

"Desen bir *shei'dalin* dokumasıydı, Ellysetta. Yavrularla birleşmeye çalışıyordum, onları neyin öldürdüğünü hissedip hissedemeyeceğimi görmek için."

Ellysetta onu serbest bıraktı ve mizahsız bir kahkaha attı. "Alınma Marissya ama daha fazla tairenle birleşmeye çalışmamamı öneririm. Görünüşe göre bundan hoşlanmıyorlar."

Marissya başını Sybharukai'ye baktı, Sybharukai hâlâ onu bir yemekmiş gibi süzüyordu. "Anlıyorum." Yumurtalardan uzaklaştı. "Üzgünüm Yağmur. Yavruları öldüren her neyse, onu durdurabileceğimi sanmıyorum."

Çenesi çalıştı ve başını salladı. "Seni Dax'a geri ama yavruları avlayan şeyin geri dönme ihtimaline karşı geceyi burada geçirmeni istiyorum. Belki de

Bu gerçekleştiğinde, şu anda hissedemediğiniz bir şeyi hissedebileceksiniz."

Mağaranın etrafına, başının üzerinde çömelmiş olan tairenlere baktı.

"Elbette seçim sizin," diye ekledi Rain. "Az önce keşfettiğin gibi, bu risksiz bir seçim değil."

"Elbette kalacağım." Hissettiğinden çok daha fazla güven yansıtan bir gülümsemeyle Marissya ekledi: "Ne de olsa kaç *shei'dalin* bir tairen gururunu kurtarma şansına sahip olabilir ki?"

Bekleme ve izleme ile geçen bir geceye rağmen, Cahlah ve yavrularını öldüren şey geri dönmedi ve ertesı sabah gün doğarken, dört büyük tairen Solan Topraklar boyunca kanat ırpıyordu. Rain, Dax ve Marissya'yı sırtında taşırken, Steli de Ellysetta'yı taşıyordu. Sybharukai, eş ift Fahreeta ve Torasul'u da Shei'Kess'e gurur selamları söylerken Steli'ye katılmaları için göndermişti.

"Gerçekten de Göz'in bize söylediklerinden daha fazlasını söyleyeceğini düşünüyor musun?" Rain uarlarken Steli'ye sordu. Tairen yapımı olsun ya da olmasın, Gz yüzyıllardır tehlikeli bir sessizlik içindeydi ve Rain onu Celeria şehri'ne -ve Ellysetta'ya- gönderen ipuçlarını ondan zorla alana kadar Fey'e yardım ya da rehberlik sunmayı inatla reddetmişti.

"Gz seni Ellysetta-kitling'e gönderdi. Onu Fey-kin'e ve geri getireceğini biliyordu. Artık burada olduğuna göre, Shei'Kess'in söyleyecek daha çok şeyi olabilir."

"Umarım Gz'e şarkı söylemek bana verdiğinden daha hoş bir karşılık bulur." Gz'e elini sürdüğünde içini yırtan acı, asla unutamayacağı bir şeydi.

Steli sevindi. *"Siz meydan okudunuz. Biz yle değiliz..."* Huysuz bir ihtiyaın kuyruğunu ısırarak aptal bir tairen yavrusunun görüntüsünü seslendirdi.

Ellysetta güldü, sonra da öksürerek ve konuyu hızla değiştirerek bunu Rain'in daralan tairen gözlerinden gizlemeye çalıştı. *"Tairenlerin Büyücü Savaşları'ndan beri neden Dharsa'yı ziyaret etmediklerini hâlâ anlamış değilim. Tairenlerin Feyleri akraba olarak gördüklerini sanırdım."*

Kadının kahkahasının yarattığı hakaretin küçümseyici bir koklamayla geçip gitmesine izin verdi. *"Var, ama akrabalık herhangi bir özel sevgi ya da sosyalleşme arzusuna kadar uzanmıyor."*

"Neden olmasın?"

Rain ona kendisi cevap vermek yerine soruyu tairenlerin kendilerine yöneltti. *"Ellysetta, Fey'Bahren'in tairenlerinin Büyücü Savaşları'ndan beri Fey-kin şehrini neden ziyaret etmediklerini bilmek istiyor."*

"Tairen neden oraya gitsin ki?" Steli bu soru karşısında şaşırmış gibiydi. *"Sen orada değildin ve Fey-kinler tairen değildir."*

"Kanatları ya da güzel kürkleri yok," diye ekledi Fahreeta, zarif vücudunu güneşin aydınlattığı gökyüzünde zarif dönüşlerle döndürerek.

Şekilli kanatları ve postunun saf altın rengi. *"Ve eğer onlarla oynarsan çok kolay kırılırlar."*

Torasul, *"Av gibi kokuyorlar,"* diye onayladı, *"ama yemek için değiller. Kafa karıştırıcı. Bir kediyi..."* Kelimeler yerini hırlayan, dişlerinden zehir ve tükürük damlayan bir tairenin canlı görüntüsüne bıraktı.

"Anlıyorum..." Ellysetta yavaşça cevap verdi.

Yağmur güldü. Ses bir dizi eğlendirici mırıltı olarak çıktı. *"Tairenler için sadece Tairen Ruhları gerçek akrabadır. Diğer Feyler sadece vekâleten akrabadır. Av değiller ama tamamen sürünün bir parçası da değiller. Kanatsız, dişsiz, kürksüz, uçamayan, iki bacaklı av olmayan yaratıklar, binlerce yıl önce tairenlerle uzaktan akraba olabilirlerdi. Bazı açılardan, tairenler Fey'i daha çok kız kardeşlerinizin Kieran'a verdiği yavru kedi gibi görüyorlar."*

Çenesi düştü. *"Feyleri evcil hayvan olarak mı görüyorlar?"*

"Daha çok uzak akrabalar gibi. Daha ilkel, daha az güçlü akrabalar."

Bunu için durakladı. *"Fey bunu biliyor mu? Savaşçılar her zaman 'içlerindeki tairen' den bahsederler."*

"Tüm Feyler sınırın nerede çizildiğini bilir. Tairen Ruhu olmayanlar tairenlere hayranlık duyar, güçlerini, güzelliklerini ve sihirlerini takdir eder ama aynı zamanda onların acımasızlıklarına da saygı duyarlar. Feylerin bir sözü vardır: 'Fey'Bahren'in yamaçları düşmanların, aptalların ve avların kanıyla kararır.' Bunun bir tairen'in müzakere anlayışının, sizi dişleri ve alevleriyle parçalayıp kızartmadan önce uyarıcı bir hırlama olduğu gerçeğiyle bir ilgisi olabilir."

"Bunun doğru olması gerektiğini biliyorum ama bir yanımda buna inanmakta çok zorlanıyor. Fahreeta'ya bir bakın." Ellysetta yakındaki gökyüzünde süzülen ve dalış yapan zarif altın kediyi işaret etti. *"Çok... tatlı ve oyuncu görünüyor, tıpkı bir kedi yavrusu gibi."*

Fahreeta sanki gözlerin üzerinde olduğunu hissetmiş gibi bir dizi mırıldanma kükremesi çıkardı ve eşi Torasul'un etrafında baş döndürücü daireler çizerek uçtu. Büyük erkek, cilveleşen eşine uzun süre acı çeken gözlerle baktı ve uçmaya devam etti. Bir keresinde çok yakın uçtu ve Torasul büyük bir pençeyle vurarak sağ kanadının ucunu yakaladı. Oyuncu altın güzel bir çığlık atarak yere yuvarlandı. Düşüşünü kırdı ve kendini kolayca düzeltti, ancak takla tüylerini karıştırdı ve yeşil gözlerinden kıvılcımlar saçtı. Torasul tairen kahkahaları attı ve duman üfledi.

Fahreeta'nın ağzı geri çekildi ve ağız dolusu parıldayan beyaz, jilet gibi keskin dişleri ortaya çıktı. Bir hırıltı çıkardı. Kuyruğu havada dev bir kırbaç gibi savruldu. Ön ayaklarından büyük, kıvrık pençeler fırladı. Kanatlarını şişirdi ve öfke dolu bir çığlıkla gökyüzünde eşine doğru fırladı.

Ellysetta soluk soluğa Steli'nin beyaz saçlarını avuçladı ama Torasul arkadaşına sadece kayıtsız bir bakış attı. Sonra, Ellysetta'nın tekrar nefesini kesen bir hızla kanatlarını katladı ve doğruca arkadaşının yaklaşmakta olan saldırısına doğru yuvarlandı. Torasul'un kanatları son anda açılarak Fahreeta'ya çarpmadan önce düşüşünü durdurdu ve iki kedi bir kükreme sesiyle bir araya geldi

Öfke, fildişi dişler ve kavisli, jilet gibi keskin pençeler. Uzuvar birbirine dolandı. Her bir tairin'in devasa çenesi diğerinin boynunu ölümcül bir şekilde kavradı. Kanatlar vahşi bir hızla havaya çarptı, sonra sıkıca katlandı. Birlikte dönerek gökyüzüne doğru alçaldılar, kanatlar ve kuyruklar birbirine dolandı.

"Yağmur!" Ellysetta, çiftin gözlerinin önünde birbirlerini öldüreceklerinden korkarak bağırdı. "Durdurun onları."

Steli yuvarlanan çiftte baktı ve kokladı. *"Yavrular."*

Tam Torasul ve Fahreeta aşağıdaki toprağa gibi görünürken, ikili kanatlarını açıp ayrılarak zıt yönlerde doğru süzöldüler ve sonra etraflarında döndüler. Yukarı doğru uçarak irtifa ve hız kazandılar, ta ki ikisi de bir kez daha Yağmur ve Steli'nin yanında uçana kadar.

Fahreeta mırıldanmaya ve gökyüzünde zıplamaya devam etti, her fırsatta kanatlarını ve kürkünü eşine sürüyordu. Torasul mutlu bir şekilde guruldadı, ardından soğukkanlı, soğukkanlı sakinliğine geri döndü ve kanatlarını sabit bir şekilde uçmaya devam etti.

"Oh, aiyah," diye şarkı söyledi Rain ironi yüklü tonlarda. "Tatlı ve eğlenceli. Tıpkı bir kedi yavrusu gibi."

Celiera~ Teleon

"Günaydın, tatlı ." Sol Baristani, Teleon'un ana kulesindeki güneşli kahvaltı salonuna girdiklerinde genç ikiz kızlarına gülümsedi. "İkiniz de bir yaz gökyüzü kadar parlak görünmüyor musunuz?"

Lillis ve Lorelle, bellerinin arkasında büyük fiyonklarla bağlanmış beyaz dantel kaplı serülan mavi elbiseler giymişlerdi. Vizon kahverengi saçları bukletler halinde omuzlarına dökülüyordu ve güzel, aromatik beyaz çan çiçeklerinden oluşan halkalar başlarını taçlandırıyordu.

"Günaydın, baba!" Lillis şarkı söyledi. "Bakın ne bulduk!" Lorelle ile saçlarına taktıkları çiçeklerden oluşan bir buketi havaya kaldırdı. "Ne kadar güzeller, değil mi? Dün gece Ellie ve Leydi Marissya ile birlikte ektiğimiz bahçenin her yerinde çiçek açtılar."

Sol narin beyaz çan çiçeklerini incelerken bir gösteri yaptı. Her biri yaklaşık bir bebek yumruğu büyüklüğündeki çiçekler, Lillis'in elinde tuttuğu yarım düzine ince yeşil sapın üzerinde sallanıyordu. Her bir derin çiçek, parıldayan, opalesan damarlar ve koyu pembe stamenlerle vurgulanan soluk pembe bir merkezden geriye kıvrılmış altı yıldızlı taç yaprağına sahipti. Çiçekler göz alıcıydı, aromaları serin bir bahar yağmurunda ıslanmış yasemin gibi tazelik ve baş döndürücü kokunun büyüleyici bir karışımıydı. Laurie onları çok severdi.

"Çok güzeller yavrum," diye onayladı Sol, sesi hırçınlaşarak. "Onları bu bardağa koyalım, olur mu?" Boş bir bardağa su doldurdu ve çiçekleri içine koyabilmesi için Lillis'e uzattı. Derme çatma vazoyu masanın ortasına koydu. "Çok güzel. Şimdi ikiniz de gelip oturun."

ve kahvaltınız soğumadan yiyin." Kızlar dans ederek yerlerine geçerken Sol'un gözleri dehşetle açıldı. Arkalarında çamurlu ayak izlerinden oluşan ufalanan bir iz bırakmışlardı.

"Kızlar!" Kaşlarını çattı. "Bahçeye çiçek toplamaya mı yoksa çamurda dans etmeye mi gittiniz? Şu yaptığınız pisliğe bakın!"

İkizler arkalarına baktı. Lillis'in ağzında bir O harfi oluştu ama Lorelle sadece umursamaz bir omuz silkti. "Sadece kir, baba. Kieran yarım saat içinde temizleyebilir."

"Oh, yapabilir mi?" Sol ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Kieran sadece sihirle temizlik yapabiliyor olabilir, ama sen ona daha fazlasını yapmadan da burada yapabileceği bir sürü iş var. İkiniz de hemen şu ayakkabıları çıkarın. Lillis, bir süpürge al ve süpürmeye başla. Lorelle, sen de paspası getir. Ve sırf şımarıklığın için, bu sabah kahvaltı tabaklarını da temizleyebilirsin."

"Baba!"

İşaret etti. "Git."

Kızlar suratlarını astılar ve çekip gittiler. Sol kaşlarını çatarak arkalarından baktı ve dehşet içinde başını salladı. Laurie kendini kaybedecekti. Son birkaç haftadır sihirle iç içe yaşamak kızları şımartmış, annelerinin onlara aşılacak için çok uğraştığı sorumluluk ve disiplin derslerini neden olmuştu. Ama Sol ne yapabilirdi ki? Hayatları değişmişti. Sonsuza dek. Ölümlü yöntemlere kadar bağlı olursa olsun, büyü kızlarının hayatının günlük bir parçası olacaktı ve bundan kaçış yoktu.

"Günaydın Efendi Baristani," diye selamladı Kiel, Kieran'la birlikte Lord Teleos'un yanına girerken. İki Fey ve sınır lordu, Teleon'un restorasyonuna devam etmek üzere yola çıkmadan önce her sabah Baristanlılarla birlikte kahvaltı etmeye başlamışlardı. Gerçi artık yapacak pek bir şey de yoktu. Rain'in Lord Teleon'a eşlik etmek üzere Orest'e gönderdiği savaşçılar son yetmiş iki çan boyunca kalenin büyük kısmını onarmak için durmadan çalışmışlardı. Onlar ve Lord Teleon yarın Orest'e doğru yola çıkacaklardı.

Kieran çamurlu ayak izlerine bakarak, "Görünüşe göre biri bu sabah çamurda yürümüş," dedi. Ellerini kaldırdı ve büyü başladı ama Sol onu durdurdu.

"Hayır, lütfen, Kieran. Ortalığı kızlar dağıttı. Onlara söyledim. Sırf Feylerin arasında yaşıyorlar diye çocuklarımın pasaklı küçük şımarıklara dönüşmesine izin vermeyeceğim."

"Kieran." Kiel bıçak kardeşinin adını garip, boğuk bir sesle söyledi ve onu kolundan dürttü. "Kieran, bak." Kahvaltı masasını işaret etti.

Kieran döndü ve dondu kaldı. "Ne oldu? Sorun ne?" Her iki Fey de masanın üzerindeki beyaz çiçek buketine bakıyordu ve Sol'un göğsü sıkıştı. Çiçekler zehirli miydi?

Ama Kiel titreyen elleriyle bukete uzanıyordu ve Kieran

onu durdurmak için hiçbir hamle yapmıyordu. Su ustası buketi yüzüne kaldırdı ve derin bir nefes aldı.

Lord Teleos bile bakıyordu. "Bunlar düşündüğüm şeyler ?"

"Üstat Baristani," diye mırıldandı Kieran, "bu çiçekler geldi?" "Kızlar getirdi. Neden?" Sol telaş ve korku arasında Karışıklık. Üç adam ölü bir adam görmüş gibi davranıyordu ama belli ki çiçekler tehlikeli değildi.

" oluyor? Yanlış bir şey mi yaptılar?"

Kieran cevap vermedi. Bunun yerine topuklarının üzerinde dönerek koridora yürüdü ve hiç de Fey'e benzemeyen bir tavırla, "Lillis! Lorelle!"

İkizler koşarak geldi, paspas ve süpürge arkadan çarpıyordu. "Ne oldu? Ne oldu?"

Kieran Kiel'in elindeki ve başlarındaki çiçekleri işaret etti. "Bu çiçekleri nereden buldunuz?"

"Dışarıda." Lorelle, kemerli taş pencerelerin arasından zarif kıvrımlı teraslı bahçeleri işaret etti.

"Bahçelerde Ellie ve Leydi Marissya'nın fidan dikmesine yardım ettik."

Lillis gülümsedi. "Çok güzeller, değil mi? sürü var. Gece çiçek açmış olmalılar."

"Fey! Ti'jensa! Bahçelere! Acele edin! Bana ne gördüğünüzü söyleyin."

Kieran çağırışı ortak yola gönderdi ve dışarıda yarım düzine savaştı teraslara doğru koştu.

Birkaç dakika sonra çığlık yükseldi, "Çiçek açıyor! Beyaz çan çiçek açıyor!" Heyecanla çınlayan sesleriyle, keşiflerini tüm Feylerin duyması için ortak yolda duyurdular: *"Amarynth, kardeşlerim! Beyaz çan Teleon'un bahçelerinde çiçek açıyor!"*

Bir an şaşkın bir sessizlik oldu; sonra kalenin her yerinden bir çığlık yükseldi, pencere camlarını takırdatan büyük bir haykırış. "Amarynth çiçek açıyor! *Mioralas!* Bu evin ve burada yaşayan herkesin üzerine bereket yağsın!"

"Amarynth?" Sol'un kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı. Birçok ahşap oymacısı, yıldız çiçeği de denilen altı yapraklı Amarynth çiçeğini oymalarında motif olarak kullanırdı ama o hiç canlı bir çiçek görmemişti. "Bunlar gerçek mi?"

"Gerçekten de öyleler Üstat Baristani ve sadece genç doğuran bir Fey kadınının ayak izlerinde çiçek açarlar."

Sol'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ellysetta demek istiyorsun... benim Ellie-kızım-"

"*Nei.* Ellysetta değil," dedi Kiel. "O ve Rain henüz tam olarak birleşmediler ve gerçek eşler bağ dışında üremezler. Bu çiçekler Marissya ve Dax için açıyor."

Kieran'ın yüzünde aptalca, şaşkın bir sırıtiş vardı. "Ben bir kardeş olacağım. Bir kardeş, Kiel. *Mela'm* hamile." Gözleri yaşlarla doldu.

Kiel gülümsedi. "*Mioralas*, dostum. Senin için daha mutlu olamazdım." Elini Kieran'ın sırtına vurdu. "Onlara söyleyen sen olmalısın."

Kardeşlerimiz Dharsa'ya kadar haykırmadan önce haberi hemen yayınlayın."

"*Aiyah... aiyah*, yapacağım... hemen şimdi." Konsantre olmakta zorlanıyordu. Gözlerini kapadı ve Amarynth buketini yüzüne bastırdı, değerli çiçekleri zedelememeye dikkat etti. Ağlayarak, gülerek, sevinçten uçarak dokumayı döndürdü. "*Mela...gepa...ben Kieran....* "

Solan Topraklar~ Corunn Ovaları

Rain, Ellysetta ve diğerkleri, Kieran'ın örgüsü onlara ulaştığında Dharsa yolunu yarılamlışlardı. Yemek yemek ve bacaklarını esnetmek için durmuşlardı ki bu iyi bir şeydi çünkü oğlunun sözlerini duyan Dax'ın bacakları altından kıvrıldı.

Kieran, şaşkın anne ve babasına sevgi ve kutsamalar yağdırırken, ilk özel örgüsünü hepsini kapsayacak şekilde genişletti. Dax şimdi yerde oturmuş, gerçek eşini kollarında tutuyordu. Vahşi Fey lordu öylesine şaşırtıcı bir sevinç ve bağıllık ifadesi takınmıştı ki Ellysetta'nın boğazı düğümlendi.

Amarynth Teleon'da çiçek açtı. Marissya . Doğurganlık Fey'e geri dönmüştü.

Rain, *shei'dalin* ve eşinin yanında dizlerinin üzerine çöktü. "*Miora felah*, Marissya. *Miora felah*, Dax. Tanrıların en parlak kutsamaları olsun."

Aynı anda hem gülüp hem ağlayan Marissya, Yağmur'u kollarına aldı. "Hepimize neşe ve bereket, *kem'maresk*, *kem'Feyreisen*. Ve en çok da Feyreisa'ya neşe."

"Ben mi?" Ellysetta şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Ama ben hiçbir şey yapmadım."

Shei'dalin ısıltılı, gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünü Ellysetta'ya çevirdi.

"Dokumanız," diye açıkladı. Kadın boğuk bir kahkaha attı ve başını salladı.

"Celieria'da ördüğün o korkunç, kaçınılmaz yedi canlı örgü." Neşeli kahkahası, sözlerindeki olası tüm acıyı çaldı. "Ellysetta... küçük kız kardeş... tanrıların tatlı hediyesi. O gece Ruh'tan çok daha fazlasını ördün ve tanrılar bunun için sana on ömür boyu bereket yağdırırsın."

"*Steli! Fahreeta, Torasul!*" Yağmur, sırf koştuklarını görmek için düzlüklerde tavalree kovalayan gurur akrabalarına haberi verdi. "*Gelin kutlayın ve bize neşe dileyin. Fey'in Marissya'sı yavruluyor!*"

Üç tairen hızla onlara katıldı ve Steli başını eğerek hem Marissya'yı hem de Dax'ı kokladı, ardından birkaç nota tairen şarkısı söyledi. Yumuşak, düzensiz perdeli ve ritmi bozuk bir yankı Ellysetta'nın kulaklarında çınladı. Beyaz tairen yüzünde memnun bir ifadeyle arkasına yaslandı.

"*Demek koku buydu*," diye açıkladı. Tairen şarkısıyla değil, Marissya ve Dax'ın anlayacağından emin olmak için Ruh'la örülmüş sade bir Feyan diliyle konuştu. "*Fey-kin asillerden birini taşıyor.*"

Marissya ve Dax'ın ikisi de ağzı açık kaldı. "*Neye katlanıyorum?*" Marissya'nın nefesi kesildi. Bir elini düz göbeğinin üzerinde gezdirdi; diğerk Dax'ı bir mengene gibi kavradı.

"Bir Tairen Ruhu mu?" Rain başını geriye attı ve güldü. Ellysetta'yı yakaladı ve etrafında daireler çizerek salladı.

"*Shei'tani*. Ah, *Shei'tani*, seni harikulade kadın. Tanrıların bu örgüyü bu şekilde örmesini kesinlikle beklemiyordum ama yine de hoş karşılıyorum. Fey'in bir çocuğu, bir Tairen Ruh, teşekkürler sana." Yüzünü öpücük yağmuruna tuttu.

Dax gülmeye başladı. "Haber Dharsa'ya ulaştığında bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz elbette. Kadınlarımız Feyreisa'nın tüm Solan Topraklar bir kez daha bembeyaz çiçek açana kadar sürekli keffee ve pinalle ile beslenmesinde ısrar edecekler!"

Ellysetta'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh, hayır!" Marissya gülerek inledi. "Tanrılar hepimizi kurtarsın."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

*Hiçbir ay, güneş ya da yıldız, Parlak Ellysetta'nın
ışılıklı zarafeti gibi geceyi kamaştırmadı.*

Bir savaşçı şarkısı olan "Chakai Yıldızı "ndan
Parlak Ellysetta

Solan Topraklar~ Dharsa

Dharsa yolculuğunun geri kalanı hızla geçti. Coşkulu selamlar ve iyi dilekler taşıyan ruh örgüleri ortak yol boyunca akmaya devam etti. Gün ortasında, Corunn Ovaları'nın geniş, inişli çıkışlı otlakları yerini okyanustaki dalgalar gibi yükselip alçalarak Parlayan Şehir'e doğru ilerleyen, sık ormanlarla kaplı toprağın zarif dalgalarına bıraktı.

Tamamen beyaz taştan inşa edilmiş, birçok kulesi pırıl pırıl altın kuleler ve kubbelerle örtülmüş olan Dharsa, ormanlık tepelerin zengin yeşilliği arasından mücevherli bir taç gibi yükseliyordu. Şehir beş dış tepeden oluşan bir halka üzerine inşa edilmişti ve hepsi de muazzam, ışıltılı bir sarayın tepesinde yer alan daha büyük bir merkezi zirveyi çevreliyordu. İnanılmaz güzellikte ve incelikte zarif binalar, yemyeşil ağaçlar, teraslı bahçeler ve kokulu çiçekler ve dolgun, parlak meyvelerle dolu ağaçlar arasında yükseliyordu. Nefes kesici çeşmelerden ve ustaca düzenlenmiş kayalıklardan çağlayan sular, Faer Nehri'nin geniş, parlak şeridine karışmadan önce yamaçlardan aşağıya doğru kıvrılan dereleri besliyordu. Her şekil ve renkten kuşlar ağaçtan ağaca uçup süzülüyor, gökyüzünü dans eden renkler ve şarkılardan oluşan bir gökkuşağıyla dolduruyordu.

Ellysetta daha önce hiç bu kadar mükemmel, bu kadar güzel bir şey görmemişti. "Yağmur...ah, Yağmur..."

Siyah tairen başını çevirdi, lavanta gözleri parlıyordu.

"Dharsa'ya hoş geldin, shei'tani. Solan Topraklar'ın parlayan kalbi."

Rain kanadını daldırdı ve sola tepelerden oluşan halkanın çevresi boyunca süzüldü. Steli, Fahreeta ve Torasul onun kuyruğuna takıldı ve dört tairen, Celieria Şehri'nden dönen Fey'in Ellysetta'nın *lu'tanları* ve eski *rasa*'nın geri kalanıyla birlikte beklediği küçük bir açıklığa indi.

Savaşçılar yıllardır hiç gülmedikleri kadar gülümsüyorlardı. hissedilir bir neşe havası sarmıştı ve şehre girmeye hazırlanırken pırıl pırıl parlayan siyah derilerini parlatmış ve çeliklerini ayna parlaklığına getirmişlerdi bile. Bekleyen Hava ustaları Ellysetta, Marissya ve Dax'ı eyerlerinden kaldırdılar.

Gaelen kız kardeşinin ayakları yere değdiği anda oradaydı. Onu kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı. "*Mioralas*, küçük kardeşim. Tanrı'nın bereketi üzerine olsun." Kız kardeşini hâlâ yanında tutarken, Dax'a bir gülümseme ve elini uzattı, kardeşi de onu sıcak bir şekilde sıktı. "*Te a vo*, Dax. Kalbim ikiniz için de çarpıyor." Kız kardeşine döndü ve gururla sırıttı. "Bir Tairen Ruhu, daha az değil. V'En Solande'de böyle bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim."

Dax kadar mutluydu. "Sadece bekle, bağ kardeşim. Oğlum ateşini bulduğunda sana saygıyı öğretecek."

"Bazı mucizeler bir Tairen Ruhunun bile gücünün ötesindedir." Bel, Gaelen'in dar gözlü bakışına ve ekledi, "Kız kardeşini serbest bırak. Onun iyiliğini isteyecek başka Feyler de var."

Dax ve Marissya Fey'lerin tebriklerini kabul ederken, Dünya ustaları çifti dönen güç iplikleriyle sardılar ve Marissya'nın rahminde büyüyen değerli yaşamı kutlamak için derilerini yeşil ve beyaz tonlarında zengin, akıcı cüppelere dönüştürdüler. Yüzlerce Fey Marissya'nın etrafını bir hazine gibi sardı ve eski *rasa*'ların her biri bir anlığına diz çöküp, birkaç gün öncesine kadar asla izin vermeyecekleri bir şekilde onun eline dokundu.

Herkes Marissya'ya sevincini sunduğunda ve o da topluluğu kutsamak için bir *shei'dalin* döndürdüğünde, savaşçılar saflarını oluşturmak için geri çekildiler.

Rain, Ellysetta'nın yanındaki yerini aldı. Tam bir tören kıyafeti giymişti; siyah deriler, mor ipek astarlı siyah pelerin, tairen rampant'ın kırmızı ve mor çizgileriyle süslenmiş botları, alnında duran Tairen Tacı. Ellysetta sade kahverengi seyahat derisiyle diğerlerinin yanında kendini yersiz hissetti ama Rain'den daha uygun bir elbise dokumasını istediğinde Rain gizemli bir şekilde gülümsedi ve Bel'e doğru başını sallayarak, "*Lu'tans*'larınız sizin için bir şeyler hazırladı," dedi.

Bel toplanan savaşçıların önünde durdu. Tüm gözler onun üzerindeyken eğildi ve şöyle dedi. "Bir savaşçının kanla yoğrulmuş bağına kazanan bir *shei'dalin*'in, hem kendisini koruması hem de savaşçının bağına taşıdığı onurun bir sembolü olarak her zaman onun kılıcını takması Fey geleneğidir. Ancak üç gece önce Chakai'de, Feyreisa bir kez daha gelenekleri tersine çevirmek için doğduğunu kanıtladı."

Lu'tanlar güldü ve "*Miora felah ti'Feyreisa!*" diye bağırdı. Bel devam etmeden önce bağırışların kesilmesini bekledi. "Efsanevi şifa gecesinden sonra üç yüz on yedi Fey ruhlarını Feyreisa'nın korumasına bağladı. Gaelen ve beni de sayarsak, Ellysetta Feyreisa şu anda üç yüz on dokuz kana bulanmış şampiyona sahip. Daha önce hiçbir *shei'dalin* bu kadar çok kişinin bağına kazanmamıştı."

"Bir daha da olmayacak!" diye bağırdı *lu'tanslar*.

Bel coşkulu kardeşlerini susturmak için bir kez daha ellerini kaldırmadan önce beyaz dişleri kısa bir anlaşma sırtışıyla parladı. "Bu oldukça büyük bir

Feyreisa'nın bu kadar çok kılıç taşıyamayacağı aşikâr olduğundan, bunu yapmamak bağın onurunu zedeleyecektir. Bizler"-toplanmış Feylere doğru dönerek eliyle işaret etti-"kendimizi onun hizmetine adayan savaşçılar olarak, kabul edilebilir bir çözüm olduğunu umduğumuz bir çözüm geliştirdik."

Gaelen, Tajik, Rijonn ve Gil'e işaret etti. Dört Fey öne çıktı, ellerinde Fey'cha kemerleri ve *shei'dalin* kırmızısı bir dizi çivili deri vardı.

"Gaelen ve ben Tajik, Gil ve Rijonn'un ana beşliniz olarak bize katılması konusunda anlaştık," diye devam etti Bel. "Kılıçlarımız burada, bu kalça kemerinde. Diğer *lu'tanlar*, Fey'cha kemerlerine kimin kılıçlarını takacağınızı görmek için kura çekti ve geri kalanları çivilere dönüştürdük. Hepsi burada" - çivili derileri ve silah kemerlerini işaret etti

"Kana bulanmış kılıçlarınızın her biri. Kanının tek bir damlasının herhangi bir saplamaya ya da kılıca düşmesine izin ver, kendini sana bağlayan savaşçıyı çağıracaksın."

Ellysetta hediyeği saygılı elleriyle kabul etti. "*Beylah vos*. Bunları gururla takacağım."

"*Sha vel'mei, kem'falla*." Bel eğildi. "Ancak bugün bunun daha uygun olacağını düşündük." Rijonn ve Tacik'e başıyla işaret etti, onlar da ellerini kaldırıp parlak toprak örgülerini serbest bıraktılar. Deriler kayboldu ve Ellysetta'nın vücudunda, *lu'tans*'kılıçlarının gümüşü Fey çeliğinden dokunmuş, süslü işlemeli bir elbise olarak yeniden . Mor ve kırmızı iki kuşak göğsünü Fey'cha kemerleri gibi çaprazlayarak düzinelerce kınalı kanlı bıçağı tutarken, ana beşlisinin Fey'cha'ları Celieria'da onu korumak için ölen savaşçıların Tairen'in Gözü kristallerinin yanında kalçalarında sallanıyordu. Sırtından aşağıya doğru kızıl sarmallardan oluşan kalın bir ip halinde bıraktıkları saçları, bir dizi gümüş halkayla bağlanmıştı.

"İyi iş çıkardınız kardeşlerim," diye onayladı Yağmur. Steli, Fahreeta ve Torasul da aynı fikirde olduklarını mırıldandılar. Etrafında bu kadar çok Fey varken, Ellysetta'nın kendi gücü de yükseliyordu. Tüm formu altın beyazı bir ışıltıyla parlıyor, gümüşü Fey çeliğinden elbisesi bir yıldız gibi parlıyordu. "Onların gözlerini kamaştıracaksın, *shei'tani*." Elini uzatması için bileğini kaldırdı. "Gel de halkınla tanış, Feyreisa."

Dharsa'nın ana kapısı, çömelmiş bir çift taş tairen tarafından kuşatılmış, muazzam boyutlarda zarif bir şekilde oyulmuş beyaz bir taş kemerdi. Kemerin ötesinde, iç içe geçen dalları yükselen, güneş ışığıyla bezeli bir koridor oluşturan dev nöbetçi ağaçların sıralandığı bir cadde, efsanevi Fey şehrine giden yolu açıyordu.

Binlerce ölümsüz Fey çatılarda ve ana caddede toplanmıştı. Celieria'dan dönen savaşçıların gelişini alkışladılar ama Marissya ve Dax'ı yemyeşil cübbeleri içinde gördüklerinde kalabalıktan kutlama kükremeleri yükseldi. Kutlama gözyaşlarına dönüştü

Binden fazla eski *Rasa* uzun yıllar sonra ilk kez şehirlerine ve dönmenin sevincini yaşadı.

Fahreeta ve Torasul ortaya çıkınca sevinç yerini hayranlığa bıraktı. Fahreeta kükredi, hırladı ve parlayan kanatlarını bir güzellik ve vahşi heybet gösterisiyle havaya kaldırdı. Ara sıra durup küçük alev püskürterek Fey'in neşesine neşe katıyordu. Soğukkanlı ve ölümcül Torasul onun yanında ölümcül bir zarafetle ilerliyor, arada bir başını eğip cadde boyunca toplanmış Feylere bakıyor ve savaşçıların sırtarak eğilmesine neden olan tehditkâr bir dişini gösteriyordu.

Fahreeta ve Torasul'un arkasında Ellysetta'nın üç yüz *lu'tan'ı* yürüdü ve Dharsa sokaklarına adım attıklarında sesleri, ruhlarını geri getiren *shei'dalin'i* kutlamak için birkaçının bestelediği "Chakai Yıldızı" adlı kendi şarkılarında yükseldi.

Sonunda şehre girme sırası Rain ve Ellysetta'ya gelmişti. "Hazır mısınız? *shei'tani*?" Rain'in gözleri şefkat ve gurur karışımıyla parlıyordu.

İçindeki utangaç Celierian dönüp kaçmak istese de, Ellysetta derin bir nefes aldı ve elini onun bileğine koydu. "*Aiyah*, ben hazırım." Birlikte ağaçların koruduğu caddeden Dharsa'nın geniş, beyaz taş sokaklarına adım attılar.

Ortaya çıktığı anda Fey'den kulakları sağır eden bir kükreme yükseldi. "Ellysetta *Beilissa*, *Eiliss o Chakai*. Parlak Ellysetta, Yıldızın Chakai!"

Yankılanan çığlık Ellysetta'nın ciğerlerindeki tüm nefesi çaldı ve binlerce kuşu ürkütüp uçurdu.

Ellysetta şaşkınlık içinde donakaldı. Çırpınan kanatlar Dharsa semalarını doldurdu ve çevredeki tepelerin çiçek açmış meyve bahçelerinden mis kokulu yapraklar yağdı. Her yoldan ve çatı bahçesinden, her patikadan ve geçitten, Parlayan Halk nefes kesici, sınırsız bir neşeyle onun adını söyledi. Binlerce Fey'in kalbi ona öylesine bol, öylesine içten bir sevgi ve hoşgeldin gösterisiyle açılmıştı ki, bu onu ruhunun derinliklerine kadar sersemletmişti.

Yağmur'un bileğindeki el titremeye başladı. Gözleri yaşlarla doldu ve onu karşılamak için toplanan binlerce kişinin yüzünü artık göremeyene kadar görüşünü sulu bir bulanıklığa dönüştürdü. Böyle bir karşılamayı hayal etmeye hiç cesaret edememişti.

"*Meivelei*, *shei'tani*." Rain'in Ruh fısıltısı garip bir şekilde boğuk geliyordu. "*Meivelei ti'Dharsa*."

Her nasılsa yürümeye devam etti, dizleri o kadar titriyordu ki kaldırım taşlarına bir su birikintisi içinde yığılacağını düşündü. Sevgi seli kendi sihrini ortaya çıkarmış, *lu'tans'ın* ona adını verdiği yıldız gibi parlayana kadar onu içinden aydınlatmıştı.

Arkalarında Ellysetta'nın kana bulanmış beşlisi koruyucu bir yarım daire çizerek onları takip ederken, Steli beşlinin kendi atadığı altıncı üyesi olarak arkada volta atıyordu. Tairen *chakai* gibi gururlu ve görkemli adımlarla yürüyordu, gözleri

Yüzünün saf beyazında parıldayan safirler. Yarı açılmış pençeleri yürürken kaldırım taşlarına çarpıyor ve koruyucu bir güç gösterisiyle kanatlarını açıyordu.

Alay, Massan'ın beş lordu ve onların *shei'dalin* gerçek arkadaşlarının beklediği Dharsa'nın merkez dağının dibinde durdu. Savaşçılar son şarkılarına başladılar: "On Bin Kılıç "ın gürleyen, neşe dolu bir yorumu. Fey sesleri yükselen bir kreşendoya ulaşırken, Fahreeta, Torasul ve Steli arka ayakları üzerinde şaha kalktı, gökyüzünü pençeledi, kükredi ve büyük kanatları havayı döverken yukarı doğru yakıcı alev püskürtüleri fırlattı: Feyreisen'in gücünün sembolü olan tairen rampant. *Lu'tan* şarkının son kıtasını mükemmel ve heyecan verici bir tonda söylerken üçü de pozlarını korudu: "On bin kılıç seni korur, hepimizin sevgilisi."

Yeri gök gürültüsü gibi sarsan son bir kükremeyle üç tairen de havaya sıçradı. Güçlü kanatları sert ve hızlı bir şekilde çırparak hız ve irtifa kazandılar, ta ki tairenler şehrin tepesinde dönene kadar, bin yıldır bunu yapan ilk gerçek tairenler oldular. Gökyüzünü kükreme ve alevlerle doldurdular, sonra kuzeye doğru yükseldiler ve gözden kayboldular.

Rain kollarını kaldırdı ve hem yüksek sesle hem de şehrin her köşesine ulaşan bir Ruh örgüsüyle seslendi: "*Mioralas, Fey! Mioralas, kem'ilanis!* Bu Fey gururla Ellysetta Feyreisa'yı sunar, Tairen Ruhu'nun gerçek eşi, gölgede kalmış ruhlara ışık saçan, hiç umut kalmamışsa umudu yeniden yeşerten ve Fey'e bereketi geri getiren kişi." Elini kaldırdı ve yukarı kaldırdı. "*Miora felah ti'Feyreisa!*"

Eski *rasa* onun çığlığına kulak verdi: "*Miora felah ti'Feyreisa! Miora felah ti'Feyreisen!*"

Kalabalık patlayıcı tezahüratlara ve alkışlara boğuldu ve binlerce Fey daha coşkulu çığlıklara kendi seslerini ekledi.

Rain bakışlarını kalabalığın üzerinde gezdirdi, tanıdığı düzinelerce yüz buldu, bu dikkatle düzenlenmiş gösterinin mesajının fark edilmediğini söyleyen ince baş sallamalarını gördü. Ve gözleri podyumdaki beş Massan ve arkadaşlarının bakışlarıyla buluşup onları tuttuğunda, onların da yanlış anlamadığını biliyordu.

Eğer gerçekten Meydan Okumayı düşünüyor olsalardı, rakipsiz kaldıklarını fark ederlerdi. Ellysetta *rasa*'yı kurtarmış, tairen tarafından kabul edilmiş ve güçlü doğurganlık örgüsü sayesinde Marissya v'En Solande'nin doğmamış Tairen Ruhü oğlu olarak Solan Topraklar'a yaşam vaadini geri getirmişti.

Yaklaşan savaş rağmen, tanrılar bir kez daha Fey'e açıkça gülümsüyordu. Chakai'nin Yıldızı Ellysetta Feyreisa'ya teşekkürler.

Belli belirsiz, kasıtlı bir gülümsemeyle Rain havaya sıçradı, bedeni gökkuşağı sisi gibi dönen bir bulutun içinde eriyip gitti. Birkaç dakika sonra, simsiyah, görkemli ve ölümcül tairen formu başının üzerinde dönmeye başladı. Alçaktan süzüldü

Kalabalığın üzerinden geçerken Ellysetta'nın *lu'tans*'ı havada dönerek onu havaya kaldırdı ve tepesinden geçerken yumuşak bir şekilde sırtına bıraktı.
", *shei'tani*."

"Rain, bekle. Massan ne olacak? Onlarla karşılaşmayacak mıyız?"

"Gelişinizi kutlamak için verilecek ziyafet başlamadan önce, birkaç çan sonra sarayda bize katılacaklar. Şimdilik onlar Marissya'nın sevincini ve rasa'nın dönüşünü kutlasınlar, biz de korkarım günlerce baş başa kalacağımız son çanların tadını çıkaralım. İçimden bir ses tüm Dharsa'nın sizi şahsen selamlamak ve hayır duanızı almak isteyeceğini söylüyor."

Yağmur, Ellie'ye yeni evinin engelsiz sunmak için şehrin merkezindeki tepede bulunan saraya doğru süzülmeden önce kalabalığın üzerinde son bir kez tur attı.

Birkaç Celierian şehir bloğundan daha geniş olan beş kenarlı beyaz mermer salon, yemyeşil, bakımlı bahçelerden yükseliyordu. Yıldızlı Tairen'ler beş köşedeki çatılara çömelmişlerdi ve her bir kedi büyük çenelerinde Tairen'in Gözü kristalinden pırıl pırıl bir küre tutuyordu. Altın bir kubbeyle örtülü büyük bir kule kompleksin merkezinin üzerinde yükseliyordu ve tepesinde dalgalanan altın cübbelere bürünmüş gümüş taştan bir Fey *shei'dalin* duruyordu. Yüzü yukarı dönüktü, kollarını başının üzerine kaldırmış, diğerlerinden daha büyük, saf beyaz ve güneş gibi ıslıl ıslıl parlayan altıncı kristal küreyi havada tutuyordu.

"Efsaneye göre beyaz taş Lissallukai'nin kiyı'i, dünyaya sihri üfleyen tairen," dedi Rain ona daire çizerlerken. "Binanın köşelerindeki tairenler, sürülerine önderlik ederek onu buraya kadar takip eden beş makai'yi temsil ediyor."

"Peki ya *Shei'dalin* ve beş savaşçı?" Lissallukai'nin ruh kristalini tutan *shei'dalin*' altında, vahşi Fey savaşçılarından oluşan beş heykel kubbenin tabanını çevreliyordu. Kule çatısının kenarlarından rüzgâra doğru eğilmişlerdi, gümüş *seyani* kılıçları kınından çıkarılmış ve soluk taştan ellerinde tutuyorlardı. Her bir savaşçı altın ve gümüşle yaldızlanmış ince pullu zırhlar giyiyor ve kırmızı, gümüşü beyaz, zengin mor, kobalt veya yemyeşil yeşilin zengin tonlarında minelenmiş tabardlarla kaplanıyordu.

"Elbette Fey büyüünün beş dalı ve bize umut veren ve Fey savaşçılarını Aydınlık Yol'da tutan sevgi. Feyreisen'in taht odası olan Tairen Salonu'nu korur ve kutsarlar."

Kubbenin kuzeydoğu tarafında yeşil çimenlerle kaplı geniş, açık avlu vardı. Sık çimenlerin üzerine indiler ve Rain tekrar Feyreisen'in tören kıyafetlerini giydi.

"Burası çok güzel," dedi etrafına bakarak.

"Gururlar çok olduğunda ve *makailer* Feyreisen ile buluşmak için Dharsa'ya geldiklerinde, Tairen Salonuna girmeden önce burada toplanırlardı. Steli ve diğerleri yarın Göz'e şarkı söylemek için döndüklerinde burada bize katılacaklar."

Avlunun duvarları çeşitli sahnelerin resmedildiği mozaik çinilerden oluşan bir duvar resmiyle kaplıydı: Fey'Bahren ve Dharsa'nın üzerindeki mavi gökyüzünde süzülen tairen, Corunn ovalarında avlanıyor, yemyeşil ormanlarda sinsice ilerliyor ve gümüş kumlu sahillerin yanındaki suda yüzüyordu. Karolar sihirle parıldıyordu ve Rain ona başını çevirerek sahneleri nasıl canlandıracağını gösterdi. Ellysetta keyifle güldü ve başını bir o yana bir bu yana çevirerek tairenlerin yürüyüşünü ve ağaçların esintiyile hışırdamasını izledi.

Onu avlunun güney duvarına götürdü, burada güney saçağının altında parıldaayan bir havuz bekliyordu. Gümüş taştan bir bakire ve bir savaşçı kristal küplerden havuza sürekli su akıtıyor, duvarda ise mozaik tairenler iki yana çömelmiş su içiyor gibi görünüyordu. Yağmur havuzun yanındaki küçük nişten altın bir fincan aldı, suyun altında tuttu ve sonra Ellysetta'ya sundu.

Su dudaklarına değdiği anda gözleri fal taşı gibi açıldı. Küçük bir yudum tüm yorgunluk izlerini sildi ve onu canlı bir enerjiyle doldurdu. "*Faerilas.*" Bir yudum daha aldı, sonra bardağı boşalttı, tazeleyici gücün acelesiyle biraz ürperdi. "Ama şimdiye kadar tattıklarımın çok daha güçlü."

"Havuz doğrudan Dharsa'nın Kaynağından besleniyor," dedi ona. Kızın işi bittiğinde bardağı kendisi için .

"Tüm Solan Topraklar'da bulunabilecek daha güçlü bir *faerila* yoktur." "Onu bu kadar güçlü yapan ne?" Yutkunurken boğazının çalışmasını izledi ve *faerilalar* yenilendikçe teninin parıltısının arttığını gördü. onun büyü.

"Kimse bilmiyor," diye itiraf etti.

Kaşları kalktı. "Peki, Kaynaklar sihirlerini nereden alıyorlar?"

"Bunu da kimse bilmiyor." Fincanı boşalttı ve nişe geri koydu. "Tairen'in Gözü kristallerinin her bir Kaynağın kalbinde yattığını biliyoruz.

-Bunu Lissilin'i onarmaya çalıştığımızda keşfettik ama sadece kristalleri değiştirmek başarısız olmuş bir Kaynağı yeniden canlandırmaz. Başka bir etken olmalı, artık Feyler için kayıp olan eski büyük bir büyü."

"Sybharukai bende eski büyü kokusu aldığımı söyledi."

Ağzı köşeden yukarı kıvrıldı. "Bu kaçmadı." Bileğini uzattı. "Gel. Sana yeni evini göstereyim."

Ellysetta elini onun bileğine koymaya başladı, sonra gülümseyerek parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. Feyler el ele tutuşmazdı. Bir savaşçının büyüüne ya da çeliğine anında, sınırsızca erişmesi gereken bir dünyada bunun güvensiz olduğu düşünülürdü.

"Burada yeterince güvendeyiz," dedi adam kaşlarını kaldırdığında. "Feyan'a tercih ettiğim çok fazla Celierian geleneği yok, ama bu onlardan biri."

Gülümsedi, parmaklarını Çelyer usulü gevşekçe onunkilere doladı ve onu saraya götürdü.

Fey kralının sarayı bir harikaydı, Ellysetta'nın tüm Fey şehirlerinin bu en harikasında gördüğü her şeyden daha güzeldi. Altın kapılar, beyaz mermer taş zeminler, katedral gibi yükselen tavanlar, dünyanın geri kalanı için çoktan kaybolmuş Fey savaşlarını ve efsanelerini tasvir eden parlak duvar halılarıyla kaplı duvarlar. Zengin kumaştan uzun perdeler, nefes kesici şehir manzaralarına bakan teraslara açılan camsız pencereleri çerçeveliyordu.

Tairen avlusunun parıldayan mozaiklerinden, saray duvarları içindeki her avludan fışkıran *faerilas* fiskiyelerine, en ufak bir kir veya toz lekesini bile silip süpüren ve sarayın her santimini Fey mükemmelliğiyle pırıl pırıl bırakan temizlik örtülerine kadar her yerde sihir vardı.

Ellysetta sarayın mutfakları olduğunu görünce gerçekten şaşırdı. Oldukça büyüktü ve düzinelerce gerçek, canlı Fey kadını ve hatta Fey lorduyla doluydu, bu geceki ziyafete hazırlık olarak şaşırtıcı bir dizi yiyeceği pişiriyor, doğruyor ve yoğuruyorlardı. Hepsi işlerine dönmenden önce onu sıcak bir şekilde selamlamak için durakladılar.

"Neden sadece..." Parmaklarını oynattı. "Biliyorsun."

Rain güldü. "Elbette biraz var," dedi ona, "ama güzel bir yemek şarkı gibidir, duyularla tüketilmesi gereken bir sanattır. Ayrıca, kendi ellerinle hiçbir şey yaratmazsan hayatın ne zevki kalır ki?"

Ellie şüpheci bir tavırla kaşlarını kaldırdı. Yemek pişirmenin, temizlik yapmanın ve ev işlerinin monotonluğunda, bunu bir zevk olarak göremeyecek kadar uzun saatler geçirmişti. "Belki de ilk yüz yılını yaşadıktan sonra fikrini değiştirirsin."

yıl," diye önerdi Rain. "Büyü sadece bir araçtır, hayatın deneyimlerinin ve başarılarının yerine geçmez. Bunu unutursanız, büyülü mükemmellik arayışı tek önemli şey haline ve Feyler de Eld'lerle aynı karanlık yolu izler."

Mutfaklardan çıktıktan sonra ziyafet salonlarını, kış bahçelerini, devlet odalarını, saray kütüphanesini, kralın özel avlusunu ve ofislerini geçerek yollarına devam ettiler. Her biri kendi başına bir hazine olan birbirinden güzel odalar.

Rain onu iyi döşenmiş ofislerinden küçük bir koridordan geçirerek kralın kişisel cephaneliğine götürdü. Orada, apliklerle aydınlatılmış bir oyukta üç uzun sehpanın üzerinde Fey kralının savaş zırhları sergileniyordu.

Tamamen pırıl pırıl altın renkli çelikten yapılmış olan zırh, dokuma bir zincir zırh, kabzaları Fey kralının mührü olan mor tairen rampant ile kabartılmış eksiksiz bir Fey kılıç seti ve altın çelik ile sertleştirilmiş ve kabartılmış siyah deri katmanlarından yapılmış koruyucu plaka oluşuyordu.

"Kralın zırhı Hafızadan Önceki Zaman'da yapıldı," dedi Rain ona. "Tevan Ateş Gözler'den beri Feyreisen'den Feyreisen'e geçti, ilk

Solan Toprakların Tairen Ruhu."

"Hiç hasar görmemiş ya da kaybolmamış olmasına şaşırdım," dedi Ellysetta. "Fey kralları yüzyıllar boyunca pek çok korkunç savaşa katılmışlardır."

"Çeliğe işlenmiş bir onarım büyüğü ve onu giyen Tairen Ruhu ölürse kralın zırhını bu odaya geri getiren bir geri dönüş örgüsü var."

Kralın zırhının parlayan siyah ve altınının gölgeler ve güneş ışığı gibi parıldadığı orta sehpa ya yaklaştı. Siyah deri üzerinde altın ve gümüşle işlenmiş, farklı sayıda dairelerle çevrili semboller vardı. Parmakları dokunmadan üzerlerinde gezindi. "Bunlar bu zırhı giymiş ve Fey'e savaşta önderlik etmiş her Fey Savunucusunun isim sembolleri. Halkalar her birinin ne kadar süre hüküm sürdüğünü gösteriyor. Her yüz yıl için bir gümüş yüzük, her bin yıl için bir altın yüzük."

Bir adım daha yaklaşarak sembollere baktı. Hiçbir isimde birden fazla altın halka yoktu ve çok azında hem altın hem de gümüş vardı. "Adın nerede?"

"Orada değil." Kızın şaşkın bakışları karşısında açıkladı: "Sadece zırhı giymiş olanların isimleri vardır. Benim hiç . Johr Feyreisen Garreval'de, ben dünyayı yakıp yıkmadan sadece birkaç gün önce öldü. Zırh Dharsa'ya geri döndü ve ben de onu almak için savaşı terk edemedim."

"O zamandan beri hiç denemedin mi? Sadece nasıl görmek için mi?"

Hem yumuşak hem ciddi bir sesle, "Bu Fey kralı Ellysetta'nın savaş zırhıdır. Bir Feyreisen bunu vücuduna giydiği anda Solan Topraklar'ı savaşa sokar ve kendini sadece iki kaderden birine teslim eder: zafer ya da ölüm. Ancak o zaman zırh bu odaya geri getirilebilir ve ancak o zaman Fey savaşmayı bırakabilir." Kadının dehşeti gözlerinden okunuyor olmalıydı çünkü adam ona kasvetli bir gülümseme ile karşılık verdi. "Savaş Fey için bir oyun değildir, *shei'tani* ve teslim olmak da bir seçenek değildir."

Bunu yaptığının farkında bile olmadan adamın kolunu kavradı ve onu parıldayan altın ve siyah zırhtan uzaklaştırarak cephaneliğin kapısına doğru çekti. "O zaman adının oraya asla yazılmaması için dua ediyorum." Ama ikisi de yakında yazılacağını biliyordu.

Rain, Ellysetta'yı cephanelikten alıp saray turunun başladığı tairen avlusuna açılan geniş galeriye götürdü. Bel, Gaelen, Tacik, Gil ve Rijonn avluda bekliyorlardı. Akşamki kutlamalar için savaşçı derilerinden zengin cüppelere geçmişlerdi ve hepsi de gururla sırtarak Feyreisa'nın geçit töreninin önemli anlarını ve Feyler tarafından coşkuyla karşılanışını konuşuyorlardı.

Rain ve Ellysetta onlara katılmadan Marissya ve Dax galerinin en ucundan girdiler, onları Massan'ın beş Lordu ve gerçek arkadaşları izledi.

Rain kısa süreli, içgüdüsel saldırganlık dalgasını çabucak bastırdı ve

Massan. "*Meivelei*, Fey." Elini Ellysetta'nın sırtına koyarak onu öne doğru yönlendirdi. "Bu Fey size gururla *shei'tani'sini*, Celieria'lı Ellysetta'yı sunar. Ellysetta, bunlar Solan Toprakları yöneten konsey Massan'ın onurlu Fey lordları."

Yağmur ilk Massan'ın kolunu sıktı; gümüşü sarışın, gözleri Alevler Körfezi'nin kara kayalıklarındaki sularla aynı koyu mavi-mor renkte olan bir Su ustasıydı. "Bu güzel Fey, Loris v'En Mahr-Massan'ın su ustası-ve onun *shei'tani'si*, Nalia."

Loris'in gözleri içten bir hoşnutlukla dolduğunda Rain gülümsedi, ardından altın saçlı Nalia Ellysetta'nın elini tutup onu uzun süredir ayrı olan kız kardeşlermiş gibi sıcak bir kucaklamaya sürüklediğinde güldü. Nalia' böyle bir tarzı vardı. Loris gizli derinlikler ve görünmeyen akıntılarla dolu bir Su olabilirdi ama Nalia hem onu sürükleyen rüzgâr hem de en öfkeli dalgalarına karşı bile sağlam duran kayaydı. Nalia ne , Nalia onu alırdı. Tanrılara şükürler olsun ki istediği şey genellikle herkes için en iyisiydi.

"*Meivelei*, küçük kardeşim," diye selamladı Nalia. "Hoş geldin. Massan'ın gerçek dostları olarak uzun zamandır tanrıların kralımıza barış getirmesi için dua ediyoruz. Ve şimdi sen geldin." Nalia geri çekilerek Ellysetta'ya araştıran bir bakış attı. "Mucizevi dokumalarınızın haberi günler önce bize ulaştı, tıpkı parlaklığınızla ilgili söylentiler gibi ve şimdi bunların hiçbirinin abartı olmadığını görebiliyorum." Nalia'nın yüzünde göz kamaştırıcı bir gülümseme belirdi ve Ellysetta'ya tekrar sıkıca sarıldı.

Ellysetta kısa bir tereddütten ve Yağmur'a biraz şaşkınca baktıktan sonra kucaklamaya karşılık verdi.

Loris arkadaşının koluna dokunarak, "Bırak da nefes *alsın*, *kem'alia*," dedi. "*Shei'dalin*'in kısıtlamalarına alışkın, senin taşkınlıklarına değil."

Nalia rahatsız olmadan güldü ve geri çekildi. "*Sieks'ta*, Feyreisa. Kendimi unutuyorum. Uzun zaman önce, ben çocukken annem başını sallar ve dünyaya vereceğim zarardan korkarak iç çekerti. Bana Loris'i gönderdiği için tanrılara hep şükrederdi. O benim en kötü yanlarımı düzeltti."

Loris eşine sevgiyle bakarak, "Ona Nimalia, rüzgâr çiçeği yerine Nimshorra, kasırga adı ," dedi.

Rain, Ellysetta'nın dirseğine hafifçe dokundu ve dikkatini bir sonraki eşe yöneltti. "Ve bu da Nurian v'En Soma, Ruh ustası ve onun *shei'tani'si* Sianna. Nurian çok eski bir dost ve akrabadır. Sariel onun kuzeninin kızıydı."

"*Las te miora a vo*, Feyreisa," diye mırıldandı Lord Nurian.

"Huzur ve neşe olsun." Ruh Efendisi ve eşi, Loris ve Nalia ne kadar güzelse o kadar esmerdi. Lord Nurian eğildi, cüppesinin kıvrımları zarifçe etrafında dönerken, *shei'tani* Sianna yeterince sıcak bir şekilde gülümsedi ama ellerini belinde sıkıca kavuşturdu. Nalia'nın yarısı kadar bile neşeli değildi.

"*Beylah vo*," diye mırıldandı Ellysetta. "İkinizle de tanışmaktan onur duydum."

Rain sıradaki çifti tanıttı. "Ellysetta, sizi memnun edebilir miyim, bunlar Hava ustası Eimar v'En Arran ve gerçek eşi Jisera."

Eimar'ın güneş ışığıyla parlayan bukleleri, başını her sallayışında şarkı söyleyen minik kristal zillerle süslenmişti ama gözleri bir kış gökyüzü kadar berrak ve soğuktu. Rain, Ellysetta'nın onu nasıl tam olarak emin değildi, *ta ki* Eimar'ın küçük, esmer *shei'tani'si* utangaç bir gülümseme sunup Ellysetta'ya, "Kardeşim Lothan, ruhlarını geri getirdikleriniz arasında. Onun dönüşü kalbime büyük bir sevinç veriyor."

Bunun üzerine Eimar başını eğdi, kristal çanlar tıngırdadı ve "*Meivelei, Feyreisa, te sallan'meilissis a vo*" dedi.

Toprak efendisi Yulan v'En Belos ve onun *shei'tani'si* Mahri, Ellysetta'yı Nurian ve eşininkine benzer bir çekingenlikle karşıladı. Son olarak, Rain'in pek çok kez ters düştüğü bir Fey olan Ateş ustası Tenn v'En Eilan'a geldiler.

"Tenn Massan'ın lideridir," dedi ona. "Kanatlarımı bulduğumda kardeşi Johr Feyreisen'di. Tenn'in *shei'tani'si* Venarra, Parşömenler Salonu'nun bekçisidir." Rain'i sürekli ölmüş Feyreisen kardeşiyle kıyaslayan Tenn, Rain'in Massan'la yaşadığı gerilimin çoğunun kaynağıydı. Ve Rain, Ellysetta'nın parmakları bileğinde irkildiğinde bu gerginliği gizlemeyi başaramadığını biliyordu.

"Lord v'En Eilan." Ellysetta başını eğdi ve Massan'ın liderine karşı açık fikirli olmak için mücadele etti ama Rain'in duyguları, onları kafeste tutma çabalarına rağmen parmak uçlarında alevlenirken bunu yapmak zordu.

Ateş Ustası'nın cübbesi bir ocakta sıçrayan alevler gibi parıltıyordu. Kahverengi ve omuz hizasında kesilmiş saçlarında altın ve kırmızı parıltılar vardı ve gözleri altın kıvılcımlarla dolu koyu tarçın rengindeydi. Ateşi öpen bakışları karnını sıkıca sıkmasına neden oldu ama bu içgüdüsel tepkinin ne kadarının kendisine ait olduğunu ve ne kadarının Yağmur'dan yayılan duyguların bir yansıması olduğunu söyleyemedi.

Bakışlarını hızla Tenn'in gerçek eşine çevirdi; siyah saçlı, siyah gözlü, biraz daha misafirperver görünen bir güzeldi bu. "Leydi v'En Eilan."

"Anladığım kadarıyla Fey efsanelerine ve şiirlerine oldukça ilgi duyuyorsun, Feyreisa," dedi Venarra. *Shei'dalin*'in karanlık gözleri Ellysetta'yı delip geçti. Yabancı bir bilinç Ellysetta'nın duyularını hafifçe yokladı. Ellysetta gözlerini kıstı ve zihinsel kalkanlarını o kadar sert ve hızlı bir şekilde kapattı ki *shei'dalin* irkildi.

"Gerçekten de öyle." Ellysetta diğer kadının bakışlarını sabit tuttu. Yağmur o kadar yaklaştı ki kolu onunkine sürtündü.

"Çocukluğumdan beri Feyler hakkında bulabildiğim her şeyi yuttum. Kendi mirasım hakkında bir şeyler öğrendiğimin farkında değildim."

Venarra başını eğdi. "Rain size Salon'u göstermemi önerdi."

Parşömenler. Yarın tairen Göz'e şarkı söyledikten sonra bunu yapmak benim için bir onur olacaktır."

Feyreisa ile tanışma faslı bittikten sonra Massan Bel, Tacik ve Ellysetta'nın kana bulanmış beşlisinin geri kalanını selamlamak için döndü. Ellysetta onları yakından izledi ve Gaelen'i nasıl karşılayacaklarını görmeyi bekledi. Sinirlerinin ne kadar gergin olduğunu fark etmemişti, ta ki Rain'in elinin kendi elinin üzerine değmesi onu neredeyse yerinden sıçratana kadar.

"*Las, shei'tani,*" diye fısıldadı özel bir örgüde. "*Yavrularını koruyan bir anne tairen gibi vahşi görünüyorsun. Gaelen'in senin korumana ihtiyacı yok.*"

Ancak o zaman parmaklarının yumruk şeklinde düğümlendiğini ve çenesinin arka dişlerini sızlatacak kadar sıkıldığını fark etti. Kendisi için Massan'ın şüphesini kabullenmişti ama Gaelen için değil. "*Yeterince acı çekti. Onu hoş karşılayamazlar mı?*"

"*Solan Topraklar'a döndüğünde hoş karşılanmaktan çok şüpheyle karşılanacağını biliyordu. Yürümeyi seçtiği yol buydu.*"

Massan'beşi de aşılmaz taş ifadeleri takınmıştı ve gerçek arkadaşları güç toplayarak parlamaya başlamıştı. Gülümseyen, dost canlısı Nalia bile korkunç görünüyordu.

Marissya kardeşi ile Massan'ın arasına girdi. "Gaelen'e Doğruluk Konuşması yapmana gerek yok. Feyreisa'ruhunu geri verdiği gün bunu yaptım ve Sisler onun meydan okumadan geçmesine izin verdi."

Ellysetta kendi büyüünün yükseldiğini hissedebiliyordu. Sisler'de başına gelenlerin anısı zihninde hâlâ acı verecek kadar tazeydi. Eğer bu *shei'dalinler* Gaelen'in iradesi dışında ona Doğruluk Konuşması yapmaya cüret ederlerse... Gaelen'i savunmak için adım atan tek kişi Marissya olmayacaktı.

Yağmur ilerledi, açık avuçlarını bir barış jestiyle kaldırdı. "Marissya haklı. Bu gece burada Doğruluk Konuşması yapılmayacak. Ellysetta Feyreisa Dharsa'ya geldi. Marissya *Shei'dalin*, Tairen Soul'u genç taşıyor." Massan'ın yüzünde gezinen lavanta rengi bakışlardaki belli belirsiz parıltı, bir sonraki sakın ve gülümseyen sözlerini uyarıya dönüştürdü. "Eğer bir meydan okuma olacaksa, bırakın yarın olsun. Bu gece neşe gecesi."

Kısa bir sessizlikten sonra Tenn başını eğdi. "Elbette, Feyreisen." *Shei'tani*'sine bileğini uzattı ve Rain ile Ellysetta'ya yolu göstermelerini işaret etti.

Dharsa'da başlayan kutlamalar gece boyunca sürdü. Ateş büyülerini Dharsa'nın çeşmelerini ve şelalelerini çağılayan ılık gökkuşaklarına dönüştürürken ve bahçe yolları dans eden peri sinekleriyle parıldarken, gün batımından sonra tüm şehir aydınlandı. Sarhoş edici kokular havayı doldurarak her nefesi parfümlü bir zevke dönüştürdü. Ve her yerde, Parlayan Halk dans edip şarkı söylerken Fey sesleri neşe içinde yükseldi.

Sarayda Massan ve dostları, Fey ölçülerine göre bile abartılı olan büyük bir ziyafet için Marissya, Dax, Rain ve Ellysetta'ya baş masada katıldılar.

Yemek sona erdiğinde, Ellysetta'nın *lu'tanları* ellerinde hançerleriyle Cha Baruk, yani Bıçak Dansı adı verilen vahşi savaşçıların dansını sergilemek üzere piste çıktılar. Binlerce jilet gibi keskin Fey'cha parlayan ellerden uçarak, dans eden savaşçıların çemberin üzerinde gümüş şimşek yayları gibi parladı; ta ki son bir haykırıyla Fey'cha kınlarına geri dönene ve savaşçılar son bir zafer pozu verene kadar. Kalabalık tezahürat ve alkışlarla patladı. *Lu'tanlar* yerlerine dönerken daha yumuşak bir müzik çalmaya başladı. Rain bileğini Ellysetta'ya uzattı ve yüzlerce arkadaşına Felah Baruk'un, fani dünyada daha çok Neşenin Fey Dansı olarak bilinen Yaşam Dansı'nın güzel, kibar adımlarında önderlik etmek üzere dans pistine doğru ilerlediler.

Ve tüm gece boyunca, şafak sökerken kutlamalar nihayet sona erene kadar, hiç bitmeyen bir Fey akını Ellysetta'ya yaklaştı, sadece onun kutsamasını istemek için değil, aynı zamanda neredeyse gölgede kaybolan oğullarının, kardeşlerinin ve sevgili savaşçıların geri dönüşü için teşekkürlerini sunmak için.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Solan Topraklar~ Dharsa

Ellysetta ve Rain kuşluk vakti yatak odalarının açık kemerlerinden içeri giren büyük beyaz bir pençeyle uyandılar. Pençe yataklarının kenarlarına neredeyse ikisini de yere düşürüyordu. *"Steli kapıyı çalıyor, Ellysetta-kitling. Gel. Gel bakalım. Shei'Kess'e selam söyleme zamanı."*

Yağmur küfredip büyük kediye bir yastık fırlattı ama Ellysetta sadece güldü. *"Kapıyı çaldığın için teşekkürler, Steli-chakai."*

Pençe geri çekildi ve alaycı, şuh bir tairen kahkahası içeri doldu. Hava uğuldadı ve tairen sarayın çatısına sıçrarken avizeyi donuk bir gümbürtü sarstı. Birkaç dakika sonra, üç gürültülü kükreme uyuyan şehrin sessizliğini bozdu.

Yağmur tekrar küfretti ve elini başına götürdü. *"Komik olduğunu sanıyor."*

Ellysetta kıs kıs güldü. *"Komik olmaya çalışıyor. Dün gece o kadar çok pinalle içmemiş olsaydın sen de öyle düşünürdün."* Marissya ve Dax, Ellie'nin Celieria'nın kraliyet sarayında ördüğü korkunç keffee ve pinalle kaynaklı Ruh örgüsü gerçeğini ağzından kaçırmış ve bazı kötü Feyler (Ellie'nin parası Gaelen'deydi) derhal mavi Celieria şarabından çok sayıda kasa üretmişti. Ellysetta ısrarla içmeyi reddetmiş olsa da, Rain çiftleştigi arkadaşlarının sağlığı ve doğurganlığı şerefine sayısız kadeh kaldırmıştı ve şimdi bunun bedelini ödüyordu. Onu sarhoş edip şehvete getirmeye çalıştığı için kafasına yediği darbeyi hak etmişti ama yine inlediğinde ona acıdı ve küçük bir şifa dokuması eğirdi.

Giymeyi bitirip tairen avlusuna doğru yola çıktıklarında, aralarında Marissya, Dax ve Ellysetta'nın yeni beşlisinin de bulunduğu küçük bir kalabalık toplanmıştı. Rain, Massan'ı da aralarında görmekten pek memnun olmamıştı.

Steli de memnun değildi. Beyaz tairen altın çatıdan çimenli avluya sıçrayarak Massan ve diğer Feyleri geri adım atmaya zorladı. Dişlerini gösterdi ve tairen şarkısıyla hırladı: *"Gurur şarkısı sadece gurur içindir, Rainier-Eras. Bu Fey-kinler hoş karşılanmıyor."*

Rain diğer Fey'e, *"Tairen burada beklemeniz gerektiğini söylüyor,"* dedi.

Rain, Ellysetta ve Steli, Tairen Salonu'nun devasa, oyma kapılarına açılan kemerden geçerken Marissya gerçek arkadaşına döndü. Gözleri merakla doluydu. *"Onları duydum, Dax. Tairen şarkılarını duydum. Daha doğrusu çocuğumuz yaptı ve ben de onun aracılığıyla yaptım."* Dax'ın elini tuttu.

parmakları derine iniyordu. "Dax, sevgilim, bu şimdiye kadar duyduğum en güzel şey. Sanki yıldızların kendisi şarkı söylüyormuş gibi."

Steli'yi takip etmeye başlayan Fahreeta şimdi durdu ve Marissya ile Dax'a doğru ilerlemek için geri döndü. *"Yavru kedinin şarkısı çok güçlü. O güçlü bir tairen. Şarkımızı bu kadar erken duymak iyi geldi."* Altın kedi başını eğerek burnuyla Marissya'nın karnını hafifçe dürttü. *"Gururla selamlar, yavrum. Fahreeta'ya gurur adını söyle."*

Yanıt, Marissya'nın rahminin karıncalanan ve onu içten dışa doğru iten garip, elektriksel bir his olan bir güç toplanmasıydı. Minik, çılgın küçük çırpınışlar, akşam çimenlerinde oynayan peri sinekleri gibi karnının üzerinde dans etti. Ve sonra... bir iç çekiş kadar küçük ama çok belirgin, bebeğin şarkısının parlak notaları tek bir parlayan kelime oluşturdu: *"Keralas."*

Marissya Dax'ın elini karnına bastırdı. "Onun adı Keralas, *shei'tan*. Çocuğumuzun tairen adı Keralas."

"İyi bir isim. Çok güçlü. Daha önce yaşamış olan Tairen Keralas güçlü bir avcıydı. Gururunun şiddetli savunucusuydu." Fahreeta'nın dönen gözleri Marissya'yı sıcak yeşil bir ışıltıyla yıkadı. *"Yavruna bir Fey-kin ismi ver küçük anne ve o isimle tanınsın. Sadece gurur için Keralas olacak."*

"Anlıyorum," diye ciddiyetle kabul etti. "Babası ve ben onun için güçlü ve cesur bir Fey ismi seçeceğiz, gururunu onurlandıracak bir isim."

Fahreeta onaylayarak mırıldandı. *"Kanatları olmayan biri için gurur yasasını iyi anlıyorsun."*

Marissya gülümsedi. "Vel Serranis soyundan geliyorum. Ailem benden önceki nesillerde pek çok Feyreisen yetiştirdi."

Altın kedi bilgece başını salladı. *"Çok şeyi açıklıyor. Av kokusu sende o kadar güçlü değil."*

Steli arkasına baktı. *"Gelebilirsin, ana kuzusu. Keralas-kitling Göz'e söylediğimiz şarkıyı duymalı."* Marissya daveti büyük bir hevesle kabul etti ama Dax ona bileğini uzatıp ikisi de onu takip etmeye başladığında Steli boğazından kısık bir sesle homurdandı.

"Fey-kin gelmeyebilir. Gurur şarkısı sadece gururlu kulaklar içindir. Anne-kin gelebilir ama diğerleri gelemmez."

Marissya durdu ve başını salladı. "Dax olmadan gitmeyeceğim. O benim ve çocuğumuzun gururu. O benim *shei'tan*'ım. Eğer çocuğumuzun şarkını duymasını istiyorsan, Dax ve ben de gelmeliyiz."

Fahreeta sevindi. Steli sessizce düşündü, sonra homurdanarak onayladı. *"Ana-akrabanın eşi gelebilir ama gördüklerini ya da duyduklarını asla anlatamaz. Göz'e söylediğimiz şarkılar sadece gururumuz içindir."*

Tairen Salonu, gördüğü en görkemli saray odasıydı.

Henüz. Ellysetta şaşkınlıkla etrafına bakındı. Devasa odanın içinde, kubbeli bir tavan geniş salonun üzerinde yükseliyor, her iki tarafı da karmaşık bir şekilde oyulmuş mermer sütunlarla çevreleniyordu. Salonun sonundaki yükseltilmiş kürsüde, altın Tairen Tahtı pırıl pırıl bir ihtişamla yükseliyordu; sırtında platin, pala şeklindeki orta açıklık pençeleriyle parıltı veren, tamamen açılmış bir çift kanat vardı. Kolçaklar, gözleri parlak, gökkuşağı kıvrımlı Tairen'in Gözü kristalleri ile hırlayan Tairen'in kafalarıydı.

Ama Ellysetta'nın dikkatini çeken ve onu tutan şey odanın ortasındaki nesneydi.

Shei'Kess. Gerçeğin Gözü.

Mükemmel bir şekilde küre şeklinde olan Göz, Tairen'in Gözü kristalinden oluşan devasa bir küreydi; Cahlah ve Merdrahl'ın Ateş Şarkısı'ndan geriye kalan ve hâlâ yanmakta olan kristallerden bile daha büyüktü. Üç altın tairenden yapılmış insan boyundaki bir sehpa, Göz'ü uzanmış kanatlarının sırtında havada tutuyordu.

Bu, geçmiş, bugünü ve geleceği görebilen bir kehanetti. Rain'i onu bulması için gönderen kâhin.

Yardım istediğinde onu inciten kâhin.

Rain ve tairen'in, Göz'ün Ellysetta'nın yavruları nasıl kurtaracağını açıklamasını umduklarını biliyordu ama o şeye güvenmiyordu. Madem yardım etmeye bu kadar istekliydi, neden bunu daha önce yapmamıştı? Ve ne tür bir güç kendisine yardım için gelenlere zarar verirdi? Ona onurlu bir güç gibi görünmüyordu.

Ayrıca -ve burada karnı sıkı, acı verici düğümler halinde kıvrıldı- eğer Göz geçmiş ve geleceği görebiliyorsa, onun hakkında ne görecekti? Faering Sisleri'ndeki o seslerin ona söylediklerini unutmamıştı. *Büyücülük iddia edildi! Karanlık ruh! DÜŞMAN!*

"Ellysetta?"

Dudağını ısırdı ve Rain'in anlayışlı gözlerinin içine baktı. "Korkuyorum Rain," diye fısıldadı.

"Göstereceklerinden korkuyorum... gelecek hakkında... ve benim hakkımda." Başka bir kabustan gelen başka bir ses zihninde tısladı. *Onları öldüreceksin, kızım. Hepsini öldüreceksin. Sen bunun için doğdun.*

"*Las.*" Rain dudaklarını onunkilere değdirdi. "Korku avlanan içindir, avcı için değil. Seni koruyacağıma güven. Ve kendi gücüne güven. Sen Fey'Bahren gururunun bir tairenisin. Büyücü senin ona vermeyi şeyi alamaz. Ve Göz hoş olmayan bir şey gösterse bile, geleceğe dair öngörülerin kader değil, sadece olasılıklar olduğunu unutma. Sadece geçmiş kesindir. Geri kalan her şey değiştirilebilir." Kız çenesini kaldırıp başını sallayana kadar bakışlarını ondan ayırmadı.

Tairen'ler Ellysetta'nın tereddüt ya da korkusuna kapılmadan Göz'e yaklaşmış ve etrafında gevşek bir daire şeklinde oturmuşlardı; her biri Shei'Kess'i havada tutan pırıl pırıl üç tairen heykelinden birine bakıyordu. Kediler her ikisini de küçülmüş gibi görüyorlardı

Göz ve Tairen heykelleri.

"Bize katılın, tairen-kin," diye davet etti Steli. "Altı kişi üç kişiden daha iyi gurur şarkısı söyler."

"Ama ben tairen şarkısı söylemem," dedi Marissya.

"Keralas şarkı söyleyecek."

"Peki ya ben?" Ellysetta sordu.

Steli mırıldandı, kuyruğunu salladı. *"Boğazında hangi şarkı yükselirse onu söyle, kedicik. Sen Tairen-kin'sin. Göz seni duyacaktır."*

Yağmur değişti ve üçü tairenlerin arasında durmaya başladı. Steli mırıldanmaya başladı, sesi odanın içinde yankılanan hırıltılı bir vibrato mırıltısıydı. Fahreeta ve Torasul da Steli ile Torasul'un arasında duran Yağmur'a katıldı. Gözleri parlamaya ve dönmeye başladı. Şarkılarının notaları parlak ve doluydu, etraflarındaki havada dönüyor ve çok renkli mücevherler gibi parıltıyordu. Fahreeta ve Torasul tarafından kuşatılan Marissya gözlerini kapadı ve tairen şarkısının canlı tonları üzerinde ve içinde gezinirken sallandı.

Tairen şarkı söylerken Ellysetta ilk başta sessiz kaldı. Gurur şarkısını bilmiyordu ama her nota onun içinde güçlü bir çan sesi gibiydi. Seslerin örüntüsü kalbinde, ruhunda yankılanıyor, küçük duygu çığları yaratıyordu. Özlem. Sevinç. Aidiet. Gurur. Notalar etrafında ve içinde dönerken, bulutların arasında süzülürken ıslak havanın yüzüne çarpışını, kanatları onu sıcak havanın girdaplı yükselişinde havaya kaldırırken güçlü kaslarının ritmik çekişini, dilindeki ateşin yanışını, tairen, gökyüzünün efendisi, korkusuz ve özgür olmanın içgüdüsel heyecanını neredeyse hissedebiliyordu.

Fey'Bahren'in kokusu burun deliklerini doldurdu, zengin, topraksı, büyülü. Kulaklarında gurur şarkısı çınlarken, bütünün içindeki belirli kokuları ayırt edebiliyordu, daha karanlık bir dokumada parlayan parlak iplikler gibi, her biri o kadar belirgin ve canlıydı ki koku bir resme dönüştü: sakın, görkemli Sybharukai, vahşi Steli, bilge savaşçı Corus, oyuncu, güzel Fahreeta.

Göz içsel bir ışıltıyla parıldamaya başladı ve opak küreyi en koyu kırmızı renkte parlayan bir küreye dönüştürdü. Göz'ün kristal merkezinin içinde küçük gökkuşakları kıvılcımlanıp dönmeye başladı. Yavaş yavaş, yavaş yavaş karanlık. Göz'ün bulutlu derinlikleri, Solan Topraklar'ın yeşil, gür ve hayat dolu olduğu zamanlara açılan bir pencere oldu. Su, ormanların ve çiçekli çayırların arasından bol nehirler halinde akıyor ve volkanik dağların yükseldiği geniş, çimenli bir ovaya doğru kıvrılıyordu. Duman ve bulutlar görkemli zirveleri kaplıyordu ve sayılamayacak kadar çok olan tairenler yükseklerde süzülerek havayı dolduruyordu. Kükremeleri gök gürültüsü gibi çınlıyor ve namlularından uzaktaki bir bulut kümesinde çakan şimşekler gibi ateş fişkırıyordu.

Sesi şarkı söylemeye devam ederken Rain, *"Çok fazla," diye Spirit'e nefes verdi. "Hayatım boyunca hiç bu kadar çok olmamıştı. Ne de babamın. Ne de daha önce onun babasının"*

onu."

Fey'Bahren, Feyller'deki tek in değildi. Diğer tairenlerin hem yakın hem de uzak tepelerdeki mağaralardan çıktıkları, gurur arkadaşlarına katılmak için gökyüzüne sıçradıkları, aşağıdaki düzlüklerde otlayan dağınık sürüleri avlamak için alçaldıkları görülebilirdi.

"Sizce Göz bize bir tairen olduğu zamanı mı gösteriyor?"

Ellysetta sordu.

"Bilmiyorum, shei'tani. Göz, İlk Çağ'ın başlangıcından beri Dharsa'da bulunuyor."

Aşağıdaki ormanlarda, küçük figürler bir derenin kıyısı boyunca sürünüyordu. Bir düzine, pelerinler, tunikler ve tozluklar giymiş, çevredeki ormanla iyi uyum sağlamış. Avcılar. Yarisinin sırtında sadaklar vardı, oklar çentiklenmiş ve yaylar çekilmişti. Diğer yarısı gümüşü bir ışıltıyla parlıyor ve ellerinde kıvrımlı çelikler tutuyordu. Yavaşça, sessizce ilerlediler. İleride, avları olan küçük bir pronghorn sürüsü nehir kıyısında otluyor ve su içiyordu.

Görüntü ani bir hızla yaklaştı. Tairen şeklindeki bir gölge yeri kararttı. Pronghornlar korku içinde başlarını kaldırdılar, tepelerindeki yırtıcıyı , sonra nehir kıyısından fırlayıp ormanın sık çalılıklarına doğru koşmaya başladılar. Avcılar başlarını kaldırdı ve Ellysetta ipeksi saçların arasındaki sivri kulakları ve bazıları gülen, bazıları da sahte bir öfkeyle yumruklarını sallayan çarpıcı güzellikteki yüzleri gördü. Elfler ve Feyler birlikte avlanıyordu, belli ki arkadaşlardı ve grupta en az iki kadın vardı, biri Elf, diğeri Fey, ikisi de yay ve kılıçlarla silahlanmıştı. Lider eliyle işaret etti ve avcılar avlarının peşinden koşarak orman örtüsünün altında kayboldular.

Gurur şarkısı sona erdiğinde ve görüntüler solduğunda. Göz karardı ama gökkuşağı ışıkları derinliklerinde parıldamaya devam etti. Sanki tairen şarkısı kahini uyandırmış ve bir zamanlar yaşayan bir varlığın kadim anılarını canlandırmıştı.

Ellysetta'nın eli bileğindeki büyük Tairen'in Gözü kristaline, Rain'in babası Rajahl vel'En Daris'in *sorreisu kiyr'*ine gitti. Onu ilk taktığında taştaki belli belirsiz karıncalanma harmonisini ve Bel'in kristalinin de benzer bir tepki verdiğini hatırladı. Ve Fey'Bahren'karanlık yuva kumlarında yatan o buharlı, ışıltılı kristalleri hatırladı: tairen Cahlah ve eşinden geriye kalan tek şey.

Belki de gurur şarkısı bir kadimin anılarını uyandırmıştı: bedeni Ateş Şarkısı tarafından şimdi Gerçeğin Gözü olarak adlandırılan büyük Tairen'in Gözü kristaline dönüştürülen bir zamanlar yaşayan tairen'in anıları.

Kısa bir sessizlikten sonra Steli yeni bir mısra söylemeye başladı. Gurur şarkısı değil, farklı türden bir selamlama. Ellysetta'nın alçakgönüllülükten yoksun olduğunu düşündüğü yaratıklardan bir selamlama ve bir yakarış. Diğerlerinin sesleri, Steli'nin sözlerinin melodik yankılarını mırıldanmak ve armoniler söylemek için geri çekildi.

"Fey'Bahren'in tairenleri doğmamış yavru Keralas ve Rainier-Eras'a getirmesini emrettiğin Ellysetta-Feyreisa için gurur dolu selamlar söylüyor. İstedğin gibi geldi. Şarkısı sessiz, ama Fey'Bahren gururunun makai'si Sybharukai, onun yerine size gurur şarkımızı sunuyor. Ellysetta-Feyreisa'nın 'Bahren gururunun bir taireni olduğunu bilin. Bir zamanlar birlikte uçtuklarınıza yardım ettiğiniz gibi ona da yardım edin. Bir zamanlar gururuna öğrettiğin gibi ona da öğret. Göremediğimiz düşmanı avlaması için ona rehberlik et ki yumurtada ölen yavrularımızı kurtarabilsin. Sahip olduğun bilgiyi paylaş ki gururumuz bir kez daha yaşayıp güçlensin ve şarkımız bu dünyada sessizliğe gömülmesin."

Ancak bu kez Göz cevap vermedi. Bunun yerine sessiz ve karanlık kalmayı seçti.

"Ona şarkı söyle, yavrum," diye ısrar etti Steli. "Dinler. Duyacaktır. Ona şarkı söyle. Aradığın bilgiyi iste."

Ellysetta tairen ve Fey'den oluşan çemberin etrafına baktı. Marissya cesaretle başını salladı. Rain ve tairenler onu dikkatle izlemekle yetindiler, yüzlerinde hiçbir ifade yoktu, bekliyorlardı.

Söylediği şarkı Fey şarkısıydı, bilinçli bir düşünceyle değil içgüdüsel olarak seçilmişti. Notalar dudaklarından dökülüyor, sözler bir kaynaktan çıkan su gibi köpürüyordu. Bu, bir Fey kralına aşık olan ve onunla birlikte olmak için kanatlarını ve ruhunun bir kısmını Elden Büyücülerine teslim eden tairen Parlak Fellananın şarkısıydı.

Koro kreşendosuna ulaştığında, Göz parıldamaya başladı. Merkezinde dönen gökkuşakları daha hızlı dönmeye başladı, ışıkları soluk bir bulanıklığa dönüştü ve Göz'ün içi sisle kaplanmış gibi görünene kadar yayıldı. Ellysetta sesini yükseltti, nakaratı havada yıldız ışığı gibi parıldayan kristal bir notaya vurdu, beyaz ve saf.

Son nota da , Shei'Kess'in puslu merkezi başladı ve kristalin el değmemiş derinliklerinde bir ışık parladı.

Işık Ellysetta'yı delip geçti ve ruhunun derinliklerine işledi. Işığın yakıcı enerjisi karşısında nefesi kesildi. Çok fazla güç... çok eski... çok acımasız. Göz'ün büyüü onu demir gibi kavrarken, anılarını ve en korkunç kâbuslarını ve çaresiz korkularını sakladığı kilitli yerleri açtı.

Göz, savaş ve yıkım görüntüleriyle doluydu. Solan Topraklar için için yanan bir harabe halinde. Dharsa'nın beyaz güzelliği kavrulmuş ve harap olmuş, altın kuleleri erimiş, yükselen kuleleri yıkılmış ve ufalanmış, küller ve paramparça güzelliklerle dolu bir çorak arazi.

Tairen Salonu'nun bulunduğu kararmış tepenin üzerinde, yükselen beyaz duvarlar siyaha boyanmış, altın kuleler gökyüzüne mızrak ucu gibi saplanan büyük, tehditkâr *sel'dor* sivri uçlarına dönüşmüştü. Kaynak'ın suyu kırmızı akıyordu, dağın yamacından aşağıya doğru akan kalın, kızıl bir nehir.

Ölümçül bir yaradan fışkıran kan gibi. Dağ boyunca, kazığa oturtulmuş ve çürümekte olan cesetlerden oluşan acımasız meyve bahçelerine dönüşmüş bahçelerin yanında, Yüce Büyücü'nün lejyonları toplanmış, toprak üzerinde acımasız, kötücül bir gölge oluşturmuşlardı.

Sarayın içinde, Tairen Tahtı'nın karanlık ve çarpık bir alayının yanında, Ellysetta'nın rüyalarındaki figür duruyordu: kan renginde koyu kırmızı bir zırh giymiş olan kendisi. Bir yıkım tanrıçası, güzel ve düşmüş, elleri yeryüzüne zehir akıtan, öpücüğü ona karşı çıkmaya cüret eden herkese ölüm üfleyen.

Yüzü ölüm beyazıydı, saçları alev kırmızısıydı ve gözleri kırmızı ışıklarla parlayan ikiz dipsiz siyah çukurlardı. Parlayan çelik yerine *sel'dor*'dan yapılmış Fey kılıçlarının tamamını takıyordu. Rain'in Tairen Tacı alnının üzerinde duruyordu ama Tairen'in Gözü kristalinin altı pırıltılı küresi kötücül kızıl parıltılarla parıldayan siyah *selkahr*'a dönüşmüştü.

Önünde onun adını haykıran karanlık bir cemaat duruyordu ama bu kez onlar Eld ve yozlaşmış müttefikleri değildi. Bu sefer tanıdığı yüzlerdi.

Gaelen. Bel. Tacik. Gil. Rijonn. Kendilerini onun hizmetine kanlarıyla adanmış *lu'tanların* her biri. Yüzleri ceset eti gibi soluk, gözleri siyah, ruhsuz uçurumlar.

Ellysetta'nın elleri yüzüne doğru kalktı, parmakları pençe şeklinde kıvrıldı. Dehşet onu nefessiz bıraktı. Onların ruhlarını geri getirmişti. Onları kurtarmak istemişti. Ve ona bu ve sonraki hayatta hizmet etmeye ve onu korumaya yemin etmiş olan onlar da yeminlerini yerine getirmişlerdi.

Işıkları olarak ilan ettikleri Feyreisa karanlığa düştüğünde, onlar da onu takip etmişlerdi.

Karanlık Ellysetta başını kaldırdı, iğrenç bakışları gerçek Ellysetta'yı olduğu yere mıhladı. Zalim, alaycı bir gülümseme dudaklarını büktü.

Öfke, sıcak ve yakıcı, Ellysetta'nın göğsünde patladı. Tairen şok edici bir yükseldi, öfkeden çılgına dönmüştü. Engin ve ölümçül güç de onunla birlikte yükseldi. *Bize zarar verdiler! diye uludu tairen. Ruhlarını yakacağız!*

"Ellysetta!" Marissya'nın nefesi kesildi. "*Shei'tani, nei!*"

Yağmur ağladı.

Tairen Salonu'nun kapıları patlayarak açıldı. Ellysetta'nın beşlisi kılıçları ve büyüleri parıldayarak içeri daldı. Massan'ın lordları peşlerinden hızla geldi, beş katlı dokumalar canlı bir güçle dönüyordu.

Hepsi dehşete düşmüş karşılaştıkları manzara karşısında sersemlemiş bir halde oldukları yerde durdular. Ellysetta Gerçeğin Gözü'nün önünde çömelmiş, ağzı öfke dolu bir hırıltıyla geriye çekilmiş, parmakları pençe şeklinde kıvrılmıştı. Üstünde ve arkasında, tamamen dönen, közle öpülmüş Azrahn'dan oluşan büyük, gölgeli, siyah bir tairen belirdi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

*Kın içindeki bir kılıç güvenlidir ama Fey çeliği bunun için yapılmamıştır.
Tevan Ateş Gözlü, Solan Topraklar'ın ilk Feyreisen'i*

Solan Topraklar~ Dharsa

"Onun ne olduğunu biliyordun, üzerinde nasıl bir leke olduğunu biliyordun ama yine de onu getirdin." Tenn, Tairen Salonu'nda volta atıyordu. Koyu kırmızı deri çizmelerinin tabanları mermer fayanslara tedirgin bir ritimle vuruyordu.

"Ne yapacaktınız? Onu orada, ölümlülerin arasında, Eld'in keyfine göre alması için mi bırakacaktınız?" Rain Massan liderine ters ters baktı. Onlara Ellysetta ve taşıdığı İşaretler hakkındaki gerçeği, Başbüyücü'nün ona olan ilgisini anlatmıştı. Gaelen bağırarak öne atıldıktan sonra bunu saklamanın pek bir anlamı kalmamıştı: "Çabuk ol Fey! Büyücü Azrahn'ın izini ona kadar sürmeden önce etrafını beş kat örün!" Görünüşe göre, hızlı hareketleri başarılı oldu. Beşlisi tarafından Rain'in sütine kadar eşlik edilen Ellysetta üçüncü bir İşaret almadığını söyledi ama farklı türden bir hasar kaçınılmazdı.

"Azrahn'ı dokudu!" Toprak ustası Yulan suçladı. "Bu bir sürgün suçudur."

Rain'in omurgası *seyani* çeliği gibi dikleşti ve büyü içgüdüsel bir telaşla yükseldi, eşini savunmak için uçmaya hazırды. "Yasak büyü'nün sadece kasıtlı olarak kullanılması sürgün sebebidir ve Ellysetta onu kazara yaptı. *Aiyah*, Azrahn'ı kandırıyor. Hepimiz bir dereceye kadar yapıyoruz - tıpkı hepimizin Ruh'u ördüğü gibi - ama o henüz gücünü kontrol edemiyor. Tairen'i Göz'de gördüğü şeyi bir tehdit olarak algıladı ve kendini buna karşı savunmaya çalıştı."

"O büyücülükle suçlanıyor!" Tenn hırladı. "O Fey'in güvenliği için bir tehdit."

"O benim gerçek eşim! Dünyanın gördüğü ilk Tairen Ruhu'gerçek eşi."

"Ciddi endişe duymak için daha da fazla neden!"

Yağmur'un yüzü taş gibi bembeyaz kesildi. "Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?" Sesi ipek gibi yumuşaktı ama son kelimesi hafif, gırtlaktan gelen bir hırıltıyla bitiyordu.

Massan'ın lideri adım atmaya devam ediyordu, ya bu sesi duymamıştı ya da ne olduğunu anlamamıştı: bir tairen'in av mırıltısı. "Büyücü olduğu iddia edilen, Azrahn kullanan, soyu soppu şüpheli ve inanılmaz güce sahip bir dişi birdenbire ortaya çıktı ve tam da

Büyücü Savaşlarından sonra hala yaşayan tek Tairen Ruhu mu?"

Rain öne doğru eğildi. "İma ettiğin şey hoşuma gitmedi, v'En Eilan. Eld'in her yönden Fey gibi görünen, bir Tairen Ruhuyla eşleşen ve kendi ruhunda bir tairen barındıran bir kadın yaratmanın bir yolunu bulabileceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Bu, Fey lordunun *shei'tani*'sini Büyücü Savaşları'ndan sonra bin yıl boyunca Solan Topraklar'ın dışında, korumasız ve akrabalarından uzak tutması fikrinden daha az inanılmaz değil."

Rain, "Ailesinin Solan Topraklar'dan olmama ihtimali var," dedi.

"İmkânsız!" Yulan v'En Belos homurdandı.

"Biz de hep öyle düşündük," diye onayladı Rain, "ve hep öyle oldu. Yine de Ellysetta'yı bulmamın üzerinden iki hafta geçmeden Adrial vel Arquinas ölümlü doğumlu bir kadınla evlendi. Babası soyunda hem Fey hem de Yüce Elf kanı taşıyordu ama evlilik bağı tamamen . Ruhu Adrial'inkini çağırana kadar kızının büyüye sahip olduğunu bile bilmiyordu." Yulan'ın ani şaşkınlığının diğerlerinin ifadelerinde de yankılandığını görerek odaya göz gezdirdi. "En azından sınırlarda daha önce hiç görmediğimiz bir şeyin gerçekleşiyor olma ihtimalini göz önünde bulundurmalıyız. Büyücü Savaşları sırasında orada çok fazla büyü açığa çıktı. Bunun etkilerinin ne olabileceğini kim bilebilir?"

Ellysetta'yı evlat edinen anne büyüyle doğan ölümlü çocuklardan bahsetmişti." "Endişelenmek için bir başka neden daha," diye araya girdi Tenn. "Hepimiz ne olduğunu biliyoruz

Kalıntı büyüünün ortaya çıkardığı yaratık türleri: lyrant, gölge yılanları, kan sarmaşıkları ve kemik hortlakları. Hepsi kötü yaratıklar. *Nei*, Eld büyüü neye dokunursa onu bozar. Bu her zaman doğrudu, hiç bu kadar olmamıştı. Hepiniz benim gördüğüm vizyonu gördünüz." Odanın etrafına sert bir bakış fırlattı ve sırayla her bir Fey lordunun gözleriyle buluştu. "Kanlarını ona teslim etmelerine izin verdiğiniz bu *rasa*'lar onun kişisel ordusu olacak, en az onun kadar iğrenç ve yozlaşmış olacaklar."

"Söz konusu gelecek olduğunda, Göz yalnızca olasılıkları gösterir ve bunu sen de biliyorsun," diye tersledi Yağmur. "Gördüğün şeyin kesin olduğunu iddia etmeye cüret etme."

"İmkânsız da değil," diye karşılık verdi Tenn. "Göz yalan söylemez."

"Hepimizin iyiliği için, onun Elden olmaması için tanrılara dua etsek iyi olur.

Büyücülerin yaratığı," diye araya girdi Su ustası Loris. "Ve eğer , onu bu yüzden mahkûm etmekle vakit kaybetmektense, onu onların lekesinden kurtarmanın bir yolunu bulmamız daha iyi olur."

"Fey'in Eld kötülüğünü yok tek yolu onu yakıp yok etmektir," diye tersledi Tenn.

Rain'in gergin kasları daha da gerildi ve vücudu, sıçramaya hazırlanan bir kedi gibi hafifçe çömeldi. "Ellysetta'ya, v'En Eilan'a zarar verirsen, yeryüzündeki hiçbir yer seni gazabımdan koruyamaz."

Tepeden gelen yüksek sesli bir hırıltı tüm Feylerin başını kaldırmasına neden oldu. Steli çömelmiş

Tairen'in kubbeli salonunu çevreleyen geniş çıkıntıda, gözbebeği olmayan gözleri dönen mavi ışıltıyla parlıyordu. Beyaz kanatlar açılıp çırpılarak salonun ana kısmına doğru güçlü rüzgârlar gönderdi. Beyaz tairen ortalarına inerken Massan dönen cübbelerini tutup kenara çekildi.

"Bu gurur Ellysetta-kitling'i hoş karşılamıyor. Steli-chakai anne-uyarı diye hırılıyor." Büyük kedi kocaman beyaz başını eğdi ve dişlerini gösterdi. Göğsünden ve boğazından gelen alçak, yüksek, uyarıcı bir hırıltı, Eimar v'En Arran'ın saçlarındaki çanların çınlamasına neden oldu.

Fahreeta bir uyarı çığlığıyla aşağı atlayıp ona katıldı, Torasul da hemen arkasındaydı. İkili Massan'ı kuşattı, hırlayıp tıslayarak Fey liderlerini odanın ortasına doğru sürdüler. Beş Fey lordu da ellerini kılıçlarına götürdü ama hiçbir tairen'e çelik çekmeye cesaret edemedi. *"Uyarı, Fey-kin. Steli-chakai ana-uyarı homurdanıyor."*

Fahreeta ve Torasul gururla homurdanıyor."

"Ellysetta-kitling Fey'Bahren'in gururudur." Beyaz başını öne doğru itti ve dişlerini Massan'ın her birine doğru gösterdi. *"Dikkatli olun, Fey-kin. Rainier-Eras eş haklarını talep ediyor ama Steli-chakai anne haklarını talep ediyor. Steli-chakai Fey'Bahren gururunun en azgınıdır."*

Tenn, Rain'e öfkeli bir bakış fırlattı. "Ne diyorlar, Feyreisen?" Massan tairen'in şarkısını duyamıyordu. Tek duydukları gürleyen hırıltılar, tıslamalar ve sessiz kükremelerdi.

"Ellysetta'nın gururlarının bir parçası olduğunu söylüyorlar ama sen değilsin." Cevap Rain'den değil, Ellysetta'ya bakmaktan dönen ve şimdi kapıda Dax'ın yanında duran, ellerini hâlâ düz olan karnının üzerinde kavuşturmuş olan Marissya'dan geldi. "Beyaz tairen Steli, Fey'Bahren gururunun İlk Kılıcıdır. Kendi yavrusu gibi benimsediği Ellysetta'ya dikkatli ve saygılı davranmanızı tavsiye ediyor. Diğerleri, Fahreeta ve Torasul da aynı şeyi öneriyor." Massan'ın üzerine uzun, buyurgan bir bakış yerleşmesine izin verdi. "Onlara kulak vermenizi öneririm."

Loris avuçlarını sakınleştirici bir hareketle açtı. *"Las, dostlarım. Hepimiz Tenn'i tanırız. Zaman zaman pek çok Ateş ustasının başına gelen eğilimlere kapılır ama asla başka bir Fey'in eşine zarar vermeyi düşünmez. Ya sen, Tenn?"*

Gözlerini kırpmadan menekşe mavisi bakışlarını Massan'ın liderinin üzerine dikti, ta ki gözleri kamaşan Ateş ustası *"Nei, tabii ki ,"* diye mırıldanana kadar sonra odanın uzak tarafına doğru yürüdü.

"İşte. Gördünüz mü?" Loris tekrar Massalı arkadaşına döndü. "Nereden geldiği ya da damarlarında hangi kanın dolaştığı önemli değil. O Rain'in *shei'tani'si*, yani Rain'le aralarındaki bağı tamamlayabilmeleri için onu özgür kılmaktan ya da en azından üzerindeki Eld lekesinden korumaktan başka seçeneğimiz yok."

"Ya onun üzerindeki leke bağı bozarsa -ve Yağmur içinden geçerse?" Yulan araya girdi.

"O zaman mahvolduk," dedi Tenn.

". " Tenn kaşlarını çatarak etrafına bakınırken Eimar'ın saç çanları öttü. "Tamamlanmış bir *shei'tanitsa* bağına bozabilecek kadar güçlü bir Büyücü duymadım."

Yulan, "Büyücülük iddiasında bulunan bir kadının bağı tamamladığını ben hiç duymadım," diye karşılık verdi.

"Shei'Kess beni Ellysetta'yı bulmam için gönderdi," diye sertçe hatırlattı Rain Yulan'a. "Amacının Fey'in yok oluşunu pekiştirmek olduğuna inanmayacağım. *Nei*. Bizi kurtaracak gücün onda olduğuna dair en ufak bir şüphem yok. Görevimiz onu bulmasına yardım etmek olmalı."

Tenn içini çekti ve yorgun bir şekilde yüzünü ovuşturdu. "Bunu duymak istemeyebilirsin Rain ama belki de *shei'tani'nin* yapması gereken her şeyi çoktan yapmış olabileceği ihtimalini göz önünde bulundurmalısın." Yüz ifadesi sempatikleşti. "Amarynth Marissya için çiçek açtı ve gurur, çocuğunun bir Tairen Ruhü olduğunu söyledi. Dün gece bize bunun sorumlusunun Ellysetta'nın dokuması olduğunu söylemişsiniz. *Bu* Ellysetta'nın kaderinde yerine getirmesi gereken rol olamaz mı?"

Rain'in omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. Bu olasılık hiç aklına gelmemişti, Sisler Ellysetta'ya ve kendisine böylesine şiddetle meydan okuduğunda bile. "O bir Tairen Ruhü," diye karşı çıktı. "Kayıtlı tarihteki ilk kadın Tairen Ruhü ve kendi *shei'tan'ı* dışında Fey savaşçılarının ruhlarını iyileştirebilen ilk *shei'dalin*."

"Ve Göz'ün az önce açıkça belirttiği gibi, bu son güç hepimiz için ölümcül olabilir. Eğer o düşer ve *lu'tans'ı* da onu takip ederek gölgeye gömülürse, hepimiz kaybederiz."

Ellysetta'nın karanlıkta kaybolması fikri Yağmur'un ruhunu inkârla ürpertti. Böyle bir şey olamazdı, o nefes aldığı sürece de olmayacaktı. "Sen ona baktığında, Tenn, tehlike görüyorsun. Ben ona baktığımda umut görüyorum. Benim için, Tairen için ve Fey için."

"O senin gerçek eşin," dedi Tenn. "Elbette gördüğün şey bu." "Eşine olan sadakatin seni onurlandırıyor," diye ekledi Yulan, "ama hiç kimse burada endişelerimizin geçerli olduğunu inkar edebilir. Göz'ün gösterdiği gelecek sadece bir olasılık olabilir, ancak Feyreisa'nın Solan Topraklar'ın güvenliği için potansiyel bir tehdit olduğunu kanıtlıyor."

"Tanrıların tüm büyük armağanlarının bir bedeli vardır," diye karşı çıktı Rain. "Neden bir Tairen Ruhü'nün ilk gerçek eşinin farklı olacağını düşünesin ki?"

Loris, mavi cüppesinin kıvrımları etrafında dönerek Yağmur'a doğru adım attı. "Yağmur'un yanındayım." Koyu mavi gözleri yakalayıp kavradı ve sesi sakın olsa da meydan okumaya izin vermedi. "Feyreisa'nın gelecekte bize karşı oluşturabileceği tehdit ne olursa olsun, o bir *shei'dalin*, kralımızın gerçek eşi ve Fey'Bahren gururunun Tairen Ruhü'dür. Onu kabul edeceğim ve

onu savunmak. Diğer tek seçenек beni Karanlık Yol'a götürür. Ne tür bir risk veya fedakârlık gerektirirse gerektirsin, bu benim gitmeyeceğim bir yoldur."

"Ben de Rain'in yanındayım," dedi Marissya. "Başbüyücü ona ne yapmış olursa olsun, niyeti ne olursa olsun, Ellysetta tanıdığım parlak ruha sahip."

"Rain, Loris ve Marissya haklı," diye onayladı Eimar. "Fey'in bir *shei'dalin*'i olarak Feyreisa ona sunabileceğimiz her türlü koruma ve yardımı hak ediyor."

Dördünün aynı fikirde olması Tenn ve Yulan'ın isteksiz sessizliğini kazanmalarına yetti ve mesele karara bağlandı. Kısa bir süre sonra Rain tairenlerle vedalaştı, Massan'dan ayrıldı ve *shei'tani'sini* teselli etmek için süitine döndü.

"Artık benden nefret ediyor olmalılar." Ellysetta, süitlerinin açık kemerinin yanındaki geniş sandalyede Rain'in kucığında kıvrılmış oturuyordu, boynuna döktüğü gözyaşları yüzünden gözleri hâlâ kızarmıştı.

"*Nei*, senden nefret etmiyorlar." Rain elini *Nei*'nin sırtında gezdirerek omurgasının narin çıkıntılarını yokladı. "Elbette endişeliler ama er ya da geç onlara gerçeği söylemek zorunda kalacaktık. Tairenler gururlarından sır ." Yüzünü onun saçlarına bastırdı ve parlak buklelerinin tatlı kokusunu içine çekti. "Hatta hepsi senin hem *shei'dalinler* hem de Akademi'nin *chatok*'u tarafından eğitilmen gerektiği konusunda hemfikir. Gördünüz mü? Göz'ün görüşü onarılamaz bir zarara yol açmadı."

"Yağmur..." Geri çekildi ve ona azarlayıcı bir bakış attı.

"O kadar kolay olmadığını biliyorum."

Ne kadar istese de, *Nei*'nin içini rahatlatmak için bile yalan söylemeyecek ya da gerçeğin bıçak sırtı dansını yapmayacaktı. "*Nei*, öyle değildi. Göz'ün gösterdiği gelecekler kesin değil ama mümkün. Massan'ın birçoğu gördüklerinin gerçekleşmesinden korkuyor."

"Peki şimdi ne yapacağız?"

"Tam olarak planladığımız gibi yapacağız: tairen'i kurtaracağız, bağımızı tamamlayacağız ve Celieria'yı Eld'e karşı savunacağız." Küçük bir kahkaha attı. Kulağa çok kolay geliyordu ama hayatlarının en zorlu mücadelesiyle karşı karşıya olduklarını biliyordu. "Yarın Venarra seni Parşömen Salonu'na götürecek, ben de büyü eğitimin için gerekli düzenlemeleri yapacağım ve Celieria'yı savunma hazırlıklarına başlamak için Massan ve savaşçılarla buluşacağım. Ay sonuna kadar savaşçıları ve silahları Orest'e götürmek istiyorsam, yapılacak çok şey ve bunları yapmak için çok az zaman var."

Ellysetta başını Rain'in boğazının çukuruna yasladı ve açık balkonu çevreleyen kabarık tüllerin arasından dışarı baktı. Dün gece coşkulu bir sevinç bulutunun üzerinde süzölmüş, sonunda ait olduğu yere, evine döndüğünü ve her zaman hayalini kurduğu Feytale hayatının sonunda

el.

Bugün, Göz onu tekrar yeryüzüne indirmiş ve hayatı boyunca yaşadığı kâbusların sona ermekten çok uzak olduğunu ona kesin bir dille göstermişti.

Solan Topraklar~ Dharsa

Ertesi sabah sarayın giriş salonunda Venarra v'En Eilan'la karşılaştığı an, Shei'Kess'in uyandırdığı tüm korku ve şüpheler yeniden ortaya çıktı.

Venarra ya Ellysetta'nın Azrahn dokumasını ve Göz'deki görüntüyü görmüştü ya da Tenn ona olanları anlatmıştı. Her iki durumda da kadının siyah gözleri Ellie'nin üzerine düştüğünde Ellie anında Sisler'*deki* soğuk, acımasız *shei'dalinleri* hatırladı. Dharsa'nın merkez tepesini saran sabah sisi içinde sessizce yürürlerken bu his daha da yoğunlaştı. Şehir hâlâ uyuyordu ve dünya beyaz bir sessizlikle örtülmüştü. Ellie her adımda kendini ağaçların arasında, *Shei'dalin'lerin* duvarları ve onları bekleyen acımasız gözlü savaşçılarıyla birlikte bulmayı umuyordu.

Bunun yerine, yamacın yarısına geldiklerinde saray arazisinden çıkıp beyaz taşlı bir yola saptılar. Ellie'nin yumuşak tabanlı, işlemeli yarım botları taşların üzerinde fısıldıyordu. Birkaç saat sonra sis dağılmaya başladı ve dantelli, çok katmanlı bir şelalenin dibine inşa edilmiş devasa, güzel, sütunlu bir yapıya geldiler.

"Burası, Feyreisa," dedi Venarra sessizliğini bozarak, "Parşömenler Salonu, İlk Çağ'ın başlangıcından bu yana tüm Fey bilgisinin deposu."

Ellysetta şaşkınlıktan dili tutulmuş bir halde başını geriye eğdi. Bina yamaçtan fırlamış gibi görünüyordu ve büyüklüğü gözünü korkutuyordu. Venarra'nın peşinden devasa, yüksek sütunların arasından geçerek, görkemli mavi-yeşil bir elbise giymiş bir Fey kadının girişte beklediği, zarif bir şekilde döşenmiş giriş galerisine girdi.

"Feyreisa, bu Tealah vol Jianas, Parşömenler Salonu'ndaki yardımcım. Salonu ziyaret ettiğinizde bir şeye ihtiyacınız olursa, ikimizden birini çağırmanız yeterli, geliriz."

"*Meivelei*, Feyreisa." Tealah'nın utangaç bir gülümsemesi, sıcak mavi-yeşil gözleri ve dalga dalga beline kadar inen parlak siyah saçları vardı. "Nalia senin bir yıldız kadar parlak olduğunu söylemişti. Gördüğüm kadarıyla abartmıyormuş." Tealah eğildi ve arkasındaki kapıya bir el salladı. "*Teska*, içeri gir ve hoş geldin."

Büyük, kavisli kapıların ardında devasa ve çok katlı bir atriyum açılıyor, ihtişamıyla Ellie'nin ciğerlerindeki nefesi çalıyordu. Camlı tavan o kadar yüksek ve uzundu ki, bir tairin içinde kanat çırpabilirdi. Işık aşağıya süzülüyor, parlak ve bol miktarda, düzgünce istiflenmiş kitap ve parşömen yığınlarının bulunduğu kutuları aydınlatıyordu. Salonun çevresini çevreleyen beş korkuluklu kat, salonun merkezine açılıyordu.

Zemini yüksek kitaplıklar ve okuma masalarından oluşan düzenli bir alan olan avlu.

"Kaç tane kitap ve parşömen ?" Ellysetta sordu. Fey tarihinin bu harikalar diyarıyla karşılaştırıldığında, Celieria'nın kapsamlı bir şekilde doldurulmuş Ulusal Kütüphanesi yetersiz bir koleksiyondur.

"Ana salonda dört milyona yakın belge var. Ve bunun altında, her biri burada gördüğünüz metin sayısının en az üç katını içeren beş depolama katı var."

"Her şeyi okumak bir ömür sürer." Keşfedilmeyi bekleyen bilgi miktarı hem şaşırtıcı hem de heyecan vericiydi.

"Birkaç ömür," diye düzeltti Venarra. "Feyler arasında bile bunu başarabilen tek bir bekçi olduğunu sanmıyorum."

Ellysetta'nın kalbi sıkıştı. "Ama tairerleri kurtarmak için ihtiyacım olan bilgiyi bulma umudum nasıl olacak? Sadece bu kattaki kitapların başlıklarını okumak bile aylarımı alır."

"Gel. Sana göstereceğim." Venarra zarif, sivri elini sallayarak Ellysetta'yı kıvrımlı merdivenden aşağı, gümüş renkli camdan şeffaf bir levha gibi görünen oval bir çerçevenin bir kaide üzerine monte edildiği salonun ortasına götürdü.

"Ayna," dedi Venarra ve renkler camın üzerinde kaymaya ve dönmeye başladı. Bir an sonra camda güzel, bedensiz bir Fey yüzü belirdi. Bir Fey adamının yüzü, gümüş gibi solgun ve , alev alev yanan zümrüt gözleri ve cilalı ateş meşesi renginde saçları vardı. Ateşli saçlarının uzun telleri yüzünün etrafında alev ve duman bulutları gibi dalgalanıyordu.

"Bu Sorgulama Aynasıdır. Ondan belirli bir metni ya da belirli bir konu hakkında bilgiyi bulmasını isteyin; eğer bu metin salonda mevcutsa, Ayna onu bulacaktır."

"Neden birinin yüzünü takıyor?"

"Bütün aynalar öyle. Şüphesiz yapımcılar bir insana soru sormanın boş bir cam levhaya soru sormaktan daha kolay olacağını düşünmüşlerdir." Ses tonu sertleşti. "Önce hangi parşömenleri görmek istersiniz?"

"Belki de başlamak için iyi bir yer önerebilirsiniz." Venarra, Ellysetta'nın kendisinden rehberlik istemesine şaşırılmış gibi tereddüt etti, sonra da "Yavrular ölüyor. İyileştirme başlamak için en uygun yer gibi görünüyor."

"Aynı fikirdeyim ama ne Marissya ne de ben yavrularda herhangi fiziksel rahatsızlık hissediyoruz. Sağlıklı olmalarına rağmen ölüyorlar."

"Kendilerini belirgin fiziksel anormallikler olarak göstermeyen rahatsızlık türleri vardır. En iyi şifacı bile bunları kolayca gözden kaçırabilir."

"O zaman oradan başlayalım." Ellysetta karşılıksız kalan bir gülümseme sundu.

Venarra tekrar parıldayan oval cama döndü. "Ayna, iyileştirici bir dokumayla tespit edilemeyen hastalıklarla ilgili salondaki tüm kayıtları bul ve onları buraya, müsait bir okuma masasına getir."

İçindeki yüzde en ufak bir ifade olmaksızın sabırla bekleyen Ayna şimdi yenilenmiş bir hayatla parılıyordu. Bedensiz görüntünün alev alev yanan zümrüt gözleri yavaşça kapandı. Alevle öpülmüş saçlar sanki ani bir rüzgâr esmiş gibi geriye savruldu, sonra tekrar usulca dalgalanmaya başladı. Ayna'nın gözleri yeniden açıldığında, sayısız parıldaayan yeşil ışıkla doluydu.

Ellysetta, kıvılcımlar camdan dışarı fırlayıp Ayna'nın üzerinde minik bir peri sineği sürüsü gibi dönmeye başladığında şaşkınlıkla bir adım geri çekildi ve ardından her yöne ateş ederek, parıldaayan yeşil ışıktan izler bıraktı.

Etrafında dönerek olabildiğince çok kişinin yolunu takip etmeye çalıştı. Düzinelercesi atriyumun üst katlarında yarışmak üzere havalandı, sayısız kitaplığın içindeki belirli parşömenlere ve kitaplara doğru güdümlü bir hassasiyetle zum yapmadan önce bir dizi hava akrobasisi gerçekleştirdi. Işıkların üzerine düştüğü her kitap ve parşömen ani, elektrik yeşili bir parıltıyla parladı.

Venarra çemberden çıktı ve en yakın masaya doğru yürüdü. Sadece birkaç adım atmıştı ki yeşil ışıklar geri geldi ve küçük parlak renk patlamaları halinde aşağıya sıçradı. Önce masaya, sonra masanın yanındaki zemine düşen renk patlamaları, hızla büyüyen ve hepsi yeşil bir aurayla parlayan parşömen ve kitap yığınlarına dönüştü.

"Çok fazla var."

"Benim talebim çok geneldi," diye açıkladı Venarra. "Hangi konuların en umut verici görüldüğüne karar verdikten sonra, aramayı daraltmak için Ayna'yı kullanabilirsiniz."

Shei'dalin ilk yığının tepesindeki parşömenlerden birine uzanırken Ellysetta da yakındakine uzandı. Elleri birbirine değdi. Venarra sanki yanmış gibi -ya da daha doğrusu Ellysetta'nın Büyücü İşaretleri basit bir temasla yayılabilecek bir bulaşıcıymış gibi- geri çekildi.

"*Sieks'ta*." Venarra elini yanında sıkıca kavradı. Ellysetta onun duygularını gizlemek, tiksintisini çalışılmış bir nezaket maskesinin ardına saklamak için mücadele ettiğini . "Dediğim gibi..." Boğazını temizledi. "Belgeleri yerine koyma konusunda endişelenmenize gerek yok. Siz ayrıldığınızda, Ayna her şeyi otomatik olarak yerine koyacaktır."

"Venarra..."

Shei'dalin sanki Ellie hiç konuşmamış gibi devam etti. "Salon, orijinal metinlerden herhangi birinin araziden çıkmasını önlemek için korunuyor, bu yüzden yanınıza almak istediğiniz bir belge bulursanız, Ayna'dan bir kopyasını çıkarmasını isteyin."

"Venarra..." Diğer kadına uzanmaya başladı, sonra *shei'dalin* ürküp uzaklaşınca kendini tuttu.

"Lütfen. Beni dışlama. Konuş benimle. Yardıma ihtiyacım var."

"Söyleyecek bir şey yok. Eğer başka sorunuz yoksa, sizi okumalarınızla baş başa bırakıyorum."

Ellysetta ısrar etti. "Göz'ün başına gelenlerin çok üzücü olduğunu biliyorum. Nasıl hissettiğinizi anlıyorum." Kendini Venarra'nın yerine koyabiliyordu.

ayakkabılar çok kolay. Gaelen ona Büyücü İşaretleri gerçeğini ilk da aynı şeyleri hissetmişti. "Rain bile gerçeği ilk öğrendiğinde tiksintiyle benden kaçtı. Eld'den nefret ediyor -neredeyse beni sevdiğinden daha fazla- ve Büyücü İşaretli olduğumu öğrendiğinde, beni Solan Topraklar'a geri getirerek Fey'in güvenliğini riske atmaktansa ölümü seçmeye hazırды."

Venarra'nın siyah gözleri kapalı ve kuşkulu bir şekilde Ellysetta'ya dikilmişti. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü bilmeniz gerekiyor. Aslında bir yanım Göz'ün yaptıklarını ortaya çıkarmasından dolayı rahatlamış durumda. Rain ve Steli'nin bana söylediği gibi, tairenler gururlarından sır saklamazlar. Rain Büyücü İşaretlerimi öğrendikten sonra beni Celieria'da bırakabilirdi. Başta bunu istedi. Büyücülerin hak taleplerini başarıyla tamamlamaları halinde korkuyordu - benim gibi o da hâlâ korkuyor - ama tairen onu durdurdu. Onları kurtarabilecek kişinin ben olduğuma inanıyorlar.

-Bunu yapabilecek tek kişi."

Venarra sıkıca kenetlenmiş ellerine baktı. "Olabilir, Feyreisa - ve öyle olması için dua ediyorum - ama Göz'deki vizyonu gördüm. Önceden haber verdiği geleceği gördüm. Tahtının arkasındaki mızrakların üzerindeki başları gördüm." Venarra'nın sesi titremeye başladı. Ellysetta bunun korkuyla değil, neredeyse tairen bir şiddetle olduğunu fark etti. "*Shei'tan'ım* da onların arasındaydı." Gözleri parladı. Siyah irisler kızgın altın güneşlere dönüşmüştü ve masanın üzerindeki kitap ve parşömen yığınları titreyip sarsılmaya başladı. "Ona zarar vermene izin vermeden önce senin ölümünü kendim isteyeceğim."

Ellysetta'nın ağzı kurudu.

Belge yığını devrildi ve parşömenler yere saçıldı.

Bu ses Venarra'yı kapıldığı öfkeden kurtarmış gibiydi. Dönerek uzaklaştı, aralarına mesafe koydu ve acı çekiyormuş gibi eğildi.

Ellysetta diz çöktü ve titreyen elleriyle dağılan parşömenleri toplamaya başladı.

Bir an sonra Venarra yardım etmek için onun yanına diz çöktü. Duyguları bir kez daha sıkıca kilitlenmişti, yüzü soğuk bir sakinliğin aşılmaz maskesiydi ve ellerinin tekrar Ellie'ninkilere değmemesine dikkat ediyordu.

İşlerini bitirdiklerinde, okuma masasının iki yanında gergin bir sessizlik durdular. Aralarındaki fiziksel mesafe, gerçekte aralarında bulunan büyük, görünmez uçurumun sadece bir kısmıydı.

"Venarra, ben-"

"*Teska*, Feyreisa. Patlamamı bağışlayın." Venarra başını dik tuttu. "Başına gelenlerden senin sorumlu olmadığının farkındayım. Bir *shei'dalin* olarak merhametten yoksun değilim ama en sevdiğim kişinin yok edicisi olabilecek bir kadına sıcak bir karşılama yapamazdım." Bir nefes aldı. "Tairen'in, taşıdığı lekeyi bile bile Rain'e seni getirmesini emrettiğinin farkındayım çünkü onları kurtarabilecek tek kişinin sen olduğuna inanıyorlar. Tenn senin zaten yapman gereken her şeyi yapmış olmandan korkuyor.

ama senin *shei'tan* bu olasılığı düşünmeyi bile reddediyor. Umalım da hepimizin iyiliği için Rain ve tairen haklı çıksın ve Göz'ün diğer kehaneti gerçekleşmeden önce çözümü bulabilesin."

Ellysetta dudağını ısırıldı. *Shei'tan'ını* çaresizce korumak istediği için kadını nasıl suçlayabilirdi ki? Biri Rain'i tehdit ediyor olsaydı o da aynı şiddette tepki verirdi. Yine de bu Venarra'nın güvensizliğinin açtığı yarayı daha az acıtmıyordu.

"Pekâlâ," dedi Ellystta, devasa kitap ve parşömen yığınınına dönerek, "sanırım hemen başlamalıyım o zaman." Tekrar Venarra'ya baktı. "Gitmeden önce bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Kısa ve gergin bir sessizlikten sonra *Shei'dalin*, "*Nei*. Başka sorularınız olursa Ayna'ya danışın ya da ondan Tealah'ı veya beni bulmasını isteyin."

Venarra gittikten sonra Ellysetta orada durdu ve düşmek üzere olan gözyaşlarıyla savaştı. kendine Venarra'nın tepkisinin hayatı boyunca karşılaştıklarından farklı olmadığını söyledi. geçirdiği nöbetlerden sonra sayısız kez komşularının kuşkusunu ve düşmanlığıyla . Buna karşı çıkmak daha önce hiçbir şeyi değiştirmemişti ve şimdi de değiştirmeyecekti.

Derin, onarıcı bir nefes aldı ve yavaş bir daire çizerek döndü. Muhtemelen var olan en eski belge koleksiyonu olan Fey Parşömen Salonu'nda, binlerce yıllık tarih, efsaneler ve dünya için kaybolmuş kadim sırlarla çevrili bir şekilde duruyordu.

Burada olmak bile en büyük hayallerinden birinin gerçekleşmesiydi ve hiçbir şeyin buna gölge düşürmesine izin vermeyecekti. Kitap ve parşömen yığınlarının içine dalacak ve sayfalarında saklanan tüm harikaları keşfedecek ve tairen'i kurtarmanın bir yolunu bulacaktı.

Ellysetta parşömen kutusunun mandalını çevirdi ve ilk el parşömenini açtı. Parşömenin ne kadar eski olduğunu söylemek mümkün değildi. Fey büyüü onu mükemmel durumda tutmuştu. Zarif, sanatsal Fey kaligrafisini içine çekti, zihni Feyan kelime ve cümlelerinin tanıdık yazısını anında işledi: *Ruh Hastalıklarının Tanımlanması ve Tedavisi Üzerine, Shei'dalin Careenna vol Espera'nın Gözlemleri*.

Ellysetta kendini Fey bilgisine kaptırırken, Rain de askeri planlamaya . Solan Topraklar'ın, Celieria'nın ve çevresindeki komşularının ayrıntılı bir tairen gözüyle görüntüsünü gösteren büyük harita duvarının önünde durdu: Elvia, Eld, Soluk Diyar ve Danael. Onun arkasında, Massan'ın beş lordu geniş bir masada oturmuş, Rain'in elinin her hareketiyle haritada hareket eden küçük figürleri izliyorlardı.

"Bin kardeşimiz Celieria'nın kuzey yürüyüşüne doğru yola çıktı bile." El salladı ve küçük Ruh Fey orduları

akan Heras Nehri'nin güney kıyıları. "Ölümlüleri eğitecek ve yaklaşan çatışmaya hazırlanmalarına yardımcı olacaklar, ancak önümüzdeki üç ay içinde altı bin kılıç daha sefere çıkarmayı planlıyorum."

"Altı bin mi?" Tenn araya girdi. "Neden bu kadar çok gönderelim ki? Onların kendi orduları yok mu?"

"Biliyorlar ama gerçek bir savaş görmeyeli çok uzun zaman oldu. Ara sıra yapılan Eld baskınları dışında, askerlerinin çoğu kılıçlarının kullanılmamaktan körelmesine izin verdi."

Yulan homurdandı. "Belki de tanrıların onlara son verme şekli budur, o halde."

Rain bir karşılık vermemek için kendini zor tuttu. Üç hafta öncesine kadar Yulan'ın Celieria hakkındaki görüşlerini paylaşan Fey'lerden biri olarak Rain, Toprak Efendisi'nin görüşlerini kınayamazdı; ama artık onlara katılmıyordu. Feylerin sayısı azdı.

Celerialılar çoktu ama Fey yardımı olmadan Eld'e karşı duramazlardı. Ve Ellysetta'nın bir keresinde işaret gibi, eğer Büyücüler Celieria'yı fethederse, tüm ölümlüler kendilerini Eld'in ordusunda Büyücü olarak kabul edilmiş askerler olarak bulacaklardı.

Rain bunun yerine, "Celieria her zaman Eld'e giden sadece bir basamak olmuştur," dedi. "Hepimiz onların nihai hedefini biliyoruz."

"Bırakın gelsinler," diye alay etti Yulan. "Sisler onları yutacak."

"Yutacaklar mı?" Yağmur bu soruyu yanıtsız bırakmadı.

"Ne kadar süreyle? Sisler çökmeden önce ne kadar Büyücü Ateşine dayanabilir? Ya Sisler çökerse, o zaman ne olacak? Celerialılar sayıca bizden iki yüze bir üstün. Büyücülerin bu kadar çok kişiyi ele geçirmesine izin verebilir miyiz? Onlar sadece ölümlü ama yeterince çok sayıda saldırırlarsa karıncalar bile bir aslanı devirebilir."

Rain, sanki bu düşünce hiç gelmemiş gibi yüzlerindeki şaşkınlığı gördü. "Eld'in geleceğini varsaymak zorundayız. Sislerin başarısız olacağını varsaymak zorundayız. Bunun için plan yapmalı ve kendimizi mümkün olan her şekilde korumak için adımlar atmalıyız."

Haritaya geri döndü. "Blade's Point'teki Eren Thoress ile çoktan konuştum. Bu hafta içinde diğer iki ocağı yakmak için oraya uçacağım." Tüm Fey çeliği Blade's Point'te, sadece tairan aleviyle tutuşturulabilen büyük ocaklarda yapılırdı. Toplamda altı demir ocağı vardı ve Büyücü Savaşları sırasında olduğu gibi hepsinin gece gündüz çalışmasına ihtiyaç duymayacağını umuyordu. "Teleos'a ay sonuna kadar Orest'e gelip Peçe'yi savunmak için bin kılıç ve kendi savaşçılarını donatmak için yeterince kılıç zırh getireceğime söz verdim. En iyi savunmamız Celierianların kendilerini savunmalarına yardım etmektir."

Tekrar haritaya döndü ve Ruh'un silahlarını ve birliklerini Solan Topraklar ve Celieria'nın kuzey sınırı boyunca kilit stratejik konumlara doğru ilerletmeye devam etti, ancak işi bittiğinde asıl endişesi kolayca

farkedilebilir.

"Gördüğünüz gibi savunmamız zayıf. Elflere ihtiyacımız olacak." Massan'a geri döndü. "Hawksheart'ın Celieria'daki elçisi beni ve Ellysetta'yı Deep Woods'u ziyaret etmemiz için davet etti. Benim yerime Marissya ve Dax'ı gönderecektim ama çocukla birlikte, onun güvenliğini Sisler'in dışında riske atamayız."

Bakışları Loris'in üzerine düştü. Tüm Massan'lar arasında Su ustası, Rain'in Marissya'dan sonra en çok güvendiği kişiydi. Tenn gibi asabi ya da Yulan gibi inatçı bir kaya değildi. O... uyum sağlayabilen... ama aynı zamanda ustalaştığı element gibi istikrarlı ve acımasız biriydi. Mükemmel bir elçi.

"Loris, sen ve Nalia Elflerle en son ne zaman yemek yediniz?"

Su ustasının ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Çok uzun sürdü kralım. Arkadaşım ve ben güneyli kuzenlerimizle tekrar yemek yeme fırsatını yakalamaktan memnuniyet duyarız."

"Güzel." Loris'in konseydeki desteğini kaybetmekten ne kadar nefret etse de, bir ittifakın şartlarını müzakere etmek için daha uygun başka bir Fey yoktu. "Buradaki işimiz bittikten sonra benimle buluş."

Tenn öne doğru eğildi. "Elf birlikleri Soluk Diyar topraklarına ayak basana kadar, Celieria'ya göndermeyi planladığınız o altı bin kılıcın her birine kendimiz için ihtiyacımız olacak."

Rain kaşlarını çatı. "Ama Celieria'ya Büyücü Savaşları sırasında saldıran ordunun onda birini bile geri tutma umudu vermek istiyorsak, o altı bin kişiye sınırlarda ihtiyacım var."

"Yine ne demek kanıtladınız. Fey hayatları için endişelenmeliyiz, Celierian hayatları için değil." Tenn kollarını kavuşturdu.

"Zaten bin kişiyi sınırlara, diğer bin kişiyi Orest'e ve beş yüz kişiyi de Teleon'a gönderdiniz. Belki iki bin kişi daha ayırabiliriz, ama bundan fazlasını değil, yoksa Sisleri kendimiz yıkıp Eld'i içeride karşılayabiliriz."

Rain haritaya kaşlarını çatarak baktı. İki bin kişi çok azdı ama Tenn'in haklı olduğu bir nokta vardı. Elfler gelene kadar, Solan Topraklar'ın kendi savunmasını zayıflatmadan daha fazlasını göndermeyi göze alamazdı. Daha fazla savaşçıya ihtiyacı vardı. Ya da elindekileri daha etkili hale getirmenin bir yolunu bulmalıydı.

Parşömenler Salonu'na kapanmış olan Ellysetta, okuduğu metin yığını okumadığı metin yığınının daha fazla olmaya başlayana kadar kitap üstüne kitap, parşömen üstüne parşömen okudu. Görüş alanına bir çift çizmeli ayak girene kadar zamanın nasıl geçtiğini anlamadı ve başını kaldırdığında Rain'in yanında durduğunu gördü, lavanta rengi gözleri eğlence, şefkat ve bir parça da azarla doluydu.

"Şehirde kaybolduğundan endişelenmeye başlamıştım ama şimdi görüyorum ki buradan hiç ayrılmamışsın."

"Okuyordum."

"Anlıyorum."

"Bana Parşömenler Salonu'ndan bahsetmiştin ama ne kadar büyük olduğundan hiç bahsetmemiştin. Burada milyonlarca parşömen ve kitap var." Fey-edebiyatına aç zihni bu düşünce karşısında hâlâ şaşkındı. Dünya için kaybolmuş tarihler, yaşayan hiçbir insanın duymadığı masallar ve efsaneler. Daha neler bulabileceğini kim bilebilirdi? "Milyonlarca!"

Yağmur'un ağzı köşeden yukarı kıvrıldı. "*Aiyah, shei'tani*, ama hepsini bir oturuşta okumana gerek yok." Elini onun kolunun altına koyarak ayağa kalkmasına yardım etti. "Gel. Geç oldu. Yemek yedin mi?" Bakışları komşu masanın üzerindeki el değmemiş tabağa kaydı.

"Venarra'nın asistanı Tealah bana bir şeyler getirdi ama aç değildim." Yüz ifadesi sertleşti. "Bütün gün buradasın ve sana yetecek kadar yiyecek yok mu?" "Şimdi bir şeyler yiyebilirim," diyerek onu yatıştırmaya çalıştı.

"Sanırım öyle. Gece çöktü."

Ellysetta ancak o zaman yukarıdaki cam çatıdan içeri süzülen gün ışığının yerini, şimdi gökyüzünden koparılmış yıldızlar gibi tepelerinde parlayan sayısız kürenin parlak ışıltısının aldığını fark etti. Bu ne zaman olmuştu? Kimin umurundaydı?

"Bazı ilginç olasılıklar buldum." "Akşam yemeğinde bana her şeyi anlatabilirsin."

"Şimdi gidemem! Okuyacak daha çok kitabım var." Henüz dokunmadığı yığınları işaret etti. "Venarra gidersem tüm kitapların yerlerine geri konulacağını söyledi ve hangilerini okuduğumu istemiyorum."

"Bir sonraki ziyaretiniz için istediğiniz kitapları nasıl ayıracağınızı söylemedi mi?"

"Bunu yapabilir miyim?"

Dudakları sıkıştı. "Tabii ki. İşte." Aynanın etrafındaki mavi daireye doğru yürüdü ve "Ayna, Ellysetta Feyreisa'nın istediği ama henüz okumadığı kitapları bir kenara koy. Döndüğünde onları tekrar masanın üzerine koy."

Aynadaki yüz alçak bir sesle mırıldandı: "*Doreh shabeila de*." Öyle de olacak. Ellysetta'nın çoktan okumuş olduğu metin yığınları, her yöne fırlayan yeşil kıvılcımların telaşı içinde kayboldu.

"İşte," dedi Rain. "Geri döndüğünde diğerleri seni bekliyor olacak. Şimdi benimle saraya gel ve sana yiyecek bir şeyler bulalım."

Dışarıda gökyüzü karanlıktı, yıldızlar bol ve parlaktı ve Ana-Kız batı ufkunda alçaktan süzülüyorlardı. Yağmur ve Ellysetta dağa doğru tırmanırken bal çiçeği ve yasemin kokuları havayı kokulandırıyordu.

saray. Etraftaki bahçelerin gölgelerinde peri sinekleri dans ediyordu.

Yürürlerken "Massan'la görüşmen nasıl geçti?" diye sordu.

Omuz silkti. "Beklenebileceği kadar iyi. Tenn ve Yulan, Celieria'yı savunmak için Fey hayatlarını riske attığım için aptal olduğumu düşünüyorlar. Celieria'yı kaderine terk edip çabalarımızı ve gücümüzü kendimizinkini korumaya yoğunlaştırmam gerektiğini düşünüyorlar. Onları nasıl suçlayabilirim? Sen bana Celieria'nın kaderinin kendi kaderimizin bir önizlemesi olduğunu hatırlatana kadar ben de aynı şeyi hissediyordum."

"Ama sen Fey'in Savunucususun. Fey ordusunun komutası senindir. Sizin kararlarınıza , değil mi?"

"*Nei*, ama dikkatimi dağıtabilir ve göze alamayacağım gecikmelere neden olabilirler. Eld, Celieria'da bir yer edinmek için hızla hareket edecek ve bu konuda nazik olmayacaklar. Büyücülerin şüphe ve korkuyu kendi avantajlarına ne kadar iyi çevirdiğini gördün. Savaşçılarımız akıllarında en ufak bir şüphayle bile savaşa girerse, Büyücüler bunu onlara karşı kullanacaktır. Birlik olmalıyız. Zafer için tek umudumuz bu."

"Elbette Massan bunu biliyor."

"Biliyorlar ve farklılıklarımızı gizli tutmak için onurlarına güveniyorum. Tenn düşüncesizce hareket ettiğimi düşünüyor ama şu ana kadar bana açıkça meydan okuma riskini alacak kadar güvenmiyor."

Ona baktı, telaşlanmıştı. "Bunu yapar mıydı? Sana meydan okur mu?"

Kokulu çiitlerle ve sıra sıra açan çevrili loş bir patikadan aşağı döndüler. Pırıl pırıl peri sinekleri çiçekten çiçeğe konup kalkıyor, arkalarında pırıl pırıl ışıktan izler bırakıyorlardı.

"Bin yıl önce, Massan'ın hiçbir üyesi bunu düşünmezdi bile. Tairen Ruh kraldı ve Massan sadece rehberlik ve danışmanlık yapıyordu. Ama bu Massan son bin yılını benim savunmamızı yöneterek geçirdi. Deli Feyreisen Rain'in gerçekten hüküm sürmeyi beklemesi bazılarının hoşuna gitmiyor." Kısa bir kahkaha attı. "Ben de Dorian'ı konseyinin gücünü gasp etmesine izin verdiği için eleştirdim."

"Ne yapacaksın?"

"Yapmam gereken şey. Tanrıların beni görevlendirdiği gibi Solan Topraklar'ın savunmasını . Massan yöntemlerimden hoşlanmayacaktır ama uzlaşmayla liderlik edecek ne zamanım ne de mizacım var." Çenesinde bir kas sıçradı ve alçak sesle itiraf etti, "Gaelen'den Fey'e *dahl'reisen* becerilerini öğretmesini istedim."

"Sen-" Sözüünü kesti, Massan onun ne yaptığını öğrendiğinde patlak verecek harareti sahneyi hayal etmeye başlamıştı bile. Fey lordlarının Büyücü olduğunu iddia eden bir *shei'tani*'den daha *büyük* bir hakaret olarak görecekları bir şey varsa, o da eski bir *dahl'reisen*'in -onurunu teslim etmiş bir Fey'Karanlık Yol'un çağrısına karşı durmuş savaşçılara akıl hocalığı yapması fikriydi. "Bu fikirden pek memnun görünmüyorsun."

Ağzı buruştu. "İtiraf ediyorum, değilim." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi, ne kadar tedirgin olduğunu kelimelerden daha açık bir şekilde gösteren bir dikkat dağıtma hareketiydi bu. "Çoğu Fey gibi ben de değişimi kolay benimsemem, *shei'tani*. Kısmen istikrar ve rutin, akıl sağlığıma geri dönmek için savaşıırken tutunduğum şey olduğu için, ama aynı zamanda kurallar ve disiplin hayatı... daha az tehlikeli hale getirdiği için. Feyler katı bir onur kuralına göre yaşar, çünkü onur bizi birbirimize bağlayan ve Karanlık Yol'un cazibesinden koruyan şeydir. Bu iyi bir yoldur -ve adil bir yoldur- çünkü bizi dünyada iyiliğin gücü olarak tutar."

"Bu kod olmadan bile Fey'in gerçekten kötü gerçekten inanıyor musun?"

Loş ışıklı yürüyüş yüzüne titrek gölgeler düşürerek kasvetli ifadesini ortaya çıkardı. "Akademideki Savaşçı Kapısı'ndan geçen her *chadin*, tıpkı Eld'in yaptığı gibi onurlarını terk edip Işık'tan düşen bir zamanların büyük Fey savaşçılarının ibretlik hikâyelerini öğrenir.

Bir zamanlar Dharsa sokaklarında Solan Diyarlar'ın kahramanları olarak yürüyen bu Feyler, *dahl'reisen* ve sonunda *mharog*, ruhlarındaki her iyilik pırıltısını söndüren kötülüğün canavar, yozlaşmış yaratıkları oldular."

"Ama *dahl'reisen*'lerin hepsi kötü değil," diye . "Bazıları sadece *sheisan'dahlein* yerine yaşamı seçti. Bu çok mu kötü?"

"Her yolculuk ilk adımla başlar ve Karanlık Yol'daki ilk adım fedakârlık yerine kendini seçmektir." Ona döndü, gözleri gölgeliydi. "Fey savaşçılarının kendilerine ve sırtlarındaki kılıçlara güvenmelerini sağlayan şey katı onur kurallarımızdır ve bu yaşam ile ölüm, zafer ile yenilgi arasındaki fark anlamına gelebilir. Özellikle de düşman Eld olduğunda ve şüphe ruhları ele geçirmek ve yok etmek için kullandıkları bir silah olduğunda."

"Madem konuda hâlâ bu kadar güçlü hissediyorsun, o zaman neden Gaelen'in Feylere öğretmenlik yapmasını istiyorsun?"

"Çünkü başka seçeneğim yok. Feyler ölüyor. Sayımız çok az... ve Eld ordularını serbest bıraktığında daha da azalacak. Eğer Gaelen bir Fey'e savaşta birkaç saat bile daha uzun süre dayanmayı öğretebilirse, bu zafer ile yenilgi arasındaki fark anlamına gelebilir."

Sarayın yamaçtaki bahçelerinden geçen, hafifçe çağıldayan derelerden birinin üzerinden geçen, zarif bir şekilde oyulmuş küçük bir köprüye geldiler. Köprüyü geçtiklerinde Rain'in adımları yavaşladı ve aşağıdaki şehrin ışıklarına bakmak için durakladı.

"Kendi kendime, belki de tanrıların Gaelen'i senin yoluna çıkardığını ve sana tam da bu nedenle onun ruhunu geri getirme gücü verdiğini söyleyip duruyorum. Belki de fedakârlık yerine kendini seçti çünkü bu -şimdi burada, bizimle birlikte olması- tanrıların başından beri onun dokusuna işlediği desendi." Mizahsız bir kahkaha attı. "Buna inandığımdan emin değilim. İçimdeki Fey muhtemelen zaman *Sheisan'dahlein*'i seçmesi gerektiğini düşünecek. Ama seçimleri hakkında ne düşünürsem düşüneyim

Ya da onurunu, inkâr edemeyeceğim tek şey Gaelen'in son bin yılın çoğunu Celieriyı Eld istilalarına karşı savunarak geçirdiğidir. Bu nesil Fey savaşçılarına Eld'le nasıl savaşılacağını ve kazanılacağını öğretebilecek daha yetenekli kimse yok."

Ellysetta onun ne kadar üzgün olduğunu hissedebiliyordu. "En azından Massan'la aranı düzeltmek için Marissya senin yanında olacak."

"Muhtemelen yapabilirdi - onlarla iyi anlaşırdı - ama konseydeki görevinden çoktan istifa etti."

"Ne?" Çenesi düştü. "Ama neden?"

"Çocuk yüzünden. Bu kadar öfkeli görünme, *Shei'tani*. Fey'e hizmet etmeye devam edecek... sadece bizim *Shei'dalin*'imiz olarak değil. Çocuğu doğana kadar, Amarynth'i ekmek ve çölü tutmak için Solan Topraklar'da yürüyecek. Venarra, Marissya'nın yerine *Shei'dalin* olarak hizmet etmeyi ve Marissya ile başladığınız eğitime devam etmeyi kabul etti."

"Ah." Ellysetta dudağını ısırды.

"Bu seni memnun etmiyor." Kaşları birbirine yaklaştı ve gözleri lavanta ateşiyle parladı. "Venarra nezaketsiz miydi?"

"Hayır, tabii ki hayır." Tanrı aşkına, ihtiyacı olan son şey Rain ile Massan arasında daha fazla husumete neden olmaktı. "Kaba değildi...." Öfke ve kabalık aynı şey değildi. "Sadece... şey, Rain, *shei'dalinlere* güvenmenin benim için ne kadar zor olduğunu biliyorsun. Marissya'ya ısınmam haftalarımı aldı. Şimdi her şeye yeniden mi başlamam gerekiyor? Yüce Büyücü'nün zihnimi ele geçirip beni her an Solan Topraklar'ı yok etmek için kullanacağını düşünen bir kadınla mı?"

Kısa süreli öfke patlaması yatıştı. "Ah, pekala..." Elini güven verici bir şekilde sıktı ve yürümeye devam ettiler. "Kendine ve Venarra'ya birbirinizi tanımak için zaman ver, *shei'tani*. Göz kasıtlı olarak aramıza nifak soktu. Nedenini bilmiyorum. Şu anda tüm Massalılar temkinli ama seni tanıdıklarında benim gibi onlar da seni sevecekler."

Yaparlar mıydı? Ellie bundan pek emin değildi. Ömrünü dışlanmış biri olarak geçirmişti ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın çoğu insanın gönlünü kazanmayı asla başaramamıştı. Rain'in çoğunluğun iyiliği için kendini feda etmekten ve yozlaşma riskine girmektense ölümü seçmekten bahsetmesine rağmen, kendisi ile *dahl'reisen* arasındaki paralellikleri göremiyor gibiydi.

Dahl'reisen yara izi, eski Fey savaşçısının yozlaşmaya doğru yavaşça kayışının görünür bir işaretiydi. Azrahn'ın varlığı dışında görülmeleri imkânsız olsa bile, taşıdığı Büyücü İşaretleri nasıl daha az kınanabilirdi? Eğer *sheisan'dahlein dahl'reisen* için tek onurlu seçimse, o zaman bu onun hakkında ne söylüyordu?

Ellysetta başını kaldırıp sarayın üzerinde parlayan yıldızlara baktı ve Yağmur'u yavaşça tepeye kadar takip etti.

Celiera Şehri~ Kraliyet Sarayı

Yarım kıta ötede, binlerce mumun alevleri tepedeki avizelerden yıldızlar gibi parıltıyor ve Celiera Kraliyet Sarayı'nın yaldızlı balo salonunda toplanan saray mensuplarının ihtişamlı kıyafetlerinden on bin mücevherin ışıltısı yayılıyordu.

Bir ses çınlayan tonlarla "Lord Geris Bolor" diye seslendi ve saraya yeni gelen geniş omuzlu ve yakışıklı kişinin, kraliyet majesteleri Celiera Kralı Dorian ve Kraliçesi Annoura'nın önünde eğilmek üzere girişini saray üyeleri ilgiyle izledi. Önceki Lord diBolor'un mirastan mahrum bırakılmasının yarattığı iç gıcıklayıcı skandala rağmen, kraliyet mensupları yeni Lord Bolor'u yeterince sıcak karşıladı. Birkaç dakika sonra, Kraliçe Annoura'nın gözdelerinden biri olan Leydi Jiarine Montevero, yeni lorda balo salonunda eşlik ediyor ve onu orada toplanan soylulara tanıtıyordu.

Nour'un bakışları balo salonunu taradı, sonra aniden durdu. Omurgası sertleşti ve kalkanları içgüdüsel olarak yerine kilitlendi. "Peki canım, şu güller içindeki güzel genç hanım ve yanındaki bronz giysili beyefendi kim?"

Jiarine onun bakışlarını takip etti ve kaşlarını kaldırdı. "İyi bir gözünüz var lordum. Bu Yüce Lord Barrial ve kızı Talisa diSebourne. Tairen Ruhu'na eşlik eden Fey'lerden biri onun gerçek eşi olduğunu iddia etmişti."

"Ama Sebourne'un varisiyle evli?"

"Evet, bu yüzden onda böyle trajik, melankolik bir hava var. Kral, Lord diSebourne'un evlilik talebini onayladı ve onu sahiplenmeye çalışan Fey iki hafta önce diğer hemşerileriyle birlikte gitti. O zamandan beri oldukça perişan durumda." Jiarine abartılı bir iç çekti ve sonra kırmızı dudakları kıvrıldı.

Nur'un gözleri belli belirsiz bir kızgınlıkla parladı. "Saraydan anlıyor olabilirsin canım ama Feyler hakkında öğrenmen gereken çok şey var." Dikkatini tekrar çok güzel ve gerçekten de oldukça melankolik Leydi diSebourne'a yöneltti ve bakışlarının balo salonunun onu çevreleyen bölümünde gezinmesine izin vererek Fey görünmezlik örgülerinin belli belirsiz parıltısını saydı. Değerli *shei'tani'yi* korumak için tam bir beşli, artı bir tarafta iki kişi daha. Talihsiz talip, hiç şüphesiz, bir savaş başlatmak gibi düşüncesizce bir şey yapmasını engelleyecek bir arkadaşla birlikte.

Dudağının köşesi yukarı kıvrıldı. Bu durumun olasılıkları üzerinde dikkatle düşünmek gerekiyordu. Ancak şimdilik yapacak başka işleri vardı.

"Bana bahsettiğin şu Yüce Lord Darramon nerede?" "Orada, Kraliçe

Annoura'ya yaklaşıyor." Jiarine başını salladı

Celiera'nın güzel kraliçesine doğru. "Sana söylediğim gibi, karısı çok hasta ve Fanette'in hizmetkârlarından öğrendiğine göre, Feyler onu iyileştirmeyi teklif etmiş. Onu Garreval'e götürmek için bir kervan hazırlıyor.

Fanette bana yarın yola çıkacaklarını söyledi." "O halde acele etmeliyiz."

ON ALTINCI BÖLÜM

*Biz hiçbir düşmanın parçalayamayacağı çeliğiz.
Biz hiçbir Karanlık gücün yenemeyeceği büyüyüz.
Bizler kötülüğün dalgalar gibi üzerine çöktüğü
kayalarız. Biz Fey'iz, onur savaşçıları, Işık
şampiyonlarıyız.*

Fey Savaşçılarının İnancı

Dharsa Savaşçılar Akademisi, şehrin en kuzeyindeki tepe olan Anas Mena'nın tepesine tünemiş heybetli bir yapıydı. Şehirdeki diğer tüm binalar gibi Akademi de pırıl pırıl beyaz taştan inşa edilmişti, ancak çatısındaki altın kuleler gökyüzüne saplanan büyük *seyani* bıçaklarıydı ve çatı boyunca gümüş taşından Fey savaşçıları savaş duruşunda çömelmiş, kollarını uzatmış, kavisli *meicha*'larını gümüş taşından yumruklarıyla kavramışlardı.

Binanın ön tarafında, yerleşkeye açılan Savaşçı Kapısı, bu duvarlar içinde ölümcül, disiplinli bir Fey savaşçısı olmak üzere yetişen her çocuğun dört yüz yıllık yolculuğunu simgeleyen dört iç kapı dizisine sahip geniş, fıçı kemerli bir koridordu.

İlk kapı, bir Fey gencinin savaşçı eğitiminin ilk yüz yılından düzinelerce sahneyi tasvir eden taze kokulu meyve ağacından oyulmuş çocuk *Shalin*'di. İkincisi *Cha*, yani kılıçtı. Parlak çelikten dövülmüş, pırıl pırıl yüzeyi Fey savaşçılarına ikinci yüz yıllarında öğretilen ileri kılıç hareketlerinin sembolleriyle kazanmıştı. "Büyü" anlamına gelen üçüncü kapı *Faer*, bir Fey'in eğitiminin üçüncü yüzyılının odak noktası olan büyü ustalığını simgeleyen, tamamen yüz kat güç örgüsünden örülmüştü.

Ve son olarak şampiyon *Chakai*, bir Fey'in boyu kadar kalın ve yüzlerce keskin çelik Fey'cha kılıcıyla çivilenmiş, gümüş taştan oyma bir kapı. Ağır, boyun eğmez ve büyü dışında hareket ettirilmesi imkânsız olan yüzeyinde Savaşçıların İnancı beş katlı parlak örgülerle yazılmıştı.

Gaelen, Bel, Tacik, Rijonn ve Gil, kapıya giden taş döşeli yolda Rain'in yanında duruyordu. Hepsi de gözlerini dikmiş, her iki yanında, sanki içeri girenleri acımasızca uyarıyormuşçasına aşağı bakan iki devasa gümüş taşlı Fey savaşçısının bulunduğu girişe bakıyordu.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Rain Gaelen'e baktı. Bu, eski *dahl'reisen'in* iki çan önceki kahvaltıdan bu yana en az dördüncü kez sorduğu soru olmalıydı. Gaelen her zamanki gibi ukala görünse de, sık sık tekrarladığı soru ne kadar

Kendine güvenen o yüzün gerçekten ince olduğunu.

Rain, önceki üç seferde de yaptığı gibi, "Eminim," diye cevap verdi. "Sen emin misin?"

Eski *dahl'reisen* bir kara kaşını kaldırdı. "Elbette. Neden olmayayım ki?" Küçümseyici bir çıkardı. "İçeride en iyi günlerinde bile beni endişelendirecek kimse yok."

"Güzel," dedi Rain. "Çünkü eminim denemeye hevesli birkaç kişi daha olacaktır. Onurunu çiğnedin. Seni nazikçe bırakmayacaklar." Savaşçıların Kapısı'na doğru ilerlemek için döndü. Tacik, Rijonn ve Gil de onu takip etti.

Gaelen, Bel'in bilmiş bir bakışını kazanacak kadar uzun süre tereddüt etti. "Sen bir kez daha Fey'sin," dedi Bel sessiz bir güvenceyle.

"Bunu hatırlamaları için onlara zaman tanıyın, kılıç kardeşlerinize hak ettikleri saygıyı gösterin, onlar da sizi hoş karşılayacaktır."

Gaelen silah kemerlerini düzeltti ve çenesini ayarladı. "Bırakın hoş karşılanmaya devam -ve onaylanmamaya da. Eğer gururlarının öğretmem gereken becerileri öğrenmelerine engel olmasına izin verirlerse, kaderlerini hak etmiş olurlar."

"Doğru," diye onayladı Bel. "Kör bir gururla kendini gizlemek, savaş için camdan bir zırh giymek kadar aptalca. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu fark etmenize sevindim."

Gaelen vel Jelani'ye ekşi bir bakış attı. "Kızıışmış bir *rultshart* kadar kurnazsın."

Bel bu hakarete sırtarak karşılık verdi. "Alçakgönüllülük zehirli bir içki değildir," dedi. "Bir yudum denemek seni öldürmez."

"Bunun neresi eğlenceli?"

"Seni bir zamanlar olduğun kahraman gibi Fey savaşçılarını savaşa götürürken gördüğünde kız kardeşinin yüzündeki sevinci bir düşün." Bel kaşlarını kaldırarak döndü ve Rain, Tajik, Gil ve Rijonn'un ardından koşmaya başladı.

Gaelen orada durmuş, ağzı açık onu izliyordu. Bel arkasına bile bakmadan elini arkasına götürdü, Ruh'tan bir sinek çıkardı ve vızıldayarak Gaelen'in ağzına doğru gönderdi.

Vel Jelani kesinlikle bir Ruh ustasıydı. Böcek, kanatlarının vahşi çırpınına ve nahoş tadına kadar tamamen gerçek gibiydi. Gaelen, Bel'in örgüsünü çözmeye fırsat bulamadan içgüdüsel olarak tükürdü. Yumuşak kahkahalar kulaklarına kadar ulaşırken gözleri kısıldı. "Buna pişman olacaksın, vel Jelani." Çenesini tutarak, Savaşçıların Kapısı'nın uzun, kavisli tüneline Ruh ustasının peşinden koştu.

Rain, Tajik, Rijonn ve Gil Savaşçıların Kapısı'ndan ve Savaşlardan önceki günlerde, Fey'in geliştiği zamanlarda, genç acemilerin her sezonun başında değerlendirilmek üzere toplandıkları ve kendilerine Cha'ları boyunca rehberlik edecek bir *chatok* atandığı küçük ilk avluyu geçtiler.

Baruk. Avludan, Akademi'nin geniş, merkezi eğitim alanını çevreleyen uzun ve kesintisiz bir koridor olan Onur Yürüyüşü'ne açılan kemerli kapıya altı basamakla . Orada, yürüyüşün içinde, ünlü savaşçıların ve *chatokların* heykelleri pırıl pırıl mermer koridorda sıralanırken, cilalı Fey çeliği ve uzun zaman önce ölmüş kahramanların *sorreisu kiyrleri* duvarlarda asılıydı.

Rain heykellerin yanından geçerken onların cansız bakışlarının ağırlığını hissetti ve karnındaki şüphe kurtları yeniden ortaya çıktı. Bu koridorda sayamayacağı kadar çok yürümüş, büyük Fey'lerin her birine atfedilen zaferleri ve fedakârlıkları anlatan Ruh örgülerini, her masalı hafızasından tekrarlayabilecek hale gelene kadar aktive etmişti.

Burada yaşayan Feyler için onur sadece bir kelime değildi. Onu değişmez bir gerçek, açık ve tavizsiz olarak kabul etmişlerdi. Bunun için ölmüşlerdi, özveriyle, örnek olarak. O ne yapıyordu, bir *Dahl'reisen*'i onların onurlu topluluğuna katılmaya mı getiriyordu?

Bel ve Gaelen, o eğitim avlusuna açılan kapıdan geçerken yetiştiler. Yağmur Gaelen'in gözleriyle buluşmak için başını çevirdi, eski *dahl'reisen*'in bakışlarında kendi şüphesinin yansımasını görmeyi bekliyordu. Bunun yerine şaşkınlık ve daha da şaşırtıcı bir şey buldu... tevazu.

"Beni karşıladı," diye fısıldadı Gaelen. "İçinden geçerken, Savaşçıların Kapısı 'Selamlar, Gaelen vel Serranis, Fey'in savaşçısı, Işığın Şampiyonu' dedi, tıpkı Cha Baruk'umu tamamladığımda yaptığı gibi. Sanki Gölge Yol'dan hiç geçmemişim gibi."

Bel bir elini Gaelen'in omzuna atıp gülümsedi ve Yağmur rahatlatarak gözlerini kapadı. Omuzlarında ve karnında biriken gerginlik, bir barajdan salınan sular gibi akıp gitti. Sisler Gaelen'e hoş geldin demişti. Şimdi de Savaşçıların Kapısı Gaelen'i karşılamıştı. Sanki Solan Topraklar'ın tüm büyük büyüğü Rain'e Gaelen'in onurunun gerçekten iade *edildiğine*, geçmişinin gölgelerinin sanki hiç olmamış gibi silindiğine dair güvence vermeye çalışıyordu.

Derin bir nefes aldı ve kapıdan Akademi'nin eğitim sahasına doğru yürüdü.

Gökyüzüne açık olan avlu, üstü kapalı, sütunlu yürüyüş yollarıyla çevrili, çıplak zeminden oluşan geniş bir alandı. Bir köşeden diğerine savaşçılar toplanmıştı. . Ellysetta'nın *lu'tanları* ve Dharsa'daki çiftleşmemiş tüm savaşçılar, hatta birkaç düzine çiftleşmiş savaşçı.

O ve Ellysetta'nın beşlisi içeri yuvarlak mermer bir çatının altında yaldızlı sandalyelerden oluşan bir galerinin alanın sonuna doğru ilerlerken tüm gözler Rain'e çevrildi.

Uzun zaman önce, Feyreisen'in sayıca çok olduğu zamanlarda, Fey Savunucusu ve Tairen Ruh kardeşleri her ay Akademi'yi ziyaret eder ve yanlarında savaşacak Fey savaşçılarının eğitimini gözlemlemek için bu sandalyelere . Son bin yıldır olduğu gibi bugün de sandalyeler

Akademi'nin saygıdeğer chatokları, yani akıl hocaları tarafından işgal edilmişti. Yağmur yaklaşırken ayağa kalktılar.

"Hoş geldiniz, Feyreisen." *Chatok*'ların en yaşlısı ve Akademi'nin Lordu Jaren v'En Harad eğildi ve bir kolunu alanı engelsiz bir şekilde gören, tairen başlarıyla oyulmuş büyük, ortadaki sandalyeye doğru salladı.

Rain onun önünde durmak için ilerlemeden önce kısa bir an tereddüt etti.

Alan sessizdi, tüm gözler onun üzerindeydi. "Büyücülerin geri döndüğünü şimdiye kadar duymuşsunuzdur. Celieria'nın yardımımıza ihtiyacı var." Gözleri toplanan savaşçıların üzerinde gezindi ve bilginin onların asık suratlarına yansıdığını gördü.

"Kötülük Eld'de bir kez yükseldi. Gölgesini komşularımızın üzerine düşürüyor. Celieria bizim yardımımız olmadan hayatta kalamaz ve bu yüzden yardım etmeliyiz. Çünkü *Bor Chakai*'de yazılı olan sözlerin Savaşçıların Kapısı'ndan her geçişimizde bize hatırlattığı gibi, Feyler savaşmak için doğmuştur."

Çoğu son Büyücü Savaşlarında savaşmış olan Feylerin yüzlerine baktı ve birçoğunda aynı anıyı, aynı farkındalığı gördü. Onlardan ne istediğini, Büyücüler tekrar güçlenirse ne kadar acımasız bir kötülükle karşılaşacaklarını tam olarak biliyorlardı ama bu kötülükle yüzleşmenin tanrıların onlara yüklediği bir görev olduğunu da biliyorlardı.

"Ama biz çok az büyüdük, kardeşlerim. Büyücü Savaşları'nda karşılaştığımızın dörtte biri büyüklüğünde bir Eld ordusu karşısında bile uzun süre dayanamayız. Bugün sizi burada toplamamın sebebi de bu." Rain kollarını kavuşturdu ve duruşunu genişletti, içgüdüsel olarak etrafında patlamak üzere olan fırtınaya hazırlandı. "Eminim hepiniz Feyreisa'nın bir *dahl'reisen*'in ruhunu nasıl geri getirdiğini duymuşsunuzdur - hem *de* herhangi bir *dahl'reisen*'in değil, bizzat Karanlık Lord Gaelen vel Serranis'in ruhunu." Bütün gözler Rain'in solunda duran uzun boylu, buz gibi gözlü savaşçıya çevrildi. "Son bin yılın çoğunu Eld'le sınırlarda savaşarak geçirdi. Ondan bir şeyler öğrenmek isteyen sizlere öğretmesi için buraya çağırdım."

"Onu... *chatokumuz* olarak kabul etmemizi mi istiyorsun?" Toplanan Feylerin dudaklarından öfkeli haykırışlar döküldü.

"" dedi Rain. "Bel, Tacik, onlara nedenini göster."

İki savaşçı kısa bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra görünmez oldular.

Tenn'in en küçük kuzenlerinden biri olan Tael vel Eilan, "Görünmezlik dokuması," diye alay etti. "Buradaki herhangi bir Ruh ustası da bunu yapabiliirdi."

"mi?" Rain kaşlarını kaldırdı. "Hadi bunu test edelim." Toplantıya soğukkanlı bir bakış fırlattı. "Aranızda hanginiz Ruh' ustalık seviyesine sahip olduğunu iddia ediyor?" Binlerce el havaya kalktı.

"Mükemmel. O halde aranızda, iki arkadaşımın nereye gittiğini bulmakta zorlanmayacaksınız." Bekledi ama savaşçılar ellerini indirip şaşkınlıkla etrafa baktılar, Tacik ve diğerlerinin nereye gittiğini anlayamadıkları belliydi.

Bel gitmişti.

"Onları bulamıyor musunuz? Ama görünmezlik basit bir dokumadır. Herhangi bir Ruh ustası onları kolayca tespit edebilmelidir."

Savaşçılara avlarını bulmaları için bolca zaman tanıyarak tam bir saatin geçmesine izin verdi ve ardından Tael'e meydan okuyan bir bakış fırlattı. "Görünüşe göre bu Ruh örgüsü o kadar basit değil. Belki bana arkadaşlarımdan nerede söyleyebilirsin? *Nei*? Sana göstereyim mi? Pekâlâ. Kardeşlerim, kendinizi gösterin."

Görünmezliğe büründükleri kadar hızlı bir şekilde, iki savaşçı yeniden ortaya çıktı. Tacik Ruh ustalarından birinin arkasında, Fey'cha boynundaydı.

Bel, Tael'in yanındaydı ve genç Fey'in çeliğini ellerinde tutuyordu.

Genç savaşçı, Fey'cha koşumlarının ve *meicha* kemerlerinin olması gereken boş alanı kavradı. "Nasıl...?"

Bel, Tael'in silah kemerlerini tekrar eline tutuşturdu. "Kibir tecrübenin yerini tutmaz, Fey. Bunu düşünebilirsin, belki de -sadece belki de -Son bin yılın çoğunda Eld ile Celierian sınırı boyunca savaşarak hayatta kalmış bir Fey'in size büyü ve hayatta kalma hakkında öğretebileceği bir iki şey olabilir."

Genç savaşçıyı kızarmış ve soyulmuş silahlarını takmaya çalışırken bırakan Bel, Gaelen'in yanında durmak için geri döndü.

Eski *dahl'reisen* Bel'e yan gözle baktı ve hafifçe sırttı. "Çok duygulandım vel Jelani. Bu kadar önemsedığın hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Bel yüzünü buruşturdu ve gözlerini devirdi, bu da Gaelen'in hafifçe gülmesine neden oldu.

Rain toplanan savaşçılara hitap etmek için sesini yükseltti. "O Ruh örgüsü Gaelen'in bu savaşçılara bir günden kısa bir sürede öğrettiği bir teknikti. Böyle bir becerinin savaş alanında size nasıl hizmet edebileceğini hayal edebiliyor musunuz?"

Lu'tanlar başlarını sallıyordu ama toplanan Feylerin çoğu hâlâ şüpheci, birkaçı da düpedüz düşmanca görünüyordu.

"Süslü dokumalar onun Gölge Yol'da yürüdüğü gerçeğini değiştirmez," diye seslendi Feylerden biri. "Onun varlığı, bu duvarlar içinde öğretmenlik yapmış tüm *chatokların* onurunu lekeliyor."

"Değişen zamanlar değişen tutumlar gerektirir," diye yanıtladı Rain. "Savaş yaklaşıyor. Kadim düşmanımız yeniden dirildi ve biz zayıflarken güçlendi. Bir zamanlar en hızlı ve en emin kılıçlarımız arasında sayılan bir Fey'i geri çevirmeyeceğim." Rain bakışlarını eğitim alanının enine ve boyuna gezdirdi. "İşlediği suçlar yüzünden tanrıların ona verdiği ceza ödendi ve Solan Topraklar'a bir kez daha hizmet edebilmesi için ona yeni bir hayat verildi. Sisler'in muhafızları onu layık gördü; Savaşçıların Kapısı bile onu bir kılıç kardeşi ve Işığın bir şampiyonu olarak karşıladı. Siz daha azını mı yapacaksınız?"

Sözlerinin kafasında yer etmesini bekledikten sonra, "savaşçıların gongu çalacak," dedi. Akademi'deki her eğitim gününde olduğu gibi, her

Akademi'nin *chatok*'larından biri *chadin*'i düzene sokmak için bir darbe indirecekti. "Bir zamanlar *dahl'reisen* olan birinden bir şeyler öğrenmeyi reddedenler Gaelen darbesini vurmadan önce ayrılabilirler" - Akademi'nin toplanmış akıl hocalarına döndü - "onu onurlu şirketlerine kabul etmeyi reddeden herhangi bir *chatok* gibi. Kararınızdan dolayı size daha az saygı duymayacağım. Bunu istememin zor bir şey olduğunu ve pek çok kişiyi rahatsız edeceğini biliyorum. Eğer kalmayı seçerseniz, bu seçiminiz Gaelen vel Serranis'e diğer tüm *chatokların* gösterdiği saygıyı göstereceğinize dair yemin ettiğiniz ve bağlayıcı bir yemin olarak hizmet edecektir."

Çok sayıda savaşçının ve yarım düzine *chatok*'un yer değiştirdiğini gördü ve gongun ilk vuruşundan sonra kapıya doğru yürüyecek ilk birkaç kişi arasında olduklarını biliyordu.

"Karar vermeden önce, kardeşlerim, şunu düşünün. Biz az kişiyiz. Düşmanımız ise çok. Loris v'En Mahr yakında Elf kralı Galad Hawksheart ile görüşmek üzere Elvia'ya gidecek. Halklarımız arasındaki kadim ittifakın yenilenebileceğini ve Loris'in Elfleri bu savaşta bize katılmaya ikna edebileceğini umuyorum; ama görevinden ne sonuç çıkarsa çıksın, Eld saldıracak ve Fey onlara karşı durmaya hazır olmalı.

"Karar vermeden önce bunu da göz önünde bulundurun." Rain'in elleri, alnına tünemiş altın sarmaşıklar ve Amarynth yapraklarıyla sarmalanmış gümüş kılıç kılıçlarından oluşan ve krallığının törensel olmayan işareti olan halkaya gitti. "Sizden, önce kendimden istemediğim hiçbir şey istemiyorum." Tacı başından kaldırarak yavaşça yaldızlı tairin sandalyesine yerleştirdi ve ardından kardeşi Fey'in yanındaki eğitim alanına indi.

Jaren v'En Harad savaşçıların gonguna yaklaştı ve ilk darbeyi vurdu.

Gaelen gonga son darbeyi vurduğunda alanda toplananlardan geriye sadece altı bin kişi kalmıştı. Bunların dörtte biri Ellysetta'nın *lu'tans*'ları ve ruhlarını geri getirdiği diğer *rasa*'lardı. Rain'in kadar büyük bir sayı değildi ama kalacağına gerçekten inandığından daha fazlaydı.

Chatok'un yarısı da ayrılmıştı. Sessiz bir onaylamama seremonisiyle, her biri savaşçıların gongunu çalmak için zamanını beklemiş, ardından bir darbe vurmak yerine gururlu bir sessizlik içinde çıkmayı tercih etmişti.

Bittiğinde Jaren toplanan Fey'e başıyla selam verdi. "Bu iyi bir başlangıç. Bu kadar çok kişinin kalmasını beklemiyordum."

"Ben de öyle, ama yine de yeterli değil," dedi Rain. "Ve size en yetenekli *chatok*'unuzun yarısına mal oldum."

"Sen ancak gururlarını cenaze kefeni yapmış olanları ayıkladın." Jaren Rain'in gözlerine baktı. "Dünyamız değişti, Feyreisen. Büyük Fey şehirlerinin ölümünü izledim, ormanlarımızın çöle dönüştüğünü gördüm ve

Shei'tani'min rahminin doğuramayacağı çocuklar için ağlayışını dinledim. Bana öyle geliyor ki, geçmişin yolları sadece ölüme , o zaman değişim yaşam için tek umuttur."

"Ya bu değişim sadece daha fazla ölüme yol açarsa?" Rain sordu.

Jaren hüznle gülümsedi. "Büyük değişim her zaman yapar. Bu yüzden kucaklamak çok zor. Ama biz tehlikeden saklanmak için doğmuş bir halk değiliz." Elini Rain'in koluna koydu. "Cesaretle önderlik edin kralım. Onlara Fey olmanın ne demek olduğunu hatırlat."

Chatok'un gülümsemesi beyaz dişlerden oluşan cesur bir kesik haline geldi ve yüzü şiddetli, gururlu bir ışıkla aydınlandı. Jaren bir anda yorgun ve hüznü bir adamdan, Fey'in gururlu, ölümcül, korkusuz ve vahşi bir savaşçısına dönüştü. "*Biz hiçbir düşmanın parçalayamayacağı çeliğiz. Biz hiçbir Karanlık gücün yenemeyeceği büyüyüz. Bizler kötülüğün dalgalar gibi üzerine çöktüğü kayalarız. Kardeşlerimize bunu hatırlatmaya devam edin - onları buna inandırın - ve Eld sayıca bizden iki yüze bir fazla olabilir ve yine de bizi yenemez.*"

Ellysetta'nın midesi, Dharsa'nın orta dağında *shei'dalinlerin* büyülerini yapmak ve zanaatlarını mükemmelleştirmek için toplandıkları huzur verici güzellikteki bina olan Doğruluk ve Şifa Salonu'na yaklaşırken gergin düğümlerle kıvrıldı.

Salonun havası şırıl şırıl akan fiskiyelerin rahatlatıcı sesleriyle doluydu ve yemyeşil çiçekler, sarkan bitkiler ve saksı yeşillikleri her odayı bir huzur ve güzellik cennetine dönüştürüyordu. Çok sayıda *shei'dalin* - yıkıcı güzellikleri ortaya çıkmış, bağlanmamış saçları ince sırtlarından aşağı dökülüyordu -Her köşeden, şezlongdan ve sandalyeden gülüşmeler ve gülümsemeler geliyordu.

Eimar'ın eşi, ufak tefek, esmer Jisera v'En Arran, ellerini uzatmış, onu sıcak bir şekilde selamlamak için odayı geçti. "Feyreisa, Doğruluk ve Şifa Salonu'na hoş geldin. Venarra seni bekliyor."

Ellysetta'yı birbirine bağlı bir dizi odadan geçirdi ve onlar yürürken Jisera sessiz bir Ruh örgüsüyle fısıldadı: "*Huzursuzluğunu hissedebiliyorum küçük kardeşim.*"

Ellysetta ona şaşkın bir bakış attı ama gerçeği inkâr etmeye çalışmadı.

Shei'dalin'in ciddi ifadesi şefkat ve anlayışla doluydu. "*Venarra'nın soğuk görünebileceğini biliyorum, ama bunun tek nedeni bazı şeyleri çok güçlü hissetmesi ve duygularını bir savaşçı gibi disipline etmesi gerektiğidir. Onu daha yakından tanıdığınızda, kalbinin sert ama sevgi dolu olduğunu göreceksiniz.*"

Yastıklı sandalyelerle dolu küçük bir oturma odasına ulaşmışlardı. Jisera Ellysetta'ya içeriye kadar eşlik etti, ona cesaret verici bir gülümseme verdi ve ayrıldı. Ellie, Jisera'nın gidişini izlerken ona sarılma isteğiyle savaştı.

Arkasından gelen bir ses dönmesine neden oldu.

Venarra kemerli bir kapı aralığında duruyordu. Boynundan ayaklarına kadar kırmızı ipek giysiler içindeydi; bu da koyu renk gözlerini, siyah saçlarını ve soluk tenini mükemmel bir şekilde ortaya çıkarıyordu.

Ellysetta, Rain'in *lu'tans* çeliğinden ördüğü gümüşü örtüden ve beşli hançerinin kalçalarında, altına giydiği menekşe rengi kadife elbisenin üzerinde asılı olmasından memnundu. Çelik ona güven veriyordu, tıpkı Celieria'da Kraliçe Annoura ve Celieria sarayının soylularıyla karşılaştığında Bel'in hançerinin verdiği güven gibi.

Birkaç dakika süren sessizliğin ardından Venarra, "Benimle yürü," dedi. Spiral sütunlu ikinci bir kemerden geçerek küçük, özel bir bahçeye doğru ilerledi. Bol çiçekler ve çiçek açmış ağaçlar havayı parfümle dolduruyordu. Kuşlar ve kelebekler dallardan ve çiçeklerden uçuşuyordu. Tairen kafası şeklindeki duvar fiskiyelelerinden feyizler akıyordu.

"*Shei'dalin* olarak, *shei'dalin* sanatlarında uygun şekilde eğitildiğinizi görmek benim görevim. Dün aramızda geçen konuşmalardan sonra sana benden başka birinin eğitim vermesini tercih edeceğini düşünmüştüm ama Marissya bana gücünün onu bile aştığını söyledi." Ellysetta'ya baktı. "Marissya bizim en yetenekli *shei'dalin*'imiz, ama ben bir dokumacının ipliklerinin gücünün ötesinde bir dokumanın gerçek desenini görme konusunda daha güçlüyüm. Seni eğitmek ve gücünü kontrol altında tutman için gereken disiplini öğretmek için en uygun kişinin ben inanıyor."

Venarra başını eğdi ve bir tutam bal çiçeği koparmak için durakladı. Solgun yanaklarında bir gül rengi belirdi. "İnancı yersiz olabilir. Dün gördüğünüz gibi, her zaman olması gerektiği kadar disiplinli değilim."

Ellysetta kendisini başkalarının daha az koyabilmeyi diledi. Sarılmak istediği soğuk öfke, Venarra'nın hafifçe kızarması ve utanç dolu itirafı erimeye başlamıştı bile. "Gerçek arkadaşın için korkuyordun."

"Hâlâ öyleyim. İçindeki şeye güvenmiyorum. Bazı büyücüler masumdur, bunu biliyorum ama bu efendileri adına yarattıkları dehşeti durdurmuyor."

Ellysetta dudağını ısırды. "Biliyorum."

Venarra başını kaldırdı. "Bence Jisera senin eğitimini yürütmek için daha iyi bir *shei'dalin* olabilir. Kardeşinin ruhunu geri getirdin. Rain gibi o da sende sadece iyilik görüyor, bense kötülük potansiyelini görmezden gelemiyorum. Başka türlü davranmam ve sen de kendini bana gerektiği gibi açamazsın."

Ellysetta cevap veremeden koşan ayakların sesi yaklaştı. "Venarra!" Üç *shei'dalin* bahçeye daldı. "*Shei'dalin*, çabuk gel!"

Venarra onlara doğru fırladı. "Ne oldu? Ne oldu?"

Ellysetta onların peşinden koştu ve salonun ön tarafındaki şifa odalarından birine doğru aceleyle ilerleyen dördünü takip etti. Bir savaşçı kapının yanında titreyerek duruyordu, elleri ve göğsü kan içindeydi, yüzü kül rengiydi.

"Düştü," diye ağladı. "Yüzyıl merdivenlerinin tepesinde tökezledi. Ben yapmadım

çok geç olana kadar bilmiyordum."

Cildi Fey ışılıtısından tamamen arınmış bir Fey kadını tedavi masasında hareketsiz yatıyordu. Saçları kanla keçeleşmiş, boynu ve uzuvları bükülmüştü. Jisera ve birkaç *shei'dalin* zaten onun yanındaydı, elleri yayılmış ve parlıyordu ama Jisera başını kaldırıp Venarra'ya baktığında gözleri acımasızdı.

Bu bakış karşısında savaşçı ağlamaya başladı. "*Nei*. Lütfen...*nei*."

Venarra onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve kendisine bakmaya zorladı. "*Las*," dedi. Bu kelime bir çan gibi çaldı ve savaşçı anında sakinleşti. "Onun ölmesine izin vermeyeceğim."

Bunu Ellysetta'nın daha önce hiç görmediğı bir iyileşme izledi. Venarra kırık Fey üzerine eğildi ve içinde bir güç toplandı. Siyah gözleri erimiş kehribara dönüştü, güneş gibi parlıyordu ve onu o kadar soğuk gösteren şiddetli kontrol kayboldu, Ellysetta'nın ağlamak isteyeceğı kadar yoğun, ezici bir sevginin yüzünü ortaya çıkardı. Venarra, Adeli's'in bir Lightmaiden'ı gibi ışıl ışıl parlıyor, etrafında altın beyazı bir aura dönüyordu. Ellerini ölmekte olan kadının göğsüne koydu ve bu parlaklığı gevşek bedene gönderdi. Gözleri kapandı. "Kal sevgilim," dedi ve sesi bir şarkı, bir dua, bir emir, bir yalvarış, Ellysetta'nın bile zorlayıcı gücünü hissedeceğı kadar güçlü bir emirdi. "*E'tan* için kal."

İki çan sonra, ölümün eşiğinde sallanıp duran Fey kadını, eşinin kollarının koruyucu gücüne sarılarak dışarı çıktı ve Venarra bitkin ve tükenmiş bir halde şifa masasına yığıldı. Diğer *shei'dalinler* onun yanından geçerek koluna dokundu ve *Shei'dalin*'in soluk teni bir kez daha zayıf bir ışılıtıyla parlamaya başlayana kadar kendi güçlerinin bir kısmını onunla paylaştı.

"Az önce ne oldu?" Ellysetta sordu. "Ne yaptın sen?" Venarra yorgun bir ifadeyle başını kaldırdı ama Jisera onun yerine cevap verdi.

"Geri kalanımız bedenini iyileştirene kadar Carina'nın ruhunu Işık'ta tuttu." Jisera bir elini Venarra'nın omzuna koydu ve *Shei'dalin*'e yumuşak bir altın ışık darbesi gönderdi.

"Geri kalanımızın ulaşamayacağı kadar uzaktaydı. Sen olmasaydın, dostum, o da Daran da ölmüş olacaktı."

Jisera ve diğerleri gittikten sonra Ellysetta, "Jisera bana az önce yaptığınız şeyi yapmayı öğretebilir mi?" diye sordu. Annesini hatırladı, Lauriana gittikçe uzaklaşırken bile onu umutsuzca hayata tutundurmaya çalıştığını hatırladı. Eğer o zaman Venarra'nın dokumasını eğirebilseydi, belki de annesi hâlâ hayatta olurdu.

"Eninde sonunda," dedi Venarra. Şimdiden yorgunluğun yumuşak etkisini üzerinden atmış ve soğukkanlılığı yerine gelmişti. "Tabii büyüünü yeterince iyi kontrol etmeyi öğrenirsen."

"Bana da senin kadar iyi yapmayı öğretebilir mi?"

Venarra kaşlarını kaldırdı. "Neden sordunuz?"

Ellysetta cevap vermek yerine, "Marissya bana öğretmesi gereken kişinin sen olduğunu düşünüyor, doğru mu? Dokumalarımı kontrol etmeme en çok yardım edebilecek kişi sen misin?"

"*Aiyah*," diye yavaşça onayladı *Shei'dalin*.

"O zaman eğer istekliysen, bana öğretmeni istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü savaş geldiğinde, olabileceğim en iyi *Shei'dalin* olmak istiyorum. Senin yaptığın gibi bir hayat bile kurtarabilirsem, bu aramızdaki kişisel güvensizlikten çok daha önemli olur."

Venarra ona düşünceli düşünceli baktı. "Ben sert bir eğitmenim. Öğrencilerimden mükemmellik beklerim."

Ellysetta omuzlarını dikleştirdi. "Size o mükemmelliği verene kadar çalışacağım."

uzun bir sessizlik oldu ve sonra Venarra başını salladı. "Pekâlâ. Gel yanıma otur ve ellerini bana ver." Venarra masada onun yanındaki bir noktaya vurdu. "Öğrenmen gereken ilk ders zihnini benimkine nasıl açacağın ve sonra sana kendini nasıl demirleyeceğini göstereceğim, böylece iyileşirken kaybolmayacaksın."

Celiera Şehri

Gethen Nour, Lord Darramon'un batıya, Garreval'e giden kafilesine eşlik etmesi için tuttuğu aşçının cesedinin başında duruyordu. "Buraya gel, *umagi*," emretti ve Den Brodson bir adım öne çıktı. Ölü aşçının anıları Gethen'in zihninden Brodson'inkine akarken, Nour onun kafatasını yakaladı ve sıkıca tuttu.

İşi bittiğinde Brodson orada öylece duruyordu, sersemlemiş ve sallanıyordu. Primage'ın ellerinde güçlü bir büyü dönmeye başladı ve Brodson'ın yüzü bir çömlekçi çamuru gibi değişmeye başladı. Kısmen düzleşmiş burun yeniden şekillendi, dudaklar inceldi, çene daha az kare. Brodson'ın kahverengi saçları uzayıp düzleşti ve sarı-sarışın rengini aldı. Tıknaz vücudu küçülerek zayıfladı. Nur'un örgüsü tamamlandığında, Den'den geriye ölü aşçının yüzüne bakan soluk mavi gözlerinden başka bir şey kalmamıştı. Aşçının gözleri farklı bir tondaydı ama bunun bir faydası yoktu. Elden dönüşüm büyü bir insanın görünüşünün diğer tüm yönlerini değiştirebilse de, gözler her zaman aynı kalıyordu.

"Al." Nour Brodson'a kehribar rengi bir muska uzattı. "Bunu tak. Sana Fey zihin örgülerine karşı biraz koruma sağlayacak ve düşüncelerini ve gözlemlerini duymama izin verecek, böylece ilerlemenden haberdar olacağım. Başka herhangi bir iletişim şekli çok riskli olacaktır. Ve burada." Nur işaret parmağını sertçe Brodson'ın sol şakağına bastırdı ve bir Feraz mırıldandı

Umagi'yi titreten bir cadı büyü. "Eğer Fey ile karşılaşırsan, sana az önce verdiğim komutu fısılda. Üç çan boyunca kendi hafızanı silecek ve geriye sadece aşçınınkini bırakacak."

Brodson başını salladı ve yeni ellerini yeni şekillenmiş yüzüne götürdü. "Çabuk ol," diye tersledi Nur. "Giysilerini giyin ve odaya geri dönün."

Karavan."

Den cesedi soydu, ölü adamın göğsünün derisini yaran kansız yara karşısında ürperdi. Büyücünün siyah bıçağı aşçının kalbine saplanmıştı ve bir damla bile kan akmamıştı. Nour'un dalgalı siyah hançerinin kabzasındaki kristal şimdi kırmızı ışıklarla parılıyordu.

Bir çan sonra, ölü adamın kıyafetlerini giymiş olan Den, aşçı arabasının arkasındaydı ve Üstat Nur'un kendisine verdiği *kemar* taşı torbasını aşçının kişisel eşyalarının bulunduğu küçük sandığa saklıyordu.

Geri adım attığında, yüksek sesli bir çığlık ve ayak bileğindeki bir sıyrık onu lanetlemesine neden oldu. "olsun!" diye bağırdı ve kaşlarını çatarak arkasını döndüğünde yavrularıyla birlikte bezden bir yuvaya kıvrılmış olan emziren anne kedinin kuyruğuna bastığını gördü. Den'in zihninde bir anı canlandı: Kedi, aşçının faresi Florrie'ydı.

Florrie tıslayıp bileğine bir darbe daha indirdiğinde Den'gözleri kısıldı. Yavru kediler sanki annelerinin sıkıntısını hissetmiş gibi miyavlamaya başladılar.

Yüksek sesle. Den eğildi, yuva kutusunu alıp kediyi ve yavrularını arabanın arkasından dışarı atmaya niyetlenirken, kendi anıları gözünün önüne geldi: kız kardeşi karşısına çıkan her tüylü, büyük gözlü yavru kediye deli gibi miyavlıyordu. Tereddüt etti, aklına bir fikir geldi.

Eğer Ellie Baristani'nin kız kardeşleri de kendisininkiler gibiyse, onları yakınlaştırmak için bir yavru kediden daha iyi bir yem olabilir miydi?

"Ama sen," diye uyardı parmağını Florrie'ye doğru uzatarak.

"Beni bir daha tırmalarsan, seni bir çuvala koyar ve en yakın nehre atarım."

Den arabadan sürünerek çıktı ve etrafında dönerek sürücü mahalline tırmandı, kendisine selam veren Darramon'un grubunun üyelerine el salladı. İçlerinden hiçbiri onun aşçı olmadığını fark etmemiş gibiydi ve yirmi saat sonra Den, dizginleri elinde, Celieria Şehri'nden batıya doğru ilerleyen Lord Darramon'un kervanını takip ederek taş döşeli yollarda ilerliyordu.

Solan Topraklar~ Dharsa

Sonraki haftalar bir bulanıklık içinde geçti. Gaelen ve diğer *chatoklar* ilk beş günü her savaşçının yeteneklerini değerlendirerek, onları *Ro Faer* ve *Ro Chakai*'nin meydan okumalarının ötesine zorlayarak geçirdiler. Her savaşçı kılıç ustalığını, büyüünün her dalındaki gücünü ve becerisini, hatta askeri strateji ve taktik bilgisini sergilerken testler gece gündüz devam etti. *Ro Faer*

Her bir uzmanlık alanındaki en güçlü Fey, Gaelen'in bizzat öğrettiği *şadinler* oldu.

Gaelen'in testleri genellikle acımasızdı. Bazı fiziksel dövüş manevraları ve kılıç oyunları, özellikle de yeni bir hareket üzerinde eğitimin ilk birkaç gününde kırık kemikler ve kanlı yaralarla sonuçlanırdı. Savaşçılar her gün eğitim alanında toplanmadan önce Akademi'nin silah odasında kırmızı Fey'cha'larını kontrol ediyorlardı ama bunun dışında çıplak kılıçlarla ve bolca kılıçla dövüşüyorlardı.

"Eld'in sopalarla dövüştüğünü mü sanıyorsun?" Biri şikâyet edince Gaelen tersledi. "Solan Topraklar'da *sel'dor* okları olmadığına şükredin. Seni onlarla vururdum, sonra da gerçek bir dövüşte hazırlıksız yakalanmayasın diye etindeki dikenlerle dövüşmeni isterdim."

Çabaları onun titiz standartlarını karşılamadığında, suç işleyen savaşçıları cübbelerinden yakalar, yüzünü onların yüzüne doğru iter ve hırlardı, "Akademi topraklarında dökülen kan için neden sürgün olmadığını sanıyorsunuz? Ciddiymişsin gibi dövüş, Fey. Hayatın buna bağıymış gibi dövüş, çünkü Eld'le savaşta karşılaştığında, seni temin ederim ki öyle olacak."

Birden fazla Fey aldıkları kadar -ve bazen aldıklarından daha iyi- karşılık verdi ve Gaelen, Feylere cesaretlerini kanıtlamalarını emretmek için ayağa kalktığı kadar sırt üstü, çürük ve kan içinde zaman geçirdi. Bu darbeleri şikâyet etmeden karşıladı, sadece yaraları savaşmasını engelleyecek kadar ağır olduğunda *shei'dalinlerin* onu iyileştirmesine izin verdi.

Shei'dalin'ler dört kırık kaburgayı, paramparça bir köprücük kemiğini ve uyluk kaslarını tamamen delip geçen bir kılıç darbesini iyileştirdikten sonra Ellysetta'ya sessizce, "Beklediğimden daha az değil ve hak ettiğimden çok daha az," dedi.

"Gölgeli Yol'da yürüdüm. Fey'in bir savaşçısı olarak onuruma ve yeminime ihanet ettim. Bırakın utancım için beni cezalandırsınlar. Seni ve Marissya'yı daha iyi koruyabilmek için öğrenmeye devam ettikleri sürece, bana ödetecekleri bedele katlanabilirim."

Gil, Tajik, Rijonn ve Bel bu ilk eğitim derslerinde ona yardımcı oldular ve başlangıçtaki kuşkularına rağmen Akademi'nin *chatok*'u kısa sürede aktif katılıma dönüşen bir ilgiyle gözlemledi. İkinci haftanın sonuna gelmeden önce *chatok* Gaelen'in görünmezlik örgüleri ve diğer tekniklerinin birçoğunda ustalaşmış ve diğerlerinin eğitimine yardımcı olmaya başlamıştı.

Massan'ın hoşnutsuzluğuna rağmen, Eimar v'En Arran Akademi'de eğitim gören savaşçılara katıldı ve kendini Gaelen'in vesayetine teslim etti.

Hava ustası sakın bir pragmatizmle, "Eğer yeni bir Büyücü Savaşı gerçekten de kapımıza dayanırsa," dedi, "tüm Feyler Solan Toprakları savunmaya çağırılabilir. Eşimin güvenliğini sağlamak için elimden geleni öğrenmekten gurur duymam... bu bir zamanlar Gölgeli Yol'da yürümüş bir *chatok*'tan öğrenmek anlamına gelse bile."

Eimar'ın katılımı daha fazla Fey'i de katılmaya teşvik etti. Rain'in Massan'la yaptığı toplantılar gergin, sert çatışmalara dönüştü ve Gaelen'in Akademi'deki yorucu eğitim sınıfları hınç doldu. Kısa süre içinde, kardeşlerinin kendilerine gösterdiği yeni becerileri öğrenmeye gelen ve sayıları giderek artan *chadinleri* ağırlamak için Akademi'nin çevresindeki tarlalara ve binalara bile taşıldılar. Tenn'in kuzeni Tael bile Gaelen'in sihirli Ruh dokumasını öğrenmek için gelmişti.

Rain ve savaşçılar hazırlanırken, Marissya ve Dax Amarynth ekmek ve Fey'e bereket kutsamaları dokumak için Dharsa tepelerinde yürüdüler. Ellysetta büyü çalışmalarına yoğunlaştı ve Tairen yavrularını kurtarmasına yardımcı olabilecek bilgiler için Parşömen Salonu'nu araştırmaya devam etti. Çoğu gece Rain'le birlikte Fey'Bahren'e uçuyorlardı; böylece yavrulara sevgi ve şifa şarkıları söyleyebiliyor ve asaletin yollarını öğrenmeye başlayabiliyordu.

Massan'la olan sarsıntılı başlangıcına rağmen, Ellysetta Fey kadınları ve erkekleri arasında dostlar edinmeye başlamıştı. Gün geçmiyordu ki yarım düzine çift doğurganlık dokuması için ona gelmesin ve en az bir o kadar da yüzü gülen Fey bakiresi ve eski *rasa* ondan *e'tanitsa* birlikteliklerini kutsamasını istemesin. Ufukta savaş görünse de, Dharsa'da umut, yamaçları süsleyen Amarynth tarlaları kadar hızlı ve bolca çiçek açıyordu.

Ellysetta büyüünde önemli bir ilerleme kaydetmeye başladı. Zihnini Venarra'ya açmak için gerekli olan güveni hâlâ toplayamasa da, *shei'dalin'*in örgülerindeki kusurları düzeltmesine ve büyüünü çağırma ve kontrol etme konusunda ona rehberlik etmesine izin verecek kadar bağlantı kurmayı başardı. Ellysetta'nın ortaya çıkan örgüleri o kadar güvenilirildi ki Venarra onun gözetiminde yaralı *chadin'i* iyileştirmesine izin vermeye başlamıştı.

Jaren v'En Harad ile savaşçı örgüleri çalışırken güvenmek çok daha kolaydı; Ellysetta, bir sonraki derste onu yönlendirmek için ellerini her tuttuğunda Yağmur'a olan sevgisini hissedebiliyordu. Gerçekte, artan disiplin ve kontrolünün çoğunu onun nazik ama katı rehberliğine borçluydu. Ondan istediği en zor şey, örgüleri tam olarak ona gösterdiği gibi eğirmesiydi - *shei'dalin'*inin aşkının altın ışıltısı iplikleri renklendirmeden - çünkü dokumalarında *shei'dalin'*in aşkına izin vermenin onu diğer *shei'dalinlerin* öldürücü örgüleri eğirdiklerinde maruz kaldıkları aynı empatik ölüme açık bırakabileceğinden korkuyordu. Rain'in akıl hocasını hayal kırıklığına uğratmamaya kararlı olan Ellysetta, savaşçıların dokumalarındaki altın rengi yok etmek için yorulmak bilmeden mücadele ederken, onu iyileştirici desenlerine katmaya devam etti.

Her sabahki büyü derslerinden sonra Parşömen Salonu'na dönerek metinleri taramaya devam etti ve tairenleri öldüren şeyin gizemini çözmesine yardımcı olacak herhangi bir ipucu aradı. İlk araştırmasındaki metinlerden işe yarar bir şey çıkmamıştı, bu yüzden tairenlerle ilgili her şeyi, geçmişteki hastalıkları veya pridler arasındaki gizemli ölümleri ve hatta iblis ilmini araştırmaya başladı, bir şeyin onu doğru yöne götüreceğini umuyordu

yön.

Ellysetta, Ayna'dan kendisini belirli bir kitaba yönlendirmesini nasıl isteyeceğini öğrendi ve sıkışık alt katları bile keşfetmeye başladı. Salonun mezar gibi sessizliği onu huzursuz etmeye başlamıştı, bu yüzden Ayna'ya metinlerin kopyalarını çıkarttırdı ve her gün bir çanta dolusu belgeyi Akademi'ye taşımaya başladı. Bir yandan okuyor, *bir yandan da lu'tans*'ının ve diğer istekli Fey'lerin Gaelen'in onlara öğretmesi gereken becerilerde ustalaşmasını izliyordu.

İlk başta bazı Feyler Gaelen'in eğitim metotlarındaki şiddetin onun empatik duyularına eziyet edeceğinden endişelenmişti. Ama şaşırtıcı bir şekilde, *rasa*'nın ruhunun çektiği acılar onu neredeyse deliliğe sürüklemiş olsa da, eğitim alanındaki savaşçıların çürükleri, kanları ve hatta kırılan kemikleri en ufak bir sızıya neden olmamıştı. Fey'lerden birinin gerçekten hayati tehlike arz eden bir yaralanmaya maruz kaldığı nadir zamanlarda bile, duyduğu endişe empatik bir sıkıntıdan ziyade savaşçının hayatı için duyduğu endişeden kaynaklanıyordu.

Rain'in ciddi bir yara aldığı güne kadar.

Rain'in yakınında dövüşen savaşçılardan biri saldırmak için hamle yaptı, tökezledi ve *seyanisini* Rain'in korumasız sırtına sapladı. Rain'in göğsünden çıkan ve kanıyla kıpkırmızı parlayan bir Fey kılıcının görüntüsü Ellysetta'yı sandalyesinden kaldırdı, gücü öylesine öfkeyle çatırdıyordu ki saçları başının etrafında ateşli bir nimbus halinde yükseldi. Bir anda alanın öbür ucunda, Yağmur'un yanındaydı; ne boğazından çıkan uyarıcı hırıltının ne de gözlerindeki savaşçıları telaşla geriye savuran alevin farkındaydı.

Venarra ve Jaren'in ona öğrettiği tüm kontrol ve ölçülülük derslerini unutan Ellysetta, Yağmur'u içgüdüsel, yakıcı bir güç patlamasıyla iyileştirdi. Büyü patlamalarında her zaman olduğu gibi, onu o kadar hızlı ve iyi iyileştirdi ki, yerden kalktığında gözleri yıldızlar gibi parlıyordu ve kendi gücü de kanı kadar hızlı ve sıcak bir şekilde yükseliyordu. Onu sahadan çıkarıp kapısı olan en yakın odaya -bir götürdü ve raflardaki tüm kalkanları ve zırh parçalarını teker teker kırmaya başladılar.

Döndüklerinde Rain gülümsüyordu, *lu'tanslar* ve hatta diğer savaşçılar sırtıyordu ve Ellysetta'nın yanakları günün geri kalanında elma gibi kırmızı kaldı.

Bundan sonra *lu'tanlar* onun tairen vahşiliğiyle övünmeye ve ona Feyreisa yerine *Ellysetta-makai* demeye başladılar.

Ellysetta-makai'nin cesareti ve gücüyle ilgili hayranlık uyandıran hikâyelerin cazibesine kapılan diğer Fey kadınlarından birkaçı da öğleden sonraları eğitim alanını ziyaret etmeye başlamıştı ama hiçbiri etin ete sürekli çarpması ve ara sıra fişkırان kızıl kan onları daha huzurlu mekânlara kaçmaya itmeden önce birkaç zilden fazla kalamamıştı.

Tealah eğitim alanında Ellysetta'yla oturmak için yaptığı beşinci cesur girişimden sonra Ellysetta'ya, "Buna nasıl dayanabiliyorsun bilmiyorum," dedi. Venarra'nın asistanı dost canlısı bir kadına dönüşmüştü, meraklı, zeki ve Ellysetta'yı bir kardeş olarak kabul etmek konusunda salonun bekçisinden çok daha istekliydi.

sürekli gözetim altında tutulması gereken potansiyel olarak tehlikeli bir davetsiz misafir. "Eğer bariyerlerimi tam güçte tutmazsam, her darbeyi kendi etime vuruluyormuş gibi hissediyorum. Siz hissetmiyor musunuz?"

Ellysetta başını salladı. "Ciddi yaraları hissediyorum -en kötülerini göğsümde ya da karnımda bıçak saplanır gibi hissediyorum- ama geri kalanı" - omuz silkti- "*nei*. Acının farkındayım ama... *hissetmiyorum*. Bu mantıklı mı?"

"*Aiyah*, elbette. Benim bariyerlerim de benim için bunu , gerçi benimkiler seninkiler kadar güçlü değil ve görünüşe bakılırsa senin bizim gibi onları sürekli güçlendirmene gerek yok." Tealah yanında getirdiği *faerilas* şişesinin tıpasını açtı ve bir yudum aldı. Akademi'ye üçüncü ziyaretinden sonra Kaynak'tan bir şişe su getirmeye başlamış, kalkanlarını korumak için harcadığı büyüleri enerjileri geri kazanmak için bu suyu kullanmış, böylece bir ya da iki çandan daha fazla kalabilmişti.

Ellysetta kollarını dizlerinin üzerinde kavuşturdu. "Eğer burada eğitim alanında olmak Fey kadınları için bu kadar zorsa, savaş sırasında şifa çadırlarında hizmet etmeyi nasıl başarıyorsunuz?"

"Sadece *shei'dalinler* savaşta hizmet eder, Büyücü Savaşları hariç. Ama o günler çok umutsuz günlerdi. Çocukluk çağını aşmış her Fey bir şekilde hizmet ederdi."

"Ama ben tüm Fey kadınlarının *shei'dalin* olduğunu sanıyordum."

Tealah güldü. "Hiç şüphe yok ki bunun nedeni Celierians'ın bin yıldır tanıdığı tek Fey kadının Marissya olması. *Nei*, çoğumuz -aslında bugünlerde çoğumuz- *shei'dalin* değiliz. Ya da en azından önemli olacak kadar *shei'dalin* değiliz. Elbette hepimiz empatiz ve hepimiz şifacıyız -bazılarımız diğerlerinden daha güçlü- ama sadece en güçlülerimiz Doğruyu Konuşabilir. *Shei'dalin*'in anlamı budur: Gerçeğin konuşmacısı. Bu yetenekle birlikte diğer empatların dayanabileceğinden çok daha fazla acıya dayanma yeteneği de gelir."

"Ama sen bir *shei'dalin'sin*?" Tealah'yı Doğruluk ve Şifa Salonu'nda birkaç kez görmüştü.

Tealah başını salladı. "Yine de küçük bir tane. Venarra ya da Marissya kadar güçlü değil."

"Bu da neden burada, antrenman sahasının yakınında, diğer gelenlerden daha uzun süre kalabildiğinizi açıklıyor."

"Bu," diye kabul etti, sonra *faerilas* şişesini salladı, "ve bu. Nalia, Venarra ve Marissya benden çok daha uzun süre kalabilirdi -ve gençleşmeden- ama hiçbirinin gelip bütün gün, her gün senin gibi oturabileceğinden şüpheliyim." Başını bir yana eğdi, deniz mavisini gözleri düşünüyordu.

"Buradayken, Parşömenler Salonu'nda ya da Hakikat ve Şifa Salonu'nda bile sahip olmadığınız bir enerji hissi bile var."

" mı?"

"Mmm. Burada daha çok parlıyorsun, kalkanların daha güçlü olduğu için değil. Sanki bir parçanız şiddetten besleniyor gibi."

Ellysetta dehşet içinde geri çekildi. "Birbirlerine zarar vermelerini görmekten *hoşlandığımı* mı sanıyorsun?"

Tealah bir elini yanaklarına götürdü. "Özür dilerim. Yanlış söyledim. Elbette onların acılarından zevk aldığınızı kastetmiyorum. Ne kadar güçlü olursa olsun hiçbir *shei'dalin* bunu yapmaz. Ben sadece demek istedim ki..." Sesi . Başını salladı ve dudagını ısırdı. "Saçmalıklarına kulak asma. Ben bir aptalım. Ne düşündüğümü bilmiyorum. Elbette burada daha çok parlıyorsun. Gerçek eşin burada. Seni etkileyen onun varlığı olmalı."

Tealah'nın gecikmiş güvencelerine rağmen, Ellysetta'nın savaşçıların şiddetinden besleniyor gibi görüldüğüne dair yorumu günün geri kalanı boyunca Ellysetta'nın zihninde yankılandı. O gecenin ilerleyen saatlerinde, Rain'le birlikte odalarına çekildikten sonra, soruyu Rain'e yöneltti.

"Seni ve tüm savaşçıların kendilerini anlamsızca hırpalamalarını izleyip dehşete düşmemem ne anlama geliyor, Rain?"

Feyreisen'in devasa gümüş taşlı küvetinde -temizlikten çok kahkaha, su sıçratma ve aşk oyunu içeren- yıkanmışlardı ve şimdi yataklarının etrafında asılı, hafifçe dalgalanan ipek tüllerin arasında cırılçıplak uzanmış, bir kase sulu kırmızı böğürtleni kemiriyor ve balkon kemerlerinden içeri esen yasemin ve bal çiçeği kokulu serin esintinin tadını çıkarıyorlardı. Özel yemeklerinden arta kalanlar yakındaki bir masanın üzerinde, Rain'in Ellysetta'yı kendisiyle paylaşması için bir kez daha başarısızlıkla ikna etmeye çalıştığı buzlu mavi Celerian pinalle şişesinin ve dumanı tüten bir tencere kefle'e'nin yanında duruyordu - tabii ki doğurganlığın bereketini uman tüm Fey çiftlerinin yararına.

Ellysetta'nın sıcak elleriyle yeni yıkanmış ve yeni iyileşmiş olan Rain, göbeğinden küçük, yuvarlak bir göğsünün ucuna kadar karnının yumuşak, düz düzleminde yapışkan kızılıcık suyundan bir iz bıraktı, sonra zevk ve tahriş karışımıyla ürperene kadar dudakları ve diliyle izi takip etti.

"*Parei.* ." Onun ellerini tuttu. "Endişeliyim Rain. Hepiniz benim bir *shei'dalin* olduğumu söylediniz. Benim... ah, bilmiyorum... savaşçılar kendilerini yaraladıklarında onların acıları için ağlayıp feryat etmem gerekmez mi?"

"Ağlamak mı? Ve *feryat* mı?" Yağmur'un kaşları havaya kalktı. "Zavallı Marissya, onun böyle yaptığını mı düşünüyorsun?"

Ellysetta onu itti. "Bunu kastetmediğimi çok iyi biliyorsun. Ciddi ol." Bir çarşafı vücudunun üzerinde sürükledi. "Gerçekten endişeliyim. Tealah eğitim savaşlarının şiddeti konusunda gelişmemle ilgili bir şeyler söyledi ve bunu düşünmeden edemiyorum. Ya haklıysa? Ve ya

Bu Büyücü'nün arttığına dair bir işaret mi?"

Rain'in yüzündeki alaycı mizah bir anda kayboldu. "*Nei*," dedi açıkça. "Akademi'nin duvarları içinde diğer *shei'dalinlerden* daha rahat olduğun doğru ama bunun Büyücü'nün gücüyle hiçbir ilgisi yok. Sen bir Tairen Ruhusun, Ellysetta. Ve tairenler korkak değil, vahşidir... av değil, yırtıcıdırlar.

Meydan okumak bizim

için bir oyundur."

"Evet, ama-"

"Eğitim sahasındaki herhangi bir savaşçıya eğlenip sorun.

Eğitim ne kadar zor ve acı verici olursa olsun, her biri size *aiyah* diyecektir. kılıçlarımızı tokuşturduğumuzda hepimiz aynı enerji patlamasını -güç, büyü ve yaşam- hissederiz. Bu tairen'in yükselişidir. Tairen senin içinde de yükseliyor, *kem'reisa*. Hissettiğin şey bu, Büyücü değil."

Ona kaşlarını çatı. "Ya yanıyorsan ve ben gerçekten bir Tairen Ruhu değilsem? Ya Yüce Büyücü beni Solan Topraklar'a geri getirebilmen için ruhumu manipüle ederek öyle görünmemi sağladıysa ve Tairen'in şarkımı duyamamasının gerçek sebebi buysa? Ya ben gerçekten Gaelen'in ilk düşündüğü ve Massan'ın şimdi korktuğu şeysem: Eld'in Yüce Büyücüsü'nün Solan Toprakları içten dışa yok etmek için yarattığı bir yaratıksam?"

"Çok önemli bir gerçeği unutuyorsun, Ellysetta. Ruhun benimkine seslendi." Ellerini onunkilerin içinde tuttu.

"Sen benim gerçek eşimsin. Yüce Büyücü senin hangi parçanı manipüle etmiş olursa olsun, *shei'tanitsa* sonsuz bir sevgi ve koşulsuz bir güven bağıdır. Bu, Büyücülerin asla anlayamayacağı ve kesinlikle yoz büyülerıyla asla yaratamayacağı bir güçtür."

Samimiyet, tereddütsüz ve mutlak, parmak uçlarından onunkilere akıyordu. Ondan şüphe edemezdi. Sorun şu ki, kendisiyle ilgili şüphelerinden *başka pek bir şeyi* yoktu. "Olduğum şeyden korkuyorum Rain. Her zaman korktum. Burada bile hâlâ farklıyım, hâlâ tuhaf olanım, tehlikeli olanım. İnsanların şüpheyle baktığı biriyim. Sen bakmadıklarını söyleyebilirsin ama ben biliyorum. Venarra, Tenn, diğer bazıları. Bunu onların başıboş düşüncelerinde duyuyor, duygularında hissediyorum."

"Belki sen korktuğun için korkuyorlardır," diye önerdi. "Artık ölümlülerin değil, güçlü empatların arasında yaşıyorsun. Kendinden şüphe duyduğunu hissedebilirler."

"Peki korkmayı nasıl bırakabilirim?"

İçini çekti ve onu kollarının arasına aldı. "Bunu keşfettiğimizde, *Shei'tani*, sanırım aramızdaki bağı tamamlayacak anahtarı keşfetmiş olacağız."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Solan Topraklar~ Dharsa

Ay sonunda, Akademi'de eğitim gören savaşçıların sayısı on altı bine yükselmişti. Aralarındaki Ruh ustaları iz bırakmadan görünmezlik dokuyabiliyor ve dokumayı tam bir beşliyi tespit edilmekten koruyacak şekilde genişletebiliyordu. Bu Feylerden bazıları, gerçek görünmezliğin aralarındaki pratik zekâlı şakacılara sunduğu neredeyse sınırsız potansiyeli de keşfetmişti. Onlar ve gafilere kurdukları tuzaklar, Gaelen kendisini kızdıran bir sonraki aptalı şişlemekle tehdit edene kadar neşeyle gözden kaybolup duruyorlardı. (Bu onların şakalarını durdurmadı; suçlular sadece kurbanları konusunda daha seçici olmaya başladılar).

Gaelen'in deneyimlerinden yararlananlar sadece ruh ustaları değildi. Toprak ustaları, uzun süre etkili olmasa da, yaklaşmakta olan *sel'dor* füzelerini veya kılıç saldırılarını engelleyebilecek küçük bir numara öğrenmişlerdi. Tüm savaşçılar göğüs kayışlarındaki Fey'cha'ları eskisinden yarım saat daha hızlı ateşleyebiliyordu ve Gaelen daha fazla pratikle hızlarının daha da artacağına söz verdi.

Sonuç olarak, Gaelen'in eğitimi büyük bir başarıydı. Loris Elvia'dan, Güney Elvia'daki acil bir durumun Elf Kralı'yla henüz görüşmesini engellediğini bildirmiş olsa da Rain bir aylık ilerlemeden memnundu. Savaşçılar hazır ve moralleri yüksekti.

Ellysetta aynı şeyi kendisi için de söyleyebilmeyi diliyordu. Her geçen gün Rain'in gidişini biraz daha yaklaşıtıyordu ama tairen'i neyin öldürdüğünü keşfetmeye hiç yaklaşamamıştı.

"Tanrılar aşkına, bin yıldır arayan Fey'lerin bulamadığı cevapları bulabileceğime beni inandıran neydi?" diye homurdandı Yağmur'a, milyonuncu parşömeni okuduktan sonra. Akademi'nin eğitim alanına bakan sandalyelerde oturuyorlardı, öğlen yemeklerinin kalıntıları da yakınlarındaydı.

"Ne bulmaya çalıştığımı bile bilmiyorum. Bildiğim tek şey, cevabın yüz kere gözümün içine bakmış olabileceği ve benim bunu göremeyecek kadar kör olduğum."

Hayal kırıklığı içinde sandalyesine yığıldı. "Hiçbir cevap bulamadım. Tairen şarkımı bulamadım ve bağımızı nasıl tamamlayacağımı bile bilmiyorum." Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Belki de Tenn ve Venarra haklıdır. Belki de yapmam gereken her şeyi çoktan yapmışımdır."

Rain'in elleri onunkileri sıkıca kavradı. Duygu seline kapıldı

Duygular: güven, inanç, güvence, hepsi de alttan alta gürleyen bir kızgınlık akıntısına dayanıyordu. "Venarra bunu seninle asla paylaşmamalıydı. Tek yaptığı kendinden zaten şüphe duyduğundan daha fazla şüphe duymana neden olmaktı." Dudakları inceldi. "*Sieks'ta, shei'tani*. Seninle gerektiği gibi ilgilenemeyecek kadar meşguldüm. Dharsa'ya vardığımızdan beri sana doğru düzgün kur bile yapmadım."

Ellie içini çekti ve ona yaslandı. "Çok meşguldün. İkimiz meşguldük." Odalarında cam vitrinlere saklanmış, giderek büyüyen bir kur hediyeleri koleksiyonu vardı ama eğitimleri başladıktan sonra yalnız geçirdikleri tek gerçek zaman, yavrulara bakmak için Fey'Bahren'e gidip geldikleri ya da her gece uyudukları birkaç saatlik uykuydu.

"Bir Fey asla eşini göremeyecek kadar meşgul olmamalı." Ayağa kalktı ve onu ayağa kaldırdı. "Benimle gel."

"Nereye gidiyoruz?"

"Seni haftalar önce götürmem gereken bir yere." Rain, Gaelen' izini sürdü ve ona Feyreisen ile Feyreisa'nın birkaç günlüğüne Dharsa'dan ayrılacağını bildirdi.

Gaelen süzdü, sırtıttı ve "Zamanı gelmişti, Feyreisen" dedi.

Rain'in cevabı Ellysetta'nın daha önce hiç duymadığı bir dizi Feyan kelimesi söylemek oldu ama yakınlardaki savaşçılardan birkaçı gülüp krallarını öyle güçlü bir şekilde alkışladılar ki, Rain'in söylediklerinin kadınlar arasında tekrarlanmaya değmeyeceğinden emin oldu. Gaelen *chadinlere* doğru döndü ve öyle şiddetli havladı ki, anında taş suratlı düzene geri döndüler. Fey'i Gaelen'in neşeyle acımasız talimatlarına bırakan Rain, Değişmek için bir yer açtı ve birkaç saat sonra Ellysetta'yla birlikte batıya, Dharsa'dan uzağa doğru kanat çırpıyordu.

Celiera~ Teleon

"Lord Darramon geldi."

Teleon'un en yüksek muhafız kulesinin taş duvarına yaslanan Kieran, Chatok ve Chakai'nin savaş kalelerinde bekleyen savaşçılara ve *shei'dalinlere* Sisler'e ok gibi yayılan bir mesaj gönderdi. Batıda, arabalar, yük arabaları ve atlılardan bir kervan tepeyi aşıp eğimli yokuştan aşağı inmeye başladı.

"*Biz geliyoruz.*" Geri dönen dokumanın sesi Sislerin enerjisi tarafından bozuldu.

Kiel, "Karisını ölümcül bir hastalıktan kurtarmak için burada olduğunu düşünürsek biraz ağırdan aldı," diye mırıldandı. "Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım."

"Bu binekler ölümlülerin, *Ba'houda*'nın değil." Kieran üç düzine atlı ile hizmetkâr ve taşıyan iki araba daha saydı. "Üç haftadan daha az bir süredir yolda olduklarını sanmıyorum."

"Onlarla buluşmaya gidelim mi?"

Kieran duvardan doğruldu. "*Aiyah*, ama hadi

Stones grid." Lillis ve Lorelle bugün onları korumakla görevlendirilen beşliyle Taşlar oynuyordu ve Kieran'ın sabahtan beri aldığı tüm bilgilere göre onları sağlam bir şekilde yeniyorlardı. *"Ravel."* İkizlere göz kulak olan beşlinin liderine doğru hızlı bir Ruh örgüsü çevirdi. *"Lord Darramon geldi. Kiel ve ben onları karşılamaya gidiyoruz. Kızları gözden uzak tutun."*

İkizler, Teleon'un ruh örgüsüyle gizlenmiş sınırları içinde kalmalarının ne kadar hayati olduğunu anlamış olsalar da, son zamanlarda can sıkıntısı belirtileri gösteriyorlardı ve bu da orantılı olarak artan bir gezinme eğilimine dönüşüyordu. Daha dün Kieran onları alt kattaki nöbetçi kulelerinde Kuledeki Prenses oynarken bulmuş ve surların üzerine attıkları düğümlü çarşaftan aşağı inmeden önce onları güçlkle yakalamıştı.

Birkaç saat sonra bile gelseydi, korunmasız bir araziye inmiş olacaklar ve yoldan geçenler tarafından görülebileceklerdi.

"Anlaşıldı." Ravel'in sesi sanki ikizler onu çok yoruyormuş gibi telaşlı çıkıyordu.

Kieran hızlı bir sırtışla yutkundu. Muhtemelen öyleydiler. Lillis ve Lorelle'in harcayacak enerjileri vardı.

"Fey, ti'bor," diyerek diğer savaşçıları karakolun ön kapısında kendisine katılmaya çağırdı. O ve Kiel, dağın yamacından zikzaklar çizerek karakola inen ana yol boyunca koştular, birkaç merdiven ve birkaç hızlı hava kaydırağından yararlanarak köşeleri kestiler. Arkalarında dört düzine savaşçı onları takip . Teleon'un Ruh örgüsünden dağların dibindeki ölümlüler inşa edilmiş karakola girdiklerinde, Lord Darramon'un ilk atlıları ana kapıya ulaşmıştı.

Kapı kulelerinde nöbet tutan muhafızları selamlayan Feyler, yükseltilmiş kapının altından geçti ve yaklaşan kervanı beklemek üzere açık kapıların karşı taraflarında toplandı. Her savaşçı çevik parmaklarını kırmızı Fey'cha kılıçlarına kolayca ulaşabilecekleri bir yerde tutuyordu.

Kiel sessizce, *"Amcan şu anda çok işimize yarardı,"* dedi. *"Azrahn'ın hızlı bir dokuması ve yapılacak herhangi bir öldürme olup olmadığını bilirdik."*

Kieran ona ekşi bir bakış fırlattı. *"Hiç komik değil Kiel."* Yaklaşan gruba baktı. *"Feyler yasak büyüü dokumadan binlerce yıldır hayatta kaldılar. Biz de öyle yapacağız. Sadece elinizi ve gözünüzü sağlam tutun."*

Karakola ulaşan ilk bir düzine atlı yolculuk tozuyla kaplanmıştı ve eyerlerinin yıprandığı belliydi ama Kieran onlarda şüpheli bir şey göremedi. Herhangi bir Fey'in takdir edebileceği sabit, saçma sapan bir bakışa sahip olan Kaptan Waters ile kısa bir tanışma konuşması yaptı.

"Ben her şey yolunda diyene kadar kervan içeri girmeyecek, Sör vel Solande," dedi Kaptan Waters. Atı, Kieran ve Kiel'in varlığında, iki Fey'in içindeki gizli yırtıcılığı hissederek kişnedi ve gergin bir şekilde sıçradı.

"Eminim siz

anlayın. Bunlar huzursuz zamanlar."

"Elbette," diye yanıtladı Kieran kolayca. "Teftişinizi yapın. İşiniz bittiğinde ahır sahibinin çocukları atlarınızla ilgilenecek." Kapıdan geçerek sağ taraftaki ahır işaret etti. "Barakalarımız dolu, ancak grubunuzu ve eşyalarınızı inceledikten sonra güney duvarı boyunca kamp kurabilirsiniz."

Kaptan Waters başını sallayarak ve siperlikli şapkasının ucuyla gergin bineğini Kieran ve Kiel'i geçerek ileriye doğru mahmuzladı. Duvarların içine girdikten sonra, Celierian kaptanının gözleri kalenin içini hızlı ve değerlendirmeye bir şekilde taradı.

Kieran göz ucuyla adamı izledi, tuzakları mı kontrol ettiğini yoksa kalenin savunmasındaki zayıflıkları mı aradığını merak ediyordu. Celierian zihinlerini okumanın yasak olmasına rağmen, kaptanın bilincine doğru hızlı bir Ruh dokuması gönderdi. Bilgi edinmek için bir ölümün zihnini düpedüz deşmek Fey-Çölyen ittifakının ihlaliydi ama Fey kadınlarının korunmasını sağlamak için potansiyel bir düşmanın düşüncelerini gözden geçirmek değildi. Kaptanın zihni korunuyordu ama şüpheli düşüncelerden yoksundu.

Birkaç saat sonra Kaptan Waters atını ön kapıdan geri sürdü ve bekleyen kervana işaret verdi. Sürücüler gıdıkladı ve dizginleri tokatladı ve arabalar ve vagonlar ileriye doğru hareket etmeye devam etti.

Arabalar ve hizmetkârların arabası güney duvarı boyunca uzanan açık araziye doğru yol alırken, Lord Darramon'un arabası doğruca karakolun kapısına yöneldi. Arabanın cilalı kenarları kalın toz tabakalarıyla kaplıydı, parlak sarı boyalı tekerlekler haftalar boyunca bozuk, asfaltsız yollarda ve engebeli arazide seyahat etmekten kenarlarından yontulmuş ve çatlamıştı. Kiel'in işaretiyle arabacı atları durdurdu.

Kiel daha yaklaşmadan arabanın kapısı açıldı. Lord Darramon eğildi, saçları dağınıktı, yüzü solgun ve gergindi ve ağzının etrafında sıkışmıştı. "*Shei'dalinler* burada mı?"

"Geliyorlar lordum."

"Onlara acele etmelerini söyle. Karım bilincini kaybetti. Sanırım ölüyor olabilir."

Varışlarından saat sonra Leydi Darramon garnizon komutanının yatağının yeni yıkanmış çarşaflarında yatıyordu ve kısa bir süre sonra kızıl giysili, ağır peçeli *shei'dalinlerden* oluşan küçük bir grup, odanın dört bir yanında koruyucu pozisyonlarda mevzilenmiş, çelik ve tasmalı tehditlerle dolu bir düzine taş yüzlü Fey savaşçısının eşliğinde odaya girdi.

Shei'dalinler Leydi Darramon'u inceledikten sonra kocasını bilgilendirdiler

Kötü huylu hastalık gerçekten de hayatını tüketirken, şu anki sıkıntısı farklı bir kaynaktan geliyordu.

"Hamile mi?" Lord Darramon şaşkınlık içinde beş peçeli *shei'daline* baktı. "Karım hamile mi? Ama nasıl? O kadar ki ben... biz..." Sesi kesildi. Şok yerini şüpheyeye bıraktı, sonra da kesinliğe dönüştü.

"O gece. Sarayda, Tairen Ruh'u'nun dokumasını ördüğü o lanet olası üç gece." Çenesi kapanırken sesi ani bir sessizlikle boğuldu. Sonra, gıcırdayan dişlerinin arasından, "Bunun karımın iyileşmesi üzerinde ne etkisi olacak? Ona hâlâ yardım edebileceksin, değil mi?"

"Bazı riskler var," dedi *shei'dalinlerden* biri. "Çocuğa zarar vermemek için daha yavaş ilerlememiz gerekecek ama ne önlem alırsak alalım, dokumalarımız güçlü olacak ve onları bebeğin yaşamının ilk günlerinde eğiriyor olacağız. Büyümüz çocuğun üzerinde iz bırakacak."

Darramon'un omurgası sertleşti. "Nasıl iz bırakacak? Çocuk deforme mi olacak?" O, Celieria'nın sert bir bölgesinde doğup büyümüş, eski kafalı bir lorddu; şu anda bile fiziksel deformasyonlarla doğan çocukların ortak kaderi bir yamaçta terk edilmek, hayvanlara ve elementlere bırakılmaktı. Buna rüzgâr derlerdi. Sanki rüzgarlar çocuğu topraktan koparıp daha mutlu bir iklime götürüyormuş gibi. Yeni doğmuş bebekleri kollarından koparılan annelerin acıyan kalplerini yatıştırmak için uydurulmuş romantik bir işkembe. Basha buna asla izin vermezdi. Birinin çocuğunu alıp götürmesine izin vermeden önce malikaneyi kendi zayıf elleriyle yerle bir ederdi. O şey lanet olası iki başlı bir canavar olsa bile.

"*Nei.*" *Shei'dalinlerden* bir diğeri konuştu, peçeleri hafifçe dalgalanıyordu. Sesinde tarif edilemez derecede sakinleştirici bir şey vardı. Lord Darramon kendisine rağmen öfkesinin dindiğini ve sinirlerinin yatışmaya başladığını hissetti. "Bizler şifacıyız," diye devam etti *shei'dalin*, "büyücü değil. Dokumalarımız zarar verme olasılığı taşımaz. Kız kardeşimin kastettiği şey, çocuğu gelişiminin bu kadar erken bir aşamasında böylesine güçlü büyüye maruz bırakırsak, yeteneklerimizin bazı kalıntılarının kök salacağıdır. Doğduktan sonra büyük olasılıkla kendi büyüleri özelliklerini ortaya koyacaktır."

"Kız mı? Çocuk kız mı?" Lord Darramon'un yüz kasları gevşedi ve son kelimedeki sesi çatallaştı. "Basha hep bir kız isterdi. Altı çocuğumuzun hepsi erkek artık." Bir kız çocuğu. Basha'nın iri mavi gözlerine sahip küçük bir kız, şımartılacak ve sevilecek, annesinin onu kalbine sardığı gibi onu minik parmağına sıkıca saracak bir kız. Bu, her zaman içinde barındırdığı ama asla yüksek sesle dile getirmediği gizli hayalimdi.

Fantezi kalbini çok güçlü bir şekilde ele geçirmeden önce kendini tuttu. Çenesi yeniden sertleşti. "Soruma cevap vermediniz. Karım hamile olsa bile onu iyileştirebilecek misin? Basha'yı riske atmayacağım, bir kızım için bile."

"*Las*, Lord Darramon." İlk *shei'dalin* tekrar konuştu.

"Biz beş kişiyiz ve dokumalarımız güçlüdür. Eğer dileğiniz buysa, karınızı hayatını tüketen bu illetten kurtaracağız."

"Ama uyarayım lordum," dedi üçüncü bir *shei'dalin*. "Çocuğunuz büyü ile doğacak. Ne kadar güçlü bir armağan olduğunu söyleyemeyiz ama sizin dünyanızdaki hayatı zor olacak."

Darramon derin bir nefes aldı. Uyarılarının ciddiyetini yanlış anlayacak kadar genç değildi ve önünde ne gibi zorluklar olabileceğini pek çok lordtan daha iyi biliyordu. Toprakları Eld sınırı boyunca uzanıyordu; doğusunda Cann Barrial'ın, batısında Griffet Polwyr'in ve Teleon'un toprakları vardı. Lyrant ve diğer her türlü düşmüş yaratığa ev sahipliği yapan karanlık Verlaine Ormanı, güney kanadını gölgeliyordu.

Mülkleri, Büyücü Savaşları sırasında tüm Celieria'da en çok zarar görenler arasındaydı. Droganların, Ferez cadılarının, Elflerin, Danae'nin, Eld'in ve Fey'in kemikleri ve külleri Darramon'un kara toprağının altında çürümüştü ve bugüne kadar, kutsal olmayanın dışında hiçbir şeyin gelişmediği pek çok kasvetli yer kaldı. Yüzyıllar boyunca Darramon'un köyleri düzinelerce ocak cadısı ve çit büyücüsü üretti ve şimdi bile köylüleri her yıl çok sayıda köylü çocuğu öldürüyor - bazıları çirkin şekil bozukluklarıyla doğdukları için, ama çoğu tehlikeli büyülü yetenekler sergiledikleri için.

Ta, shei'dalinlerin uyarısının ne anlama geldiğini biliyordu. Tam olarak biliyordu. Ve sadece tek bir olası yanıtı vardı.

Lord Darramon kendi eliyle nazikçe kucakladığı zayıf eli okşadı ve *Shei'dalinlere* cevabını verdi. "Karımı ve çocuğumuzu kurtarın."

Solan Topraklar~ Dharsa

Rain ve Ellysetta, Dharsa'dan Alev Körfezi'ne akan Faer Nehri'ni takip ederek batıya ve kuzeye doğru uçtular; dinlenmek, yemek yemek ve nehrin büyülü sularında tazelenmek için iki kez durdular. Solan Topraklar'ın doğu yarısının aksine, batı hala yoğun bir şekilde ormanlıktı. Feyllerin dumanlı, karla kaplı zirveleri kuzey ufkuna hükmediyordu ve batıda, Yağmurun Vanyas adını verdiği inişli çıkışlı tepeler, o öğleden sonra geç saatlerde ulaştıkları Solan Topraklar'ın batı kıyısını takip ediyordu. Ötede Lysande Okyanusu'nun sonsuz maviliği uzanıyordu ve Solan Topraklar'ın içinden bakıldığında batı Sisleri, köpüklü dalgaları ve mavi gökyüzünü ışıltılı, opalesan manzaralara dönüştüren parıltılı bir ışıltıdan başka bir şey gibi görünmüyordu.

Vanyas'ın kuzey ucu, gri taştan inşa edilmiş surlarla çevrili bir şehirle kaplı kıvrımlı bir kara son buluyordu. Muazzam bir körfezi besleyen geniş bir kanalın karşısında, güçlü Feyller okyanusun kenarında aniden sona eriyordu. Şelaleler dik siyah kayalıklardan aşağı düşüyor ve aşağıdaki dalgalara çarparak yuvarlanıyordu.

"Kale Blade's Point'tir, Fey'in en kuzeydeki şehridir ve

Tüm Fey çeliğinin kaynağı," dedi Rain yaklaşırlarken.

"Ve burası Alev Körfezi, efsaneye göre büyük tairen Lissallukai'nin dünyaya ilk kez büyü söylediği yer."

İndiklerinde onları parıldayan cüppeler giymiş elli kişilik küçük bir Fey grubu karşıladı. Kendisini Eren v'En Thoress olarak tanıtan bir Fey lordu tarafından yönetiliyorlardı, Blade's Point'in lord bekçisi.

"*Meivelei ti'Cha'Rik*, Ellysetta Feyreisa," diye selamladı onu Fey lordu. "Blade's Point'e hoş geldiniz." Rain'e doğru eğildi ve yumuşak bir sesle, "*Meiruvelei*, Rain. Kalbim seni tekrar burada görmekten mutluluk duyuyor. Son ziyaretinden bu yana çok uzun geçti."

"Gecenin söyleyeceklerini duymak istemeyeli çok uzun zaman oldu," diye cevap verdi Rain.

"Artık yine buradasınız. Önemli olan da bu." Eren, Ellysetta'ya sıcak bir gülümsemeyle, "Gel Feyreisa, *shei'tani'm* ve Blade's Point'i koruyan Fey'lerle tanış." dedi.

Eren tanışma faslını tamamladıktan sonra, Fey kadınlarından biri Rain ve Ellysetta'nın kendilerini yenileyebilecekleri özel bir odaya doğru ilerledi. Bal çiçeği ve bahar yağmuru kokan taze gümüş ve alacakaranlık mavisi elbiseler kadife bir şezlongun üzerine serilmiş, şehrin korunaklı limanına ve Alev Körfezi'ne bakan açık havadaki mermer küvette gül yapraklarıyla kokulandırılmış bir banyo hazırlanmıştı.

"Bizi bekliyorlar mıydı?" Ellysetta, Rain'le yıkanıp kendileri için hazırlanan giysileri giyerken sordu.

"Önden haber gönderdim." Çeliğini bir kenara bırakmış, sadece tek bir siyah Fey'cha kalmıştı; onu da kınına sokup belindeki kalaylı gri ipek kuşağın içine sokmuştu. Ellysetta da onu izledi ve beşlisine ait olanlar hariç tüm kanlı kılıçlarını geride bıraktı.

Dışarıda, onları daha önce karşılamış olan Fey, Rain ve Ellysetta için bir yemek hazırlamıştı. Fey'in cüppeli lordları ve leydilerine ek olarak, siyah deri ve çelik giysiler içindeki yirmi savaşçı da onlara katılmıştı. Sohbet, Solan Topraklar'ın savaş hazırlıkları ve buradaki demirci ustalarının Celieria için yaptığı silahlar etrafında döndüğü için hoştu.

Yemekten sonra tüm Blade's Point Fey'leri Ellysetta'nın kutsamasını istediler ve Ellysetta büyük bir rahatlamayla herhangi bir asi ya da utanç verici güç patlaması olmadan döndü.

"Sanırım Venarra'ya bir özür borçluyum," diye mırıldandı Rain'e. Daha sonra kalenin sessiz, bakımlı bahçelerinde yürürken. "Onun hakkında acımasızca şeyler düşünüyordum ama büyüm ilk kez bu kadar kolay geldi ve yine de sadece yapmasını istediğim şeyi yaptı."

Taş bir merdiven Lysande Okyanusu'na bakan surlara çıkıyordu. Rain kenara çekilerek Ellysetta'nın kendisinden önce gelmesine izin verdi. "Bazen düşünüyorum da

Shei'dalin'ler, *Chadin*'ler nazik talimatlardan çok sert mücadelelerden öğrenirler," dedi onu takip ederken. "Marissya, Venarra'dan çok daha güçlü bir empatidir ve mükemmel bir öğretmen olmasına rağmen, bazen kendini eğittiği kişilerin duygularından ayırmakta güçlük çeker.

Venarra öyle değil. Bu açıdan bana Gaelen'i hatırlatıyor. Zor bir iş kadınıdır ama dokumaları her zaman kusursuzdur."

Ellysetta gözlerini devirerek, "Ah, evet," diye onayladı. "Venarra çok titizdir."

Rain usulca güldü. Genç bir *şadin* olarak kaç kez kendi *chatok*'undan böyle bir sesle yakınmıştı? "anda takdir etmesen de, bir *chatok*'ta istediğin şey kesinliktir. Öğrenmeyi daha kolay hale getirir ve büyük bir güçte ustalaşmak için gerekli disiplini aşılır."

Merdivenin başında Rain onun elini çekiştirdi. "Gel. Şehrin savunmasını kontrol etmek istiyorum ve bunu yapmak için bir zilden biraz daha fazla vaktimiz var."

"Acelen ne?"

". "Kızın somurtkan kaşları adamın gülme isteği uyandırdı. Ellysetta sırlardan hoşlanmazdı. En azından başkaları tarafından saklananları.

Mazgallı surlar tepenin zirvesi boyunca uzanıyordu; taş yüzey, savunmacıların dört kişi durabileceği kadar genişti ve yine de adamların ve silahların manevrası ve yaralıların tahliyesi için bolca alan bırakıyordu. Her iki tairen uzunluğunda bir dış duvar, yay topu ve mancınıklar için büyük yarım daire platformlar oluşturacak şekilde kıvrılıyordu.

"Senden istemem gereken çok önemli bir şey var," dedi Rain şehrin etrafında dönerlerken. "Bildiğin gibi ordumuz üç gün içinde Orest'e doğru yola çıkacak ve ben de onlarla birlikte Peçe'nin güvenliğini sağlamak için gitmeliyim. Ben yokken seni konseydeki vekilim olarak atayacağım."

"Gidiyorsun-" Sesi kesildi ve dehşet içinde ona baktı. "Rain, sen aklını mı kaçırdın? İki ay önce bir sarayın içini bile görmemiş bir ahşap oymacısının kızıydım. Şimdi beni bir ulusa liderlik eden bir konseye mi atamak istiyorsun?"

"Bunu istemenin çok zor olduğunu biliyorum ve başka bir seçeneğim olsaydı, zaten yüke bir de bu yükü eklemeydim. Yokluğumda liderlik edecek ve vasiyetimin yerine getirilmesini sağlayacak güvendiğim birine ihtiyacım var."

"Ama-"

"Massanların hepsi onurlu Feylerdir," diye hızla devam etti, "ama getirdiğim değişikliklerden hoşnut değiller. Bu yüzden burada kalmanızı ve emirlerimin yerine getirildiğinden emin olmanızı istiyorum. Tenn ve Yulan emirlerimi yeniden yorumlamayı düşünebilirler. Ve Venarra'nın Marissya'nın yerine *Shei'dalin* olmasıyla Nuri onlara karşı çıkmayacaktır. Loris en az iki hafta daha geri dönmeyecek ve sen engel olmak için orada olmazsan diğerleri Eimar'ın itirazlarını susturacaktır."

Kaşları saç çizgisine kadar kalktı. "Ve *beni* dinleyeceklerini mi düşünüyorsun?"

Yarısı benim Gölgenin Eli'ne dönüşmemi ve dünyanın sonunu getirmemi bekliyor!"

Yüzünü buruşturdu. Bunun onun tepkisi olacağını biliyordu ama başka seçeneği yoktu. "Eğer teselli olacaksa, seni deve kurtlarının önüne atmayacağım. Bel sana rehberlik etmek ve tavsiyelerde bulunmak için Dharsa'da kalmayı kabul etti. Daha fazla güvendiğim bir Fey yok."

"Oh, pekala. O zaman bu işe yarar." Dönerek uzaklaştı, etekleri öfkeyle mazgallardan aşağıya doğru kısa bir mesafe yürüdü.

"Ellysetta. *Shei'tani*." Yanına gitti ve kollarından yakaladı, tekrar arkasını dönecekken onu tuttu. "Bunu yapmana ihtiyacım var. Beni dinle," diye emretti ve inatçı çenesinin sıkıldığını görünce onu bir kez daha salladı.

Kızgın bir sessizlik içinde ona baktı, sonra bakışlarını uzaktaki bir noktaya odakladı.

Arka dişlerini birbirine geçirdi. Gerçekten de, onu ne kadar sevse de, onu daha fazla çileden çıkarabilecek başka bir kadın yoktu. "Benim vekilim olmanı istememin başka bir nedeni daha var. Massan'ın nasıl yönetildiğini anlamalı ve üyeleriyle nasıl çalışacağını öğrenmelisin. Çünkü eğer geri dönmezsem, bir sonraki Tairen Ruh sen olacaksın."

Bakışları tekrar onunkilere döndü, yüzüne korku kazınmıştı. "Güzel, tatlı Işık Tanrısı. Bu gerçekten de bununla ilgili." İnanılmaz bir kahkaha attı. "Beni ölümüne hazırlıyorsun."

Kollarını adamın ellerinden kurtarmaya çalıştı ama adam buna izin vermedi. "Dur. *Parei!* Alevler onu yakıyor, Ellysetta! Tanrıların önümüze koyduğu sınavları biz seçmeyiz. Sadece onlara nasıl katlanacağımıza karar verimiz!"

"Sen Celieria'da Eld ile savaşırken öldükten sonra ne yapacağımı söylerken ben burada durmayacağım. Bu tartışmaya gerek yok çünkü geri geleceksin."

"Daha fazla istediğim bir şey yok, *shei'tani*. Ama eğer ben , sen yönetmelisin. En azından Marissya'nın çocuğu tahtta hak iddia edecek yaşa gelene kadar."

"Ama bizim bağımız-"

". Benim ölümünden sağ çıkacaksın." Kız ona karşı mücadele ederken onu sıkıca tuttu. "Dinle beni. Dinle!" Onu sertçe sarstı ve kız hareketsiz kaldı. "Massan senin yönetimini kolaylaştırmayacak. Emir vermeye alışkınlar ve istediklerini yapman için seni ikna etmeye çalışacaklar. Buna izin verme. Tenn ve Yulan, Eld'i rahat bırakırsak Eld'in bize saldırmayacağını ya da Sislerin arkasına saklanıp tek arzusu dünyadan Işığı söndürmek ve Seledorn'un ihtişamı için ruhları köleleştirmek olan bir düşmanla bir şekilde barış içinde yaşayabileceğimizi düşünerek kendilerini kandırıyorlar. Onların argümanlarının sizi etkilemesine izin veremezsiniz - ki bunlar makul kaygılarla dolu iyi argümanlar olacaktır. Ama yanılacaklar. Sen de ben de biliyoruz ki Eldler kötülüklerini kontrolsüzce yaymaya devam ederse Feyler uzun süre özgür yaşayamayacak."

"Ve neden beni dinlesinler ki?"

"Seni dinleyecekler Ellysetta, çünkü sen Fey'in Savunucusu olacaksın."

Ellerini adamın elinden çekip kurtardı ve kollarını kavuşturdu. "Ben savaşçı değilim Rain. Ve gerçek bir Tairen Ruhü da değilim. Ne şarkımı ne de kanatlarımı bulabildim."

"Sybharukai seni sürüye kabul etti. Sen yeterince tairen'sin. Bir savaşçı olmaya gelince, seni savaşta gördüğümü unutma. İki Primage'ı katlettin ve Eld askerlerini fareler gibi kaçmaya gönderdin ve bunu kanatsız ve eğitimsiz yaptın."

"Lider olmak için insan öldürmekte iyi olmaktan çok daha fazlası gerekir."

Omurgası kaskatı kesildi, sonra mizahsız bir kahkaha attı. "Bunu benden daha iyi kimse bilemez, Ellysetta."

Gözlerinde pişmanlık titreyordu. "Senden bahsetmiyordum."

"Belki öyle demek istemediniz ama gerçek gerçektir. Eksiklerimi çok iyi biliyorum."

Hayal kırıklığı içinde elini saçlarında gezdirdi. "Sen iyi bir kral'sın Rain. Solan Topraklar'ın çıkarlarını en iyi şekilde ve sadece herkesin kabul ettiği kolay kararları değil, zor kararları da almaya isteklisin. Liderlik budur."

"Geçen aya kadar herhangi bir karar vermiyordum. Marissya ve Massan'ın benim adıma hüküm sürmesine izin veriyordum. Sadece senin sayende nihayet başından beri olmam gereken kral olmaya başladım." Bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi. "*Teska*, bunu benim için yapmanı istiyorum Ellysetta. Ben yokken vekilim olacağına ve geri dönmezsem Fey'e liderlik edeceğine söz ver."

Kollarını tekrar kavuşturdu ve kaşlarını çatarak ayaklarına baktı.

"Peki, tamam. Söz veriyorum."

"*Beylah vo.*" Daha fazlasını söylemek istiyordu ama çenesini kaya gibi inatçı bir şekilde sıkmasının artık onu dinlemediği anlamına geldiğini anlayacak kadar iyi tanıyordu *shei'tani'sini*. Şimdi söyleyeceği her şey boşa söylenmiş sözler olacaktı. Gökyüzüne baktı. Güneş tepe noktasını çoktan aşmış, öğleden sonra yarıdan fazla geçmişti. "Geç oluyor. İncelemeyi bitirelim."

Ellysetta'ya bileğini uzattı ama Ellysetta ona sadece karanlık bir bakış attı ve uzaklaştı. Adam içini çekti ve onu takip etti. Ondandır ya da onun için yaptığı planlardan memnun değildi ve onu suçlayamazdı. Ondandır çok fazla şey istiyordu ve bunu biliyordu. Ama başka ne seçeneği vardı ki?

Savunma pozisyonlarını kontrol etmek ve siperlerde nöbet tutan bir avuç Fey savaşçısını selamlamak için ara sıra durarak çevreyi dolaşmaya devam ettiler. Gözleri hâlâ öfkeyle parlarsa da Ellysetta sözünün eri bir kadındı. Çenesini sıkı, Yağmur'u ve Fey'i dinledi.

Şehrin silahlarını ve savunmasını tartıştılar ve onun dikkatini verdiğini ve bilgileri özümseyip işlemeye çalıştığını kanıtlayan ilgili, sondaj soruları sordular.

Şehrin korunaklı limanına bakan kuzey duvarına geri döndüklerinde, Büyük Güneş'in batmasına iki çan kalmıştı ve Eren onları merdivenlerin başında bekliyordu.

"Her şey hazır, Feyreisen," dedi yaklaştıklarında. "Ama fazla zamanınız yok."

"Hazır olan ne?" Ellysetta'nın kaşları şüpheyile birbirine yaklaştı.

"Sana söz verdiğim sürpriz, *shei'tani*. Gelmemizin gerçek sebebi." Rain, Ellysetta'yı Blade's Point'in korunaklı limanına götürmeden önce kaleye sadece derilerini değiştirecek kadar uzun bir süre için döndüler; burada pırıl pırıl altın rengi ahşaptan oyulmuş şık, alçak bir tekne limanda sallanıyor, kalın dokuma yanaşma halatlarıyla taş iskeleye sabitleniyordu.

"Beni yelkenliye mi götürüyorsun?" Kadın şaşkınlıkla tekneye baktı. "Beni buraya getiriyorsun, beni ölümüne hazırladığını söylüyorsun ve *yelkene* binmek istediğimi mi sanıyorsun? Aklını mı kaçırdın sen?" Yumruklarını kalçalarına yerleştirdi, gözleri öfkeyle parlıyordu.

"*Las*." Ellerini ateşkes için kaldırdı. "Sadece yelken değil. Alev Körfezi ve Büyük Güneş önümüzdeki iki çan içinde batacak. Büyüsünden faydalanmak isteyebileceğinizi düşündüm."

Ellysetta Alev Körfezi efsanelerini hatırladı. Kadim Fey efsanesine göre, Solan Topraklar'kanat gölgesi düşüren ilk tairan olan Lissallukai, günbatımında körfezin sularına ateşini üflemiş ve dünyaya büyü saçmıştı. Genç Fey oğlanları Ruh Arayışları için buraya gelir, gün batımında körfezin sularında yüzer ve ruhlarının gerçek büyüsunü bulmak için peri sineklerinin ışığı altında hayaller kurarlardı.

"Fey'in Savunucusu olarak senin yerini alabilmem için yapmam gerektiğini düşündüğün bir başka şey de bu, değil mi?"

İçini çekti. "Daha önce hiç Ruh Görevi yapmadığın için bunu denemek isteyebileceğini düşündüm. Burada sihir *var*. Belki şarkını bulmana ya da kendine güvenmeyi öğrenmene yardımcı olacak kadar bile. Hatta belki de sana bağımızı tamamlamanın yolunu göstermeye kadar."

Sesindeki sabır Ellysetta'nın kendini küçük hissetmesine neden oldu. Savaşa giden Rain'di. Solan Topraklar'da güvenle geride kalan, hiçbir şeyi riske atmayan oydu.

Hayatının geri kalanını onsuz geçirme ihtimali dışında hiçbir şey. Dudağını ısırdı ve ani bir gözyaşı hücumuna karşı gözlerini kırptırarak başka tarafa baktı. Bu olasılığı düşünmeye bile tahammülü yoktu.

"*Sieks'ta*. Çocukça davranıyorum. Sadece..." Çenesi titredi. Boğazı o kadar daraldı ki konuşamadı ve savaştığı gözyaşları döküldü. Ellerinin tersiyle onları kaydırıldı. "Kaybetmek istemiyorum"

Sen, Rain."

Kolları onu sardı ve sıcak gücüne doğru çekti. "Bu imkânsız, *shei'tani*. Ben sonsuza dek seninim."

Döndü, ona doğru sokuldu, yüzünü onun boğazının çukuruna bastırdı. "Ne demek istediğimi biliyorsun." Onun tenine karşı konuştu, boğazındaki nabızı dudaklarında hissetti, onun tadı gözyaşlarının tuzlu ıslaklığına karıştı.

"Biliyorum." Saçlarını okşadı ve ona sarıldı. "Eğer yapabilseydim, yanında kalır ve seni asla terk etmezdim. Ama bu benim yapabileceğim bir seçim değil. Tacıma layık bir Feyreisen olmalıyım. Ancak o zaman senin bağına layık olabilirim."

"Artık buna layıksın," diye itiraz etti.

"*Nei*, . Beni her zaman olduğumdan daha iyi gördün ama artık gözlerinde gördüğüm o onurlu Fey olma zamanım geldi." Çenesini yukarı kaldırdı ve gözyaşlarını parmaklarıyla sildi, öyle nazik bir şekilde gülümsedi ki neredeyse yeniden ağlamaya başlayacaktı. "*Las, kem'san*. Gel de körfezin büyüsunü benimle paylaş. Gün batımında bu sulara yüzdükten sonra bir nebze olsun huzur bulmayan kimseyi henüz tanımadım."

Kesik kesik bir nefes aldı ve avuçlarıyla gözlerini kurularak başını salladı. Birkaç gün içinde ayrılacaktı. Geri döneceğinin hiçbir garantisi yoktu. Onlara kalan zamanı gözyaşları ve suçlamalarla harcamayacaktı.

İnce tekneye binmesine yardım etmesi için ona elini uzattı. Kadın oturduktan sonra, adam iskeleden ayrıldı ve kıç tarafa yakın bir yerde kendi koltuğuna oturup yelkeni doldurmak ve onları körfez boyunca uzaktaki kuzey kıyılarındaki siyah kumlu plajlara doğru süzölmeye göndermek için bir Hava örgüsü çevirdi. Küçük, Elf yapımı tekne hızlı ve şıktı, dalgaları ve dalgaları kolaylıkla kesiyordu.

Alev Körfezi büyüktü, bir çok küçük bir körfezdi ve onları yönlendiren Hava-eğimli rüzgârlarla bile Blade's Point'ten kuzey kıyılarına yelken açmak neredeyse bir çan alacaktı. Rain'e yakın olmak istediğinden, dikkatle teknenin arkasına doğru ilerleyerek onun ayaklarının arasına oturdu ve Rain dümeni kullanırken başını onun kalçasına yasladı. "Hiç Elfçe yelkenli şarkısı biliyor musun?"

"Birkaç tane."

"Benim için söyler misin?"

Gülümsedi ve kızın saçlarını okşadı. "Eğer istersen." Bir an sonra derin baritonu rüzgârın ve dalgaların sesine karıştı. Gözlerini kapadı ve melankolik kadim Elf melodisinin, dalgaların savurduğu ince püskürtüler gibi üzerinden akıp gitmesine izin verdi.

Tekne Feyl'lerin siyah kumlu sahilde kıyıya yanaştığında, Büyük Güneş ufka yaklaşıyordu ve Körfezin suları altın ve turuncu ışıklarla parıldamaya başlamıştı bile. Yağmur Ellysetta'yı kaldırdı

ve onu kıyıya taşıyarak yumuşak siyah kumların üzerine bıraktı.

"Gün batımına yaklaşık yirmi saat var," diye tahmin etti. Elleri deri Fey'cha kayışlarının ve kılıç kayışlarının tokalarına gitti.

"Gerçekten burada herhangi bir cevap bulabileceğimizi düşünüyor musun?"

"Denemekten ne zarar gelir ki?" Deri şeritleri ustalıkla bağlarından kurtardı ve hızlı bir omuz silkmeye çeliğini çıkardı. Ardından tuniğini çıkardı ve botlarını ve deri pantolonunu çıkarmak için oturmadan önce kuma fırlattı. Tamamen ve muhteşem bir şekilde çıplak olarak ayağa fırladı ve konuşan siyah kaşlarından birini kaldırdı.

Ellysetta uzun körfez boyunca uzanan Blade's Point'in kulelerine ve surlarına doğru gergin bir bakış fırlattı. Fey görüşü ölümlülerden çok daha keskindi ve bu kıyı ile kuleler arasında altmış milden fazla körfez olmasına rağmen, uzaktaki kulelerin silüetlerinden kendisine parıldayan Fey gözleri görmeyi bekliyordu. "Yalnız olduğumuzdan emin misin?"

"Dharsa'dan bizi takip eden Fey lejyonu dışında mı demek istiyorsun?"

"Ha-ha." Abartılı bir iç çekişle kendi derisini çıkardı ve Fey gümüşü değil de pembe kırmızı parladığından oldukça emin olmasına rağmen korkutulmayı reddederek kaşlarını ona doğru kaldırdı. Çenesi yukarı doğru eğildi.

Kaşları kalktı. "*Tema storris*," dedi ciddi bir onaylamayla. "Çok cesur."

Ellysetta yüzünü buruşturdu, derisini ve çeliğini tekneye fırlattı ve dalgalara daldı. Hemen yüzeye çıktı, çılgılık atıyor ve tepeden tırnağa titriyordu. "Hava buz gibi!"

Güldü. "Tabii ki. Ne bekliyordun ki? Bu suları besleyen akıntılar Pale'den, Feyllerin kuzeyinde uzanan buz çölünden geliyor. Eğer bu kadar acelen olmasaydı, sana Ruh Arayışı için buraya gelen çoğu çocuğun Büyük Güneş ufka değene kadar dalmak için beklediğini söylerdim." Dudakları kıvrıldı. "Böylece suda donmak için daha az zaman harcıyorlar."

"Ah!" Kolunu dalgaların üzerinde kaydırarak buz gibi bir spreyi Rain'e doğru gönderdi ama Rain hızlı bir kırmızı Ateş örgüsü örerek spreyi ona değmeden buharlaştırdı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, titriyor ve ona ters ters bakıyordu. "Eğer soğuktan ölürsem bu senin işine yarayacak."

Yağmur kahkahasını bastırdı ve pişman görünmeye çalıştı. "Ah, *nei*, böyle şeyler söyleme." Dalgalara doğru adım attı ve buz gibi su etrafını sararken gözünü kırpmadan onun yanına doğru ilerledi. "Sen Fey'sin. Soğuk sana zarar veremez.

İsteğiniz bu değilse, hissetmenize bile gerek yok. İşte, seni ısıtacağım."

Gözleri parladı ve sağ elinin etrafında kırmızı ışık toplandı. Bir parmağını suya dokundurdu ve parlak ateş kırmızısı örgüler ortaya çıktı. Etraflarındaki su hızla ılık bir banyo sıcaklığına yükseldi. "Daha iyi misin, *Kem'san*?"

"Çok." Dişlerinin takırtısı kesildi. Dizlerinin bükülmesine izin verdi ve başını ve omuzlarını ısıtmak için artık buharlaşan dalgaların altına gömüldü. Rain'in büyüünün sıcak tuttuğu su çemberinde birlikte yüzdüler ve Büyük Güneş'in batı gökyüzünde alt kenarı neredeyse ufka değene kadar yavaşça alçalmasını izlediler. "Eğer Feyler soğuğu hissetmiyorsa," diye sordu Yağmur güneşin batmasını beklerken, "o zaman Ruh Arayışına çıkan çocukların suda donmasıyla ilgili bana anlattığın Fey masalı neydi? Yoksa sadece beni kızdırmak için alay mı ediyordun?"

"I? Seninle alay mı edeyim? *Nei*, ben bunun için fazla tatlı bir *shei'tanım*." Kız gözlerini kıstığında tekrar güldü ve alay etmeyi bıraktı. "Fey'in soğuğu hissetmesine *gerek yok* dedim. Ateş dokumayanlar bile engellemek için basit bir Ruh dokuması eğirebilir. Ama Ruh Arayışının büyüüz bir yolculuk olması gerekiyor. Görevleri için burada yüzenler kendi rahatları için bile dokuma yapmazlar."

Kaşlarını çattı, buharlı suya pişmanlık dolu bir bakış attı ve "O zaman dokumayı bırakmalısın. Çabuk, güneş suya dokunmadan önce. Buraya cevaplar için geldik. Kuralları çiğneyerek onları bulma şansımızı mahvetmek istemem."

"Nasıl , *shei'tani*," dedi. Ateş örgüsü söndü ve suyun hoş sıcaklığı hızla kayboldu.

Dişleri takırdamaya başladığında, Rain kollarını ona doladı ve soğuğu önlemek için vücudunun sıcaklığını paylaştı. Birlikte tuzlu körfezde süzöldüler, Rain'in yüzü onunkine yaslanmış, Büyük Güneş'in ufka doğru batışını izliyorlardı.

Büyük Güneş'in devasa, parlayan turuncu topu ufka değdiği anda körfezin suları sanki alev almış gibi aydınlandı. Uçsuz bucaksız alanda yunuslar ve balinalar dalgaların yüzeyini kırarak güneşin inişini ve kızgın dalgalar üzerindeki dansını izledi.

"Bu gerçekten sihirli," diye fısıldadı Ellysetta, karıncalanma hissi ve nefes kesici bir şaşkınlık onu sararken.

"*Aiyah*. Her gece, Solan Topraklar yaşamaya devam ettiği sürece, bu Lissallukai'nin bu dünyaya büyük ve kalıcı hediyesidir: en büyük sihri kutlamak için saf sihir anı."

Büyülenen Ellysetta Rain'e döndü, bedeni dalgaların ritmik salınımında sallanıp ona doğru kayıyordu. "Hangi büyük büyü?"

"Hayat, Ellysetta." Elleri yukarı kayarak kızın yüzünü kavradı ve dudaklarını kendi dudaklarına . "Ve aşk."

Kolları Yağmur'un boynuna dolanmış, onu kendine yakın tutuyordu. Etraflarındaki tüm dünya batan güneşin serinletici ateşiyle yanarken, Yağmur ve Ellysetta arasında artık tanıdık gelen tutku alevi tutuştu.

"*Aiyah*," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı. "En büyük sihir."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

*Çok uzun zaman önce
savaşçıların yan yana olduğu
bir zaman vardı,
Karanlıkla kılıç ve yayla savaştık Güç ve
yakıcı bir gururla.*

*Şimdi hayaletler Gölge'nin
küçümsemesinde kalıyor İrade
tarafından hapsedilmemiş
Çok geçmeden çocuk doğar ve
tepelere çalınır.*

"Shei'tanitsa Reign" şiirinden
Leydi Flarien diChanis tarafından

Büyük Güneş ufkun altında kaybolduktan sonraki alacakaranlıkta, Yağmur ve Ellysetta teknelerinin demirlediği kıyıya doğru yüzdüler. Teknedeki sepetten iki uzun emici bez çıkardı ve birini ona uzattı.

Bezi kendi etrafına sardı. Hava körfezdekinden çok daha sıcaktı ve titremesi hızla azaldı. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi çardaklarımızı yapıyoruz, böylece peri sineklerinin ışığı altında uyuyabilir ve ruhumuzun gerçek amacını hayal edebiliriz. Bak." Yakındaki ormanları işaret etti. "Uyanıyorlar." Volkanın tabanındaki karanlık ormanlarda minik ışıklar yanıp sönüyordu.

Ormanın içine doğru ilerledi. Çıplak Fey derisi karanlıkta belli belirsiz gümüş rengine parlıyordu ve sık çalılıkların ve yükselen ağaçların arasından dar bir pronghorn patikasında ilerlerken onu takip etmek kolaydı.

"İşte." Patika, en yakın yanardağın dibindeki küçük bir vadiye açılıyordu. "Bu iş görür." Glen, ağaçların büyümesi için kayaların eğrelti otlarıyla kaplı zemine çok yakın olduğu ormandaki çıplak bir alandan biraz daha fazlasıydı. Volkanın yanından akan bir şelale bir tarafında küçük bir havuz oluşturmuştu. "Gel, shei'tani." Yağmur belindeki örtüyü çözdü ve boylu boyunca açarak sık bir eğrelti otu yatağının üzerine indirdi. "Uyku zamanı." Siyah kaşlarından biri kalktı ve lavanta rengi gözleri parlamaya başladı. "Ya da başka şeyler."

Gülümseyerek ona doğru gitti ve adam şalının ucunu çekiştirerek çözerken ve kumaşın çıplak, pırıl pırıl vücudundan kaymasına izin verirken hiçbir itirazda bulunmadı. Saçları

Sırtından aşağı ve omuzlarına döküldü, küçük, yuvarlak göğüslerini canlı alev yalamalarıyla çerçeveledi ve ince kalçalarının kabarıklığını fırçalamak için sırtından aşağı kıvrıldı.

Alev Körfezi'nde gün batımı gerçekten de büyük ve güçlü bir sihirdi. gece, batan güneşin alev alev yaktığı sularda yüzerken içinde bir şeylerin değiştiğine şüphe yoktu. İlk kez onun karşısında çırılçıplak duruyordu ve bundan en ufak bir utanç duymuyordu. Bunun yerine, damarları yeni ortaya çıkan kadınsı bir güçle uğulduyordu.

Yüzünü ellerinin arasına almak için uzandı. "Beni seviyor musun, Rain?"
"Sevmenin mümkün olduğunu bildiğimden daha fazla. Bütün yıldızlar düşecek

durmadan önce cennete gideceğim."

Onun doğruluğu saf ve mutlaktı. O kadar sarsılmazdı ki, içinde en ufak bir şüphe belirtisi bile yoktu. Derin bir nefes aldı, onun kendisine olan mutlak bağlılığı karşısında gözleri kamaşmıştı.

Ona tacına layık bir kral ve gerçek eşinin bağına layık bir Fey olmak için savaşa gitmesi gerektiğini söylemişti ama gerçek şu ki, o zaten kızın hak ettiğinden çok daha fazlasıydı.

Ellerini kollarının zarif, yuvarlak kasları üzerinde gezdirdi, ona dokunduğunda hafifçe titremesine, sanki her parçası onun bir parçası olmak için can atıyormuş gibi dokunuşuna sıçrayan büyü çatırtılarına hayran kaldı. Ne kadar iyi, güzel bir Fey. Onun Fey'i. Onun aşkı, onun kalbi, onun ruhunun gerçek eşi. Çok güçlü, çok cesur. Hiç olmadığı kadar.

Ona layık olmak için olması gereken *her* şey.

Güvence ve koruma için ona yapışan korkmuş bir kız değil, kendi başına güçlü ve kendine güvenen cesur bir kadın. Bir Tairen Ruh. Onun dengi.

Etraflarında, düzinelerce peri sineği uyanıp gün boyunca onları barındıran küçük yuvalarından kanatlanırken, ormanın karanlığı parıldayan ışıklarla ışıldamaya başladı. Küçük, parlayan yaratıklar gölgeli ormanda yıldızlar gibi dans ediyordu. Şelale usulca havuzuna dökülüyor ve uzaktan gelen sörfün boğuk kükremesi havayı denizin tınısıyla dolduruyordu. Ellysetta geri adım attı, çıplak ayağı adamın onlar için serdiği kumaşın yumuşak genişliğini buldu. Dizleri büküldü ve hafifçe adamın hazırladığı çardağa çöktü, onu da kendisiyle birlikte çekti ama adam kadının bedenini kendi bedeniyle örtmek üzereyken Ellysetta'nın elleri adamın omuzlarını iterek onu sırt üstü .

"*Nei, shei'tan*. Bana bırak." Daha önce de sevişmelerinde liderliği ele almıştı ama sadece tairen'i uyandığında ve tutkuları onun bir parçası olan utangaç Celierian'ı bastırduğunda. Bu sefer ne vahşi ne de utangaçtı, ne tairen ne de ölümlüydü. Bu kez o sadece Ellysetta'ydı, Yağmur'un eşi, kızlıktan son adımı atan bir kadın.

"Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun?" Bu aşkın bu kadar kısa bu kadar büyümüş olması onu hayrete düşürmüştü. Ve o da büyümüştü.

Fey masallarını seven aşık kızıdan, eşinin gittiğini ve annesinin öldüğünü gören kederli gerçekçiye, Sisler'de çaresiz bir korku ve güven içinde eşi için uzanan öfkeli tairen'e, hem *shei'dalin* hem de savaşı büyüünde ustalaşmaya ve yeni krallığını kurtaracak cevapları bulmaya kararlı genç Feyreisa'ya. Yolculuğun her adımını onun için atmıştı. Onun için. Artan gücünü, ona duyduğu derinleşen aşkla besliyordu.

Elleri adamın vücudunda aşağı doğru kayıyor, teninin pürüzsüz sıcaklığına hayret ediyordu. Gümüş sisi gibi solgun, saten gibi şık. ellerinin altındaki hissini, böylesine yıkıcı bir güzelliğin içindeki güç ve kudreti seviyordu. Onun gıdıklanan ayaklarını ve ellerini uzun kas iplerinin üzerinde gezdirip başını eğerek etinden küçük ısırıklar aldığı anda kalçalarının nasıl titrediğini keşfettiğinde usulca güldü.

"*Fellana...*" diye , elleri ona doğru uzanıyordu.

"*Nei, Rain,*" diye uyardı, onun kaçarak. "Bu sefer benim." Seksi çoktan dolmuş ve kalınlaşmıştı, kalbinin ağır ritmiyle nabız gibi atıyordu. Onu okşadı, avucunu sert sıcaklıkla doldurdu, dudaklarını teninin kadifemsi yumuşaklığında gezdirdi, sonra dans ederek karnının düz, nervürlü kaslarına öpücükler bıraktı.

İnledi ve yer , kalçaları içgüdüsel bir taleple ona doğru kalktı. "Baştan çıkarıyorsun."

Mırıldandı ve dilini adamın göbeğindeki yuvarlak girintiye dokundurdu. "Ben sadece zevki uzatıyorum." Tairen'in daha koyu kokularına karışan teninin tatlı kokusu kaslarının gerilmesine neden oldu. Uyarılma ağır bir sızıya, iç kasların sıkılaşmasının dalgalanmasına, etin yavaşça yanmasına dönüştü.

Burun delikleri koyu balın ihanet kokusuyla alevlendi ve zaten parlayan gözleri ani bir ateşle parladı.

"Beni istiyorsun," diye fısıldadı.

"Bildikten daha fazla." Göğsüne doğru eğildi, meme uçlarının gergin tomurcuklarını ısırdı, ardından yalayarak tadını çıkardı, onu ağzına çekti.

Boğazında ve göğsünde alçak, titreşimli bir hırıltı mırıldandı, tairen'inin ihtiyacının baştan çıkarıcı uğultusu. "O zaman gel *kem'fellana, kem'tani* ve arzuladığın şeyi al."

Alçak sesle mırıldandığında damarlarında bir sıcaklık belirdi. Göğüsleri gerildi, meme uçları ağrıyan noktalara kadar sertleşti. Arkasına yaslandı, adamın kalçalarını kavradı ve omurgasını büktü, adamın elleri göğüslerini avuçlamak için kalkıp başparmakları hassas uçlarında gezinirken tısladı.

Tanrım. Elinin ona bir kez dokunması yetti ve ahenkli zevk o kadar hızlı yoğunlaştı ki, ilk titreyen orgazmını engellemek için yapabileceği tek şey buydu. Henüz bunu istemiyordu. Bu onun zamanıydı, onun baştan çıkarmasıydı, onun kontrolü paramparça olana ve onu alması için yalvarana kadar kızdırma ve eziyet etme gecesi idi. Ona sahip olma zamanıydı,

Onu sık sık ve zarıfçe sahiplendiği gibi.

Nefes nefese adamın tehlikeli ellerinden uzaklaştı. "Sence aşk için örülen dokumalar peri sineklerinin rüya sihirlerini yapmalarını engeller mi?" Parmakları adamın göğsünde gezindi ve Celieria'da ona öğrettiği gibi özünü onunla paylaştı.

Ürperdi ve gülerek inledi. "Riske girmeye hazırım."

Yavaş bir gülümsemeyle başını onun göğsüne eğdi ve vücudunda aşağıya doğru kıvrıldı, öpücükler ve alaycı sihir kıvılcımlarını peşinden sürükledi. Onun düz karnını, zayıf kalçalarını okşadı. Tırnakları adamın teninde hafıfçe gezindi ve adamın her küçük titreyişinden, nefesinin kesilmesinden ve dokunuşunu beklerken zonklayan etinin yakınında onu izleyen yarı kapalı gözlerinin zevk aldı.

Kadınsı bir güçle gözlerinin içine gülümseyerek başını eğdi ve onu ağzına aldı. Adamın gözleri bir iniltiyle kapandı ve çenesi havaya kalkarken başı geriye doğru eğildi ve kendini ona bıraktı. Sıcaklık, teninin tuzlu-tatlı tadı, erkek Fey uyarılmasının zengin, baş döndürücü kokusu duyularını yıkadı.

Elleri havaya kalktı, lavanta rengi Ruh ellerinin etrafında ıfıl ıfıl parlıyordu ama o ellerini sallayarak onları uzaklaştırdı. *"Nei, shei'tan. Bu dokumayı ben eğireceğim."*

Daha önce, onun üzerindeki büyüü dokuyan hep o olmuştu, Ruhü öylesine canlı bir mükemmellik ve yıkıcı bir güçle dönüyordu ki, kız gerçekte illüzyonu birbirinden ayıramamıştı.

Şimdi ondaydı.

Jaren ve Venarra'nın son haftalarda ona öğrettikleri gibi gücünü çağırdı. Büyü çağrısına geldi, saf güçten oluşan baş döndürücü bir telaş. İsteddiği görüntüleri ve hisleri hayal etti, örgülerin karmaşık desenlerini döndürdü. Ruh onun en güçlü büyü dalıydı, her zaman da öyle olmuştu.

Dokumalar yapabildiği kadar dolu ve zengin olduğunda, büyüün büyük parlak akışlar halinde dökülmesine izin verdi. Büyü bir peçe gibi adamın üzerine düştü ve onu öyle ince bir şekilde örülmüş bir illüzyonun büyüüyle sımsıkı sardı ki, adam bile gerçeğin büyüye dönüştüğü yeri anlayamadı.

Kanı tutuşup sıvı aleve dönüşerek onu içten dışa yakarken Rain'in nefesi kesildi. Tatlı ağzı onu amansız bir şevkle yutarken ve büyüü duyularını bastırırken, ısı onu doldurdu, belinde toplandı ve etini patlamaya yakın şişirdi. Kendini kontrol altında tutmak için savaşıırken vücudundaki her kas sıkıştı ve gerildi.

Saçlarının vahşi kıvrımları adamın yanan teninde geziniyor, ağzının yıkıcı gelgitleriyle eşleşen bir ritimle onu okşuyordu. Ciğerleri onun sıcak kokusuyla, elleri etinin sıcak sateniyle doldu. Her yerdeydi, bedenine hükmediyor, zihnine fısıldıyor, alaycı dokunuşlarla ve kadife sıcaklığının uzun, yavaş yalamalarıyla ona işkence ediyor, üzerine dökülüyordu

Daha önce bilmediği, hayal etmeye cesaret edemediği kadar sınırsız, sınırsız tutkulu bir aşk. Bu sırada ağzı onu çılgına çevirdi, ta ki titreyip hıçkırıklarla adını haykırana kadar. "Ellysetta!"

Kendi Ruh dokumasını ördü, onunkiyile birleştirdi ve istediği birleşmeyi ona vermesi için onu teşvik etti. Kadın yavaşça -ah, tanrılar korusun, çok yavaşça- onu serbest bıraktı ve onun kalçalarına binerek oturdu. Adamın elleri kadının kalçalarını kavradı, parmakları yumuşak kıvrımları kazarak onu daha da yakına çekti.

Ellysetta, Rain'in ihtiyacı onu dövdükçe titredi. Vücudu alev alev yanıyordu. Ona bahsettiği her lezzetli, kışkırtıcı dokunuş ve okşayış, çıplak, yanan etinin onunkine bastırılmasıyla ona on kat geri dönmüştü.

Tiz bir melodi havayı doldurdu. Aralarındaki Fey'i hisseden peri sinekleri araştırmaya gelmişti. Baş döndürücü hava gösterileriyle süzöldüler ve süzöldüler. Mücevherlerle süslü kanatlarından pırıl pırıl tozlar saçarak, Yağmur ve Ellysetta'nın üzerinde havada dönüp dans ettiler. Garip bir şekilde, onların varlığı bir izinsiz giriş gibi değil, o anın tatlı, vahşi büyüünün doğal bir parçası gibi görünüyordu.

Ellysetta gözlerini kapadı ve peri sineklerinin sözsüz mırıltılarının onu yıkamasına izin verdi. Fey vizyonu çağrısız geldi ve glen mücevherli bir harikalar diyarına dönüştü, kadifemsi karanlık yanardöner sihirle parlıyor ve peri sineklerinin ardından kristaller gibi düşen küçük parlak ışıklar yağıyordu. Altında, Rain göz kamaştırıcı, daha önce hiç görmediği kadar parlak bir güç girdabıydı. Genellikle onu örten karanlık ağ, özünün ışıltılı parıltısı karşısında neredeyse yok olmuştu. Ve o... o da Büyük Güneş kadar altın beyazıydı.

"Şimdi, sevgilim," diye yalvardı. "*Teska*, şimdi bana gel."

"*Aiyah*," diye kabul etti. "Şimdi." Onu vücudunun girişine doğru yönlendirdi. Cinsel organının küt ucu ona dokunduğu anda, kalçaları güçlü bir darbeye yukarı kalktı. Gözleri sıkıca kapandı ve zevk onu parçaladığında düzensiz bir çığlığı ısırdı. İç kasları onun etrafında kenetlendi, onu sıkıca tuttu ve derinlere çekti.

Önce yavaşça, sonra kalçalarının her yükselişi ve düşüşü onu orgazmın eşiğine yaklaştırdıkça artan bir hızla hareket etmeye başladı. Kısmen tamamlanmış bağlarının her bir ipliğinin ritimle titreştiğini hissedebiliyordu. Tairen'in içinde ve onun içinde kükrediğini duyabiliyordu; vahşi, şiddetli ve tutkulu sesler.

"Yağmur..."

Elleri onu kavradı, görüşü dönmeye başlayana kadar onu daha hızlı, daha hızlı itti. Gözleri fal taşı gibi açıldı, bakışları onunkilerle kilitletti. Teni ay gibi parlıyordu, gözleri ikiz mor yıldızlardı, ruhu onunla tanışmadan çok önce onu çağıran pırıl pırıl bir fenerdi Ağzına bir öpücük kondurmak için eğildi, dudaklar buluştu, birbirine karıştı, nefesler birbirine karıştı.

"*Ve sha kem'san*," diye fısıldadı onun ağzına karşı. "*Ke vo san*." Ve

Kalçalarının son bir hamlesiyle ikisini de eşiğin ötesine itti. Sesleri ayrılmaz bir şekilde örülmüş tek bir iplik halinde haykırdı ve tepelerinde dans eden peri sineklerinden üzerlerine pırıl pırıl ışıklar yağdı.

Ellysetta rüyasında karanlığı gördü, uyuyan bir çocuğun üzerine örtülen kalın bir battaniye gibi sıcak ve rahatlatıcıydı. Rüyasında şarkı söyleyen sesler gördü, hem Tairen hem de Fey sesleri. Şarkılar farklıydı ama bir şekilde hepsi tanıdıktı, rahatlatıcıydı, ona çok katmanlı tonlarda mırıldanıyorlardı. Sesler cesaret ve güç, sevgi ve neşe, hoş geldin ve umut şarkıları söylüyordu. O da şarkıya karşılık vermek istedi ama notalar ve kelimeler bir türlü gelmiyordu.

Kıpırdandı, uzuvları sıcak karanlığın sınırlarına doğru itildi ve çırpındı. Şarkılar tatlı bir ninniye dönüştü. Sus, küçük ... sabırlı ol. Sessizlik içinde söylenen fısıltılı bir uyarı. "Las, ajiana. Şşş. Sessiz ol. Sakin ol. Seni duymasına izin verme."

Karanlık değişti, daha da soğudu. Özgürlük için çırpınışları sıkıntının titremesine dönüştü. Hastalıklı bir tatlılık burun deliklerini doldurarak başını döndürdü ve onu hasta etti. Soğuk eller onu seslerin sıcaklığından geriye doğru sürükledi. Korku içinde haykırdı. Acı dolu feryatlar, öfke ve yakıcı keder kükremelerine karıştı.

Tairen şarkıları solup sessizleştikçe çok katlı şarkı inceldi ve geriye sadece erkek ve kadın Feyan sesleri kaldı. Artık melodilerinde belirgin bir korku ve endişe akışı vardı. Alçak, soğuk bir ses karışıma yeni bir iplik ekledi, bu , ıslıklı bir fısıltıydı ve kalbine dehşet saldı. Çaresizce titreyerek sımsıkı bir topun içinde kıvrıldı ve sıcak Feyan sesi kulaklarında nazik ama emredici bir şekilde ısrarla şarkı söyledi: "Sessiz ol... hareketsiz ol."

Ve .

Feyan şarkısı uyumsuzlaştı, notalar kırıldı, ağladı.

"Sieks'ta. Affet bizi, Kem'kaidina. Affet bizi."

Işıklar karanlığın içinde parlıyordu, parlak, küresel, gökkuşağından bir top gibi onu çevreliyordu. Sıcak ve parlak, neredeyse tairen şarkısının canlı renkleri kadar güzeldi. Işıklara baktı, onların güzelliğinden etkilenmiş ve korkmamıştı, küre büzüldüğünde, küçüldüğünde, kapandığında anlamadı. Işıklar görüşünü doldurdu ve sardı.

Dünya yine karanlığa gömüldü. Karanlık, sessiz ve buzbir soğukla öpüldü.

Işık geri döndüğünde, gece gökyüzündeki ikiz dolunay gibi parlayan iki yuvarlak gümüş paradan geliyordu. Işık daha da parlaklaştı ve aylar solgun, kadavra gibi bir yüzün içinde parıldayan bir çift soğuk gümüş göze dönüştü. Pençeli eller yeni doğmuş minik bir bebeği havaya kaldırırken muzaffer kahkahalar kanını buza çevirdi.

Sahne değişti. Karanlık, siyah duvarlı, duvarlarındaki zayıf meşalelerle loş bir şekilde aydınlatılmış bir mağaradaydı. İki karanlık figür, bir erkek ve bir kadın, dikenli bir kafesin içinde kucak kucağa kilitlenmiş duruyordu. Adam kelepçelenmiş ve duvara zincirlenmişti. Yüzlerini göremiyordu ama tenlerinde soluk bir renk vardı.

gümüş bir parıltı. Ellysetta ilk başta düşmanlarının esir aldığı Rain ve kendisine baktığını düşündü ama sonra adam sanki onun varlığını hissetmiş gibi başını kaldırdı.

Gözleri korkunç bir vahşilikle parlıyor, kadının görüşünü tamamen dolduruyordu.

Gözbebeği yok. Güçlü bir sihirle dönen, ısıltılı, opalesan yeşil prizmalar.

Tairen'in gözleri.

Yavaşça değişmeye başladılar, yeşilden altına döndüler ve sahne bir kez daha değişti. Adamın yüzü, tairen Cahlah'ın gururlu, asil kafasına dönüştü. Adam ve kadının bulunduğu karanlık mağara Fey'Bahren'in yuva yaptığı inine dönüştü. Cahlah kara kumların üzerinde, bir tairen yumurtasının etrafında kıvrılmış yatıyor, Fey'Bahren'in tünellerini iniltileriyle dolduruyordu. Deri kabuğu kemirdi ve pençeledi, ta ki sonunda yumurta kırılıp içindeki cılız beden dışarı çıkana dek.

Ama öne yuvarlanan hareketsiz form bir yavru değildi.

Bu Ellysetta'ydı, çıplak ve cansızdı, gözleri süt beyazı olmuştu.

Ellysetta nabızı hızla atarken ve ciğerleri havaya açken uyandı, sanki gerçekten o tairen yumurtasının içinde mühürlenmişti ve yavaş yavaş ölüyordu.

Doğrulup elini çarpan kalbine bastırdı ve sakinleşmek için kendini zorladı. Etrafındaki orman hâlâ gece karanlığındaydı. Peri sinekleri endişeli bir enerjiyle uçuşuyor, yakındaki ağaçların arasına dalıp çıkıyor ve baş döndürücü daireler çizerek dönüyorlardı.

Bir vardı.

Rain hâlâ uyuyordu, bir kolunu başının üzerine atmıştı, saçları ipeksi, düz ve gece kadar siyah, koyu renk tellerden oluşuyordu. Uykusunda kaşlarını çatmıştı. Onu sarsarak uyandırmak için eğildi.

"Rain... Shei'tan... uyan. Bir var." Bastırıcı his neredeyse onu boğuyordu.

Gözleri birden açıldı ve o kadar hızlı doğruldu ki, kadın topuklarının üzerine geri oturdu. Elleri göğsüne gitti, içgüdüsel olarak normalde orada bağlı olan Fey'cha'yı aradı. Onu gördüğünde gerginliğinin bir kısmı dağıldı. Onu kolundan yakalayıp arkasına sürükledi ve etraflarına beş kat büyüden oluşan kalkanlar fırlattı. Havayı koklayarak tedirginliklerinin kaynağının kokusunu almaya çalıştı.

"Tehlike burada değil," diye mırıldandı. "Başka bir yerde."

Sonra çağrı geldi, Sybharukai'nin zengin, emredici sesleri rüzgârlarda .
"Rainier-Eras, sen ve eşin gelmelisiniz."

Rain'in büyü ve kanatlarının onları taşıyabildiği kadar hızlı uçtular, Fey'Bahren'e devam etmeden önce sadece Marissya'yı almak için durakladılar. Marissya, Ellysetta'dan çok daha tecrübeli bir şifacıydı ve Ellie onu riske atmak istemiyordu.

yavruları kendi başına iyileştirmeye çalışarak onların güvenliğini sağladı. Yuvalama inine ulaştıklarında, tüm sürüyü kalan beş yumurtanın etrafında çember oluşturmuş, dönüşümlü olarak mırıldanırken ve şiddetle hırlarken buldular.

Yağmur, Ellysetta ve Marissya'yı dişi tairenlerin tehlikeli, seğiren kuyruklarından uzak tuttu. Zehirli sivri uçlar tamamen açılmış, solgun ve inin loş ateş ışığında parlıyordu. Kendi tairen'inin öfkesi hızla yükseliyordu.

Fey zihnini koruyan ve her zaman var olan bariyerleri sıyrıp bilincini dışarıya doğru fırlattı. Tehlikenin kaynağına dair hiçbir ipucu ona geri gelmedi. Sadece yumurtalarının içinde hiçbir şeye karşı mücadele eden yavruların çaresiz korkusu vardı.

Sonra soğuk bir korku parmağı omurgasında gezindi. Korku ama ne kendi korkusu ne de yavrularınki. "Ellysetta."

Derisinin kalınlığına ve yuva yapan kumların sıcaklığına rağmen titriyordu. "Hissetmiyor musun?"

"Neyi hissetmek?"

"Soğuk... Sesler duyuyorum, fısıltılar."

"Hiçbir şey hissetmiyorum." Adam onun ellerini tuttu. Teni buz gibi olmuştu. Başını sallayan Marissya'ya baktı.

"Tairen'in Ateş Şarkısı'nı söylediği zamanki gibi." Ellysetta ikisinin de yüzündeki endişeyi gördü ve ikisinin de şeytani varlığı hissedemediğini fark etti. Neden bunu hisseden tek kişi kendisiydi?

"Nereden geldiğini anlayabilecek miyim diye bakacağım." Elini Rain'in elinden çekti ve kararlı bir şekilde tairen yumurtalarına yaklaştı. Yaklaştıkça omurgasına soğuk bir ürperti yayılıyor, etini çakıl taşlarına dönüştürüyordu. Dizleri ani bir güçsüzlükle titredi. Kendini sabitlemek için en yakın yumurtaya uzandı.

Eli kösele kabuğa temas ettiği anda, içindeki tairen yavrusu ona doğru hamle yaptı. Yumurta sallandı ve zihninde korkmuş bir çılgılık miyavladı. Yavrunun bilinci, küçük bir bebeğin annesine ulaştığı gibi ona ulaştı, körü körüne kavradı, içgüdüsel olarak onun varlığının güvenliğini ve sıcaklığını aradı. Gözleri yaşlarla doldu. Yumurtanın dış duvarlarını yırtıp atmak ve korkmuş tairen bebeğini kollarına almak istedi. Bu bir bebektir, tıpkı herhangi bir Fey ya da Celierian bebeği gibi, küçük, savunmasız ve masum. Ve karanlık, korkunç bir ölüm eli, sanki yakalanıp tüketilecek bir avmış gibi onu takip ediyordu.

Diğer yumurtalara dokundu ve doğmamış yavruların her birinden aynı korkmuş, yalpalayan tepkiyi aldı. Daha da kötüsü, diğerine uzanabilmek için elini bir yumurtadan her kaldırdığında, küçük yavrunun korku içinde ağladığını duyabiliyor, çaresizce, çok zayıf bir şekilde ona tutunmaya çalıştığını hissedebiliyordu.

"Rain, çok korkmuşlar."

İki uzun adımda onun yanındaydı. "Bana yardım etmek için ne yapabileceğimi söyle." "Onlara dokun. Onlarla konuş. Yalnız olmadıklarını bilmelerini sağlayın. Şarkı söyle.

onları."

İlk başta tereddütle mırıldanmaya başladı, ama Rain de yavruların çılgınca korkusunu hissettiğinden tereddütü çabucak kayboldu. Mırıltı önce mırıldanmaya, sonra da güçlü ve rahatlatıcı, derin bir bariton şarkıya dönüştü. Marissya'nın sesi onunkine katıldı ve tairenler yaklaşarak büyük başlarını eğdiler ve tairen şarkısının nefes kesici altın ve gümüş güzelliğini karıştıma eklediler.

Ellysetta duyularını açarak saldırının kaynağını bulmaya çalıştı. Fısıldayan ürpertinin duyularının çevresinde, her yerde ve hiçbir yerde aynı anda dans ettiğini hissedebiliyordu. Karanlık, soğuk ve tıslayan bir buz gibi olan sesi, Rain ve tairen'in söylediği şarkıların melodik sıcaklığını bastırıyordu. O şeyin varlığı o kadar güçlüydü ki neredeyse onu görebiliyordu, ama ne zaman ona odaklanmaya çalışsa, saldırgan sis gibi kayboluyor, asılsız ve anlaşılmaz oluyordu. Mevcuttu ama her zaman ulaşamayacağı bir yerde, onunla alay ediyordu.

"Marissya, yavruları tekrar iyileştirmeyi dene. Belki de bu her neyse, saldırmadığı sürece uykuda kalıyordur."

Shei'dalin bir adım öne çıktı. Her ikisi de altın tonlarıyla parlayan Yeşil Toprak ve lavanta Ruhu, gücünü toplayıp şekillendirdikten sonra en yakın yumurtanın üzerine bırakırken avuçlarının üzerinde parıldayan akışlar halinde dönüp durdu.

Büyüyü yumurtaya bağlı yavruya gönderirken kaşları çatıldı. "Hâlâ fiziksel bir hastalık belirtisi bulamıyorum Ellysetta, ama öldüklerini hissedebiliyorum. Sanki bir şey hayatlarını gibi." Başını kaldırdı, yüzü solgun, masmavi gözleri endişeyle doluydu. "Onları hayata tutundurmaya çalışabilirim, böylece onları öldüren şeyi bulup durdurmanız için size zaman kazandırabilirim."

"Yap ." Ellysetta şarkı söyleyerek, yatıştırarak yumurtadan yumurtaya geçti. Venarra'nın ona öğrettiği gibi şifalı örgüleri eğirdi ama Marissya'dan daha başarılı olamadı. Hayal kırıklığı içine çökmüştü. Bebek tairenler hıçkıra hıçkıra ağlıyor, etraflarında akan hoş tairen şarkısına rağmen küçük bedenleri korkudan titriyordu. Ne zaman bir yumurtanın üzerine elini koysa, içindeki bebeği yatıştırırsa, bir diğeri ağlıyordu. Ve ne zaman birini rahatlatmak için dönse, bir üçüncüsü inlemeye başlıyordu. Sanki... sanki...

"Parlak Tanrı onları korusun," diye nefes aldı Ellysetta, dehşet buz gibi bir dalgayla üzerine çökmüştü. "Avlanıyorlar."

Bunu söyler söylemez haklı olduğunu anladı. Yavruların avcısı hariç -her neyse- açık bir saldırı yapmıyordu. Yavruların savunmasını test ediyor, onları bir deve kurdu sürüsünün bir koyun sürüsünü öldürmek için harekete geçmeden önce yorgunluktan bitap düşürmesi gibi zayıflatıyordu.

Yağmur şarkı söylemeyi bıraktı. Omurgası dikleşti. Yüzü kazınmış taştan bir maske gibi sertleşti. "Büyücü mü?"

"Sanmıyorum. Tanıdık gelmiyor."

"Ellysetta. Yağmur." Marissya'nın sesiyle ikisi de döndü. *Shei'dalin*'in yüzü solgundu, ağzı acı dolu bir yüz ifadesiyle geri çekilmişti. "Bir sorun var." Aniden bir çığlık attı ve tökezleyerek yumurtalardan uzaklaştı, siyah kumların üzerinde dizlerinin üzerine düştü. Kamburlaştı, bir top gibi kıvrıldı, kollarını beline doladı.

"Marissya!" Ellysetta *shei'dalin*'in yanına koştu ve kumda onun yanına çöktü.

Korku, Ellie'nin zihninden Venarra'nın ipleri nasıl seçeceği ve onları belirli, kontrollü desenlerde nasıl öreceğine dair tüm dikkatli talimatlarını çıkardı. Bunun yerine, Marissya'ya uzanırken saf, çaresiz içgüdüğü devreye girdi. *Yüce tanrılar, bana yardım edin. Onu iyileştirmeme izin ver.* Büyü yanıt olarak kükredi, güçlü ve engin. Dikkat ya da kısıtlama olmaksızın Marissya'ya aktı ve güçlü, kontrolsüz akışlarla birbirine bağladı.

O sınırsız bağlantı anında, Ellysetta tanıdık, korkutucu bir bilinç, ani bir ilgiyle ona doğru dönen uzak, karanlık bir farkındalık hissetti.

Kalbinin üzerindeki deri aniden ve buz gibi soğudu. Dehşet, ağzını acı metalik bir tang ile kapladı. *Oh, Tanrım. Oh, Tanrım, hayır.*

İçindeki güç hızlı, sert bir hamleyle yer değiştirdi, istekli, şiddetli ve öfkeliydi. Büyü şok edici bir tepkiyle fişkırdı. Bir anda içini doldurdu, sonra da kalkanlarını sıkıca kapatamadan kör edici bir bulut halinde dışarı fırladı.

Güç onu geriye doğru savurdu ve Rain'in bacaklarına çarptı.

"Ellysetta!" Kollarını kavradı ve kendini toparlamasına yardım etti. "Ne oldu? Az önce ne oldu?"

O cevap veremedi, tairen çığlık attı. "!" Ellysetta tairen yumurtalarının olduğu yuvaya doğru döndü, savaşmak için büyüünü topladı ama engellerini kaldırdığı anda çok geç kaldığını anladı.

Düşman gitmişti ama yenilgiyle ayrılmamıştı.

Birkaç dakika önce beş tairen yavrusu yumurtalarının içinde titriyordu. Şimdi sadece dördü titriyor.

"Hayır...oh, hayır..." Ellysetta, Forrahl'a ait olan hareketsiz yumurtaya, ona şarkı söylediğinde yumurtası neşeye sallanan tatlı küçük tairen'e koştu.

"Tanrılar, lütfen, *teska*. Bunu yapma." Umutsuz bir umutla gücünü toplayarak ellerini yumurtanın üzerine koydu ve toplayabildiği en parlak şifa dokusunu ördü.

Bu sefer hiçbir şey hissetmedi. Fısıldayan sesler yok. Tanıdık bir kötülük yok. Sadece daha önce değerli bir yavrunun sesinin şarkı söylediği yerde ölü, boş bir sessizlik vardı.

Eld~ Boura Fell

Hizmetkârları çocuğu arındırma havuzuna taşırken Vadim Maur doğum masasının kenarlarını şiddetle kavradı. Elleri ve bacakları

O kadar titriyordu ki düşme korkusuyla masayı bırakmaya cesaret edemedi.

Ellysetta Baristani onu ikinci kez hazırlıksız yakalamıştı. Ellysetta Baristani'nin varlığını Ellysetta'nınkinden sadece birkaç saniye önce hissetmişti ve eğer bu kısa avantaj olmasaydı, öfkeli güç patlaması onu daha önce gibi yakıp kavurabilirdi. Hal böyleyken, kol ve bacaklarındaki gücü tüketmiş ve onu ciddi yaralanmalardan kaçınmak için kaçmaya zorlamıştı.

Onu *kaçmaya* zorlamıştı. Onu. Eld'in Baş Büyücüsü. Düşüncesi bile iğrençti.

Bu geceki felaketin tek tesellisi, şimdi hizmetkârlarının kollarında tuttuğu ödüldü. *Umagi*'sinin yeni doğan bebeği yıkamasını izlemek için başını çevirdi. Çocuk yine erkekti. Ellysetta Baristani'nin müdahalesine ve Kuyu'dan aniden ayrılmasına rağmen, Tyrkomel için verdiği şiddetli savaş olmadan bağlama işlemi sorunsuz bir şekilde gerçekleşmişti. Ne yazık ki Vadim bu kez başarısından o kadar da emin değildi. Bebeğin gözleri Tyrkomel'in annesinin rahminden çıktığında olduğu gibi ıslıl ıslıl parıldamıyordu.

Elbette bu çocuk da doğumu sırasında annesini parçalamamıştı. Fania baygındı ama zarar görmemişti. Bu da bir çeşit zaferdi. Çocuk, Shia'nın oğlu kadar vahşi bir zafer olmasa bile, Fania tekrar üremek için yaşayacaktı.

"Onu bana getirin," diye bağırdı ve bir hizmetçi bebeği incelemesi için ona uzattı.

En azından bebek ölümlüden ziyade Fey'e benziyordu. Gözleri berrak, canlı bir yeşil renkteydi ve gözbebekleri hafifçe uzamıştı; doğumunun üzerinden henüz çeyrek çan geçmiş olmasına rağmen teni Feylerin sedefli solgunluğuna bürünmüştü bile. Ağlayıp çırpınmadı ya da hizmetkârların onu dikkatli ama hızlı bir şekilde taşımaya itiraz etmedi. Bunun yerine sessizce yatıyor, parlak gözleri odayı belli bir niyetle tarıyordu.

Vadim daha yakına eğildi. Çocuğun yeşil gözbebeklerinin derinliklerinde Vadim gizli bir büyüün parıltısını gördü. Bir elini kaldırdı ve küçük bir Büyücü Ateşi topu çağırdı. Çocuk hareketsizleşti ve gözleri mavi-beyaz büyüün yoğunlaşmış ışıltısına odaklandı. Şimdi çocuğun gözlerindeki ışıltı daha da belirginleşmişti; büyü, Büyücü Ateşi'nin varlığına tepki olarak yükseliyordu.

Tatmin olan Vadim parlayan topu eritti. Böylesine hızlı ve açık bir tepki önemli bir gücün göstergesiydi. Bu çocuk yetenekliydi, hem de oldukça yetenekliydi. Fania iyi iş çıkarmıştı.

"Ona Coros denecek." Bu isim potansiyel anlamına geliyordu, bir kesinlik değil ama bir olasılık. "Onu çocuk odasına götürün ve Tyrkomel'in yanına yatırın."

Hizmetkârlar çocuğu götürürken, ani yorgunluk Başbüyücü'nün üzerine yüz ağırlık gibi çöktü. Sarktı ve ancak en yakındaki hizmetkâra tutunarak düşmekten kurtuldu.

Vadim bir baş dönmesi ve mide bulantısı dalgasıyla savaştı. Ellysetta Baristani'nin yakıcı büyüünden kurtulduğunu sanıyordu ama görünüşe hiç de kurtulamamıştı.

Hizmetkârlar onu yan odadaki minderli bir şezlonga götürdüler ve elindeki kanı yıkayarak onunla ilgilenmeye başladılar. İtiraz etmeden yardımlarına izin verdi. Sadece kendi *umagi*'sinin, tamamen sahip olduklarının bu odaya girmesine ve en savunmasız olduğu anda onunla ilgilenmesine izin verildi. Akıllarında kendisinin koymadığı hiçbir düşünce, ruhlarında kendisinin koymadığı hiçbir arzu yoktu. O emrederse kendi kalplerine bir bıçak saplayabilirlerdi.

"Elfeya'yı getirin," diye emretti. Merdivenleri tırmanacak gücü yoktu ve bu kadar zayıflamış bir halde görülme riskini göze alamazdı. "Onu bana getirin. Çabucak. Ve kimsenin sizi görmediğinden emin olun."

Solan Topraklar~ Fey'Bahren

Ellysetta cansız, sessiz kabuğa yaslanmış, yakıcı bir kederle sersemlemiş bir halde oturuyordu. , yavrulara şarkı söylemek için inlerine uçuyordu. Her bebek tairen'in şarkısının her notasını ve ölçüsünü biliyordu, her küçük kalbin mutlu pıtırtilarını ve yavruların onun yaklaştığını hissettiklerinde çıkardıkları küçük sesleri biliyordu. Onu sevmişler, ona güvenmişlerdi.

Ve onları hayal kırıklığına uğrattı.

Daha da kötüsü, Marissya'yı tehlikeye attı.

İçi boş, kederli gözlerini Yağmur'a kaldırdı. "O buradaydı. Marissya'yı iyileştirmeye çalıştığımda o buradaydı."

Yağmur dondu kaldı. "Yüce Büyücü mü? Onu burada, ininde mi hissettin?" Etraflarında anında beş katlı dokumalar ortaya çıktı ve ham güçle uğuldadı.

"Onlara ihtiyacın yok. Zaten yine gitti." Sesi kalınlaştı.

Şok yerini yıkıma bırakırken gözyaşları birikiyordu.

Rain'in kalkanları kaldı. Ellysetta'nın yanında dizlerinin üzerine çöktü ve üst kollarını kavradı. "Konuş benimle, *shei'tani*." Korku, yüzeydeki sertliğinin hemen altındaydı. "Yavruları öldüren Yüce Büyücü mü?"

"Bilmiyorum. Eğer , bir şekilde varlığını maskeliyor. Marissya'ya dokunana kadar onu hiç hissetmedim." Dudağını ısırdı. "Sanırım o-" Boğazı sıkıca kenetlendi, sanki tüm vücudu bu korkunç sözcüklere ses vermemek için savaşıyordu. Konuşmak için kendini zorladı. "Sanırım beni ona saldırmak için bir çeşit kanal olarak kullanmış olabilir."

Kendini acıya hazırladı, yarı yarıya Rain'in dehşet içinde geri çekilmesini bekliyordu. Bunun yerine, kısa bir şok anından sonra onu kollarının arasına aldı.

"Mümkün değil, *shei'tani*. Senin Büyücü İşaretlerini başka bir Fey'e saldırmak için kullanabilse bile, Marissya gerçek bağla bağlı. Bu bağ onun ruhunu her türlü bozulma ihtimaline karşı korur. Hiçbir Büyücü ona doğrudan zarar veremez.

fiziksel saldırı."

"Belki de yaptığı şey buydu. Belki de bir şekilde büyümü bozdu-"

"*Las*. Korkunun sana eziyet etmesine izin veriyorsun." Saçlarını geriye taradı ve sarsılmaz bir güvenle bakışlarını ona dikti.

"İki Mühür taşıyorsun, Ellysetta. Gaelen bize iki Mühür'ün Büyücü'ye sizi isteginiz dışında kontrol etmek için yeterli gücü vermeyeceğini söyledi."

Ona inanmak istedi. Bunu o kadar çok istiyordu ki karnı ağrıyordu. "Ama o buradaydı. Eğer Marissya'ya saldırmıyorsa, o zaman neydi-" Sesi . Marissya'nın iki olduğunu, kollarını hâlâ düz olan karnına doladığını hatırladı. "Bebek. Marissya'nın bebeği gerçek eş bağıyla korunmuyor."

Marissya yumuşak bir inilti çıkararak ikisini de yanına koşturana kadar Yağmur'la birbirlerine dehşet içinde bakakaldılar. Mavi gözleri irkilerek açıldı ve ikisinin de üzerinde gezindiğini görünce kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Rain? Ellysetta?"

"Nasıl hissediyorsun, *kem'mareska*? Oturabilir misin?" Yağmur bir elini onun arkasına koydu ve kalkmasına yardım etti.

"Elbette. Ben iyiyim. Neden olmayayım ki?"

"Bayılmıştın. Hatırlamıyor musun?" "I-"

Shei'dalin elini başına götürdü.

"Marissya," diye araya girdi Ellysetta. Yağmur'un soruyu sormak nazik bir yol bulmaya çalıştığını anlıyordu ama bazı şeyleri bir anne şımartılmadan hemen bilmeyi hak ediyordu. "Marissya, bebeğini kontrol et."

Korku Marissya'nın tenindeki ışığı çekerek onu solgun ve sarsılmış bir halde bıraktı. "Bebeğim mi?"

Ellysetta onun ellerini tuttu ve karnının üzerine koydu. "*Teska!* Onu şimdi kontrol et. Sağlıklı mı? Yakından bak." *Shei'dalin* dokumayı döndürüp kendi bedeninin içine yönlendirirken kalbi boğazında yükseldi ve bir demircinin çekici gibi çarparak orada kaldı. "Eee? Zarar görmemiş mi?"

Gözyaşları Marissya'nın kirpiklerinde parıldıyor, ateş ışığının parıltısını yakalıyordu. "O iyi." Ağzı titretilen bir gülümsemeyle kıvrıldı. "*Beylah sallan*, o sağlıklı ve iyi." Yumuşak bir rahatlama hıçkırığı attı, sonra soğukkanlılığını yeniden kazanmak için mücadele etti. "Bütün bunlar da ne demek oluyor?"

Kısa bir teşekkür duasının ardından Rain, *shei'dalin*'in ayağa kalkmasına yardım etti. "Ellysetta seni iyileştirirken Yüce Büyücü'yü hissetti. Sen yavruları iyileştirmeye çalışırken sana saldırmak için onu bir tür kanal olarak kullanmış olabileceğinden korktu."

"Baş Büyücü." *Shei'dalin*'in gözleri büyüdü. "Ama bu mümkün değil. Dax ve ben birbirimize bağlı gerçek eşleriz. Yüce Büyücü ne kadar denerse denesin benim ruhuma erişemez. Hiçbir Büyücü yapamaz."

"*Aiyah*, ama bana hatırlattığı gibi, çocuğunuz gerçek değil."

Marissya'nın kolları içgüdüsel bir anne koruması hareketiyle karnının etrafında kıvrıldı. "Ama... Başbüyücü öyle istediğini işaretleyemez. Bir bağlantı olmalı."

"İki Büyücü İşareti taşıyorum," diye hatırlattı Ellysetta ona acımasızca.

"Farkında olmadan bağlantı kurmuş olabilirim." Marissya'nın gözlerindeki dehşetten kaçtı. "Dharsa'ya döndüğümüzde Gaelen çocuğu Büyücü İşaretleri açısından kontrol etmeli."

"Nei, yapamaz." O itiraz etmeye başlayınca Rain susturucu bir el kaldırdı. "Artık Solan Topraklar'dayız, Ellysetta. Celieria'da ona tanıdığım serbestliği burada tanıyamam. Azrahn'ı dokumak, Büyücü İşaretleri'ni kontrol etmek için bile olsa, bir sürgün suçudur."

O daha itiraz edemeden Sybharukai yaklaştı, yeşil gözleri fırl fırl dönüyordu. *"Sürü Ateş Şarkısı'nı söylemeli."*

Ellysetta etrafına bakındı. Marissya ve için duyduğu endişeye o kadar kapılmıştı ki, sürünün şiddetli kederini görmezden gelmişti. Etraflarında toplanan tairerler bir yavrunun daha kaybindan üzüntüyle neredeyse çılgına dönmüşlerdi.

"Marissya'yı inden çıkarmalı mıyım?" Yağmur sordu. Sybharukai'nin kulakları seğirdi. *"O kalabilir. Yavrusu şarkımızı duymalı. Ama Ellysetta yavrusu ve anne-kin daha önce olduğu gibi üst çıkıntılara sığınmalı."*

"Onları ben uçuracağım." Sybharukai Forrahl'ın yumurtasını yuvadan almak ve güvenli bir mesafeye taşımak için eğilirken Yağmur Değişim'i çağırdı. Fahreeta ve Torasul pençelerini kullanarak kalan yumurtaların üzerine kalın bir koruyucu siyah kum tabakası süpürdüler.

"Ne oldu?" Marissya sordu. " oluyor?"

"Bir yavru daha kayboldu," dedi Ellysetta ona. "Sürü Ateş Şarkısı söyleyecek. Fey'lerin ölen bir savaşçının bedenini elementlere geri verdiklerinde yaptıklarına benziyor." İki kadının yerine tırmanabilmesi için Yağmur kumun üzerine uzandı. "Rain'in sırtına bin. Onlar başlamadan önce güvenli bir yere uçmamız gerek."

"Hangi yavru öldü?" Yağmur üst çıkıntılardan birine doğru havaya sıçrarken Marissya sordu.

Ellysetta'nın parmakları deri kabzayı sıktı. "Forrahl. Şarkı söylemeyi seven tatlı ufaklık."

Marissya'nın kolları Ellysetta'nın beline sıkıca sarıldı. "Çok üzgünüm. Onu ne kadar çok sevdiğini biliyorum."

Shei'dalin'in şefkati ve sempatisi Ellysetta'nın etrafında parlayan dalgalar halinde dönüyordu ama bu onu yatıştırmadı. Forrahl'ı sevmişti. Onu kendi çocuğu gibi sevmişti. Ama sonunda bunun bir önemi kalmamıştı. Yine de onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Yapması gereken her neyse - onu tairerleri kurtarabilecek tek kişi yapan sözde yeteneği her neyse - henüz keşfedememişti.

Yağmur ikisini kumlu inin zemininden yedi kat yukarıdaki bir çıkıntıya bıraktı. Bu mesafeden tairerler çok daha küçük görünüyordu... ve çok azdılar. Gurur -dünyada kalan tüm tairerler- bu on dört büyük kediden ve türlerinin hayatta kalması için geriye kalan tek umudu taşıyan dört yumurtadan oluşuyordu.

Ellysetta, Rain aşağı süzülüp zavallı Forrahl'ın ölü yumurtasının etrafındaki halkadaki sürüye katılırken onları artan bir tedirginlikle izledi. Neyi kaçıırıyordu? Neyi anlamakta başarısız oluyordu?

Şimdi, Rain gibi o da 'nün bir şekilde bu işin içinde olması gerektiğini düşünmeden edemiyordu. Onu hissetmişti ve eğer Rain Eld'in asla amaçsız bir şey yapmadığı konusunda haklıysa, o zaman orada olmasının bir nedeni vardı. Onu tekrar işaretlemeye çalışmıyordu.

Peki ne yapıyordu?

Aşağıda, tairer şarkı söylemeye başlamıştı. Canlı şarkı yankılanırken Ellysetta gözlerini kapadı. Her bir tairerin kendine özgü şarkısını sıkıca örülmüş desenin bir ipliği gibi duyabiliyordu; Sybharukai, Rain, Steli, hatta hayatta kalan yumurtaya bağlı yavruların küçük sesleri.

Şarkı yükseldikçe Marissya uzanıp elini tuttu ve içine saygılı bir sevinç doldu. "Bu çok güzel..." Marissya nefes aldı. "Bu çocuk doğduğunda ve artık tairer şarkısının ihtişamını duyamadığımda, kaybımın yasını tutacağım."

Ateş Şarkısı kreşendosuna ulaştı. Tairer boğazlarından alevler fişkırdı. Isı bir patlama ile yukarı doğru patladı.

Ve sonra, tıpkı daha önce olduğu gibi, Ellysetta buzdan bir parmağın omurgasını sıyırdığını hissetti, adını çağıran seslerin fısıltısını duydu.

Kızın eli aniden sıkıldı... ama bu kez sevinçten ya da korkudan değil.

"Ellysetta." Marissya'nın sesi titriyordu. Aşağıdaki alev okyanusu yuva inini gün gibi aydınlatmıştı. Marissya'nın gözleri irileşmiş ve korkmuştu. Boşta kalan eli karnına doğru uzanırken, Ellysetta'nın elini sıkıca kavradı. Titriyordu.

"Sen de hissediyorsun." Rahatlama korkuyla savaşıyordu. "Onları sen de duyabiliyor musun?"

Sesler mi? Fısıltılar?"

Marissya'nın başı çılgınca bir onaylamayla sallandı. "Keralas' diyorlar." Gözleri yaşlarla doldu. "Korkuyor. Çok korkuyor."

Yuva inine musallat olan şeytanın bir kurban daha alabileceğinden korkan Ellysetta, Marissya'nın önünde dizlerinin üzerine çöktü ve hiç tereddüt etmeden tüm duyularını açarak bilincini *shei'dalin*'in içine gönderdi. Annesinin parlak ışığında yanan küçük bir mumdan daha fazlası olmayan bebeği buldu. O da tıpkı yavrular gibi korkmuş bir halde inliyordu.

Ruhundaki tüm sıcaklığı ve sevgiyi toplayarak ona şarkı söyledi, tıpkı

Bebek Tairen'e şarkı söylemişti. Sevgi ve sıcaklık Ellysetta'dan bebeğin içine akıyor, yatıştırıyor ve sakinleştiriyordu. Yavaş yavaş iniltileri sustu ve sonra Ellysetta küçük, titrek bir duydu, o kadar yumuşaktı ki zar zor duyulabiliyordu. Şok onu geri çekilmeye zorladı.

Marissya'nın karnında henüz yeni yeni şekillenen çocuğu şarkı söylüyordu. Sesi tatlı ve yumuşaktı, notaları sönük renk titreşimlerinden öteye geçmiyordu ama tairen şarkısı söylüyordu.

Tıpkı yumurtadan çıkmamış yavruların onlara şarkı söylerken yaptığı gibi. Üzerine bir buz dalgası çöktü.

Zihninin kapıları açıldı. Anılar baş döndürücü bir hızla yuvarlandı. Kanatlar, ateş ve dişlerle ilgili çocukluk kâbusları... Sybharukai'nin Marissya'nın kokusunu alıp, *"Fey-kin birini taşıyor."*...Ellysetta'nın tairen yumurtasından yuvarlanan ölü bedeninin görüntüsü ve Cahlah'ın kaybettiği yavrusunun yasını tutması... zincirlenmiş ve hapsedilmiş iki gölgeli Fey... Yüce Büyücü'nün yeni doğmuş bir bebeği havaya kaldırırken zafer kazanmış soğuk gümüş gözleri... Büyücü'nün katedraldeki o korkunç günde alaycı bir sesle, *"Ben senin ruhunun babasıyım kızım. Onu ben yarattım ve şimdi onu almaya geldim."*

Ve son olarak Gaelen diyor ki, *Ruhlar Kuyusu... Eld uzun zamandır Azrahn ve selkhar kristallerini Kuyu'dan iblisleri çağırmak için kullanıyor...*

Ruhlar Kuyusu. Yeraltı Dünyası.

Henüz bir sonraki hayata geçmeyi hak etmemiş ölülerin ruhlarının evi.

Doğmamışların ruhlarına rahim.

Güzel, tatlı Işık Tanrısı. "Ellysetta!" Ellysetta çıkıntıya doğru koşup aşağı atlarken Marissya haykırdı.

Hava zahmetsizce geliyor, dokumalar Jaren'ın inişini yumuşatmak için tam olarak söylediği gibi dönüyordu. Ateş Şarkısı bitmişti ve alevler çoktan dağılmıştı. Yumurtaların yanına ayaklarının üzerine indi. Bir başka Hava sıcak kumları uçurdu, böylece altındaki daha soğuk derimsi kabuklara dokunabildi. Teker teker her bir yumurtaya gitti ve içindeki yavruyu korkudan titrerken ve inerken buldu; onlar sakinleşene ve yanıtlarını alana kadar teker teker onlara şarkı söyledi.

Her yavru soğuğu hissetmişti. Her biri kendi adını çağıran karanlık seslerin fısıltılarını duymuştu.

"Ne , Ellysetta?" Yağmur onun yanında durdu. Tedirginlik içinde hırlayan tairen de etrafına toplanmıştı.

Şaşkınlıkla hepsine baktı. "Yüce Büyücü'yü neden hissettiğimi biliyorum. Yavruların neden öldüğünü biliyorum." Titreyen dudaklarını ıslattı, sonunda bir araya getirdiği bulmacanın büyüklüğü karşısında sersemlemişti. "Haklıydın Rain. Yüce Büyücü. Başından beri oydu. Her şeyin arkasında o var."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Solan Topraklar~ Dharsa

"Yüce Büyücü Ruhlar Kuyusu'nu doğmamış Tairen'lerin ruhlarını çalmak için kullanıyor." Rain, Tairen Salonu'nun arkasındaki Kral Avlusu'nda topladığı özenle seçilmiş bir grup Fey'e haberi önceden bildirmeden duyurdu.

Dax taştan bir banka oturmuş, kollarını Marissya'ya sımsıkı sarmıştı. Ellysetta'nın beşlisi küçük çeşmenin yanında duruyordu ve onlarla birlikte Fey'Bahren'den geri dönen Steli köşeye sıkışmış, küçük bir çiçek bahçesinin düzleştirilmiş kalıntıları üzerine çömelmiş, mavi gözleri zorlukla kontrol altına alınmış bir tehditle dönüyordu. Avlunun etrafında bir mahremiyet örgüsü parlıyordu.

"Ruhlarını çalmak mı?" Tacik tekrarladı. "Ne sebeple?"

"Onları doğmamış çocukların ruhlarına bağlamak için," dedi Ellysetta alçak bir sesle, "böylece kendi Tairen Ruhlarını yaratabilecek."

Toplanan Feyler şaşkın bakışlar fırlattı. "Ama... bu mümkün değil," diye itiraz etti Gil. "İki ruhu birbirine bağlayabilse bile, beş Fey büyüünün hepsinde usta olan Fey çocuklarına ihtiyacı olacak ve bunun için de Fey eşlerine ihtiyacı olacak. Bırakın beş büyüü, hiçbir melez çocuk tek bir büyüünün ustası olarak doğmamıştır."

"Eş çiftleri var," dedi Ellysetta. "En azından ben doğduğumda vardı."

"Sen-" Tacik'in sesi kesildi ve yüzü karardı. "Sen de onlardan birisin. Onun yetiştirdiği Tairen Ruhlarından birisin."

"Evet." Rain'in birkaç adım ötede durması iyi olmuştu. Eğer Rain ona ulaşabilseydi, elini öyle bir sıkardı ki bütün parmakları kırılırdı. "Yağmur beni Alev Körfezi'ne götürdü. Gün batımında sulara yüzdük ve hayaller kurduk..." Hızlı bir nefes aldı, çaresizlik içinde birbirlerine sarılan gölgeli Fey dostlarını hatırlayınca gözyaşlarına boğuldu. "Doğumumu hayal ettim... ve ailemi. Fey ebeveynlerimin yanı sıra yavrusunun ruhu çalınan ve benimkine bağlanan Tairen'i de." Cahlah ve Merdrahl yavrunun ebeveynleriydi. Forrahl ise onun kardeşiydi. "İşte, kendin gör." Ruh'u çağırdı ve rüyasının tamamını döndürdü.

Sözlerini bitirdiğinde Marissya ağlıyor, Steli gururla uyarılarda bulunuyor ve savaşçılar donmuş bir sessizlik içinde duruyordu.

"Savaşlar sırasında ele geçirilmiş olmalılar," dedi Bel. "Yüce Büyücü bir Fey kadını başka nasıl ele geçirebilir ki?"

Marissya ağzını kapattı. "Yüce tanrılar, bunca zamandır tutsak mıydılar?" Yüzüne damgasını vuran dehşet, savaşçıların her birinin

ifadeler taşa dönüşür.

Ellysetta Yağmur'a döndü. "Onları tanıdın mı?" Yağmur başını salladı. "Nei. Yeşil gözlü birkaç Tairen Ruhı vardı ama hiçbirinin eşiyle birlikte ortadan kaybolduğunu hatırlamıyorum."

"Belki de erkek yakalandığında bir Tairen Ruhı değildi," diye önerdi Gaalen. "Eğer Feyreisa haklıysa ve Yüce Büyücü kendi Tairen Ruhunu yaratmak için doğmamış tairenlerin ruhlarını çalıyorsa, belki de o ilk değildi."

Steli boğazından kısık bir sesle hırladı ve ön pençeleriyle çiçek tarhını parçaladı. "*Birçok yavru öldü,*" diye şarkı söyledi Yağmur ve Ellysetta'ya. "*Çok çok çok.*"

"Kim bir önemi var mı?" Marissya ağladı. "Onları kurtarmak zorundayız."

Yağmur'un yüz ifadesi . "Marissya, zaten kendi yok oluşumuzu zar zor önlerken bunu nasıl yapabiliriz?"

"Onları orada öylece bırakamayız!"

"Başka ne seçeneğimiz var ki?" Gözleri kasvetliydi. "Nerede olduklarına dair hiçbir fikrimiz yok -hatta hâlâ hayatta olup olmadıklarına dair bile- ve kesinlikle onları bulmak için Eld'i istila edecek gücümüz yok."

"*Shei'tani*, Rain haklı." Dax gerçek arkadaşının elini tuttu.

"Büyücünün yavruları öldürmesini bile engelleyemiyoruz." Rain tükürdü. Bir elini saçlarının arasından geçirdi ve adım atmaya başladı. "Eğer Ellysetta haklıysa, önce bunu nasıl durduracağımızı bulmalıyız, yoksa yapacağımız her şeyin bir anlamı kalmaz.

Eld'in gerçekten korktuğu tek güç tairen'in kudretidir. Eğer bu gücü kendileri kontrol edebilselerdi neler yapabileceklerini hayal edebiliyor musunuz?"

Ellysetta biliyordu. Kabuslarında bunu canlı, korkunç, kan dolu renklerle görmüştü. "Dünya yıkılacaktı."

Savaşçılar birbirlerinin bakışlarını acımasız bir anlayışla karşıladı. Hiçbir ölümlü ordusu, Büyücü ilan edilen tairen tarafından yönetilen Eld ordularına karşı duramazdı.

Ve eğer Büyücüler Feyleri yok ederse, hiçbir büyülü ırk da onları yenecek güce sahip olamazdı.

"Çok geç kalmış olabiliriz," dedi Tacik. "Eğer Büyücü Savaşları'ndan beri tairenlerin ruhlarını , şimdiden kaç tane Tairen Ruhı yarattığını bilemeyiz."

Gaalen şüpheli bir çıkardı. "Eğer çok sayıda olsaydı, onları çoktan görürdük vel Sibboreh."

"Yapar mıyız?" Gil meydan okudu. "Sadece zamanını bekliyor ve ordusunu kuruyor olabilir."

"Ya da Tairen Ruhlarının kanatlarını bulmasını bekliyor," diye önerdi Rain. "Ellysetta Eld'den kaçırıldığında sadece bir bebektir ve gücü henüz tam olarak ortaya çıkmadı."

"Peki onu nasıl durduracağız?" Ellysetta araya girdi. "Yaratmış olabileceği Tairen Ruhları hakkında hiçbir şey yapamayız, ancak bir

daha fazlasını yapmasını engellemenin bir yolu."

"Eğer Kuyu'dan ruh çalıyorsa, o zaman Kuyu'ya erişimini kesmeliyiz.
-Ya da yavruları Ruhlar Kuyusu'ndan ayırmanın bir yolunu bulmalıyız," dedi Gaelen. "Tek yol Azrahn."

"*Nei!*" Gil, Tajik, Rain ve Dax hep bir ağızdan kükredi. Tacik, "Azrahn düşmanın aracı, bizim değil," dedi.

"Burada bahsettiğimiz şey ruhların manipülasyonu ve çalınması," diye verdi Gaelen. "*Ruh* hırsızlığıyla mücadele etmek için *ruh* büyüğü değilse hangi aracı kullanmalıyız?" Ellerini havaya kaldırdı ve kısa bir mesafe uzaklaştı. "Parlak Tanrı beni kendini beğenmiş aptallardan korusun."

"Kendini beğenmiş!" Tacik hırladı. "Onurlu yaşamak kendini beğenmişlik mi?"

"Değer verdiğimiz her şeyin yok edilmesinde nasıl bir onur olabilir ki? Sevdiğim herkesle birlikte asıl bir ceset olarak ölmektense, dışlanmış biri olarak yaşamayı ve halkımı güvende tutmayı tercih ederim."

"Ve bu tam da sizi Gölge Yol'a götüren düşüncenin ta kendisi! Onur bizi Işığa bağlayan çipadır."

"Ah, *aiyah*, gerçekten de bir çapa," diye tersledi Gaelen. "Ama o büyük kavurucu çapaya zincirlenmiş halde denize atıldığınızda ne olur? Alevler içinde boğulursun, işte bu olur - seninle birlikte ona zincirlenmiş diğer kardeşlerinle birlikte."

"*Dahl'reisen rultshart!*" Tacik'in kızıl saçları neredeyse alev alacaktı. Gaelen'e doğru hamle yaptı, o da hamle yapmadan hemen önce gözleri mavi buza dönüştü.

"Yeter!" Rain ikisinin arasına girdi, kollarını iki yana açmış, avuçlarını hırlayan iki savaşçının göğsüne dayamıştı. "İkinizi de yakacağım! Öfkenizi Eld'e saklayın." Gaelen'e ters ters baktı. "Azrahn yasak büyüdür. Solan Topraklar'a döndüğünde bunu kabul ettin. Ya yasalarımıza göre yaşayacaksın ya da bir kez daha sürgün edileceksin. Anlaşıldı mı?"

Gaelen'in gözleri kısıldı. "Çok açık."

"*Kabei.*" Rain onu itti ve Tacik'e döndü. "O kılıcın körelt, vel Sibboreh. Büyücü Savaşları Gaelen olsa da olmasa da gerçekleşecekti ve kız kardeşin hâlâ ölmüş olacaktı. Unutma: İlk ölen kendi kız kardeşiydi."

Tacik'in çenesinde bir kas sıçradı. Asık suratlı bir baş hareketiyle arkasını döndü ve avlunun bir köşesine doğru yürüdü.

Sinirlerin yatışması için kısa bir sessizlikten sonra Marissya, "Yavruları Kuyu'dan ayırmak hiçbir şekilde işe yaramaz. Doğmadan önce bu bağlantıyı koparırsanız, ruhlarını bedenlerinden ayırmış olursunuz. Ölürler."

Ellysetta'nın kaşları birbirine çatıldı. "O zaman doğum bariz bir cevap değil mi?" Rain'e baktı. "Büyücü yumurtadan çıktıktan sonra tairenlere hiç saldırmadı, değil mi?"

"Bu şekilde değil," diye kabul etti, "ama bu yavru sadece üç ay önce yumurtadan çıktı. Yumurtadan çıkmak için çok erken. Tairen on iki ayını

anne karnında ve kumların üzerinde sekiz ay. Yumurtada altı aydan az kalan hiçbir yavru hayatta kalamamıştır."

"Bir *shei'dalin*'in iyileştirici dokuması işleri hızlandıramaz mı?"

Marissya'ya döndü. "Bu sadece birkaç aylık bir mesele. En güçlü şifacılar kopan uzuvları yeniden canlandırabiliyor ya da ölmek üzere olan bir insanı hayata döndürebiliyorsa, doğmamış bir çocuğun gebeliğini de hızlandırabilmeleri gerekir."

Marissya başını salladı. "Bu o kadar kolay değil, Ellysetta. En güçlü *shei'dalin* bile bir bebeğin ruhunu zamanından önce Kuyu'dan çıkaramaz, çocuğun bedeni ne kadar olgun olursa olsun. Bir ruh Kuyu'da dünyadan daha fazla yaşadığı sürece hiçbir şey yapamayız."

Ellysetta yorgun gözlerini ovuşturdu. "Parşömenlere tekrar bakmalıyız. Artık ne aradığımızı bildiğimize göre, belki de daha önce gözden kaçırdığımız ipuçlarını bulabiliriz. Marissya, bize yardım etmeleri için *shei'dalinleri* çağırabilir misin? Aramak için olabildiğince çok yardıma ihtiyacımız var."

"Elbette. Venarra'dan sabah ilk iş olarak onları çağırmasını isteyeceğim."

Ellysetta yukarı baktı. Doğu gökyüzü çoktan aydınlanmıştı. "Şu sıralarda olmalı," dedi solgun bir gülümsemeyle.

"Önce senin ve Marissya'nın uyuması gerek," dedi Yağmur. "Bu sorunun cevabını bulmak için yüzyıllardır bekliyoruz; birkaç çan daha bekleyebiliriz." Vahşi beyaz tairen'e döndü. "*Steli-chakai* Tairen Salonu'nda saklanmalı."

"*Anlaştık. Steli Shei'Kess'e şarkı söyleyecek,*" diye homurdandı tairen.

"*Belki de Göz hâlâ sakladığı sırları açığa çıkarır.*"

"Nefesimi tutmayacağım," diye mırıldandı Yağmur. Daha yüksek bir sesle, "*Beylah vo, Steli-chakai,*" dedi. Yağmur mahremiyet örgülerini yırttı ve Steli havaya sıçrayarak Fey'i kendi odalarına gitmesi için yalnız bıraktı.

Rain, Ellysetta'ya saraydaki süitlerine kadar eşlik etti ve birkaç uyuyabilmesi için şafağın sökmesine karşı perdeleri açtı. Adam yatak çarşafının serin ipeğinin altından kayarak Ellysetta'nın ince bedeninin sıcaklığına yaklaştığında, Ellysetta dönüp ona sokuldu.

"Yağmur mu?"

"Mmm?" Saçlarının yumuşak kıvrımlarına sokuldu ve onun tatlı kokusunu içine çekti.

"Beni doğuran Fey'in Eld'de hâlâ hayatta olabileceğini düşünüyor musun?" Vücudu hareketsiz kaldı. "Onların iyiliği için, umarım değildir, *shei'tani*."

Avuç içi göğsünün üzerindeydi, parmakları hafifçe tenini okşuyordu.

"Sence Büyücü Savaşları sırasında yakalanmış olabilirler mi?"

Kız onun elini tuttu ve avucuna bir öpücük kondurdu. "Bundan şüpheliyim. Eld mahkûmlarına iyi davranmaz. Bin yıllık bir eziyet herhangi biri için katlanılamayacak kadar fazla olacaktır."

"Sen yaptın," diye fısıldadı.

"Sadece tairen ölmeme izin vermediği için." Bir nefes çekti. "*Nei,*

Eminim sizi doğuranlar büyücülerin elinde uzun süre kalmamışlardır."

Saçlarını okşadı, bir yanı şimdi onu Alevler Körfezi'ne götürmemiş olmayı diliyordu. " dilerim, *Shei'tani*. Alevler Körfezi'nin sana daha fazla endişe değil, huzur getireceğini ummuştum. Orest'e gitmeden önceki son günlerimizin keyifli geçmesini istedim." O dönmeden önce savaş patlak verirse, anılarla dolu bir zaman. "Celieria'da sana söz verdiğim gibi seni *shellabah*'ıma götürmek istiyordum."

Başını geriye eğdi, gözleri gölge örgülerinin arasından süzülen loş ışıktaki parlıyordu. "Ama bağımız henüz tamamlanmadı. Birlikteliğimizin ilk gecesinde beni *shellabah*'ına götüreceğini söylemiştin. O zamana kadar bekleyelim. Böylece bana geri döndüğünde dört gözle bekleyeceğim bir şeyim olur."

Dudakları kızın yumuşak derisini buldu ve oradaki sıcak nabız noktasına sokuldu, kokusunu, tadını, saten gibi teninin ağzında bıraktığı hissi sevdi. "*Bas'ka*," diye kabul etti. "O zamana kadar bekleyeceğiz. Bu benim sana son kur hediyem olacak."

"Beni hayal kırıklığına uğratırsan çok kızarım." Kolları adamın boynuna dolandı ve vücudunu onunkine bastırdı. "Beni sevdiğini söyle."

"Seni seviyorum." Ağzını boynundan aşağı ve omzuna doğru sürükledi. Elleri ince beline uzandı ve yukarı kayarak küçük göğüslerini kavradı. "Kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok."

yüzünü yakaladı ve dudaklarını dudaklarına götürmek için eğildi. "O zaman beni sev Rain, kalan zamanımızda."

Adam onu yumuşak minderlerin ve örtülerin arasına yatırırken ipeksi yatak çarşafı tenine fısıldadı. Teni parlak gümüş renginde parlıyor, gözleri sıcaklık ve tutkuyla ışıldıyordu. "Seni bundan çok uzun süre seveceğim, *Kem'reisa*."

Shei'dalinlerin sonraki birkaç gün boyunca en iyi çabalarına rağmen, araştırmaları Ruhlar Kuyusu'ndan bir çocuğun doğumunu hızlandırabilecek uzun süredir kayıp olan dokumalara dair hiçbir ipucu bulamadı ve Yağmur'un Orest'e doğru yola çıktığı gün, yavruları kurtarma savaşında herhangi bir zafer işareti olmadan doğdu.

Solan Topraklar'dan ayrılan savaşçılar yola çıkmaya hazırlanırken, Rain tek başına kralın cephaneliğine doğru yürüdü.

Orada, odanın sadece özel bir yüzme havuzuna dökülen *faerilaların* melodik şırıltısıyla bozulan sessizliğinde Rain soyunup derilerini, çeliğini ve hatta gökkuşağı ışığıyla parlayan Ruh Görevi kristalini ve Fey'in Savunucusu olduğundan beri taktığı oyma Tairen'in Gözü mühür yüzüğünü bir kenara bıraktı.

Çıplak bir halde havuzun kenarına yürüdü ve tek dizinin üzerine çöktü; kollarını iki yana açmış, avuçlarını yukarı kaldırmış, tüm savaşçıların savaştan önce ettiği kadim duanın sözlerini usulca söylüyordu. Ayağa kalktığında havuza daldı.

ve soluk soluğa kaldı. Bu çeşme de saraydaki diğerleri gibi doğrudan Dharsa'nın Kaynağı'ndan besleniyordu. Su buz gibi soğuktu ve güçlü büyülerle doluydu. Onu dondurup yaktı ve büyüsünü etinin içinde ateşe verdi.

Vücudu hatırı sayılır gücünün arındırılmış kuvvetiyle parlayana kadar akıntının altında durdu ve sonra havuzdan çıkıp hızlı bir Hava örgüsüyle kendini kuruladı. Altı adımda sunak nişine ulaştı; burada yeryüzü ve gökyüzünün çeşitli tonlarında on üç taze, yanmamış mum ilahi gücün bir deseni olarak yerleştirilmişti. Elini mumların üzerinde gezdirdi ve her bir tanrı ya da tanrıçanın adını söylerken belli belirsiz bir Ateş örgüsü bıraktı. Fitiller birer birer soluk sarı-turuncu alevlere dönüştü ve havayı baş döndürücü bir koku karmaşası doldurdu.

Rain sunağın önünde diz çöktü ve Feyreisen'in yakarışını söyledi. "Dünyanın ışığı, lütfunu bu Fey'in üzerinde parlat. Bana savaşta kardeşlerime rehberlik edecek bilgeliği, düşmanı geri püskürtecek gücü ve eğer senin isteğin olursa, cesurca ve onurla ölecek cesareti bahşet. Işık muzaffer olsun."

Son olarak sessizce bir *yakarışta bulundu*: "*Eğer düşersem, hayatım Ellysetta'yı Büyücülerden kurtaran bir kurban olsun. Eğer ölürsem, halkımızı güç ve bilgelikle yönetmesi için ona yardım et ki Solan Topraklar bir kez gelişebilsin. Ve shei'tani'sinin kendisine ve sadece kendisine bağlanmasını isteyen herhangi bir Fey için en zor dilek... "Eğer düşersem... başka biriyle aşkı ve neşeyi bulması için yaşamasına izin ver."*

Mumlar titredi ve son bir dua ve şükran sözüyle onları üfleyerek söndürdü ve sönmüş fitillerden çıkan aromatik dumanı yüzünde ve çıplak teninde salladı, gözlerini kapadı ve ciğerlerini sıcak kokuyla doldurdu.

Gençliğinde, savaşa önce benzer bir ritüel . O zaman duman ve *faerilalar* onu bir huzur ve amaç duygusuyla doldurmuştu. O zamanlar çok gençti, savaşın getirebileceği gerçek dehşetten o kadar habersizdi ki.

Şimdi daha iyi biliyordu. Artık zaferin bile ne kadar zarar verici biliyordu.

Kralın zırhının bulunduğu oyuğa yaklaştı, sonra durdu.

Altın çeliği giydiği an, Solan Topraklar savaşa girecekti ve Eld teslim olana ya da Fey'in ışığı sönene kadar geri dönüş olmayacaktı.

Johr'un sert ve meydan okuyan sesini neredeyse duyabiliyordu:

Buna hakkın olduğunu mu düşünüyorsun, Fey? Emin misin?

Johr'un zırhı giydiği günü hatırladı. Solan Topraklar'daki tüm Tairen Ruhları'nı tanıklık etmeleri için bu odaya çağırılmıştı. O zaman yirmi kişiydiler ve yaşları Rain'in iki yüz yaşından Johr'un neredeyse on altı yüz yaşına kadar değişiyordu. Rain şu anda bulunduğu yerde durmuş, vücudu heyecan, korku ve beklentinin karışımıyla titriyordu. Gaelen vel Serranis az önce karanlık intikamını

Eld ve dünya çıldırmıştı.

O ve kardeşleri Johr'un derilerini ve çeliğini çıkarışını izlemişlerdi. Kendisini Kaynak'ın sularında arındırırken ve Rain'in az önce yaptığı gibi kutsal mumları yakarken onunla birlikte dua ve arınma şarkıları söylemişlerdi. Büyü - Johr'un kendi büyük tairen gücü- onun etrafında dönmüş, kralın zırhının beklediği oyuğa doğru kararlı adımlarla ilerlerken çıplaklığını büyük, kör edici ışık demetleriyle kaplamıştı.

"Kral olmanın güçle ilgili olduğunu mu sanıyorsunuz?" Johr onlara sormuştu. Çok uzun boyluydu, omuzları genişti, yüzü taştan oyulmuştu. Gözleri tairen parlaklığında, gözbebeği olmayan, normal kahverengisi erimiş çelik gibi yanan parlayan kehribara dönüşmüştü. "Güç hiçbir şeydir. Krallık seçimlerle ilgilidir. Zor, kanlı, lanet seçimler. Bir gün herhangi biriniz Feyreisen olabilirsiniz. Bu kararları verme zamanınız geldiğinde, doğru kararı verecek kadar bilge olacak mısınız?" Yakıcı gözleri onları kavurmuştu.

"Uzun uzun düşün, kardeşim. Bizler öldürmek için doğmuş yaratıklarız ama savaş zehirli bir taslaktır. Neden içerseniz için, o kadehte ölüm vardır ve bu sadece düşmanlarınız için geçerli değildir. Bu yüzden en ufak bir yudum almadan önce iki şeyden emin ol, ruhunu kavuracak kadar emin ol: Birincisi, daha iyi bir alternatifin olmadığından, ikincisi..."

Sesi . Sanki ayakta durmak için harcadığı çaba çok büyükmüş gibi başını eğmişti.

"Ya ikincisi?" diye sordu genç Tairen Ruhlarından biri, Rain'den biraz daha yaşlı bir Fey.

Johr bir nefes aldı. Yavaşça başını kaldırdı ve omuzlarını geriye çekti, bir kez daha dik ve güçlü durdu. "Ve ikincisi, kadehi bir kez eğdiğinde, zehri etini çürütse, topraklarını harap etse ve sevdiğin herkesi acı içinde kıvrandırsa da onu kadar Fey olduğundan emin ol."

Gücü parladı ve oyuktaki zırh çözülerek kralın vücudunda yeniden şekillendi, sanki çelik onun formuna göre dövülmüş gibi ona uydu. Son bir sessiz an için orada durmuştu, siyah, kıvırmalı ve altın rengi giysiler içinde parlayan bir Fey prensi, gözleri Rain'in hiç görmediği kadar kasvetli ve acımasızdı. "Savaşa, kardeşlerim." Johr savaş miğferini başına indirdi. "Zafere ya da ölüme."

"Zafere ya da ölüme!" diye
bağırıyorlardı. Ve böylece Büyücü
Savaşları başlamıştı.

Şimdi, ikinci bir Büyücü Savaşı'nın eşiğinde, kralın cephaneliğinde tek başına duran Rain, siyah deri levhalardan birinde Johr'un halkalı isim sembolünü buldu. "Eğer beni duyabiliyorsan Johr Feyreisen," diye mırıldandı, başparmağını önceki Fey kralının mührü üzerinde gezdirerek, "Kanatlarımı ilk bulduğumda yaptığın gibi şimdi de bana yol göster."

Rain kralın cephaneliğinden çıkıp Tairen Salonu'na girdiğinde Bel ve Gaelen onu bekliyordu. Bel, Rain'in sade siyah derilerine ve gümüşü çeliğine baktı ama tek söylediği, "Savaşçılar toplandı," oldu.

Gaelen'in buz mavisi gözleri kısıldı. "Hâlâ bunun tek bir şekilde bitebileceğine inanıyor musun?"

Yağmur *meicha* kemerlerini düzeltti. "*Nei*, ben o kadar da aptal değilim."

"O zaman neden bu?" Gaelen'in elleri Rain'in eski derilerini göstermek için açıldı. "Savaş yaklaşıyor, bunun bin yıl önce olduğu kadar kaçınılmaz olduğunu biliyorum."

Ama Eld, Orest'in surlarında Feyreisen'in altın savaş çeliğini gördüğü an ilk savaş başlayacaktır. Adamlarımızı yerleştirelim, müttefiklerimizi güvence altına ve eldiveni fırlatmadan önce savunmamızı planlayalım." Gaelen kuşkuyla bakmaya devam edince iç çekti. "Tek yaptığım Ellysetta'nın tairenleri kurtarması için zaman kazanmaksa, bu yeterli olacaktır."

"Ne için yeterli?"

Bel onun yerine cevap verdi. "Umut."

Tüm Dharsa savaşçıları uğurlamak için dışarı çıktı ve gözyaşları coşkulu şarkılarla yükselen seslere karıştı. Yağmur altın çelik giymese de, Dharsa'daki hiç kimse giden Fey'in açık savaş başlamadan önce döneceğine inanmıyordu. Ve çoğu hâlâ Fey'in savaşa son gidişinde ne kadar az kişinin geri döndüğünü hatırlıyordu.

Uçuşan mor ipekler giymiş ve Bel, Gaelen ve Steli tarafından kuşatılmış olan Ellysetta, çelenklerle süslü bir platonun üzerinde durdu ve en önde Rain olmak üzere Fey savaşçılarının yürüyüşünü izledi. Diğer Feylerle birlikte şarkı söyledi, sesi saf ve tatlı bir şekilde yükseliyordu ve özel bir Ruh örgüsüyle şöyle seslendi: "*Güvende ol, kem'san. Bana geri dön.*"

Köşeyi dönüp gözden kaybolmadan hemen önce ona doğru döndü.

"*Yakında görüşeceğiz, shei'tani.*"

Sonra da gitmişti. Platformda durdu ve son Fey de Rain'in ardından nöbetçi ağaçların bulunduğu caddede gözden kaybolana kadar onu izledi.

Sokak boşaldığı ve şehir sessizliğe büründüğü zaman Marissya'ya ve yakınında duran *shei'dalinlere* döndü. "Pekâlâ, *kem'fallas*, hadi işimize ."

Rain ve Fey, Corunn Ovaları ve Doğu Çölü boyunca dümdüz koşullar ama terk edilmiş Sohta şehrini geçtikten sonra dağlık arazinin kayalık yükselişi ve alçalışı, toprak yiyerek koşmalarını yavaşlattı. Dördüncü günün şafağında Faering Sisleri'ne ve volkanik Feylerin Rhakis dağlarıyla birleştiği Revan Oreth ulaşılar.

Sisler, Fey'in Solan Topraklar'dan ayrılmasına karşı hiçbir direnc göstermese de, Revan Oreth hain bir keçi yolundan biraz daha fazlasıydı.

jilet gibi keskin kayalar ve ufalanan uçurumlardan oluşan bir kanyondan geçiyordu. Fey her adımını özel bir dikkatle atıyordu.

Geçit, Kiyera'nın Duvağı' çalkantılı kalbine açılıyordu; dağların iki yanından aşağıya doğru inen üç yüz metrelik güçlü şelalelerden oluşan bir geçit. Kabaran sisin ve öfkeli tufanın içinde büyü dolaşıyordu; Rhakis, Feyl ve Mandolay sıradağlarının kesiştiği yerde bulunan, dağlardan doğan büyük kaynak Kristal Göl'den akan güçlü bir büyü. Daha sonra Heras Nehri'ni beslemeye devam eden bu sular, *sel'dor*'un Fey'i yaktığı gibi Büyücü etini yakıyordu.

Yağmur ve Fey tereddüt etmeden çağlayanlara daldılar. Çarpan ağırlık onları sırlıslam etse ve neredeyse dizlerinin üstüne çökmelerine neden olsa da, Peçe'nin çekiçli eldiveni boyunca ilerlediler.

Sonunda diğer tarafta ortaya çıktıklarında ödülleri, ölümlü dünyanın cennete en yakın şeyine adım atmaktı.

Şelalelerin çarpışmasından billur gibi püsküren bulutlar yükseliyor, eğrelti otu ve yosun mağaraları sarp dağ yamaçlarına tutunarak serin nemde geliyordu. Yoğunlaşan buğudan oluşan dereler, ikincil şelalelerden oluşan narin bir ağ halinde sarp, yosun ve eğrelti otlarıyla kaplı uçurum kenarlarından aşağıya sürekli dökülen küçük su şeritlerine dönüştü. Her ışık huzmesinde gökkuşakları parıldıyordu.

Orada, görkemli şelalelerin eteklerinde ve dağlardan oyulmuş geniş vadide yer alan Sisler Şehri Orest, siyah inci, kaymaktaş ve yeşim taşından yayılan bir katedral gibi gökkuşağının içinden yükseliyordu. Sarp, aşılmaz siperlerle çevrili şehrin güzel kalbi, zarif sütunlu yürüyüşler ve kubbeli, pırıl pırıl parlayan inci grisi binalar ve Heras'ın kaynak sularını aşan köprüler arasında yosunlu ağaç ve çalılarla dolu bahçelerle çiçek açarak Peçe'nin tatlı nefesinde geliştirdi.

Teleos Hanesi'nin altın, beyaz ve kıpkırmızı tabelalarına bürünmüş zırhlı muhafızlar her köşede, köprüde ve kule duvarında hazır olda bekliyor, Orest'i bir hazine gibi koruyorlardı. Rain daha Peçe'den yayılan sis bulutunun dışına adımını atmadan etrafı yüzlerce asker tarafından sarılmıştı -Hepsi de mızraklarının ucunu ona doğru saplıyordu.

Sırlıslam olmuş Fey savaşçılarının birçoğu Peçe'nin tufanından çıkarken, Orest'in muhafızları kendilerini geri çekilirken buldular ama Feyler sayıca onlardan üstün hale gelmeden önce bir bağırış takviye kuvvetlerin koşmasını sağladı. Tepede, sarp kayalıkların kayalarından ve yarıklarından yükselen okçular yeni gelen Feylere dikkatlice nişan aldılar.

Celerialıların sert savunmasından rahatsız olmayan Rain, ellerini evrensel olarak kabul edilen barış jestiyle uzattı. "Tairen Ruh Lord Teleos'a haber verin geldi."

Teleos, Tacik Rain'i içeri sokarken, "Haber göndermeliydin," diye söylendi,

Rijonn ve Gil, camlı duvarları ve tavanları Peçe'nin ve Yukarı Orest'in yemyeşil ihtişamının engelsiz manzarasını sunan sıcak ve kuru bir kış bahçesine girdiler. "den geçeceğinizi , adamlarım sizi çok daha nazik bir şekilde karşıladı."

"Bir yabancıнын bekleyebileceği kadar nazik bir karşılama oldu," dedi Rain yumuşak bir sesle. "Adamlarınıza hızlı hareketleri için övgülerimi sunuyorum. Bin yıldır Peçe'den kimsenin geçmediğini düşünürsek, adamlarınızın gardlarını düşürmüş olmalarını beklerdim."

"Ölümlüler için iyi eğitilmişler," diye kabul etti Tacik. "Size gurur getiriyorlar."

"*Beylah vo.*" Dev başıyla teşekkür etti. "Peçe sessiz olabilir ama ölümlülerin dünyasına yönelik en büyük tehdit Heras'ın bir ok atımı ötesinde yaşıyor. Ve biz de buradan Pereline Okyanusu'na uzanan tek köprüyü koruyoruz." Odanın doğuya bakan tarafına doğru yürüdü, buradan şehre bakabilirlerdi.

Orest'in büyük duvarının dibinde dağlar tekrar alçaldı ve Heras Nehri, Kız Kapısı adı verilen ikinci bir geniş şaleden aşağı inerek kıta boyunca doğuya doğru kıvrıldı, denize kadar bin milden fazla yol kat eden geniş, karanlık bir şerit. Tüm bu mesafe boyunca, Eld ve Celieria'yı ayıran geniş, karanlık sularla ne tek bir taş ne de bir feribot halatı köprü oluşturmuştu. Var olanların hepsi Büyücü Savaşları sırasında yıkılmış ve asla yeniden inşa edilmemişti.

"Sanırım Orest'in köprülerinin Eld tarafından bir zamanlar olduğundan daha az değer verildiğini göreceksiniz," dedi Rain. "Ruhlar Kuyusu şu anda ihtiyaç duydukları tek köprü."

Orta ve aşağı şehrin kuşkusuz heybetli savunmalarını eleştirel bir gözle inceledi. Orta Orest -kuşattığı şaleden dolayı Kız Kapısı olarak adlandırılıyordu

-Nehrin güney kıyısındaki sarp kayalıklardan aşağıya, iyi tahkim edilmiş bir dizi teras halinde merdivenle iniliyordu. Kız Kapısı'nın en alt terası geniş, surlarla çevrili Aşağı Orest şehrine açılıyordu. Yukarı şehrin kale siperleri gibi, sedefli gri taştan kalın duvarlar aşağı şehri çevreliyor ve güçlü Heras'ın geniş, karanlık suları üzerinde dört tairin uzunluğunda yükseliyordu. Yay topları ve okçular için çelik kepenkli portallar sağlam duvarları süslüyordu ve ağır mancınıkların çelik güçlendirilmiş çerçeveleri mazgallı boyunca her tairin uzunluğunda geniş platformlar üzerinde çömelmişti. Devasa dış arkasında, savaş büyücülerinin savaş sırasında büyülerini yaptıkları ince kulelerle süslü ikinci bir duvar daha yükseliyordu.

"Eld geldiğinde," diye öğütledi, "size yol göstermesi için geçmişin derslerine güvenmeyin. Saldırıları herhangi bir yerden, çok az uyarı ile veya hiç uyarı olmadan gelebilir.

Muhtemelen şehrin bile." Açıklamasına gerek yoktu. Eld, Büyük Işık Katedraline saldırdığında Lord Teleos Celieria Şehri'ndeydi.

"Teleon'dan bana eşlik eden Feyler bunu çoktan

hesap," diye yanıtladı Dev. "Şehrin savunmasını çoktan değerlendirdiler ve her şeyin üzerine koruma örgüleri ördüler. Eğer Eld Orest'in herhangi bir yerinde bir portal açarsa, bundan haberimiz olacak."

"*Kabei.*" Adamlarından da aynı raporu almıştı ama Orest, Devron Teleos'a aitti. Dev'in taktığı parlayan Fey çeliğine baktı ve kabzalarındaki tanıdık isim işaretlerini gördü. "Shanis onun kılıçlarını takmandan gurur duyardı, Dev." Bir elini arkadaşının omzuna vurdu. "Şimdi sana onları nasıl kullanacağını öğreteceğiz. Sana Dharsa'daki Akademi'ye kadar güvenli bir şekilde eşlik edeceğime söz verdiğimi biliyorum ama koşullar böyle olunca Akademi'yi sana getirdim. Tacik, Rijonn ve Gil sizi ve adamlarınızı Cha Baruk'un temel formları konusunda eğitecek. Kaç Orestialı büyü kullanabiliyor?"

"Oldukça az."

"Toplayın onları. Öğrenmek isteyen on altı yaşından büyük her yetişkin ya da çocuk gelebilir. Eld korktuğum kadar cesurca saldırırsa, Orest'in her türlü avantaja ihtiyacı olacak." Rain yemyeşil, sis ve gökkuşağıyla çevrili şehre baktı, ilk saldırının nerede ve ne zaman geleceğini merak ediyordu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Solan Topraklar~ Dharsa

Hiçbir şey.

Hiçbir şey, hiçbir şey ve yine hiçbir şey.

Ellysetta işe yaramaz parşömen yığınının hayal kırıklığı içinde kendisinden uzaklaştırdı. Rain'in bir hafta önce ayrılmasından bu yana Dharsa'daki tüm *shei'dalin* ve şifacılar yavruların çıkışını hızlandırmanın bir yolunu aramaya devam etmişti. Bu arayış Parşömenler Salonu'ndan ellerinin uzanabildiği her özel kütüphaneye ve şifa metinleri koleksiyonuna kadar genişlemişti. Tehlas ve Blade's Point'teki kadınlar bile arayışa katılmıştı ama yine de hiçbir şey bulamadılar.

Steli, Ellie ve Marissya'yı her gün Fey'Bahren ve Dharsa arasında dolaştırarak, *shei'dalinlerin* keşfettiği her yeni şifalı dokumayı yavrulara eğiriyor ve bunun onları yumurtadan çıkmaya yaklaştıracaklarını umuyordu. Ancak yavruların bedenleri başladıklarından çok daha güçlü ve büyük olsa da, ruhlarının iliği olan parlayan ışıklar hâlâ Forrahl'ın öldüğü geceki kadar kırılgan ve incedi.

Ellysetta'nın aklı başından . Kapsamlı araştırmaları sırasında taradıkları her belgeye göre, Ellysetta'nın ihtiyacı olan şey -kediciklerin ihtiyacı olan şey- yapılamazdı.

Kaşlarını çattı ve sandalyesini masadan uzağa itti. Kızgınlık büyüsunü harekete geçirdi. Ayağa kalkıp diğer *shei'dalinlerin* hâlâ özenle metin üstüne metin incelediği masaların arasında volta atarken, kaçan gücün küçük kıvılcımları etrafında peri sinekleri gibi dans . Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve birbirine karışmış bukleleri çekiştirdi.

Tüm bu parşömenlerin yazarları ne ki? Onlara göre, bir *dahl'reisen*'in ruhunu geri getirmek de mümkün değildi ama o bunu başarmıştı. Yavruların da hayatta kalmasına yardım etmenin bir yolunu bulabilirdi.

Bir yerlerde, biri ya da bir şey ona bunu nasıl yapacağını söyleyecek cevaplara sahip olmalıydı. Ne de olsa Doğruluk Gözü'nün Rain'i Celieria'ya göndermesinin sebebi oydu. Göz'ün Tairen ve Fey'i kurtarabileceğini söylediği kişi oydu.

Ellysetta olduğu durdu.

Döndü ve salonun merdivenlerinden yukarı koştu. *Shei'dalinlerin* ürkek seslerine aldırmadan Dharsa'nın taze, parlak güzelliğine doğru koştu ve tepenin üstündeki saraya doğru mis kokulu patikaları hızla çıktı.

Ellysetta'nın henüz başvurmadığı bir kaynak vardı. Parşömenler Salonu'nun bile bilmediği cevapları barındıran kaynak.

Shei'Kess. Gerçeğin Gözü.

Celiera~ Teleon

Den Brodson, kolunun altına bir battaniye sıkıştırıp bir yumruğuna yemek kovanını, diğerine de bez kaplı büyük bir sepeti alırken, en sevdiği Çölyak içki şarkısının melodisini mırıldanıyordu - horozlar ve kedilerle ilgili küçük müstehcen bir şarkı. Teleon karakolunun güneyindeki çimenli düzlükte yola koyulurken mırıldanma neşeli ışığa dönüştü. Kule duvarlarındaki muhafızlar o geçerken el sallayanlara karşılık verdi.

Den, karakola vardığından beri, küçük kalenin etrafında konuşlanmış muhafızlarla arkadaş olabilmek için en cana yakın tavrını takınmıştı. Hazır bir gülümseme, kıvrak bir zekâ ve kulak vermeye ya da bedava bira ikram etmeye istekli olması onu sıradan askerler arasında hoş karşılanan bir misafir haline getirmişti bile. Bu dostlukları karakolun kuytu köşelerini keşfetmek ve iyi gizlenmiş yerlere iki düzine *chemar* gizlemek için kullanmıştı: bailey'in köşelerine gömülmüş, askerlerin koğuşlarındaki bir *şiltedeki* bir yarığa sıkışmış, nöbetçi kulelerinin köşelerine bırakılmış.

Den dolaşırken şüphe uyandırmamaya dikkat ediyordu ama tüm giriş ve çıkışları, ölümlü ve Fey tüm muhafızların yerlerini ve sayılarını not etti. Ayrıca beş Fey *shei'dalinin* geliş gidişlerini takip etti ve boynuna bağlı kehribar kristalin gözlemlerini Celiera Şehri'ndeki Üstat Nour'a iletmesine izin verdi.

Henüz tamamlamadığı tek görev Ellie Baristani'nin genç kız kardeşlerinin nerede olduğunu bulmaktı.

Baskı giderek artıyordu. Leydi Darramon'un beklenmedik hamileliği *shei'dalinlerin* iyileşmesini beklenenden daha yavaş ilerletmişti ama büyük leydi şimdiden geldikleri zamanki yürüyen cesetten çok daha güçlü ve sağlam görünüyordu. Den, Darramon grubunun Teleon'dan ayrılacağı haberinin her an gelmesini bekliyordu.

İkizlerin çok uzakta olamayacağını biliyordu. Darramon'un ekibini geldiklerinde karşılayan iki Fey, Den'in Celiera Şehri'nde Ellie ve kız kardeşlerini çok yakından koruduklarını hatırladığı Fey'lerle aynıydı.

Kahverengi saçlı Fey Den'in hatırladığı çok netti. Rain Tairen Soul'un 'in nişanlısını çaldığı gün Den'e gülüp ona "küçük sosis" diyen savaşçıydı ... Daha sonra Den'in boğazına bıçak dayayıp "Küçük sosis, sana olan tüm sabrımı kaybettim," diye hırlayan savaşçı.

Evet, Den o Fey'i hatırlıyordu. Ve saldırı geldiğinde Den, o çekilmez, alaycı *porgilin* boğazının bir *sel'dor* bıçağıyla kesildiğini görmek için orada olmayı umuyordu.

Ne yazık ki, çifti takip etmek için yaptığı sayısız girişim başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Bir an bailey'in etrafında yürüyorlardı ve bir sonraki

bir köşeyi dönüyor ve kelimenin tam anlamıyla kayboluyorlardı. Onları ne kadar sık takip etmeye çalışsa da -hatta kayboldukları yöne doğru gitse de- Den kendini her seferinde kalenin başka bir bölgesinde buluyor, kafasını sallayarak temizliyor ve nereye gittiğini merak ediyordu.

Kalenin arka tarafında kesinlikle bir tür illüzyon ve yönlendirme örgüsü vardı ve bu büyü onun geçemeyeceği kadar güçlüydü.

Doğrudan yaklaşımı , ikizleri bulmaya çalışmak yerine onları kendisini bulmaya teşvik etmeye karar vermişti. Son üç gündür her gün, Darramon'un adamlarını besledikten ve aşçı arabasını temizledikten sonra, yavru kedileri ve annelerini bir sepete koyuyor, bir battaniye alıyor ve anneleri çimlerde tarla faresi avlarken yavru kedilerin güneş ışığında oynamasına izin vermek için karakolun güneybatı tarafına doğru yürüyordu.

Her gün battaniyesini kalenin arkasına biraz daha yaklaştırıyordu.

Henüz bir şey çıkmamıştı ama oltaya yem takmayı ve sabırlı olmayı bilecek kadar Büyük Körfez'de avlanmıştı.

"Psst. Lillis. Yine orada." Lorelle kiraz çiçeği ağacının üst dallarına tutunarak kız kardeşine el salladı.

"İşte, gel bak." Kieran'ın onlar için yaptığı küçük pirinç dürbünü , böylece Korsanlar ve Kızları oynayabileceklerdi. (Lorelle *her zaman* korsandı.)

Lillis kendini birkaç yumuşak gri dalın beşiğine sıkıştırdı ve dürbünü gözüne doğru kaldırarak dünyayı netleştirmek için ucunu çevirdi. "Ooooooh... işte ! Altı, Lorelle! Onlardan altı tane var. Oooh... Ben küçük siyah olanı istiyorum. Çok tatlı beyaz çorapları var."

Lorelle kaşlarını çatarak kız kardeşine baktı. "Onları tutma şansın olmadan hangisini istediğini nasıl ? Belki de istediğini kişi beni senden daha çok sevecek."

Lillis yukarı baktı. "Onları nasıl tutabiliriz? Kimsenin bizi görebileceği bir yere çıkmamamız gerekiyor. Özellikle de yabancılar buradayken."

Lorelle, "O bir yabancı değil," diye karşı çıktı. Gerçekten de Lillis tam bir erişte omurgalı olabilirdi. "Bütün hafta buradaydı ve yanından geçerken bütün muhafızlar ona el sallıyor. Ayrıca, kötü bir adam olsaydı, Kieran ve Kiel onu çoktan bıçaklayarak öldürmüş, içini ateşe vermiş ya da vücudundaki tüm suyu ve havayı emmiş olurdu."

Son zamanlarda Lorelle, Kiel ve Kieran'ı düşmanları büyüyle öldürebilecekleri tüm yollar hakkında sorguya çekiyordu. Lillis ciyak ciyak bağırıp nazlansa da Lorelle kötü insanları öldürmenin daha korkunç ve yaratıcı yollarını aramaya devam etti. Bir gün kendi kendine, Ellie'ye zarar veren büyücüyle tanışacağına söz verdi.

Lorelle onu öldürmenin bir yolunu bulacaktı ve ne kadar acı çekerse o kadar hoşuna gidecekti!

Kız kardeşinin yüzü endişeyle buruştu. "Kieran çok kızacak."

"Bilmiyorsa kızamaz, ahmak. Gizlice çıkabilir, yavru kedilerle oynayabilir ve o gittiğimizi anlamadan gizlice geri dönebiliriz."

Lillis şüpheli görünmeye devam etti.

Lorelle burnunu havaya kaldırdı. "Peki, *ben* gidiyorum. Ve benim yavru kedim beni seninkinin seni sevdiğinden daha çok sevmeye başladığında, sadece rengine bakarak birini seçtiğin için kendi hatan olacak." Ağaçtan tırmanarak indi ve eteklerini kabuklardan kurtarmak için iyice silkeleyerek yere düştü. Dudaklarında memnun bir gülümseme belirmeden önce tek başına bir düzine kararlı adım attı.

Lillis ona yetişmek için koşuyordu.

Solan Topraklar~ Dharsa

Tairen Salonu boştu. Bel ve Gaelen Akademi'deydi, Steli avlanıyordu ve Eimar, Gaelen'in gözetiminde kendisinin ve diğer Feylerin edindiği yeni becerileri gözlemlemek için Massan arkadaşını Akademi'ye kadar kendisine eşlik etmeye ikna etmişti.

Ellysetta'nın terlikleri mermer altın tairen kanatlarının arkasında havada duran Tairen'in Gözü kristalinin büyük, karanlık küresine yaklaşıırken hiç ses çıkarmadı.

Göz'ün ona korkunç şeyler gösterdiği ve hem tairenini hem de Azrahn'ın tehlikeli kara büyüsünü uyandırdığı o ilk günden beri bu odaya girmemişti.

Yaklaştıkça teni karıncalandı. Göz güçlü bir sihirdi ve enerjisinin zonklayan nabzının teninde fısıldadığını ve ensesindeki tüyleri diken diken ettiğini hissedebiliyordu. Gölgele Göz'ün karanlık derinliklerinde yavaşça dönüyordu. En koyu kırmızı girdaplar arasında parlak gökkuşakları parlıyordu.

"Kimdin sen?" Fısıltısı odanın taş sessizliğinde bir çılgılık gibi duyuluyordu. "Bir zamanlar yaşamıştın. Bir adın olmalıydı."

Göz cevap vermedi, ama zaten o da bir cevap beklemiyordu.

Derin bir nefes aldı ve cesaretini topladı. Kâhine dokunmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Yağmur Göz'e ellerini sürmüştü ve Göz ona hiç de nazik davranmamıştı. Tairen ona şarkı söylemişti ve Göz bundan da hoşlanmamıştı.

Daha basit, daha az agresif bir şey deneyecekti. Kontrol edebileceği bir şey.

Bir Ruh dokuması.

Konsantre olmak ve sinirlerini yatıştırmak için gözlerini kapattı, sonra parlak ışıltısı ona Rain'in tutkuları yükseldiğindeki gözlerini hatırlatan lavanta büyüsünü çağırdı. Büyü kolayca geldi, istikrarlı bir çabasızlıkla içine aktı.

chatok'unu gururlandırırđı.

Büyüyü topladı ve ince, örümcek ipliği inceliğinde bir örgü haline getirdi, her bir ipliğe acil ihtiyaç ve saygı duygusu ve Forrahl öldüğünde hissettiği korkunç çaresizlik, korku ve acı kaybın bir yankısını aşıladı. Göz'ün hâlâ duyguları hissedip hissetmediğini bilmiyordu ama dokumanın onu samimiyetine ikna edeceğini umuyordu. Desen tamamlandığında ve iplikler yapabildiği kadar güç ve duyguyla dolduğunda, parlayan ağı kristal kürenin üzerine attı ve onu Ruhunun sesi için bir kanal olarak kullandı.

"Benim... Ellysetta."

Pekâlâ, bunu söylemek aptalca görünüyordu. Gerçeğin Gözü dünyadaki en güçlü kehanetti. Henüz gerçekleşmemiş olaylar da dahil olmak üzere onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi zaten biliyordu. Kendisini tanıtmadan da kim olduğunu bildiğinden emindi. Boğazındaki yumruyu yuttu ve tekrar denedi.

"Rain'e Tairen ve Fey'i kurtarabilecek kişinin ben olduğumu söylemişsin. Beni bulup geri getirmesi için onu gönderdin. Şimdi buradayım ama tairenler hâlâ ölüyor. Yapacağımı söylediğin şeyi nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Büyü enerjisi döndü ve toplandı. Kendisinin değil. Göreceklerinden korktuğu için gözlerini açmayı reddetti ama göz kapaklarının arkasında Fey görüşü karanlıkta çiçek açmaya başlamıştı bile. Ağını gördü, ince lavanta ipliklerinden oluşan bir ağ, dönmeye ve parlamaya başlayan parlak yıldızlardan oluşan bir kürenin etrafına sarılmıştı.

"Teska, lütfen, bana ne yapacağımı söyle. Onlar senin de akrabaları. Onları nasıl kurtarabilirim?" Daha açık bir şekilde sorarsa belki Göz'ün ona ihtiyacı olan cevabı verme ihtimalinin daha yüksek olacağını düşünerek ekledi: *"Tairen yavrularını yumurtadan kurtarırsam, onları avlayan güçten korunabilecekler mi?"*

Kürenin yıldızlı ışıkları hep birlikte parladı. Enerjinin dalgalanmasıyla topukları üzerinde geriye doğru sallandı. Bu ışık parıltısının içinde tek bir kelime titreşti, bir sesle, bir şarkıyla değil, vücudunun her hücresinde mutlak ve tartışılmaz bir kesinlikle titreşerek söylendi:

Aiyah.

Yutkundu. Shei'Kess konuşmuştu. *Onunla*. Işık Kilisesi rahiplerinin Parlak Lord'un ilahi sesi olduğunu iddia ettikleri kadar güçlü ve her şeyi kapsayan bir sesle. *Güzel, tatlı Işık Lordu*. Kırpikleri titredi, sanki gözleri iradesi dışında açılmaya çalışıyormuş gibi. Göz'de görebileceklerinden korkarak onları sıkıca kapalı tuttu.

Yoldan çıkmış düşüncelerini toparlayarak konsantre olmaya çalıştı. Göz tairen yapımıydı. Fey bunun yalan söyleyemeyeceği anlamına geldiğini iddia ediyordu ama bu Göz'ün her zaman tüm gerçeği söyleyeceği anlamına da gelmiyordu. Tek sorduğu yumurtadan çıkmanın yavruları avcılarından kurtarıp kurtarmayacağıydı. Yine de ölüp ölmeyeceklerini sormamıştı.

"Yavruları Ruhlar Kuyusu'ndan kurtarmanın bir yolu var mı, böylece yumurtadan çıkabilir, hayatta kalabilir ve yumurtada sadece üç ay kaldıktan sonra sağlıklı kalabilirler mi?" İşte. Bu yeterince açıklayıcı oldu.

Göz tekrar titreşti ve sesi olmayan o ses ikinci kez cevap verdi.

Aiyah.

Kalbi kaburgalarına çarptı. Dudaklarını ıslattı. *"Nasıl?"*

Enerjinin titreşimleri daha da güçlendi ve duyularını hırpaladı. Yıldızlı ışıklar o kadar hızlı dönüyordu ki, göz kamaştırıcı bir topun içinde dönen yanan ışıktan katı çizgiler haline geldiler. Nefes alıp vermesi zorlaştı, sanki nefesini tutamayacak kadar hızlı koşuyormuş gibi sık nefesler alıyordu. *"Nasıl?"* diye tekrar sordu. *"Teska, söyle bana."*

Dokumasını tutmak için mücadele etti, ipliklere daha fazla ihtiyaç, daha fazla aciliyet kattı. *"Rain'i beni bulması için gönderdin. Tairen'i nasıl kurtarabileceğimi biliyorsan, lütfen Eld'in Yüce Büyücüsü başka bir yavrunun ruhunu çalmadan önce bana söyle. Bunu nasıl durduracağımı söyle."*

Sesi olmayan konuşmadı, ama Göz'ün ışığı nabız gibi atmaya başladı, tekrar tekrar parladı, acımasız bir ritimle vurdu. Gözleri yanmaya başladı. Kirpikleri dalgalandı ve göz kapaklarındaki minik kaslar zıplayıp açılmak için savaştı. İzlemesi mi gerekiyordu? Göz'ün ona söylemeye çalıştığı şey bu muydu - ona sadece cevabı gösterebilir miydi?

Çok iyi. *"Göster bana."*

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Celiera~ Teleon

"Merhaba."

Den Brodson vahşi bir zafer duygusunu bastırdı ve Lillis ile Lorelle Baristani'ye dönerken yüzüne güler yüzlü bir gülümseme yerleştirmeye zorladı. "Merhaba. Nereden geliyorsunuz?"

İkizler birbirlerine baktı. Biri "Evden," dedi, diğeri ise sorusunu duymazdan geldi ve açıkça "Yavru kedilerinizi sevebilir miyiz?" diye sordu.

Babacan bir kahkaha atmaya zorladı. "Kedi yavrularını seviyorsun, değil mi? Sevmeyen küçük bir kızla henüz tanışmadım. Tabii ki onları sevebilirsiniz. İşte, bunlarla oynamayı seviyorlar." Esnek ahşap şeritlerden küçük küreler örmüş, her birinin ortasına iki küçük zille sabitlenmiş bir çembalo yerleştirmişti. İkizler küçük topları yavru kedilere doğru yuvarladılar ve onlar çınlayan toplara vurup kovalarken güldüler. "Buralarda mı yaşıyorsun? Bütün hafta karakoldaydım.

-Lord Darramon'un partisinde aşçıyım ve bu kadar güzel iki genç hanım görseydim eminim hatırlardım."

"Biz Lord Teleos'un kuzenleriyiz." O kadar masumca yalan söylediler ki, Den zaten gerçeği bilmeseydi onlara inanırdı.

"Ah, Yüce Lord Teleos. İyi bir adam." Kızlar şingırdayan topları alıp yavru kedilere yuvarlamaya başlarken, o da yanındaki beyaz taş kesesine uzandı ve kızları yakalayıp yardım istemelerine fırsat vermeden Kuyu'ya çekebilmek için *çemeri* tam olarak nereye atacağını hesapladı.

Yüzlerce bıçağın metalik şakırtısı onu olduğu yerde dondurdu ve büyü, tüyleri diken diken eden bir enerji parıltısıyla etrafında patladı. Görünmezlik örgüleri çözüldü ve kendini bütün bir Fey ordusuna benzeyen bir şeyle çevrelenmiş buldu. Kılıçları çekilmişti, yüzleri soğuk taş maskeler, gözleri yanan ölüm gibiydi.

Den yutkundu. Kalbi boğazında düğümlendi. Kanının her zerresi yüzüne hücum etti, sonra akıp gitti, onu titreyen ve nemli terle ıslanmış bir halde bıraktı. Hızlı bir çaresizlikle, Üstat Nur'un böyle bir durum için ona verdiği büyü sözcüğünü mırıldandı.

Bir an sonra Den Brodson'ın anıları gitmiş, büyü geçene kadar geri getirilemeyecekleri derin bir yere kilitlenmişti ve Lord Darramon'un korkmuş aşçısı olmaktan başka hiçbir şey hatırlamayan adam özür dilemek için kendini paralıyordu. "Bağışlayın beni, Sers. Kötü bir niyetim yoktu. Çocuklar yavru kedileri sevmek için geldiler. Buna izin vermekte bir sakınca görmedim."

Kızlar ayağa kalktı, her biri ellerinde minik, kıpır kıpır bir kedi yavrusu ve dokuma jingle toplarından birini tutuyordu. Kızlardan biri üzgün, diğeri asık suratlı görünüyordu.

Şaşkın olan, kahverengi saçlı, mavi gözlü Fey'e fincan tabağı kadar büyük gözlerle baktı. "Biz sadece yavru kedileri sevmek istedik, Kieran."

"Sevgi'yi geride bırakmak zorunda kaldığımız için bir yavru kedi daha alabileceğimize söz vermiştin," diye ekledi somurtkan kız. Çenesini yukarı kaldırdı. "Sana hangilerini istediğimizi söyleyebilmek için geldik."

"Teleon'un güvenliğinden ayrılmayacağına söz vermiştin. Siz sözünüze sadık kalmazsanız, ben neden kalayım?" Yüzündeki aldatıcı genç ifadeye rağmen grubun lideri olduğu anlaşılan mavi gözlü Fey, kızları öylesine sert ve soğuk bir bakışla süzdü ki, etkilenen kız gözyaşlarına boğuldu.

"Genç hanımlar kedi yavrusu isterler mi?" diye sordu aşçı hızla. "Lütfen, alın onları. Hangisini isterseniz. Bunu benim hediyem olarak kabul edin. Hatta yavru kedilerin için bu küçük şingırdayan toplardan da vereceğim. Onları çok seviyorlar." Küçük dokuma toplardan bir avuç uzattı.

"İşte!" diye bağırdı cesur çocuk. "Gördünüz mü? Aldırmıyor." Mavi gözlü Fey dişlerini sıktı ve "Koy. Yavru kedileri. Yere koy. Ve hemen Kiel'le git. Hemen!" diye bağırdı aptal, inatçı kız tekrar ağzını açtığı anda.

Çocuk ters ters baktı ama yavru kediyi yere bıraktı. Kedi miyavlamaya ve ayak bileğine sürtünmeye başladı. "Gördün mü? Benimle gelmek istiyor."

"Lütfen, Kieran?" diye yalvardı tatlı çocuk. "Lütfen, lütfen? İyi olacağız

Sonsuza dek, söz veriyorum. Bizi izlemek zorunda bile kalmayacaksın. Lütfen, onlar bizde mi?" Pofuduk, siyah-beyaz yavru kediyi yanağına bastırdı, iri, ıslak gözleri öyle bir özlemle doluydu ki, birazcık kalbi olan her erkek onu reddetmekte zorlanırdı. "Lütfen mi?"

Mavi gözlü Fey, Kieran, uzun sarı saçlı başka bir Fey ile kısa bir bakış alışverişinde bulundu. Arkasını döndüğünde, Kieran aşçıyı adamın beynini vızıldatan delici bir bakışla sabitledi. Bir an sonra aşçı gözlerini kırıştıtırıp başını tutarken, Fey oyuncak toplardan birinin üzerinde yeşilimsi bir büyü dokuyor, onu parçalarına ayırıyor ve içindeki beyaz taşı ezerek toz haline getiriyordu.

"Neydi bu?" Fey geriye kalan beyaz tozu uzattı.

Aşçı dudağını ısırıldı. "Sadece güzel bir taş, . Top yuvarlandığında çanların daha iyi çalmasını sağlıyor." Taş kesesini uzattı ve avucuna birkaç tane daha döktü. "İşte, görüyor musun?" Fey beyaz taşlardan birini aldı ve yakından inceledi. "Aytaşı kadar güzel ama onun yarısı kadar da değerli değil. Eğer çocuklar taşlarla oynarsa, bunları da onlara vermekten mutluluk duyarım."

"Oooh, Lillis ve ben Taşları severiz." Cesur çocuk Fey'in kolunun üzerinden baktı.

Kieran adındaki Fey dikkat kesildi ve çocuğa kaşlarını çattı. "Bir kediniz ve onun için bir oyuncuğınız var, bunun için minnettar olun. Şimdi Teleon'a geri dön. Başın ciddi belada."

Cesur çocuk yavru kedisini ve çingiraklı zillerden birini kaptı gülümsedi. "Teşekkür ederim, Kieran! Pişman olmayacaksınız!"

İşaret etti. "Git."

Kız kardeşine sırtarak gitti.

Kızlar gittikten sonra Fey arkadaşlarına başıyla selam verdi. Kılıçları kınlarına geri girdi. Kieran aşçıyı selamladı. "Sana da iyi günler Goodman. Cömertliğiniz için teşekkür ederim. Kızlar sizi bir daha rahatsız etmeyecek."

Aşçı, "Oh, hiç sorun değil, efendim," diye onu temin etti.

"Ve işte, bunları alın." Kalan jingle toplarını da diğer taşlarla birlikte kesenin içine koydu. "kaybetmek zorundalar. Ve burada bir oyun için yeterince taş var."

"*Beylah vo.* Cömertliğiniz sizi onurlandırıyor."

"Başımızın üstünde yeriniz var. Çocuklar ne zaman isterlerse gelip diğer yavru kedilerle oynayabilirler-" Yutkundu. Bir sihir parıltısıyla Fey ortadan kayboldu.

Kieran, Lord Darramon'un şaşkın aşçısını şaşkın daireler çizerken bırakarak Kiel ve kızların peşinden koştu. Ruh Örgüsü'nün eşiğini geçer geçmez görünmezlik örgüsünü bıraktı ve hışımla

Kızlar.

Yeni yavrularını mutlulukla kucaklıyorlardı, ama o yaklaştığında yüzlerindeki memnuniyet ifadesi kayboldu. Onu hiç kızgın görmemişlerdi ve anda hayatında hiç olmadığı kadar öfkeliydi. Başlarına her şey gelebilirdi. Her şey olabilirdi!

"Yukarı, malikâneye çık. Baban bunu duyacak."

Şimdi endişeli görünüyorlardı. Öyle de olmalıydı. Kieran hayatında hiçbir kadına sert bir şekilde el sürmemiş olsa da, hızlı ve sert bir kürek çekme fikri her an daha çekici geliyordu! Kızları Teleon'un uzun ve dolambaçlı yollarından geçirerek malikâneye götürdü.

Sol onları ön girişte karşıladı, yüzü endişeyle buruşmuştu. "Ne oldu? Ne oldu?"

"Kızlar bugünün karakolun yanındaki tarlalarda yürüyüş yapmak için iyi bir gün olduğuna karar verdiler."

Sol'un kaşları saç çizgisine kadar yükseldi. "Onlar... *ne*?" Kızlar birbirlerini ezerek yavru kedileri, doğru olanları seçmek istediklerini ve her şeyin nasıl en iyiye dönüştüğünü anlattılar. Sol'un ifadesi her kelimedede daha da kötüleşiyordu. Çocuklar daha açıklamalarını bitirmeden, "Sessiz olun! Salona gidin ve oturun. Tek kelime daha etmeye cesaret etmeyin!"

Kieran ve Kiel'in yanında hiç olmadıkları kadar korkan ikizler gözyaşlarına boğuldular, babalarının yanından geçip salona koştular.

Kieran ve Kiel onu takip edecekken Sol elini kaldırdı. "Sizden burada kalmanızı rica edeceğim. Kızlarımla birkaç saat baş başa kalmam gerekiyor." Salon kapısını kapattı.

Dışarıda koridorda duran Kieran ve Kiel, Sol'un pervasız kızlarına verdiği sert dersi duydular. Sandalyelerin sürtünmesini, Lillis ve Lorelle'in pişmanlık dolu ağlamalarını, ardından dört yüksek sesli tokadı ve ardından daha da yüksek sesli ağlamaları duydular.

Bir an sonra salonun kapısı açıldı ve Sol kenara çekilerek Kieran ile Kiel'in içeri girmesine izin verdi.

Daha önce kızlara kendi eliyle şaplak atma arzusuna rağmen, Kieran Lillis'in ağlamaklı yüzünü görünce kalbinin neredeyse parçalandığını hissetti. *Nei*, bunu asla yapamazdı. Onların iyiliği için bile.

Lorelle'in gözleri yaşlarla parlıyordu ama küçük çenesi sabitti ve kollarını kavuşturmuştu. Kiel'i gördüğünde gözlerini kırptırdı ve ona sırtını dönmek için hızla döndü.

Kieran içini çekti, öfkesi geçmişti. Onları daha fazla azarlamaya gerek yoktu. Lillis'in yanına diz çöktü, onu göğsüne çekti ve tüm gözyaşları akana kadar ağlamasına izin verdi. Kiel, Lorelle'in omurgası dönüp ona yaslanabileceği kadar bükülene kadar arkasında sessizce durdu.

Sonunda ikisi de sessiz ve sakin olduklarında sordu. "Nasıl oldu da

örgü dışında görünmeden? Sana kızgın değilim. Ama hangi Fey'in olması gerektiği gibi izlemediğini bilmem gerekiyor."

"Bu onların hatası değildi." Lillis burnunu çekti. "Bizi görmelerine izin vermedik." Kieran kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

Lorelle, "Bizi görmemelerini sağladık," dedi.

Kiel'in gözleri büyüdü ve şaşkın bakışlarını Kieran'la paylaştı. "Siz... siz kendinizi görünmez mi yaptınız? Kieran ve benim yaptığımız gibi mi?"

"Hayır, öyle değil. Daha çok herkesin başka bir yere bakmasını sağladık," dedi Lorelle. "Ayrıca, sen ve Kieran asla gerçekten görünmez değilsiniz. Morarıyor ve parlıyorsunuz ama biz yine de sizi görüyoruz."

Kieran topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Ruh dokumalarımızı görüyorsun." Ölümlüler büyü göremezdi. Belki büyük bir büyüün ipucu olabilirdi ama görünmezlik örgüsü kadar basit şey değildi. Tabii kendilerine ait hatırı sayılır bir büyüye sahip değillerse.

"Annem asla söylemememiz için bize söz verdirdi." Lillis ciddiyetle ona baktı. Sol dizlerinin bağı başladığında yakındaki bir sandalyenin arkasına tutundu.

"Sen... annen sihir görebildiğini biliyor muydu?"

Lillis başını salladı. "Bir keresinde onunkini görmüştük ve kimseye söylemeyeceğimize dair yemin ettirmişti - sana ya da Ellie'ye bile."

Sol'un tahta piposu titreyen ellerinden düştü ve taş zeminde ikiye ayrıldı. "Annenin... büyü mü vardı?" Sol'un sesi zayıf bir şekilde kesildi.

"Biz beş yaşındayken mutfakta yangın çıkardı." Lorelle eğilerek kırık boruyu aldı ve parçalarını babasına uzattı.

Lillis, "Bunu yaptığında parlak kırmızı renkte parlıyordu," diye ekledi.

"Ona bunu sorduğumuzda çok korkmuştu." Lorelle başını salladı. "Ağladı bile."

"Bu yüzden tıpkı Ellie ve annemin yaptığı gibi herkes gibi davranmamız gerektiğini biliyorduk." Lillis Kieran'a umutlu bir bakış attı. "Artık rol yapmayı bırakabilir miyiz? Bundan bıktık."

"Yani bundan bıktığını *söylüyorsun*." Lorelle burnunu çekti. "Bu işte benim kadar iyi değilsin."

"Oh, evet, öyleyim," diye karşılık verdi Lillis. "Kimse benim hakkımda bir tahminde , Love bile onu tutarken."

"Kızlar," diye araya girdi Kieran. İkisi de yüzlerindeki çatık kaşları sildi ve bir çift tatlı masum gibi ona baktı. İkizler büyük, duygulu gözlerini ona çevirdiklerinde her zaman olduğu gibi sevgi ve şefkatin çekiciliğini hissetti, ancak bu sefer ilk kez başka bir şey daha hissetti. Etkinin en küçük ipliğini. *Onlardan* gelen hayali bir zorlamanın soluk, geçici bir örgüsü. "Neden ikiniz de şu anda rol yapmayı bırakmıyorsunuz? Her şey hakkında. Bunu benim için yapar mısınız?"

Lillis ve Lorelle babalarına döndüler. "Yapabilir miyiz, baba?" Ahşap oymacısı sessizce başını salladı.

Kiel bir adım daha yaklaştı, mavi gözleri ifşa edilmemiş bir ilgiyle doluydu. "Sakladığın şey neydi, küçük Fey'cha?"

Ellysetta'nın kız kardeşleri son bir kez birbirlerine baktıktan sonra omuz silkerek hep bir ağızdan "Bu" dediler. İtici ölümlülük illüzyonu üzerlerinden atılmış bir mum gölgesi gibi düştü ve çocuklar aniden Büyük Güneş gibi parlamasa da, çok belirgin bir şekilde... parladılar.

Kieran şaşkınlık ve merak içinde nefesini tuttu. Tenleri yumuşak bir şekilde ışıldıyordu, neredeyse Fey görünümündeydi. Ve her ikisinin de avuçlarının içinde küçük, sıçrayan, dönen bir büyü küresi vardı: Lorelle'in elinde kırmızı ateş ve yeşil toprak, Lillis'in elinde ise beyaz hava ve mavi su.

Solan Topraklar~ Dharsa

Gaelen rakibinin *seyani* uzun kılıcının aşağıya doğru savruluşunu yıldırım hızında bir hamleyle iki *meicha*'sının arasında yakaladı ve kavisli bıçakları uç uca kilitledi. Kılıçların hızlı bir dönüşüyle rakibinin kılıcı ellerinden fırladı ve yere düştü.

"Tairen'in Isırığı," hırladı silahsız adama. "Hareketi biliyorsun ve ona karşı nasıl korunacağını da biliyorsun ama hâlâ çok yavaşsın." Palalarını kınına soktu ve diğer adamın kılıcını almak için eğildi. "Pratik yap Char. Yeryüzü ustalarından biri senin için antrenman uçuşu yapsın. Üzerine tek bir tüy bile düşmeden bir düzinesini aynı anda yere indirebildiğin zaman geliştiğini anlayacaksın."

Birkaç saatlik yorucu bir eğitimin ardından yüzü kızaran Fey başını salladı ve Gaelen'i selamladı; tıpkı *şadinlerin* dersin sonunda her zaman *chatoklarını* selamladıkları gibi.

Gaelen başıyla selam , sonra da topuğunun üzerinde döndü.

Alanın öbür ucunda bir savaşçının bacakları aniden altından fırladığında ve Fey küfrederek geriye, toprağa doğru yuvarlandığında kaşlarını çattı. Fey kahkahaları yükseldi ve bir Ruh ustası havadan fırladı. Gaelen mırıldandı ve gözlerini devirdi. Bu örgüyü bazı Feylere öğrettiği için pişman olacaktı.

Daha bu sabah, bazı Ruh ustalarının fark edilmeden kaç tane *chatok* bıçağı sıkıştırabileceklerini görmek için düzenledikleri yarışmayı bastırmıştı. Neyse ki hiçbiri onunkini çimdiklememişti. *Yoksa yapmışlar mıydı?* Garip bir farkındalık titreşimi sinirlerini diken diken ettiğinde kaşlarını çatarak düşündü. Hepsinin orada ve gerçek olduğundan emin olmak için çeliğini hızla kontrol etti, sonra kısa ve rahatlamış bir nefes verdi. Gerçekte.

Gözünün ucuyla gördüğü bir renk pırıltısı dönmesine neden oldu ve sonra hislerini harekete geçiren şeyin ne olduğunu anladı. Ellysetta alanın kenarındaki gözlem kürsüsünde bekliyordu. Ona doğru koştu, yuvarlanan bedenlerden ve savrulan kılıçlardan kaçarak gözlem kürsüsüne doğru ilerledi

kürsü. Yaklaştıkça, karıncalanan hisleri tam anlamıyla bir dönüştü.

Solgun ve bitkin görünüyordu. "*Vel Jelani.*" Bir *lu'tan* diğerine hemen bir çağrı gönderdi ve onun yanında diz çökmek için kürsüye sıçradı. "*Kem'falla*, iyi değil misin?"

"Ben iyiyim. I..." Bakışları Gaelen'in sağ omzunun üzerinde bir noktaya kayd. Bel tarlada koşuyordu. Aniden ayağa kalktı. "Özür dilerim. Boş ver. Lütfen geldiğimi unutun." Döndü ve Akademi kapılarına doğru aceleyle geri döndü.

Gaelen endişeli ama istekli bir şekilde Bel'e el salladı ve onu takip etti. "Ellysetta." Koridorun hemen içinde ona yetişti. "Ne oldu? Belli ki seni üzen bir şey var. Al bakalım." Genç *şadinlerin* takla atmayı ve göğüs göğüse dövüşmeyi öğrendikleri eğitim odalarından birinin kapısını açtı. "Bana ne söyleyeceksen özel olarak söyleyebilirsin."

Dudağını ısırды ve açık kapıya baktı, vücudu uçmaya hazırdı. "*Nei*, gerçekten gitmeliyim. Bu bir hataydı."

Kız arkasını dönmeden onu kolundan yakaladı. "*Kem'falla.*"

Dondu kaldı.

Sanki tenini hissetmek onu yakmış gibi elini geri çekti. Fey kadınlarına nadiren dokunurdu. Dokunuşu empatik kadınlara dayanılmaz acılar verebilen bir dışlanmış olarak çok uzun yıllar yaşamıştı. Artık durum böyle olmasa da, bin beş yüz yılı aşkın bir süredir bir Fey kadınına elini bu kadar dikkatsizce sürmemişti. Bu son birkaç hafta ona kendini unutturmuştu.

"*Sieks'ta.* Bağışlayın beni. Gitmek istiyorsanız, elbette gidebilirsiniz. Seni durdurmaya çalışmayacağım. Sadece senin *lu'tan'ın* olduğumu *unutma*. İhtiyacın olan bir şey varsa - seni rahatsız eden herhangi bir şey varsa - bana söylemen yeterli, ben de seni rahatlatmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Yine tereddüt etti. "Gaelen... Ben..."

Tereddüt ikna etmeye davet ediyor gibiydi. O da gönül rahatlığıyla kabul etti. "Buraya gelmene neden olacak kadar önemliyse, konuşacak kadar da önemli olmalı. Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Başını iki yana salladı. "Gelmekle hata ettim. Bu benim çözmem gereken bir sorun." Ellerini birbirine kenetledi ve adım atmaya başladı. "Bunu düşünmekle bile bencillik ettim. Kendine bir bak. Yeni bir hayat için bir şansın var. İyi bir hayat. Onurun geri geldi. Feyler seni kabul etmeye başladı. Marissya'ya bakma ve oğlunun erkekliğe adım atışını izleme şansın var... Büyücü Savaşları hiç olmasaydı senin olabilecek bir hayatı yaşama şansın var. Senden tüm bunları riske atmanı isteyemem."

O zaman, elbette, biliyordu. Nasıl bilmesin ki? Yumurtadaki yavruları neyin öldürdüğünü açıkladığı günden beri bunu bekliyordu.

"Sana dokumayı öğretmemi istiyorsun Azrahn."

Volta atmayı bıraktı ve adamın gözleriyle karşılaştı, yüz ifadesi dehşet ve

Pişmanlık. "Evet."

Tairen'in kükremesi ve kanatlarının vınlaması Bel'in başını kaldırıp gökyüzüne bakmasına neden oldu. Steli'nin sırtında Ellysetta ve Gaelen'e benzeyen bir savaşçıyla Dharsa'dan uçup gittiğini görünce kaşları şaşkınlıkla birbirine çarptı.

Dikkatini tekrar eğitime vermeye başlamıştı ki Tealah'nın gözlem kürsüsünden el salladığını görünce durdu. "Devam , Fey," diye emretti ve ne istediğini görmek için koşarak yanına gitti.

Shei'dalin'in yüzü endişeyle buruşmuştu. "Ellysetta burada mı? O iyi mi?"

"Az önce gitti. Neden?" diye sordu. "Ne oldu?"

"Sareika vol Arquinas onu Tairen Salonu'ndan koşarak çıkarken görmüş, sanki bir hayalet görmüş gibi bakıyormuş. Ve *Shei'Kess*'in parladığını söyledi... bir kehanetten sonra olduğu gibi."

Bel, Steli'nin gökyüzünde hızla kaybolan şekline ve koşmaya başladı.

Ellysetta ve Gaelen'in boşalttığı eğitim odasında, Gaelen'in görünmezlik örgüsünün mükemmel şekilde uygulanmış desenleri çözülerek Tael vel Eilan'ın sersemlemiş yüzünü ortaya çıkardı.

Gaelen'i eğitim alanından çıkarken takip etmiş, günün en büyük ödülü olan *Chatok* vel Serranis'in kendi kılıcı kazanan Ruh ustası olmaya karar vermişti. Ancak Tael'in elinde değerli çelik yerine, içindekileri her an fırlatmakla tehdit eden bir göbek vardı.

Feyreisa, Gaelen'den kendisine yasak büyüü dokumayı öğretmesini istemişti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Celiera~ Teleon

"Nasıl bilemedim?" Sol Baristani salonun taş zemininde volta atıyordu. Kızlar, Ravel'in beşlisinin gözetimi altında yeni yavru kedileriyle oynamak için dışarı çıkmışlardı. "Onlar benim çocuklarım. Nasıl olmaz?"

Kiel, "İkisi de büyülerini gizlemekte çok ustalar," diye önerdi. "Belki de bunu yapmayı Feyreisa'yı gözlemleyerek öğrenmişlerdir."

Sol başını salladı. Kendini hiç bu kadar sersemlemiş, kaybolmuş hissetmemişti. Sanki dünyasının temeli aniden tersine dönmüştü ve çaresizce yuvarlanıyordu, hangi yolun yukarı ya da aşağı olduğunu bilmiyordu. "Ve Laurie - eğer haklılarsa, onun da büyüğü vardı."

"İtiraf etmeliyim ki biz de sizin kadar şaşırdık Üstat Baristani," dedi Kieran, "ama belki şaşırmamalıyız. Feyreisa öyle bir mucize ki, ailenizin de beklenmedik sırlara sahip olması son derece doğal görünüyor."

"Sırlar, evet, ama... büyü..." Başını iki yana salladı.

"Onlar benim ve Ellie gibi evlatlık değiller. Onlar benim kendi etim ve kemiğim. Celierian ve ölümlüler, tıpkı anneleri ve benim gibi."

"Karınız kuzeyden, Büyücü Savaşları sırasında çok güçlü büyüünün büyük miktarlarda salındığı bir bölgeden geliyordu. Karınızın bize birçok kez hatırlattığı gibi, böylesine büyük bir büyü yoğunluğu iz bırakmadan dağılmazdı. Ocak cadıları, çit büyücüleri ve çok daha nahoş mutasyonlar o bölgelerde yaygındır."

"Evet, ama-"

"Karınızın büyüden şiddetle kaçındığını biliyorduk ama tüm hayatını kendi saklayarak geçirmiş olması... Bundan hiç bahsetmedi mi?"

"Hayır. Tabii ki değil. Lillis ve Lorelle olmalı. Onlar sadece çocuktur. Hatırladıkları şeyin gerçekten yaşandığını kim söyleyebilir?"

"Hayatları boyunca kendi büyülerini saklamayı başardılar," diye hatırlattı Kiel ona. "Ve bunu Feyreisa'nın güçlerini engelleyen büyü bariyerler olmadan yaptılar. Korkularınızı hafifletecekse onlara inanmayın Üstat Baristani, ama Kieran ve ben inanamayız. Karınız böylesine güçlü bir yeteneği aktarmak için hatırı sayılır bir büyüye sahip olmalıydı."

"I..." Sol bir Fey'den diğerine baktı, kalbi hâlâ gerçeği reddetmek için mücadele ederken zihni hayatı boyunca gördüğü ama asla fark etmediği ipuçlarını bir araya getirmeye başladı. Ahşap bir yapboz kutusunun mükemmel oyulmuş parçaları gibi yerlerine oturdular. "Laurie'nin genç kız kardeşi Bess'in nefesi kesilmişti."

Dolan'da bir çocuk. İki yaşındayken büyü yaparak komşularının evini ateşe vermiş ve ailesinin ormana götürüp terk etmekten başka çaresi kalmamış. Laurie bunun için ailesini asla affetmedi - ne de büyü'nün korkunç bedelini unuttu."

Kieran'ın yüz ifadesi asıldı. "Leydi Darramon neredeyse iyileşti. *Shei'dalinler* yarın Solan Topraklar'a dönecek. Onlarla birlikte gitmenizi tavsiye ederim. Kızlarınızın yetenekleri onları sadece Büyücülerin değil, pek çok kişinin bir hazine haline getiriyor."

"Burada güvenle yaşayabilseler bile," diye ekledi Kiel herhangi bir itirazı önlemek için nazikçe, "yeteneklerini kullanma ve kontrol etme konusunda eğitilmeleri gerekir. Karınızın genç kız kardeşinin de kanıtladığı gibi, vahşi büyü tehlikeli olabilir. Kızlarınızın ikisi de zaten çok güçlü ve eğer büyülerini Fey'de olduğu gibi yükseliyorsa, henüz tam güçlerine ulaşmamışlardır."

Sol, Ellie hakkındaki gerçeği uzun süre inkâr etmiş, görmek istememişti. Kabul etmek istememişti. Lillis ve Lorelle konusunda kendini kör etmeye devam edemezdi.

Ne de onların güvenliğini riske atmaya devam edecekti-ölen karısının son arzularını yerine getirmek için bile.

"*Kabei*," dedi Kieran, Sol yenik bir kabullenişle başını salladığında. "Sen ve kızlar yanınıza almak istediğiniz temel eşyaları toplayın. *Shei'dalinler* yarın işlerini bitirir bitirmez yola çıkacağız. Fey eşyalarınızın geri kalanını daha sonra getirecek." Durakladı, sonra elini Sol'un koluna koymak için uzandı. "Doğru kararı veriyorsunuz Üstat Baristani."

Sol onun bakışlarına karşılık verdi. "Haklı olman için tanrılara dua ediyorum."

Solan Topraklar~ Corunn Ovaları

Belliard vel Jelani hiç olmadığı kadar hızlı koştu. Yuvarlanan, çimenlerle kaplı arazide neredeyse uçuyordu. Ayak sesleri onu havada uzun sıçrayışlarla fırlatan kısa çarpma anlarından ibaretti. Adımlarına hava güç veriyordu ve hiç terlemeyen Fey teni boncuk boncuk terlemişti.

Ellysetta Gaelen'le birlikte Fey'Bahren'e gidiyor ve Azrahn dokumayı öğreniyordu. Gaelen ona özel bir örgüde ulaşmıştı ve ilk başta kabul istemese de sonunda gerçeği itiraf etmişti. Göz'le yüzleşmiş ve Göz ona yavruları sadece Azrahn'ın kurtarabileceğini söylemişti. Ve Gaelen -o çileden çıkarıcı, taş kafalı, kural tanımaz *rultshart*!- ona nasıl döneceğini öğretmeyi kabul etmişti!

"*Delirdin mi sen?*" diye çıkıştı ona. "*Yakalanırsan ne olacağını biliyor musun? Sürgün edileceksin! Rain seninle birlikte Solan Topraklar'ı terk etmek zorunda kalacak ya da bağ deliliğinden ölecek! Ellysetta, bunu yapamazsın. Nei! Bu delilik!*"

Dokumalarını kesmiş ve o zamandan beri ona cevap vermeyi reddetmişti. Gaelen de öyle.

Bel, Rain'i aramayı düşündü. Aramak istedi. Solan Topraklar'ın Birinci Generali olarak bunu yapmakla yükümlüydü. Ama Bel aynı zamanda Ellysetta'nın *lu'tan*'ıydı ve Rain'e ne kadar sadık olursa olsun, kan bağı her şeyden önce geliyordu.

Ve açıkçası Bel, Gaelen'in Ellysetta'ya yasak büyüyü dokumayı öğrettiğini öğrenirse Rain'in ne yapacağından korkuyordu.

Kan dökülecekti. Büyük ihtimalle Gaelenin, hem de çok. Rain onu öldürebilirdi bile, bu da Rain'i Gölge Yol'dan aşağı atacaktı ve o zaman Ellysetta ve Fey nerede kalacaktı?

Nei, Bel Rain'e söyleyemezdi. Ancak yapacağı şey Fey'Bahren'e bizzat gidip onların çılgınlıklarına bir son vermektir. Gaelen'i anlamsız bir şekilde dövdükten ve Ellysetta'nın aptallığını dizginledikten *sonra* Bel, Rain'i çağırıp gerçek arkadaşını azarlayacak ve yapmaya çalıştığı şeyin dayanılmaz çılgınlığını ona anlatacaktı.

Solan Topraklar~ Dharsa'nın Kuzeydoğusundaki Ormanlarda

"Vel Jelani Fey'Bahren'doğru ilerliyor ama savaşçılarımızın yetişemeyeceği kadar hızlı koşuyor. Kuvvetlerimize geri çekilmelerini söyledim."

Kendisi ve yoldaşları koşularına kısa bir ara verirken devrilmiş bir ağacın kütüğüne oturan Tenn, son bin yıldır Massan'ın lideri olarak taktığı mühür yüzüğüne baktı. Bir ölümlü, düşmanın sonunda beklediği hatayı yaptığını öğrenmekten memnuniyet duyabilirdi ama Tenn sadece, Tael titreyerek, solgun ve açıkça perişan bir halde onu görmeye geldiği anda başlayan ve giderek artan bir kıyamet duygusu hissetti.

Olacakların iyi sonuçlanmasına imkân yoktu. Kimse için değil.

"Doğru şeyi mi yapıyorum?"

Deri yumuşakça sallandı. Venarra arkasından yaklaştı ve ona doğru eğildi. "Göz'deki görüntüyü gördün. Neyin tehlikede olduğunu biliyorsun."

Aiyah, bakmıştı ama şimdi keşke bakmasaydım diyordu. "Biliyorum... Biliyorum, ama-"

"Bu örgüyü sen başlatmadın, *Shei'tan*. Sonuçları için kendini suçlama. Yanlış yolu seçerse neler olacağı konusunda onu uyarmıştım."

Tenn kaşlarını çatı. İçindeki yanlışlık duygusundan kurtulamıyordu... karnının derinliklerinde kaynayan bir hastalık. "Başka bir yolu olmalı diye düşünüp duruyorum. Vel Serranis'e asla güvenemem... ama Belliard'ın onuru her zaman her şeyin üstünde olmuştur." Ayağa kalktı ve Venarra'yı kollarının arasına aldı, onun dokunuşunun kendisine bir nebze huzur getirmesini umuyordu. "Böyle bir kötülüğe göz yumduğuna hâlâ inanamıyorum."

"Belki de yapmamıştır," diye yatıştırdı. "Belki de onları durdurmayı umuyordur." Tenn çenesini Venarra'nın başına dayadı. Bel'in onları durdurmaya çalıştığını *umuyordu*.

ve bir parçası da Bel'in başarılı olmasını umuyordu. "Sence onun ve Göz'ün Azrahn'ın tairanleri kurtarmanın tek yolu olduğu konusunda haklı olma ihtimali var mı?"

Venarra başını geriye doğru eğdi. "*Shei'tan*." Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bunun bir önemi yok. Azrahn yasak büyüdür, Bozguncu'nun aracıdır. Amacı ne olursa olsun asla dokunmamalıdır. Ama bu doğru olmasa bile," diye ekledi, "vel Serranis'in ne dediğini duydun. Yüce Büyücü Azrahn'ı her dokuyuşunda onun ruhundan daha fazlasını talep edebilir. Bunun olmasına izin ."

Tenn başını salladı ve sık ağaçlı ormana doğru kasvetli bir şekilde baktı. Massan'a sadık elli Fey, Belliard'ı Fey'Bahren'e kadar takip ediyordu. Oraya vardıklarında vel Serranis'i, Belliard'ı ve Feyreisa'yı Massan ve *Shei'dalin* onları Doğrulukla Konuşmak için gelene kadar bağlayacaklardı. Eğer Ellysetta gerçekten de yasak büyüü yapmışsa, onu Solan Topraklar'dan sürgün edeceklerdi.

Başka ne seçenekleri vardı ki? Hepsi de Ellysetta'nın Dharsa'ya gelişinin ertesi günü Shei'Kess'te aynı korkunç görüntüyü görmüş, Yüce Büyücü'nün ve hizmet ettiği Karanlık Tanrı'nın onu Işığı dünyadan silmek için nasıl kullanacağını görmüştü. Ellysetta Baristani Solan Topraklar'da kaldığı sürece Fey için bir tehlikeydi. Çoktan kana *bulanmış lu'tandan* oluşan özel bir ordu kurmuş, onurlu Feyleri bile dünyanın en kötü şöhretli *dahl'reisen'inin* vesayetini kabul etmeye ikna etmişti ve şimdi de yasak büyüü dokumayı planlıyordu.

Tüm eylemleri son derece makul, son derece iyi niyetli görünüyordu ama Solan Topraklar'ı güçlü kılan ve Fey'in Işığa tutunmasını sağlayan onur ve fedakârlık temellerini yavaş yavaş yıkıyordu. Kurtarması gereken insanları yavaş yavaş yozlaştırıyordu.

-Hatta keşfiyle kalbi kırılan Tael bile.

O durdurulmalı. Şimdi, Solan Topraklar'ı mahvetmeden önce. Ayağa kalktı ve Yulan ile Nurian'a işaret etti. Eimar onlarla birlikte değildi.

Gaelen vel Serranis ve Feyreisa'ya güvenilemeyecek kadar aşık olmuştu.

"Yeterince dinlendik. Sabaha kadar Fey'Bahren'e ulaşmayı umuyorsak, yola devam etmeliyiz."

Solan Topraklar~ Fey'Bahren

Gaelen, Su Reisu platosunun çevresinde yürüdü ve kendisinin ve Ellysetta'nın etrafında beş kat büyüden oluşan parıldayan bir kubbe döndürdü.

"Bana sadece Ruh'u kullanarak öğreteceksen o dokumalara neden ihtiyacın var?" Ellysetta sordu.

"Sessizlik odaklanmanıza yardımcı olacaktır." Dokumasının son ipliğini de bağladı. "Ayrıca, herhangi bir zamanda Azrahn'ı gerçekten çağırdığımı hissedersen, beş katlı dokumalarımın Yüce Büyücü'nün seni İşaretlemesini engelleyeceğini umuyorum,

Göz'le tanıştığınız ilk günkü gibi."

Fey'Bahren'e giderken -hatta Bel'in öfkeli çağrısından önce- ikisi de eğitim sırasında yasak büyüü gerçekten dokumayacakları konusunda anlaşmışlardı. Bunun yerine Gaelen Ruh'u kullanarak ona Azrahn örgülerini nasıl çağıracağını ve eğireceğini gösterecek, o da anladığını göstermek için Ruh'u geri eğirecekti. Bu çözüm onu sadece Göz'ün ona gösterdiği örgüleri eğirmeyi öğrenirken başka bir Büyücü İşareti almaktan korumakla kalmıyor, aynı zamanda Gaelen'le ne yaptıklarını öğrenmeleri durumunda Massan'ın gazabından da koruyordu.

Planlarını Rain'e açıklamadan önce örgüleri tanımak, onları eğirebileceğini bilmek istiyordu. Bundan sonra ne yapacaklarına birlikte karar vereceklerdi, çünkü onun yerine karar vermekten bıkmıştı. Özellikle de bunun gibi tehlikeli olanları.

"Dokumaları gerçekten eğirdiğinde dünyadaki hiçbir koruma yeterli olmayacak," diye Gaelen ona tekrar hatırlattı. "Yüce Büyücü'nün İşaretlerini taşıyorsun. Azrahn'ın bunu hissedip ruhuna erişmesine yetecek kadar uzun süre dokuma yapacaksın. Seni tekrar işaretleyecek. Bundan kaçış yok. Bunun farkındasın değil mi?"

Acımasızca başını salladı. Biliyordu. Göz ona ne olacağını göstermişti. "Bu yavruların tek şansı. İyileştirici dokumalar yeterli değil."

Buz mavisi gözleri bir an için onunkilerle buluştu; sonra başını salladı. "Bas'ka, o zaman otur ve zihnini bana aç. Ruh dokumalarımın Azrahn'ı çağırma ve dokuma gerçekliğine mümkün olduğunca yakın hissetmesi gerekiyor, bu da düşüncelerinin ve duyularının kontrolüne ihtiyacım olduğu anlamına geliyor."

Derin bir nefes alan Ellysetta, Su Reisu'nun sert, kayalık yüzeyine oturdu ve zihnini çevreleyen güçlü bariyerleri yıktı. "Ben hazırım. Bana örgüleri göster."

Gaelen onun önünde oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, elleri ten tene temas edecek şekilde onunkileri sarmıştı. Ruh toplandı ve lavanta rengi akıntılar halinde etrafında dönmeye başladı. Örgü onu sardı ve sessiz bir vınlamayla Gaelen'in büyüü onun tenine işledi ve bilinci, *Shei'dalin*'lere asla izin verecek kadar güvenmediği bir şekilde onunkine katıldı.

"Azrahn hepimizin içinde var," diye fısıldadı zihnine. "O ruh büyüüdür, Yapıcıdır, tüm yaşamın özünün kaynağı ve yok edicisidir. Fey'in kullanmasına izin verdiğinden çok daha büyük bir güçtür. Fey'in inandığı gibi doğası gereği kötü değildir, ama şüphesiz var olan en tehlikeli büyüdür."

"Anlıyorum," diyerek ona güvence verdi.

"O zaman başlayalım."

Celiera ~ Orest

Rain, Yukarı Orest'in siperlerinde durmuş, kuzeye, Kız Kapısı'nın şelalelerine ve Heras Nehri'nden Eld'e bakıyordu. Düşmanlarının karanlık ormanlık topraklarının üzerinde grimsi bir pus asılıydı. Sonbaharın serin ayları Eld'i her zaman yağmur ve sisle kaplardı ama yine de bu manzara onu tedirgin ediyordu. Eld'i en son gördüğünde, benzer bir gri pusla örtülmüştü ama bunun tek suçlusu hava değildi. Koderas'ın ateşleri - Eld'in büyük *sel'dor* ocağı - Eld savaş makinesi askerleri ve müttefikleri için silah ve zırh üretirken gece gündüz havaya duman püskürtüyordu.

Havayı kokladı. Esintide duman izine rastlamadı ama yine de içindeki huzursuzluk hissini atamadı. Tairen içgüdüleri harekete geçmişti. İçindeki pençelerin kınından çıktığını, saldırıya hazırlanmak için derinlere indiğini hissedebiliyordu.

"Ellysetta..." Onun adını Ruh'un ipliğinde döndürdü. Dün gece konuşmuşlardı ama onun sesini tekrar duymaya ihtiyacı vardı.

Kız cevap vermeyince kaşlarını çattı ve onu bağ ipliklerinden aradı ama kız yine de cevap vermedi. Endişelenen Rain, Bel'e özel bir örgü gönderdi. *"Bel? Ellysetta'ya ulaşamıyorum."*

Bir sessizlik oldu. Sonra, *"Ellysetta Fey'Bahren'de, Rain."* Rain'in göğsünde umut titreşti. *"Yavruları kurtarmanın bir yolunu mu buldu?"*

Bir sessizlik daha oldu, bu sefer daha uzundu. *"Öyle düşünüyor."*

Yağmur rahatlayarak gözlerini kapadı. Günlerdir duyduğu en iyi haberdi bu. *"Tanrılara şükürler olsun. Nedir bu? Uzun zamandır unutulmuş bir şifa dokuması mı? Onu nasıl buldu?"* Bel'in üçüncü uzun sessizliği Rain'in kaşlarını çatmasına neden oldu. *"Bel?"* diye dürtükledi.

Solan Topraklar~ Feyller

Yağmur, alacakaranlık gökyüzünde süzülen karanlık bir kuyrukluyıldız gibi Feyllerin zirveleri boyunca ilerliyordu. Faering Sisleri'nin kuzey bölümüne paralel uçtu, bir kanat ucunu bile parlak büyü bulutuna daldırmamaya dikkat etti.

Peçenin üzerinden uçtuğunda Sisler ona yine meydan okumuştı ama bu sefer onların eziyetine katlanacak durumda değildi. Kısa, tatsız birkaç saatin ardından, meydan okumaya her sinirli tairenin yapacağı şekilde cevap vermişti: bir tairen ateşi patlamasıyla. O zaman Sisler'deki ruhlar sessizliğe gömülmüştü. Belki de onu durdurmaya çalışsalar, onları kavurup edeceğini anladıkları içindir. Tek bir Tairen Ruhunun Faering Sislerini yok edip edemeyeceği kesin değildi ama yoluna çıkmaya devam etselerdi, bunu öğrenecekti.

Ruh'un çığlık atan ipleri önünden fırladı ve özel yollarında Ellysetta'ya seslendi. Ellysetta cevap vermeyince, öfkeli haykırışıyla neredeyse aralarındaki bağın iplerini tutuşturacaktı. *"Ellysetta! Tanrılar adına, şimdi bana cevap vereceksin!"*

Sonunda yaptı ve sesi tereddütlüydü. İrkilmişti.

"Yağmur, sevgilim, ne?"

Ağzından ateş fışkırdı. *"Azrahn'ı mı dokuyorsun? Bunu bize yapar mısın? Bana mı?"*

Aralarındaki bağda şok dalgaları oluştu. Ve *suçluluk duygusu*. *"Nasıl bil-"* Sesi kesildi. *"Bel."*

Bunu doğrulama zahmetine girmedi. *"Bu çılgınlığı derhal durduracaksınız! Fey'Bahren'e geliyorum. Vardığımda Gaelen hâlâ oradaysa, onu öldüreceğim."*

"Yağmur! Bekle! Düşündüğün gibi değil. Azrahn'ı dokumuyorum. Bunu sana yapmam. Chakai'de dersimi aldım. Yaptığımız seçimleri birlikte yaparız, Shei'tan. Lütfen, bana inanmak zorundasınız. Ben sadece-"

Söyleyeceği başka ne varsa, bağ bağlantısını kestiğinde kayboldu. Öfkesinin enerjisini uçuşuna aktardı ve gökyüzünde daha önce hiç olmadığı kadar hızlı koşmaya başladı.

Fey'Bahren'e ulaştığında tam geceydi ve Su Reisu'daki kamp ateşi gecenin içinde bir fener gibi parlıyor, Ellysetta'nın ince figürünü ve yanındaki uzun boylu, esmer savaşçıyı aydınlatıyordu.

Vel Serranis.

Yağmur'un kanatları sıkıca kıvrıldı. Son ve güçlü bir hız patlaması yaptı ve bir meteor gibi yere doğru fırladı.

Ellysetta onun hem varlığını hem de niyetini hissetmiş olmalıydı çünkü Vel Serranis'in önüne atladı ve kollarını koruyucu bir şekilde açtı. *"Rain, bekle!"*

yavaşlamadı. Sadece Değişti. Büyüsünün gökkuşağı sisi Ellysetta ve Gaelen'in üzerinden sert bir rüzgâr gibi geçti ve Fey bedeninde toplandı. Yere kıvrılmış bir şekilde yuvarlandı ve dişlerini gösterip hırlayarak saldırı pozisyonuna geçti.

"Yağmur!" Ellysetta yine ağladı. *"Düşündüğün gibi değil!"* Bir hava püskürterek onu geri itti ve beş katlı bir örgüyle onu yerine bağladı. Gaelen'e, *"Kendini savun,"* diye homurdandı, yumruğu Gaelen'in çenesinin alt tarafına saplanmadan hemen önce. Vel Serranis uçmaya başladı. Yağmur onun üzerine atladı ve yumruklamaya başladı.

Dövüş uzun sürmedi. Rain, Gaelen'in gözetiminde geçirdiği haftalar boyunca diğer Fey'in nasıl dövüştüğü ve onu en iyi nasıl yenebileceği hakkında pek çok şey öğrenmişti. Ve Gaelen, her ne kadar ukala olsa da, bunu hak ettiğini biliyordu. Vel Serranis inleyip nefessiz kaldığında ve güzel yüzü yeterince morarıp kanlandığında, Rain onu kenara itti, ayağa kalktı ve Ellysetta'yı örgüsünden kurtardı.

"Biz Azrahn dokumuyorduk, Rain," diye itiraz etti Ellysetta.

"Sadece Ruh'u kullandık. Sen olmasan bu kadar ciddi bir seçim yapamazdım." "Biliyorum." Ağzının kenarından akan bir damla kanı eliyle sildi.

bir elinin tersiyle. *"Konuşmamızdan kısa bir süre sonra gerçeği fark ettim. Sen sordun*

Sana inanmam için. Öfkemi üzerimden attıktan sonra haklı olduğunu anladım. Sana inanmam, bize kasten zarar vermeyeceğine güvenmem gerekiyordu. Sonra Bel'in inandığı şeyin yanlış olması gerektiğini fark ettim. Başka bir açıklaması olmalıydı."

Çenesi düştü. "O zaman neden...?" Oturur pozisyona geçmiş ve çıkık çenesine masaj yapmakta olan Gaelen'i işaret etti.

"Çünkü bunu hak etti." Rain botunun burnuyla Gaelen'in kalçasını dürttü. "Bu sürünün kurallarını kabul etmelisin vel Serranis. Sen onun *lu'tan'ı* olabilirsin ama ben onun eşiyim. Onu bir daha tehlikeye atarsan -onun emriyle bile olsa- bana hesap verirsin."

Gaelen uzun bir süre onun bakışlarını tuttu, sonra güldü, ağzından avuç kan tükürdü ve başını salladı. "Kabul edildi."

"*Kabei.*" Rain tüm dikkatini tekrar Ellysetta'ya çevirdi. "Ve şimdi, *shei'tani*, bana *Yedi Cehennem'in cehennem ateşlerinde ne düşündüğünü* açıklayabilir misin?"

Her kelimeyi bir alev kırbacına dönüştüren bastırılmış öfke karşısında irkildi ama yine de adım atmadı. "Tairen'i nasıl biliyorum Rain, ama bunu yapmak için Azrahn'ı dokumam gerekiyor."

BÖLÜM YIRMI İKİ

*Tairen kalbi ve tairen ruhu geceyle bir olarak yüzleşecek.
Tairen aşkında iki kişinin gücü asla geri alınamaz.
Gökyüzünü tairen aleviyle aydınlatın ve tairen şarkısını
dinleyin. Tairen ruhlarının ait olduğu yere gelecek umudu ve
yaşamı söyler.*

Merik vel Sejan'ın bir baladı olan "Tairen Song "dan,
Tairen Soul

Solan Topraklar~ Fey'Bahren

Rain kollarını Ellysetta'ya doladı ve kolları en yakındaki tairen yumurtasına uzanırken bile onu tuttu. Onu geri çekmek, tehlike yolundan uzaklaştırmak istedi. Bunu düşünürken bile aklından ne geçiyordu? O onun *shei'tani'siydi*, gerçek eşiydi, ne pahasına olursa olsun koruması gereken tek varlıktı - bu bedel hâlâ yeryüzünde yürüyen her tairen ve Fey'in hayatı olsa bile.

"Ellysetta..." *Affet beni, Sybharukai.* "Ya Göz yanılıyorsa? Sen eğitilmiş bir kahin değilsin. Mesajını kolayca yanlış anlamış olabilirsin."

"Yanlış anlamadım."

Başını salladı, onun için korkuyordu, onu durdurmak için çaresizdi.

"*Nei*, fikrimi değiştirdim. Bu çok tehlikeli." Elini dudaklarına götürdü ve avucuna bir öpücük kondurdu. "Hiçbir Fey senden böyle bir fedakârlık istemez."

Boştaki elini onunkinin üzerine koydu. "Ama Fey benden bunu istemedi Rain. Tanrılar yaptı." Parmaklarını onun teninde gezdirdi. "*Her büyük hediyeğin büyük bir bedeli vardır, Shei'tan.*"

"Bu fiyat çok yüksek."

Titrek bir gülümsemeye zorladı. "Bir Mark daha dünyayı kurtaracak kadar çok değil." Adamın gözleri çaresizlikle yanarak onu delmeye devam ettiğinde, gülümsemesi yerini kasvete bıraktı. "Denemek zorundayım. Ve sen de bana izin vermelisin. Eğer bunu yapmazsam, tairen ölecek. Marissya'nın çocuğu ölecek. Ve tüm Feyler de öyle. Bunu yapmazsam... Baş Büyücü'yü şimdi durdurmazsam... hepimiz için çok geç olacak."

"Ellysetta-"

"Bunlar sadece tairen değil, Rain. Bunlar benim ruhuma bağlı olan tairenlerin kardeşleri. Onlar... benim ailem." Onu kendine yaklaştırdı ve dudaklarını boğazına bastırdı. Hissettiğinden çok daha cesur ve kendinden emin davranıyordu ve bunu onun da bilmesini istiyordu. "*Sieks'ta*, sana zorbalık yapıyorum ve

Hayır. Bu seçimi birlikte yapmalıyız. Bunu bizim için yapmayacağım. Bunu yeterince yaptım zaten. *Ku'shalah aiyah to nei, shei'tan.* Bana evet ya da hayır de. Ve bil ki, eğer seçimin *nei* ise, bunu kabul edeceğim ve çekip gideceğim."

"Ve Fey dünyası ölecek."

"Aiyah."

Gözlerini kapadı ve başını eğerek alnını onunkine değdirdi. "Korkuyorum," diye fısıldadı. "Kendim için asla hissetmeyeceğim bir korkuyla korkuyorum."

Gözlerinde yaşlar birikti. Onları geri kırıştırdı. "Biliyorum."

Dudakları şiddetli ve tutkulu bir öpücükle onunkilerin üzerine eğildi. Kolları onu sıkıca sarmış ve kendine yakın tutarken, nefesi, özü kızın içine akıyordu.

"Ver reisa ku'chae. Kem surah, shei'tani."

"Ke vo san, shei'tan."

Kısa bir süre için geri çekildi, sonra başını sallayıp uzaklaşmadan önce birkaç öpücük daha almak için geri döndü. *"Aiyah.* Kendi kalbime bir *lute'cha* saplamak gibi olsa , cevabım *aiyah.* Ne yapman gerekiyorsa yap. Ama sadece bu seferlik, sevgilim. Sevdiklerimizi kurtarmak için sadece bu seferlik."

"Sadece bu ," diye kabul etti. Devam etmesine izin vermenin onun için ne kadar zor olduğunu biliyordu. Korkusunu, onu korumak için duyduğu çaresiz ihtiyacın iradesini zorladığını hissedebiliyordu. Eğer tairen'in durumu daha az vahim olsaydı, reddeder ve hangi yavrunun yaşayıp hangisinin öleceğine tanrıların ve Eld'in karar vermesine izin verirdi.

Sybharukai yaklaştı, pençeleri kumların üzerinde sessizdi, zarif vücudu muhteşem ve amaçlıydı. *"Cesur ol, Ellysetta-makai."* *Makai'nin* sesinin parıldayan müziği Ellie'nin vücudunun her hücresinde yankılandı; saf ve güzel, kadim ve bilge. *"Eşin sana kendi gücünü sunuyor, ben de sana sürünün gücünü sunuyorum. Bu kötülükle tek başına yüzleşemezsin."* Sybharukai başını eğdi ve ağzını açtı. Tairen'in Gözü kristalleri kumlara düştü, birkaç düzine kristal, büyüktü ve en koyu yakuttan bir matris içinde parlak gökkuşağı ışıklarıyla parlıyordu. *"Şarkını bulamadın ama bunlar en güçlü atalarımın kiyanislerinden oyulmuş kristaller. Onları kullan. Onların büyüünün kendi büyüünü tamamlamasına ve odaklamasına izin ver."*

Ellysetta taşları topladı ve Rain onları döndürerek altın bir kolye haline getirip kızın boğazına taktı. *Kiyr* gerçekten de çok güçlüydü. Tenine dokundukları anda enerjileri onunkini güçlendirdi. Vücudu karıncalandı ve saçlarının ağır, kıvrımlı kütlesi enerjiyle çatırdadı.

Döndü ve yumurtalara yaklaştı. Kalbi göğsünde vahşi bir davul gibi çarpıyordu ve boğazı sanki vücudundaki tüm nem emilmiş gibi gergin ve kuru hissediyordu. *Lütfen, tanrılar, eğer beni dinliyorsanız, şimdi . Lütfen bunun işe yaramasına izin ver. Lütfen onları kurtarmama yardım et. Başarısız olmama izin verme.*

Göz'ün ortaya çıkardığı dokumalar, bu hafta tairenleri kurtarmanın yollarını ararken *shei'dalinlerin* ona gösterdiği daha gelişmiş iyileştirme pek de farklı değildi. Ancak şifanın güzel kokulu ve sıcak olduğu yerde, Azrahn'ın hastalıklı bir tatlı kokusu vardı ve damarlarındaki kanı donduruyordu. Hatta

Alıştırma sırasında bunun yanılması onu hasta hissettirmişti, bu da Gaelen'in ne kadar büyük bir Ruh ustası olduğunu ve Azrahn dokumanın etkilerini ne kadar yakından bildiğini gösteriyordu.

Gaelen'in ayrıntılı talimatları sayesinde artık Azrahn'ın kaynağını kendi içinde tam olarak nerede bulacağını, onu nasıl çağıracağını, gücü Gerçeğin Gözü'nün ona gösterdiği kalıplarla nasıl biliyordu.

Ancak bu kez döndürdüğü Azrahn gerçek olacaktı, illüzyon değil.

Bir nefes aldı ve bekleyen yumurtalara doğru son kararlı adımlarını atmadan önce sinirlerini yatıştırdı. Ne için geldiyse onu yapma zamanı gelmişti.

Rain'e başıyla işaret etti. Ellerini kaldırdı ve onun etrafında beş katlı bir koruma örgüsü ördü. Bu aptalca bir umuttu -bu geceyi başka bir Mühür olmadan atlatamayacağını zaten biliyordu- ama yapabildiği kadar koruma dokumakta ısrar etmişti.

"Onlara şarkı söyle lütfen, Sybharukai."

Bir anda, büyük *makai*'nin şarkısının canlı güzelliği mağarayı doldurdu, altın ve gümüş parıltılarıyla yumurtaların etrafında döndü. Yavrular kabuklarının içinde büyükannelerinin melodisiyle birlikte mırıldanmaya başladı. Gururun geri ve Yağmur da onlara katılarak havayı sihirle doldurdu.

Ellysetta, zihninin kasıtlı sakinliğinde, Venarra'nın ona öğrettiği gibi kendini sabitledi, zihninde küçük bir bölme oluşturdu, özünün kalbini içeride güvence altına aldı: iyileşmesinde kendini kaybetmeden önce onu örgülerinden koparacak emniyet valfi.

Sonra dokumaya başladı.

Önce elementleri çağırdı, et ve kemiğin büyümesini teşvik etmek için *shei'dalinlerin* ona öğrettiği şekillerde iplikleri eğirdi. Yavrular yumurtalarının içinde kıpırdayıp geriniyor ve sanki sıcak dokumalar onları gıdıklıyormuş gibi küçük kahkahalar atıyorlardı.

Ellysetta, sıcak ve iyileştirici dokuya Azrahn'ın ilk soğuk ipliğini ekledi.

Yavruların şarkıları ve kahkahaları yerini acı dolu inlemelere bıraktı. Kabuklarının sınırlarına karşı kıpırdanan minik bedenler şimdi korku içinde büzüşüp titriyordu.

"*Nei, küçük kitler,*" diye mırıldanarak sesini sürünün şarkılarına kattı.

"*Benim, canlarım. Ellysetta. Korkmayın.*"

Ama onları ikna ederken bile karanlık ve tehlikeli bir şeyin çırpınısını hissetti. Azrahn'ın ipliği tarafından uyandırılan bir şey.

Korkuyla geri çekilmeye başladı ama yavruların iniltileri onu durdurdu. O onların tek umuduydu. Onları terk edemezdi. Ve bunlar Göz'ün ona örmesi gerektiğini gösterdiği desenlerdi.

Dişlerini sıkarak bir Azrahn ipliği daha eğirdi ve karışıma ekledi, sonra bir tane daha ve bir tane daha, kırmızı tonlu karanlığın soğuk, dalgalanan iplerini iyileştirici büyüünün parlayan karışımına dokudu.

Eld~ Boura Fell

Büyücü Konseyi'nin odalarında, Yüksek Büyücü ve Eld'in en güçlü Primage'ları savaş için son hazırlıkları görüşmek üzere toplanıyordu. Vadim Maur, ilk hedeflerinin çoktan belirlendiği Eloran'ın en büyük kıtasının haritasının önünde duruyordu.

"Birlikler hazır, Yüce Efendimiz." Primage Sib Vargus amirinin önünde eğildi. "Emri verin ve Kuyu'ya girsinler."

Vadim Maur komutu söylemek için ağzını açtı ama daha konuşmadan, hiç beklenmedik, tamamen tanıdık bir güçlü büyü ürpertisi onu sardı. Kendini sabit tutmak için harita masasının kenarlarına tutundu ve bir zevk ürpertisiyle gözlerini kapadı.

Ellysetta Baristani Azrahn'ı dokuyordu. Tatlı, güçlü, görkemli Azrahn.

Damarlarında inanılmaz bir canlılık ve güçle yankılanarak şarkı söylüyordu. Burada, yarım dünya ötede bile, onun potansiyelinin muazzam kaynağını hissedebiliyordu. Büyük güç üzerindeki ustalığı yüceydi - ne kadar ince dokumalar. Böylesine doğuştan gelen bir kavrayış ve olağanüstü bir yetenek.

İddia için onun.

Hızlı ve sert bir şekilde saldırdı, acımasız bir güç kırbacıyla ve muzaffer bir selamlamayla mevcut iki İşaretinin bağlantısına saldırdı.

"Merhaba kızım."

Solan Topraklar~ Fey'Bahren

Bunun geleceğini bilse bile -hatta acısını ve çaresizliğini beklese bile- Ellysetta yine de çılgılık attı ve Yüce Büyücü'nün gücü göğsünün derinliklerine saplanıp kalbini deldiğinde dizlerinin üzerine çöktü. Buz onu felç edici bir kucaklamayla kavradı. Görüşü karardı ve karanlıkta parlayan kor gözlerin ikiz kanlı aylarını gördü, düşmanının tanıdık alaycı sesini duydu. *"Merhaba kızım."*

Savaşmanın bir anlamı yoktu. Ruhunu ona açacağını bildiği için yasak büyüü yapmıştı. Tıpkı o gün Celieria'nın katedralinde olduğu gibi.

Bu kez, gücün onu yıkamasına izin verdi ve Büyücü'nün zaferini direnmeden kabul etti. bıçaklamasına, dondurmasına, bağlamasına izin verdi.

Sonra sürünerek ayağa kalktı ve örmeye devam etti.

Büyücünün bilinci şaşkınlıkla titredi. Üç İşareti ve kullandığı güç aracılığıyla ona bağlıydı. Kızın hâlâ dokuma yaptığını biliyordu. *"Ne yapıyorsun kızım?"* Soğuk, sondalı parmakların ruhuna uzandığını, niyetini okumak için zihnini kurcaladığını, ona nerede olduğunu ve neyin peşinde olduğunu söyleyecek bir ipucu aradığını hissetti. Dişlerini sıktı ve onu engellemeye çalıştı, bir yandan da devam etti

Yasak büyüü döndürmek için.

Şimdi tüm vücudu titriyor, ağzı öğürten bir tatlılıkla doluyordu. Sol göğsündeki ilk ikisine üçüncü bir gölgeli İşaret katılmıştı ve karanlık uçlú, kalbine saplanmış buzdan bıçaklar gibi, her ritmik vuruşta titreşerek nabzıyla aynı anda zonkluyordu.

Rain, tairen formunda, yavrulara şarkı söylemeye devam etti. Gerçek eş bağlarının ipleri aracılığıyla ona bağlanmaya çalışmadı. Kara büyüü örerken bunu yapmayacağına dair ona yemin ettirmiş, Büyücü'nün onu işaretlemek için bir araç olarak kullanabileceğinden korkmuştu. Ama yine de onun korkusunu ve dehşetini hissedebiliyordu. Yavrulara güç ve güven veren şarkılar ama ne kendisi ne de yavruları için hiçbir yoktu. Tairen pençeleri kumu derinlemesine kazdı ve kuyruğu çaresiz bir sıkıntı içinde mağaranın kaya duvarlarına çarptı.

Ellysetta kendini onun duygularını ve yavruların çığlıklarını duymamaya zorladı, böylece dokumalarına konsantre olabilecekti. Hatalara ya da vahşi, içgüdüsel, kontrol edilemeyen büyülere yer yoktu. Gaelen'in alıştırma çanları sırasında ona tekrar tekrar vurguladığı gibi, Azrahn en ufak bir kontrol kaybına bile izin vermeyecek kadar tehlikeli bir sihirdi.

Venarra ve Jaren'in ona öğrettiği disiplini kullanarak zihnini odakladı ve örgülerini sabit ve güçlü tuttu, büyüünü güçlendirmek ve yoğunlaştırmak için boynundaki, belindeki ve bileğindeki Tairen'in Gözü kristallerinin gücünü kullandı.

Yumurtadan yumurtaya geçerek Azrahn'ı eğirdi, yumurtaya bağlı yavruları Ruhlar Kuyusu'na bağlayan görünmez, örümcek ipliği inceliğindeki bağlantıları dikkatle ördü. Bu iplikleri, Azrahn ile güçlendirilmiş şifa örgülerini beslediği kanal olarak kullandı.

Başbüyücü onun ne hissetti. Buz gibi öfkesi kızın üzerine çöktü. "*Aptal kız. Anlamadığın güçlerle oynuyorsun.*"

Eld~ Boura Fell

Vadim Maur harita masasından geri itildi. Cesaret mi etmişti? Yarattığı *umagi* -kendi yüceliği için olağanüstü güçler tasarladığı yaratık- bu yeteneklerini efendisine meydan okumak için kullanmaya cesaret mi etmişti?

Oda sessiz ve buz gibiydi. Primage'lar ifadesiz ve dikkatli bir şekilde ona bakıyordu. Kaşları düştü ve odadaki sıcaklık daha da düştü.

Eğer o baş belası küçük *petchka* Eld'in Baş Büyücüsü'nü alt edebileceğini düşünüyorsa, öğrenmesi gereken acı bir ders vardı.

"Komutanlarınıza birliklerini toplamalarını emredin. Eğer dört çan içinde dönmezsem, orduları Kuyu'ya gönderin."

Döndü ve odadan çıkıp koridordan aşağıya, evine doğru yürüdü.

kişisel odalar.

"Efendi Maur!" Vadim içeri daldığında kişisel işleriyle ilgilenen *umagi* ayağa fırladı.

"Tailinn'i getirin," diye tersledi, Kuyu'dan çocuğunun hediyesini bekleyen, doğuma yakın üçüncü hamile kadını kastederek. "Hayır, durun, onu ve en yakın diğer üçünü getirin. Yarım zil içinde hepsini doğum odasında istiyorum!" Her kelime buz gibi kırıldı.

Hizmetkâr eğildi, tırmaladı ve kapıya doğru koşarken neredeyse düşüyordu. "Elbette, yüce kişi. Derhal."

Ellysetta Baristani onun Tairen Ruhlarını çalabileceğini mi düşündü? Bu küstahlığına pişman olacaktı. Vadim ofisine hışımla girip Ellysetta Baristani'nin kanını taşıyan iki iğne de dahil olmak üzere en değerli güç aletlerini sakladığı odaya yöneldiğinde mor cüppeler havada uçuşuyordu.

Solan Topraklar~ Fey'Bahren

Ellysetta zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Girdap gibi dönen bir büyü kozasına bürünerek, Azrahn'ın ipek gibi ince ipliklerinden Ruhlar Kuyusu'na dalga dalga şifa ve güç gönderdi ve bu gücü yavruların ruhlarıyla besledi.

Ellysetta'nın büyüünün onları avlayan ve inciten karanlık kötülük olmadığını anladıklarında ilk baştaki iniltili korkuları azalmıştı. O dönmeye ve onlara şarkı söylemeye devam ettikçe, onlar da şarkı söylemeye başladılar.

Yavaş yavaş, neredeyse belli belirsiz, yavruların cılız sesleri güçlendi.

Sybharukai cesaretlendirmek için mırıldandı. Steli mırıldandı ve başıyla Ellysetta'nın bedenini dürttü. "*Sihrin işe yarıyor, yavrum.*"

Eld~ Boura Fell

Dört hamile kadın bilinçsiz bir şekilde doğum masalarına bağlanmıştı. Vadim, Anne yeniden doğana ve güçleri bir sonraki zirvesine ulaşana kadar Tailinn'in çocuğuna ruh bağlamayı denemeyi planlamamıştı ama beklemeyi göze alamazdı. Daha önce gecede birden fazla ruh bağlama girişiminde de bulunmamıştı ama Ellysetta Baristani'nin aylardır hazırlandığı büyük ödülü elinden almasına izin vermektense lanetlenmeyi tercih ederdi.

Vadim parmaklarını şıklattı ve hizmetkârlardan biri ona kristal bir kadeh sundu. Kadehi kaldırdı ve kuruladı. Koyu kırmızı iksir, Tailinn ve diğer kadınlardan gelen kanın metalik tınısını ; birkaç büyülü bitki ve toz haline getirilmiş *selkhar* kristaliyle karıştırılmıştı.

Güçlü kan büyüünün karıncalanması vücuduna yayıldığında, beringli ellerini kaldırdı ve en yararlı ve en güçlü büyüünü çağırmaya başladı.

isteksiz hizmetkâr. "Choutarre, Ruh Alıcı, Gölgelelerin Prensi Seledorn adına seni çağırıyorum. Choutarre, Ruh Alıcı, İblislerin Efendisi Seledorn adına, seni bağliyorum. Choutarre, Ruh Alıcı, Karanlık Tanrısı Seledorn adına, sana gücümün eli ve vasiyetimin uygulayıcısı olarak hizmet etmeni emrediyorum."

Buzbir esinti odanın içinde dönerek Vadim'in saçlarını ve mor kadife cüppesinin kıvrımlarını geriye savurdu. Taş üzerinde gıcırdayan kemikler gibi bir ses tısladı, "*Sana nasıl hizmet edeyim?*"

Vadim emrini karanlık, kaçınılmaz güç akışlarıyla şekillendirdi. "Aradığım ruhları bana getirin."

Solan Topraklar~ Fey'Bahren

Yavru kediler sessizliğe gömüldü.

Endişelenen Ellysetta yumurtaları incelemek için Fey görüşünü çağırdı. Endişe alarma dönüştü. Yavruların birkaç dakika önce çok parlak olan ışıkları sönmüştü. Yumurtalar boş görünüyordu, tıpkı ilk geldiğinde ve Forrahl'ın öldüğü gece olduğu gibi her kabuğun içinde boş bir boşluktan başka bir şey yoktu.

Sonra fısıltıları, sesleri duydu. "Oh, hayır. Şimdi olmaz. *Teska, Sallan*, bunun olmasına izin vermeyin." Çaresizce, iyileşmeyi hızlandırabileceğini umarak dokumalarından aşağıya bir miktar güç gönderdi.

Tairen hırlamaya başladı. Sybharukai'nin kuyruk sivri uçları dile getirilmeyen bir tehditle uzadı.

"*Kitler için geliyor.*" Yağmur'un Ruh sesi kesinlikten ağırlaşmıştı.

"*Aiyah.*" Soğuk ve karanlık bir şey dokumalarına sürtündüğünde korku konsantrasyonunun sarsılmasına neden oldu. Tairen yavruları yeniden inlemeye başladı. Titredi ve dizlerinin bağı çözüldü. Kendini dik tutmak için en yakın yumurtayı kavradı. "Ama o değil. Diğer şey... ruhlarını çalmak için her ne kullanıyorsa o. Bir tür iblis ya da onun emrini yerine getiren bir ruh. Bilmiyorum."

Şey tekrar dokumalarına sürtündüğünde irkildi. Bu his çok canlıydı, hayatı boyunca gördüğü korkunç kâbusları anımsatıyordu. Ayak bileklerinden kayan fareler ya da omurgasında sürünen buz örümcekleri gibi. Tairen'i hırlamaya ve bağlarını pençelemeye başladı.

"*Ellysetta, uzaklaş. Kendini daha fazla tehlikeye atma.*" "Yavruları ölüme terk edemem." O şey her , iyileştirici dokumalarının gücünü yok etmişti. Daha da kötüsü, yavruların gücünü tükettiğini ve son çanların zor kazanılmış ilerlemesini mahvettiğini hissedebiliyordu. "Bunu yapmalıyım Rain.

Bunu yapabilecek başka kimse yok. İşte bu yüzden Göz beni bulman için seni gönderdi."

"*Bu, Göz'ün yapmanı söylediği şeyin bir parçası mıydı?*"

Dudağını ısırıldı. Göz'ün görüşünde bir şey yoktu.

çoktan örmüştü. Şimdi hangi deseni dair hiçbir fikri olmadan savaşmak zorundaydı. "Nei, ama fark etmez. Eğer bu saldırıyı durdurmazsam, yavrular ölecek. Büyücünün beni bir hiç uğruna işaretlemesine izin vermiş olacağım."

Tanıdık güç kabardı ve Değişim'in ısıltılı sisi Rain'in tairen formunun etrafında dalgalandı. Sis dağılmadan önce bile, Fey Rain'in kumları boyunca onun yanına doğru yürüyordu; gözleri, yüzü solgun ve gergindi.

"Nei, *shei'tani*." Etrafındaki beş katlı örgüyü çözdü ve omuzlarını kavradı. Yoğun duygular duyularına hücum etti. "Beni dinle. Büyücü ya da iblis, bu şey geldiğinde asla bir yavrudan fazlasını almaz. Her zaman böyle olmuştur. Bırak o canı alsın; sonra o gittiğinde, Göz'ün sana gösterdiği şifaya devam edebilirsin."

Aklının alamayacağı kadar korkmuştu, yoksa bir masumun kurban edilmesini asla zafer için kabul edilebilir bir bedel olarak görmezdi. Ve bu korku ona, onu ne kadar derinden ve çaresizce sevdiğini kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazla anlatıyordu.

"Yağmur." Onun yüzünü ellerinin arasına aldı. ". biliyorsun. Bunlar bizim çocuklarımız olsaydı, diğerlerini kurtarabileceğinden emin olmak için birinin ölümüne seyirci kalır mıydın? Yoksa hepsini kurtarmak için yeri göğü yerinden oynatır mıydın?"

Bir hırıltıyla bu tartışmayı bir kenara itti. "Onları kurtarmak için binlerce ölümle yüzleşebilirim. Ama benden kendi hayatımı riske atmamı istemiyorsun. Benden sizinkini riske atmamı istiyorsunuz."

"Evet, öyleyim." Dudaklarını onunkilere bastırdı, onu öptü, onu sevdi. "Benim bağıma layık olman gerektiğini söylüyorsun. Ama bu bebeklerden birinin bile savaşmadan ölmesine izin verirsem, *sana* nasıl layık *olabilirim*?"

"Aramızdaki bağı senin hayatından daha çok önemseydiğimi mi sanıyorsun?" diye karşı çıktı. "Senin yaşaman anlamına geliyorsa seve seve ölürüm."

Onu kendine çekti, parmaklarını saçlarından geçirdi, sanki kucaklamasının gücü ruhlarının birleşmesini tamamlayabilecekmiş gibi onu tuttu. "Ve seni kaybedersem benim için gerçekten bir umut olduğunu düşünüyor musun?" Yavaşça geri çekilerek onun bakışlarıyla buluştu. "Sensiz, sırf Göz kehanetinin asla emin olmak için *Sheisan'dahlein*'ı seçeceğim. Steli'den bunu yapmasını istedim bile."

"*Shei'tani*..." Yüz ifadesi .

"Bunu yapmalıyım Rain. Tairen yavrularını terk etmez. Tairen sürüyü savunur."

Gözlerinde yaşlar parıldadı. Gözlerini kapattı ve yenilgiyle alnını onunkine . "*Aiyah*."

Korku içinde boğulan bir kalpten sevgiyle kopup gelen bu tek kabul kelimesi, onu her zamankinden daha çok sevmesine neden oldu. Başparmaklarını onun teninin ılık ipeğinde gezdirdi. "Eğer aşk yeterince güçlü olsaydı, *shei'tan* gerçek eş bağımız binlerce kez tamamlanmış olurdu." Dudakları kıvrıldı

titrek bir gülümseme. "Bu Fey'e gurur veriyorsun."

Kolları onu sımsıkı sardı ve ağzı son bir tutkulu öpücükle onunkini kaptı. "*Ver reisa ku'chae, Ellysetta. Kem surah.*" Sonunda onu bıraktığında, bir adım geri çekildi ve yüz hatlarına acımasız bir kararlılık yerleşti. "Ama eğer bunun yapılması gerekiyorsa, *shei'tani*, bunu birlikte yapacağız." Ruh Görevi kristalini boynundan çıkardı ve onunkinin etrafına yerleştirdi. "Benim gücümü ve sana verebileceğim her şeyi kullanacaksın."

"Rain, *nei*. Eğer Yüce Büyücü seni işaretlemek için beni kullanabilirse-" Bir parmağını onun dudaklarına bastırdı. "O zaman tairen'i kurtarmanın bedeli olarak kabul ettiğinden daha fazlası olmayacak. Eğer sen üç Mark ile yaşayabiliyorsan, ben de bir Mark ile yaşayabilirim."

"Yağmur..."

"Bunlar bizim çocuklarımız olsaydı, sen onları kurtarmak için hayatını riske atarken benim hiçbir şey yapmadan öylece durmamı ister miydin?"

Bu argümana karşı onun sahip olduğundan daha fazla savunması yoktu.

Sürünün *makai*'sine döndü. "Sybharukai, eğer Ellysetta'ya bir şey olursa, uçmama izin vermeyeceğine söz ver." Göz kapakları aniden vahşileşen gözlerinin üzerinde daraldı. "Ve eğer bu Büyücü yavruyu çalmayı başarır, Eld'i çorak bir araziye çevireceğine söz ver."

Gri tairen homurdanarak onayladı. "*Yapılacak, Rainier-Eras.*"

Eld~ Boura Fell

Shan başını hapishanesinin *sel'dor kaplı* kaya duvarına yasladı ve tanıdık yakıcılığı memnuniyetle karşıladı. Yıllar geçtikçe acı neredeyse bir konfora dönüşmüştü. Gözleri kapandı. Yorgunluk ve umutsuzluk kalbini dolduruyordu. Umut uzun zamandır kayıp bir şeydi.

"Onu işaretledi, *shei'tani*. Azrahn'ı dokuyor ve o da onu tekrar işaretledi."

Göz kapaklarının ardındaki karanlıkta, sevgilisinin görüntüsünü, saçlarının tatlı ateşini, altın gözlerinin parlayan parlaklığını çağırdı, cevabı geldiğinde sanki burada onunla birlikteydi, önünde duruyordu, dünyasında kalan tek ışıktı.

"Yasak büyüüyü bilerek mi yapıyor? Fey asla izin vermez o."

"Tairen'i kurtarmaya çalışıyor. Büyücü onların ruhlarını alıyor." O kadar. Shan'ın ruhunun bir kısmını doğumundan önce Ellysetta'ninkine bağlayan bağlantıdan. "*Şimdi onunla savaşıyor.*"

"Onu tek başına yenemez."

"Biliyorum."

"Ona yardım etmeliyiz."

"Maur orada, Kuyu'da. Varlığımızı hissedecektir, tıpkı daha önce ona yardıma geldiğimizde yaptığı gibi." Shan'ın kemikleri zorlukla örülmüştü.

Bu çabanın bedelini ödemişti ve Elfeya'nın Büyücü'nün ona yaptıklarıyla ilgili kâbusları hâlâ her gece ikisini de soğuk terler dökerek uyandırıyor.

"Yine de ona yardım etmeliyiz."

Shan çenesini göğsüne yaslayarak başını öne eğdi. Başka bir cevap .
"Biliyorum."

"O zaman bana onun dokumalarını göster, shei'tan, ve onun ruhuna giden köprüm ol."

Solan Topraklar~ Fey'Bahren

Ellysetta Yağmur'un ve tairen'in gücünü topladı ve kendi gücüyle birlikte onların gücünü de dokumalarına kattı. Bir anlığına, iyileştirici iplikler güneş ışığı ipleri gibi parladı. Bir anlığına karanlık geri çekildi. Ama sonra, aynı hızla, ışık süzülüp gitti.

Yavrular çaresiz bir korkuyla haykırıyor, onun adının parlak kelimesini bir tılsım ve dua gibi söylüyorlardı. Korkmuş zihinleri, korkmuş bir çocuğun parmaklarının annesinin eteklerini tuttuğu gibi ona uzanırken, güvenleri kalbini bıçakladı.

Bir hıçkırıkla, karanlığı durdurmak için dokumalarından aşağıya bir güç patlaması daha gönderdi, ancak daha önce olduğu gibi, kısa bir umut anından sonra gölge ışığı tüketti.

Göz'ün ona gösterdiği dokumalar yeterince güçlü değildi. Onları şarkılarla güçlendirmeye çalıştı, her kelimeye sevgi kattı. Bildiği tüm iyileştirici örgüleri eğirdi. Ama yine de hiçbir şey işe yaramadı. Azrahn tarafından geliştirilmiş örgüleri, Büyücü ruh çalanını üzerlerine salmadan önce yavruları kurtarmaya yetebilirdi ama şimdi savaş değişmişti. Artık sadece yavruları Kuyu'dan çekmeye çalışmıyor, bir şeyin onları geri çekmesini engellemek için de savaşıyordu.

Yavrular ölüyordu. Dokumalarına bağlı olduğu için, sadece bir ya da iki tanesinin değil, ellerinden kayıp gittiğini hissedebiliyordu. Bedenleri tamamen sağlıklıydı ama tatlı sesleri ve ruhlarının parlaklığı yavaş yavaş kayboluyordu.

Sen bir Shei'dalin'sin. Onları Işığa tutun.

Düşünce zihninde çiçek açtı, acil bir inançla doldu. Venarra'nın ölmekte olan kadının ruhunu hayata döndürmek için kullandığı türden bir *shei'dalin* şifa dokuması eğirmesi gerekiyordu. Venarra ona henüz kalıpları öğretmemişti ama zihni onları içgüdüsel olarak kaydetmiş olmalıydı çünkü bilgi oradaydı, sanki o örgüleri binlerce kez eğirmiş gibiydi.

Adelis, Parlak Olan, Işığın Efendisi, lütfen, teska, bana yardım et. Bana yol göster. Başarısız olmama izin verme. Tanrılar geçmişte dualarına cevap vermiş, mucizelerini onun içgüdüsel, eğitimsiz büyüğü aracılığıyla gerçekleştirmişlerdi. Şimdi de ona yardım etmeleri için dua ediyordu.

Bebek Tairen'in acınası çılgınlıklarını duymamak için kendini zorladı ve

Tairen'in güçlü şarkısına teslim oldu. Şarkı onun üzerinden ve içinden akarak korku ve şüphelerini alıp götürdü. Elleri çözöldü. Kasları gevşedi. Nefes alış verışı derinleşti ve eşitlendi. O bir sükûnet kuyusuydu ve bilinci bu kuyunun derinliklerine daldı.

Gücünün kaynağı çok içindeydi, güneş gibi parlıyordu, altından daha beyazdı, *shei'dalin'inin* sevgisinin gücüyle göz kamaştırıyordu. Her düşüncesi büyüü bir rezonansla parlayana kadar gücü bilincine emdi. Sonra, daha fazla tutamadığında, ruhunu, ruhunun yaşayan özünü, kendi bedeninden dışarı ve tairen yavrularının küçük bedenlerine gönderdi, tıpkı *shei'dalinlerin* büyük bir şifa vermeleri gerektiğinde kendilerini bir başkasının bedenine gönderdikleri gibi.

Dokumalarını kuyuya doğru takip et.

Sanki tanrıların görünmez elleri tarafından yönlendiriliyormuş gibi, kitlerin içinde iyileştirici dokumalarının uğultulu iplerini buldu ve onları takip ederek dünyanın ışıltılı parlaklığını terk edip ruhların karanlık diyarına indi.

Işık sönmüştü. Ani karanlık onu telaşlandırdı. Büyücü'nün tuzaklarından birine mi düşmüştü?

İçgüdüsel olarak aralarındaki bağı ipleri üzerinden Yağmur'a uzandı.

"Yağmur..."

"Buradayım, sevgilim." Sesi geri döndü, derin bir bariton, sabit ve güven verici. Karanlıkta onun yanındaydı, tıpkı Sisler'in kör edici gri-beyazında olduğu gibi. Her zaman onun yanında olacaktı.

Kısa süreli şüphe ve korku anı geçti ve kendine güveni yeniden arttı. Rain yanında olduğu sürece güçlüydü.

Bir mağaranın geçilmez karanlığında kaybolmuş bir madencinin yüzeye geri dönmek için bir ipe takip etmesi gibi, dokumasının iplerini takip etti, sadece madenin derinliklerine gitmek için takip etti. Sonunda, sonsuz gibi görünen bir karanlığa daldıktan sonra, ışık yeniden ortaya çıktı. Önce kırmızının yumuşak pırıltıları geldi, sonra daha parlak bir tonun loş, soluk pırıltıları, o yaklaştıkça, belirsizce titreyen gökkuşağı rengine küçük ışık küreleri haline geldi.

Yavrular.

Ve onlarla birlikte, savaşmak için geldiği düşman.

Kuyu'yu çevreleyen siyahla birleşen, neredeyse görünmez, değişken bir karanlık. Duman kadar somut bir şey değildi, daha ziyade sanki canlıymış gibi hareket eden yağlı bir boşluktu. İçinden siyah örümcek ipeği gibi sayısız küçük iplik akıyor, yavruların ruhlarına yapışıyor, onları bir sülük gibi emerek parlaklıklarını emiyordu.

Karanlık ipliklere saldırarak onları isteksiz ev sahiplerinden kopardı.

"Uzak durun onlardan! Onları rahat bırakın."

İplikler geri çekildi, körü körüne kıvranıyorlardı. Bir avuç dolusu ona . Onları , ancak yerlerini almak için uzanan bir düzine daha buldu. Dokundukları her yerde parlaklığı azaldı, sanki aç

ağızlar onun da ruhunu tüketiyordu.

"Ellysetta!" Yağmur . Bir güç dalgası içinden geçerek onu aşkının parlak, güçlü, alev alev yanan ışığıyla doldurdu.

Siyah şey geri çekildi, ipeksi iplikleri yanmış gibi onu serbest bıraktı.

Evet. Evet, işte bu, Ajiana. Hiçbir karanlık, ne kadar derin olursa olsun, Işık üzerinde hakimiyet kuramaz. Işığını parlat, Ellysetta. Sevgini ör.

Ses sessiz bir kesinlik içinde konuşuyor, onun gücünü yeniden teyit ediyordu. Bunu yapabiliirdi. Gücü vardı. Tanrılar bunu yapması için onu seçmişti.

Büyüsünden, Rain'in şiddetle parlayan parlaklığından, elinde tuttuğu kristallerde yoğunlaşan tairen' gücünden ve etrafında dönen şarkıdan . Yine de yeterli değildi. Kendi gücünün çok büyük bir kısmı, hazırladığı güvenli çapaya bağlıydı ve şimdi örmesi gereken büyü, vermesi gereken her şeyi talep ediyordu.

Çapasını serbest bıraktı, bu sihri kendi içinde de topladı, bulabildiği her kaynaktan her güç parçasını topladı. Bunu ipliklere dönüştürdü, parlayan, altın-beyaz *Shei'dalin*'in aşkı, Büyük Güneş kadar parlak yanıyordu ve onunla birlikte ölü bir yıldızın kuru kadar karanlık, gölgeli Azrahn. Yeni desen hem yavrulara güç verdi hem de Kuyu'dan beslenen ağızları kesip atmaya başladı.

Her karanlık tel solup düştükçe, yavruların ışığı daha da parladı.

Yağmur'dan, tairen'den ve burada, Kuyu'da beklenmedik bir şekilde bulduğu sınırsız güven ve sevgi kaynağından beslenerek örgüsüne güç katmaya devam etti. Azrahn'ı ve *Shei'dalin*'in aşkı öylesine sıkı örülmüştü ki, iplikler birleşmiş tek bir ip haline gelmişti. Aydınlık ve karanlık, bir tanrının hayat veren atardamarlarından akan kan gibi ritim içinde titreşiyordu. Işık karanlıktan daha güçlüydü. Işıltılı parıltısı gölgeleri aydınlattı, her bir nabız bir öncekinden daha parlaktı, ta ki dokumasının akkor ipliklerinde ne kırmızıya çalan siyah ne de hastalıklı gri parlayana kadar.

O hayatı, o sevgiyi ve o şiddetli gücü kitlerin ruhlarına akıttı, Dharsa'nın Kaynağı'nın sularını şehrin pınarlarına ve derelerine akıttığı gibi, onlara her şeyi verdi, kendisi için hiçbir şey saklamadı.

Yavruların sesleri daha yüksek, daha emin çıktı. Şarkılarının ürkek, pırıltıları altın ve gümüş ışıktan parlayan yıldızlara dönüştü, yukarı doğru spiral çizerek Kuyu'yu aydınlatan bir parlaklık nehri.

"Gidin canlarım," diye ısrar etti Ellysetta. "Gidin." Güneş ışığıyla parlayan elleriyle her birini nazikçe dürttü. Yavruların ruhları olan parlayan küreler yer değiştirdi, yayıldı, küçük uzuvlarını ve kanatlarını uzatarak tairen şeklindeki ışığın küçük, göz kamaştırıcı parıltılarına dönüştü. Kuyu'dan çıkan şarkı nehrini takip ederek yukarı yükseldiler.

Vadim Maur, tairerlerin parlak ruhlarının Choutarre'nin kaçtığını hissettiğinde kükredi. Acı öfke ve pervasız içinde savaştı. Ellysetta'nın kanıyla dolu şeytan çıkarma iğnesini kendi damarına batırdı ve serbest bırakma büyüsünü fısıldadı. Ellysetta'nın güçlü kanının yakıcı akışı kendi kanıyla karıştı. Duyuları ve onunla olan bağlantısı keskinleşti.

O gece ikinci kez vurdu.

Büyücünün karanlık gücü kalbine yeni bir buz bıçağı saplarken Ellysetta çığlık attı.

Işığı paramparça oldu ve Kuyu karanlığa gömüldü.

Yağmurun ona seslendiğini belli belirsiz duydu ama ses boğuktu ve çok . Yorgunluk onu sarmıştı. Çok yorgundu, gücü tükenmişti. Sahip olduğu her şeyi yavrulara vermiş, kendisi için çok az saklamıştı ve şimdi göğsünde açan dördüncü İşaret henüz kalan Işığı da tüketmişti.

Karanlıkta ve sessizlikte, Ateş Şarkısı'nın zirvesinde olduğu gibi adını çağıran sesleri, fısıltıları duyabiliyordu. Kendini bırakma dürtüsü neredeyse . Çok yorgundu ve bir şekilde sesler artık o kadar da korkutucu gelmiyordu. Şimdi sadece misafirperver görünüyorlardı.

"Ellysetta!" Rain'in sesi Kuyu'nun sessizliğinde gümbürdedi. Aralarındaki bağı anı bir parıltıyla ışıldarken, Rain'in gücünün muazzam, ölçülemez kuvveti Dharsa'nın Kaynağından gelen *faerilalar* kadar güçlü ve canlı bir şekilde cızırdayarak Ellysetta'yı tekrar uyanık hale getirdi.

Rain, onun eşi. Rain, onun aşkı.

Siyah Azrahn'ı Kuyu'dan kurtarmak için umutsuzca çabalayan Rain.

Kuyu'da ani bir karanlık güç dalgası patladı. Tuzağını kurmuş ve beklemiş olan Başbüyücü şimdi ciddiyetle saldırdı. Büyüsü Yağmur'un dokusuna bir hançer gibi saplandı.

"Hayır!" diye bağırdı dehşet içinde. "*Shei'tan!*"

Ellysetta'nın bildiği bir sonraki şey, yuvalama ininin sıcak kumları üzerinde uzanmış, lavanta rengi gözlerin vahşi alevine bakıyor olduğuydu. Rain onu yakalayıp kollarının arasına aldı ve nefes alamayacak kadar sıkı tuttu.

"*Beylah sallan. Beylah sallan.*" Sesi çatallaştı. "Seni kaybettigimi sandım, *shei'tani.*"

Onun adına dehşete kapılarak ona doğru itti ve keskin bir Toprak örgüsüyle tuniğini yırtarak göğsünün pürüzsüz solgunluğunu ortaya çıkardı. Azrahn'ın bir titreşimini çağırdı ve kısa bir şaşkınlıktan sonra hemen söndürdü. Rain'in göğsü ıslıl ıslıl ve Fey solgunluğundaydı.

Üzerinde en ufak bir Büyücü İşareti lekesi yok.

"Anlamıyorum." Titreyen parmakları adamın etinde titredi. "Azrahn'ı ördün. Sana vurduğunu gördüm. Hissettim. Yine de iz bırakmadın."

Yağmur elini göğsüne bastırdı ve yarı kahkaha, yarı hıçkırık gibi bir ses çıkardı. "Zaten tamamen sana ait olan bir ruh üzerinde nasıl hak iddia edebilir? Vermeyeceğim hiçbir şey yok, feda etmeyeceğim hiçbir parçam yok, seni zarardan korumak için çiğnemeyeceğim hiçbir yasa yok. *Kem'reisa sha ver*. Ruhum senindir. Onunla ne istersen yap."

Kendi ruhunun güneşte açan bir çiçek gibi açıldığını, en derin varlığından onunkine parlak yeni bir bağ ipliği örüldüğünü hissetti. Görkemli ve altın beyazı, en saf *Shei'dalin* aşkının ipliği, asla kopmayacağını bildiği bir hakikat ve güven bağı. Kollarını onun boynuna doladı ve onu kendine çekti. Dudakları onunkileri bulduğunda ağladı, onun kalbini ve ruhunu sahiplendiği gibi ağzını da sahiplendi.

, etraflarında, sürü mırıldanmaya başladı ve zengin, parlak bir tairen şarkısı melodisi yuva inine doğru aktı.

Ellysetta ve Yağmur döndü. Dört yumurta sallanıyordu, jilet gibi keskin pençeler içeri girdikçe sertleşmiş deride yırtıklar belirliyordu. Yumurta dişleriyle dolu minik ağızlar deliklerden içeri girmiş, daha büyük hale getirmek için kenarları kemiriyordu.

Dört nemli, tüylü küçük baş, parlayan, mücevher tonlu gözler yıldız parlaklığında dönerek ortaya çıktı. Kösele yumurtalar gerildi ve parçalandı. Kıpırdanan ve kıvranan yavrular, dört küçük beden de dışarı yuvarlanıp kumların üzerinde nefes nefese yatana, miyavlayana ve yorgunluktan titreyene kadar özgürlüğe giden yolu tırmaladılar. Nemli kanatları çırpınıyordu.

Sybharukai her birini yalamak için başını eğdi ve boğazının mırıldandı. Yavrular mutluluk içinde gözlerini kapadı ve küçük başlarını yukarı kaldırdı, vücutları mutlu, cevap veren mırıltılarıyla titriyordu.

"Ah, Rain." Ellysetta ona sıkıca sarıldı, gözleri mutluluk gözyaşlarıyla doldu. "Başardın, *shei'tani*."

Başını iki yana salladı. "*Nei*. , *Shei'tan*. Sen ve ben."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

I san, sheisan, te Liss!
Aşk, onur ve Işık için!

Fey Savaş Çılgığı

Eld~ Boura Fell

Vadim Maur, *umagisinin* iri gözlerinden ve korku dolu sessizliğinden, Kuyu'ya yaptığı bu yolculuğun ve bir gecede üç Büyücü İşareti teslim etme konusundaki pervasız, haddini aşan girişiminin kendisine pahalıya mal olduğunu biliyordu. Bunu, bacaklarının altında nasıl lastiğe dönüştüğünü hissedebilecek kadar vücuduna his geri dönmeden önce bile biliyordu. Doğum masasının kenarlarını kavrayan kemikli elleri kansız beyaza dönmüş, sararmış tırnaklarının altındaki doku koyu, mor bir renge bürünmüştü.

"Bir sandalyeye oturmama yardım edin." Kelimeleri karmakarışık ve dili ağzında kalınlaşmıştı.

Umagi'lerden ikisi öne atılarak omuzlarını kollarının altına koydu ve ayakları yarı sürünerek, yarı sürüklenerek bitişik odadaki bir şezlonga giderken ağırlığını taşıdı.

Tek bir Tairen'in bile ruhu alınmamıştı. Her biri kaybolmuştu. Ellysetta Baristani'nin ona bahsettiği büyük büyüü kullanmasıyla serbest bırakılmıştı. Kendisi için talep etmeyi, kendisini yaşayan bir tanrı haline getirmeyi amaçladığı ta kendisi - ölçüsüz güçlü, yenilmez.

Ölümsüz.

Gözlerini güçlükle kapadı ve tıkırtılı bir nefes çekti. Nefesini verdiğinde ciğerlerinden kanlı köpükler fışkırdı.

"Elfeya'yı hemen bana getirin. Eşini gözlem odasına koyun."

Solan Topraklar~ Fey'Bahren

Ellysetta, Rain'in kollarına sokuldu ve birlikte yavruların hayatlarının ilk birkaç çanını izlediler. Dördü de sağlıklıydı, gözleri parlak, şarkıları güçlü, küçük bedenleri şimdiden yumuşak, tüylü kürklerle kaplıydı.

"Küçük" göreceli bir kelimeydi elbette. Her bir yavru küçük bir midilli büyüklüğündeydi ve kanatları üç adam boyuna kadar uzanıyordu ama sürünün yetişkinlerinin yanında minicik kalıyorlardı. Mırıldandıkça şarkı söylüyorlardı ve Ellysetta her birini şarkısından tanıyordu. Hallah saf bir

Yanardöner yeşil gözlü siyah bir güzellik. Sharra ve Letah, tarçın kahverengisi kürkleri ve altın rengi gözleriyle anneleri Cahlah'ın küçük versiyonlarına benziyorlardı. Yalnız küçük erkek Miauren, kulaklarında ve kuyruğunda siyah uçlar olan büyükbabası kadar griydi.

Yavrular ağızları dişlerle, karınları açlıkla dolu olarak doğmuşlardı ve Steli taze bir *tavalree* leşiyle döndüğünde Ellysetta yüzünü yavruların ilk yemeklerine saldırdıkları coşkulu etobur vahşetten çevirdi.

Rain onun bu ürkekliğine hafifçe güldü. "Gel, *shei'tani*. Yavruları yemekleriyle baş başa bırakalım. Seni Dharsa'ya geri götüreceğim; sonra da Orest'e dönmeliyim."

Başını salladı, sevinci melankoliye dönüştü. Rain'in söylemesine gerek kalmadan, onun Dharsa'dan kralın zırhını alacağını biliyordu. Bir daha döndüğünde -eğer dönerse- Solan Topraklar savaşta olacaktı.

Steli homurdandı ve yürüdü. Mavi gözleri fırıl fırıl dönüyordu. "*Fey-kin Su Reisu'da toplanıyor. Gurur uyarıları, Rainier-Eras. İnimizde yavrularla birlikte hoş karşılanmıyorlar.*"

"Bel gelmiş olmalı. Ona ve Gaelen'e gitmelerini söyleyeceğim."

Gökyüzü Solan Topraklar üzerinde hâlâ karanlıktı ve Rain ile Ellysetta'yı şaşırtan bir şekilde, en az yirmi savaşçı Gaelen'i bıraktıkları yerde, Su Reisu'da ateş ışığında duruyordu. Ama Gaelen ve sadece Bel olabilecek bir başka savaşçı, yoğun, ışıltılı, çok katlı örgülerle hapsedilmiş bir savaşçı halkasının ortasındaki platoda diz çökmüşlerdi.

"Burada kal," dedi Rain. "Ben aşağı ineceğim."

Ellysetta onun elini sıkıca kavradı. "*Nei*, buraya senin için gelmediler." Hem Bel hem de Gaelen hapsedilmişti. Bunun tek anlamı olabilirdi. "Benim için geldiler. Ne yapmaya niyetlendiğimi anlamış olmalılar."

"Birlikte gideceğiz, *shei'tani*." Kız itiraz edecekken Rain susturucu parmağını dudaklarına bastırdı. "Bu seçimi birlikte yaptık. Sonuçlarına da birlikte katlanacağız."

Değişim'i çağırabilmesi için geri çekildi ve birlikte Su Reisu'ya doğru uçarak toplanan Fey savaşçılarıyla yüzleştiler.

Fey'lerden birkaçını tanıdı: Gaelen gongu çalmadan önce, Akademi'deki o ilk gün dışarı çıkmak için büyük bir çaba göstermiş olanlardan bir avuç kadarını. Boyun eğmeyen savaşçılar, sanki sadece bu onların saygısına layık olabilirmiş gibi, kusursuz onurun parlayan, lekesiz idealine sarılmışlardı.

Görüşleri için onları suçlayamazdı. Kusursuz onur fikri güzel bir hayaldi, Rain'in yıllardır kalbinde sabitlediği bir hayal. Ve bu değerli bir hedefti; yeter ki bu hedefin peşinde koşmak her türlü merhametten ve değişimi kabul etme isteğinden yoksun, kölece bir bağlılığa dönüşmesin.

"Burada ne işin var Fey?" diye sordu. Bel ve Gaelen hem konuşuyor hem de ona el kol hareketleri yapıyordu ama ne sesleri ne de ruhları Fey'in

Yirmi beş kat dokuma etraflarını sıkıca sarmıştı. Büyüsü içinde birikmiş, ilk saldırganlık belirtisinde çağırmaya hazırdı. "Solun Topraklar'ın Birinci Generali'ni ve Akademi'nin bir *chatok*'unu hangi yetkiyle hapsediyorsunuz?"

Fey'lerden biri öne çıktı. Gözleri parlak ve sertti, yüzü ifadesiz bir maske gibiydi. "*Shei'dalin* ve Massan'ın yetkisiyle," dedi.

Rain güç patlamasını otuz Fey'in daha görünmezlik örgülerinden kurtulmasından sadece bir saniye önce hissetti. Onun ve Ellysetta'nın etrafında iki yoğun, yirmi beş kat örgü oluştu.

Eld~ Boura Fell

Sel'dor kelepçeleri ve tasmalarla bağlanmış ve kalın *'dor* zincirleriyle duvara sabitlenmiş olan Elfeya, Yüce Büyücü'nün çürüyen enkazına bakarken vahşi sevincini gizledi. Yüzü bir cesedin çürüyen kafatasına benziyordu. Çökmüş gözlerinin altında, burnunun ve ağzının etrafında balmumundan kıvrımlar halinde sarkan canlı etler vardı. Gözleri kızıl kan havuzlarında yüzen gümüş paralar gibiydi ve bir zamanlar gür olan beyaz saçları seyrelmiş, hastalıklı tutamlar kafatasını kaplayan ince, benekli, parşömen benzeri deriye yapışmıştı.

"Seni iyileştirmeyeceğim," dedi ona soğuk bir meydan okumayla. "Eğer beni bunun için çağırdıysan, bu hayatta kalan azıcık zamanını da boşa harcamışsın demektir."

Güldü ve bu gülüş kanlı balgamı kırmızı bir sis gibi püskürten bir öksürüğe dönüştü. "Ne kadar cesur sözler. Olması gerekenden çok daha cesursun." Elini salladı ve yanındaki duvar şeffaflaştı. İyi aydınlatılmış bir odanın içinde, Shan düzinelerce dikenli *sel'dor* bandıyla aynı iğrenç, siyah metalden yapılmış bir masaya bağlanmıştı. Gözleri bağlıydı, ağzı tıkalıydı.

Onu görünce korku ve çaresiz aşk eşit ölçüde onu ele geçirdiğinden . Serbest bırakılması için yalvarmak istedi ama Shan'la bunu yapmayacakları konusunda çoktan anlaşmışlardı. Başını savurdu ve kalbi göğsünden sökülüyormuş gibi konuşmak için kendini zorladı. "Bize daha önce yapmadığınız başka ne yapabilirsiniz? Daha fazla işkenceye dayanamaz. Onu öldürürseniz, sadece beni serbest bırakmış olursunuz. Her iki durumda da, senin iğrenç hayatını uzatmaktan bıktım. Ne yaparsan yap, seni iyileştirmeyeceğim."

"Oh, onu öldürmeyeceğim. Uzun, çok uzun bir süre için değil." Eğildi ve bitişik odaya bağlı bir tüpe konuştu. "Karnını deşin."

Shan'ın odasındaki muhafızlardan biri jilet gibi keskin bir kancayı kaldırıp Shan'ın savunmasız karnına yaklaşırken Elfeya gözlerini kapattı. Kancanın derisine battığı anı kendi derisine batmış gibi hissetti, gardiyan bağırsaklarını vücudundan çekip çıkarırken bağırsaklarının yırtılmasının yanmasını hissetti. Shan'la konuşmadı. Sesini duyarsa, olması gerektiği konusunda anlaştıkları gibi güçlü olamayacağından korktuğu için cesaret edemedi. Onun çektiği acının her anını hissetti ve onu ısırdı.

ağız kanla dolana kadar.

"Sanırım bu kadar yeter. İyileşme zamanı." Maur tekrar tüpün içine konuştu.

Elfeya kendine rağmen gözlerini açtı ve boş gözlü bir kadının Shan'ın odasına götürüldüğünü görmek için tam zamanında başını çevirdi. Muhafız onu Shan'ın cesedine götürüp ellerini yırtık karnının üzerine koyduğunda, kadının etrafındaki havayı yeşil bir parıltı aydınlattı. Shan'ın vücudu kamburlaştı ve boğuk bir çığlık atarken boğazı düğümlendi.

"Korkarım senin kadar yetenekli değil ve gördüğün gibi akıllı da gitmiş durumda ama zavallı şey iyileşmeden duramıyor. Gittikçe... inatçı oluyorsun... bu yüzden onu diğer saraylarımdan birinden getirttim. yazık ki, iyileştirdiği yara kadar acı veriyor ama hastalarını hayatta tutmakta oldukça usta. Süresiz olarak."

Elfeya ağlamaya başladı. Muhafızlar Shan'ın karnını üç kez daha . *Shei'dalin*'in zavallı, akılsız kabuğu içgüdüsel dokumalarıyla onu üç kez daha iyileştirdi. Tüm bu süre boyunca hem Elfeya hem de Shan her yanma anını hissetti ve ikisi de bunun edebileceğini ve edeceğini biliyordu. Acı o kadar korkunç bir hal aldı ki Shan bilincini kaybetti.

"*Parei! Dur!*" Çaresizlik içinde Baş Büyücü'nün önünde diz çöktü ve ellerini tuttu. "*Teska*, sana yalvarıyorum. Seni iyileştireceğim. Bu bağları çöz, Shan'ın işkencesini durdur, ben de seni iyileştireyim."

Başbüyücü muhafıza başıyla işaret etti. "Bileklerindeki kelepçeleri çıkarın." Elfeya'ya tısladı, "Şimdi beni iyileştireceksin. Eğer sonuçların beni memnun ederse, onun işkencesini durduracağım."

Ağlayarak örgüleri döndürdü, Vadim Maur'un bedeninin çürüyen kabuğuna aktarabildiği kadar güç aktarırken *sel'dor*'un asit yanığını hissetti. Daha fazlasını yapamadığında, ellerini . Baş yenilgiyle eğildi. "Lütfen."

Umagi'lerden birine ona bir ayna getirmesini emretti. Yüzünün şekli hâlâ bozuktu, eti erimiş balmumu gibi benekli ve sarkıktı ama gücünün çoğu geri gelmişti. Ayağa kalktı, Elfeya'nın saçlarından bir tutam yakaladı ve onu dizlerinin üzerine çekti.

"Bu gece yaptığın gibi müdahale edebileceğini ve benim bunu bilmeyeceğimi mi sandın?" diye tısladı. "Onu dokumalarla beslediğini, ona gücünü nasıl kullanacağını gösterdiğini hissetmeyeceğimi mi sandın?" Onu bir çocuk gibi sarstı. "Sen ve sevgili Lord Ölüm bana neye mal olduğunuzun bedelini ödeyeceksiniz. Çok pahalıya ödeyeceksiniz... ve çok uzun bir süre için." Onu duvara doğru fırlattı. Baş taşa çarptı ve gözlerinin önünde yıldızlar parladı.

Kızıla çalan gümüş bakışlarıyla muhafızları kıstırdı. "Erkeği hücrelerine geri götürün. Yarın onunla tekrar başlayabilirsiniz."

"Peki ya o?"

Vadim Maur, şekli bozulmuş ağızının kenarıyla Elfeya'ya baktı

Kıvırmak. "Çılgılık atmasını sağla. Ölmek için yalvarsın. Ama bunu ona verme. Kızının bedenine ve ruhuna sahip olduğum gün onu canlı istiyorum."

Solan Topraklar~ Fey'Bahren

Şafak, Solan Topraklar'ın doğusundaki gökyüzünü soluk pembeye çevirdi. Yağmur büyüğü kafesinin ortasında oturuyordu, bedeni rahatlamış, zihni sakinleşmişti. Hapsedildiği ilk birkaç çan boyunca öfkelenmişti ama artık öfkelenmiyordu. Şimdi, tairen'i içinde sarmalanmış yatıyordu, sessiz bir avcı, akılsızca vahşi değil ama ölümcül derecede sabırlı, ilk fırsatta ortaya çıkmak için bekliyordu. Kafeslerinin yoğun örgüleri tarafından izole edilen o ve Ellysetta yardım çağırıyor ve hatta bağ ipleri dışında birbirleriyle konuşamıyorlardı.

Fey muhafızları ayağa kalktı ve ellerinde Fey'cha ile batıya döndü. Bir an sonra kılıçlarını kınına soktular ve yaklaşan gruba el salladılar. Tenn, Yulan ve Nurian Su Reisu platosunu aştı, *shei'dalin* arkadaşları da hemen arkalarındaydı.

Altısı birlikte hapsedilmiş krallarına ve eşine yaklaştı. Tenn muhafızlara başıyla işaret etti ve Ellysettanın etrafındaki büyü kubbesi çözülerek, tairenleri yardıma çağırması için etrafında beş kat Ruh örgüsü bırakırken, savunması için başka büyü yapamaması için parıldayan çemberler kollarını göğsüne bağladı.

Tenn bir adım öne çıktı. Yüz ifadesi, şimdiye kadar gördüğü tüm Fey savaş maskeleri kadar sertti. "Celieria'lı Ellysetta, yasak büyüğü dokumakla suçlanıyorsun. Suçunu kendi isteğinle mi itiraf edeceksin yoksa Doğrulukla mı konuşulacaksın?"

Gözleri kısıldı. "Rain'i serbest bırak. Kralını hapsediyorsun. Celieria'da, Tenn v'En Eilan'da, bir hain olarak damgalanır ve işkenceyle ölüme mahkûm edilirsin."

"Biz Celieria'da değiliz," dedi Ateş Ustası yumuşak bir sesle, "ve eylemlerimiz ihanet değil. Bizler"- Yulan, Nurian ve Venarra'yı işaret etti- "Rain'in çılgınlığını durdurmak ve Solan Toprakları yok etmesini engellemek için buradayız."

"Delilik mi?" diye tükürdü. "Yaptığı her şeyi Solan Topraklar'ı kurtarmak için yaptı! Ona bu şekilde nasıl ihanet edebilirsin?"

"Ona ihanet *etmemizi* mi öneriyorsun?" Tenn'in gözleri kırmızı-altın alevlerle yandı ve sesi öfkeyle titreşen alçak bir notaya düştü. "Kapislerine uymayan her Fey yasasını çiğnedi ve varlığımızın temel taşı olan onurla alay etti! Bir *dahl'reisen*'i Sisler'in içinden getirir ve Dharsa'nın Savaşçılar Akademisi'nin kutsal salonlarına onurlu bir *chatok* olarak yerleştirir. Büyücü İşaretli bir kadına Solan Topraklar'a giriş izni verir... en iyi ve en asil savaşçılarımızdan yüzlercesini büyülerken boş boş durur... sonra onu kraliçesi yapar, Gerçeğin Gözü onu

O iğrenç, Azrahn kullanan bozguncu!"

Tenn kendini tam boyuna kadar kaldırdı, haklı öfkesi etrafında ateşli kırmızı büyüler halinde dönüyordu. "Bize mümkün olan her şekilde ihanet etti! *Çünkü seni Solan Topraklar'a o getirdi!*"

"Beni getirdi çünkü Göz ona tairenleri kurtaracağımı söyledi," diye bağırdı. "Ve kurtardım da! Bu gece Fey'Bahren'de dört yavru doğdu; çünkü *Rain ve ben onları kurtardık.*"

Tenn'in yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. Bir an için -sadece bir an için -Altın ışıltılı gözlerinde şüphe titreşimleri gördü.

Yulan bir adım öne çıktı, kaşları suçlayıcı bir ifadeyle çatılmıştı. "Onları nasıl kurtardın, Celierian? Azrahn ile mi? Kralımız yasak büyüü yapmana bilerek mi izin verdi?"

"Rain yaptığı her şeyi Solan Topraklar'ı kurtarmak için yaptı!" bağırdı. "O sizin kralınız ve halkını kurtarmak için ölebilir!"

"O zaman bunu bin yıl önce yapmalıydı!" diye tükürdü Nurian, Sariel'in kuzeni. "O da en az senin kadar iğrenç biri! Hak etmediği bir tahtı miras alan bir deli çünkü bağlı bir Fey'in yapması gerektiği gibi eşiyle birlikte ölmedi. İktidara yükselişiyle ilgili her şey, varlığı ve yönetimi kadar yozlaşmış. Onu Fey'in gerçek kralı olarak reddediyorum."

Ellysetta hayretle ona baktı. "Ondan nefret ediyorsun çünkü Sariel öldü ama o ölmedi. Yüce tanrılar, bunca zaman seni kalbinde taşıdı ve sen onun ölmesini diledin."

"Bu kadar yeter." Tenn elini kaldırdı. "Size hiçbir açıklama borçlu değiliz. Biz cevaplar için geldik ve siz de bunları bize kendi isteğinizle ya da Doğruluk Sözcülüğü ile vereceksiniz. Sen, Celieria'lı Ellysetta, Azrahn olarak bilinen yasak büyü Azreisenahn'ı dokumakla suçlanıyorsun. Bu büyüü özgürce ve kasıtlı olarak yaptığını itiraf ediyor musun?"

Onlara ters ters baktı ve dudaklarını kenetledi. "*Beni Azrahn'ı dokumakla suçluyorlar,*" dedi Rain'e. "*Senin yönetmeye uygun olmayan bir deli olduğunu söylüyorlar.*"

Onu şaşırtacak şekilde güldü. "*Eh, Azrahn'ı sen ördün ve ben bazen biraz kızgın olmaktan fazlasını yapıyorum.*"

Ona ters ters bakmak için başını çevirdi. "*Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?*"

Dişleri mizahi olmaktan çok vahşi bir sırıtışla parladı.

"*Nei, shei'tani. Eğlence başlamak üzere. Bak.*" Gökyüzünü işaret etti.

Steli'nin beyaz formunun sabahın ilk ışıklarında bir inci gibi parladığı gökyüzüne baktı. Kanatlarını açmıştı ve Su Reisu'da toplananlara daha yakından bakmak için aşağı doğru süzülürken gözleri mavi yıldızlar gibi parlıyordu. Öyle bir kükredi ki platodaki tüm Feyler sıçrayıp korku içinde yukarı baktı. Steli bir başka korkunç , bir silahlanma çağrısı yaptı ve devasa bir alev püskürterek gökyüzünü yaktı. "*Tairen! Gururu savun!*"

Birkaç saat içinde gökyüzü kükreyen tairenlerle doldu

dağın yamacını sarsacak kadar gürültülüydü. Su Reisu'nun üzerine atladılar, alevler havayı yaktı ve Feyler fareler gibi dağıldı. Tairen alevler ve çalımlı saldırılarla onları bir araya topladı.

Feyler platoya geri döndüklerinde, bir düzine vahşi ve öfkeli tairen tarafından çembere alınmış olan *Steli-chakai*, dişlerinden zehir damlayan koca başını aşağı eğdi ve boğazının derinliklerinde hırladı. Saf, mükemmel bir şekilde anlaşılabilir bir Feyan dilinde, "*Gurur kaynağımızı büyüünüzden kurtarın ya da durduğunuz yerde ölün,*" diye emretti.

Tenn, Yulan, hatta Venarra bile şaşırmış görünüyordu. Ve neredeyse gülünç bir gösteriyle, yalvaran gözlerini Ellysetta'ya çevirdiler. "Buna cesaret edemezler..." Tenn dedi ki. "Biz Fey'iz. Kardeşim kraldı!"

"Rain ve ben tairen'iz," diye yanıtladı Ellysetta soğuk bir şekilde, "ve o da kral. *Steli-chakai*'nin emirlerini yerine getirmeni öneririm. Çabuk, onun koruyucu içgüdülerini daha da uyandırmadan önce. Bu gece ininde dört aç yavru var ve sürümüz tüm davetsiz misafirleri ölü bırakılması daha iyi bir tehdit olarak görüyor."

Tenn gözlerini kısarak Fey'e başını salladı ve Rain, Bel Gaelen'in etrafındaki örgüler çözüldü. Üç savaşçı bir anda Ellysetta'nın yanında belirdi, onu arkalarına iterek uzun, koruyucu bedenleri ile Steli, Fahreeta ve Torasul'un gürleyen göğüsleri arasına sıkıştırdılar.

"*yakalım mı?*" Steli Tairen şarkısını söyledi. Tairenler politika yapmazdı. Onlar için düşman, parçalanacak ve yakılacak bir yaratıktı.

Steli'nin teklifi Rain'i cezbetti ama kısa bir süre sonra teklifi geri çevirdi. "*Nei. Onlar Fey, istesem de istemesem de benim akrabam. Sebep yeterli olabilir.*"

Beyaz kedi hırladı. "*Sebep mi? Kanatsızlar çoktan senden daha mantıklı davrandılar, yoksa meydan okumazlardı. Onlara dişlerini göster, karnını değil, Rainier-Eras ve pençelerini keskin tut. Sybharukai bile boynuna atılacak bir ısıriğin asilere saygı göstermeleri hatırlatacağını bilir. Kanatsızlara bu gururun makai'sinin kim olduğunu gösterin.*"

"*Steli-chakai vahşi olduğu kadar bilgedir de.*" Gözlerini Massan'a dikti. "Buradaki varlığını açıkla, Tenn v'En Eilan. Bana neden elli Fey savaşçısının, üç Massan'ın ve üç *shei'dalin*'in krallarını hapsedmek ve Tairen Ruhu'nun eşini yasak büyüü dokumakla suçlamak için Fey'Bahren'in eteklerine geldiğini açıkla."

"Suçlamalarımızı inkâr mı ediyorsunuz?" Tenn bunun yerine karşılık verdi.

"Eşiniz Azrahn'ı zaten bir kez dokumuştun ve Gaelen vel Serranis'i buraya kasıtlı olarak tekrar dokumak amacıyla getirdiğine inanmak için çok iyi nedenlerimiz vardı."

Yağmur'un çenesi çalıştı. "Dharsa'dan buraya kaçman ne kadar sürdü?"

Bu soru Tenn'i şaşkına çevirdi. "On sekiz çan. Bunun ne alakası var-"

"On sekiz çan. On sekiz çan önce Fey'Bahren'e doğru yola çıktın çünkü eşimin ruhunu bozacak ve Solan Topraklar'ı tehlikeye atacak bir büyü yapmayı planladığına inanıyordun." Dudakları bir hırıltıyla geri çekildi. "tüm bu süre boyunca ne senden ne de Massan dostlarından eşimin kendini tehlikeye attığına dair tek bir uyarı bile almadım. Neden Tenn?"

Ateş ustası çenesini sıkı ve cevap vermedi. Yulan arkadaşını savunmak için atladı. "Yanlış yapan biz değiliz!"

"Öyle değil misin?" İçinde büyü ve öfke kabarırken Rain'in etrafında kıvılcımlar uçuşmaya başladı. "Fey'in her savaşçısı Solan Topraklar'ın kadınlarını zarardan korumak için şerefi ve hayatı üzerine yemin eder. Herhangi biriniz bana bir uyarı gönderebilirdi. Onu durdurmak için zamanında gelebilirdim. Ama yapmadınız. Bu da beni tek bir sonuca götürüyor: Onun Azrahn'ı dokumasını istedin. Yapmasını umuyordun. Çünkü bu sana onu Solan Topraklar'dan sürgün etme fırsatı verecekti."

Massan'ın her birini öyle sıcak bir bakışla yaktı ki, durdukları yerde alev almamaları mucizeydi. "İsimlerinize ve çeliğinize leke sürüyorsunuz."

Venarra eşine bir adım daha yaklaştı. "*Aiyah*, ona Azrahn'ı dokuma fırsatı verdik," dedi, "ama bunu ona biz yaptırmadık. Tehlikeyi biliyordu. Yasayı biliyor. Yine de Solan Toprakları riske atmayı seçti. Eğer onun onurlu Feyleri Gölge Yol'a yönlendirmeye devam etmesine izin verirsek neler olacağını hepimiz gördük. O Eld'in yarattığı, buraya bizi yok etmek için gönderildi ve onu durdurmak bizim görevimiz." Venarra'nın seyahat derileri kızıl *shei'dalin* ipeklerine dönüştü ve yüzünü kızıl bir peçe kapladı. "Rainier vel'En Daris, eşiniz yasak büyüü dokumakla suçlanıyor. İtiraf edecek ya da Doğrulukla Konuşulacak."

Ellysetta'nın içgüdüsel, dehşet dolu geri tepmesini hissetmeden önce bile, Rain'in elleri bir bulanıklık içinde hareket etti. Dört kırmızı Fey'cha, üç Massan ve *Shei'dalin* Venarra'nın çizmelerinden bir parmak mesafesindeki toprağa saplandı. Diğer Fey'lerin karşılık veren kılıçları havada donup kaldı; buz gözlü Gaelen ve Bel'in hızlı ve ustaca örgüleriyle yakalandılar.

"Ona dokunursan ölürsün," dedi Rain soğuk bir ifadeyle. "Uyarı verilmiş sayılır." "Seni büyüledi!" Tenn suçladı.

"Beni ölümden hayata döndürdü ve gözlerimi gerçeğe açtı. Hepimizi kurtardı ve bunu yapmak için ruhunu tehlikeye attı. Eğer bu büyü yapmaksa, o zaman tanrıların kendileri ona büyüleri öğreten büyücülerdir."

"Rainier Feyreisen." Venarra onun bileğini tuttu ve konuştu, sesi bir *shei'dalin*'in zorlama dokumasının yankılanan, reddedilemez emriyle doluydu. "Yasak büyüü eşin Ellysetta mı yaptı?"

Dayanamadı ve meydan okurcasına gerçeği söyledi. "*Aiyah*, o yaptı ve ben de yaptım! *Ve yine olsa yine yaparım.*"

Platonun üzerine sessizlik çöktü. Aralarında özel Ruh örgüleri geçerken Massan ve *Shei'dalin*'in gözleri bulanıklaştı. Bir an sonra Tenn, Rain ve Ellysetta'ya döndü, yüzü yılmaz bir taş maskesiydi.

"Ellysetta Baristani ve Rainier vel'En Daris, yasak büyüü dokumaktan suçlusunuz, Azrahn. Bu suçunuzdan dolayı Massan, ikinizin de çeliğinizin elinizden alınacağını ve Solan Topraklar'dan sonsuza dek sürgün edileceğinizi ilan eder."

Yağmur şakasızca güldü. "Bizi sürgün etmek mi? Kendini aşıyorsun, Tenn. Tairen Ruhü Massan'a cevap ve Massan'ın iradesi Tairen Ruhü'nunkinden üstün değildir."

"Yanılıyorsun Rain. Fey bin yıl önce Massan'a senin iradeni geçersiz kılma yetkisi verdi ki sen deliliğinle şu anda yaptığın gibi bizi yoldan çıkarma."

Bu sözler Yağmur'a ölümcül bir darbe gibi çarptı. Şaşkınlık içinde Bel'e doğru döndü ve en yakın arkadaşı gözlerini kaçırınca bıçak kalbinin derinliklerine saplandı. Bunca zamandır... Bunca zamandır Massan sadece onun adına güç kullanmıyordu. *Onun üzerinde* güç kullanıyorlardı.

Ve Marissya bile ona söylememişti. Bel bile.

Eld~ Boura Fell

Elfeya taş zeminde nefes nefese yatıyordu, vücudunun her parmağı yara bere içinde ve kanlar içindeydi. Shan'ın bilincini yeniden kazandığı anı hissetti ve aralarındaki bağı ipleriyle ona uzandı, işkencecileri tekrar başlamadan önce ona verebileceği bilgiyi vermek için çaresizce çırpınıyordu. "*Orest ve Teleon, sevgilim. Orest ve Teleon'a saldırıyorlar.*" Onu iyileştirirken Başbüyücü'nün zihninden bu kadarını çıkarabilmişti. "*Söyle ona, Shan.*"

"*Elfeya...*"

"*Onları uyarmasını söyle.*"

Eller saçlarını yumruklayıp onu ayağa kaldırırken haykırdı. Kaba eller onu hücrenin taş duvarlarına sertçe çarparak ciğerlerindeki nefesi kesti. Parlayan, kırmızı-sıcak metal görüşünü doldurdu. Çılgılığı ciğerlerinden sökülmeden ve cızırdayan et kokusu burnuna gelmeden önce umutsuzca bağlarını Shan'a doğru kapatmaya çalıştı ama yeterince hızlı değildi.

Korkunç, vahşi bir kükreme sersemlemiş zihnini doldurdu... Eld onu tekrar tekrar yakıp kavururken çılgınlıkları ve Shan'ın çılgınlıkları delilik ve acının ıstırapıyla birbirine karıştı.

Solan Topraklar~ Fey'Bahren

Fey ve Tairen gergin bir çemberin içinde duruyordu, şiddet yüzeyin altında kaynıyordu. Rain düşüncelerini toparlamaya ve Tenn'in ifşaatının kendisinden aldığı nefesi bulmaya çabaladı.

"Yağmur..." Bel'in yüz ifadesi ıssızdı. "*Sieks'ta, kem'maresk. Sana söylemeliydim ama sen bize geri döndüğünde, bunun bir nedeni hiç düşünmemiştim. Bu kadar cesur olacaklarını hiç düşünmemiştim.*"

"Solun Topraklar ikinci bir Büyücü Savaşı'nın eşiğindeyken Fey'in Savunucusu'nu sürgün mü edeceksin?" Gaalen soğuk bir öfkeyle meydan okudu. "Tairen'e ve Fey'e hayatı geri getiren kadını sürgün mü edeceksin? Azrahn'ı dokumalarının tek sebebi sizin sefil hayatlarınızı kurtarmakken onları kovacak mısınız?"

Tenn, "Sebepler önemli değil," dedi. "Yasa açık. Yasak büyü yapanlar sürgün edilmeli ya da öldürülmelidir. Bunlar onurun yollarıdır. Bunlar Fey'in yollarıdır."

"Bunlar ölümün ve aptallığın yolları," diye tersledi Gaalen.

"Sürgünlerinde onlara katılmaktan çekinme, *dahl'reisen*," diye tükürdü Yulan. Steli homurdandı. "*Sürgün' nedir?*"

Rain, Fey'in yararına yüksek sesle konuşarak cevap verdi. "Sürgün, *Steli-chakai*, bu Fey'in benim artık Tairen Ruhu olmadığımı söylediği anlamına geliyor. Bu da beni ve Ellysetta-Feyreisa'yı inimden ve tüm Fey topraklarından sürmeye niyetli oldukları anlamına geliyor."

Su Reisu'daki her tairen kükredi. Hırıltılı ağızlardan çıkan alevler sabah gökyüzünü yakıyor, kanatlar korkunç bir güç gösterisiyle genişçe açılıyordu.

Toplanan Feylerin etrafında koruyucu kalkanlar yükseldi. Düzinelerce el kırmızı Fey'cha'ya uzandı.

Rain, Ellysetta'nın etrafına kalkanlar savurdu ama kendi etrafına hiç kalkan savurmadı. Toplanan savaşçılara ters ters . "Ve sen *bana* deli mi diyorsun? Sürüye karşı kırmızı mı çekeceksiniz?" Ellerini tairenlere doğru kaldırdı. "*Steli-chakai, asil soydaşlarım, durun.*" Hepsine birden şöyle dedi: "Birbirimize düşman olmadan da yeterince düşmanımız var. Geri çekil, Fey." Onlar kıpırdamayınca sesi bir oktav alçaldı ve platoda gürledi. "*Geri çekilin dedim!*"

Arkasında, Ellysetta boğuk bir çığlık attı ve buzgibi bir ürperti onu sardı.

Etrafında döndü ve yüzündeki tüm kan çekildi.

Titriyordu, her kası sıkılmış, her tendonu derisinin altında gerilmişti. Elleri pençeliydi ve gözleri, kanlı yıldızlarla dolu ölü bir gökyüzü gibi, dönen kırmızı ışıklarla çalkalanan sonsuz siyah çukurlardı.

Başını geriye attı, boğazı düğümlendi. "*Sal veli! Piersan veli ti'Teleon te Orest! Sala talothi!*" Geliyorlar! Düşman Teleon ve Orest'e geliyor! Öldürün onları!

Ağzından çıkan ses kendisine ait değildi. Alçak ve zonklayıcı, sanki ölümün kopup gelmiş gibi, Rain'in duyularını tırmalayan bir sestir

Tırtıklı bir bıçak gibi.

Azrahn dolu bakışları onu sabitledi ve gırtlaktan gelen bir sesle, "Feyreisen! Gururu savun!"

Bacakları kıvrıldı ve onun kollarına yığıldı ve kendi sesiyle, acil ve tedirgin, fısıldadı, "Orest ve Teleon. Tehlikedeler. O geliyor. Onları uyarmalısın. Uyar onları, *Shei'tan*. Bilsinler..."

Rain onu göğsüne bastırdı ve gözlerini diğerlerine dikti. "Orest ve Teleon'u uyarmalıyız."

"Delirdin mi sen? Gözlerini gördün mü?" Tenn parmağıyla işaret etti. "O büyücülerin elinde! Büyücüler bizi bir tuzağa çekmek için onu kullanıyor!"

"Bizi nasıl bir tuzağın içine çekebilirler?" Yağmur tersledi.

"Kardeşlerimiz zaten orada."

Tenn şaşkın bir sessizlikle kaşlarını çatınca Yulan, "O zaman *seni* dışarı çekmeye çalışıyor olmalılar," diye tersledi.

Gaelen alay etti. "Onu daha yeni sürgün ettiğini düşünürsek, neden umursuyorsun ki?" "Bu bir tuzak değil."

Tüm gözler Ellysetta'ya çevrildi.

Göz kapakları açıldı, parlak Fey yeşili gözleri ortaya çıktı, parlıyordu ve tairen'in ışıltısıyla dönmeye başlamıştı. "Bu bir tuzak değil. Eldler geliyor. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum ama biliyorum. Orest ve Teleon tehlikede." Ayağa kalktı, vücudu çaresiz titremelerle sarsılmaya devam etse de gözleri tereddütsüz bir bakışla onunkileri tuttu. "*İnan bana, Shei'tan. Dostlarımız tehlikede. Onları uyarmalıyız.*"

Acil endişesi ve sarsılmaz kesinliği damarlarını önce buzla, sonra alev alev yanan ateşle doldurdu. Hiç şüphesi yoktu. Ve onun hiç şüphesi olmadığı için, o da şüphe edemezdi.

Rain başını geriye doğru savurdu ve çılgınlığını Savaşçıların Yolu'na gönderdi. "*Fey! Silah başına! Orest ve Teleon, savaşa hazırlanın! Kieran! Kiel! Shei'dalinleri ve Ellysetta'nın ailesini güvenli bir yere götürün! Şimdi, Fey, şimdi! Eldler geliyor!*"

"*Bu emri iptal edin!*" Tenn aynı yolda bağırdı. "*Massan'ın emriyle, Solan Topraklar'a geri çekileceksiniz! Eld'le çatışmaya girmeyin!*" Rain'e, "Büyücülerin sözcüsü olarak konuşmasa bile, Fey ordularına komuta etmeye hakkın yok! Sen *Dahl'reisen'sin!* Dışarı atıldın!"

Bel daha sonra ona o anda Rain'in yarım adam boyu uzamış gibi görüldüğünü, omuzlarının iki kat genişlediğini ve gözlerinin ikiz mor güneşler gibi parladığını söyleyecekti. Ama o anda bildiği tek şey, tairen'inin gücünün, öfkeli Büyük Güneş kadar sıcak ve bir o kadar öfkeli bir şekilde, vücudu gazabıyla patlayana kadar onu doldurduğuydu. Ayaklarının altındaki toprağı gümbürdetecek kadar alçak ve ölümcül bir sesle homurdandı: "Savaş başladı ve sen hâlâ bizi bölmek mi istiyorsun?"

Tenn geri atmayı reddederek yerinde durdu. "Savaş başlamadı!"

Eld'in kurmayı beklediği tuzak ne olursa olsun, Fey'in bu tuzağa düşmesine izin vermeyeceğim! Celieria uğruna elimizde kalan az sayıdaki değerli Fey hayatını feda etmeyeceğim!"

Rain, Tenn'in boğazını kolayca parçalayabilir ve kan yağmurunda dans edebilirdi. "Eld Celieria'ya saldırmıyor, seni aptal. Teleon ve Orest Solan Topraklar'a açılan kapılar. Bizim için geliyorlar!"

Dönerek uzaklaştı ve Savaşçıların Yolu'na ikinci bir umutsuz haykırış gönderdi. *"Fey! Kardeşlerim, hepiniz seçiminizi yapmalısınız. Eld'den saklanıp Faering Sisleri'nin sizi koruyacağını umanlar, Massan'ın emrettiği gibi geri çekilin. Geri kalanınız savaşımaya hazırlansın!"*

Havaya sıçrayarak Değişim'i çağırdı. *"Fahreeta, Torasul! Sürüden iki kişiyi alın ve Garreval'e uçun. Feyreisa'nın ailesini koruyun. Steli, Ellysetta'yı koru. Geri kalanınız, olabildiğince çabuk beni takip edin."* Su Reisu'nun etrafında döndü. *"Gaelen, Bel, artık kralınız olmayabilirim ama dostunuz olarak kılıçlarınızı kullanabilirim."*

Bel, Gaelen'le bakıştıktan sonra, *"Bizi de götürürsen seni Yedi Cehennem'e kadar takip ederiz Rain,"* dedi.

Yağmur çullandı. Bel ve Gaelen onun sırtına atlayarak bağıldılar: *"Miora felah ti'Feyreisa! Miora felah ti'Feyreisen! Ve Eld'e ölüm!"* Güçlü bir büyünün vınlamasıyla Rain doğuya, Orest'e ve savaşa doğru koştu.

Celieria~ Teleon

*Shei'dalin'*ler Leydi Darramon'un son iyileştirme seansını tamamlayamadılar. Rain'in uyarısından birkaç saat sonra Kieran ve Kiel onları ve Ellysetta'nın ailesini Teleon'dan çıkarıp Garreval'e doğru götürüyordu. Onların arkasında, kalıp savaşmayı seçen Feyler Lord Darramon'un grubunu gizli kalenin güvenliğine doğru koşturuyordu.

"Yedi Cehennem adına neler oluyor, Kieran?" Kiel dağın yamacında aceleyle ilerlerken özel olarak sordu. Rain'in hazırlanma çağrısından sonra, Savaşçıların Yolu Tenn v'En Eilan'ın geri çekilme emirleriyle çınlamış, kendisinin ve Massan'ın Fey ordularının başında olduğunu ve Rain'in Azrahn'ı dokuduğu için kovulan *dahl'reisen* olduğunu iddia etmişti.

"Biliyorsam yanmışımdır. Massan çıldırdı. Şu anda tek umursadığım, Eld Kuyu'daki tüm iblisleri üzerimize salmadan önce Feyreisa'nın ailesini ve shei'dalinleri güvenli bir yere götürmek." Kieran küçük gruba baktı. *"Çabuk olun,"* diye ısrar etti onlara. *"Ve sessizce."*

Lillis ve Lorelle kayaların, çalılarının ve karışık otların üzerinden tırmandılar. Boyunlarına, getirdikleri yavru kedileri tutan küçük askılar bağlanmıştı. Ayrıca, her çocuk önceki gece topladığı eşyaları içeren küçük çanta taşıyordu. Sol aceleyle kızlarının peşinden gitti,

Sırtında daha büyük bir çantası vardı.

Sol'un arkasında, beş *shei'dalin* hızlı ve zarif bir sessizlikle onları takip etti; uzun kırmızı cüppeleri ve peçeleri kahverengi seyahat derileriyle değiştirilmişti. Sessiz ve acımasız elli Fey küçük grubun etrafını sarmıştı. Gözleri güçle parlıyor, uzun gözbebekleri bir av kedisinininki gibi uzayıp genişliyordu. Korunmasız dağ yamacından Garreval'e doğru ilerlerken değişen bir Ruh kubbesi onları gizliyordu.

Kieran küçük grubun hareket etmesini sağladı ve endişesini gizlemek için elinden geleni yaptı. Rain'in savaşa hazırlanma çağrısından beri Sisler'den tek bir çizmeli ayak bile çıkmamıştı.

Eld~ Boura Fell

"Efendi Maur." Büyücü Konseyi'nin Primages'ı savaş odasına girerken eğildi, harap olmuş yüzü derin bir cübbenin kıvrımlarıyla gizlenmişti. Fiziksel bedeninin ne kadar hasar gördüğünü ortaya çıkarmaktan daha iyisini biliyordu. Böyle bir zayıflığı açığa vurduğu anda, hırslı Primage'lar yaralı bir koçu takip eden deve kurtları gibi peşine düşecekti.

"Durum?" diye tersledi.

Primage'lar dikkatlerini tekrar savaş haritasına çevirdiler. Büyücülerin en yaşlısı olan Sib Vargus parmaklarını Çölyak bölümüne dokundurdu ve tek bir hareketle yukarı doğru süpürdü, bunu yaparken de Büyücü büyüsunü fısıldadı. Çölyak haritasının karanlık, pırıltılı bir görüntüsü masanın üzerinde yükseldi ve birkaç düzine parlak ışık noktasıyla noktalandı. Tekrar el salladı ve Garreval'den Orest'e kadar Celieria'nın kuzeydoğu çeyreğinin görüntüsünü büyüttü.

"Teleon kuvvetleri emrettiğiniz gibi Kuyu'da yerlerini aldılar. Geri kalanlar Boura Dor'da toplandılar ve emrinizi bekliyorlar."

Vadim haritayı inceledi. "Komutanlara saldırmalarını söyle. Buraya." Işık noktalarından birini işaret etti, bir Feraz büyülü sözü fısıldadı ve ışık beyazdan kırmızıya dönüştü. Peş peşe birkaç noktaya daha dokundu. "Ve buraya ve buraya ve buraya." Gözleri Garreval'i gösteren bölüme kayd. Beyaz ışıklardan oluşan bir küme haritanın kenarları boyunca güneye doğru ilerliyordu.

Gülümsedi ve hemen bir ışık noktasına dokundu. "Ve burası. Ellysetta Baristani'nin ailesini ve *shei'dalin*leri bana canlı getirin."

Celieria~ Teleon

Eld bir anda ortaya çıktı. Binlercesi. Hiçbir uyarıda bulunmadan ve görünüşe göre her yönden geldiler: nöbetçi kulübesi, kışlalar, gözetleme kuleleri, bailey, karakolu çevreleyen tüm alanlar. Onlar

dikenli *sel'dor* okları ve mavi-beyaz Büyücü Ateşi topları eşliğinde, havadaki büyük kara dışarı döküldü.

Ölen ilk çok sayıda Çölyaklı'nın zamanı bile olmadı. Tek sesleri duvarlardan düşen bedenlerinin gümbürtüsüydü.

Diğerleri, kardeşlerinin düşüşünü görecektir ve Büyücü Ateşi kuleleri ve kışlaları havaya uçururken taşların ve tahtaların parçalanışını duyacak kadar uzun yaşamış olanlar, çığlığı yükseltti. "Silah başına!" diye haykırdılar, kılıçlarını ve yaylarını kaldırarak. "Silah başına! Saldırı altındayız!"

Karakolun gölgelerinden ve Teleon'un görünmezlik örgülerinin arkasından, Rain'in acil çağrısının ardından toplanan Fey savaşçıları gizlendikleri yerden fırladılar, çelikleri güneş ışığında parlıyordu.

"*I san, sheisan, te Liss!*" Aşk, onur ve ışık için!

Fey savaş çığlığını haykırdılar ve savaşa daldılar. Üç mil ötede, Garreval'in sis dolu geçidinin yakınında Kieran durup Teleon'a baktı. Karakol alev alev yanıyordu. Büyücü Ateşi ve Fey büyüsünün parıltıları gökyüzünde şimşek gibi patlıyordu. Bu mesafeden bile savaşın sessiz çığlıklarını ve çarpışmalarını duyabiliyordu.

Çok da sessiz olmayan bir haykırış duyuldu. Partileri fark edilmişti. Karanlık şekiller çimenli düzlükte onlara doğru koşuyordu, bir mil ötede. Eld askerleri. Ve onlarla birlikte başka bir şey. İki değil dört ayaklı bir şey.

Shei'dalinlerden biri "Darrokken!" diye bağırdı.

Hırlayan, yırtıcı yaratıklar Fey'e ölümcül bir kolaylıkla yaklaştı. Kırmızı gözleri tehditle parlıyordu ve Kieran'ın kanı dondu. Daha önce hiç *darrokken* ama canavarın avını öldürmek için onu yere sermesine gerek olmadığını biliyordu. Sarı dişlerinden zehirli salyalar damlıyordu ve uzun, jilet gibi keskin pençeleri veba ve çürümüşlük taşıyordu. Tek bir ısırtık, o iğrenç pençelerin tek bir darbesi ve iyileşme olmadan kurban yarım çan içinde öldü.

"Kaçın!" Kieran Lillis'i, Kiel ise Lorelle'i yakaladı. "Sislere doğru!" Koşmaya başladılar. Kayaların ve çalılıkların üzerinden geçtiler. Savaşçılar ellerinden gelen korumayı sağlamak için arka kanada çekildiler. "*Fey! Ti'Kieran!*

Ti'shei'dalins!" Çığlığı Savaşçıların Yolu'nda yayınladı.

Arkasında, Fey'cha havayı yağmur gibi dolduruyordu ama öldürülen her *darrokken*'in yerini bir başkası alıyordu ve iğrenç yaratıkların asit kanı Fey çeliğini yiyordu, öyle ki sahibinin kınına geri çağrılan her kılıç çukurlaşmış, kırılmanlaşmış ve Fey'in gözlerini ve derisini yakan iğrenç buharlarla yanıyordu.

Darrokken'in iri, kösele gibi, balçık kaplı bedenleri onları yere serdiğinde ve dişleri Fey'in boğazını parçaladığında, sıranın en arkasındaki iki Fey ilk düşen oldu.

Sürü , bir düzine iğrenç canavar geçide yaklaşımı kesmek ve Fey'i Büyücülere doğru geri sürmek için yarıştı.

"Yukarı! Yukarı! Sislere doğru koşun!" Kieran yön değiştirdi ve yukarı doğru hücum etti.

dağın yamacında. Dağlık arazide Sisler'e girmek tehlikelinin de ötesindeydi ama bu risk, *Darrokken*'in yol açtığı kesin ölümün yanında solda sıfır kalırdı.

Büyücü Ateşi küreleri havaya savruldu. Sol tökezledi ve yere yığıldı. Onu ayağa kaldırmak için duraklayan savaşçı, Büyücü Ateşi kafasını aldığı anda hiç ses çıkarmadan öldü.

Ölümcül mavi-beyaz alevden daha büyük küreler yağdı. Toprak etraflarında patladı. Kayalar ve ağaçlar -Büyücü Ateşi'nin dokunduğu her şey- bir anda yok oldu ve dağın yamacından büyük parçalar koparak, düşen bir enkaz çığı halinde aşağı yuvarlandı.

"Tanrılar merhamet etsin!" Sol ağladı.

"Tanrıları asın," diye hırladı Kieran. "Lanet olası Feyler nerede?" "*Fey! Ti'Kieran! Shei'dalinleri koruyun! Fey! Ti'Kieran! Ti'shei'dalins!*" Lillis ona sarıldı, yüzü boynuna gömüldü ve tenini sıcak gözyaşlarıyla yıkadı.

"Kieran!" Kiel bağırdı. "Dağ!" Bir başka korkunç Büyücü Ateşi sağanağı başlarının üzerindeki dağın tepesinin yarısını eritmişti. Kalan kaya ve taşlar gümbürdeyen bir çığlık atarak çöktü ve sayısız ton toprak, taş ve odunu ölümcül bir dalga halinde üzerlerine doğru fırlattı.

Kieran Lillis'e, "Bana sıkı tutun, *ajiana*," diye fısıldadı. İki elini de kaldırmak için döndü. Yeşil Toprak içinden fışkırdı, ruhunun merkezinden kopup geldi, olağanüstü bir ustalık ve güçle dönerek aktı. O Kieran'dı, Solande ve Serranis soylarının oğluydu, dünyanın gelmiş geçmiş en büyük ve en güçlü Fey' soyundan geliyordu, muazzam güce bir Toprak ustasıydı.

Meydan okuyan bir çığlık atarak örgüleri savurdu.

Parçalanan dağın yamacı dondu. Kieran dişlerini gıcırdatarak gücünü örgüye aktardı ve dağın ağırlığını büyü ve irade gücüyle ayakta tuttu.

Sesini yükselterek savaşçılara bağırdı, "Beş katlı dokumalar, *kem'jetos!* O kavurucu Büyücü Ateşini bizden uzak tutun!"

Ama Feyler çoktan hayatları için umutsuz bir savaşa girmişlerdi. Ve kaybediyorlardı.

Darrokken'in hırlayan pisliği ve Büyücü Ateşi'nin öfkesi arasında, Eld okçuları yay menziline girdiğinde savaşçılar *sel'dor* oklarının sağanağına karşı kendilerini koruyamadılar. Dokumalar bocaladı ve kılıç kardeşleri düşmeye başladığında Kieran çaresiz bir öfkeyle çığlık attı. Dikenli bir *sel'dor* oku derine batarken asit kalçasını yaktı.

"Efendi Baristani, kızları alın. *Shei'dalin*'lerle Sisler'e gidin! Kaçın!" Bir başka *darrokken* daha Fey'lerin arasına daldı ve savaşçıları parçalayıp doğradı. *Shei'dalinlerden* ikisi Lillis ve Lorelle'ı kaptığı gibi dağdan yukarı, sisle kaplı zirvelere doğru koştu. Diğer üçü çığlık atarak

Büyücü Ateşi, *sel'dor* okları ve *darrokken* onları Garreval'in güvenliğinden uzaklaştırıp bekleyen Eld ordusuna doğru sürdü "Kiel, yak onu, Fey nerede?"

Kiel, Chatok ve Chakai'ye doğru öfkeli bir Ruh örgüsü savurdu. "*Fey! Ti'Kieran! Ti'ku! Ti'Teleon!*" Bana! Teleon'a! Parmak uçlarından fırlayan mavi örgüler, Lillis ve Lorelle'i takip eden *darrokkenleri* kuruttu.

Gürleyen gök gürültüsü Kieran'ın ayaklarının dibindeki zemini salladı. *Krekk! Daha fazla Büyücü Ateşi mi?* Eğer yer kayarsa, ölürdü. Örgüsünü bölmeye cesaret edemedi yoksa dağ hepsinin üzerine çökecekti.

Ancak bu seferki gümbürtü, Büyücü Ateşi'nin yol açtığı bir çığ değildi.

Fey'in doğu ordusu Sisler'den dışarı hücum etti, büyü alev alev yanıyordu, çelikler kınından çıkmıştı. Yüzlercesi... binlercesi... daha fazlası. Chatok ve Chakai'nin tamamı boşalmış ve zor durumdaki kardeşlerinin yardımına koşmuştu.

Kieran'ın sırtına iki ok daha isabet etti. Örgüsü bozuldu ve dağ düşerken öfkeyle çığlık attı.

Eld~ Boura Fell

Vadim Maur'un Celieria ekranının kenarındaki hareketli ışıklar topluluğu söndü. Kaşlarını çattı ve Solan Topraklar haritasına dokunarak Garreval'in yakınındaki bölgeyi taradı ama *Chemar*'ın hareketli ışıkları orada da görünmüyordu. Gitmişlerdi.

Kaşları birbirine çatıldı. *Kavurun şu aptalları!* Ellysetta Baristani'nin ailesini yakalamaları gerekiyordu, onları ve değerli *chemar*'larını Büyücü Ateşi ile yok etmeleri değil.

Celieria'nın görüntüsünü yerine döndürdü. Teleon'da, ana gruptan uzaklaşan yeni bir *chemar* izi vardı. Den Brodson'ın gizli Fey kalesine giden yolu göstermek için geride bıraktığı ekmek kırıntıları.

Teleon'un etrafındaki dört beyaz ışığa daha dokunarak onları kırmızıya çevirdi. "İkinci dalgayı gönderin. Garreval'deki ordunun üzerine iblisleri salın." Fey'in gizli kalesine giden *chemar* hattına dokundu. "Kara Muhafızları buraya ve Primage'ları buraya gönderin." Son olarak, son bir nokta kırmızıya döndü. "Ve buraya. Bana Lord Darramon'un karısını getirin."

"Peki ya Lord Darramon, En Yüce?"

Masanın diğer tarafına baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Öldürün onu. Hayatta kalan olmasın."

Celieria~ Teleon

Fey'in bağırıışları ve koşuşturan çizme sesleri Eld'in Hisar'a girdiğinin ilk işaretleriydi. Lord Darramon kılıcını daha sıkı kavradı.

Sıkıca. Den, Leydi Darramon'a doğru ilerledi. Ondan ne beklendiğini biliyordu.

Vakit geldiğinde, saldırı şok edici bir hızla gerçekleşti. Geçit hiç ses çıkarmadan açıldı; içinden kara okların bir karga sürüsü gibi havada uçtuğu, karanlığın büyük bir ağız. Lord Darramon karısına doğru koştu ve Yüksek Büyücü'nün Kara Muhafızları'nın dikenli *sel'dor* kılıcına saplanarak öldü. Leydi Darramon çılglık attı ve Den'in yumruğu şakağına çarpana kadar deli bir kadın gibi dövuştü. Sonra gümüşi mavi taş oda kanla kırmızıya boyandı ve iblisler ölümler ve ölmekte olanlarla ziyafet çekmek için Kuyu'dan koşarken uludular.

Eld~ Boura Fell

"Teleon'da zafer, lordum." Primage Rao eğildi. "Leydi Darramon'u, üç *shei'dalin*'i ve iki düzine Fey savaşçısını ele geçirdik. Hepsi delindi ve Kuyu'ya getiriliyor. Gizli kale ve ileri karakol yok edildi."

"Fey mi?"

"Ağır kayıplar verdiler lordum. Biz onları Garreval'e geri sürmeden önce neredeyse bin kişi öldürüldü."

"Mükemmel. Garreval'i *chemar* ile tohumlayın. Eğer Fey tekrar gelirse, onları bekliyor olacağız." Vadim Maur dikkatini tekrar ışıklı dikey harita ekranına çevirdi ve Orest'i ve oradaki etkisiz *hale kemarların* yerlerini gösteren bölüme ilerledi. On beş tanesine dokundu. "Vargus, Boura Dor'daki komutanlarınla temasa geç. Orest'in fethine başlayın."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Celieria~ Orest

Aşağı Orest'in surlarında ve sokaklarında, Celierianlar ve Feyler yan yana savaştı. Baltalar, kılıçlar ve savaş çekiçleri sallandı, kemikleri kırdı, uzuvları kopardı. Büyü parlayan ellerden patladı. Fey'cha bulanık bir hız ve ölümcül bir hassasiyetle uçtu, ta ki sedefli gri taş kanla kırmızıya boyanana dek.

Ama yine de Eld gelmeye devam etti.

Devron Teleos atası Shanis Teleos'un *meicha'sını* sertçe savurarak bir *sel'dor* bıçağının aşağı doğru inen dilimini engelledi. Darbe dişlerini takırdattı ama o sadece hırladı ve kırmızı bir Fey'cha ile bıçağı Eld askerinin zırhının siyah pullarının altından yukarı doğru açarak kesti. Rakibi çılgık atarak yere düştü ve *lute'cha* çeliğine işlenmiş ölümcül tairen zehriyle bir anda öldü.

"Hangi cehennemden geliyorlar bunlar?" Dev başka bir düşmanla savaşmak için dönerek bağırdı. Rain, Eld'in Ruhlar Kuyusu'nu kullanarak seyahat etmeyi öğrendiği konusunda onu uyarmıştı ama portallar ortaya çıkıp yirmi bin Eld'i aralarına doldurmadan önce Azrahn'dan ne koku ne de herhangi bir uyarı gelmişti. Aşağı şehrin tamamı istila edilmişti.

Tacik vel Sibboreh sol elindeki *seyani* uzun kılıcını savurdu ve sağ eliyle kırmızı Fey'cha'yı ateşledi. "Biliyorsam , ama kurtçuklar gelmeye devam ettiği sürece onları öldürmeye devam edeceğim." Kırmızı örgüleri ateşten kuyruklar gibi etrafında sallanıyor ve silahları bulanık bir hızla hareket ediyordu. Bir iblis gibi dövüşüyordu.

Hiçbir şey ona karşı duramadı. Yüzü kana bulanmıştı, yakıcı mavi gözleri kan maskesi içinde ürkütücü bir manzaraydı.

Bir tairen boyu ötede, ağaç gövdesi gibi pazuları olan iri yarı bir Eld askeri, savaş baltasını tırpan gibi savurarak bağırsakları deşilmiş Celierian cesetlerini uçuruyordu.

Tacik vahşi bir sırıtişla dişlerini gösterdi, bir moloz yığınınna doğru koştu ve yakın dövüşün içinden devin sırtına doğru sıçradı. "*Miora felah ti'Feyreisa!*" diye bağırarak kılıcını öldürücü bir darbeye indirdi ve Eld'in kafasını tek bir vuruşla kopardı. Başsız beden bir an için ayakta kaldı, boynundan kan püskürüyordu. Tacik yüzünü duşa döndü ve güldü.

Feyler ölümcül bir beceriyle dövüşüyor ve gözleri vahşi yıldızlar gibi parlıyordu. Bu manzara Tacik'i gururla doldurdu. Tenn v'En Eilan'ın günün erken saatlerinde Savaşçıların Yolu'na yaydığı saçma sapan "Solun Topraklara çekilin" *krekkine* rağmen Feylerden hiçbiri Orest'i terk etmemişti. Tacik'in emrindeki her kılıç, çeliğinin ne için yapıldığını biliyordu ve iyi kavuruyordu.

düşman daha savaş alanına gelmeden geri çekilmek için değildi!

Bir *sel'dor* oku Tacik'in omuz plakasından sıyrıldı. Şehrin iç duvarının tepesine doğru ilerleyen bir grup Elden okçusunu gördüğünde gözleri kısıldı. Parmak uçlarından büyü fışkırdı. Yarım düzine okçu alevler içinde kaldı ve duvardan aşağı yuvarlandı.

Eld'in bir başka dalgası molozlarla kaplı bir köşeden koşarak geldi. Tacik , üzerlerine bir binanın yıkılmasına neden olan bir büyü darbesiyle karşıladı. "Ölüm mü istiyorsunuz, Eld kurtçukları? Size ölümü vereceğim. Bu, katlettiğiniz tüm onurlu ve değerli dostlarınız için! Bu kız kardeşim için!" Büyüyle alev alev yanarak, kabaran toz bulutunun içine sıçradı ve kılıcını vahşi yaylar çizerek savurdu, Fey'cha'sı her vuruşun arasında şimşek gibi parlıyordu. "Cesaretin varsa gel de tairenle dans et!"

Tacik'i katliamıyla baş başa bırakan Dev, arkasındaki yarım düzine daha az şanslı adamı öldüren bir Büyücü Ateşi patlamasından sıyrıldı ve şehri daha iyi görebilmek için taş merdivenlerden dış duvarın mazgallarına . Aşağı Orest alevler içindeydi. Şehrin tüm blokları kalın, siyah duman bulutlarıyla yanıyordu ve yangından savaş çılgınlıkları ve ulumaları yükseliyordu.

Bulunduğu noktadan, Dev'in şimdiye kadar karşılaştığı en uzun Fey olan Toprak Ustası Rijonn vel Ahrimor'un bir mil genişliğindeki bir alanı halı gibi salladığını görebiliyordu. Zemine örgü üstüne örgü vuruyor, denizdeki dalgalar devasa toprak dalgaları gönderiyor, binaları temellerinden söküyor, düşman birliklerini ve devasa kuşatma silahlarını savuruyordu. Yoluna çıkan hiçbir şey geçemedi. Eld okçuları Fey'in sırtını lanet bir iğneye çevirmiş, onu yere sermeye çalışıyorlardı ama dev sadece kaya çenesini dikip toprak sarsan örgülerini döndürmeye devam etti.

"Fey! *Ti'vel Ahrimor!*" Dev emri Savaşçıların Yolu boyunca döndürerek gönderdi, ardından komutanına hem sesiyle hem de Ruhuyla bağırdı. "Şu okçuları halledin, beyler! Fey'i koruyun!"

"*Lord Teleos! Yere yat!*" Hava'dan bir yumruk göğsüne çarparak onu kanlı gri taş zemine düşürürken, devasa bir Büyücü Ateşi küresi de başının olduğu yerden fırladı.

Dev, Tacik'in yakın arkadaşı olan ve muhtemelen kızıl saçlı Fey generalinden bile daha vahşi ve ölümcül olan beyaz saçlı, siyah gözlü Gillandaris vel Jendahr'a sert bir el salladı. Gil'in ellerinde büyü parladı ve bir hamleyle dokumalarını mazgallı taşın üzerine fırlattı. Dev ayağa fırladı ve duvarın üzerinden baktı. Yarım düzine Eld savaş mavnası bir kilometre genişliğindeki nehrin ortasında yüzüyordu ve her biri dış duvara büyük Büyücü Ateşi topları fırlatan bir düzine mavi cüppeli Primage taşıyordu. Onların arkasında, Heras'ın kuzey kıyılarında, devasa trebuche'ler -Karanlık Lord nereden gelmişti *bunlar*- dış duvara patlayıcı havan topları fırlatıyordu.

Gil'in dokuması savaş mavnalarından birine çarptı ve büyü bir sesle patladı.

Sarsıcı patlama, parçalanmış tahtaları uçurdu. *"Fey!"* Gil, Savaşçıların Yolu'nda bağırdı. *"Duvara! Beş katlı örgülerle nehre! O mavnaları batırın ve Büyücülerini yüzmeye gönderin!"* Duvarların üzerinden bir örgü daha fırlattı ve aynı mavnayı aynı noktadan ikinci kez vurdu. Gövde çatladı ve Heras'ın suyu içeri akarken Büyücüler çılgılık attı.

Dev çılgılık atan Büyücülerini acımasız bir zaferle izledi. Heras'ın Kaynakla beslenen suları Büyücülerini *Sel'dor*'un Fey'i yaktığı gibi yakıyordu, bu da çürüyen mavi cüppeli *Rultshart*'ların asitle yıkandığı anlamına geliyordu. Onlar için daha iyi bir kader düşünemiyordu. *"Trebuchets!"* diye bağırdı. *"Nehri hedef alın! Şu mavnaları yok edin!"*

Gil sırtıttı ve beyaz-sarı saç örgüsünü saygılı bir şekilde çekti. *"Tekneleri size bırakıyorum Lord Teleos. Şehirdeki Büyücülerle biz ilgileniriz."* Dış duvardan bir hava yayı çizerek sıçradı ve iç duvardaki terk edilmiş bir büyücü kulesine bir kedi gibi indi. *"Su efendileri! Şelaleleri bölün! Hadi yağmur yağ!"* Kahkahası duman ve savaş sesleri arasında ürkütücü bir şekilde dans ediyordu.

Yoğun mavi büyü bulutları şehrin üzerinde dönmeye başladı ve Kız Kapısı'nın sağanak yağışlarının yarısı aniden havaya savrularak Aşağı Orest'i sular altında bıraktı.

Bir çan sonra, Büyücü savaş mavnalarının çoğu ve Aşağı Orest suya gömülmüştü. Ama Eld gelmeye devam etti. Heras'ın kuzey kıyılarındaki trebüjler ve kalan Büyücüler Orest'in dış duvarını ve silahlarını hedef haline getirmişti. Duvar yıkıldı, yüzlerce adamı ve Fey'i de beraberinde götürdü.

Dev dış duvarın yıkıntılarını terk etti ve iç duvarın yıkılmakta olan yürüyüşüne doğru hava gücüyle bir sıçrama yaptı. Şehrin dört bir yanından yeni portalların açıldığına, yeni düşman birliklerinin, iblislerin ve Eld tarafından yaratılan o iğrenç, zararlı canavarların, *darrokkenlerin* geldiğine dair haberler geliyordu.

Şehrin savunucuları sayıca azdı ve vel Sibboreh ve arkadaşları gibi Fey kılıç ustalarının vahşi, öldürücü yetenekleri ve büyüleriyle bile düşman onları yok ediyordu. Aşağı Orest'in tüm çevresi alevler içindeydi ve düşman batıya, dağlara doğru ilerliyordu. Müttefikler şimdi geri çekilmezlerse, önlerinin kesilmesi ve katledilme riskiyle karşı karşıya kalacaklardı.

Aşağı Orest için savaş sona ermişti. Dev yüksek sesle ve ruhuyla bağırdı, *"Dağlara çekilin! Kız Kapısı'na çekilin!"* Rhakis'in yamaçlarına tırmanan merdiven basamaklı surlar Eld için fethetmesi çok daha zor olacaktı. Duvarlar kalın, silahlar çoktu ve yüksek zemin savunmacılara avantaj sağlıyordu. *"Kız Kapısı'na çekilin! Geri çekilin!"*

Gaelen'in görünmezlik örgüsüne sarılan Tacik, geri çekilen müttefiklerin peşinden koştu ve giderken şüphelenmeyen Eld'i katletti. Ama Kız Kapısı'na yaklaştıkça, geri çekilme çağrısının biraz geç gelmiş olabileceğini fark etmeye başladı

onun için. Düşman yaklaşıyordu, yeni, taze, iyi dinlenmiş dalgalar . Tacik daha çok koşmaya ve daha az katliam yapmaya başladı.

Kız Kapısı'nın müstahkem teraslarına bir milden daha az bir mesafede, bir sürü açgözlü, pislik *darrokken* bir ara sokaktan çıkıp önündeki yola fırladı. Tacik hâlâ Gaelen'in tespit edilemez dokumasıyla gizlenmiş olsa da, yaratıklar hemen dönüp ona doğru koşmaya başladı; kırmızı gözleri parlıyor, iğrenç ağızlarından iğrenç bir zehir köpüğü damlıyordu.

Tacik kötü bir lanet mırıldandı. *Darrokken* avlarını görmezdi. Onları kokladılar.

Gerçi bu iğrenç şeylerin yaydıkları kötü kokunun ötesinde nasıl bir alabildiklerini Tacik tahmin bile edemiyordu.

Kızıl Fey'cha parmaklarından uçtu. Kuzeye döndü ve koşmaya başladı, bacakları sanki hayatı buna bağıymış gibi pompalanıyordu. Yaratıkların ayak sesleri yaklaştıkça, öyle olduğunu fark etti. Görünmezlik örgüsünü bıraktı ve tüm büyüünü hıza ve manevra kabiliyetine akıtarak hiç olmadığı kadar hızlı koşmaya başladı.

Arkasında, *darrokken* daha hızlı koşuyordu.

Tam iğrenç yaratıkların kokuşmuş nefesi ensesini ısıtırken ve ölümün soğuk öpücüğünün yaklaştığını hissederken, tanıdık bir Ruh sesi haykırdı: "*Vel Sibboreh! Eğil! Beş katlı örgü!*"

Başını kaldırıp baktığında karanlığın çöktüğünü ve kaynayan alevlerle dolu, dişlerle dolu bir ağızın açıldığını gördü. Tairen ateşi *darrokkenleri* sararak temas ettikleri anda yakıp kül ederken, kendini büyüyle koruyarak siper aldı.

Kız Kapısı'ndan bir haykırış yükseldi: "Feyreisen!" Siyah deri giysili iki şekil Yağmur'un sırtından sıçrayıp Tacik'in yanına indi, kılıçları kınından çıkarılmıştı ve büyüleri alev alev yanıyordu. Bel ve Gaelen şeytan gibi sırtarak onun yanına koştular.

"Gittikçe yavaşlıyorsun kardeşim." Bel sırttı. "Darrodoglar neredeyse seni yakalıyordu."

Tacik tozunu aldı ve saç örgülerini geriye attı. "Ben mi? Ha! Kavgaya geç kalan sizsiniz." Kendini beğenmiş sırıtışı, kollarını sıkıca kavradığında samimi bir karşılamaya dönüştü. "*Meivelei*, Fey. Mutlu bir görüntün var.

Ama gelin, acele edelim. Teleos Kız Kapısı'na geri çekilme çağrısı yaptı."

"Tam zamanında geldik o zaman." Gaelen çeliğini salladı. "Tüm eğlenceyi senin yaşamayı istemem."

Üçü batı şehrine doğru koştu, geri çekilen müttefiklerin kanatlarını korurken dokumalar alevlendi ve kılıçlar parladı. Arkalarında Yağmur, Aşağı Orest'in yıkıntıları üzerinde süzülüyor, düşman hatlarını sıra sıra yakıcı alevlerle dövüyordu.

Aşağı Orest'teki savaş şiddetlenerek devam etti. Yağmur'un alevi, Maiden'ın güvenli bölgesine ulaşmaya çalışan yaralılara ve kapana kısılmış müttefiklere koruma sağladı.

Kapı. Büyücü Savaşları'ndan beri uçmadığı gibi uçuyor, dalıyor, süzülüyor, kıvrak tairin bedenini bir sylph'in kıvrımlı rahatlığıyla gökyüzünde döndürüyordu.

Burun delikleri alevinin kokusu ve sıcaklığıyla, kavrulan etin ve büyü'nün kokusuyla doldu. Öfke oradaydı, alevinin hiddetinin altında çarpıyordu. Anılar sel gibi aktı. Savaşların, Eadmond'un Tarlası'nın anıları. Ölülerin sesleri bir kez daha yükseliyor, alevine düşen her Eld'in taze çığlıkları ve acı ölümüyle zihnini dövüyordu.

Ancak çok yakınında dolaşan vahşiliğe rağmen, daha önce hiç bilmediği bir huzur duygusu onu akliselime demirlemişti. Ellysetta.

Aralarındaki bağ henüz tamamlanmamıştı, ama o oradaydı, iplerin arasında şarkı söylüyordu. Sevgisini, ona olan inancını mesafenin ötesine dokuyordu. "*Ben buradayım, sevgilim. Seninleyim. Birlikte güçlüyüz.*" Onun şarkısı ruhunda parlayan bir ışık, kadim iblislerinin buzgibi pençesini ısıtan ve Öfkesinin sıcaklığını soğutan parlak altın-beyaz bir güneşti. Ruhunun Karanlığa doğru sürüklenmesini engelleyen bir fener. "*Uç, Shei'tan. İkimiz için de uç.*"

Ve yaptı da.

Tekrar ve tekrar çullandı ve yükseldi. Tekrar ve tekrar kükremesi Orest semalarını yırttı, kudretli, muzaffer.

Onun varlığı Orest'in şampiyonlarına umut verdi. Okçular, Kız Kapısı'nın surlarından, içi deri ve deriyi eritecek kadar sıcak yanan, yoğun yanıcı, yapışkan sıvıyla dolu alevli oklar fırlattılar. Aşağı Orest'in son iç duvarları boyunca, Su ustaları Heras'ın sularını Büyücü Ateşi'nin her kıvılcımına doğru akıtmaya devam ederken, Ateş ustaları Yağmur'un tairin alevinin ve okçuların ateş oklarının her patlamasını güçlendirerek kayayı ve taşı, eti ve kemiği yaktı. Toprak ustaları gayretle bağırarak şehrin harap olmuş bölümlerinde büyük yarıklar açtılar ve tekrar kapanmadan önce Eld'in tüm lejyonlarını yuttular.

Ama Rain'in kapattığı her kapı için dört kapı daha açıldı. Bunu anlayamıyordu. Orest'te fark edilmeden gömülü o kadar çok *Selkahr* kristali olması mümkün değildi. Yine de portal üstüne portal açılıyor ve lejyon üstüne lejyon dökülüyordu.

Sel'dor okları gökyüzünü çekirge sürüleri gibi doldurdu. Çırpınarak yaptığı saldırılar her geçişte düşmanın daha fazla ateşini üzerine çekiyordu ve Hava Ustaları'nın dönen kasırgalarına ve okları gökyüzünden düşürmek için kullandıkları keskin hava akımlarına rağmen, çok sayıda asitli siyah metal mil Yağmur'un kanatlarının zarlarına bir *kaddahın* dikenleri gibi battı.

Yorgunluk, kan kaybı ve acı sonunda onu gökyüzünden Yukarı Orest'in barınağına sürükledi. Sakarca bir sıçrayışla Veil Gölü'ne indi. Nefes *nefese*, bitkin bir halde, *faerilaların* üzerinden akıp gitmesine izin vererek orada yattı, kıyıya yüzemeyecek kadar yorgundu. Bel, Gaelen ve Dev sadece suya atladılar ve onu delip geçen *sel'dor* oklarının dikenlerini kesmek ve zehirli siyahı kesmek için yanına yüzdüler.

derisinden metal miller. *Sel'dor*'dan kurtulduğunda, yaraları etrafındaki suları kırmızıya çevirdi.

Gözlerini kapadı, *faerilas* yaralarına sızarken zorlukla nefes aldı. Büyüsü dağlayıcı bir ateş gibi yakıyor, aynı anda hem iyileştiriyor hem de yakıyordu. Kılıç kardeşleri yaralarıyla ilgilenirken o da onarıcı sulardan içmek için başını eğdi.

"Bırak da Teleos'un ocak cadıları seni tedavi etsin," dedi Bel. "Bu yaraların çok derin."

"Daha fazla ihtiyacı olan başkaları da var. Yarım çan içinde tekrar uçabilecek hale geleceğim ve Değişim yaralarımı iyileştirecek. Teleon'dan ne haber?"

Bel'in gözleri gece yarısı gibi karardı. "Kayıp. Teleos biz Sisler'deyken haber almış. *Rasa*'lar ölmüş. Binden fazlası. Teleon yine yok edildi. Lord Darramon öldürüldü ve karısı kayıp. Eldler geçidin Celierian tarafını tutuyor."

"Ellysetta'nın ailesinden ne haber? Shei'dalinler?" "Gitmişler," dedi Bel ona haberi açıkça vererek. Söz konusu keder olduğunda, savaşçılar haberlerinin keskin bir bıçakla servis tercih ederdi. Temiz bir kesik biraz daha az acıttı. "Kiel ve Kieran da öyle. Öldüler, yakalandılar ya da Sisler'de kayboldular."

Rain başını geriye savurdu ve acı içinde kükredi. Değişim etrafında dönüyor, hâlâ etine gömülü olan *sel'dor* dikenleri büyüü acıya dönüştürürken yanıyordu. Acıyı kucakladı, asit yanığını memnuniyetle karşıladı. Kükremesi Fey boğazını yırtan bir ılgıya dönüştü.

Tanrılar. Ellysetta babasını ve ikizleri kaybedemezdi. Her şeyden sonra olmazdı. "Kimse ona söyledi mi?" Adını söylemesine gerek yoktu.

"Nei." Gaelen'in gözleri kuru ama hüzünlüydü. "Hiçbirimiz onun kalbini kırarak cesarete sahip değildik."

Bunu yapmasını bekliyordlardı. "Ne kadar zaman önce kayboldular? Hâlâ Sisler'de olabilirler mi?"

"Eğer Sisler'e girdilerse, Garreval'den geçmemişlerdir," dedi Bel. "Savaşta sağ kurtulan birkaç kişiden biri onları Eld ve *Darrokken*'den kaçmaya çalışırken dağa doğru koşarken gördüğünü söylüyor."

Umut onu alçak, acı dolu bir iniltiyle terk etti. Faering Sisleri'ni aşmak en iyi zamanlarda bile tehlikelerle dolu bir yolculuktu. Garreval tercih edilen yoldu çünkü geçit, Peçe'nin ardındaki Revan Oreth'in hain uçurumlarının aksine düz ve genişti. Sislerin yanılsamalarına kapılanların Garreval'de bir uçurumdan aşağı düşüp boyunlarını kırmaları pek olası değildi. Rhakis dağları ise uçurumlardan *başka bir şey değildi*.

"Ona söyleyeceğim. Sevdiklerinin kaderini bilmeyi hak ediyor." Gölün kıyısına kadar yüzdü ve kendini dışarı attı. Basit bir Ateş ve Su örgüsüyle kurulandı ve sonra Ellysetta'ya haberi bağ iplikleri boyunca döndürmekten başka yapacak bir şey kalmadı.

Sanki onun aramasını bekliyormuş gibi hemen cevap verdi, ama yine de

Bel ona haberleri keskin bir bıçakla servis etmişti, Rain bunu ona açıkça söylemeye cesaret edemedi. Bunun yerine ona Orest'ten, savaştan ve bitmek bilmeyen düşman birliklerinden .

"Eld'ler güçlü bir şekilde burada. Göndereceklerini hayal ettiğimden daha fazla. Orest ve Teleon sadece başlangıç. Marissya'yı uyar. Eimar ve Loris'e haber versin. Tenn ve diğerleri onlar dinleyecektir. Feyler savaşa hazırlanmalı."

"Biliyorlar, Rain. Sybharukai, Marissya ve Dax'ı almaları için Xisanna ve Perahl'ı gönderdi. Venarra shei'dalinleri kontrol ediyor ama Marissya Orest'e gidiyor.

Tairenler de öyle. Steli, sürünün iki çan içinde Kiyera'nın Duvağı'na ulaşacağını söylüyor. Onları bekleyin."

"Keşke yapabilseydim kem'reisa, ama Eld savaş yapmakta ısrar edecek." Sözlerine kuru bir eğlence katmaya çalıştı.

"Yağmur..." Endişe soğuk bir gölge oluştururken varlığının sıcaklığı hafifçe azaldı. *"Teleon'dan haber var mı?"*

Tereddüt etti. Bunu erteleyemezdi. Gerçeği bilmek zorundaydı.

"Bir haber var, sevgilim... ama iyi değil." Durgun bir sesle ona anlattı. Her şeyi. Her şeyi, çünkü o daha azını istemezdi. Çünkü göğsünde kırıldığını hissedebildiği kalbine rağmen, o güçlü, vahşi, cesur bir kadındı. Bir Tairen Ruhü.

"Kayıp mı?" Sesi titriyordu. *"Babam ve ikizler? Kieran ve Kiel?"* Sesi bir hıçkırığa takıldı ve aralarına sessizlik çöktü. Bir an sonra, daha sert bir sesle, *"Nei. Nei, eğer gitmiş olsalardı, bunu bilirdim. Kalbimin yarısı ölmüş olurdu ama ölmedi. Gitmediler. Gitmiş olamazlar. Buna inanmayacağım. Nei."* Çenesinin eğimini, gözlerini aydınlatan meydan okuma kıvılcımını neredeyse görebiliyordu. *"Birisi onları Sisler'e doğru koşarken görmüş. Orada olmalılar. Tıpkı senin ve benim yaptığımız gibi, onlar geçene kadar beklemek zorundayız."*

çıkış yolunu bulabilirlerse. Eğer bir uçurumdan düşüp boyunlarını kırmazlarsa. Eğer zaten Eld'in Baş Büyücüsü'nün tutsağı değillerse. Olasılıkları konuşmadan bıraktı. Hangi Fey eşinin umudunu çalabilirdi ki? *"Tanrılar öyle dilesin, shei'tani."*

Bel, Gaelen ve Dev hızlıca şeyler atıştırıyor ve Dev'in hazırladığı haritayı inceliyorlardı. Savaş sesleri giderek yükseliyor ve Savaşçıların Yolu'ndan gelen çağrılarının sayısı artıyordu. O gökyüzünde yokken Eld'ler tekrar yürüyüşe geçmiş ve ilerlemeye başlamışlardı. *"Gitmeliyim."*

"Işık seni korusun, shei'tan ve lütfen... lütfen, Rain..tairen'i bekle. Onlara iki çan daha ver."

Tutamayacağı bir yemin etmek istemedi, bunun yerine ona asla bozmayacağı yemin verdi. *"Ver reisa ku'chae. Kem surah, shei'tani."*

Rain ve diğerkleri savaşa döndüklerinde Aşağı Orest binlerce Eld askeriyle kapkara olmuştu. Rain'in dinlenmek ve gücünü toplamak için ayırdığı yarım çan gibi kısa bir sürede, Kız Kapısı'nın alt katlarının etrafına yarım daire şeklinde trebuche'lar yerleştirilmiş, her biri gökyüzüne doğrultulmuş yarım düzine yay topu tarafından korunuyordu. Feyler savunmacıları korumak için beş katlı kalkanlar oluşturmuştu ama *sel'dor* durmaksızın yağıyordu ve kalkanları zayıflamaya başlamıştı. Trebuche'ler her gediğe devasa kaya parçaları ve patlayan havan topları fırlatıyordu.

Havadan atılan füzeler ve büyü kalkanlarıyla korunan bir Büyücü, savunmacıların üzerine devasa Büyücü Ateşi küreleri fırlattı. Yüzlercesi bir anda buharlaştı. İlk üç katın yarısı, sanki bir tanrının eliyle dağın yamacından çıkarılmış gibi yok oldu.

"Fey!" Yağmur, Savaşçıların Yolu'nda haykırdı. "Yirmi beş kat örgü! Büyücü Ateşi'ni uzak tutun."

Etrafındaki hava *sel'dor* okları ve yay topundan fırlatılan büyük dikenli mızraklarla kararırken o havalandı, dönüp durdu. Oklar tam bir baş belasıydı.

Ancak devasa mızraklar tairen katilleriydi.

"Yağmur! Kıyı sola! Sola!" Bel'in çığlığı zihnini yırttı. En eski dostuna olan içgüdüsel güveni onu sola yuvarlanmaya itti ve göğsünü parçalayacak olan yay topu mızrağı onun yerine bir kanadında büyük bir delik açtı. Yırılan kanadı iflas etmeden önce Kız Kapısı'na zar zor geri dönebildi. Gökyüzünden düşerek Eld saldırı gücünün tam ortasına çakıldı.

Neyse ki Tairen'in alev solumak için kanatlara ihtiyacı yoktu. Tüm seviye kaynayan bir ateş denizine dönüştü. Çığlık atan Eld duvarlardan sıçradı ve yanarak ölümlerine düştü.

Yağmur değişti ve kılıçlarıyla geride kalanların işini bitirdi, çılgın bir öfkeyle dövüştü ve kan havayı sıcak kızıl bir yağmur gibi doldururken zaferle kükredi. Dişleri vahşi bir sırtışla parladı. Kana susamışlık tavan yaptı. Tairen Ruhları uzaktan ateşle öldürürdü. Ama bu yakın, samimi ölüm dansı, içindeki vahşi yırtıcıyı çığlık çığlığa yüzeye çıkardı.

Ölü müttefikler Orest'in yıkıntıları üzerine yaprak gibi saçılmıştı. Birçoğı Fey yüzleri takıyordu. Dostların yüzleri. Bu savaş durmalı. Burada ve şimdi. Ne olursa olsun.

Tekrar değişti -kanatları bütün ve yıpranmamış olarak yeniden şekillendi- ve gökyüzüne geri sıçradı. Bu sefer Büyücülere doğru geçtiğinde ve *sel'dor* havayı doldurduğunda, füzelerden kaçmaya çalışmadı. Bu kez sadece şekilsiz bir sise dönüştü ve mızraklarla okların içinden geçip gitmesine izin verdi.

Yanık hâlâ acıyordu. Yağmur'un Değişim'in gökkuşağı gri bulutuna dağılan duyarlı bir parçası, varlığının her bir küçük damlasına *sel'dor*'un asit fırçasını hissetti, ancak iğrenç siyah metal ona zarar vermeden içinden geçti.

Ateş söndüğünde, gözlerinde ölümle gece yarısı siyahı tairnine dönüştü ve yoluna çıkan her şeyi yakıp kül eden öfkeli bir alev püskürterek Elden Büyücülerine doğru dalışa geçti. Büyücülerin kalkanları üç dakika dayanabilmiş, sonra kavrulmuş çıra gibi buruşmuş ve tairnin ateşinin sıcak, şiddetli yalamaları altlarındaki savunmasız kırmızı ve mavi cüppeli büyücülerini yiyip bitirmişti. Zafer çığlıkları attı, hızını arttırdı ve gökyüzüne doğru koşmaya başladı.

Rain aynı taktiği kullanarak trebüjlerden üçünü ve yanlarındaki yay toplarını yok ama dördüncünün üzerine çullandığında Eld onun saldırısına uyum sağlamıştı. *Sel'dor* yaylım ateşi tek ve yoğun bir patlama yerine sürekli bir akış halinde geliyordu, böylece Değişim'den bir ok akıntısına dönüşerek çıktı ve dikenli füzelerden bir düzinesini bir tarafına aldı. Alevi geri kalanları yaktı ama trebuchet'i ateşe vermek için dalışa geçtiğinde, her tarafta açılan portallar doğrudan onu hedef alan yay toplarını ortaya çıkardı.

Vücudu büküldü ve dört *sel'dor* yanından geçerken böğründe derin kesikler açtı. *Sel'dor* ağları diğer iki portaldan ateşlendi ve ağır tel örgü etrafını sıkıca sararak onu yere düşürdü. Düzinelerce *sel'dor* oku daha böğrüne saplanırken, ağdan kurtulmak için yaptığı değişim çabası acı içinde kıvranarak son buldu.

Eld sarmış, siyah metal mızraklar ve dikenli bıçaklar sallıyordu. Sağır edici bir kükreme savaşın kakofonisini bastırdı. Faering Sisleri'nden fışkıran parlak, kaynayan alev bulutları sekiz Eld'in gelişini müjdeliyordu. Büyük Tairnin. Öfke çığlıklarıyla Aşağı Orest'in savaş alanına doğru daldılar. Steli önden gidiyordu, beyaz ve hiddetliydi; sırtında çivili kırmızı derilere bürünmüş ince, parlak bir figür taşıyordu.

Ellysetta'nın parmak uçlarından çıkan alevli Hava ve Ateş siklonları, eşinin etrafını saran Eld'i geri püskürttü.

Tairnin alevi yakıcı fıskiyelelerinde üzerine dökülürken Yağmur gözlerini kapadı. Isı ve ateş onu sardı, *sel'dor* ağını ve okların dikenli uçlarını yaktı, tairnin derisinde en ufak bir kabarcık bile oluşturmadı. Birkaç dakika sonra gökyüzüne fırladı. "*Burada olmamalısın Ellysetta,*" söylendi Steli'nin vahşi formuna yakın daireler çizerken.

"*Senin değilsem başka nereye ait olabilirim ki?*" Ellysetta başını savurdu ve ona göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi. "*Tairnler eşlerini terk etmez. Tairnler sürüyü savunur.*"

Bir homurtu çıkardı ve duman üfledi. İnatçı kadın. Dik başlı kadın. Onun kadını.

Ve onun başka türlü olmasını istemezdi.

"*Bu Fey'e gurur veriyorsun.*" Aralarındaki bağın her bir ipliğini aşkının enginliğiyle şarkı söyler hale getirdi. "*Doğrusu, Peçe'de yardımına ihtiyacım var. Bir shei'dalin'in bakımına ihtiyacı olan yaralılar var.*"

Tereddüt etmedi ya da tartışmadı. "*Ben gideceğim.*" Gözlerini kana dikti-

sırılsıklam oklar onun yanını dolduruyordu. *"Bunu bitir ve bana katıl, Shei'tan. Seni bekliyor ol."* Bir eliyle Steli'nin boynunu okşadı ve beyaz tairen Yukarı Orest'e doğru döndü.

"Eld ile ne yapacağız?" diye sordu diğer yedi tairen'den biri olan Pella, Steli dağ şehrine doğru kanatlanırken.

Rain birçoğunun kaybolduğu savaş alanına baktı. Bu yükseklikten bakıldığında Eld, bir karınca yuvasında koşuşturan karıncalardan başka bir şey gibi görünmüyordu.

"Yakın onları," diye emretti. *"Eld'i yakın ve toprağı kavurun. Hiçbir parmak açıklığını zarar görmeden bırakmayın."*

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Yeniden canlanan Fey kuvvetleri okçuları, okçuları ve büyücülerini meşgul ederken, dokuz tairin Aşağı Orest'i kısa sürede kavurdu.

Gurur savaş alanını ateşlediğinde Eld'in çoğu safları bozdu ve en yakın geçide doğru koştu. Kaçmayanlar alevler içinde ve çığlıklar atarak öldü. Rain'in içini rahatlatan bir şekilde, tüm savaş alanını tairin aleviyle kaplamak hem portalları hem de onların açılmasını sağlayan şeyi yok etmiş gibi görünüyordu. Uzayda daha fazla delik açılmadı. Eld'in iğrenç orduları artık dışarı akmadı. Aşağı Orest, nehrin karşısındaki müstahkem Eld köyü gibi çorak, dumanı tüten bir çorak arazi olarak kaldı, ancak o ve gurur, Eld ordusunun son kalıntılarını topraktan kavurana kadar yanmayı bırakmadı.

Yağmur aynı talimatları Teleon'daki Fahreeta ve Torasul'a da söyledi ve onlar da Garreval'i, dağ yamaçlarını ve Teleon'un etrafındaki vadiyi Sisler'in kenarına kadar yaktilar.

İşleri bittiğinde, hem Orest hem de Garreval'deki Feyler ölen kardeşlerinin *sorreisu kiyr*'lerini toplamak için dumanı *tüten* savaş alanlarında yürüdüler. Birçoğu savaş sırasında Eld tarafından soyulmuş ve çalınmıştı ama geri kalanlar geride kalan ailelerine ve sevdiklerine gönderilmek üzere toplanmıştı. Bunların arasında Orest'i savunurken ölen altmış *lu'tandan* düzinelerce *kiyr* vardı. Ellysetta *sorreisu kiyrlerini* ipek astarlı bir keseye koydu ve tairin'den onları Fey'Bahren'e geri götürmesini, sürünün *kiyranilerinin* yanına onurla yerleştirilmesini istedi.

Rain ve Celierian'ları şehri temizleme ve onarma sürecine başlamaları için bırakan Ellysetta, yaralılara şifa dağıttı. Ne yazık ki beklediği kadar çok yaralı yoktu. Büyücü Ateşi, iblis dokunuşu gibi, sakatlamaktan ziyade öldürüyordu. En çok ihtiyacı olanlara *shei'dalin* şifası verdi ve Marissya ve Dax Xisanna'nın sırtında geldiğinde, kalan yaralıların çoğunun dinlenmekten ve bir ocak cadısının bakımından başka bir şeye ihtiyacı yoktu.

Rain ve Ellysetta'yı şaşırtan bir şekilde, Marissya ve Dax yalnız ya da elleri boş gelmemişlerdi. Xisanna'nın eşi Perahl, Massalı Hava ustası Eimar ve eşi Jisera'yı sırtında taşıyordu ve Dax, Xisanna'nın eyerinin arkasına büyük bir sandık bağlamıştı.

Dax bir Hava yastığı üzerinde yere kayd ve sandığı yere koydu.

Dax sandığın ağır kapağını kaldırıp Fey kralının parıldayan altın zırhını ortaya çıkarırken Rain, "Anlamıyorum," dedi. "Massan beni Azrahn'ı dokuduğum için sürgün etti. Ben *Dahl'reisen'im*. Artık o zırhı giymeye hakkım yok.

ya da savaşta Solan Topraklar'a liderlik et."

Dax gülümseyerek, "Görünüşe göre öyle, dostum," dedi. Ellysetta'nın yanına çömelmiş olan beyaz tairene başıyla işaret etti.

"Konuş onunla."

Steli burnunu çekti ve kanatlarını karıştırdı. *"Altın çelik Fey-kin' ait değil, Rainier-Eras,"* dedi Feyan dilinde. Mavi gözleri meydan okurcasına toplanmış Feyleri taradı ve boğazında alçak bir hırıltı gümbürdedi. *"Vermek ya da almak onlara düşmez. Altın çelik gurur yapımıdır. Tairen Ruhuna aittir."*

"Ama ben artık Tairen Ruhu değilim, *Steli-chakai*," dedi Rain.

"Massan beni *dahl'reisen* yaptığında tacımı elimden aldı."

Beyaz kedi. *"Fey-kin Tairen Ruhunu seçmez. Sadece asiller seçebilir."*

"Gurur beni asla seçmedi," diye nazikçe hatırlattı ona. "Ben Tairen Ruhuydum çünkü geriye kalan tek kişi bendim."

Steli başını eğdi ve kocaman, fırıl fırıl dönen mavi gözlerini ona dikti. Bilgelik orada dönüyordu. Çoğu Fey'in fark ettiğinden çok daha fazla bilgelik. *"Biz seçtik, Rainier-Eras. Bin yıl önce, ölmene izin vermeyeceğimiz zaman seçtik."*

Yukarı Orest'in üzerine sessizlik çöktü. Peçe'nin gök gürültüsü bile susmuş gibiydi.

"Tenn'in yaptığı şey kabul edilemez, Rain." Massan'ın Hava ustası Eimar v'En Arran öne çıkarak Steli'nin yanında durdu. Saçlarındaki çanlar Peçe'den gelen esintiyle çınılıyordu ve kış gözleri sert ve sabitti. "Hiçbir Fey Massan'a bağlılık yemini etmedi," diye ekledi. "Ama biz Solan Topraklar'a ve kralımız Rain Tairen Soul'a bağlılık yemini ettik. Loris ve benim bunu dair yemin ederim. O zamana kadar, zaman durduğumuz yerde durduğumuzu bilin: kralımızın yanında." selam verdi. *"Miora felah ti'Feyreisen."*

Rain toplanan Fey'lerin yüzlerine baktı ve aynı kabullenışı, aynı inancı gördü. Onun içinde.

Ellysetta'ya döndü ve onun gözlerinde parlayan gururu gördü. Ve bu kez, ilk kez, kendisine gördüğü Fey, bildiği Fey'di.

"Zırhı giyecek misin, Rain?" Bel sordu. "Kralımız olacak mısın?" Sadece tek bir olası cevap vardı. Sadece tek bir doğru cevap.

"Aiyah."

Eld~ Boura Fell

Vadim Maur sessizlik içinde oturuyordu. Büyücü Konseyi'nin savaş odasının her yüzeyinde buz çatırdıyordu. Oda o kadar soğuktu ki, nefesi

ama öfkesinin soğukluğu çok derindi ve onu içten dışa donduruyordu.

Teleon ve Orest'te zafer onun elinden alınmıştı. Fey'in Celerieria'daki en güçlü müttefiki Lord Teleos hâlâ hayattaydı ve Solan Topraklar'a giden iki geçit de Teleos'un kontrolündeydi. O ve Fey, savunmasını yeniden inşa etmek için hızla geçecek ve Fey, Sisler'e serbestçe girip çıkmaya ve Vadim'in Celerieria planlarına müdahale etmeye devam edecekti.

Bugünkü beklenmedik yenilgiler pahalıya mal olan bir yanlış hesaplamaydı. Daha şimdiden, Büyücü Konseyi'nde fısıltıların başladığını biliyordu.

Artık saflarındaki düşmanları susturmak için hızlı ve eksiksiz bir zafere ihtiyacı vardı. Celerieria dönüştürülmeli, Fey'in ana destekçileri katledilmeli ya da susturulmalı ve ardından Faering Sisleri'ni çökertmenin ve tairenleri inlerinde saklamanın bir yolunu bulmalıydı.

Celerieria'nın görüntüsünü getirdi ve bir sonraki hamlesini planlamaya başladı.

Celerieria~ Yukarı Orest

Kiyera'nın Duvağı'nın uğultusu diğer tüm sesleri bastırıyor, gölün etrafında yanan meşaleler şelaleden yükselen sisi bulutlara dönüştürüyordu.

Kırmızı-turuncu alev, Yağmur'un tanıkları olarak toplanan Tairen ve Feylerin yüzlerini aydınlatıyordu.

Çivili kızıl derilerini giymiş, Fey'cha kemerleri kanla *yoğrulmuş* kılıçlarla göğsünü çaprazlamasına sarmış olan Ellysetta dimdik ve gururlu bir şekilde durdu ve gözlerini kırpmadan *shei'tan*'ın derilerini ve çeliğini dökmesini izledi. Kana bulanmış beşlisi onun etrafını sarmış, Steli de onların arkasına çömelmiş, koruma ve kudret gösterisi için kanatlarını açmıştı.

Hava Rain'in tenine karşı soğuktu, Heras'ın sularının büyüğü güçlüydü. Her nefeste ciğerlerine sihir yüklü sis bulutları çekerek gücünün uğuldamasını sağlıyordu. Çıplak bir halde dönüp yamaçtan aşağı göle doğru yürüdü ve suya girdi.

Akıntı hızlıydı ve şelalenin dibine doğru yüzüp Kiyera'nın 'nin sağanak yağmuruna dalarken ilerlemesine oluyordu. Su, kar erimesinden dolayı buz gibiydi ve Kristal Göl'deki kadim Kaynak'tan gelen güçlü büyüyle zengindi.

Yüzünü yukarı çevirerek suyun üzerine izin verdi.

Canlandırıcı büyü onu dalgalı sis bulutlarının içine çekti ve gibi su akıntıları onu bir bıçağın keskin, acımasız kenarı gibi temizledi, korku ve şüphenin gölgelerini sıyrıp attı.

Peçe onu doldurup temizleyene kadar, büyüünün her güçlü dalı uyanıp umutsuz bir güçle yükselene, kontrolünün bağlarına karşı zorlanıp serbest kalmak için savaşıma kadar akıntının altında durdu. Fey derisi gittikçe daha da parlaklaştı ve Peçe'den aşağı akan su

sise dönüştü ve bir yıldızdan gelen ışık gibi gümüşü beyaz bir aura içinde etrafında döndü.

Daha önce hiç duymadığı kadar derin ve yankılı bir ses, sanki tanrıların kendisi onunla konuşuyormuş gibi zihninde, ruhunda ve vücudunun ışıklı her hücresinde .

Hazırsın, Rainier-Eras. Kral olmana izin ver.

Gözyaşları düşen sihirli-parlak sise karıştı. Üzerine huzur çöktü. Tekrar derin bir nefes aldı ve kalbini cesaret ve kararlılıkla doldurdu.

"Ben Rainier-Eras'ım!" Bunu göklere haykırdı ve onaylamayı Ruh, düşünce ve tairen şarkısı içinde yukarı doğru döndürerek gönderdi. "Fey'Bahren gururunun Feyreisen'i, Solan Toprakların kralı, Fey'in Savunucusu."

Fey ve tairen onun çılgınlığını yankıladı. "Rainier Feyreisen! Solan Toprakların Kralı! Fey'in Savunucusu!"

Rain gölün kıyısına doğru yüzdü. Ayakları kıyıyı kaplayan kalın yosunlara batarken, yıldız parlaklığındaki büyü etrafında dönmeye devam etti ve onu enerji perdeleriyle sardı. Kollarını kaldırdı. Toprak göz kamaştırıcı girdaplar halinde dönerek Fey kralının zırhını sardı ve etrafında dönen parlak ışıkla birleşen yeşil renkli büyü akışları içinde eritti.

Bir ayağını sıkıca diğerinin önüne atarak yürümeye devam etti. Her adımda, etrafından akan büyü perdeleri kırmızı, siyah ve altının tonlarına dönüştü ve kendisinden önce gelen yüzlerce Fey kralının zihnine dokunarak cesaret verici sözler fısıldadığını hissedebiliyordu.

Güneşin parlak büyüğü soldu ve Rain'i kralın zırhına bürünmüş halde bıraktı. Daha önce hiç bilmediği bir çağırma sözcüğü söyledi ve kralın altın kılıçları kılıflarına rahatça yerleşti. Zırha kazınmış isim-semboller, basit altın ve gümüşe dönüşmeden önce bir yıldız galaksisi gibi parladı.

Ve sol göğüs zırhında, kalbinin üzerindeki bir noktada yeni kralın sembolü parlıyordu: Rainier-Eras'ın altınla kazınmış ve çevrelenmiş mührü.

Bel ona altın miğferi uzattı. Rain, Johr onları savaşa götürürken Fey'in "Zafere ya da ölüme!" şeklindeki cesur haykırışını hatırlayarak miğferi aldı. Kardeşlerine baktı, yüzlerini hafızasına kazıdı, birçoğunun bir yıl daha göremeyeceğini biliyordu. Sevdiklerinin yaşayabilmesi için ölümlerini kucaklayacaklarını biliyordu. "Zafere ya da ölüme!" diye haykırmayacaktı. Bu yüzden savaşmadı. Onlar da bu yüzden savaşmadı.

"Zafere, kardeşlerim." Ellysetta'nın elini tuttu ve kaldırdı. "Ve hayata."

"Zafere ve yaşama!" diye bağırdı savaşçılar.

Rain Değişim'i , Ellysetta'yı sırtına aldı ve gökyüzüne fırladı, sade savaşçı derisini olduğu yerde bıraktı, eski hayatının derisi artık sonsuza dek dökülmüştü.

Celieran Dili / Terimler

zil-saat çan-

dakika

dorn-kürklü, yuvarlak, uyuşuk *bir* kemirgen. Güveçte yenir. "Soggy dorn" başkasının eğlencesini bozan biri için kullanılan bir deyimdir. Parti bozan.

Lord Adelis-Işık Tanrısı. Celieranlar bir tanrılar ve tanrıçalar panteonuna (toplamda on üç) taparken, Işık Kilisesi diğerlerinin üzerinde Işığın Lordu Adelis'e tapar. O, diğer on iki tanrı üzerinde hakimiyeti olan en yüce tanrı olarak kabul edilir.

Lord Seledorn-Karanlıklar Tanrısı, Gölgeleğin Efendisi.

rultshart-aşağılık, pis kokulu, yaban domuzu benzeri *bir* hayvan. Bu terim genellikle hakaret olarak kullanılır.

Elden Dili / Terimler

Primage-master büyücü

Sulimage-seyyah büyücü

umagi - efendisinin iradesine tabi olan, büyücü olarak kabul edilmiş *bir* birey.

Fey Dili / Terimler

Feyan dilinde kesme işaretleri aşağıdaki şekillerde kullanılır:

- Anlamı "onun." *Kem'falla...*benim , kelime anlamıyla "benim hanımım." *E'tani*, kelimenin tam anlamıyla "kalbin eşi." *Shei'tani*, kelime anlamıyla "gerçeğin/ruhun eşi."
- Kısa çizgi yerine ve birden fazla kök kelimedenden oluşan kelimelerde vurguyu belirtmek için.
- Bazen eksik harfleri/sesli harfleri değiştirmek için kullanılır. *Ni v'al'ta!* (kelimenin tam anlamıyla *Ni ve al'ta.*)

aiyah-evet ajiana-

tatlı olan

Azrahn - Azreisenahn'ın ortak adı, ruh büyüsü

bas'ka-all right

beylah ederim (kelimenin tam anlamıyla "teşekkürler")

bote cha!-blades ready! (silahlar hazır!)

Cha Baruk-Bıçakların Dansı

cha'kor-literal çevirisi beş bıçak. Fey dilinde "beşli" anlamına gelir.

chadin-küçük bıçak; kelimenin tam anlamıyla "küçük diş" Bıçakların Dansı'nda bir öğrenci. Her öğrenci, okuldaki dört yüz yıllık eğitim boyunca ilerlemelerine rehberlik eden bir akıl hocasıyla eşleştirilir. Bu bir tür çıraklıktır, ancak birçok öğretmen asıl eğitime katkıda bulunacaktır.

chakai-İlk Bıçak veya İlk Şampiyon.

chatok-Büyük Bıçak (akıl hocası, lider, aynı zamanda bıçak dansında öğretmen)

chatokkai-Birinci General (tüm Fey ordularının lideri, Tairen Ruhunun 2.).
Belliard vel Jelani Solan Toprakların *chatokkai*'sidir

chervil-Bir Fey küfürü. Piç, "Seni kendini beğenmiş *frenk maydanozu*" .

dahl'reisen-Kelimenin *tam anlamıyla* "kayıp ruh". Solan Topraklar'dan sürgün çiftleşmemiş Fey savaşçılarına verilen isim. Ya *sheisan'dahlein* ararlar ya da ölümlü ırklara paralı asker/asker olarak hizmet ederler.

deskor-bad

doreh shabeila de-so be it (öyle)

e'tan-sevgili / koca / eş (kalbin, ruhun gerçek eşi değil) *e'tani-sevgili* / eş / eş

(kalbin, ruhun gerçek eşi değil) *e'tanitsa-kalbin* seçilmiş *bir bağı*, gerçek bir

bağ değil

faer-büyülü

falla-bayan

Felah Baruk-Neşe Dansı

Fey'cha-Bir Fey fırlatma hançeri. Fey'cha'ların ya siyah sapları ya da kırmızı sapları vardır. Kırmızı Fey'cha ölümcül bir zehirdir. Fey savaşçıları göğüslerinde çapraz deri kayışlar içinde her türden düzinelerce Fey'cha taşır.

Feyreisa-Tairen Ruhu'nun eşi; Kraliçe Feyreisen-

Tairen Ruhu; Kral

jaffed-Bir Fey küfürü. "Böyle bir şey çok şaşıırırız." anlamında kullanılır.

*jita'*nos-kardeşinin oğlu

kabei-good

*ke vo'*san-Seni seviyorum

*kem'*falla-hanımfendi

*kem'*san-sevgim/kalbim *krekk-*

a Fey küfür

ku'shalah aiyah to nei-bid me yes or no

las-peace, hush, calm

liss-light

lute-red (ayrıca kan)

Massan - Solan Topraklar'ın iç yönetimini denetleyen beş güçlü Fey devlet adamından oluşan konsey. Onlar olmadan toplanamazlar

Shei'dalin ve Feyreisen aşırı ihtiyaç zamanları dışında.

Mei felani. Bei santi. Nehtah, bas desrali-İyi yaşa, derin sev. Yarın öleceğiz.

meicha - kıvrımlı, pala benzeri bir kılıç. Her fey savaşçısı, biri kalçasında olmak üzere iki *meicha* taşır.

miora felah ti Feyreisan- Feyreisa'ya neşe (kelimenin tam anlamıyla "Feyreisa'ya neşeli yaşam")

nei-no parei-

stop

sel'dor-kelimenin *tam anlamıyla* "kara acı." Fey büyüsünü acı verici bir şekilde bozan nadir bir kara metal.

Büyücüler tarafından kullanılan selkahr-siyah kristaller. Azrahn tarafından bozulmuş Tairen'in Gözü kristalinden yapılmıştır.

Setah! Yeter!

seyani - bir Fey savaşçısının uzun kılıcı. Her Fey savaşçısı iki *seyani* taşır. Sırtına kılıçlar bağlanmıştı.

sha vel'mei-you're welcome

shei'dalin-Fey şifacı ve Hakikat Konuşmacısı; liderlerine atıfta bulunurken şapkalı.

sheisan'dahlein-Fey onur ölümü. Fey'in iyiliği için törensel intihar.

shei'tan-sevgili / koca / gerçek eş

shei'tani-sevgili / eş / gerçek eş

shei'tanitsa-gerçek eş bağı

sieks'ta-I have shame (özür dilerim; affınıza sığınıyorum)

sorreisu kiyr-Ruh Görevi kristali

Solan Topraklar'da yaşayan Tairen-uçan kedi benzeri yaratıklar. Tairenfolk'tur, Tairenlerle olan yakın akrabalıkları nedeniyle büyülüdürler.

Tairen Ruhu - Feyreisen olarak da bilinir; tairen'e dönüşebilen nadir Feylerdir. Beş Fey büyüsünün hepsinde ustadırlar, güçlerinden dolayı korkulur ve saygı duyulurlar. En yaşlı Tairen Ruhu Feyreisen, yani Fey Kralı olur.

teska-lütfen

Ver reisa ku'chae. Kem surah, shei'tani-Ruhun sesleniyor. Benimki cevap verir, sevgilim.

Adlandırma Sözdizimi

Gerçek çiftleşmiş erkekler vel'den v'En'e gider. Çiftleşmiş erkekler vel'den vel'En'e gider. Çiftleşmiş kadınlar vol'dan v'En'e gider. Çiftleşmiş kadınlar vol'dan vol'En'e gider. Örneğin:

- Marissya ve Dax v'En Solande gerçek arkadaşlar.
- Rain vel'En Daris ve Sariel vol'En Daris eşlerdi (*e'tanitsa*).

Teşekkür

Web sitemin içeriğini satın aldığımız o küçük şablona girmeyi kabul ettiğinde, kısa süre sonra usta bir Webster, SQL gurusu, photoshopçu, Java scripter, Flash programcısı ve Dreamweaver Süperstarı olacağını fark etmeyen harika babama teşekkürler. Sen benim kahramanımsın.

Her zaman olduğu gibi, muhteşem arkadaşlarıma, eleştiri ortaklarıma ve olay örgüsü teşekkürler: Christine Feehan, Betina Krahm, Kathie Firzlaff, Sharon Stone, Diana Peterfreund ve Carla Hughes. Eşim Kevin'a ve çocuklarım Ileah, Rhiannon ve Aidan'a uzun saatlerime katlandıkları için teşekkür ederim.

Açılışını yaptığım Tairen Soul şiir yarışmasına şiir gönderen harika okurlara özel teşekkürler. Okurlar tarafından seçilen tüm kazananları tebrik ederim! Kazanan şiirler *Kral* ve *Kraliçe*'de (yarışmaya katılanlar arasından seçtiğim birkaç şiirle birlikte) yer almaktadır. Kazanan ve yarışmaya katılan şiirlerden dördü (veya alıntılar) bu kitaba dahil edilmiştir: "Eld'in Büyücüleri" Michele Baird, Portland, OR; "Tairen Şarkısı" Lynda Hendrix, Wellford, SC; "Faering Sislerinin Ötesinde" Bridget Clark, Warrington, PA; ve "Shei'tanitsa Hükümdarlığı" Ariel Hacker, Monument, CO. Yarışmaya katılan tüm şiirleri ve kazanan şiirleri Web sitemden okuyabilirsiniz. Muhteşem yeteneğinizi paylaştığınız için teşekkürler hanımlar! Ve okuyucularıma oy verdikleri için teşekkürler.

C. L. WILSON'IN DESTANSI TAIREN SOUL SERİSİNE ÖVGÜLER YAĞIYOR!

IŞIK VE GÖLGELERİN HANIMI

"Ekim ayında yayınlanan etkileyici ilk kitabı *Lord of the Fading Lands*'in hemen ardından... Wilson hiç vakit kaybetmeden hikayesine geri dönüyor, dünyasını ustalıkla genişletirken hikayesini tamamen beklenmedik yönlerle cesurca götürüyor. Ellysetta'nın gerçek bir kadın kahraman olarak kendini göstermesi ve hikâyeyi nefes kesici bir sonuca doğru sürüklemesi, bir sonraki cildi daha uzun süre bekleyecek olan hayranlarını sevindirirken yerini endişeye bırakabilir."

-*Publishers Weekly*

"Kitabı birkaç defadan fazla okumamak için kendimi zor tuttum çünkü birkaç sayfa okumak için oturduğumda onlarca sayfa okuyacağımı ve zamanın nasıl geçtiğini anlamayacağımı biliyordum.... Sırf okumak için bir hafta sonu tatiline çıkmaya degecek bir kitap."

-Akıllı Sürtükler Blogu

"Yazarın ilk fantastik romanı *Lord of the Fading Lands*'in devamı niteliğindeki kitapta olaylar karanlık bir alıyor. Wilson'ın düzyazısı zarif bir şekilde akıyor ve yarattığı iddialı dünyayı ortaya çıkaran çağrıştırmacı bir dille dolu. Kader ve alın yazısı, iki aşığı tehlikeli bir fırtınanın merkezine yerleştirmek için filizlenen aşkla yarışıyor."

-*Romantic Times BOOKreviews*

"Yılın en havalı ve en sıcak kitaplarından biri... Çarpıcı."

-Michelle Buonfiglio,

Romance B(u)y the Book LifetimeTV.com'da

"Durum ve atmosfer son derece canlıydı ve neredeyse bir film izliyor gibiydim. Karakterlerin çok fazla duygusu var ve sayfalardan fırlıyor. Bu kitaba bayıldım.... Bu seri efsane olacak..."

-Night Owl Romance

"Bayan Wilson, hikâyesinin fantastik ve romantik unsurlarına eşit derecede yer veren karmaşık bir öykü örüyor. Dünyası karmaşık ve karakterleri ilgi çekici..... Bayan Wilson'ın serisi beni büyüledi ve sonraki kitap için sabırsızlanıyorum! Bu seri fantezi severler için mutlaka okunması gereken bir kitap."

-Once Upon A Romance

SOLAN TOPRAKLARIN EFENDİSİ

"Saf kaçış için tüm zil ve ıslıklarla romantizm için kesinlikle harika yeni bir ses! Tüm beklentilerimi aştı."

-Kay Meriam,
RWA Steffie Walker Yılın Kitapçısı 2003

"Bu kitaba bayıldım! Elinizden bıraktıktan sonra bile çıkmayan, heyecan verici, büyüleyici bir hikâye. Yıllardır okuduğum en iyi kitap."

-Christine Feehan, *New York Times Çok Satan Yazarı*

"Yemyeşil ve çağrıştııcı. Tadına varılacak güçlü bir epik fantezi."

-Gena Showalter, *New York Times Çok Satan Yazarı*

"Zekice ve nefes kesici! *Solan Toprakların Efendisi*, aşık olduğum ve tekrar okumak için sabırsızlandığım karakterlerle dolu, büyüleyici ve eşsiz bir dünya sunuyor."

-Alyssa Day, *Atlantis Yükseliyor* kitabının yazarı

"Bu ilk kitap sizi ruhun ve havanın büyüğü örgüsünün içine çekecek ve son kelime okunana kadar sizi bırakmayacak."

-Jessica Stachowski, Kitapçı,
Dünyanın En Büyük Kitapçısı

"Çarpıcı bir romantik fantezi başlangıcı! Şiddetle tavsiye edilir."

-Leslie Trampusch, PNR (ParaNormal Romance)

C. L. Wilson tarafından yazılan diğer kitaplar:

**IŞIĞIN VE GÖLGELERİN
LEYDISİ SOLAN TOPRAKLARIN
EFENDİSİ**

Yazar Hakkında

C. L. WILSON ilk öyküsünü altı yaşındayken yazdı ve yaşamı boyunca birçok uzun yol kat etmesine rağmen, hayatı boyunca hayalini kurduğu yayıncılıktan asla vazgeçmedi. Uzun yıllar, yüzlerce yanlış başlangıç ve beş tamamlanmış romandan sonra, Ekim 2006'da "Çağrı"yı aldı ve epik fantastik romanı **TAIREN SOUL**'u açık artırmada sattı. İlk romanı *USA Today*'in Amerika'da en çok satan kitaplar listesinde iki hafta geçirdi ve sonraki romanları *USA Today*, *New York Times* ve *Publishers Weekly* dahil olmak üzere çeşitli listelerde yer aldı. C.L. yazmadığı zamanlarda kocası ve üç çocuğuyla birlikte güneşli Florida'da dinlenmekten ve insanların uykularında egzersiz yaptığı ve çikolatalı kurabiye hamurlu dondurmanın yağ yakıcı bir yiyecek olduğu bir dünyanın hayalini kurmaktan hoşlanıyor.

En sevdiğiniz HarperCollins yazarı hakkında özel bilgiler için www.AuthorTracker.com adresini ziyaret edin.

Telif Hakkı

Bu kitap bir kurgu eseridir. Karakterler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünden alınmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

KILIÇ VE GÖKYÜZÜNÜN KRALI. Telif hakkı © 2008 C. L. Wilson'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

"Mages of Eld" copyright© 2008 by Michele Baird

"Tairen Song" copyright© 2008 by Lynda Hendrix

"Beyond the Faering Mists" copyright© 2008 by Bridget Clark

"Shei'tanitsa Reign" copyright © 2008 by Ariel Hacker

ePub Baskısı© Haziran 2010 ISBN: 978-0-06-202368-1

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.
25 Ryde Yolu (Posta Kutusu 321)
Pymble, NSW 2073, Avustralya
<http://www.harpercollinsebooks.com.au>

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd.
55 Avenue Road, Suite 2900
Toronto, ON, M5R, 3L2, Kanada
<http://www.harpercollinsebooks.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Kutusu 1
Auckland, Yeni Zelanda
<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
77-85 Fulham Palace Road
Londra, W6 8JB, Birleşik
Krallık
<http://www.harpercollinsebooks.co.uk>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
10 Doğu 53. Sokak
New York, NY 10022
<http://www.harpercollinsebooks.com>